

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_228335

UNIVERSAL
LIBRARY

فہرست جداول کتاب سیرالخریب

جدول فرمان رویان ۲۳	ذکر تعویذ کشور ہندوستان ۳
جدول فرمان رویان از قوم تپوڑ ۲۴	ذکر سیواسے مخصوص ہندوستان بلکہ بنگالہ ۴
جدول فرمان رویان از اوس توڑ ۲۵	ذکر بعض نباتات و گھاسے مخصوص ہند ۵
جدول فرمان رویان از اوس چوان ۲۶	ذکر بعض جانوران مخصوص ہند ۶
جدول فرمان رویان از قوم سلم و بہتود ۲۷	ذکر بعض مقالات و علوم مردم ہند ۵
جدول فرمان رویان ۲۸	ذکر احوال ہندوستان و گھاسے و انواع اینہا ۹
صوبہ خاندیسین ۲۹	ذکر احوال ممالک محروسہ ہند با حال و علمین تحریر و تفسیر شیخ ۱۰
صوبہ برار ۳۰	ابوالفضل اکبر شاہی از دفتر سوم اکبر نامہ کسمی یا میں کا سبب ۱۱
سرکار کاویل سرکار نارسرکار کا ۳۱	صوبہ بنگالہ ۱۲
بہم سرکار ماہو سرکار مانگ دہک سرکار ماتھری سرکار ۳۲	صوبہ اڑیسہ ۱۳
کٹنگا سرکار رام گڑ سرکار میگیش کار پتیاہ ۳۱	جدول فرمان رویان از قوم کستری ۱۵
صوبہ گجرات ۳۲	جدول فرمان رویان از قوم کا تپہ ۱۶
جدول فرمان رویان از قوم سلنگی ۳۳	جدول فرمان رویان از قوم کا تپہ دیگر ۱۷
جدول دیگر ۳۴	جدول فرمان رویان از قوم کا تپہ دیگر ۱۸
جدول دیگر ۳۵	جدول فرمان رویان از قوم کا تپہ دیگر ۱۹
صوبہ جمبیر ۳۶	جدول فرمان رویان اہل اسلام ۱۶
ماڑواڑ ۳۷	صوبہ بہار ۱۹
صوبہ دہلی ۳۸	صوبہ الہ آباد ۲۰
جدول ۳۹	سرکار الہ آباد پانزدہ محال سرکار غازی پور شرقی نوردہ محال ۲۱
جدول دیگر ۴۰	سرکار بنارس شرقی پشت محال سرکار جویندر شالی چولنیک محال ۲۲
جدول دیگر ۴۱	سرکار بانکپور چارہ محال سرکار خیاڑہ جنوبی حیدرہ محال سرکار ۲۳
جدول دیگر ۴۲	شکھہ کو جنوبی سرکار کا لیکچر جنوبی سرکار کوڑہ مغربی سرکار ۲۴
جدول دیگر ۴۳	کڑہ مغربی ۲۵
جدول دیگر ۴۴	صوبہ اودھ ۲۱
صوبہ لاہور ۴۵	صوبہ اگیر آباد ۲۲
صوبہ بلتان ۴۶	صوبہ نالوہ ۲۳

۸۵	ذکر در بیان ولادت شاه کیکاویز	۵۱	مرداودون
	ذکر احوال انتقال ولایت کیکاویز و احوالات احوال درین مقام	۵۲	ستین
۹۱	در جمع سلطنت بسنده زبال جوگی و اخلاف او	۵۵	کها در ماره
	ذکر جمع سلطنت از راه کرم پابل آخرین خلف جوگی پادشاه	۵۶	تقصیر در جن ماره
۹۲	تذکره خدیو الهی ملک جیمز راج و اخلاف او	۵۷	دوره
۹۳	ذکر راه بر سر یک که از درویشی پادشاهی رسید	۵۸	سرخ قیس
	ذکر راه دبی سمن که از جنگ آمده سرسرا را گردید	۵۹	سکار گیلکی
۹۴	ذکر راه ویسپ سنگ کوهی	۶۰	سکار قندبار
	ذکر راه بر سر قی راج المشهور بر پاج پتورا	۶۱	شهر کابل
۹۶	داستان سرانی بلبل غلم و گنگار از ذکر سلاطین اسلام	۶۲	غزین
۹۷	ذکر سلطنت سلطان محمود بن ناصر الدین بیگلرگین	۶۳	لوهان خضاک و بامیان
۱۰۲	ذکر امیر مسعود بن سلطان محمود و اخلاف او که شش	۶۴	تذکره
	ذکر سلطان شهاب الدین خوری عرف مغزالدین سام و کوش	۶۵	ذکر احوال فرمان رویان شهید و استان از ابتدا سے راجه
۱۰۳	او بنده	۶۶	شیرشیر پادشاهان
	ذکر شرفیافتن سلطان شهاب الدین خروج مغزالدین سام	۶۷	ذکر احوال درین پادشاهان
۱۰۴	بزرگ پتورا	۶۸	ذکر سلطنت پیرچیت بن ابراهیم بن ارجن ترک اعلی پادشاهان
	ذکر نایب که شش مغزالدین سام ملک قطب الدین ایبک و وزیر	۶۹	ذکر سلطنت راجه جنی سیه سپر راجه پیرچیت
	و فتوحات نایب مذکور	۷۰	ذکر سلطنت راجه پهنده و خیزه اولاد پادشاهان ایلخان
۱۰۵	ذکر حلت مغزالدین سام ازین جهان	۷۱	ذکر انقطاع سلسله پادشاهان در جمع سلطنت بر راجه سیه اولاد
	ذکر حلیوس نمودن سلطان قطب الدین ایبک اصا در بر سر جهان	۷۲	ذکر انتقال سلطنت از سل راجه سیه و وزیر راجه پیر پادشاه
	و محمل احوال او	۷۳	برهمن
	ذکر حلت سلطان قطب الدین ایبک سلطنت یا فتح پادشاه	۷۴	ذکر انتقال سلطنت از اولاد راجه پیر پادشاه بدین دهر وزیر اولاد
	سپه خوانده شش	۷۵	ذکر جمع سلطنت از سلسله راجه دهر بر راجه سکونت و وزیر راجه
	ذکر جمع سلطنت لبطان شش الدین آتش داماد وزیر دهر	۷۶	سکونت بر راجه کیکاویز
۱۰۶	قطب الدین ایبک و ولایت احوال او	۷۷	
	ذکر سلطنت سلطان رکن الدین فیروز بر سلطان شش الدین	۷۸	
	ذکر سلطنت رضیه دختر رضیه سلطان شش الدین آتش	۷۹	
	ذکر مقتول شدن سلطان رضیه و جمع سلطنت به	۸۰	
	مغزالدین بهرام شاه	۸۱	

۱۳۵	ذکر سلطان علاء الدین بن سلطان محمد شاه بن سلطان مبارک	ذکر فیروز زیدی نظام الملک متول شدن بهرام شاه و
۱۳۶	ذکر سلطان جلال افغان لورے	سکافات یافتن نظام الملک و جوع سلطنت بلبلان
۱۳۷	ذکر سلطان سکندر لورے	علاء الدین
۱۳۸	ذکر سلطانین مشرقیه	ذکر جوع سلطنت سلطان ناصر الدین بن سلطان
۱۳۹	ذکر سلطان مبارک تبتنا سے سلطان اشرف خواجہ سردار	شهر الدین آتش
۱۴۰	ذکر سلطان ابراهیم شرقی بن مبارک شاه شرقی وغیر انہا	ذکر سلطان ناصر الدین
۱۴۱	ذکر سلطان ابراهیم بن سلطان سکندر لورے	ذکر جوع سلطنت بلبلان غیاث الدین بلبن
۱۴۲	ذکر سلطنت تعمیر الدین محمد بابر بادشاہ مشہور سلاطین	ذکر رحلت سلطان غیاث الدین بلبن و جوع سلطنت
۱۴۳	ذکر سلطانین ملتان و شیخ پوست کہ حسب قہم سلطنت رسید	سبغ الدین کیشاد وغیرہ او
۱۴۴	ذکر سلطان تغلب الدین لنگاہ	ذکر جوع سلطنت بلبلان جلال الدین فیروز غلبی انتقال
۱۴۵	ذکر سلطان حسین بن سلطان تغلب الدین لنگاہ	بادشاہی از اتباع غوریان
۱۴۶	ذکر سلطان محمود	ذکر متول شدن سلطان جلال الدین غلبی بروست سلطان
۱۴۷	ذکر سلطان حسین بن سلطان محمود	علاء الدین بکر و حیلان کا فرہمت نامہ شناسنی سپاہ
۱۴۸	ذکر احوال الفیصل الدین محمد ہایون بادشاہ بن عمیر الدین محمد	ذکر جوع سلطنت بلبلان علاء الدین غلبی برادر زادہ و داد
۱۴۹	ذکر بادشاہ باجمال	سلطان جلال الدین
۱۵۰	ذکر شیر شاہ نامش فرید خان سوزاز اور کسٹانغہ	ذکر رحلت سلطان علاء الدین و جوع سلطنت شہاب الدین
۱۵۱	ذکر اسلام شاہ پشتر شاہ کہ معروف بسلیم شاہ است	پسامضو
۱۵۲	ذکر فیروز شاہ بن اسلام شاہ بن شیر شاہ	ذکر جوع سلطنت بلبلان تغلب الدین مبارک شاہ برادر گل
۱۵۳	ذکر سلطان محمد عادل شاہ معروف ببارز خان برادرزین	شہاب الدین
۱۵۴	ذکر اسلام شاہ	ذکر جوع سلطنت مجروحان حرام نمک الملقب بسلطان ناصر الدین
۱۵۵	ذکر آمدن ہایون پادشاہ تہخیر ہندوستان و فرہ یافتن	ذکر سلطان غیاث الدین غازی الملک
۱۵۶	ذکر غنمہ رحلت نمودن ازین جہان	ذکر سلطان محمود شاہ الزمان عرف فیروز الدین
۱۵۷	ذکر رحلت ہایون بادشاہ	ذکر سلطان فیروز شاہ پسر محمد غلبی
۱۵۸	ذکر ابو الفتح جلال الدین محمد کہ بادشاہ بن ہایون پادشاہ	ذکر سلطان غیاث الدین تغلق
۱۵۹	ذکر بیان آمدن ہیون قتال بقصد ہمارہ اکبر و دستگیر کردن	ذکر ابو بکر سلطان برادر سلطان غیاث الدین
۱۶۰	او وقتیں رسیدن	ذکر سلطان محمد شاہ بن فیروز شاہ
۱۶۱		ذکر سلطان علاء الدین سکندر شاہ عرف ہایون خان
۱۶۲		ذکر سلطان ناصر الدین محمود شاہ برادر سلطان علاء الدین سکندر
۱۶۳		ذکر سلطنت ارباب اسطخضر خان بن ملک سلیمان

۱۹۵۱	در بیان تفسیر کتب معتبره	۱۹۸	در بیان فتح مکه و اخراج مسلمانان مسکن در وقت غارت
۱۹۶	ذکر سلاطین کبیر	۱۹۹	در بیان سبب اعتدال کعبه
۱۹۹	ذکر نعمت اکبر بادشاه کبیر کبیر	۱۴۰	در بیان تخییر ولایت ماهه
۳۰۰	ذکر در بیان حال راجه تو در اول بر حلت او	۱۴۱	ذکر احوال سلاطین مملوک
۳۰۱	نعمت موبک مقدس بر تیره دوم کبیر کبیر	۱۴۲	در بیان تخییر ولایت گهران
۳۰۲	ذکر در بیان تخییر ولایت اوزبک	۱۴۳	در بیان رسیدن زخم تیر کبیر بادشاه
۳۰۳	ذکر در بیان تخییر ولایت بامیان	۱۴۴	در بیان کشته شدن شاه ابوالعاصی
۳۰۴	ذکر در بیان تخییر ولایت مشهد آمدن میرزا جانی بیگ	۱۴۵	در بیان تخییر ولایت کرکه از کوندوک گویند
۳۰۵	ذکر تخییر حکم	۱۴۶	در بیان تخییر ولایت کبیر آباد
۳۰۶	در بیان جشن نوروز شروع شایله آراستن حورث بایان	۱۴۷	در بیان قتل علی قلی خان و بهادرفان
۳۰۷	باب تمام امر	۱۴۸	ذکر در بیان مشورتش میرزایان دنا و سبب تخریب آنجا
۳۰۸	در بیان رحلت میان تاج مین و مولانا عرفی شیراز	۱۴۹	ولایت کرات
۳۰۹	شیخ ابوالفضل فغنی	۱۵۰	ذکر سلاطین کبیر
۳۱۰	ذکر در بیان رسیدن برهان ملک بدرگاه والاد حضرتش	۱۵۱	در بیان روانه شدن خان اعظم که مشغول
۳۱۱	ملک باور با هم در کن	۱۵۲	ذکر در بیان تخییر ولایت چیتور
۳۱۲	ذکر نعمت موبک مقدس از نا بود بجان کن	۱۵۳	ذکر در بیان سعادت کردن جزیره و طریق صلح کل و زید علی
۳۱۳	ذکر در بیان تخییر آسیر ولایت احمد نگر	۱۵۴	سهندستان و اختراع دین الهی
۳۱۴	ذکر سلاطین سابقین در کن	۱۵۵	ذکر در بیان دختر گرفتن کبیر از راه ماسه سهندستان
۳۱۵	ذکر در بیان کشته شدن شیخ ابوالفضل آشتکی خاگر اکبر	۱۵۶	ذکر ولادت شاهنشاه و سلیم یعنی جهانگیر بادشاه و زینت کبیر در امیر
۳۱۶	ازین عمر	۱۵۷	بایان سده نذر
۳۱۷	ذکر در بیان نبی شاهنشاه و سلیم کبیر بزرگ اکبر	۱۵۸	ذکر از دروغ شاهنشاه سلیم با عیبیه نو در جلاله سلطان شاهی
۳۱۸	ذکر در بیان رحلت شاهنشاه و انبال در کن	۱۵۹	شاه جهان بادشاه
۳۱۹	ذکر در بیان رحلت اکبر بادشاه	۱۶۰	در بیان عجایب سواد که در زمان کبیر موقوف آمده
۳۲۰	ذکر احوال روشن الدوله که شیخ ابوالفضل لیسارت او که	۱۶۱	در بیان تخییر ولایت پشته و بنگال
۳۲۱	خود در پایان کتاب آمین کبری نوشته	۱۶۲	در بیان نبی موبک سبزه زار و مراد کبیر بادشاه
۳۲۲	ذکر کبیر	۱۶۳	ذکر در بیان کشته شدن راجه سیریل
۳۲۳	ذکر قائل	۱۶۴	ذکر در بیان رسیدن میرزا سلیمان والی به نشان و حضور پر نور
۳۲۴	اولیا سبب سهند	۱۶۵	و تفرقه به نشان

۲۳۳	شیخ شرف مہر سے	در سندوستان چارہ سلسلہ بزرگہ اندوآشا چارہ طاوودہ
۲۳۴	شیخ جمال ہائوسے	نامند و انان دوازہ جزیفوریان و جندیان گورنی
۲۳۵	شاہ مدار	قادری
۲۳۶	شیخ نور قطب عالم	یسوسے
۲۳۷	بابا اسماعیل مغربے	نقشبندیے
۲۳۸	شیخ احمد کتو	بابا برتن
۲۳۹	شیخ صدر الدین	خواجہ معین الدین حسن
۲۴۰	شیخ علاء الدین محمد	شیخ علی خرفوسے ہجویر سے
۲۴۱	سید محمد گیسو دراز	شیخ حسن زرخانی
۲۴۲	قطب عالم	شیخ سعید الدین زکریا
۲۴۳	شاہ عالم	خواجه قطب الدین نجمیاد کاسکے
۲۴۴	شیخ قطب الدین	۲۳۱ شیخ فرید الدین گنج شکر
۲۴۵	شیخ علی بیرو	۲۳۲ شیخ صدر الدین عارت
۲۴۶	سید محمد جون پوری	۲۳۳ شیخ نظام الدین اولیا
۲۴۷	قاضی خان	۲۳۴ شیخ رکن الدین
۲۴۸	ایسر سید علی توام	۲۳۵ شیخ عمال الدین تبریز سے
۲۴۹	قاضی محمود	۲۳۶ شیخ صوفی بدہنی
۲۵۰	شیخ محمد بودو دلار سے	۲۳۷ خواجہ کرگ
۲۵۱	شیخ حاجے عبدالوہاب بنارے	۲۳۸ شیخ نظام الدین ابوالموید
۲۵۲	شیخ عبدالرزاق	۲۳۹ شیخ نجیب الدین محمد
۲۵۳	شیخ عبدالقدوس	۲۴۰ قاضی حمید الدین ناگور سے
۲۵۴	سید ابراہیم	۲۴۱ شیخ حمید الدین سوالی ناگور سے
۲۵۵	شیخ زمان	۲۴۲ شیخ نجیب الدین شوکل
۲۵۶	شیخ اجمال	۲۴۳ شیخ بدر الدین
۲۵۷	حضر	۲۴۴ سولانا بدر الدین امحق
۲۵۸	الیاس	۲۴۵ شیخ نصر الدین چرخ دہلی
۲۵۹	ذکر ابوالمظفر نور الدین محمد جاگیر بادشاہ	۲۴۶ شیخ شرف الدین بان پتی
۲۶۰	ذکر در بیان ابنی شاہزادہ سلطان خسرو مغل بزرگ سدھان	۲۴۷ شیخ احمد سہ والی
۲۶۱	عبدالرحمن	۲۴۸ سید جلال

خزانه سحرآمیز و قافیه خلاصه کلمات
بخوان ای دلجو که دل تو را شاد کند

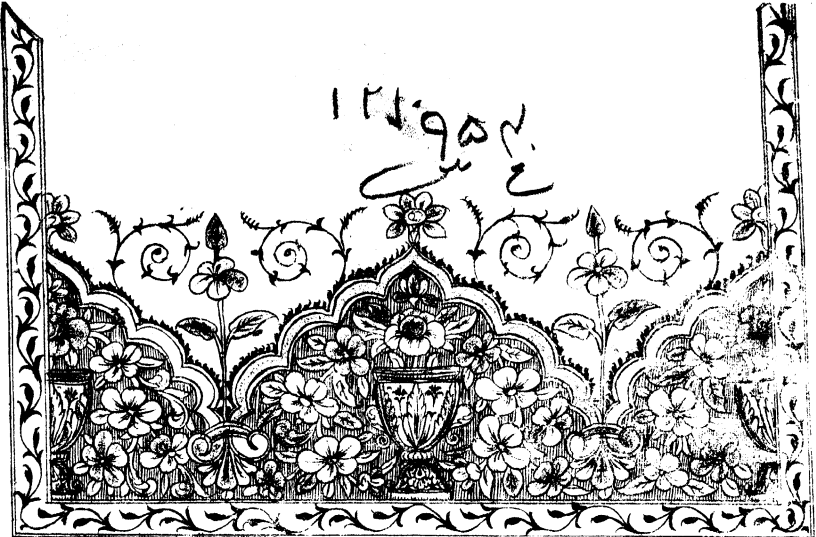
در بیان فضیلت قرآن مجید و تاریخ
میرزا حسن طبرستان

تفسیر و تفسیر لطیف از مؤلفان
میرزا حسن طبرستان

نوشته و رسم با کمال مهارت
نوشته و رسم با کمال مهارت

۱۲۹۵
ع

بسم الله الرحمن الرحيم

او بعد رب العالمین فصلی علی نبیة الکریم و آله البصیرین اما بعد بر سر گذشتن آن خیر تو فصحاء الا که غرضی نماند که فیض الهی این گم گشته
 کوی مای از نبی خلیل طیبی مستقیم که نیز آری بقدر عنایت شمع هدایت تو اندو در به وفطرت عطا فرموده و جلالت اوقات که بر یک سینه است
 اگر چه غایت اکثر جزو خطا و حساب طغلت میکند آید ما بر تهنیتی همان فیض برخی از آن حیوان ادراک شرح جزو زنگان حساب جدا که جزو خرد است
 بوده اندنی خود و یقین کن که آرا تمام آفتاب است و انوار که در قدر است و دستا و سالی انداخت تا آنکه بود که شکر سینه شیرازی میت تیغ زهر که گشته یا نتم
 زهر خونی خوشه یافته جوئی اجماع بر تو خوشی فیوضات بزرگان در خرابه دل این همچنان تاسید و گشته زبانی اندک بر خوش بیاید که آید مستطاب
 تنبلیت کتابی ضمن چهار مجال استوار در کار و عاقلین هزارانی از چهار ستود که شاید لغوش چند تا نظایر این با یاد یا صیغه روزگار به یاد کار ماند اما
 تا قدر وانی و علمای بنان مگر غوث همان حق شناسان سدره این اندیشه مانع این میشه بود که بسیار و اشیر غیبه خود را فراهم دیده به برتم سلطان آفریم
 یکینه غریبی بر خیزد ننگا که بفران تهران تقدیر اقرار علی پدید آمدیم با ما سید بیدل گردیدت پیشینان که ننگ اسلام بود و دزدانه بر چید و
 ابله آن صاحب فضل الهی سروران انگلیشی بر سید یار و درین ملاقات در و اختیار یافته چند روز نیا بر ستیلا عریضو اطو و قواعد و استیلا بر اجانب اما
 باقیته دونان مدارا و محاسبات نموده ز نام مکناری بیست کافر نستان همین یار سپردند و با بنگ ایام مرتبه و مقام آهوانه شکفت گشته پاره آرزو
 کار بر خاست و فطرت دولت صحاح الا نشان انگلیشی بالفرد و اقتدار رسید و ریاست آنچه خود در بر عدالت مایه جواب پهلوان علی حساب
 آسمان پایه عالم در فلک مقدر جماع که در وقتا شمع عبودان محامد و مفاخر جمع فنون فضائل باطن غلبه بر کز برین خرد مندان شناسایش بسیار
 دست مگر کش را برین خوشه فلک صمدانی دست افتاد شکفتن تقریر و این پیش فلان تازه رویی صحافل بر خوشی بنیامی تو پیش رسامه ستیلا بر
 زدم خنایای اسرار زمانی مگر فلک آسپاس راه صلیب ذمائل قلاطونی و در سطح عالیسی از صیبت اصابت مگر کش کلمه فروغ فرشتش گوهر آفرود
 وجود انسانی پر تو گویا سستش آینه لغوش فرشته صمد و در پیشانی سده کوس لغوش با رتق صیبت سکین نواز کلید که آواز و آری صیغ نستان
 شوکتش بریم انفسن ماکونی عجز و در بوستان تازه فرازنده ریابت کشتو کشتی عقد که کشای دقانت خرد از ماسه رانق لوی ملک است

بود در دمی بزرگ حکم که مطلق بنده او بشو میگویند که قزاق را به پیش مسدود کرده باشند و گمانند که لشکر امامی اندوخته و موجب عجزت اظهار گمان
 میشود و این سخن خاصه بنده گستاخت چنانکه در کوفتی نهایت جلد و دره تیز قامت میگویند و ولایت گوات صاحب را یعنی صاحب پیش را بر
 آنها سوار شده را نیز نذر و مال دم بخارت میبندد و اسب سواران را بنهانی میخواند و رسید و ارباب را که از آن مهل آمدند که میگویند سواران آن خاصه بنده گستاخت
 سوار و دره اگر زمین که به او اربابش خالی از آزاری نیست و در کس با هم توان انداختند و مصاحبت هم در گناه تو نشود و ارباب چار با یعنی بر تبر
 که با انواع آراستگی میبندد از قابل سواری امر او ملوک انجامست امیر خود در مدح آن گفته بلیت ساخته از حکمت کار آن گمان به خاندان گرفته بود
 جهان نادره حکمضای حکیم نادر و ان خاکمایش مقیم ذکر بعضی مقالات و علوم مردم بنده احوال ابتدای خلقت و غیره تحقیقات
 علوم و حکمای اینجاسیست تمام وارد و اجناس هم خالی از انطباق کلام صورت نند و چنان فایده فرس آن الفج ابو الفیض حرر که بر نامه در دفتر موسلمان
 کتاب که سمعی آئین که بر سبت خلاصه رسوم و علوم مردم بنده لایت بحال تنقیح نگاشته بهر کار اعلامی بر آن خود با کتاب مذکور رجوع نماید بحال ازان بنابر
 فرغ اظهار سخن این نگار و بگویند که آفرینش همیگونه و فراوان بر گزارده اند و مگرفت که همتا آورده به نامها را به خطی هستی گرفته از آنجا که یک نوع
 که با علم و دیوان فایده نیکو میکنند و آن یک اول یعنی به حضرت و جو مطلق گرفت و جلوه خاصه بود سمعی بر بهاست و همانا عقل اول ازان خود خواند
 و از چهار کس از جنس او بهم رسید اول سنگ و نندن و نندن بنشیند که بر کلام فرانش فت که بخت در پیدا می خلقت بر بندد و فراد که فی توجیه ذات
 قدسی مدین که بر بندد و همتا گشتن در گرفت و از پیشانی خود دیگر بر آورد و در همانا نام یافت از جلال فراوان که در ویدش گشته آفریدن را و نیافت
 و کس که بر پیدا آورد همانا از عقل عشره تعبیر کرده بنده ازان از اینکه خود مردی در زنی بر آورد در حق است رو کات نام اول من هم در دست
 رو کات نام زن همانا آدم و حوا را این نام خوانست و ازین دوم را غار زادن شد و صمیمی فایده که اول تعیین صورت زنی بود و از آنجا هم بر خطی ظاهر
 قدرت و شمیمت از این تعبیر خوانست اند چون تائیدت لفظی زین سهاست میان نشان متاخر باینست حقیقی خیال کرده و او و هبط ایجاد عالم گشت
 و برخی آفتاب را و سوسه ایجاد عالم دانسته اند سببش همانا آنکه چون بن خطم را قومی آتیا در رموا انداخته یافته اند بیضا نشان گمان برده اند که
 در عالم علوی هم مشرب بوده باشد و جمیع عالم آنرا و خواهد بود و حکمای بنده در حصار بیخ حنفی فایده چهار معرفت کاس نام حضرتی را فرایند و
 محیط چهار معرفت آنند که ادعای عالم او مفر کرده و آبسان قابل بنده شماره بزرگتر بنده و منتظر را بطور معرفت و از دره بخش کرده بخبر
 نامی مطابق با مهابی عربی که شسته بخبرش را را اس که گویند که کرب را جامه سفید مستند ازین عظم دانند و بر هفت سیاره را نامی ننهاد و روز مایه
 بنقد را که با بنده شنبوب کرده اند و نیز عظم را نور بخت مستغنی از حضرت نور انور دانند و پیوند نفس قدسی با هر کی و گرو بی اختران را و نیز نفوس انجانند و
 گویند که بگزارش تن جهان حضرتی و مشردن هوای نفسانی و تربیت روح مجرد بیان متعابهایی عالی جای یافته اند و زمین را گروی اشکل
 دانند و اگر گویند که تمامه زمین هفت جزیره مظلوم دارد و هر کی را نامی بر گزارده اند و در یابی را محاط و دانند و یکی ازان جزیره سیب این جزیره است
 که بنده چین عرب و عجم و فنگ و ترکستان بر روی آن اما بقول نقل پیمان اینهاست و دانش گرایان اینها در اکثر مقامات یونانی اساس عجیب
 که اقالیم سیب را نشان متاخر از تخم کردی و در بار روی بر پیمان متصل چنین تعبیر کرده بنده و عالم را شش کرده بالای را لرسر که کوه نام نهند
 محل باران نشو که کاران دانند میانی بهر لوک کس نبی آدم و دیگر حیوانات و پابینی را پانان محل جزا و سزای بدکاران بنده و بالای را در پان
 هفت گانه گویند و پابینی را آنکه در کات سبب شده اند و هر کی را نامی بر گزارده اند چون پیدای عالم را کرات و مرآت فایده در صورت سبب ممکن
 است که بدین حقیقی حل مجده بر بار بیضی دیگر ابداع کائنات فرموده شد لهذا در جگونی خلقت احوال ممتلئ ایراد نموده اند اما در صورت سلسله زوان
 بعد از یکدیگر و در یک نمانند و بعد پیدایش آدمی از چون آنکه کشتی در اینها پیدا کرد بها از چاه صفت گردانیده برای بهیضی نامی مفر کرد
 سران آنجا که در کصاحب علم فضل زهد و عبادت بود و در این نام نهاد و صاحبان کات و شجاعت و عقل و فطانت را چه بر تنی در صاحبان تجارت

فردا صحت و مسامحت طرفه را برین محدث از آنجا که هر چه در ذلک را شور فرار داده هر قدر با این هم آنست که در این علم برینان تحصیل علم و عبادت و افاوه
 و استفاده علوم و ریاضات و حق پرستی زینها بی دیگران بر آن حق و کار کرد و بهتری خرج ستانی و مردوری و در صحت پروری و نگهداری و حمایت
 بر بهمان و جلالست ایشان و شکر سپیش شادزی و تجارت نمودن و صناعات تفریحیه اختیار فرمودن و پیشینه شور نمودن خصیصه خدمت این پسر
 صفت نمودن و او قمار کرد و فرقی نبود شهرت و چنان شهرت یافت که اینها بر اوتاری را بخانی بفرستد و فی الواقع حقیقته به بیخوف الحال همین است
 که نبردت کسی ازین گرداب برآمده با صلح حقیقت رسیده باشد اما در حقیقت ظاهری اصل و بنا بر اشنبا بیست است که تا آخرین را در قهرم مرام کلام خدا
 قوم ردوی داده و مرد و قائل نغمیده اند اما الشریع سبیل جمال آنکه در روز دوری از دور با بیچارگان که با آن قائلند و آن مست جنگ است و تیر تیر
 و در پاره کلکها ده پازون بصورت خفیه برای کاری خاص نصرت داد و اینهمال میدانی گرفته آن از مظلوم بقیه میرسانده اند و بی بنای مناسب
 صورت و صورت خود درین دنیا ناپدید فرمودند و او دیگر مخلوقات فرغان پذیر و آنها را بر دست آورده اند و قول تحقیق اینها درین
 خصوص نیست که اینها چون تبار امری که سودان با فریده باز کرد و در عصری بیکری را با خنده و خود بخورند و قوی تامند و اول حال و خسته ظاهر
 غریبه و بی روی خود گرداند و عیاری با بدن نقد شش نشیند و اکثر دانش اندوزان بنهیدین کردند و از او این اوتان گویند و آنکه در برتن
 از موجودات بی روی از فروغ قدرت خود اندازد و شکر گویند و بی چشمه آرزو انشای و بنا نماند و هیچ موجودی را خانی از فروغ نماند انشای او
 نشان در بنیاد و چون او تار و دیکه چهار بگ و دها بر آید انسان جلوه فراید و تجلی او بصاحب نظران بناید و درین دوره ما هر روز تن پدید آمد و اول
 چه مجله و تانسی بکریای نظر اوار و عجایب است و انکار آبی گردید که نوبت بگ در آرد پیمان کن شهر سپهر اونی درست بگ ما چه باکن سخن چچته
 اکاوشی را من کرد که دو لک سال است از بهر انشای گری میگرد که در بیای کرت اما لاتن شونی و شست نگاه مای بیست او در آرد و
 ریگفت مرا نگهدار یک شتاب از دردت بود چون ناید بسبونی در آرد و از فروغی باشن خود در آرد نداشت چون از گنجانی او در گذشت در جا
 و پس چون گلولی بزرگ در آنگند و از آنجا برای لنگ رسانید چون آنرا فرو گرفت بدیای شور جا داد چون او را بر او رسید دست که بیست
 پینانش گری در آمد و بیو ای گبی شتاب شنید که او را در جهلم و این جانور را مظهر انشای خود گردانیده برای سنگاری تو چندی گردیدگان
 پس از نرفت روز پر تو خواهند جهان را آب فرو کرد و فلان گشتی با برنجی شایگان گرامی تا نهایی ایندی و گزین آرد و پایشین آرزایین شایخ
 از من نموده اسپ پویش بنده لک است و شست بر آید لک طوفانی بود پس وی در رقاب نهاد کور هم او قمار درست بگ که کاتک
 ششون پخته و او شوی جهان فرین بیکسنگ پشت را بجلوه خود مظهر شری غیب گردانید گویند و یقینا با آن شده اند که از دریای شیر زبون ساکت
 بکشند بجای چونی گردان سبک آوند دندان بزرگ ترین کوه است بکار داشته کوه از گزانی بدیافروندی و فو اوان پنج رسیدی ایندی چون
 آن صورت را جلوه خود فرمود و آن جانور کوه را پوش بر گرفت دیوتا نام کام دان گرفتند و بدین شکر کاکا چهارده چیز گرامی بر آید پس دنیا
 بصورت عودی نمودار شده و سرایه عشرت بگلستان سرانجام یافت گویند من شکر گوی بری فردان فروغ و از آنکه از انشای بر و ن
 یکجا بگ بر چه پلو اجب دینی گلهای او پر مردگی بنیند و بوی خوش و در در کار آرد اگر قهری گویند چه خواهند بدید کرد و آنرا کلک بر گویند
 خوانند که با داده او بیشتر خوشی که بار آید برت و مرده راننده ساخته بدست راست ز نو دو چپ بیلیدت ران ماه عالم افزون کام بدین ماده
 سخاوی بر چه خواست فتح از پستان بر و ن دستاوی با بر است سفید چون چهار دندان سنگین سفید چه غریب و با بکر بودی فرزندند خدا کبک
 زهر جوان گزلا امرت آب زندگانی (بستان) خوش خوی یکوروی (اس) سپهت سلو ارتگ و جنگ کافی تیر او هر دوری رسیدی
 و خطا رفتی پس از پیدایش این گران مایه جو اگر گویم بریزین در شده بنور زنده پندار ابراه او قمار درست بگ ماه کاتک تیر چون شایخ
 شده جوارت نزدیک نیم کبار او داده این جلوه خاص شد یکی اگر کرده دیت بر ناس نام هر گوی در از در گزانش تری شش از بهر همان سخن

کردی اندک مقدس بطوری بری اصوله فرموده انخواهش با ز سپید ازین حال او بگفتند بجایید و بسیاری جانوران جنگل را بر سر و اول آنرا سخا
 سرنگاری طلبیده و فرمان را یکی عالم در خواست و در اندک زمانی کامر و آند و حکومت عالم علوی از ان در گرفت و یکی از نوفاندان سرود و دو طلبه را
 تریش نشا قتی چاره بر خستند چون در ان خواست گزند باره فراموش کرده بود و با سنیافت کسین بدان صورت پدید آمد که نفس مستی او را خواهم در
 و در اندک زمانی بدان شمال جلوه فرموده و با میان آمده باشد بنگاه او شتافت و بجز این نیستی روانگر داند و از آنرا نزدیک سغورون نشان دهند
 جهان بر این چنین تیکان بر آسوده اندک کامیاب فرمان رومی عالم بالاشد بدست ظهور از نرسال بود و در سنگم او و تار یکری بود و از تار کثیر آسوده
 پیمان آدمی و دشمنی است چاک ماه میسازد شکل بچه پیچومی در شهر بران بود که بندگان زبان نرد و زکار نرد و از سلطنت اگر پیدائی گرفت چنان
 بر گزارند برین کشتب اگر دیت سه ساله ای در از در گذارش نفس تن میریزد تا آنگاه از میان آن علی جلوه فرموده از روی او پرسیدند نشین عرض شد
 که خواست آنست که هر گس در دور و روشودند در شب و پناه از یکجان یکجان جان سنگر طلبیده و پس فرمان رومی ان نشین بالار او خسته نگارند خودت پیرا
 یافت و یقوا هوری در دستاری نهادند و عالم از کوه پیدگان بر آسوده و برگان اینان میانجی برها ازین چاره کار بستند و خواست این گروه و پیر
 شد گویا و از فرزند می بود بر لاده صبا کن دیوتا ایزدی پرستش نمودی و برخلاف پدره حق پیروی هر چند گویا گون آنرا کرد و از انان نفس
 باز نیارست و در نشانی از جای پروردگار سپیده او در بر جان نشان داد و بری فهمیدن اشارت بیستونی نمود که در و جانم بولوست او از بد نشی
 شمشیری بان حواله کرد و از رنگ کاری آبی از ان ستون بیکر که گوید آمد و او را دید در ان هنگام که بر نیست میان روز و شب پیدائی بیکر
 اید ای کار و پیروی شد گویا آن آبی شمال از پر لاده استد عای خواست کرد انغانی نظرت را بهیچ چیز فریاد چون کت در خواست و آن جانور
 است که در من لای و بیگی نیا بود و بیخ خود می شنود پیدائی این صورت صد سال بود یا من او تار آمد کوه پیدار یا در یک تیر تاه بهاد و آن سنگ
 بچته دومی در شهر بیون بهدایر سائل نیا در خانه کشتب بن برنج بن بردهای شهر بر شکل آن کت نو باوده ابلع عباد و از نرسال کام روانی
 کرد از گروه دیت بل نام بری برای سلطنت سد لوگ را مستجاب کشید و او از کام بخش خواست و پذیرفت و سنگ فرماندی یافت و او رنگ نشینان را
 را ایلساخته چنان بفران رومی بازگشت و گویا گون کین بجا آورید کین درین روشها بدیوتا با ایلساخته بکار بند و دیوتا با کوسیدر بگفتند این را
 از این انماس نمودند و او از انجام کار آگاهی داده اگر ختم شد و در ان سال هر چه صورت بر افروخت چون آن مولود نخی آگاهی در آمد بقتضای رسم و
 عادت بدستان حکیم بر داج بر نشاندند بهر لای امور کار در کین که نزد کرمیت آغاز نهاده بود حاضر شد با این رنگی خواست سپید او گفت بر این بر تقیم
 خویش از تو بیا بخواهم او بر آفت کاز چون مرغ اشکوبی بزرگ و ولتی چرا چنین کتر خیر می پذیرد و پس از درازی سخن چون را بجز پذیرفت و خواست
 قدم چنان پهنا و گرد و اندک طوطی ازین طوطی پاتال او گرفت و دیگر قدم را چنان فرخ ساخت که طوطی بال را کرد را بر در عرض قدم خود نشین است
 سپرد و از آنجا نیکویی در جهان بود و از انان جگرگی باز داشت تا ایلت پاتال نم زد و گردانید پرسرام او تار آمدی بیکر در خانه حکم برین رنگ کن
 او رنگار رنگ تیر تاه بسیار کشتن بچته تروسی در دو منبع رنگتاز و در سلطنت اگر پیدائی گرفت کارت و برنج نام بدست و پائی در قوم دیت
 بفران وائی نشست و از زیره شی خواست منته بودی تا آنکه دست از همه باز داشته در کوه کیلاش ریاضت گری در آمد بهاد و او را برین خواست
 دست برد و او بخواهش و وضوی برسد لوگ با بازرگ داند در آزار دیوتا ماد از دست خود بدان سان انجام کار او در موندن بر پیشرفت گویند
 جدرکن از نظر جهاد بوست و نیکو از اکت مادر دیوتها از پنج پیشه نوزمین بود و بر سر پیش جهاد بود که کیلاش در یکموزی و یکموزی و پیر او
 جدرکن در صورت پیش خودی کارت و بر روزی حضرت شکار بوست گزاره بر زاویه آن شد و پاره سنگی در کت و جیست او آنچه با شامان خود نشان
 از نورنی و پختنی گویا گون جواهر زلفان سنگ پیشگاه حضور آور در بر شکفت افتاد و گفت دست برین نیالایا انما انقیضت کار آگاهی بخشی او
 گفت اندر فرمان ز نای جلوی عالم گاو کام دین بن برده آنچه بنیام سر نهادم بسیار را بر آرد گرفت و خواست آنرا بگوید و باخ و او که در زمین

اندر خورشید توان پذیرفت و لشکری دنیوی نتوان بست آورد و او نعمت شد و بی پیکار در آمد چندانکه لشکر فراموش آورد و او نیز شتابم و کوهی از پیشین بود
 خوشی چنانی آمده هر کس از هم گذرانند و از گاو نشانی یافت نزدیک پسر خود پسر ام را طلبید شسته رسوم مسافران ملک تهرند بجا آورد و دروغ نکر
 خویش سوخت و آن فرزند را کین توی بر گماشت پسر ام بنیوی قدرت ابدی پیکار بر رفت بست و یکبار عرصه بند آه گشت آخیر
 را به قالب تسمی کرد و سلطنت دنیویا باها کرد روزی برای عالم فراموش آورده در کین تیرات نمود پس از هر دست به شمشیر میخوآند نامانی بر گزیدند چنانچه
 که بنویزند گمانی دارد و در کوه همدان از زمین مگوکن نشان بند را هم **اوتار** جهان سزید که روان نام از گروه کس بدو پشت بر سرهایست
 خدوده سرو بست دست بود کوه کیلاش و هزار سال یا صفت گری بخت دست و سر کانی میل زد گری درین راه بر افتادند و از نو آنگه فراموش
 هر سه لوک باید ذات قدسی نوح شمشیر رفت دیوتا با از فرمان پذیرایستوه آمدند پیشین و شوق انگندن او را در نوحه تهنند پذیرفته آمد و انجام کار
 بر نام زار دشت تا آنکه در جنگ بیت شکل چپته نوین در شهبان آورده از لشکر کوه تندیان را به حیرت بزد و سر خانانگی فنون شناسانی از دخت
 و دست از بهار زبانه دشت نوردی پیش گرفت و بنیای گری و پیش جانان گری را بر آید گریست فرمانی و ای جهان گشت و روان ایگو بنیوی شتاب
 بازده هزار سال در جنگ نشین بود و شاکسته آهنگن با بر نماند گشتن **اوتار** پیش ازین چو کله لیل کسری او کرسین جادون مرزبانی دشت و شکرگاه
 کینش او را چه رستی یافت و در آزار کار از دست دست همگی بر کشود و تیر بر آید و پسین آن دیگر فراموشی است همانا از دانه بر بند زمین
 در شکرگاه گرفتار بهار از پیش شرافت و بر آید نشین ایان خوش نمود پذیرفته آمد و کوشن هو الشد گونید از ختر شناسان کیش لکلی از دگر درین نزدیک
 یکی بزاید و کار او پس گرداند او چاشنگری نوزادگان فرایش نهاد و هر سال فنون چندین مینماند ریخته آمد تا آنکه دیو کی خواب او را بسید و جادون
 کتانی کرد درین هنگام آوازی شنید که شستین فرزند او از همان لشکر دور و در این پناه نشاند و هر میسری که از نماند میستی سر فرستادی خلقت
 بر سر جانان چه نشود بر نماند دور با و اگر دیو نماند و سخن آنکه آن روی آب چون در زمانه تا با پیشین زمان تخرنده مردم را خواب برده و هر او را بجا
 گذاردند فرخت بر گریه بی چون روی بدای کار نماند و با پای گشت و فرموده بجای دخت در نماند کینش از هم زاریند و او کرسین از انبندانی
 بر بند فراموشی نشاند و دیگر سنگلران آویند شمار کرد بر اندخت و صد پنج سال ندگانی کرد شانه زده هزار و صد و شست زن دخت و از هر یک یک میسری
 و در نماند کرد که این مید است که یکی شش ما و بوده **اوتار** در کله گاه ایسا کله کل چپته تهنند ریشه گیاه خاند را برسد بود درین زمانه
 بزاد گونید چون جنگبار بار شد و فراوان کیشش رفت پیش خوست کسانسی که رفته آهنگن بید با و جنگبار را نوحه شایان زین و در آن حال مدبر فرزند
 بر آمد و صد سال ندگانی کرد **کلمی اوتار** در آثر کله گاه آهنگن کله کل چپته و سین ریشه تهنند از خانه تهنند پس برین از لشکر زمان از خود بی بر آمد
 سان یک گونید روز گاری ای یک فراموشی ای دو اگر نماند و بدکاری فرقی کرد و خاک را پی برد و در کوه تگردیش زالی سال نیندگ فراوان شوق ز
 میان ای چاره گزینی بدان نسوی بیکریک و جان ایداد با بگردد اندیرنی چهلده افزوده **اوتار** بست چهار بر گردانده و هر سوال یکی با سهار خندان
 شکست دست تهنند کرده و گوناگون بیان از زور کسم و بز آن بیان تخریب تهرش گرداند لیکن همین بوده همچون **اوتار** نگارند نهایت شخص کلام
 در عقا و مردم ملک آنکه کسید ایجا خلقت بر است و با امام و القای آبی کتابی که از زبان تهنند از زبان برهما جو و شده بعد از آن بی آنگان
 بر یاد تهری آن کوشید پیش کتاب آراستند و آنرا که دست دین یعنی شش قسم مگویند و هر یکی را شاستر نامند و کتابت بر الحصفه گویند که حکم مایه چای خرد
 کرده هر یک را نامی جدا گشته و آنکه یک بید و هر مید و شام مید و استرین مید است و بری چنین گویند که بر با چار و دو بدن اردانه درین و هر چای کباب
 مذکور بر آید و هیچ مید است و آن شش شخص شاستر را یکدیگر یعنی از امور شتافت و هفتده مناقشات بسیار دارد و از انبندون شتاب کرسین تهنند
 و نوبه خود کوشیده و تفصیل آن کلهها نوشته تهنند شاستر نامی است پدیدارنده آن کو تم بر گیسر و دو دم پیش کاشاستر این کتاب تصنیف کنامی
 داشته است همین سائک شاستر و جادون کین او نوشته است چهارمین آفتاب شاستر و در آن عمل خندان از مصلحت همین دیدت شاستر مگویند

و ضعیف بکلیستی و مرقه و گردوی بطلان کتب تهتغال می ورزند چهارمین اودی از مستعدان نامک بطریق و آیین اود بر تائش و ستائش از بیگانه
می پردازند خانه عبادت این گروه مطالعه اشعار مرشد خویش است که بسرور و نغمه میگویند و تهنیت و در پیش سرسبزترین صفت حتی در سرور صفت
سخت می کشند حتی که چهل روز صامت بوده از اکل شرب فروری که توام بدن بدست اتر اندازند و چهار ماه برسات بجا مقام کرده حرکت نمیکند
کمبیا و اورق را باعث آرزو مشرتا گردوند خانه عبادت آنها نگاه بانی جانداران است یا افزاین جهت نمی پوشند که جانماری آزاری نرسد
احداث چاه و باغ مذموم میدهند که معیاد اویسیدگان بجایند ازلان بریزه آزاری رسد و بهمانند شنبه نگاه چراغ روشن بنیسانند و آتش بی
افروزند و طعام برای خود می پزند و آب از چاه برنی آرنند آب و طعام از خانه مردان بدیدونه اوردند بخوردند شب نگاه صلاحتی بخوردند و از خوردن
عزیزها اتر از درانج بغداد کجا آمد آنگاه نیز با خود جاندار است و غیر از اینچه لا بد چیزی با خود ندانند اما اینک شیش با سبزه و انواع اینها را در سبزه
و طعم بنیسانند و میگویند که منکر صنایع از نظارانی مهل است آنگونه که بشند ریاضات شاقه برای که و چوری کنند چون قائل معتقدات بر بنیسانند از روی
تفسیر چنین میگویند و بعدی تا فرقی تا گردانند که میگویند که از طرفی فعل است آنگونه که شتر خیرگی می آمد با شتر و از طرف دیگر سرور به مباد روی
آن فعل بیاد رفت و بطرف سرور و رونا بگردید و نیز راه هر دو فرقی دیگر که از خود می اتر کرده قبول می کنند ریاضات شاقه که موافق بیدار آغا
آفرینش و ابر یافته مستعدان در شخصی از مخالفتش خواهد کرد در برابر بیاید آرم می پذیرند و اگر شخصی از مشرب ایشان گشتند نیز بگریزد و با خواهد
بند ببول و جمع کند از این قول میکنند درین کیش چای که است می چای لاین اول بر هر حرج یعنی که خدا نشود و تخمین تکمیل علوم سیر
و معنوی پردازد و هم که است یعنی که خدا نشود با مو زلفا کشته خال زرد و سوسان بیست یعنی بوسک سوسان که است رسد و پسری و فرزندی نشود
تبرک تعلقات نموده معز خود بود و در حرقه عبادت الهی میکنند و عرق از میوه حیوانی خاندن چای هم میسازند یعنی خود را از بارها برشته بیاد است
سازند و درانج فرورم نادرین آب و بوم چای برین از می چای چهار فرقا اول و دوم و سوم و چهارم و دیگر و از میوه حیوانی که آبی اتر از
خونگام مالک و داب نجاعت کویسای گری بسیرون سوسمش کردار ای اوسو و اگر می دیگر بنیهای شرف بر و من چای مشود و شیوه
پیشهای قسیمه و زریه آن خدمت بر سر فرقه مذکور و چون القصد اهل هندوستان در سیاهی گری اصل بسیار دارند و زمانه که جانباری کجا بیدور
اعدا چگونه غالب توان آمد اما قوم چینی که احوال صحنی از ان بر حیثت شهرت دارند و در می کبتری مشهور اند نهایت بسیار و مستعد ملک چینی
زنان میسج هندوان از آنها میاک تبرجات کیش فاعلش اید و روشن شدن شوبران خویش است بر پان ناموس من حفظ محبت گاسته بتمیم اسم
مهور و فاقه و تهنیت حساب یعنی و ترتیب مواد هر می بر دو خترخت عروسی بر خود آگرت جامه متن بجای تهنیت پیر و از و در و اند کردار با یکی جان
شوی فرخنده خوی با یکی از پارچه ای پوشش و خود را در کتش خاکستر ختر نام و ام اتحاد نام خود در فرقه زریه گاسته شربت می کنند بیعت سوزند
بهمر عشق سیراب همچون و عقیدت خود که است ب و اگر کز نانی که بکیر از شوبر زنده میمانند بقتضای و فاعل زریه و میادوی از لذات خوردن
آشامیدن و بقتات لباس خوش تر بر کوشیدن خود را بنمیدانند و بسان در ووشان بریاضت کیش بجایه لفرق و تهنیت در ایالی و ایام بگلت
و میاد و عبادت خالق نام زندگی با تمام میمانند و در خیر و جوان باشند در زمان شب عروسی میوه شود شوبر و اگر خترخت مرقه و دیگر و وساده شود
نشستن هوائی آنگون خود میوزیدند و از کتاب آزار و سیاهی یعنی در سوانی و دنیا می شمار تمام هندوستان مع سوبه لنگا که در کیش کفیس
درین فاعل فرخ نیافتن شستن بیست و دو صوبه و یکصد و نود و دو سرکار چهار هزار و یکصد و پنجاه و دو و مجال هشتت ارب و شصت و شصت که نسبت
شش لک و ششاد هزار و پانصد و هشتاد و سه و ام انقسام هندیا با زده صوبه بکسب تقسیم که است و احوال آنها از روی این گری نگاشته چوان
اکبر نمی از محال یعنی صوبه علیله که دیده هر صوبه ای که از قریافت شوبه و کثیر و او گوید و بجهت شدند و از عهد و رنگند و کثیر که در کیش
محبت چهار صوبه حیدرآباد و پنجاب و او گنگا و دارکاش آفروده است و دو صوبه گردیا زین بمه و صوبه احوال هر صوبه حیدرآباد و پنجاب و او گنگا و دارکاش

لهذا بکارش حالات آنجا مبارکت نرفت و احوال آنجا مکرر آئین گری نبود بنا برین احوال این چهار صوبه درین مرقع فصل گشت از آنجا
 بکس آگاه باشد حالات چهار صوبه مذکوره درین اوراق ثبت فرموده برین تقریرت گذارم چون اندکی از احوال هندوستان خبر در آید شمه
 از صوبه نیز برای سیرانی سخن بقله در آوردن ضرورت ذکر احوال مالک محروسه هند باجمال مطابق تحریر و تقریر شیخ
 ابوالفضل اکبر شاهی از دفتر سوم اکبر نامه که سمسعی باینکه اکبر کسیت تابسان مملکت جلوس جلال الدین محمد اکبر بادشاه که در ۱۳
 دین و سال آنجی است و سالهای سلطنت او از از اجزای جلوس و سال آنجی مینوشند و نیز از مفسد روی و هفت تصدیان صریح و مکرر
 در قلم او بود و اکبر بادشاه آنرا دوازده بخش بر ساخته بر بخش را صوبه نام نهاد و بنا هم مهوره عمده که در آن بخش واقع بود یا خود بادشاه جانی را یا بخوا
 بنام خود موصوم گردانیده بود و شناسا گردانید چون بر او خواندین احدی که گشتنش یافت بازنده قرار گرفت لکن ازین کلام بر می نگار
 و در پستان فریان و بان و سال آنجا بکترین قول میگردید که بکار بهار آورده الی آباد آتوه احمد آباد و رانخاندین احمد کنگر اکبر بادشاه جهان بود
 دلی اجیر لایبور ملتان کابل صوبه پنجگانه از اقلیم دوم است و راز از نند جاشگاه لونا تا تلمیا گدی چار صد کرده هینا از نشانی کوه تالیانا
 سرکار ملتان در ولایت که وه خاور در ریای شورشال و جنوب کوه باخر صوبه بهار بهائی نام ولایتی است شماره این ملک ازین ولایت کنند
 گویند در آنجا درخت انبه بقدری در کشته شود و یک بار او در پیوست آن فراخ ملکی است اولوس تیره در آنجا میسر بود که را بگی آنجا بایدرای یک
 خطاب اوست نام او ارامکان آن مملکت با نفاخر ازین شهرت که در صاحب دو ملک پیاده و نیز ازین است اسب کیاب شمالی این صوبه و کلا
 است آنرا گنج گویند بزرگ آنسز زمین عدو نند بر سوار و یک ملک پیاده کام روپ که آنرا کان رو خوانند و کاستانیت اوست جا دو و خور و
 آنجا مشهور است و در کجاری آنجا حکایات غریبه بزرگانند و بجهت تحقیق از حکام آنجا که اکثر ایشان بوده اند معلوم شد که مطلقا عملی نداشتند در
 پیشین شلیه چیزی بوده باشد و پهلوی انولایت ملک آشام است از راه آنجا فرادان شکوه بزرگان چون سیری شود خواص او نامزد و
 زن لایب است که باورنده و گویند پیوست آن لایب است و چپ آن ختاز و به چپین گزارش رود و عوام چپین گویند از زنان بلخ که در آن ملک
 است نامد بایمی شود چهل تنزل رودی بریده و روگناش اینک و چون بر آورده اند کسند روی ازین حد در بان و پارتا شافت فیه شرف
 وارد که رای است چهار ششانه روز توان رفت میان شرق و جنوب بکاره فرنگی است از خشک نام بند ریاضت گانگ و معروف باسلام آباد
 سرحد او بکار از دست فعل بسیار شود و اسب کم خرو تر نیز کیاب و گران از نگاه و گامیش چندار و جانور است امون که پیره ازین هر دو دارد
 گیوگان گون رنگ آید شیر اول بخوند و کیش اینان بر خلات بند و مسلمان بلکه جمیع ادیان گویند که نحو بر خصوص توام را بگردن و تنها از راه صبحی
 پر بزند دانش اندوز یا صنعت کش راوی گویند و از صوابید و پیر و ن نشوند تمام است که در دیوان زنان اسبها حاضر شوند و مردان کوزل
 نیان نیز تیره صیه نام و کوه نزدیک بدین گروه گیو و آنرا چپین خوانند در بر چپینی نامها دارا الملک چپین نویسد فصل پیاده بسیار خوب است
 نیز پیو آید کیسوی انولایت از خشک است کان با قوت و الماس و طلا و نقره و مس و لفظ و گوگرد در آن و او را با گوهر بزرگان آن خورش
 رود و با اولوس تیره نیز کار از بلوچان املی بکار لنگ فریان دیان پستانی به پستانی بست و بلندی ده گز در یکی (کاخیا یا) بسته و آن را
 آن گویند بهر و اعانت و لام اریو سگی آن بکار این بان ندافا ق گشت بعد در آخرش حرف باقرانش نامه بکار شهرت گرفت که با عبدال
 نزدیک و در کلمه سبزه تور غابا ریش شش و قوا آخر میزان مبار و در زمینها اکثرها بلکه همه آب فروش شود و در اکثر کیشی باشد قبل ازین از زمان پستان
 باران هواتا هندی و گزندی خلق آنجا رسیده و بیکار از ورود در آن ولایت کمال تر از دشت از پنجاه شصت سال آن شورش صورت
 رود بای آن مملکت بسیار بلکه نرعم و دم این دیار افزون از ختار بوده درینو لاکه اصحاب انگلیسته تسلط یافته ایام حکومت هند و اوقات فتنه
 بلاد هند و کن دلی تیغ کشیدند و در ایامی خرد و بزرگ نخرند عدد در ایامی این چهار صد و پنجاه و دو در بار کالان کونیک بجهت ضبط آورده

آورده اند و گزین ترین درهای این صوبه کنگا است و در حقیقت تا پیدا کنند و آن گویند که از صوبی سرهما و بو فرور نزدیک و از شمالی کوه سلیمان
آید و بعد بوی دلی و آگره و آله آباد و سهارگند شیدین صوبه در کید گویند به با گیت نام شخصی همدان بود و این مالش گری خوشنود که آینه بر آسے
رنگاری نیاکان خود گذارگار از نوبت و از کلامش که محل قامت همدان بود است آن دریا را گرفته همراه خود آورد اما بقصد رسید و درین
آب کنگا ناپه توان بزرگانش موجود زمان فی جنین است تعداد آن کسری از صد سال افزون گویند و سنگت هستناها در صوبه این
حکایت بزرگان که عقل از قبول آن بجهت تماشای می نماید این قوم حکایتها می بخند و بالاترین از این بای انسان که همارت از کتب
سیو تواریخ است منقول هر چه کتب مذکور منتسب با فاضل ایشان باشد نام و دانش نامه ای از آنها این قسم مقالات را اعتبار می نمود
محصل فسانه پرستی است پیمان قصیده سوئی که مرز شاه مرتضی اندلی در اجاست و خوش گشته یکی جنوب رو بر درون گرد دو بهای قی نام
یابد و شنبه کلان که مشرق رو بر دو دله فاصله سی مایل که دره باز شنبه از آن اطراف جنوب رود و کلک نام یابد خاور رو بریز و در بند چاش کلان
رسیده و شنبه گردد و در دریای شور در شود و آن هر دو شنبه جنوب رو بریز و موضع نیا با هم پیوند و یک باشد از زیر بندر سوئی و کلکته
گفته شده بر دریای شور نیز در دستا نشان این دریا و انشوران بند که کلهها نگاشته اند و از آنجا که نام عهد بر شنبه در و بزرگ است آن
این دی پریش و اندک دیگر هم تهر می باشد و در ای مملکت در وقت و ای می نمی و هم نمهای فارسی و تازی نوقاتی و در ای مملکت
کوه آید از آنجا که بار بار با رسیده اراضی و مزارع آنجا بسیار است که آینه بشور دریا در شود و شنبه گشت که تارکالیست و چندین کوه نیز
از شنبه دان برگیرند و صوبی بر آید و صالی بسیار بکار آید و در و زنده راحت آنجا که گزند می رسد چندان آب افزاید تا بندد خوشه بکب ز
شود چنانچه خود کاران ارتفاع یک تنه را شست دست اندازد بر گرفته عیث فران پذیرد و مالگذا از شنبه خوش مردم آنجا بر سر و
و سبز نیبا و گندم و جو و جران گوار نیاید و مردوزان آنجا بر بند باشند و غیر از رنگ پوشش خانه های است و موی چنان سازند که در یک
پنج هزار رومی و افزون شرح شود و در بسیار آید و آند و شنبه گشتی خاصه بیگام بارش کشتی چهار می جنگ و بار بر زمین و صوماری و
روی گوناگون بر سازند و سنگها که الحاح معروف یا کلی است برای خشکی بسیارند و دره نوردی شستن هرگز از شیدین نماند
بر آن بشا یسنگی رودی در بندر از آن جهت تا بنشیند بارش گزین پناهی بر سازند و گاه بر در اند و برنی قبیل سوار شوند و لوح سپ
نمود و در عهد هاست و سنگ خنجر جدا فراطر رسیده و حصیر آنجا در موی بی نظیر نوعی از مینتلی بائی با بر شنبه یافته بماند که از مجادرت شو
در یا فراوانی حاصل شود و شیبای ولایات دیگر در بنار این صوبه کثرت تمام انواع و قسام گیاه بود و گل و میوه فراوان و فو ق بسیار و
مصرفت آن با بان لاهور تجارت برند سرکار حضرت آبا و شهری بودی استانی و در آن ملک سلاطین این صوبه معروف به لکهنونی
کوه و گیاهون پناه چون برین مملکت تسلط یافت بدین نام بر شناسا گردانید گزین قلعه بس طولی و در زمین پنج از شنبه های بسیار
یک دیوار آنجا شهر شد گیاه و مال و عمارات پورینه انعام یافته و بنو عمارت و مساجد و مقابر پاستانی در آن محوطه پیاست و انستاد
ز فغان بخروجت از سرکار محمود آبا و مزربان آید یا در زمان بیروستی شیه شاه بر و برنی بیلان خود را بچنگل این بوم مردان
فراوان مینل در و در سرکار حریف آبا و هم چنگل مینل سرکار بر و گلها و گلگای می است غرض قدر خود سه انگشت طول
زیاده از دو که قطعی سرساید از آن بسیارند و در صیات شدید در پناه آن با سانش گذارند و هم احواد را بخار وید و این هر کار بنام او معروف
بر ساحل دریای سیبا که گری است که شمر درخت زار در آن دریا بخیزد هر روز و شب و در بار خود روز و جمعه و استقبال ماه یا در روز
اطراف که عمارت از سد روز باشد و در شنبه آید که کوه از در موی و شورا نوح نادیده چند دقیقه قبل از مشاهده صبح شود و یک
صبح منقذ چشم سلسله در تمام پنهانی دریا بقد کب که از کله افزو و مرقع و محسوس باشد در آن هنگام شیهه را از کانه صیاد و پیش بر

بهر شهر سوی اوج پیشش کرده آب فرو گیرد و در او کمند دیو عمارتی برششاند بر ساحت و در حین میل خاد و آب مطبل دوم و همچنان در برج کنگک
 داران و شکار در پیشه سوم تا قدران و در بانان چهارم برتی کارخان و پنجم طبع ششم دولت خاند بزرگ مغرت خاند تا هفتم شهر سرسار شهر کسانتر
 گاه مرزبان در جنوب آن بخاند است از استان مشرق رود شهر سیوتم بر ساحل شور دریا مبعده گلبن نانه زو او پیکر کشتن بلو
 و خواهر او ز سندل ری ساخته اندا فاضل علمای هند گویند که پیشتر ازین چهار هزار و دو صد سال کسری را چنان در زمین مرزبان نیکو مرتبت
 و انشور بر جتی را کبزدن سرزمینی برای شهر آبادی فرستاد و او تیکاد و پرتو بخش در آمد کنار شور دریا گزین بجای یافت او را بدگر جیسا
 سنجیدند گاه زاعی را او یکدیگر برآوردند و تن مشوق کرده نیاکش گری نمود و از کار کرد او شکفت مانده چون زبان جانوران میسنت
 از حال پرسید پاسخ یافت من از گروه دیوتام فخرین ریاضت گری حله این بیکر آوردمی از مرزبانان آگاه چنین دلالت نمود که
 این دیوان آفرین بدین یا نظری خاص دارد هر که چندی درین سرزمین سهر برسد و در آگاهی پیشتر روی دل آورد و در او در گاید
 و چندین سال است که بدین روش در یوزده ربانی میکنم و گاه باشد که خواهش انجام رسد چون گویشا سنگی داری نظار گری یا شتر
 و شگرفی این بوم بر شناس بر زمین را در گذر زمانی شصت و هجدهم در آمد را بر این آگاهی داد و بزرگ شهری آباد شد و جای خاص را
 عبادت گاه بر ساخت راجشی و باو گری نموده بر سینه نیاکش گری آسود چنان نمودند که در فلان روز بر ساحل دریا چشم انتظار نشاند
 چو بی بدنی بیخاه و دو انگشت عرض یک نیم دست خواهد آمد آن را بر گیر و بخاند در سببغت روز نگار در ده جویو تیکر باید در مبعده
 برشته خواب پیشتر بر ساز همچنان در بیداری یافت و از آبیابوری الهام گلبن نانه نام نهاد و در جوار در گرفت نیاکش گاه که
 گشت فراوان خرق عادت از او بر گذر اندک ایلپار نام نوکر سلیمان گروانی چون برین دیار پیروزستی یافت آن چوب را در شن
 اندخت سوخت سپس در دریای شور افکند و سیل معاش طلبیان در عهد اکبر بادشاه شهرت دادند که آن چوب زیاده بر آوردند
 و در لوا آنها نهایی بیگانه اگر افراد آن بر گزار زد و آن سپیکر را بر روز نشش بار بر شویند و تازه رخت پوشانند چنانچه هفت زنار دار
 استاد خد متکبری کنند و هر بار شولان بزرگ بر شید پیش آن صورت با آوزن تا بست هزار کس از اولوش همه بر گیر و در ابر
 شانزده پای بر ساز نمند می رهند بر نیزه و سوار گردانند و پندارند هر که گذر آید از کوه میسکی پاک گردد و نمی در کار نیند و نیزه از یک
 جگانه تجماز است منسوب با قباب حراج و دوازده ساله این ملک بمشرفش در شند و در میان دشوار پندارند آن بجهت فرو
 بلندی دیوار صد و پنجاه دست پهنا نوزده سد و دوازده در شترتی رویه پیکر و فیل خوش تنی تیر شیده اند هر یکی آدمی را در خرطوم در آورد
 و بغری صورت و دو سو او پر و در خاند از بنا ساز و پیرایه و جلوه در شالی شمال و شیر بر یکی فیل را شکار کرده بر فزانا نهالشته و در شش شوش
 از سنگ سیاه شدت پهلو در رازی پنجاه گز چون از نهنه زینبر گذرند صحنی دلگشا و مرک طاقی از سنگ پدید آید در آن خوش شد با او کورنگ
 بر کند و بر گردان گوناگون پرستار هر گروی مبطی سرزمین ایستاده شسته افتاده خندان گریان چیران آگاه سپس شکار نگ خندنگ
 و شگرفت جنداران که برستی نشان خرد خیال نهانند گویند پیشتر ازین یک هزار و یکصد و چند سال را بر جیو سنگد دیوان بنامایا میسند
 سرنگ یاد گاری گذشت و بست و هشت تجمانه دیگر در آن نزدیکی پیش در وازه شش و در اطراف بست و دوازده بر یکی دهستان با
 بر گزارند بری بران که بری موصو آغا آسوده بسا حاق از زبان گفت و گرد او اومر در دریا است از فراخی شب و لطندی نظر سلما
 و بند و دست و شتی چون آتخوانی خانه و بر دخت بر بر سر موشن بر آورد و سلما بگورستان بردن صو تیکال حاد و در بست
 و چهار سر کار دار و زو هفت و شش تا بر حال جمع پنجاه و نهم کرد و ششاد و چهار ملک و پنجاه و نهم هزار و نوزده دام هندی زمین را پیشتر
 آیینت در عهد سلطان بلبری تا نام سلطنت با صحنی آن توانا بود در بر صو ت فوجی لائق آغا میمن و در صو ت و حکم سلطانی بر سر

تیرگی و انتظام آنجا از حضور راجا و پیکار و شغول در کمال اقتدار و نفاذ امر می ماندند همین ضابطه است و سه هزار و صد و صدوی سوار
هشت لک و یک هزار و صد و پنجاه و نوزده و سیصد و هشتاد و نسیل چهار هزار و دویست و شصت و نوب چهار هزار و چهارصد و شصتی چون حال ملک
حکومت آمد مرغی فرزندمان آنرا با سال و ده میگذارد و بر کفر فرزند اولی جدا گانه میگذارد و بر آنگ در ترتیب شش تا بی زود بنا نهادن آنرا میگذارد

جدول فرمان روایان از قوم کهنتری

نام	سال	نام	سال
راجا سکندر کهنتری	دویست و بیست و هجده	۱۳ گندهم کهنه	نود و یک
۲ ایشک بهیم	صد و هفتاد و پنج	۱۴ حیدر کهنه	دو صد و ده
۳ رن بهیم	صد و هشت	۱۵ اودی سنگه	هشتاد و پنج
۴ کج بهیم	هشتاد و دو	۱۶ بشو سنگه	هشتاد و شصت
۵ دیو دت	نود و پنج	۱۷ نیه اتمه	هشتاد و یک
۶ جاک سنگه	صد و شش	۱۸ رگمدیو	هشتاد و سه
۷ برده سنگه	نود و هفت	۱۹ رگمولیه	هشتاد و نه
۸ سوپن ت	صد و دو	۲۰ بگس چون	صد و شصت
۹ بنود سنگه	نود و هفت	۲۱ کالودید	هشتاد و پنج
۱۰ شکر کین	نود و شش	۲۲ کالودیلو	نود
۱۱ شرجیت	صد و یک	۲۳ بجی کرن	هشتاد و یک
۱۲ ایهوت	نود	۲۴ شمش سنگه	هشتاد و نه

بست چهارتن کهنتری پور بر پور و هزار و چهار صد و نوزده سال شش فرمانروای افروزند

جدول فرمان روایان از قوم کایته

نام	سال	نام	سال
۱ راجا بهوج کویا	هشتاد و یک	۶ راجا پر بهو	چهار و شش
۲ لال سین	هشتاد	۷ راجا کر	چهار و نه
۳ راجا ادو	شصت و هفت	۸ راجا لکهن	چهار و سه
۴ سمند بهوج	چهار و شصت	۹ راجا بهوج	چهار و نه
۵ راجا بی پت	پنجاه و چهار		

هفتاد تن کایته چار صد و شصت سال پور بر پور کامرواتی گردیدند پس دولت توهم در کایته بر و تورد

جدول فرمان روایان از قوم کایتھہ دیگر	
نام	سال
۱ راجہ آوسور	ہشت و نہ
۲ جامنی پیمان	شصت و شش
۳ راجہ پنڑوہ	ہفتاد و یک
۴ راجہ بربھوٹ	نچاہ و ہشت
۵ راجہ کھلیو	شصت و یک
۶ راجہ گروہر	پنچاہ و دو
۷ راجہ گروہر	نام
۸ راجہ پرتی پور	نام
۹ راجہ شش دہر	نام
۱۰ راجہ برہماکر	نام
۱۱ راجہ جیدہر	نام
ہفتاد و یک	سال
شصت سال	سال
پنچاہ و یک	سال
پنچاہ و ہشت	سال
بست سال	سال

یازدہ تن ششصد و ست و ہفت سال پور پور برسر فرمان دست پر ششند پس از ان مرزبانی پیمانواہ کالناپوس بگشت

جدول فرمان روایان از قوم کایتھہ دیگر

نام	سال
۱ راجہ بھوپال	پنچاہ و پنج
۲ راجہ وترپال	نود و پنج
۳ راجہ دیوپال	ہشتاد و دو
۴ راجہ بھوپال	ہفتاد سال
۵ راجہ مہنیت پال	چھل و پنج
۶ راجہ گن پال	نام
۷ راجہ جے پال	نام
۸ راجہ راجپال	نام
۹ راجہ بھوک پال بادر راجپال	نام
۱۰ راجہ ملک پال پسر او	نام
ہفتاد و پنج	سال
نود و ہشت	سال
نود و ہشت	سال
پنچ سال	سال
ہفتاد و چار	سال

دہ تن شش صد و نود و ہفت سال فرمان روانی کردند پس از ان دولت بقوم کایتھہ دیگر قرار یافت

جدول فرمان روایان از قوم کایتھہ دیگر

نام	سال
۱ راجہ سکھ سین	سہ سال
۲ راجہ بلاو ک سین	پنچاہ سال
۳ راجہ لکھن	ہفت سال
۴ راجہ مادھو سین	دہ سال
۵ راجہ کیشو سین	نام
۶ راجہ سداسین	نام
۷ راجہ توجہ	نام
پانزدہ سال	سال
بہجدہ سال	سال
سہ سال	سال

این ہفت تن یکصد و شش سال ہشت پر ہشت کار کیائی کردند

شصت و یک نفر از انید اسے جلوس مکھت کھتر سے راجہ تختین جدا اول برسر فرماندی تا شروع زمان شیوع اسلام درنگا ل وقت تا سلطین دہلی برآویا مدت چار ہزار و سہ صد و ست سال فرمان روا گذشتند و این تسلط مسلمانان برنگا ل و دواج اسلام درین چار ہزار سال سلطانی قطب الدین ایبک ہست در سال پانصد و نود و ہشت ہجری از ان زمان تا سلطانی محمد غفلت شاہ ہفتاد

کھند و بچا و پش سال بتجیت سلاطین دلی حکمرانی کروندہ باران ازا ابتدا سے ہفتصد و ہفتا دو یک ہجری ملک محمد بن علی خوارزمی سے
 نمودہ سلاطین ازان زمان تا اوغخان و وصد و بست و جارسال حکام بنگالہ و سرود پادشاہ بودہ اندہ ازا ابتدا ہی ہفتصد و نو و پنج
 امر اسے اکبری بنگالہ استخودہ و افغان را ایک نیتی فرستادند و ازا ابتدا ہی ہفتصد و نو و پنج یکصد و ہفتا دو سال با تاج سلاطین علی
 ماتہ با ازا ابتدا ہی کیزا رو کھند و ہفتا دو چارالی ہونہا کیزا رو کھند و نو و ہفت ہجری سے است بست و ہر سال گذشتہ کہ در ہفتہ
 اقصرت کہنی انگلیش است *

جدول فرمان روایان اہل اسلام

نام	سال و ماہ	نام	سال و ماہ
۱ ملک محمد بن علی خوارزمی	دو سال و چند ماہ	۱۸ شیر فرشاہ	سہ سال
۲ سلطان علاؤ الدین	یک سال و چند ماہ	۱۹ محمود شاہ پسر فرشاہ	یک سال
۳ شمس الدین ٹنگرہ	شانزہ سال و چند ماہ	۲۰ مظفر حبیبی	سہ سال و پنج ماہ
۴ بکندہ پور شمس الدین	نہ سال و چند ماہ	۲۱ سلطان علاؤ الدین	بست و ہفت سال و چند ماہ
۵ غیاث الدین بن سکندر	ہفت سال و چند ماہ	۲۲ نصیب شاہ پسر علاؤ الدین	یازدہ سال
۶ سلطان سلاطین پوجیا فی الدین	دو سال	۲۳ شیر شاہ	مدت غیر معلوم
۷ شمس الدین پوجیا فی الدین	سہ سال و چند ماہ	۲۴ ہاپون بادشاہ	مدت غیر معلوم
۸ کاشی لوست	ہفت سال	۲۵ شیر شاہ نوبت دوم	مدت غیر معلوم
۹ سلطان جلال الدین	بہتہ سال	۲۶ محمد خان	مدت غیر معلوم
۱۰ سلطان احمد پور جلال الدین	شانزہ سال	۲۷ ہاورد شاہ پسر محمد خان	مدت غیر معلوم
۱۱ ناصر غلام او	بہت روز و بقوی نیم روز	۲۸ جلال الدین خان پسر دو م	مدت غیر معلوم
۱۲ ناصر ازخا شمس الدین ٹنگرہ	دو سال	محمد خان	مدت غیر معلوم
۱۳ بارک شاہ	بہتہ سال	۲۹ غیاث الدین	مدت غیر معلوم
۱۴ سلطان بوست	بہت سال و پش ماہ	۳۰ کج شاہ	مدت غیر معلوم
۱۵ سکندر شاہ	نیم روز	۳۱ سلیمان	مدت غیر معلوم
۱۶ فتح شاہ	بہت سال و پنج ماہ	۳۲ بائزید	مدت غیر معلوم
۱۷ بارک شاہ	دو و نیم روز	۳۳ داؤد	مدت غیر معلوم

از زمان سلطان قطب الدین ایک تا داؤد و شاہ و بچا و نعرہ صد و ہفتا دو سال فرمان روای بنگالہ نمودند ازا ابتدا ہی از زمان سلطان قطب الدین ایک
 تا سلطان محمد خلیفہ شاہ ہفتصد و نعرہ کھند و بچا و پش سال بتجیت سلاطین دلی و ست و نعرہ ازا ابتدا ہی ملک محمد بن علی خوارزمی
 تا زمان داؤد افغان کچھ مرسے و دعوی سلطنت و مدد و بست و جارسال گذراندند ہندو ازا داؤد افغان کہ اسے جلال الدین ٹنگرہ
 پادشاہ داؤد مارگوشتی فرشاہ بنگالہ سخر نمونہ تا ناگلیہ نانی باہر سے کھند و ہفتا دو سال با کچھ کم بنگالہ بتجیت سلاطین دلی سرورندہ

دوام و در کمال لیاقت و کسب و نمود و هفت هجری است از اقتدای سلطنت شاه عالم بایسکه پسر مالک تانی است و چهار سال گذشت که از
 نصرت سلطانیین دلی بدر رفت و رفته تصرف و اقتدار کبندی انگلیش است را به خستین بدستی رایج جرجوین دلی با نار آمد و به تیزین همکار
 و نه صد و سی و چهار سال در او تیره همایاریت برد و اهل خود شهر را جرجوید را که آخرین رایج در جدول سلطوریست چون سینه زنی که بر سر کشت سلطنت
 یکی از اختری اول که پسر اکمن بود و گرفت در آن هنگام دارالملک بنگال ششمه نمیدانید و گوگان و انش را بنگاه اعمال همانگی
 آباد و نماند و انانگی در آن خرابه سید اختر شاسان او را از بر شستن دولت و در گوشت کیش خیر دادند و از کسی که این دو کار را نماید در نظر
 نطیعی یافتند رایج گفتار آنها دیوانه نینداشته گوش نکرد مال اندیش آن ابدور مستمانه بروند و در آن هنگام قطب الدین ایک زعبان
 سلطان شهاب الدین غوری در سنده بود آن خلیج را در بنیره و سه و اهل ملک همایر گرفت و چون رویه بنگال آورد رایج کبشتی راه گریز سپرد
 و آن ملک در آمد و فراوان نینت و آن شهر را ویران ساخته کهنوتی آباد گردانید که اکنون معروف بقلعه گوچه است و از آن باران
 ملک یفرمان روایان دلی باز گردید انتقال رایج نوچه را از دروغ و رام در که آخره شوال کبزار و مکعبه و نمود و هفت هجری است چهار صد
 و هفتاد و هفت سال سپس سه شود در زمان مرزبانی سلطان مطلق قدرخان زعبان او در بنگال بود ملک فخر الدین صلاح دار
 او از آندمی و سبب حیاتی بجان گزانی خداوند نعمت و رحمت است و کین گرفتاریم گذرانید و بدستان سرائی و حلیه فرشته نام برنگ
 بر خورده از دینفرمان و آن دلی سر مبارک مید ملک مبارک که از برگزیدگان قدرخان بود اتفاق سلطان علاء الدین با و نوره فخر الدین
 برده است و در کارزار آن کافر نعمت را زنده برگزیدگی نیستی فرشتا و حاجی الیاس علانی آزامی بنگال بود چندکس را مهد استان گردانیده
 علاء الدین را جان بشکر و خود در آن الدین لقب ناد و او را بنحکه نیز گویند سلطان فخر وزیر اهل پاشا اوفت و سخت آویزش میخون دو هم پیش
 نیز یک بود قاضی گویند که بازگشت چون روزگار ششم الدین سبر آمد سران لشکر بزرگ پورا و را اسکند شاه خطاب داده سپس برده استند
 سلطان نیز وزیر بنگال شد و به صلح با گردید و چون او در گذشت پسر او را بر گرفته و سلطان غیاث الدین زبان زو اتفاق گشت خواه
 حافظ شیرازی غریب برای او فرستاد که این بیت از دست بلینت شکر فکین شتود میفویطیان سنده زمین قند است که بنگال بود
 در زمان سلطن بنیره او کانی نام بود از حیلان دوزی سپه کوی یافت و دولت و سلطنت با و منتقل شد چون عمر او سپس شد
 پورا بن احمد س در آمد و سلطان جلال الدین نام یافت رسم این دیاران بود که چند پیر ایا ده پاک پیر این دو نماند کنگش داد
 شش خرابه سرائی بان یادگان همزمان شده فتح شاه را ازیم گذرانید و خود را با راکشاه خطاب نهاد و نیز فرشته را نیز پیکان ازیم گذرانیدند
 و پورا و محمود شاه را ایسکه بر شتند بعد یک سال حبشی غلامی مغر نام به ستیاری پیکان او را حاجی خود و خود بر آرشه علاء الدین سیکه از
 نوکران مغر بود جان پیا دگان همزگشته او را به نیستی سرافتاد و خود یفران دمی بر شتند از شکر فکاسی روزگار چندی درین ملک سرستان
 را روز بار بار بود او داد و در کس ایا به بر تر نهاد و پیکان غننه اندوز را پراکنده گردانید و نصیبش بود و او نیز سمان پدر برد و دوش گذرانید و در آن
 را نویش ز خود س چون در او نیزه با بر باد شاه سلطان ابراهیم کو در روزگار سبر آمد بر در و سران لشکر او به نصیبش چاه بر دوز و بر آسودند
 همایون بادشاه بعد از شراع ملک جنگل از دست شیر شاه جهاکه غلی بگی را همزبانی برگزیدشت چون شتر شاه همایون شکست داد و بنامه شد
 او را به پیمان آورده به نیستی سرافتاد و در زمان سلیم شاه محمد خان و کشادند او پیر ستاری با دارگری همروش و هشت چون در او نیزه
 عمر شرفان در کارزار تمام شد خضر خان پورا و کار کبانی یافت و خود را با در شاه خطاب بر نهاد و عمر شرفان در کج و جنگ اهل گرفتار آمد
 بعد بر بادشاه برادرش که جلال الدین نام و هشت بر شتند تاج خان که از امر اسس سلیم شاه بود جلال الدین را جان شکر س
 نمود و بعد سلیم شاه خوشترین آراشد سپس برادر خود و سلیمان گزانی از جاندان سلطنت و هشت بصلحت بر سر خطب نام کبر باد

خواند سپس فرزند آن او با نیزه و داو دی پرده گردیده و سکه خطبه نام خود خوانند امرای اکر بشاهی داو و داو ملقب و مقتول گردانیده بکارا
سخن را از آن مخته صفا ساختند این وقایع بر سرے در اکر بنام و کتب بسوطة سیر سالت بقصیل مذج است +

صوبه بچار

از دم اقلیم در ازا ز تلیا گد می تا دریا بچکر کرم ناسه تریع سرکار هتاس صدوست که و مینا از تربت تا شانی اکر صد و ده حاور و رو بنگاله
مانتر سواله آباد و او ده شمال جنوب کوه بزرگ در با ساعده این صوبه بنگاله و سون و گندگ که گویند حینه سون در با و جلا بر تدا رنگ بود
نزد گنده جوش بر ننداک لگه سون پس نیک فرو و گوارا لگا اکر کوستان شمال و سون انجبال جنوب آمده نزد سیر بنگاله پیوند و گندگ از شمال
آید و نزدیک حاجی پور بنگاله است و آب اود هوای حاجی پور را که با فاصیتی هست که مردم آنرا اکر آنرا س گلور زاده از حدسه شود یعنی با
کتر و موتر انسان این علت در گران گردانیده و با صحرای سرد آرد و برخی محفوظ می ماند ساگر است سیاه که با فاسی سنگ محک گویند سیدگان
از ایندی سطره بر تدار و فراوان نیایش گری نماید اگر در و خرد و روشی بگویند گزیده پندارند و دیگر گونی پیکر نامها بر نند و فاصیتی بگزارند
چند و طولانگون سے یا بدو اکر ابطع برے آرنه بشیر ی یک سوراخ دارد و برخی افزون دستے را کالی با طلا مانند سوراخ نمود و پیش بر این است
بر ت که گندگ و دیگر کار بر ستش نماید و این سنگ جعفر بود یعنی اگر گندگ با هم توان بر ستیدان میان شانی و جنوبی این دو دیار تاجل کروی
پیدائی یا بدو کرم ناسا اکر کوستان جنوب رسیده در گنده چوسا رنگ پیوند و آب آن پس گویند بیدیه بر تدره پن پنیم از جنوب در و من کوستان
پلانون بر جو سواد و نیک عظیم آباد و پنند از عین آبادی فتوح گندگ و گندگ و شود و هماغی است از حد که اساس یا فقه گنی و سانبه که بزار و صد و نو
و هیفت جیست کمال استحکام بر باست و فتور سے دران لانه افتاد و خرد و با آسویه و اکثر صوبه جیسرا احصاست بقول گنده تا استان کرم
وزستان یا فقه ال اعلا فقات دو ماه حاجت بجا میند و دست و زرش بر اغلب چهار ماه اکنون از دو سال مساک باران میند هست و زیاد
از یک نیم ماه سے باو اکر فقه و برانی و هلاکی مردم هید با نا اعدا این چه شود در یک درم علی او که مصلطن گشت که گزیده می شد فاصه شانی در پسته
و چنده که مینا کون کسی پذیرفته که کساری نام نکل از نارس نامر شده با و پیدائی کرد و دیگر گندگ فاصه کچی پس ناک و خوشتر که مردم خوشتر
و نیک فرجه از نوادر تحائف است نادلی و لا جو و هماغی که گور شده آباد و بار خانی برند و بچونی رسد اکر ناسا نامر و فاصه شانی و جوطعی امت بجا
نام پس گزین و لیا و ادائی هم رسد اگر چه و نند و سومی نامر نند و و آموزد و خوش گویا گردد و و طوف و هغه با سے شیشه که از رنگ سے آید بسیار خوب برسانند
که در تمام سینه و ستان مثل آن پیدائی ندارد و سر کار با نزر و یک موضع راج کرگان سملی است بلور آسایا چاسه که یک آن قدر که ادائمی سینه نامر
حدتزان توان ساختن کمون یا بدو مردم تحصیل آن نوره چیز نامی مذکور برسانند و و کاغذ و موضع اول و با خوب هم بر سید اکنون هم میسازند و اگر
کار فرائی هم رسد و زری حرج کند شاید بهتر از آنکس سازند ساخته آید و و حدیثت گی نامر صوبه تیر هجا و آتر از مردم که گویند و پس هم مفرده شکلی
گندگستان خود را منجم بر ستش حاصل جانمترند و بر جهان مجاور آن کان را از ربا میسر آید و با گمرانی زندگانی نامر سینه و هیبت مردم و پیش
درین صوبه و صوبه بنگاله اکثری در نهایت خوبی و کلامی هم رسد بر تے چاک که کس داشتند اکر و داده تربت از ربا بنگاله مندی و درش الحال هم
با مد جان فرائی اثری از آن علوم پیدا و بر ستاس و در ست بر فراز کوه بسیار بلند و شوار گندار و در آن ده و دوازده که و بعضی جا بران که گشت که شروع
پیشتر با سے دشت انکور و آس و در شرف و فیشکرا آنجا بسیار بختند الحال خراب افتاد و چشمها سبب جاکر دارد و بر جاسه جاکر گندگ آید و کویا
بسیار ستان همین سر کراج این صوبه آنچه در حد که بر یافته و الحال هم در فاقه طرح طومار سے برانستے نگارند است و دور و دور و دگر و دگر
باز و چاه صد چهار و چهارم از آن میان شیطه صد و سه و هشت بیکه زمین پیوند است و چهار لک و چهل چهار هزار و صد و ست بیکه از آن فقه و
ست و شش لک و هشتاد و یک هزار و هفتصد و هشتاد و چهار دام نقدی و یک کر و رولود و دو لک و سه و هفت هزار و شش صد و سه و چهار

سید آمدند و ایام دوره نادره دوازده کنگ نور و خوش هزار سال است را بحدنگور چه عجب که ریاست خا بر ماطن کوشته باشد احوال او بچراگت ثبت نموده
 هنوز معلوم شده خانی از کیفیت نیست مذاجر بی و طی اطلاق شایسته شیوه ساخته و مرتبه تربیتی بود و بیک کروی شهر دریا می گماهر ایسرو بیسته
 پایان قلعه شهر سنگیز و فرزندیک ابن شهر و دوقم بزرگ ساخته اند شش هفت گری عوام حوا یکا به شیش و ایوب پنجه و اندر بر سره برانکه در برتن پور
 شریک است بر سر حد در زبان سکنه کوه دوسه بود دهمی در مریخی بر او کاشایش یافت و از فرسوده و رسها روزگار بر کنار گزیت فراوان سخاقت بشیخزندی
 زبان از جواد کاره به رایج شندیت بر ساحل دریا کسره و سوادین گشتا با غما فراوان سالار مسعود غازی و چپ سالار در آنجا آسوده از خرم اندید
 خیر با دمی و عدد کبر بادشاه محمد حسن خان که یکی از ریشترسان سلطان بود پرسید که سالار مسعود غازی چه طوسی بود گفت افغانی بود که شنیده شده و عامه
 مسلمانان سندن فراوان اتفاقا با ماندا از انداز دور دستهای زیارت آید تکلمه کلمون بر سازند و از غمنا آرا سندن بود که معتقدانکه نخستین آرا قوی ای محمود فرزند
 نقد زندگی بر دانی سپرد و دو ماه نام برگذشت و همین بر سلطان فرورزه زبان دلی آزار استلی طایر یکینامی اندوخت نرد این شهر موضعیت
 نام از دیوار باره الفلوس از شمالی کسار فراوان چیز متلا سب کونث و طلا کون و سرب و دستک قطاس و عسل کوچک که در شش است از آب سیمو یا میسازند
 بر شیت آدمی و نرد اسپهنگار مذکور کرده آرنده بخیل خشک لعل دراز رنگ محیضه و تنکا بندیدی سهاگانک نام در زبان سندی کچور گوید و سوم فرزند
 شبی و بازو جره و غیره طبع شکار سیر بسیار آرنده بیکها زهرک نام در حالیت بزرگ بر شش جا بود و گوی نرد او گنده و فر او ان بخانه در کرد او
 و صفت بر جا و تار گنده نام آرد و روح جان بر جوشد و گردش ناید کما آدمی فرود تن خوانند و در هر چه در و اندانند بیرون افند که تندر و ان
 نرد یکی که گیت خشرینه تنگ آلی که گوی موی نیم پیوندیک گزینیا و چهار گشت شرف بر بهمان انشونما بر فراغ اندر پیش گری ناید بر چند پیونج بخوان
 انداز شامتری از انگلند یا مانده گشته بزرگ شهر است بر کنار دریای گوتی سواد خوشی دار و بیخینا که در مرگان ولایت بود در آنجا آسود و ملک ارام
 قصه است خوش هوا بیشتر مردم آنجا خوش نعم و رفاه بود بر شش نیکو نظر و سر کار صدوی هفت پکنه بین صوبه گراید زمین چو دیک که در
 و یک لک و هفتاد و یک هزار و صد و هشتاد و یک گنج است کرد و هفتده لک پنجاه و هشت هزار و صد و هفتاد و دو و دو امان میان هشتاد و پنج لک
 و است و یکزار شش صد و پنجاه و هشت دهم سیور فعال بوی هفت هزار شش صد و هجده هزار و یک لک شصت و هشت هزار و دویست پنجاه
 چاره و پنجاه و نوبل +

صوبه اکبر آباد

از دو ماطم در آنرا گماهر پور اکبر آباد نامی اولی صد و هفتاد و پنج گروه و پنجاه از تنوچ تا خدیری مالوا شریکها طوم پور شمالی دریا لنگ جنوبی
 چند بر سره پل اول فراوان رود بار در درون زمین دریا با جمن و جبل تختین از شمالی کوه آید و پس از حاصل پور اول او بر جوشد نرد کاسپه
 بجمنا و شود که جنوبی با جادو جوی آب و سواکها گشت کار گزیده گوناگون سیوه و گل در دروغن خوشبو و برگ قبول بس شایسته بر سر صد خرنه و
 انگور است بجا با سکه و دیگر خرنه اگر بزرگ شهر است خوش هوا و یکا جمنایچ کرده سیاه شتم گنده و در دوسه لکشا که خاد و عمارت روح افزا و چشمان
 گوناگون اصناف مردم در آنجا اکبر آباد شاه جلعاد از شکسج بر ساحت و عمارت عالیه یا راست تعافشان نادره کار و یک کازان نظریه زبان آنجا
 کانا ماسا خند بر در وانه با ختری و ذیل کلین با قبله مانان نیکو ترا شده اند پستان و می بودند میان کسند کوه پای تخت گرا و نیک که آرزو آرا
 نازگاه ابو الفضل گمانده اکبر است و در اقتدر بزرگان او و همین بر او شش که دفعی و قیامی تخلص نارد و اولو بعض نام در آنجا و نیرگان دیگر مثل
 شیخ ملا الدین محمد و میر علی بن صفوی و سید علی غلامه قاضی نور احمد الهی الشافعی بره و بیکارانگاه دلال در آنجا غمنا آسوده اند
 نردیک شهر بجا عمل جنبای است رنگ نام بزرگ نیایش جا هنوز پنج پور دی و یواز زمین نسکری نام دوازده کروی دار الحلقه و نمسا اگر پادشاه
 شهر می شده سنگین قلع ساس یافت اگر در دوطان شاهی و یکگاه بسیار از امر او بر فرزانگی و یکین شست و چهار هزار و ان هزار و سی و نرد گزیت

توفیر بایش پادشاه مسجد و در مسجد زغالغاسی بر فراز آن کوه انجام یافته پوست آبادی بگ کو لاسعت دوازده کرده در کنار آن اکبر پادشاه و شاه
 و شاری و سیدان چکان یازی ساخته تاشای آذینه فیلان باهم نیز در اینجا سید و دران نزدیک سنگ سرخ را کاسیت بر اندازند که خوانند ستونها و کوه تا
 جدا کنند بر در نمیدان در پستانان زمان نرنگ سهری بود و قلعه کلانی داشت لیس آنرا کاخ و ده خانه در ویدیا سینه مردم از اینجا آلات حرب و ادوات
 سیرین و رابنه و سواره نیت لیس بلند آنکه گزین سیدانی دارد و رنجی درون از یک آثار افزون هم رسد و شکر در آنجا لیس سید سار بنیل شالیست بهم رسد
 آسود که گاه اکثر یکمان بود هم در سکر و بی او ناریست آب آسود در فانی آگس ندانند کان سن فیروزه در اینجا نشان و دستها هر خارج هر خط از نزد
 کند که نما متروک است تمه استریست بزرگ بر ساعل جنبار ادا گاه گشتن که او را هم سوز چون راجه را بچند او را لیس مظهر اتم در اکل آتی و اندام کلای از رام هم
 کامل نیز شننا سید و بر اوش بلجدر را بجای رام ادا نگار تید تخانه های عالی و پیش کند باسی ادا و دوازده صده شمارند که کالی شریست بر ساعل جنب
 بنات اینجا لیس گردیده شود در زمان شرقیان بر بی باج کرد چون قادر خان را دماغ آشفست خود سکر فرایش گرفت سلطان سوشنگ از اول آسود پیش
 داده بود و بارگشت و سلطان محمود مشرقی از نصیر خان پور قادر خان برگرفت فتوح در ماستان دار الملک سیدستان بود که البار از آسود در
 دستگیلین فیل بر و روزه آن و اندرون عمارت عالی فرماید بان پیشین آب بوی اینجا سازگار ضیاع گران جا و دوشن که لغبت نهی آنها را کلانوت گویند
 از آنجا بیدار نموده اند تا سنج شویم از آنجا است و کان آهین در و در سیر لشکر کان س خزان سودید چنانچه از یک سن خاک سی و سیخ حاصل شد و
 و معدن نقره نیز نشان دهند لیکن فایده و تحقیق آن نیست و نزد کوه انرول جا سیت مردم با چنانجا پیش گری نماید چون اداون که عمارت از
 شت الشعاع است بر و در آینه افند بنگام هر ادا آفتاب لیس بر گردد و بی رسن آب بر گزید و سیکسانه و ادا پور کوش بوی کان سن در حصه کانور سا
 چشمه سار سرد گرم خزان سینه در سکر رود و لیس و سه بر گشته بدو گرا بیزین پیورده و دو گرو متفا و دشت آگ شصت و دو در سار و صد
 متشاد و نه میگیه و صیحه بسوه جمع پنجاه و چهار کور و صحت در اولک و پنجاه ستر و سه صد و چهار دام از آن میان یک کور و سبت لک و پنجاه و سبت
 و سینه و دو سوم خال بوی چنانچه از شش صد و پنجاه در یک سوار و پنج لک و هفتاد و هفت ستر و یا نصد و پنجاه و پیا و دو و سبت و یک فیل

صوتیه نالوه

از دهم اقلیم در از آن بایان کرده ناباسوره و لیس و چهل و پنج گروه سنا از پنجاهیری تا نیکار و لیس و سی شرقی تا مدهون شمالی نر و جنوبی کلان
 شرقی بحرات و اجمیر کوه جنوبی در و گزین دریا با نر و ابر و سیر کان سنی سیمه گودی و در سهر و سه کرده کوه کس صمانت و سبک بر گران آن خود رسته سید و
 گلها ی رنگین و خوشبو و در سیاه و شان و سیاه در دوزخ و کلاها و سینه هزار تا خزان لسا و الا کاخ و پنجمین سیمه ادهستان عبت بر فو اده آب و سوا
 با خندان نزدیک رشان بجامه سینه دار و در البتان ناباسوره احتیاج که کشته و چهار ماه با شش نخعی لیس و گرد و شیمان با لاپوش آرخند تیران
 اینصو نیز در گمر زبانه نیتی و همه گشت پذیر سرب و فصل شالیست و خا سکندهم و شخاش و فیکه و اندر خزینه در انور در اصل بورتان سالی و دیار
 بر و در و بر گشتن لیس گردیده باشد و با بر خوش ماهند کشا در زان و بقالان هم بے آلات خشک نباشند او چون دار الملک آن نیز سیت بزرگ
 بر ساعل سیر گزین پرستگاه و بیشتر نذ شگفت آنکه کوه نیگا گاه موج شیره سیر ز مردم ا و ندها بر امانید و کار بند چون جنیر باشد و در نیک نشین مکر و سید
 خانیچه ابو افضل نگارنده که بر نامزد این کبکس که در موسم کتاب که نام سستی نویسد که سال چهل و سوم آتی نگارنده حقیقت نامه بفرمان اوالا سفر
 و کن گردیده بود چون با جدا سید پیشتر از آن مدهن شازدهم فروردین ماه چهار طری از شت که نشته این چشم بر و خرد و بزرگ مسلمان و سینه و از آن
 برگرفت و در آن نر و کبی سده و شصت نیشگاه بر زمین کیش و غیر که نما و نر و آن شهر جایست که لانه نام سیر شش دلت حوضی بر آمو و دو گلند که گزین
 نشینها در گرد آن یادگار پستان کده ملکی جدا گانه بود و در وقت خیال سحائی خزان بزرگ در جهانبانی مهر و یک برگدانه دار گشت کار آن کن و
 بحرات بر آساید و چند سیر از بزرگ شهرهای پستانان قلعه سیکلین در چهارده ستر استگیلین فایده بزرگ و صد و پنجاه و چهار بار بارنده شصت و پنج ستر

دوازده هزار سجد و نوبین نصد است بر سائل بر سبب خیمه گویند آدم کی ازان نمود اگر در تجماع است بزرگ اگر در وقت راه نوازند او از سردان نمود
 و در هر کار چنانکه در وقت قبل فراوان بدو رسند و شهرت بزرگ دوازده گروه و در وقت راه و سار و هشت منطری در میان چندگاه حاکم نشین بود
 عمارت عالی یادگار بنشینان تربت سلاطین خلیج آنجا به شگفت آنکه از سمت گنبد سلطان محمود بود و در شنگ در زمان استانبان آب تراوش نماید و با
 بدو گروه زرت نگاه دارند که حال حسیت شهر سندی لبان ماکمل شود و فراویس سفید و مندی نژادان کاراگاه گویند که درین دیار کسکی نیکو آید
 که مفری پیش پذیر چون بدو رسد زگره از آب این نامند جهان برگذارند پیش از زمان که با حیت جلدیورام بود و اگر زندگانی نیکو سست
 آباد دشتی دران زمان پیدای گرفت و سرباز فراوان خرج گشت داس گاه بری در کار کوشش ملاحظه و ابدان نرسید و عیبت شمر و نرزد
 مانند نام آسنه سار چارگی رفت او شناسا آمد و دست آورده فراوان زمانا درگاه در ایند و سعادت آنها اند و وقت از نیک کرداری بخاطر
 آورد چنین گویند که با سار و ارفان رود وقت است بدرگاه رفته برگذارند راه از دست نماید نیکو کار با عیار ساخت و قطع را بدان ندر و در
 سال انجام رساید و خوش آیش آهنگر پیشتر سنگهای دیوار قطع را بیک سندان برتر آشفند و زری بسا صل نریداختن آراسته قرار داد که برین سخن
 فراوان خواسته بخشش نماید حتی خاطر از دنیا برگرفته بود همان سنگ بدو داد او از ناشناسانی حرف و مالگی ختم در شده و آن گویند که بهار در آب
 انداخت و بجا و بد حیرت در افتاد و از زرفانی آنجا دست بدو نرسید و امر و زرم اندازند آن کس نیار و گرفت به قصبه دهارت نگاه راجه
 بروج و سیار از نشین اوزک بنشینان ناک در سالی دو بار برید و در سر آغازت و اسد شستین شیرین تر و در هر کار سندی بهرانی فیل فراوان
 و در بار خزره و انکو رسن نیکو شود و هزاره سه کار و سه صد و یک برگنه بدو گردانید زمین چیده و چهل و دو ملک و صنعت خوش بر او دست
 و بست و یک میگید و شش سبزه جمع بست و چهار گروه و شش لگد نو و پنج از رو بجا و دو دوام ازان میان یازده اکس پنجاه هزار رو چوید
 و سه دام سیور فال بوست بست و نه هزار و شش صد و شصت و هشت سوار چار لک و هفتاد هزار و سه صد و شصت و یک پانصد و نوبین

جدول فرما روایان

نام	سال و ماه
۱- دهن چینی	صد سال
۲- چندر جیت	هشت سال و هفت ماه و سه روز
۳- سال باهن	هفتاد و نه سال
۴- نر اهن	صد سال
۵- بست راج	صد سال
این پنج کس تا سه صد و هشتاد و هفت سال و هفت ماه و سه روز لوای فرماندهی برافراشتند	

جدول فرمان روایان از قوم پیوار

نام	سال و ماه
۱- لوت پیوار	سال و ماه
۲- بر هراج	سی سال و هفت ماه
۳- ات بر سده	نود سال

ہشتاد و سال	۲- دشتک سیدم	
دہ سال	۵- عے چند	
صد سال	۶- ہمیت	
سی و پنج سال	۷- کندہ پرب	
صد سال و دو سال	۸- بکراجیت	
ہشتاد و پنج سال	۹- خند سین	
ہشتاد و پنج سال	۱۰- کھل سین	
یک سال	۱۱- جت کوک	
یک سال	۱۲- کرم چند	
ہشتاد و دو سال	۱۳- گنگ سین	
صد سال	۱۴- چند پربال	
سہت سال	۱۵- مہند پربال	
سخت سال	۱۶- بچی نند	
سال	۱۷- ہونج	
ہشت گھس از قوم ہونک کپڑو پنجاہ ہونک سال فرمان روانی گردند		
جلداول فرمان روایان از الوس تو فور		
سال و مہ نام		
پنج سال	۱- جیت پال	
پنج سال	۲- سہ اناراج	
یک سال و سہ روز	۳- رانا باجو	
بیت سال	۴- رانا باجو	
ستہ سال	۵- رانا حیدر	
پنج سال	۶- رانا بھادر	
پنج سال	۷- راجی کنہل	
پنج سال	۸- راجی کمن پال	
پنج سال	۹- راجی کرت پال	
سخت سال	۱۰- راجی نیک پال	
کیسال	۱۱- کنو پال	
بازدہ تن از الوس تو فور مکھد و چل و دو سال و سہ روز فرمانروائی گردند		

جدول فرمان رویان از الویس چوستان

نام	سال و مه
۱- راجه گل دیو	ده سال
۲- گلنا تمه برادر او	ده سال
۳- سز دیو	پانزده سال
۴- باس دیو	شانزده سال
۵- سکر دیو	پانزده سال
۶- دهرم دیو	چهارده سال
۷- چهل دیو	ده سال
۸- مانگ دیو	نه سال
۹- اکیرت دیو	یازده سال
۱۰- بختور	بست و کیسان
۱۱- مالدیو	نه سال

یازده تن از الویس چوستان صد و چهل سال شیخ فرمان رویان افروختند

جدول فرمان رویان از قوم مسلم و هندود

نام	سال و مه
۱- شیخ نشاه	هفتاد سال
۲- دهرم راج	بست سال
۳- ملار الدینی پو شیخ نشاه	بست سال
۴- کمال الدین	سه سال
۵- جیت پال	بست سال
۶- پتر چند	بست سال
۷- سر چند	بست سال
۸- کیرت چند	بست سال
۹- اوگر سین	سیزده سال
۱۰- سورج مند	دوازده سال
۱۱- بیمر سین	یک سال

یازده تن دو صد و نوزده سال فرمان رویان کردند

جدول فرمان روایان	
سال و مه	نام
بیت دو و دو سال	۱- جلال الدین
بیت و چهار سال	۲- عالم شاه
شش سال	۳- سکت سنگ
چند ماه	۴- بباد شاه
بیت سال	۵- دلا و خان غوری
سه سال	۶- پوشنگ شاه
یک سال	۷- مظهر شاه
سه و چهار سال	۸- سلطان محمود
شش سال	۹- قاد رشاه
دوازده سال	۱۰- شیخاع دل خان
غیر معلوم سال و مه	۱۱- بازبادر

این ده تن از جلال الدین تا شیخاع دل خان یکصد و پنجاه و شش سال سلطنت نمودند

گویند قبل از نیکو اواسط دمی قعه سه سال تبار یکصد و نود و نهم هجرت سفاکست بدوشتر و پانصد و پنجاه و چهار سال و پنج ماه و سیست و هفت روز مها باه نام را منت گری آتش کده افزودند این دوی پرشش با این خود کردی و در حاضنه بلفس پای همت افشردند و هشتی پرزنها سعادت طلب بگردا و فراسم و در گذاختن بدین خویش گرم و او دو دین میان کرده بود در راه که بسپو که معروف اندول بدر آمد بمیزبان روزگار فریاد بر زدند که دین آتش کده فراوان جاندار آتشین سیلاب درشت و دمان بیشتر که رسم بر زمین برافتنده بجانمندی جهان بانی نماید گفته پذیرانی پشت و در هر راه کام از ان باز داشت سوخکان آتشین نفس بچاره گری بر شستند و بر بنام زمندی زیر کستی را طلبک باشند تا بوجیهان را از ان در نماز و کیش انیان رواج باید داد از هیال از ان آتش کده دین آسوده آدم بیکر سه پدید آورد فرزند بی برود و شمشیر آمدار و دست در کتف بر صفت بر فرزند زمان روانی جایافت و آیین بر زمین را از نور والی بخشید و هفت سیه نام گرفت و از کوهن آمده مالوه را خشکاه ساخت عمر شولانی یافت چون ستر ارج خمین پورا در فرزند می شود بزرگان ادت نام پناوری را جان نشین گردانیدند و سر آغاز زمان دین اولوس شد چون همیتره در آه نیزه جان سپرد کند هر پ نام گزیده را بسپرد بر دشمنان چنان پندارند جهان همیتره است که او را نیزه بیال در بیکر گذر دیونام در آور پس از ان النی قالب دیو پنا پندید بدین نام شهره آفاق شد و بداد و دوشش عالم را آباد ساخت او را سپید کند که با جیت نام نیاکان خود بر فروخت و بسیار از مالک نمید برگرفت نمیدی ترا و جلوس او را تا امروز در آغاز تاریخ داند و عگرفت و پنهانها بزرگزار و جهانان طلسم و تیرنج چیزی داشت و ساهه دلان را بدام آورده بود خند بر بال پایه والاسه سلطنت یافت و مکی هند بدست آورد و سیه سبند عنبرت شکار داشت ناگاه نوز و نونه سیخ نوزاه یافت نغز زمندی برگرفت و بدیان نام بر خواند چون او را سنگام ناگزیر سید جموج صوفی پورا و در سال بود سیخ را جان نشین گردانیدند در آه نیزه و کهن زندگه بسپرد و جموج در سال پانصد و پهل و یک از تاریخ بیکر جیت گویند که شویسیک از عالم برگرفت بداد و دوشش روزگار آباد ساخت و دوشش را بر فرزند ستار بر گزید که بران رگ در برابر شد و فرزند و پنهان

حاکم حلی و سلطان ابراهیم شرقی و سلطان احمد گنجه ای و اراکان را یافت چون زشت هستی بر بست امر انبار هیت نظیر آن پورا در امور شاه هیت با نده جانترین گردانیدند و محمد خان سپهر محمد سلطان خوشگ را بی سعادتی ساقی را بخلقت و آن از زنده بد مشرت سلطان را شتر بید بر کوه و در سراسر لشکر بنیان داشتند و سیمال آنی شستند که سوغ خان پورا در او بگرگندند کس طلب محمود خان فرستادند او جواب داد و دینار بدلم سر دنده اگر در ککاش ناگزیر باشم پس جای ما میدارم طبعی بخانه او فرستادند و بنیاد او افتادند و میاگرد از دوستان بی از زم زم بزرگی مانده و گرفت و سلطان محمود خنده کاش گشت با چنین بدگر سر سے از زمین بی زد و کار زانرا نشکافندگی نمود و شکوه صورت او را بتیوگی بر و با سلطان محمد بن مبارک شاه فرمان روا کس بی و سلطان احمد مرزبان کجرات و سلطان حسین شقی و او را کتھا کارزار را نمود و خواجہ جمال الدین استرا امدی از جانب سلطان ابوسعید میرزا باگزین از خانی پیش او آمد و می یازد و ایش آبر و سه او شد سلطان محمود دوم بار از دست ستلاری بر گردیدگان خویش بنا کما افی داد و بدست سیکر سلطان ظفر کویانی بار کرد که کاسب آمد و از بی پروائی و طبیعت پرستی در آرزو نه آنا گرفتار شد و او در دست بجای آورده باز ملک مالو خود ستار و در بیکار سلطان بهادر کویانی و ستلاری که بجای پانیر سے بر زد و در میان راه لغزندگی پسر دو مالو بکجرات کرد که اکتها مالون با و شاه سران دیار چیره دستی یافت و چون باگره برگشت ملو نام از خویشان سلطان محمود و در اقا در شاه خطاب کرده مالو برگرفت و در زمان شیر شاه آمده شاه را دید و پاسانی آن ملک شجاع خان منقر شد و سلطنت ایش سلطنت شجاع خان کشی نموده در زمان مبارک خان استقلال یافت چون در گذشت با بنیر پسر بزرگ او یا ز مجاد نام مناده جانترین شد تا آنکه بوقت سلطنت با کبر پادشاه رسید و ملک مالو بر تکرار او افزود

صوبه خاندیس

خاندیس نام او در زمین مدت است چون قلعه اسپر دند که با دشتا و لیمی شیخ ابوالفضل محمدر کابرا ملک ایش یافت و پادشاه این ملک ابوالفضل و انبال خشید نام و ان دیس روشناس آمد از دو مقلیم در ایوب کانون که بنده بیروست است تا ملیک که متصل بولایت احمد نکر است هفتاد و پنج کرده پنجا از جاود که پوست بر است تا آن که مالو چون دگر چاه کرده در سرخه جاست خج خا و سورا شامالی مالو جنوبی جاننا با خیمو مالو که جنوبی و در و باره او ان گزین نامی از میان برار و کند و در آنجا چشمه شادابی از میان سوره خیزه را و او پورنے نیز گو تیدو گرنه نزد چو پره هو ایش و کانت او نوسان متصل پیشتر گشت کار جوی بعضی جا با شالی سرباره برده و بر کج گریه نمود گل و صیبه مندی فراوان برگ بول سما را رخ مرزبان شین زنی است بیکه آسمان سانسند و بگردان با ستواری و بلندی کم پنجا ایام آن بزرگ شهری آباد بر آن پورستگ محوی است که وی آن بر سانسختی میا بست و یکده و چهل دینقده و او ان باغ دار و در صندل نیز شند و کون مرده در و ناد پینه در ان را روز بازار تا لبسان کرد بسیار در بارش کاش شود عادل آبا و از گزین فصاحت نزد آن بزرگ کولاست گزین پرستش جان بنود و کونیدلغزش را کج حیرت بدر راه رام چند حرف بر لم درین جا چاره پذیرفت هممال ایلیا باشد و فراوان گشت کار از و سیراب جاسے کردیا بیستی پورا با نامها همیند و بزرگ پرستش جا دادند و گل شتر قده نامند در ان نزدیک پیکرهای دیو چنان بر سر نینکه نامی صورت همادلو با خود داشتی و هر روز با و نیایش کرده بدین معنر ان آن پیکر از دست بشک زانی اسر سیم گشت و از بیک جوان سان صورتی آراسته و جاکر فر از دهنه بد ان شکل نماز مندی بجای آورد که از زمین بی تقدیر رنگ شد تا از روز وجود نزد آن چشمه بر جود و از آن گنگا و دند و دستا نماگر کند که با رفت گری از قدما میهنو با دیزدی نیز و ازین سو منزل هر روز تا گنگا می حرکت فنی و باز کوه سے شیخی آن دریا جلوش آمده و فشارت داد که این سرخ نیاید کشید در زار و بر توسته جو شرم با یاد اوان کژاوش نمود احوال روانی دارد و جاسو گزین بیکه ایست پیش پورل در ان نزدیک قلعه بکوس بلند و امرنی تصدیقیت آبا و نزدیک او عرضت است از هو اراه اب که بر جوشده بدو ایستاد بجای آورده چه بزرگ تصدیقیت در ان نزدیک عسکد است را میسر نام دریا گری و قبی جان جابا هم پیوند از در و دستها بی نیایش گری آشد قلعه ملک اندر زان آن تقاضا شمع غنمی نگاه فاروقی بود و قلعه او اگر چه زمین است اما کسب میترسید و دو بگرگند در او را گشت کار کخانی و بسا و همها

ایشهر که کشف از فرمان پدیر که اگر از یوم کوی و جصل و گوذ جمع او یک کرور است و شش لک چهل هفت هزار و شصت و دو تنگه برای چون
 امیر کشایش یافت بران ده پانزده افزون و دویست و چهارده اعتبار کرد و چون حج کرور و چهار و دو لک نمود و چهار هزار و دو دویست
 شد و باستان این سرزمین بیشتر خراب بود بیست از سنگه و خاکی بر تاسیر بر سر کرد و این را جا استخوان برنگاروی و نیایش گری خود گویند
 ملک راجی همین نیاک بهادر که شش نامی از زمین بدین حد و دام و در ده کرید ای میخانه سنگه ساخت و از بویسان آرزو بدی رفت و بخت
 فیروز شاه سعادت اندوخت و صدیاد فکلی ملک دست بود فرمان رواد پسندید چون بخش برخواست او را بگذاشتند آن ده را گرفت و پندیر
 درست دیگر ما بدست آورد و بسا که بر آید با گردانید سال هفتصد و هشتاد و چهار و در همان سرکالی بر دشت عادل شاه خطاب بر نما و پیوسته
 بر سرگ زندگی را بر دسب غریب خان پورا و جاشین شد و نصیر شاه لقب بر نما و از ان ما را این سزیدین بخاندین زبان نوش و چند سال کوش
 ده ولست و شش نفر فرماندهی کرد چون زندگی اول سید آمد پورا و میران شاه کار ملک پر دخت بیست نام او عادل شاه گویند سه سال دخت ماه است
 و سه روز کام رواد و پس پورا و سبک شاه چکنده سلطان هفتده سال خوش ماه ولست و نه روز گذرانید پورا عادل شاه عیسی نام حسن خان
 چهل و شش سال دخت ماه و در دور بیگونی کسیر و بر نما پنور آمد و اسیر گرفت سلطان احمد گرافی که احمد با داداس ناماده اوست او را دادا
 ساخت چون خست هستی برست و او کوشه براد و هفت سال و یک ماه و هفتده روز کام روانی نمود عادل شاه چون خان کجرات پناه بر سلطان
 مبارکه راجی در خسته سلطان نظر آید و او دو میاوری ملک آمد و پسر ده بازگردید سیزده سال دادگری نمود میران شاه از و پسر بود و
 مبارک شاه سلطان بهادر با خست پیوند دوستی شد ولی عهد و درگد اینده محمود برادر زاده خود و مبارک را به سپرد و از مرتبه روانی دور اندیشی
 گزند می زیسانه عزیزبانی فاندیس خورسندی گدی محمود را کسید که تا سلطنت کجرات رسیده شانزده سال و دو ماه و سه روز سر بر ای نمود چون
 پیمان زندگی او پر شد بران ملک راجی احمد پورا را کجالی برگزیدند میران شاه از بولسته و خود جان برادر شدی و یک سال خوش ماه و پنج روز کار ملک
 پسر دخت سپس پسر میران محمد سری یافت شش سال و پانزده روز سیزده بر چون کار و سپس کشته برادرش و راجی علی خان را بر بزرگی برگزیدند
 و عادل شاه خطاب بر نما و در لعل حاش کاشین برادر آویزه و کهن از جانب سپاه اکر پا و شاه گشته شد و بر بولن پور بولن گوید ولست و یک
 سال و سه ماه ولست و هر کام دل بر گرفت سپس خضر خان پورا و جاشین شد و مبارک و شاه نام بر نما گوید بخت او تر گدی گرفت و رسال چهل و
 پنجم اکبری ملک از برگزیدند خیا خیز و را کز نامه سلطنت است *

صوبه بیار

اصلی نام او اور است و در او سوکست و لک کنار گویند از دوم العظیم دراز از ساله تا پیر الگه و ولایت کرده بهما از بد زمانه پندیر صد پندیر
 خادرو بر پیر الگه بیست بیست شمالی پندیر جنوبی تلنگا در ختره مملکت او ملکیت میان دو کوه جنوبی کی را سنده گویند و کاول وین و نرالی تلنگه
 و دیگر سیاهابهور و در کمه بر فرزان آب دیوار کشت کارگین و فرزادان رود گردیده آن تلنگ کوهی گوید او در بی نیز خواند تلنگ هندوستان
 بهما و ولست و پندیر و شگرف انسا نهر گرانند پس نیایش کندار گوید سیاهاندر تیر بر جوشه از لاسات احمد الکر بیار و در آید و تلنگ کانه
 و چون شتری بر اسد آید م از دور دستها بر نیایش گری آید و گریابی و شتی بهر و نر نیایش کندار گویند از نر از نر دیول کانو تر او دیک
 رود دره کردی بالا تر از نر نیایش نابی بر آید دیگر دنیا نزدیک دیول کانو جوش برزند وین ملک چود سهری را دیس ملک گویند و قانون گوی را دیس پاندر
 و مقدم را پیش و نیواری را کل کرنے + اعلی پور بزرگ شهر است با بیخت بخت گلیست دران مجلس خوشبخت نام آن کوه چون چند دور تنگ لاس
 سے رویا دلی از زمین بستان سهند که شرح فضل بهار ایسان است کل برزد و از یک جا چند بار آید چون گل با نام انجامه بر گما بر آید
 بر گما می جصل ناموسم بر سات و رنو و سر سبز باشد و در مرا خستگشته از روسته زمین عقود او اکثر شود با در شرح مبارک در سندی بسیار

از پیش خود را خندانند که مرتضی نظام الملک چیره دست او و بر یک احمد نگر افزوده شده

صوبه گجرات

از اعظم دوم دراز از ایران بوزجکیت سه صد و دو کره و پنهان از جالورتا بند روسی و دویست و شصت و یک را از بندر تانند کنیا سیت
 هفتاد و دو روه خاندان سنی عالی و اورا در جنوب بندر دمن و گهندیا سیت با ختر سوگت که بر ساحل دریا سوسرست که جنوبی ترین رود بار
 شور دریا سیتی پاترک مسندری نرید ایتی سرتستی و در چشمه که آن را حینا گنگا گویند بریا نوزک با معتدل در یک اوسه هنگام بنش نکل
 بیشتر گشت کا جارسه و با جواد اورا در شش بران در بیع کتر شش و گندم و برسته جواز مالوا در جمیر کیم و بر سراج در گدشت کار و بر سامون
 باغ نغمه برنکند که ازین صفا کرد و ازین رو این ملک بسین شوار گداز افزوسنه درخت انبه و خیرکان یک لیستان توان بر شتر دارین
 تا بروده صد کره انبه زار با لیده و شیرین برود و بر سغ و دغای شیرین آورد و اخیر گزیده پرید آید و خره برستان فرایستان لذت بخش
 از اوق باشد و درین رود موسوم دوماه فراوان انگور و گل و میوه بسیار روزانوست اشجار شکار جانوران و شوار بوز صوالی بسیار از اوق قطع غنا
 اغلب کبیریل و دیوار با افشنت پخته و چون بر سغ از پیش منی سنگین بنیاد ساع ناد و دیوار میان کاواک بر سا زنده و نمائی زای آماده دارند
 و اکثر شوار کربس با افشنتان و عاتمندان و دیگر شهر شیکان افزون از حد صدت بخیان کار بندند که خطه شش شوار گداز و قلمدان و
 صد و بی و چزان برسانند زاری بار از حیره و فوط و جامه زار و منزل رفیعت و عا را گزیده با فندکونان گونان قماش روم و فنگ و ایران تقلید
 تا نیمه عوم و مله و تیر و مکان شایسته بر سا زنده خرید و فروخت جواب بسیار شود و نفقه از ولایت روم و عراق و فنگ او بندخت پای تخت
 پیش بود و حیدر سے چنانچه شایر و از احمد آباد بزرگ شهر سیت بکن طرح آباد بکنار سار بر منی عرض است و در دره دروش سوانی و با وقت کالا
 اکثر قالیام تمنا و قلع و اورا در سیران آن سه صد و شصت و سه بر منی خاص بر یک رایوره نامند و گزیرین شهر با در سیکه پیدا امر و بناشته
 و چار آباد و دران شهر اسلنگ مسجد و بهر یک نامند و شکر گت با در پوره رسول آبا جاز شاه حاکم تجاری و بیوه نصب سیت مسگر سوسه
 اصحاب با کفا قلع و اورا در شاه عالم بزرگان درین باغی دران نزدیکی پارچه با اندازه دست بدرگاه قطب عالم افتاده است بر سغ و چوب سخته
 سنگ و پارچه آهن گویند و شگاف و کستانی از اورنگ زنده بر سده که سوسه موه مسگر در شیح احمد کتو آمده و سلطان احمد که احمد آباد
 بنام اوست و بسیار سلطانین خود را اندر بل گزیده بهر سده با کتو همسا دور دست برند و دوازده که سوسه آن محمود آباد شهر سیت بنا کرده
 سلطان محمود و سلطانین کاخ و چار کرده در چار کرده پیرامون آن دیواری کشنده اند و هر سیم کرده با سته در منزلی که بود و گوناگون تخیر
 و دوسراده منزبان اندر بوسه منزبان در آن نام در عدا که پا چاه بود پس ریاضت گزیده تخت بجا و میداد و دوا نما از زمین بر سده و
 خودی ساخت بر سیم این عمل را بس گزیده شود و اورا در اوس را شکر کان ترس و استندیا لند سوار و بهر یک پاره داده بودی کرد و
 بند که کو که کنیا سیت برین سرکار که در اوس بزرگ و گوناگون بانگان در و فراوان عمارت و گالا همانا زنگی که را می شود در آنجا فرواید
 کالا بخور که خیتما که آن را در می نامند و کنیا سیت آورند و در گرسه کا گزیده شو و ختی سه صد و سه و افروزان از دروش سخته و تنومند
 و نکور قنار سه بر چند پیش گران از ستر خالواری و در قدیم ملی جدا گانه بود و هر از دویست قریب دیوار گداز در دریا بنیاد کرده پناجیل و سچ و سوار
 و همین شماره پیاده امر و در و نیز سوار و سه هزار پیاده مرزبان او حاکم گجرات نیایش گرسه که در می بیشتر اوس جالرا شست جاور
 از سرکار احمد آباد یک برگه بر شازند بشین و قلع و دار و سنگین و خسته طولی صد و هفتده دره و ده دقیقه قریب است و سه دره و سه دقیقه
 گزیده کا و بر آید گویند و نیز سوار کرده و در نور زلفی بنیک یا فند و دور و ستم با به خانی برند سه صد و سه سیت بر کسار سستی و بزرگ
 پرستش با یک شهر بزرگ شهر سیت باستانی سه صد و پنجاه و دو روز در هر یک گلابی و فراوان بر سیم آباد و چنانچه گزین در سیت بر کسار

سین بلند و بوم کرده از ان شوار گذار چند جا در واز بارت نمانده و یکجا قوس بیضت که بریده حقه سید کرد و اندیشه امدد بنگار کار برافزودند
خوشه و سورت از نامورنا در بر ساسی نژاد و گنبد هفت گردی بدریا سے غور میزند و رامیسران طرف آب بندر کیت از قول آج
در قدیم شهر بزرگ بود و بندک کدی بوی و پسیان نیز از صفات نامیوه خاص اناس فراوان شود و در وقت خوش بود که زمین پدید آمد و در پیشانی
انفاس آمده نگاه ساخته اند و زین و پانزده خوانند و همرا برسانند و بیهوشی گریز قله و در آب زیندا از گنبد نمانده بنشیند و در وقت خوش بود زمین
شهر بندک گادی و گنبد بارو با محبت و حکمو کار از قول آج و نوزدیکه قصبه با نسوت خشکار گاه سمیت بندرازی سمیت کرده و پینا چاره و فراوان آه بود
دیگر ماورد در ووان چکال سمیت سیز و شاداب بر ساحل دریا سبزیدال شین را زنده در سرگاسو رتقه ملکی حد گانه بود چاه هزار سوار و یک کله یک چاه
و نیز که آنجا قوم حکومت دمخت دراز از بند کوه که تا بندر آرامانی صد دست و پنج گروه پینا از سردهار تا بندر دیو مینا و دو دوشقی احمد آباد
شمالی ولایت کپ جنوبی و غربی شور دریا بی مواسا کار میوه و گل فراوان آلود و خربزه نیز میزند و این سرزمین باخت و در حال است که کپچهر
مدید نامور از فونی دخت زار و در هم حمید که گوستان بد کسی بی نبر دسه ناگاهه سنج دگر زینی از گنبد افتاده و از این آگاهی یافتند
سگین در نیت کچه گنده زبان زور و کار سلطان محمود پیشین بزور بر گرفت و در پایان آن قلع از سنگ بر ساخت اوم قلع است در
مشت که در سپه مالای کوه او در خواست و سزاوار آبا و سه و هم دران نردکی بر فراز کوه کرنا ل قلع است فراوان چشمه در و در بزرگ سید
جین و بندر کندی گویات دران نزدیک دهم وقت بدور سه یک گروه بندر بدان جنوب و نیز در جنوب کوه جزیره است سیال کوه
نام دراز و پینا چاه که بیوست آن جنگلی است می کرده در سه خود و میوه ها و در در سه گویان از نگاه و آن سرزمین را از کوه بندر و در
تو کنگ کوشا در کینا در بار سنا نیز میزند و ما سه چنان نازک شود که اگر زانی با فتاب گنبد گنبد از دست گریز در سپه بالیده تر از کوه است
در در وین جین قسم و پین شهر است بر گنبد شور دریا سگین قلع و امد از این مونسات خوانند بندر است بزرگ قصبه اوران قلع از سنگ
بزمین دوسر کوه سه درهای شور شمشیر گریز شود دران نزدیک چاه سمیت از ایسا که در در پیش از فرید و بندر سکو رود و پو بندر و
گوری نادر و احمد پور و مظفر آباد درین سرزمین چشمه سستی از نرد سونسات بر آمده و پستش کده بر همین فراوان از ان میان سونسات
بر اسبج و کوری نادر اربن تنگ بریشا نرد و درین نزدیکی میان دریا سبج و سستی پیش ازین به چاه انرا سال و کوه سبج و پیش کرد
چادوان با یکدیگر خندان خندان با جزیره افتادند و هم دران آشنوگاه روزگار سپه شده و شکوف دست ناما بر گنبد و افق
ناگزیر گریز درین کوه سه پیش سونسات بجانکاتیر قلع در انجا سمری گریش سید در گنبد دریا سستی زیر دخت پیل فرو شد و این
هر دو جا از یک مبدانند پیشند درین سرزمین چاکر سالی سید باشند و نژاد و در وقت است یکی را جینا گویند و دیگری را گنگ آب روان
بر وقت در و در سه شود بهی با میان این دو چشمه سندی سومی در پیشانی و میان سکو رود و او از زمینی است که در چاه شور و در
گویند در سالی روز مین آب شیرین آید و چنان بر گنبد در راستی زمان سبک را باب گنگ احتیاج افتاد و متامنی اشارت بان سرزمین کرد و
شیرین آب جادوش خوداران با زدها نوز در این شکوف کوه و اجرت آفرید در هر دو اوس را جوت انوم حکومت سبج در کلانیان
بدیشان اگر آید و جمعی امیر باشند ایشان را بار بر خوانند در مومین در پایان کوه سه درین قلع است بزرگ و فراوان کوه تله ناسا
اگره آبادی نماند لیکن هزاران و بزرگ سید حیدر و سید کوه بدین زمین اگر آید و جزیره سیم پیشه حاکم نشین بود و در سه پینا ندر کوه
کوه چاه است در میان دریا سیدار قوم کول را در انجا بنگاه در چارمین بندر موه و طلا خا فخره والی سبج نرد و جین حکمت آن را در او کان نیز
گویند گریش از شهر آگاهه انجا بنگاه ساخت دوران رخت هستی بر است بزرگ نیایش گاه بر همین جزیره سکو دهها طول عرض چاه کرده
داخل بوم شهر مانند و نزدیک آرام بابی جزیره است بدرا نسه و پینا مینا کوه قدر است که در زمینی است پیشه سگین را در ایکنند

در چهار طرف او در جایست مشرف بر دریا و ملک ایاز خاوند خلیل خدایتان محمود کوی قیام چهار بخش گدازان برکنند نیز آرا و می رسد ایست بنا و در کرب
 قوم با وصل و با جامه بنبرد و در شصتین برده کسار سلیبت بزرگ و درخت نارای نه و دریا که با دست خیزم با کلمه باشند در زمین و لایق کاشی فراوان
 ذات ایشان امیر تاراب کند و در آنها تازی نژاد و شیراز و عیار و رومان گویا باشند بخبر کیش خور و خسی و آن برین که در چون گیو دار و در نخستین
 بیان برکنند که از نازک کون موران برسد و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 قوم چارانی میباشند مشرف بر کوه چارن باطله بنه و آنکه در دیوار نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 گذشته مانده آنگی او در نژاد او را بدان نام خوانند و ستایش برکنند و ستایش همای بر خوانند و ستایش همای بر خوانند و ستایش همای بر خوانند
 بر بند و تختی را از قبیل کونی نیز برده باشند و در بند و ستان کم تر رسد که باشد که بخوبی از میان او بود و جایش نیز در زمین خوانی و در ایست و در کوه کارا
 و تاج کونی پیشان جنگا که جهاط در اعتبار از زمین نیاده باشد لیکن خوشتر چارن و در سر چان سر سبک چارن و بحر و جوش پیش از نری طرف راستی
 برگرفت و جهاط از فرق همین مایه بود و از در دستها گذارش مانده و در میان چارن و از سر کارها را در او پیش و در دستها نشست که جسیست به یاد
 نمود که در پینا از جهت نامست آن اران نامند بیشتر از مردم باران شود و در پینا جوشند و این سرزمین را از و کوه و دریا پیشا یاد اند و چون نیش را بر نوز
 نشینند تا برود که در کین هندسیک از جهاط کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 آن ولایتی است بزرگ جدا گانه آن را که گویند در از در دست و جهاط کوه و پینا صد کوه و در غرب رید و او سبب بیشتر رشت و در گستان سبب جاکر کرب
 تازی نژاد نامند و بیشتر از پینا ریزش شود بزرگ آن سرزمین از نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 نکور و بلند و در از ریش نامگ این شهر جمع و قطعه استوار دارد چنانچه جنوب زیندار سلیبت بزرگ از اجام گنید جوسه مذکر و در نوزده گانه کرب
 از زمان اکبر اول جام را پس از آن نیزه و دریا از نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 و دیگر یک زمینا برگرفت و شهر نو آنکاساس بر بنا و در این زمین را که در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 سوار و بهشت نیز بر سیده بل درسته که گنید بیشتر در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 دارد و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 دوازده ده دروازه است و کرب و عطف فراوان و نیز ولایتی است مشرف در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 چهل بوی چو آن حاکم نشین نصب می توان فیصل محرای فرادان میان کار سورت و نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 بوسه را شهر و شفا تو و سبب نکور و نامان و امارت در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 نامدوت و نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 گزین شود و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 و یک ملک شصت و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 یک در شصت و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب
 شصت و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب و در نوزده گانه کرب

جدول فرمان روایان از قوم سلطنت
 نام سال و ماه
 شصت سال

اس سراج

۲- جگر گاج	سویا بیج سال
۳- بھیراں	لبت بیج سال
۴- جھور دو	لبت وڑ سال
۵- بیج سنگ	لبت بیج سال
۶- رنبارت	پانز وڑ سال
۷- سامنت	چار سال
ہفت نفیک صد و دو سال پر پور فرماں ہوا کی کر دند	

جدول دیگر

نام	سال و مہ
۱- مولاج	پنجاہ وڑ سال
۲- جانند	سین وڑ سال
۳- دگم	یاز وڑ سال وڑ سال
۴- بھیم	چل وڑ سال
۵- سدھراج	پنجاہ سال
۶- کمار پال	لبت وڑ سال
۷- لکول	لبت سال

ہفت تین دو صد و لبت و یک سال پر پور فرماں روا کی کر دند

جدول دیگر

نام	سال
۱- میا	خش سال
۲- کرن	سے و یک سال
۳- چپال	سے سال
۴- ہر دوئل	سے و وڑ سال
۵- ارجن دیو	وڑ سال
۶- مکندرو	نوز وڑ سال

شش نفیک صد و لبت و ہشت سال از قوم بھلیک کامیا بے و ہشتند

جدول دیگر

سال و مہ	نام	
سبت و یک سال	۱- سارنگدیو	
سے چھ سال	۲- بلدیو	
چار سال	۳- سلطان مخزنیک	
سے دو سال	۴- سلطان احمد	
سبت سال	۵- محمد شاہ	
ہفت سال شوش ماہ	۶- قطب الدین	
شش ماہ	۷- داؤد شاہ	
پچاہ پنج سال	۸- محمد	
پانزہ سال	۹- سلطان ظفر	
یک سال شوش ماہ	۱۰- محمد شاہ	
ہجده سال	۱۱- سلطان محمود	
چار ماہ	۱۲- نصیر خان	
بازہ سال	۱۳- سلطان بہادر	
ہجده سال	۱۴- سلطان احمد	
دوازہ سال	۱۵- سلطان ظفر	

پانزہ ہجده و صد و سبت و ہفت سال و بازہ ماہ سلطنت راندند

ہندی ناما ساجان بگرار دسالی ہشت ہندو دوازہ مہ تاریخ بکرا جیت صدر و پچاہ و چار ہجڑے نختین غیر لاج شمع دولت افزوت
 و جرات خدا کا نہ سلطنت ہند را جہ سے خود دیم زبان فنوج سامت سنگہ پرستار سے راز بگوہر سے وقتہ اندوز سے اوکیو نیستی
 فرشتا دو خان مان یعنی مان ساخت زرش آبتن بود خازن کا ستے دریا بگوات آمد و صحابی بلیسی نراوسیل دیہ نام را کہ راز اسنگان جان بود
 ہو گند را فتاد و دلش بدر آمد و یہ کی از کردیدگان خود سپردا و برا و دهن پور بر وہ بیمار دار سے جہت گماشت چون کلان سال شد
 بہم نشینی فروما جان تباہ اندیشی آل آزاری و زہری پیش گرفت و ہنگامہ بکاران فرہ ہم آمد خنہ کجرات کہ بہ قنوج میرفت بدست آورد
 دازنجا کسادت سرشت بود چنانہ بال بد و پست شمشیر خاخر و زہنون آمد و از بکر داری خوب کردان اگر آئندہ در پچاہ سالگی فرزند
 یافت پین آبا کردہ اوست گویند برای شگھاہ فرزند گئی بجا بر دو صحت تھا و نمود داخل نام گا چرائی گفت شگفت زمین دیدہ ام
 اگر بنام من آتہا بکار کردہ ہستی گویند پیرفتند او بددخت ترا سے لٹان داؤد کہ خوش ببا و ہر وہ مسگ در شدہ بود و بہ ہر حوسے بازو
 رہائی یافتہ را جہ آن سر زمین آباد کرد آئندہ داخل پورا نام بر نباد اختر شناسان بر گند کرد چون دوسہ را پو پانصد سال و ہفت ماہ نہ روز سپس
 خود و خراب کرد دازنجا ان فرسودگ و زبان کر سے خود و الگ گفتند سے چون بزبان آن در بار گزیدہ را میں گویند بدین نام زبان بگوگا
 را بہ سوانگی دختر خویش را بہ پسر دنک از ترا در را جہ دی گتھا کہ وہ بود نزدیک بزدان بود و گذشت حکم دیدہ فرزند او در ہذا ماہ در
 شانزہم سنرل بود اہل ہند ان را مولی گویند بدین جہت مولراج نام نہا و ہذا سامت سنگہ کہ فرزند سے بگرفت و بہ پتار دار کہ ہمت

چون بزرگ شکار و مسامحه بسیار با سبب آن بر شاه اندیشی افتاد و در این دو مستی سلطنت بدو نافرمانی کرد و در میان خود بنده حضرت را کلاه بر سر می ساخت تا آنکه آن تلف فرام جان فکری و ملیعت نمود و نام بزرگی بر خود نهاد و در زبان جا ماند چاره و نشان از خود می بخرد و نیز فرستاد و چاره بکراحت سلطان محمود غزنوی برین دیار بر سر و کتی یافت لیکن در گذشتن از زبان ایشان خود بر دیدند و نماندست سبلی از نژاد اوجها سپرد و بر ساربان پیشکش فرموده ارنه سندان را گشت شگفت آنکه سلطان خواش را بجه دست آن خود یکی از ازبان مزاد با می بنده امرا آورد چون جنگ برین گرفتار شد راه آن مقید را با قنای بینگی در روز نیشی از سلطان طلب نمود و چون نزدیک سید را میوه خوشتر انداخته تا بگردان بدو میوه بدید همانز در کیملی خود بنده را بر نیز ختی زبانی غیثو دشکاری جانوسه چشم او در بر بود و در آن حمله که ما بنیا را فرزند فاخته کلاه سپاه با سپاهان سید سجاد و گزیدند او را و شکیست که با کمال لشکر از زمین جا از راهی گرفت چندانکه جنگ را پیمان از زندگی پرگشت این کجای از صحرای کاه می رسید پیشین خند یکایک برگرفت راه بسج پال از بر سر شری و ملیعت خود را ز سر داد و بر کوه دنیای پایا دیدار و دیدن فرین اندوخت العمل را سپس خود شایسته از گره با کمال از نیش و در فرمان روانی گران سپاه سلطان علاء الدین کجرات برگشت و او نیز بریت یافته بدیکن پناه برد اگر چه جیشته ازین مغز الدین سام و قطب الدین ایبک نیز بدین جا آمده بودند لیکن از زمان سلطان علاء الدین بر سلطنت دلی مانگر دیدن زمان صحیحین قیصر شاه نظام مستخرج که در اواخر سستی جوان گفتندی بر بنیابت حکومت کرد سپه چون سید او و پیشکش که مغز دلی ساخته طغخان پور و جمیع الملک نایک راه ایالت داد و نخستین در او نیزه رخت هستی بریت اندازه این مدت از حال فرمان دلی گرفته آمد پور طغخان ناما تا رخا نام بگوهر و تبا مرشست بود در آن هنگام سلطان محمود گزشت و او در گشتی دلی سلطان محمود رسید در گذار ختی ترا شفت و طغخان بگفته نشست تا ناخان اسباب بزرگی فرام آورده و پهلای روانند و ناما به فرموده بدست سوم در گذشت طغخان از پیغور بلده خلبه بسکمان خود ساخت و سلطان مغز شتر و ماق شتر بازر سلطنت جدا گانه گشت و حکومت آن دو پسر بلوس نایک قرار گرفت پدر و جمیع الملک را از گشتی زمین بر آورده بود و نیز تا ناخان اصمنا کجایان بزرگ خود جت است و کجا جت شست و زبان زد کجا و دید اندوخت احمد آباد اساس سناه اوست با بله فریزی و بوستان طرازی از دنیا بر کنبلارده نیز نیست روز جشن که هنگامه سار و جت غفلت بود و روزانه غم خود را از هم گذرانند سپس بچید درخت و بجا وید پشمانی در شد و تا نفس او برین بزرگ و کار سازی پای هیبت افتر چون او در از انشا لیت کج حمل برد نفع خان را بکلیا برداشتند سلطان محمود و لقب بیاوند بیایشتناسی در کوه گری نام بر آورده بخشش و بخشایش را حصرا خود کرد و ایندیگ شعبان خطاب عماد الملکی در پشت شکران یا و بر ما نمود و در غنوقان دولت زرستان امتیاز کرد و در آن شکری خداوند خویش حیل الدینش بدیدند نخستین بر انداختن این فرو بهیده مردا خلاص هند بخاطر آوردند با بدین بخت کاران خندنا ساخته بدینان رسانیدند از آنجا که دنیا داران بر جوشین بلزندان بکنایه جهان عقیدت را از زمان برتن بنیدند در بیجان شکره شد نزدیک بود که از قیام رسد عبدالنور و دروغی نیکو سلطان راه سخن و پشت پاکدامنی آن سعادت سگال و تبا اندیشی بدو گهران گذار شش نمود سلطان بکلیا ابرار را بی داد و فرود ما بکار برده از نرم دیده شد با و نیزه بر خاستند چندی از خاصه عیلمان و علامان با دار و درنگان قبل پای هیبت افتر و در غنوقان نیز در شایک گهران یا و آورده اند و سوری ناسپاسان عیتمند و هر یکی بر یکی با و افزای یافت چون روزگار بر آمد بدستیاره امر مغزخان پورا و جانشین گردید و سلطان مغز خطاب یافت و بینگونی لسر برد پا در شاه سلیمان جاه شاه مهمل صفوی گزیده کلا عراق با رغبتی فرستاد او نیز نیایش و مرموی بجا آورد و چون در گذشت پسر او سلطان سکندر لقب نماند و هند آراشد عماد الملک نام فرجام او را در کتبه فرستاد و نیزه گزیدند و نصیر خان برادر او را بر سر گرفتند امر او را برین بر نشسته اند و از با و شاه مدو کجا خواست و در غنوقان گرفت و در سپاه بیادری آید بند رو نپ با قولی و چند گره رنگه شگش شود و چون ناسپاس بود پذیرلی نیافت و برین هنگام بیادری سلطان مغز خواش با بران از دلی بان و دیار رفت امر او و گردیدند و زمان پدر از شک بر او نیارست بود پیش سلطان ایلام خود که بدلی از صحت و گرفت امر او را

سبزی علیقه شسته گاش آن طرف و پشت دین بنگام هوا خوان آن کجرات هوالیف فرستاده نیایش گری کردند او بخواهش طبیعت بگرایی بنگاهند
 و کامیاب آمد بیاد و خوش چایین دولت را نشاند کرد و رسید با همایون با دوشاه نیا بعضی جهات با کوزه برخاست شگفتست یافته نامکای کیشست
 و چون حتی او پیشبستی انجامید میلان محمد ز زبان فاندکس که او نیز ازده سلطان و در زندگیا او را چنان گره بود او را غایبانه نام او خطبه فرخوانند
 انا و کتبه زبانی کجوات نارسیده روزگار را بر سر آمد محمد و بنبره سلطان شفر که در نیاول سبل بود و کجا کشت بران نام بگو سبزی با چندی نیز کجوان را
 از کجمنه انیدو به طلب طمانی و دوازده امیر نامه زندگی در چیدر اعتماد خان از پیش بینی نرفت با امداد ان کجیمان را فراموش کرده به یکبار آمد
 و آن شایان نیستی ما از کجمنه که را نید و رضی الملک نام از نزا و سلطان احمد حسین را سلطان احمد خطاب داده کار فرما می آید پیش خود برگزشت
 چون سلطان کلان حال شد و تمامان را از غایت دیگر رسد آمد و غایت یکی از مسازان خود برده هکلای بی ساخت و در کج فرستاد تا شایان را دست گرفت
 سوگند بخورد که اگر سلطان کجمنه است بیا که از نام بزرگ بر نما در سلطه غفر خطاب و در کج طکرانی گزیند تا آنکه برود یکبار دوازده امداد طمانی را از

توبه آید

از دم اولی روز از موضع جگر و معانات امیر تا یکباره جسیله صد شصت و هشت کرده پینا از نیت سرکار احمد نیا با تسوار حدود
 پنجاه خار و رویه اگر که آد شمالی نقصبات دلی جنوبی کجرات با ختر سو و سیالو سلطان بوم ریگستان آب دور بر آید سر و انگشت کار بر نیش ابر
 زستان نیز دیک با عدل تا استان بسیار گرم بر جکم شود و جوی لندره و موحد فلوان غیر هشتم بخش غلبه بیوان کند و نرفتد کما در
 نه نسبت خرگاه آسالم بر نند که جنوبی و با بسند و بنوار اندازد و روی کج سرکار چیتو رانا در از چیل کرده دی پینا سده قلعه بن نامو چیتو حاکم
 نشین کونجهل مانند در موضع جا و از مسافتات کوه کانه کان جسد و مومستین پور و جز آن از انواع مانند معدن سفرا مان سوز دهنو دار
 بوسه از از شتیر را اول گفتندی و از در یاز را نند و نیز از قوم حکومت اولتین را از نزا و نوشه وان عادل بر نمانند بزرگ نمک ایوان از نیش
 روز گاریه ولایت برار او فنا ده مزبانی بر نامه نوشناس گشت پیش از بی شت صد سال بر نامه را غنیم گرفته و بسیار فرزندند با نام خود ساسا
 را ما و کش از ان آشنو کاه گرفته و بر جسد یکجیل نهار بر چون کان سال شنگ و چلی در کج کلکی بنشیند ساخت چند اندک بجز انگری نام بر آورد
 و از نردیکان راه و اعتماد دولت گشت چون راه سفر پسین بود چهار برادر داده او در جانشینی با یکدیگر گفتگو و نذا خیمه بر آرا بزمین شد که با نام کاه
 باشد و انفرموده اولنگد زنده و سوزانیز در و سیک از چهار تن را خون از انگشت بر کاه بدنیانی با نازانان تشقه کشید و در ان نیز او را به کالی بر نرفتند
 و خورایش استقال بر افراشت نام روز رانی و در بر کراما ساسا ز تشقه از خون آوسته کشند و ان ناسپاس بر چهار رایه فرمیش غلغلی
 فرستاد و در صحرای بزرگ نام ریخت و در کجا مانور اندیشید و در کجا نخانند او را از صفای خیمه ریافته گاه صفت با نایه غر مسک روی خود کش
 آورده که و بیگاه بر سراسر کس نمود و روی او را لوبیا رنگی داد و شگرت و استکان بگراند چون در موضع سیسود انگه ساخته خندان و در
 گفتند چون را تا خاک کج بر جینی تیمار نایان بر درخت بعضی از ان گوه دانند چون رتن سین را در کجرا سپهر شد از زمین خون نند او را به سبزی
 بر نشاندند و را تا خطاب دادند و او دم پیشت را نانی است که سنا صرا که پادشاه بود در تهران سرایان باستانی چنان بگراند که سلطان اولد
 علیفران رو پای شمشید را اول رتن سین نیز زبان سوزانیز جینی دارد بخواهش امداد سوزانیز سلطان بالشر اول کش کشید رتن سین
 و چنوز ز نشین آمد سلطان زبانی و از پنج بره و سوزند نیاید بماند و زس در آشتی و دوستی بر ز راه پذیرفته به فکر معانی آندا و سلطان
 با محضومان فرزند قلعه بر آمد و بچمن کجستی گرم شد و با دیده راه را بر گرفته روانه شد که گویند همدس نامور سبزه برده بود و در سمنان سوزان
 خدشکاران فراموشدین در مراهب با بود و او روغوبو از جهانیان برخاست سپهر سوزانیز در رنگنای نید اشته و طلب تقصو و کوشش نمود
 کار بدگان حقیقتش راه بر گزارانند که سلطان راه را نیا نزا و آنچه خواستش رفت با و گشتا لیکن شغبتان ستم آوردیم و عهد شدی از

دشت فروغ افزا ستمو بخت افروز دل و در پیدایی گزیده گلاس هفت اعلم کم مهند علی از زمین و دیرین شهر ما هشت اندر بیت نام
دشت طول صدو مداره در هوس و هشت دقیقه عرض است و هشت درجه و پانزده دقیقه اگر چه برشته از قلم دوم انکار نه اما انتر شش فته
و عرض انحال الکی هشت و سراسر خاکه جنوبی از ان شانس مسلمان قطب الدین و سلطان غزل الدین و قلعه تهنور اسکندر و در مسلمانان الدین
بلین قلعه دیگر اساس نهاد و آنرا فرعیان اندر شیب و عمارت و دلگشا فی بر ساخت مغز الدین کی قبا و بر ساحل دریا می چون شهری دیگر آباد گردانید
و آنرا کبلی کوهی گونیدار میخورد و قرآن اسعدین این شهر و قصر را بر سه ستایه الحال مقبره پهلوان در با سلطان علاء الدین شهر دیگر بنیاد
نهاد و قلعو نوبر ساخت آنرا سری گویند و قلعو آبا در آنرا تعلق شاه و سلطان محمد پور و مصری فرجام آورد و در ملهنا یوانی بر افراشت و هزار
ستون از سنگ رخام بکار رفت و دیگر منازل و دلگشا سے بر سر کادار آورد و سلطان فیروز بنام خود شهری بزرگ آباد گردانید و در یک
جوان بنید و بنو دیگر روانه ساخت و مسکوهی فیروز آباد و کوشکی دیگر بر افراشت جهان نام سه فرخ لقب زده بود و یورگیان سواره
برگه شتی لطیف در این پنج جریب و جهان نام دکره و وید علی تفریح بکوه پهلوان قلعه اندر بیت را تعمیر فرمود و دین پناه نام نهاد و شیرخان
دلی علائی را یورگیان کرده و عباد شهره بر آراست و سلیمان سپهرش در سه نصد و پنجاه و سه سلو گره بنا کرد اشته و آن حال در دریان
در یک کعبه محاذی قلعه شاه جهان آباد و حاکم است اگر چه پیش از فرماندگان در زمان دولت خود بنیانی گذاشته و در اهل منطقه گردانید و کوه
شهره احداث نمود اما در مالک در دست تحنگا فرمانروایان هندوستان دلی مشهور بود تا آنکه در دست نیکار و جلی و هفت جریب
مطابق سنه دوازدهم جلوس خود صاحب قرآن ثانی شهاب الدین محمد شاه جهان پادشاه نزدیک آبادی شیر شاه شهره آباد کرده
شاه جهان آباد و موسوم گردانید و آنرا در شان این مصر عظیم جمع شهره ساک سلطانین شین کاسم انام قوم شده از نام افتاد و بولیم
معروف گردید قلعه آنرا سنگ سرخ تعمیر یافته شمل بر قسم عمارت عالی بنیان زیبار و انواع قلعو صوح افزا دریای جمن جنوب روی پنا
قلعه می رود و شاه نبرک علمیران خان این دریا از کوه سر مور بریده آورده در کوه جها و از بار بار و قی افزا شهر و فیض بخش شهر است
و صون در لغز این شای رسیده اما بالا بود و صهار البالب و با غما را سیراب سے ساز و جلیت سه سوزنری دران گشتان
خیزان افغان چو خیل ستان به حصار شهر پناه از سنگ و ساج اساس یافته مردم بر جاز از روم و زنگ شام و فرنگ و پارس و عراق
حرب عجم و سلطوایات هند و خیران دران هر جامع وطن گزیده کار و پیشه خود با اشتغال بچشمنداسیاب تحکلات امارت از ان مصر
جامع در دیگر و سراسر جامه توانست شد اگر چه در سر کوه و بازار مساجد و حابد و خوانی و مدارس بسیار بود اما در وسط شهر مسجد جامع باقی
در سه هزار و شصت جبری مطابق سال بست و چهارم شاه جهانی از سنگ سرخ و گندیا سے آن از سنگ سفید و ساهه با حکام نام اساس
یافته در کمال رفعت و وسعت و کمال زیبائی و ندرت است شاید به ازین مسجدی کمتر توان یافت **مخط** هم در بخش فیض کی در قرآن
توجهش آب کوشتر متوان یافت و زحمت آسمان یکپایه او به سد و خورشید زیر سایه او به روشش قبل از اهل زمین است چه نظیر
مسجد اقصی همین است و القصه شهر است در کمال وسعت و رفعت و هر است هر که سلطنت اطراف آن مقابر و فرات سلطانین
پیشین درونان حقیقت آمین بسیار است اما مشهور تر مقبره نصیر الدین محمد پهلوان پادشاه است که در کبلی کوهی کعبه و بر ساحل دریا
حینا واقع شده و مقابر امر و در و علما و فضلا که سرک در زمان خویش شهرت داشت آنقدر است که بشمار در بنیاد از جمله اراکین
که مشهور است و معروف بقرب الهی اندر شش هفت کوهی شاه جهان آباد و خاکه او از قطب الدین نجیب ارکانی بن خواصه کمال الدین
ادش است اگر چه این شهر با حال با نیا باز نامید و همین اندر با بر خواند لیکن امروز پیشین دلی مشیر خراب و کورستان فراوان آباد
خواه قطب الدین او شترخ نظام الدین معروف با ولیم و شترخ نصیر الدین محمود چرخ دلی و ملک باریان و شترخ صلاح و ملک کبلی کوهی

یا نزد هم در گریستن زمان هر دو سوسه و زعفرین گاننداری مادر جز جو دهن کوشن را +
 و واز دهم در حال جنبش پس از فیروزه و خورشید ترک هباب نمودن و باندرز گونی بچشم و بیاس کوشن و تسلی شدن بخشن باک
 و لذت بچشم گریختن با شمع آبی افزون و آداب سلطنت صورت و معنوی برگرداد +
 سینر دهم در صبر کردن بچشم بخاطر میرسد که واز دهم و سینر دهم را یک پررب بایستی کرد چه در وقت صبح بچشم است و پررب بنهم داد و یک
 در حال سیل و کز در میان فرو شدن جز جو دهن +

چهار دهم در جگ اسوسید +

یا نزد دهم در و راستگی دست تراش و کند باک و دو کتتا مادر جنبش و رفتن پاندهوان بیدان آنها پررب +
 شانزدهم سل پرست در بیان پریشانی احوال جادوان کوشن و مردن آنها بحال بد +
 هفتم دهم را جان پرست در شرح احوال را چه جنبش را برادران و سپردن ملک هر دم و رفتن اینها بگو هم +
 بیست و چهارم پرکار دهن پرست در ذکر گذشتن ارواح پاندهوان در کوهها چنان رفتن جنبش میدن در عالم بالا +
 خاتم مسک بچشم در گذارش حال جادوان +

دین نامدار که خرافان و دیوانه گانند و باغی درستان بیکسار سخنان دل آویز آگهی و فراوان آرمون را گزین نیست +
 هشت که کار و دولت و می و دو برگنه بدو گرا بدین زمین پیورده و در روز هشتاد و پنج لک و چهل و شش هزار و هشتصد و شانزده بمیکه
 و شانزده بسوه جمع شصت و در و شانزده لک و پانزده هزار و پانصد و پنجاه و پنج درام از ان میان سکر و روسی لک و هفتاد و پنج هزار و
 هفتصد و سی و نه و دهم سیور خال پوست سی و یک هزار و چهار صد و نود و سوار و لک و چهل و دو هزار و صد و صد و صد و پیا ده +

جدول

سال و ماه	نام
بسیجده سال	۱- التکپال
نوزده سال و یک ماه	۲- باسایو
سبت و یک سال و سه ماه	۳- کهن سنگه
نوزده سال و شش ماه	۴- برتقی مل
بسیجده سال و یک ماه	۵- جے دیو
چهارده سال و چهار ماه	۶- نرپال سنگه
سبت و شش سال و هفت ماه	۷- ادره
سبت و یک سال و دو ماه	۸- بچیراج
سبت و دو سال و سه ماه	۹- آننگ پال
سبت و یک سال و شش ماه	۱۰- رکھے پال
سبت و چهار سال	۱۱- تنگ پال

۱۲- کوبال	۲- سجدہ سال و دو ماہ
۱۳- سنگھن	۳- بست و پنج سال و دو ماہ
۱۴- بے پال	۴- شانزدہ سال و چار ماہ
۱۵- گھوس پال	۵- بست و نہ سال
۱۶- انگ پال	۶- بست و نہ سال و شش ماہ
۱۷- بیج پال	۷- بست و چار سال و یک ماہ
۱۸- مہیں پال	۸- بست و پنج سال و دو ماہ
۱۹- اکرس پال	۹- بست و یک سال و دو ماہ
۲۰- پرتھی راج	۱۰- بست و دو سال و نہ ماہ

بست نقر چار صد و ستے و شش سال و نہشت ماہ و کہ سے کامروائے نمودند

جدول دیگر

نام	سال و ماہ
۱- بل دیوچ پال	۱- شش سال و یک ماہ
۲- امرک	۲- پنج سال و دو ماہ
۳- کھرک پال	۳- بست سال و یک ماہ
۴- سو میسر	۴- ہفت سال و چار ماہ
۵- بے پال	۵- چار سال و چار ماہ
۶- ناگدیو	۶- نہ سال و یک ماہ
۷- پتھورا	۷- چہل نہ سال و پنج ماہ
۸- ہفت تین نو و پنج سال و شش ماہ شہر پار سے کر دند	

جدول دیگر

نام	سال و ماہ
۱- مغز الدین سام	۱- چار دہ سال
۲- نقب الدین ایبک	۲- چار سال
۳- آرام شاہ	۳- یک سال
۴- شمس الدین	۴- بست و شش سال
۵- رکن الدین غیر و شاہ	۵- بست سال و شش ماہ

۶- رضیه	سه سال و هشت ماه
۷- صفی الدین بهرام شاه	دو سال و یک ماه
۸- سلطان الدین محمود شاه	چهار سال و یک ماه
۹- ناصر الدین	نوزده سال
۱۰- غیاث الدین بلبن	بست سال و چند ماه
۱۱- سیف الدین کیتباد	سه سال و چند ماه

بازده تن خوریان یکصد و هفتاد و سه سال و چند ماه سلطنت نمودند.

جدول دیگر

نام	سال و ماه
۱- جلال الدین خلجی	هفت سال و چند ماه
۲- غیاث الدین تغلق شاه	چهار سال و چند ماه
۳- شهاب الدین	سه ماه و چند روز
۴- سلطان قطب الدین	چهارده سال و چهار ماه
۵- ناصر الدین	شش ماه
۶- محمد تغلق شاه	بست و هشت سال
۷- فیروز شاه	سه و هشت سال و چند ماه
۸- تغلق شاه	پنج ماه و سه روز
۹- ابوبکر شاه	یک سال و شش ماه
۱۰- محمود شاه	شش سال و هفت ماه
۱۱- نصرت شاه	یک ماه و پانزده روز
۱۲- سلطان محمود بار دوم	شش سال و دو ماه
۱۳- سلطان محمود بار سوم	سیصد سال و هفت ماه

بازده نفر خلجی یکصد و بست و شش سال و چند ماه سلطنت کردند.

جدول دیگر

نام	سال و ماه
۱- ریاض الدین علی خضر خان	هفت سال و سه ماه
۲- مبارک شاه پوراو	سیزده سال و سه ماه و شانزده روز
۳- محمد شاه	ده سال
۴- علاء الدین	هفت سال

۵- مہلول بودے	سے دہشت سال
۶- سکندر بودے	بست دہشت سال
۷- ابراہیم بودے	ہفت سال
۸- یابر	پنج سال
۹- جاپون	سہ سال دہشت ماہ
۱۰- شیرشاہ	پنج سال
۱۱- اسلام شاہ	دہشت سال
۱۲- فیروز شاہ سپہ اسلام شاہ	سہ روز
۱۳- عدے	شش ماہ
۱۴- ابراہیم	پنج ماہ
۱۵- سکندر	چار ماہ
جاپون بار دیگر	یک سال و سہ ماہ

چار صد بست و نهم یکراحت انگ پال ان قوم تو نورلوا سے دادگری برا فرخت و دہلی را آباد کرد ایند دہشت صد و چهل و ہشت ازان سال نژدان بزرگ شہر میان برسیجی راج تو نور و لہد بود جان ہنگامہ آویزہ گرمی پذیرفت فرزند والی بدین کردہ باز کردید و در فرمانی برہم پتھورا مغزالدین سام از غرضین خدایا بنہند آمد کاری کرد و ہندی نامہا را گوید ہفت بار سلطان پیکار راست و شکست داد و ہفتاد و ہشت ہجری نزدیک تھا ایشہ شہر شہر در ریشہ و گرفتار شد را جہ را چند نامور ملازم بود و ہر یکی را سامنت گفنی متکلف کاری انیان در کالبد گفت و گنجد و عادی خرد و پذیرد گویندین پیکار ازان ناموران کسی نبود و را جہ از طبیعت و کوشی درستی دولت سپرد و گرامی انفاست را بنا بایست گذرا بنیدی و بکار ملک نہ بردستی و از مال سپاہ خیر مگرفتی چنان برگزاند را جہ سے چند را تھور فران کو کند و ستان در قنوج و داوگرے کردے و دیگر جا بھی نیایشید و نمود و سے و از فراخی مشرب لیسہا تو رانی دایرانی پرستار بود سکا لشکر ملک آسب فرا پیش گرفت و در سر انجام آن شد ناگزیر او است کہ را جہ خدمت گری قیام نماند تا دیگر شوقی و دانش افزوی بدینا باز کرد و نیز در آن آسجین گزین و خضر خود و را بر بہمن را جہ بیو بند چند را جہ پتھور انیز سکا لشکر رفتن دہشت ناگاہ یکی را بر زبان رفت با وجود سلطنت چومان اندیشہ را جہ اور اسرا و از خود را جہ رحمت بر افروخت باز نماند را جہ سے چند بلشکر کشے رو آورد کا کا بیکان داری کار و نزدیکی ساعت گذردہ باز آوردند و جہارہ انجام این چنین پیکار را جہ پتھور از غلاما ساخته بدربانی نشاندند را جہ انین آگہی بر آشفت و با پانصد تریہ ہر لہڑ نا شناسائی زہ نور و بدہ نامانی بدان ہنگامہ دہ پیوست آن شمال را بردہشت فراوان مردم راجان شکر دہ بیاد چمانی باز کردید و خستر را جہ سے چند گزاردہ و دیگر سے بود از شنیدن داستان مردانکی شہیدتہ پتھور اشد و تن بیان نداد بدردر جہدہ از شہستان ہیون آورد و در او منظرے حدیگانہ ساخت پتھور ازین آگہی بر شہر بدو سچو ہمیش چونند او بر نشست و بدین قرار گرفت چاند اما دروش کہ از سزان با برلیست بعنوان نیایش گری پیش سے چند روز را جہ بار سے گزیدہ مردم باہین ملازم ان ہما راہ باشند شوق اندیشہ مکر دار آورد و بدین طبع چون ہندی عباد و گمراہی جو پائی آرزو سند را برگرفت و لشکر و کار سے دین دستی ملک خود باز کردید ان صد سامنت را لکھو ناگون لیس ہر ماہ دہشت کیے لیس از دیگر سے استفادہ و جہا بلشکر نخستین گویند را ہی کمکوت جنگ استادہ کا نامہا ججا آورد و فرود شد ہفت ہزار

در آرزوی اول سیلاب سیستی در شش مپس نرسنگه دیو در میدان و سپید پرو سار و سهول سولنگی و باطن دیو کویا به با دور برادر اولین روز یکی اسیر
 دیگر کسی شکر و کار بهار کرده نقد زندگی بر دانی سپزند و آن جا مردان کا زار همه در راه فروخته اند رایج با چند ابا و فروش و دور برادر و سوس اما
 بویلی آورد و همان شکیفت زار او فتا در بخت ترسگ رایج بدان معین بانوشته شده از همه و ابر درخت چنان سالی برین گذشت سلطان
 شهاب الدین را بهیچ چیز نظر دوستی پیش نهاد پس شکر با فرمای آورده به پیکار آمد و یکجا گرفت کس یا سار کدایش چه کرد و شمس بنورد
 چند از ازینفت دیو فوجی در گذرانیدند او بجز مراد شدند و شمس را به را بنورین در آرد و از غر و فریوسری لبان هرا بقدر شکر فرام آورد
 کار را پیش گرفت چون دلاوران و الایح درین مرتبه نبودند که سلطنت از رزق افتاده بود و جی چند که همواره ملک میکرد و برخلاف
 پیشین مرد که دشمن شد بدین نامرد گاه را به گرفتار آمد سلطان و شکر کرده بغزین بر و چند از حقیقت منشی و در قسا در بغزین نشانت
 سلطان را ملازمت نمود و نواریش یافت به سخته کاری را به را دریافت و مسازی نمود و گفت چنان تجا طر مسرکه کس نزد سلطان تیر انداز
 تیرا بگویم و دلیل تا شا خواهد کرد و در آن زمان که را و لب ز قرار و بجای آمد سلطان تیر و زگر و ایندیو اخوان را به و چند را از اینکده را نیندیو
 و فارسی نامه را برخلاف این سر گذارد و فرو شدن را به در آویز گاه آن ده جهان نیز یک ساز خانه در عجب است ازین گونه فراوان یار
 دارد و کویختند که کعبت برگردد و بجای بند چون سلطنت چنان سپر شد خلاصه بند و ستان بدست سلطان معز الدین خوری در آرد و
 ملک قطب الدین را که از زمان او بود در موضع کلام گذاشت خود شتایی که تاراج کنان بغزین باز گردید و در همین سال دینی و سار
 محال برگرفت و شکر و کاری با نمود و چون سلطان از گذشت غیاث الدین محمود پو سلطان غیاث الدین محمد از فیروزه که و بخت ملک قطب
 حیره و امارات با و شاهی نوشتا دوا و در لاهور او رنگ آراشید و یاد و بی و بخشایش هم را یکی نام بر آورد و در چوگان بازی نقد زندگی در خت
 امر آرام شاه و پورا و بر بسند و نامی نیست نند بر شمس خیر و بوستان ملک آتش را که داد و پسر خوانده ملک قطب الدین بود بر گزینید
 آرا متا بخت با تکیج کا گفت و سلطان شمس الدین نام بر آورد و کندید او بر شمس قبال کشتای بزرگ بود بر او در زادگان اتوایی کالیه است آن نوباره
 آگهی رسد فیروزه نمود ازینکی نگه آراش با زنگ او از بغزین آورد سلطان معز الدین سام در خیرای رضعا دند لوم با ذکر پیش گرفت کران خیر و سلطان
 بختم رفته فرمود که این را کس نخره قطب الدین چون پس از فتح کرات بغزین رفت دستوری گرفته بلران بلغ بر خیر و فیروزه بس گرفت
 خواجه قطب الدین در زمان او فیروزه سان صورت مومی بود چون از گذشت پورا و جانشین شده و تمندی را طبیعت برستی بر شمره میوند و لمارا
 آسان داشت و انتظام ملک با داد و شاه ترکان گفتندی با گردید و دنیا داران مو بر یافته رضعیه دختر سلطان شمس الدین را لفرما نندست
 بزرگ بود سلطان خیر را دلی هم رسانده بود همان بر شمس نزدیکان پرسیده باشند که با و چون دوزندان این سگالش چگونه باشند چنان با شکر کرد
 سپران بهر دایمی که گرفتار شایان این بنایار نند در زمان معز الدین بهرام شاه سپاه چلیغی خانی را بهور فرزاب گردانید تا به اندیشان یکدیگر
 معز الدین فرود را زندان ساخته از همه کردار نیند و در عهد سلطان علاء الدین سعید شاه شکر محول به بیگانه آمد تا نا از خنا بایست رسیده به شاه
 او و سپاه فرستاده بر شکست و نیز از ترکان آن اوج شکر آمد سلطان بدان صوب نهفت فرمود بر ساحل بیا خیر بر گشتن خجالت آمد بهیچ با
 و بهر شیبی فرود با چوگان خوش آمدگو نا بهجاری پیش گرفت و زندان سر در گذشت ناصر الدین محمود در آگهی میسر و در داد و دو شمس می بود زمان
 او نیز مثل بیچاب آمد و از آوازه کوچ او بر گشت طبقات ناصری نام او ست فراوان شایسته داشت و غیاث الدین بلبن را که اعلام و نام
 پر رود وزارت داد و بختباف الف خانی سپهر بلند گردانید او منصب را بگزیدگی رواج داد و بهر پاسانی طوائف حق بر روی نمود چون راه را
 نقد زندگی سپهر دوزندی نداشت آن وزیر فریدنگال را بکلا سر بر گرفتند بر و باک و سنگینی را سار با کزایش شکره گردانید اگر می وقت
 را تا با بایست لغز و کار را گهی و قدر دانی و آدم شمس ساری پردلی جا چون گیتی را شاد با ساخت بدگوهران را فرمام کجی حصول شستند

و نیکو ان سعادت مست را روز بانه از شد عجب رای به پسر بزرگ خود محمد داد و از همان شهید لقبی بر او داد و دومی و چهارمی او چنانست
 ایمنی یافت امیر خسرو و امیر حسن با او بود که سبب ساز چنگار از ملازمت بدری رفت لشکر تنگول و رسید در میان دیبا لیون در راه بود
 نقد زندگی کسب و امیر خسرو به بندافتاد و دلچایف اعیان را بی یافت و بغیر آن خان پسر خود را بنگار داده بود چون گذشت پسر بزرگ ساز
 پسر احمد را کهنه سر بن خان شهید را که ملی عهد ساخت بود و بدینسان فرستاد و پسر بغزای خان را امیر الدین کیقباد خطاب داد و در سلطنت دلی
 بدو قرار گرفت بدو از نیکبگانه ناصر الدین لقب کرده بدلی روانه شد و ازین طرف کیقباد لشکر کشید و هر دو گروه به مصالح سر خود نزدیک قصد اوده
 فرجام آمدند و از کوشش بدو آنان تباہ سرشت ملاقات کرده به نیکبگانه رفت و سلطنت دلی به پسر قرار گرفت عجب که امیر خسرو در ستایش این ملاقات
 خندان السعدین را برشته نظم در کشیده کار آن ناساس بدو از آزار باده کشی بجان گاهی افتاد بر سر پورا و او را محفل الدین خطاب اوده بچاره
 گزینی شستند و آن ناخو جام را با چون سر دادند و شمس الدین را کبچ ناکاسه بر نشاندند و اتفاق کار بدو گان سلطنت مگر دو پنج سر سلطان الدین
 که حاضر ممالک بود و از نیکبگانه آمد و از سادہ لوسه نرینگی بدگو سران نشاخت و ملک علاء الدین برادر زاده و پسر ویش گروه از کاره بچین
 رفت و در آن مال اندوخت و در آن بدستی سر کف پیش گرفت سلطان بدستان سرلی اتفاق پیشگان بکوه شتافت آن ناخو جام را
 از هم گذرانید و خود را سلطان علاء الدین لقب بر نهاد و از لشکرش تقدیر با چنین تباہ کاری سلطنت بزرگ یافت و اولین باسه شکرست
 بر نهاد و چند بار با مغل آویرتا سبب بزرگ کرده فرزند آمد امیر خسرو چشمه خود را بنام او ساختند و لول را بنی او بنام پورا و خضر خان و از ناساس
 سبقت آخر کار گاهی بگذرشت شیفته خواجہ سرالی شد و در معاملات برو نما و بچین سازسه آن بدگو خضر خان و شادی خان مبارک خان
 او در مانی شدند و چون دو گذشت برسی او خرد پسر او را سلطان شهاب الدین نام نهاد مستثنین گردانیدند او میل در چشم برادران کشید
 و بایزر سه حمایت مبارک خان را بی یافت روزی خید نگزشتند و در آن تباہ نهاد و از بنمان خانه نیستی و نشاندند و مبارک خان گذشت
 بود و وزارت بر پشت میس برادر خود را رقم عمل کشیده زندانی ساخت و خود سلطنتان تغلب الدین نام نهاد و کجرات در کهن بر گرفت از
 مانسانسانی و بصیعت دوستی حسن نام کهن دانی را حسن سعوت بر کردید و خطاب خرد دانی در او هر چند بر این چنین بدگو هر سه و تباہ سگانی او را
 بعرض رسانیدند و غی کراری را از درستان تا توان بی باز نشاخت تا آنکه کلبین با نین بجان شکری دلی نعمت خود چو هستی خود و نا بکر این
 لقب نهاد و بهرامی او شست نزار و سلطان علاء الدین برانده است دلی آزر سه از اندازند که زانید نمازی ملک کار بزرگ امر اغلی
 بود نقش هستی او را استبر و دیوادی بزرگان وقت سر بر آراشد و سلطان غیاث الدین خلق شاه لقب نهاد و تمات جنگا لا نظام داده شد
 سه آمد محمد خان پورا و در سه گروست دلی در سه روز کوشی بر ساخت و پنج هفت سلطان را بدان سر منزل برو سققت خانه فرود آمد کارش
 سپرسه شد اگر چه ضیا بر نرسد و بنگا هستی او سه کوشد لیکن منزله بیان ششانی ساختن و بجان خواش غریزی همان برون با نین گو بس
 دهم و چون سلطان محمد در گذشت فیروز بن رجب عمزاده او حکم وصیت او رنگ نشین شده و شایسته و کار گاهی پیش گرفت و بنگا و دنیا یادگار
 گذشت از در گذشتن او کار سبب سخته بر آشفت و حیدر نعلن شاه بنیره او را جانشین با ناختند و در کتر فرغتن از دست ناساسان خواب
 و پس نمود ابو کبیر بنیره دیگر او را بر گرفتند در نوبت سلطان محمود در معاملات بر بلو خان بود خطاب اقبال خان و پشت از خواجہ پیر سه
 خرد و خود سه کجبت شایسته نظام سه خواست داد و شویش دو رنگی بر خاست بر سه بنیره سلطان فیروز را خطاب حضرت شاه
 داده فتنه از نو دند همواره فرود ملی آویزه و دیگر بود تا آنکه سال هشت صد و یکم امیر شیخو رضا صاحب قران نزول فرمود سلطان محمود
 کجرات رفت و هر که نام میخند در ش چون صاحب قران باز گردید خضر خان را که درین آمدن امیر شیخو دیده بود و در مامان و دیبا پور
 گذارشت تا و در بیانی داشت حضرت شاه که سیان دو آب خزیده بود دلی آراشد سپس اقبال خان آمده دلی را بر گرفت

و اورنگ زیب میراث شایسته و پس از این سلطان محمود از کجرات آمد و اقبال خان محضت گذاری ساقانند رود اور و سلطان سبزی بسطوه آمد و سلطان
 سلطان ابراهیم شترتے شهنشانت اوراقونج مرد سے و یاد سے نشد بناچار از ان جا برآمد و اقبال خان بپیکار او برخواست و کار سے
 بر نرفت و در جنگ خضر خان گرفتار آمد و بنیاد سید سلطان محمود آمد و جلی برگرفت و چنگاه و در او نیز مردم سبزی برد تا آنکه از اجماع
 و گذشت و سلطنت علیجان بدو انجام پذیرفت روز سه چند مردم بدو تحمان خاص خیل گردیدند خضر خضر خان از سلطان آمد و جلی برگرفت
 این خضر خان پسر ملک علیانست و ملک علیان ملک و ان دولت گذار امر سلطان خیر و راست بر پسر گرفتند و از ان باز نشاند
 امارت یافت و از سپاس گدای سلطنت رسید و خود را رایات اعلی نامید خطیرا بنام صاحبقرانی فرین سید منت و از ان پس بنام سیرزا
 شاه رخ و آخر با و کا اوزیر میکرد و بعد حکم و حکمت مبارک شاه لورا و جاشین شد بنیکا سید سلطان ابراهیم شترتے و شوشنگ با هم آورده شدند
 غریت کالی و ان حدود و نمودنزدیک جلی چندی نامساپسان کبیرن جو از هم گذرانیدند محمد شاه را که لقب سکه پوز فریدین خضر خانست
 و بروایتی پسر مبارک شاه بگلانی برگزیدند سلطان علاء الدین از رشد نصیب داشت بنشانیست که درت سلطان بملول کود مکرر
 برافراشت او در زادده سلطانته لودی هست از گروه شاه خلیل بهرام پیرا و با پنج پسر در زمان سلطان محمود از صل و ولوت بملتان
 و تجارت رود و گانیک سید گردانید سلطانته ملازم خضر خان شد خطاب اسلام خان یافت و سه مرد و موجب او دادند بملول پور برادر زاده
 او در سن زندگیا می رسید و اعتبار یافت و غیر زندی برگرفت مولد او لتمان هست و در مای که سید نادون بود تیر خانه بر شکست ما درش
 را در روزگار سیر آمد شکم دریده بر آورد و در زمانه برورش برخواست اگر چه جلی هست را که آئین گوشت نشینی و پشت مجال گذشت این سبزی
 جای بزرگان گرفت و روزگار را شترتے بنشانیست گذرانید و آنگی و قدر دانی بکار است و در شترتے دسالی به تیار سے در گذشت ایندوستی
 خدا شناس و بعد نظر افتاد و خیر خواسته با او بود آن روشن همسیرن زبان آورد که سبزی که سلطنت جلی را با این مبلغ چند مرد امان طر مریز
 و انوسو برگزیدند و اگشا و پیشانی مکی مبلغ را بدو داد و نیایش گری نمود و کاسیاب آمد و مرا با شرفان آور نیز یافت و ماجرا با گذشت
 چندا که جو خور بدست آمد و سلطنت شرفیان سبزی شد جو خور و بار یک را بچونو که آشته جلی با نگر دید و در ان هنگام که از پورش گویا
 جلی میرفت نزدیک قصبه کیت به بیاری در گذشت پورا و نظام خان میا و رس امر از فاندی یافت و سلطان سگند و خفاک و آ
 نکار آنگی پیش گرفت شترتے را در ا خلافت گردانید و در نصد و یازدهم شترتے زلزله عظیم افتاد بنا سکه مالی فروشت بچشم منت
 و سیرت از است بود و داد و بخش خرسند و داشت چون بیانه زندگی میرشد پورا و سلطان ابراهیم بخت جلی بر آمد تا بعد جو خور بدو
 گردید پس دیگر طالی خان را سلطنت جو خور او دند و سخته نامکد گرد و راستا دند خندان که اقبال خان آورده شد و بد زبان گویا ای پناه بر دواز
 ناسازگار می با لوه شتانت در آنجا هم یک بر نیامد بیجان گوند وانه می رفت هوا او امان درگاه گرفته برگاه آوردند و کارش سبزی شد
 در زمان او سبزی از امر ابر شترتے خا خنچه دریا خان لوهانی حاکم بهار و پورا و بهادر خان خلیف و سکه بنام خود ساخت دولت خان کود
 بکابل رفت پناه به بابر باد شاه بر د و ستمو سے بنند و ستان نمود و کار با د نخواه شد

صوبه لاهور

از سوم اقلیم در از آنکه تبلیغ تادری می سنده عدد و شترتے کرده پنا از ستمتے نا جو کھنڈے از صفات سنگیه و شترتے شترتے
 رویه سهرند شمال کشیه جنوب بیکان نیز حمیرا شترتے سونان شش در ا بس گزین چهار شمالی کوه بر آمد و مستلج شترتے آن کوه جلی رود
 با حمیرا و لوه هیانه بر کاره این رود بین محل شاه راه و چند گروه پیشتر ازین جا رفته به بیاه پیوند و پیشین نام بیاسه ساز آن لیا کوش
 مانند نزدیک کوه کور سلطان اوزیر نزدیک این دیار باز آ و کام آن ایرا و سه آن خنچه درال بر جوشند در الملک لاهور بر ساحل و چنانست

احمد علی صدیق وقت دیکر سلطان پانچ نوکران مشن صدق دست کر وہ جا در رو چوستہ لبر کا سر نہ شانی بیٹور دریا جو بی الجویہ اجمیر ماستر
 سچ و کاران لیکن بنا بر کارسانی سرور اجداد گانہ می نویسند گزین آگاہان شش دریا می پیشین بخت نزدیک شتر پنجاب پیوند و بخت و
 بخت کر وہ گذشتہ نژاد فخر و بزرگواری رسد و بر سر یک رو دبار شود و شفقت کر دی تیز و اوج پسند و روشند و دروہ از دور کر دی نزدیک کینہ زور
 بریابہ و سلی در گمان نژاد از ان پس نامہا بر گیر و بر بار سے دہلو پور سے نزدیک سمان جان چہا بیخیمہ آمیزش یا بندہ سرور یا دلبندہ در آید
 سندہ نامہا کر و در ششمہ مہران کوہ شانی و جو اسبان صوبہ لاہور و پیشتر خبر بدان ماند لیکن در فلکان بارش کم شود و گاماب سبارا و اڈن
 شتر با می بند و شان ست طول صد ہفت درجہ و ست و پنج و تھمہ عن لبست و نہ درجہ و پنجہ و دود فیقہ خشتین قلعہ و بندہ سار کاسن
 انزودہ شیخ بہاد الدین و کر یا و لیبیاری ارادیا را خوا گاہ چہ حکم گزین و زلیت و آزاد دین نامہا منصورہ نویسند و ہر شش دریا
 کینہی گزیدہ از تہ او گذر دود حصہ از جانب جنوب قلعہ دیک بخش از شانی روان شود و میوہ گزین میان سکو و حکم بزرگ و شنی ہست
 سمانہ التبتان سوم و زود و بیگ سندانہ در ہر چند سال از جنوب شمانا گراید و آبادی دوان نیز از پنے شمانا بند ازین روغانہ اواز چوب
 دین سازند سسر کا رز شتاد و ہشت برگ تہو گراید ہمہ فیطی زمین چودہ ستہ و دوک در ہفتاد و ستہ ہزار ہند و ستہ و دو ہیکہ
 و چہا لیبہ جمع پانزدہ کر و در چار و دوک و ستہ ہزار شش صد و نو و دوہ دام از ان میان ستہ لک پنجاہ و نہ ہزار ہند و چہا ہشت و دو ہیکہ
 بوستہ ہیز و ہزار و ہفت صد ہشتاد و پنج سو ایک لک شست و پنج ہزار و شش صد و پنجاہ پیادہ چہ

جدول

سال	نام
دو سال	۱- شیخ ایوسف
ہفت و دو سال	۲- سلطان محمود
شانزدہ سال	۳- سلطان قطب الدین پو سلطان محمود
	۴- سلطان حسین پو سلطان
	۵- قطب الدین
ستہ سال	۶- سلطان فیروز
یک سال	۷- سلطان محمود پو سلطان فیروز
بست و ہفت سال	۸- سلطان حسین پو سلطان محمود
یک سال	۹- شاہ حق
غیر معلوم	۱۰- کامران مرزا
غیر معلوم	۱۱- شیر شاہ
غیر معلوم	۱۲- سلیم شاہ
غیر معلوم	۱۳- سکندر

پہننے و تعریف و فرمان روایان مہملی بودہ رشتہ بزرگان سندہ ہست چیرے کت گتہ و دند و چندے نغز نو بایان ہر شتہ از ان باز کتہ

محمود کا ہتھیار

صوبہ تفریق سلطان مغز الدین سام ورام پور سے بدستے باج گزار سے در سال ہشت صد و چھل و ہفت کہ سلطنت سلطان طارق ابن رسید و کار زمان روای از بولوق افتاد و هر کے انز رستی آرزو سے سری و سر گرفت لختی بگو سران شورا فرخ اشخ پورست قریشی را کہ مجاورش بخوار الدین دگر با بود سپور سے گر فرزند سپس قمر غزل برنا صد حال لوگ شیدہ آمد و بخت کجا پوخر داد بدلی پیش سلطان مہجول رسانید و مزیاتی یکی از لشکریان با نگر دید سلطان محمود شاہ لقب نما و گویند این پوسے تخت دختر برداد و بدین چو نڈ کا و تہا بدین آمد تا آنکہ شیشے بچنے کلاری چنین شعبہ بائی نمود و در ہنگام سلطان قطب الدین سلطان محمود خلجی از مالوہ بپتیر ملتان آمد و کارنا سنا باگر دید و بر سے گویند نخستین آنکہ کہ سرور یافت قطب الدین بود و در زمان سلطان حسین سلطان مہجول بارک شاہ را با جمعی بیاد رس اشخ پورست فرستاد و بلے ہر و باگر دید چون دست فرسو و کھن سالکی گشت پور بزرگ خود را کہ فر و زمان نام داشت سلطان فیروز شاہ لقب شادہ جایشان گردانید و خود بر کنار نشست و زیر او اتحاد الملک بکین سپہ اورا زبہ داد و سلطان حسین بار دگر پرستد فرمان ہی نشست و محمود بن سلطان فیروز خان را ولی محمد گردانید و چون سلطان حسین سے دہ سال حکومت کردہ و گذشت سلطان گلانی فوت ہو و در زمان او چند بار لشکر خلیج کرد و مشورتن بر لکھت و نا کام بازرگ دید کہ گوبران نافہ جام از ناتوان بنی میان جام بایزید کا زدی بار بار یہ و زار داشت و سلطان مہجول را غبار دولی آگینتند و از ایساکو دور دست با این بچنے کاران خنہای عطا انداز برسا قنند و کار با و نرہ کشید دست و جالی گزیدہ از ملتان بشور در یافت و خلیج سلطان سکندر لود سے بر خواند و چون در گذشت پور در سال او را سلطان حسین خطاب دادہ و بخت نشاندند و میرزا شاہ حسین از شتھ آمدہ ملتان برگرفت و ملکشخانی سپہ و میرزا کامران از نو تصرف خویش آورد و سپس شیرخان مسلم خان و سکندر پاپا یہ پیویرہ دستھی با نیند و چون بغوغ دا و گری جا یون بادشاہ مہندوستان نورالین شہرا بنی از فرود انان زمان باج گزار سے آن لسلطین با بر یہ مرجع بود تا آنکہ نادشاہ از ہندوستان برآورد و چھیمہ ملک ایران گردانید و چون ابدالی دست تھاول برو دراز داشت اکنون کا ہے در دست سکمان و گاہی لکھو اب فواج تیمور شاہ پسر چھشاہ ابدالی دست الملک

سہ کار شتھ

ازہ بر بار مویہ ملحدہ است دراز از بھکرا باج و کمران دولت و بجاہ و ہفت کردہ و بعد از تقبکہ بدین تا بند را ہر سے صد دگر از تقبہ چاندہ و توابع بھکرا تا بیکانہ شہر شست فا و رسو بکرات شمال بھکرا بسوے جنوب شور دریا با خسر و کمران از اقلیم دو مہجول صد و دو و در سے دقتہ عرض است و چار درجہ و دہہ و دقتہ شست بر زمین آباد با بی تخت و بزرگ شہری لود قلعہ او نر او چار صد برج داشت و در میان ہر دو ایک خطاب و امر و زار برج و بارہ و فر او ان نشان پس دیوار مر و شتھ و دیل آنرا گویند شمالی گوہ خند شاخ شدہ یکی تہا نا کشیدہ است و دگر سے از در می شور تا تقبہ کوہا و این آرام گزنا مند بسوستان انسا مادا بخارا لھی خواند مالوس بزرگ آنجا بلج است و این ترا کمانی گویند بست نہرا خانہ از اجملہ نہرا سوار گزیدہ و شتر از انجا بر خیزد و دگر از آسمان تا سونوی کھن نام لود کردہ و نہر سے را بیکہ صد سد سوار و ہفت نہرا پایادہ و در پایان این گرو سے دگر از بلوچ اند بھکرا سے زبان ز دور کار نہرا کس کرن اس حوار از بخار گزیدہ و دگر کوہی است کہ سہ او موستہ کوچ و کمران مردم کھاتے آنرا گاہ گویند چار نہرا بلوچ را بیکہ درستانس پوستنی انا بسائش مطوس سستان معتدل کوٹا کون سیوہ دہدھا مند کہ بس خوب باشند و در محل سے او خرد خیزہ خورد و ہر سہ بھکرا ازادان شور دستہا روخت آید ہا برکتی دسیا گویند و از خرد و بزرگ پہل از کما گور خرد کوٹا کوہ تپام دھوک ماہی ازادان این ولایت مٹا است سہ حصہ از شاہ زبیر گزند و کان کٹ این حد شسا گیا و زمین پیدا آمد و در ش کردی شتھ ملکن سنگ نرہ و ان کوٹا مہندوستان را کرا بریدہ و شتر بہر پنج ماہی است نافع سازند و کشتیا برآمودہ بہ بنار و دگر شتر با بودہ و سو گزیدہ و از زمین برکشند و جا کشتی دیا ہی کلبوہ گویند بہر کمانی

و خوش فرسنگی که هم تازا در دیاسه شور سینه آید جزوات گزیده شود تا چهار ماه پایا نینز و یک سال شهر نیرنگ است و در راه راه اول
 پنجم کونید بر از آب زینها ساخته بر شسته ما سیم که ان زندگی بسر بنداز شکر سوان حال هر خواست او اوست نینظر انسون هر کس
 را باید بر سه چنین گویند گاه گاه او را حالتی رود و دیر بر سرس که نظر اندازد و بگوید در ان هنگام مانند انار دانه چیره از آدمی بر باید
 بود حتی درون ساق پای نگاهدارد درین ایام بگرارد و ده ماه من باشد و چون از چاره تو میدشوند بر بالاکش اندازد طبق و آری پیوسته
 تا هم پیشگان بخش کرده بخورد و سمانه زندگی آن بخورد که بر کرد و بر کرد و بر کرد از خود سازد و پاره ازین بخورش و دیو انسون برآموزد
 چون گرفتار آید ساق پای او شکافته آن انار دانه آسای آورد و بخورد آفت رسیده و میندی پذیرد و بیشتر زمان باشد و کتر زبانه
 از دور دستا خبر آورد و اگر سنگها بسته بدید انار نذر فرود نشود چون خواستند که ازین روشها بر آرد بر برود و شقیقه و میند باسه او را
 نند و چشم تک انباشته در خانه بر زمین چهل روز و آنچه داند و طعام سه ملک بخورش و میند بر سه انسون بر خوانند و درین هنگام او را
 و چشمه نامند بدال سندی و پای خنی جهم فارسیه و فتح را و پای مکتوب اگر خد آن نرود نماند لیکن شتر ساسا جا خواهد بود و دیده وری او
 آن جان اگر گرفتار آید و بخواندن انسون و یا خواندن حیرت ندرستی بخشد از روشنگفت و دستا ناکر اش کند و سنگفت آورد و
 پیشتر این ملک چهارم سرکار از صوبه لمان بود از حد و دلمان و آنچه تا ششمین شمال رویه کوها مکتب فارا و اندران الویس بلوچ
 کرد ما گروه جانب خوب از اوچ تا اجرات کوها یک از احشام معتبی و جز آن کوناگون از بکرتا نصیر پور دام کوٹ مردم سوده
 و جارج و دیگران را بنگاه پنج سرکار و پنجاه و سه پرنه بود که گراید جمع شش کرد و شفقت و یک و پنجاه و دو هزار صد و دودام

جدول فرمان روایان

سال	نام
۱- سی و شش فرسنگان یعنی یا نصد سال	اکوش سومره
۲- جام آزار	۳- جام حوا
۴- جام ماهینه	۵- جام سماه
۶- جام صلاح الدین	۷- جام نظام الدین
۸- جام علی شیره ساسی	۹- جام کران بن کاسی
۱۰- فتح خان اسکندر	۱۱- تعلق برادر فتح خان
۱۲- مبارک برده دار	

- ۱۳- سگند فرخ خان یک سال خوش ماه
- ۱۴- سخر عرف رادھن ہشت سال چند ماہ
- ۱۵- جام نظام الدین شست سال چند ماہ
- ۱۶- جام فیروز دوازده سال
- پور نظام الدین
- ۱۷- جام صلاح الدین غیر معلوم
- ۱۸- با جام فیروز غیر معلوم

در پاستان راجہ بود مہر بس نام پامی تخت از او بود خاور رویتا کشید داشت و با ختر سوتا مکران و جنوب تا بدریای شور و شمال تا کوه
 از فارس لکر کے بیورنا و سہ اندا و رادران آوینہ روزگار سپہ سے شد و آن گروہ سخی آن ولایت را یعنی ساخته باز کردیدند پور
 راجہ لنباسی جانشین شہر بروشی خود یاد و سے وزیر گاہ دل را نام داوگر سے زبانی یافت و روزگار را رامن گرفت بر جہتی چچ نام
 از ہرستان بدان وزیر پوست و بچرب زبانی و حرف سرائی خود را مکران ارزش فرودخت بکتر زبانی والا یاگی یافت و چون وزیر را چمانہ
 مہستی پر شد بجای او برگزیدند و از دیگر ہرے و تباہ مہستی بازن راجہ پیوند دوستی بست ہر خیابا و لسا سے دولت رسانیدند و اور
 مکر در ہنگام ہمارے راجہ آن بے آرم تباہ مہشت با تفاق آن ناپا سوزن مہران لشکر العینوان لگمش یک یک علیہا شد بگوشت
 بزنند و دشمنان ہر یک را بدلا بزند و عدہ یا بجان گزانی برگماشت چون نہمان خانہ بیستی فرودند و راجہ نیز خفت ہستی پر بست
 ایسے ہر خاست از زمینگان بدو کردیدند و رانی را نیز سے برگرفت و زبان زدگی جاویدند و وقت لیکن در آباد سے ملک افزونی آن کو
 خود بیکچ و مکران و کرمان جیرو دستمی یافت در زمان عمر خطاب بن عمر ابو العاص از راہ بحرین بدہلی آمد سہاہ آجا بیکگ لہتا بند مغیرہ
 دوران ناو رگاہ فرود شد و در خلافت عثمان گاہ خود سے را بہ جزو ہش احوال بنا فرستاد و مذود سر انجام لشکر فرستادہ چنان ایسی
 رسانید اگر لشکر بسیار رود از وقت کہ رسید کاری سازد و فروان عدل را برگزارد و حضرت امیر المؤمنین علی علیہ الصلوٰۃ و السلام لشکر
 فرستاد و تھی سرحد بیل را برگرفتند لہذا از لگمی یافتن بر شہادت آن حضرت لشکر باز کردہ مکران شتافت و معا و یہ و ہوا لشکر سزادہ
 فرستاد و ہر دو ماہ بیشتر سے در او نیز فرود شد و در چچ چیل سال کامرانی ذودہ خواب و اسپین کرد سپہ امیر سپہ فرج بر سندن بزرگے
 نشست و در زمان ولی بن عبد الملک چون علاج امارت عراق یافت از جانب خود محمد قاسم را کہ ہم این تم و ہم داد او بود بستند
 فرستاد و چنار بارید ہر آویشتا سے سترگ نمود از فروردین چغنیہ ماہ رمضان نو دو نہ ہر سے در ناو رگاہ لغزندی اسپر و ملک محمد در شہ
 آن گزہ در آمد و دختر اسے داسہ را کہ دینا فامد او بدبا دیگر نفایس نرہ خلیفہ فرستاد آن حیلہ اندوزان لیکن توڑ سے پیش خلیفہ و نبود
 نہ محمد قاسم نہ صرف بر کشادہ ست خلیفہ از نزدیکی پر پیڑ نمودہ چچتم رفت فرمان فرشتاد کہ پوست خام کردہ بدگاہ فرستند بیکامی کہ
 سواست بر سر ہر خیوالی قوچ دست بر کو تا بد فرستو خلیفہ رسید از فرمان بڈیری تن در داجوان بدان امین ہارا خلافت بردنہ خلیفہ
 جان دختران نمود گفتند کام باقیم کشندہ پز چیش را بن حال بدیم و بزرگ خلیفہ گفت آید کہ جلو بنسے ز رفت کمی چنین فرماید لیکن
 بزرگان داوگر است کہ گفتند ارجا سے نرودند و در پز و ہش و در بینی بکار بزرگ استی اس کیاب و نادرستی فرادان خاصد و رباب بزرگان
 خود کہ علیان بے دغمنی بر لیا ان جوش ناتوان جینی ناندہ از آبادیہ بان خراب درون بس را ناندہ مکر لسا بدگو ہر ان شورا نگیزد بچرا بے
 خود را مکران از بغیر فرستند و برستان سرائی بجزانی بنیو کاران سرگند بس از محمد قاسم چند گاہ بزرگی این رحیت در او داد و جی ہم ہتھار

بود بعد از آن اوس سومه فرمان روائی کرد پس چون کسیه بارگردد وجود را از او در جمیع شهرند هر کسیه خود را جام نامور در عهد عام از سید سلطان فیروز شاه سوار لشکر از دیهلی بر سر آورده شایسته بیکار بانو دیار سوم او را برگرفت و بدیلمی آورد و سندر اجلازان خود پس چون تنیک ذاتی کار داری از پیشانی او بر خیزد بایالت آن دیار فرستاد و چون جام نلکن در گذشت پیرده و دیگر سبک نام بر ماوردی پیرزه لایان شرف از پاجاسه او نشست و پس کندر فریق خان مسند آراستد و در زمان ننداشا بیک ایوان از قند بار آمده سیو برگرفت و لوگاز برادر خود را آنجا گذاشته لقبند بارگرددید جام مذکور بر سر او لشکر فرستاد و او در آن آویزه فروشد شاه بیک بار دیگر بدین ولایت آمد سسوانی بسیاری سندیست آورد و میردوم خود و پسر دو برگشت و در عهد جام فیروز صلاح الدین نام از خویش آن باویزه برخاست و چون کار سے از پیش گرفت پناه سلطان محمود گجراتی برد سلطان مقدم او را کرامی در شسته ملک همه راه ساخت و در ایوان و در جام فیروز از آنی بدو هم پستان شد و ملک سنده بی خجک بدست جام صلاح الدین آندا پس از چند گاه در ایوان مذکور سیو سلیبری جام فیروز که حمل از قند پیرده همت گشت و باز حکومت بدو و سیو صلاح الدین بار دیگر از گجرات رفته از سلطان لشکر آورد و ملک برگرفت و فیروز لقبند بار فرستاد شاه بیک ملک همراه گردا میدوزد سسوان خجک پیوست و صلاح الدین را با سیو پیمان زندگی برگشت و بزنگی بجام فیروز قرار گرفت در سال نصد و بیست و ننداشا بیک آمده بگی سندر بدست آورد و جام فیروز گجرات رفت و دختر خود را سلطان مبار داد و دود ملک امر ای او در حکومت سندر شاه بیک بارگرددید اولیو سیرزه و النون بیک سپه سالار سلطان حسین میرزا است قند بار در اقطع او بود چون شیبک خان او ملک پس آن سلطان حسین میرزا خجک کرد و او در آن ناورد گاه مردانه فرزند حکومت قند بار بر سر رشید او رسید در دو ایلی کنیانی و با علم ستمه آشنائی داشت و چون در گذشت پورا و سلطان شاه حسن سبکا او نشست و ملتان را از سلطان محمد برگرفت پس از او مرزا عیسی پس عبدالعلی ترخان پانینده محمود چون رلودی داشت بیکار ملک نپیرده نمی مرزا جانی بیک سپه او استقام ده آن دیار برد آنکه شکار کیش شاهی بان دیار نیزه معدلت آراشد مرزا جانی بیک و سلسلک نندگان اکبر سے در آمده +

کابل

صوبه کابل

از سوم دجاج نظیر و در کهنه کلی غیر سوا بجز قند بار از استان که با سه شخت غریز بود و او در کابل ازین صوبه کهنه از سوم و چهارم نظم در آن فرزندانشان کنگ سندر بدست کرده پنازده تالست و پنج شتر قه بر استان و در پناکجاب شتر قه جنوبی بالمال او کوه محمود شتر قه شمالی بنت کالن مغربه کلی در کاشن کنگ غربی و جنوبی ولایت حکم مغربی شمالی بنت خرد و بر جا سبکو کشانی کوه از سندر و ستالی بنت و شش راه رود لیکن راه بنیر و کلی گردیده بیشتر سواره توان رفت خستین نزدیک تر و چند شعبه دارد سه کزین بیستی و غیر بیشتر رامد لشکر از او پیر خیال اگر سبک کاشن سبک کاشن ازین راه در آمد اگر بران کسار گاه و سبک یا سبکی بکشند در ساعت او برود و بر جوشد و برت و باران ریزد و تنگ تله دلتان کلی هست اگر یک باغ همیشه بهار بیک قلعه آسمان پایه بر خواند سزاوار در او کفر نگار گاه سبک خان و خلوت کند کوه شنه نشینان بر گونید و نور جا سبک خوشگوار و ایش را می سامع افروز و سوا سار گاه برت و باران لبان تو را ای ای بران و هنگام بارش سندر استان نیز ریزش ایرتود زمین آبی دلیلی جنگله سبک روح افزا نغش گلشن رنگس خود و مرصحا شاره و گلهاماناره سرنبا بهار و خراش پس شرف خانها همه چون چهار شانه و افزون سازند دیوار بندر رسم بناشد بر فراز منقذ لاله کاندرد و بهار شگفت نایش دو در آستانه پلین چار و او بر سه اسباب دوم آسایشن جا و سوبین و چهارمین بر سه رخت خانه از یکا رجب و فراوانی جنبش زمین کاف سبکین خوشتر از نند لیکن پستانانی خانها سبکین شگفت آورد و بر لبای سبک خراب گردا کوه غیمینه بنا سبک استیکر تمام گرد خا صندشانی که بیفت کتور اردغانی کز نندوزون ترین این مرزا دمی شگفت آنکه با دو کوی سبک

مردم و یکی را بر سر نرسد که وز دس و در روز ه کرسه کم بغیر شاه اولود شاه فوت فرادان سوه شود و خبر نره و سبب و شفق اولود زرد
 بس نیک انگور اگر چه بسیار است لیکن گزیده کم بیشتر بر دخت فوت برده فوت بر که خرد نبرگ او سپس اگر چه سید کجا آید و تخم آن ملک
 و بیت خرد آوردند و نخستین افزون دگرین بر آید بیشتر غرض بر سنج و شراب و داهی کو نالون سینه پس خشک کرده کجا داند سرج
 پنجه را شب گذارده بخورند با بنوسته شانی گزیده هم نرسد گندم ریزه و سیاه فام و کم بود و نمک کم خوردند خود و جوس نابدید بزرگویی آسا
 گوسفند است بود آنرا زنده و گوشت سبک نازک و خوش مزه و گوگوار بیشتر بچشش پنهن یک هابم را چند سال کجا بر ندر نره اسپان نور آور
 کرده گذار بسیار ذیل و شتر نماند کجا و سیاه رنگ بدینجی لیکن شیر و روغن پس شایسته گوناگون هم نرسد که شهر ما سه بزرگ راست او اسپا
 رسیم باز را کمتر در کجا خوشش نماند که مزه و فروخت گرم دارند مار و کژوم و دیگر جان آزار در شهر خود کوی است مه ادا نام هر کجا قلعه ادا
 دیده شود ما رسید انی یک در یک کیش و شیش و پسته و گس فرادان از فرسونه گروه یعنی غلیل همان خشک ناپید و آنرا یک زهر بر سازند
 بر زود قما سوار شده بکولا بجا جانش نماند کجاری جانوران مرغابی را از جو ابر در شتره کشیده تا او برند و گاه زیر پای خود در میان آب
 داشته بر فرزان کشیده و بس شگفت نماند کجاری که کوزن نیز شود و در پلنگ ما هم کجاری که در کنار کشته بر شتی و آدم گران با کجاری
 گرفته که کوه سبک نماند کجاری و در و در کجاری که بر گرم برین فرادان اگر چه آن ملک را زانی است خاص لیکن در شامها میان آن سگس کت
 و نیز خط صبا کانه دارند بدان کتا با بنوسته بیشتر بر تور که پوست در شتره است بانگ کار کرد در ق بر سازند کجاری رسا اما ماند بچی
 کسین ما هم بران نوشته و سیاه چرخان سمرقند باید که شست و شوشه نرود و اگر چه در باستان ان زمان سندی دلش والی است
 لیکن امروز گوناگون دلش و زکار و در آنجا پیش و آخر ششما سیاه اما گاندان کجا دیوار تعلید بیشتر سینه در شتره است اما می زود پیش
 آویزده ششمه میان ایمان بیشتر از تورانی و ایرانی خنیا که فرادان لیکن میگ آهنگ بر آید و ما بر یک ناله است که ناخن بر کجاری نرسد
 که در این بوم کرده بر شتره اگر چه از تعلید پیشگی گزینی و عادت بر سستی را بی نیاقتند لیکن سید ساهنگی یا نرسد نیایش بر سازند و بر
 همان کیش زبان پیغاره بر کشند و زبان خوا بهش و یا می کجا بوندانند و در خان میوه دار بر لشانند و سمر ما در مردم شود گوشت
 شخونه وزن نماند و نرسد یک دو هزار کس این گروه باشند و لو کجاری درین ملک شانزده آمده اعتبار کنند بر شانه شش سمرقند
 بوزن شانزده والی هر وقت شش سبج از هر ما سه متعارف دلی چهار سبج افزون رب سانسو سیم نقد است نماند شلی و پنجه از
 چهار سبج و ام و از آنک گویند باره کانی نیمه این سکر سه چهار سبج او چهار سبج و راسا سانسو و یک نیم سانسو را رنگ و صد سانسو را
 یک لک شماره شانه شاهی یعنی اگر باره کینزار و ام شود یکی ولایت را سبج سیک پیشش جا اندیشه از آن چهل پنج را خاص مه ادا و کجاری
 و شفق و چهار را پیشین ولایت و در بر برهما و ولایت بدر کجا نقد جا بیکر با باز کشیده اند و بدان نیایش کنند و شکر است و سانسو را کجاری

سری نگر

در آن ملک در چهار فرشتگ دریای بهت و ما زود بچه کل از میان گذرند پس خشک شود و درین چندمی کم شود و کشتی نگر دوازده بار
 این شهر آباد و گوناگون صنعت کرار بجا که در شال گزین بافتند و سطلانی از سبج بر سازند بس طام و رمه و پیوه دیگر کشیدند اما در گردن
 گزیده از بیت آوردند بر سید علی پهلوانی روز سه خمدوران شهر بودند و غافلگامی از ایشان یاد کجا شتره بلینکو بچه ایست بکه سلیمان
 مشهور و پیر شتر دو گلاب بزرگ هم ساله پر آب شگفت آنکو با طافت و گورانی آب او بر وزگار آن کینه شفو و نرسد قصبه بر یک
 و راز و ره است و دران حوضی است بطول و عرض هفت گز و شش آدام بزرگ بر سبج شگشا و انکارند کجاری آنک یازده و خشک
 باشد در از دس هفت ماه الهی از دو آب بیوشه شست در یک کج آن بطور زبان او کس است سنده برار سه گویند

چون بزرگ در آغار تراش از کج دیگر شود و این را سمع نستی گویند آن عرض ما این دو چشمه لبریز کرد گاه یک پسر بر جوشد و گاه در حلقه پس روی و یکی تند خاکه قطع نماید و در روز زنبه در روز نهار پنجیم روز شام رنگا رنگ کل بنام برود و چشمه جدا جدا اندازند پس از فرود شدن آب گاهی هر کدام جدا جدا جوشد همان آب نام عمل ساخته پاست ناست و دوام نیایش گری ساده و همان دو سر در آن دو یکی چشمه است شش ماه باشد و در زمین گش و وزان میان زمین بنیایش رود و کوسفند و بجز آب پس گزاری بکار بند آب بر جوشد و گوشت کابریخ ده سر آب گردد چون بزادی گزاید باین پیش نیازند می نمایند آب خوشین را بکشند و یکدیگر را با چشمه است گو گرانگ نامند آب بس سرد و سکنج ارا اگر گرسنه نباشد سیر گردد و در سیر استهنا کرد و در سیر هفت چشمه باندک دورا عشرت افزاید و در میانه شکر است چنانکه سنگسین مشتاقان جان گداز در نیایش گزاید خود فراوان آتش افروزند و مردانه خاکستر شوند و آنرا سرمایه آب روسته تقرب انکارند و نیز چشمه است که آنجا سنگ بر آید برین حال او که هوسیت بس بلندگان آهین در دو موضع پنج هزاره از مضافات این سنگ پرستش جا انکارند بر زمین زمان بزرگ شهرت بود و چنانچه داشت هموار است آن مرتزین باز گوید باخوبی سهره و دریا مین او سر آید با آب و بسوا او بر گذارد با فیض جنبی آنرا نخی نویسد و در دو موضع بن بود از مضافات دهی ده دوازده هزار سیکه زمین زعفران را در وسط فریب و شوالرستان خرم ماه فروری و بلی اردیبهشت هنگام کشتکاران زمین را قلعید رانده نرم کرد و اندوید کلند قطعه قطعه زمین آماده کشت گردانند و با یکا زعفران بجاک در نشاند یک ماه بزرگ در دو روز و آخر مه ماه الهی کمال رسد و از یک وجب زیاده بنالده سقینغام بلند و چون یک انگشت باش نماید آغاز گل کند و یکی پس از دیگر است تا هشت گل عشرت آورد و شش برگ موسنی دارد و بیشتر از راد و سیاحتش تار سرد و گون و بعد از تمام روز زعفران عبارت از سه پین و چون گل پرسه گردد و بیشتر پدید آید و از یک یا شش شش سال گل برود و در سال اول گل شود و دوم ده سی آید و در سوم کمال رسد شش سال و چهارم بجا بکند اگر با بجا بکار بند پای کمی پذیرد و یکس از او بدگر جای بکارند و در دو موضع بن چشمه و در هفت آب آنجا معبد شمرند چنان بندارند که پنجم زعفران از آن چشمه پدید آید روز آغاز کشت کاران چشمه نیایش نمایند و شیر گاو در روز نهار گران ریخته آب فرود نشینند فال نیکو بگیرند زعفران در خوا شود اگر در آب ماند چنان موضع که هر بود صد و هفت چشمه عشرت افزاید و هر یک را دستمایه ایند و دستش و اندویدگان آهین نزارد *

مرداد و نوبتین

بهرت مکان پیوسته در آنجا هند و گزیده بالیده پدید آید و بسیار بارکت نزارد او که است بهت چتر کوٹ خوانند فراوان مار بر فراز او بس جدا چنانچه آید شد و نیز کویت بلند و شوار بر نزارد او در هفت بهت بزرگ بر کس بد و او را بناید و هنگام از چشمه پدید میشود و در هر چند گاه بلور با سیکه ماسه مهاد بود راه و دامنه این کوه میانند و سر مایه شگفت آید و در نزدیکی اچدرل از مضافات کشتا چشمه است تا یکدست بالا بر جوشد و سبکی و گوارایی کم چنانچه باران چون از آن آب خورد و نخی مداومت نمایند تند رستی باز آید و در دو موضع گو چشمه است بس ژرف گرد و سنگین چنانچه چون آب کمی پذیرد صورت مهاد یو فها بر گرد در دو سر و در نزدیکی او سیر کویت بس بلند کوزن فراوان باشد و یکمین چشمه درو *

میتین

بر تله آباد چنانچه بزرگ داشت بر فراز آن خود حوض آب او کمی پذیرد بر سر در آنجا جاه با بل بندارند و امر و زجر گوته است از آن نشانی ندید گاه آن چشمه است و حوض بر سر آن ساخته اند فراوان ماهی در او از بزرگ داشت کس گزندی نرسد و بسکوا و نوار است پایان او ناپدید *

لکها و ماره

دران چشمه ایست آب سران شب آید و غزونی تگرگ و دبه و در موضع اش خلوت کند با با زمین ریخی است در کوه واقع گویند در ماستانی زمان این کوه آب نداشت چون خشک ایشان شد آن چشمه تراوش نمود و دوازده سال درین خلوت کند بودند آخر کار آن سنگی بر در غار سے نمانده بیرون نیامند و همچو کس نشان نیافت *

قصبه چمن ماره

چو بسته بر تبت کلان در داسند کوه واقع و همان چشمه پیشین آب دبه در میان تبت کلان و برگرگه مذکور غار ایست و دران از چمن بگریز است از آنجا تا نام بزرگ پریشش جا کارند و چون ماه از تحت الشعاع بر آید دران غار جباب و آگر پدید آید اگر دوهیروز قدر که افزاید تا نوزده روز زیاد بده که اگر کسی رسد چون ماهی گرا بد آن صورت نیز کاستن گیرد چنانچه انجام ماه اثر سه نماند بکسیها دلو نکارند و برآمد که سار او است که گرانند زوان غار چوبی ایست امر اوئی نام گل و بترنید و بویج به نامند و تین اندانید برت آن کوهستان سیچا کاهی نیز بزرگ و از فوسه سرامنگی راه و دوشاری اگر بویه مردم رنج زده بر آید *

و در موضع و لکها سون چشمه ایست هرگاه آب بجوشد و تیره شود و خشن و خانک بر آید دران ملک گرد خلات بر خیزد و کان سنگ سلیمان و زیزویکی او و از او آوند با بر سارزند *

پرنکه به آل گوناگون رستی در چو بیست آن کوه ایست بزرگ کیطرف آن شهر چو بسته و دران کول زمینها ساخته فراوان کشکار نمایند و بر سره دیگر بران کوه آزان بریده بگوشه دیگر برند سلطان زمین العابدین میان این تال ز شهر تا بدان پرنکه از گل و سنگ سدیسه بر لبه بطول یک کرده *

و نیز دران نزدیک چشمه ایست بر نجران از نو بنوشد تنه بندی یابد در موضع هفت چشمه کجا بر آید بر زمین لکش اطراف آن نشینهای سنگین یا دکار باستانیان *

و نیز چشمه ایست در زمستان گرم و در تابستان فراوان سرد و در قریه باز دال پورا آبش ای از کوه تل شاه کوه بنگرگ شور نشسته فرو آید آرزاشار مار گویند شکارهای فراوان بود و در جوس آب از دو طرف چرخ میمانند چون آب نماند هیچ دست او فتد و زنده بلازی چشمه ایست برستش باسی اهل سهند نام آن سوز لیه اطراف آن سنگین تینا نماند کمال چشمه ایست همدسال خشک باشد باسی کویا خیم آذرو ز جبهه او نماند دران روز بچو شده از سبلح ناشام بران باشد و برای تین فراوان مردم فراهم آید و در موضع تیل چشمه حوضی است حاجت مند از جز را دران نماند اگر بر آب مانده عال کار وانی برگرند اگر فرو نشیند نکو بید و شمر نماند چشمه ایست دگ نام بر کس که از حال خود و دشمن خود آگهی طلبد از برین چشمه دو آوند بر سار نزدیک نام خود و دیرس تمام مخالفت درون آن نمکند و در آنرا بریند در روز دیگر نیایش کنان نرودش حال نماید از هر که گل در عفران اموده بود کار او نماند ایستگی که آید آنکه چنین غار باشد حال او تا او گردد و شکفت آنکه در خصصه که کشناسانی حق و شوار باشد هر دو کس و مرغ ما دود در برین معین دستند و در دوا را سوسم گردانند بر کدام دست بران بر نماند هر کس حق باوست نیز آلود برید و دیگر سیر د *

دیزره

دران زمین سر چشمه در ماسه بهنت حوضی است یکجور بنگرگ آواز بجوشد و زرفا نماید که نرود بر ناک گویند اطراف به سنگ گرفته اند خا و در آن سنگین تینانجا *

موضع قیصر

وران چشمه ایست نون سنده نام در فصل بار و ماه بر جوشد زمان نمان پر شود و کمی نگیرد و در بار بوجوه است ببلونام است گز
در است آب از درون او بر جوشد که او سینه و زار است چشم افزوز و درختان سایه دار هر کس از آبادی سال و از ننگ و به جان نوی
اگهی جوید و یک سفالین بر از بر سر ج کرده نام خود بکنار آن نویسد و سر سینه درون چشمه اندازد پس از چندگاه آن دیک خود سے
خود بر آب آید آنرا بکشاید اگر سر ج گرم و خوشبو بر آید آن سال شایسته و حال خجسته باشد و اگر گل و لاله و دهن و خاشاک
انپاشته بود حال و درگون شود +

و کبر و موی نام جویمیت که از دهنه کوه بر سے آید و نشا ط بخشد و نیز آنجا فراز گاهیمیت از دویست گز بلندی آب بشکوت نشورسته
فوزیر دریا صفت و ران بهند خود را از بالاسه آن به پایان اندازند و لغز زنگانی رام دانه و نار بسپند و آنرا دستمایه بر آمد
خواهش اندیشند +

در کوه تخر چینه ایست باز ده سال خشک باشد هر گاه شتر سے باسد آید روز پنجشنبه بچو شد و هفت روز خشک گردد و در پنجشنبه دیگر
باز پر آب ماند تا یکسال چنین باشد +

و در موضع مهلامه درخت زار است عقاربزلان نشینند و بگلگی از اینجا برگ نهد و همواره خوش میدان جانوران مقرر +
و نرو و شکر ده که هیمیت بر فراز آن چشمه سار آب بر جوشد و زیارتگاه خدا برستان و در نیش برف بران کسار نشود +

و در ناکه چشمه ایست نینداک نام حوض او چهل مگده آب لغایت صاف که در می نماید و آنرا نینداک نگاهه انگارند و در گردان درخت
سبستی بسیاری باقی در دهنه و تنگت انگار از وفال برگ نهد جو را چا بر بخش کرده دران اندازند اگر طاق بر فراز نماند بگو شمرند
و در بنابه شمارند و همچنین شکر افزوز و نوزنه بار آورده و گز نگو سیده بنهارند و پیشین زمان کتانی ازان پیدا آمد آنرا نینل مته خوانند
چنانکلی کشی و حواله خاص معابد بفضیل در زمین کونید و در زیر آن آب شتر است آباد تجارت عالی دارد و در زمان بد و شاه بجهتی در
بهار در سه روز بر سے آمد و تحفه آرد و چیز باسداد +

در موضع بارو چشمه ایست که در صوان روز یکشنبه بچو کاه آب اوتن شود و بند و تندرستی یابند +

و دران نزدیکی النکیست چرگاه ستوران دکا د آنجا فرسج بخش در برگه آنجا بوضع محل تحمل درخت لرزان هر ضعیف شاشه
ازو که جنبانند همبریزه در ایلام بکسارتب کلان پیوسته شمال او کوه سیه تا بس بلند بر یکی ملک شرف فرازان آسان نتوان شد
و در دامنه آن دو چشمه دو گز از یکدیگر دور بود یکی فراوان سرود دیگر سے بس گرم آنرا پرستش جاشترند و استخوانی کالبد را در آنجا خاسته
گردانند و میان کوه کولابست بزرگ استخوان و خاسته مرده آنجا اندازند و آنرا وسیله تقرب الهی بنهارنکار در گوشت جانور سے
افتد برف و باران سخت و در گرد و نیز رود با راست بس گوار آنرا سنده بخوانند از تبت جوش برزند و از صفائی آب می نمودار باشد
با چینی سیما اشک نهد و دیگر دشمنانیز بکار رود +

شهاب الدین پور کنار آب بهت نزد آن سرگ چهار بولس جاستزه آن رود بدریا گیت در اینجا پیوند دور میل و موقطه زمینی است
نزدیک معد بیکه چنگام بارش سیلابی در این نرو و شترید و چون بشکلی گراید یعنی سے دو ما ز مردم چوب یک گری کم و بیشین و در
جنفش دهنده و سپس دست بان سوزاخ برده ماهی دو سیر سے و افزون بر او نند و بیشینه خود بر آید و در شیب پور حوضه است
کس ثرواتی او را نیار و گرفت او را بس گرمی دارند و نیایش نمایند و دیگر صومیسر نام معدیست منسوب به ایا پور که زیارت گری

رو در اول آن لایق است پیش بگوش رسد و بس نداند که از کماست و در گوید یا لولکه پوست بر بیت خرد است که لایق است بزرگ اولیست نام
دوره است و پشت کرده و سیاحت در و بر نیز و نوحی ناپدید کرد و در میان با سلطان زین العابدین و الالبینی برافراخته و اکثر ازین لایق
گویند که تپها بر از سنگ و شاخهای دخت بزیر آب فرود برد چون سه چهار ماه بگذرد در لیسان کشیده بر او نذرند فراوان ماهی که فغان ساخته باشد
از او بر آید شکار مرغابی بس نایان شود و در موضع حسن بسیار می گوزان بسی می کول بر آید و لشکر نذرند و ماها موخر برده در وقت و هرگاه درین
از با و جنبش در آید خرنه نیز بگذرد در پرس پوز نیز زعفران شود و بلند تجانه داشت سکندر پسر سلطان بن العابدین ویران ساخته
سین لوجه بدید آمد پسندست کجاش یافته که پس از سپسے شدن هزار و صد سال سکندر زماخی بر اندازد و فراوان و بان اندوزد در پرت
کراج موضع راه کا نوبنگاه چکانست چشمه است جبرناک نام پس گوارد در میان سنگین خانه و پسر سال ماهی بزرگ پیدا شود و هر که
شکر دیگر نرسد پیدا کرد و فرود یک که کا نوره است سوم نام در انجا در جریب زینتی است چون شتر سے به اسید آید تا میا خیان
گرم باشد که دخت نیوزد و یک پر کرده بر زمین گذارند بر دو در و قصه صیحه است اما در کراج دره او کیسویجا شتر موند و بان شتر
بکلی در انجا طلا باند در گذر ماسے آب پوست بر نیند مویکیزد و بر اطراف آن سنگ نهند تا آب نبرد پس از دوسه روز بر دوشته
با قصاب گذارند چون خشک شود بر نشاندند ازین ریز ماسے طلا تا سه تو چکی بر آید و دره دیگر بد و پیوسته ملک نام این نیز یکا شتر
پیوندد و در انجا طلا نجاک شوی بدست آورند و روز و راه از راه یامون که از ولایت دارد آید بدین شوی آن چه بقدر طلا بی برسانند
در کینا آن سنگین تجانه است آنرا سارو گویند بدر کانسوب و پس بزرگ دهند و در تیرتمه ان شمین سنگل پیچیده عیش در آید پس
شکفت آورد و در یکی بوم خلق نخل صیقل زمین و داد و ستد زو سیم بنامند و جزوے از سار جهات نقد نیزه از خزرسه قاصی
که چندین ساله نرخ انجا را بدست آورده و فرام ساخته قیمت نمود و جمع دایمی اکثر هیچی سلطان آن درست کرد و بدین صورت جمع
مبلغ نفعت کرد و در عمل و شوشن لک و هفتاد هزار و چهار صد و یازده دام از اننداسے او و کهد تا امین پانزده و شانزده نفر که از ولایت
شصت و شش سال کفرانی کردند و نهند اینها از راجه نهند تا نهد شتر و بر پور است و دوتن که هزار با نقد سال است و نیزه و نرفرازا
نمودند از بیادت تا در ابراج شش سس کیصد و دو دوسال حکومت کرده در گذشتند باز از سیکر تا ملاوت ده نفر با نقد دو دوسال
و ده ماه سلطنت کردند باز از بیادت تا انبلانند و از ده نفر و لیست و پنجاه و هفت سال و پنجاه و لیست روز باز از ادنت تا ادنت
دیگر هفتده نفر هشتاد و نرسال و یک ماه و هفتده روز فرما نروای نمودند باز از جین کردی و تا دیوانی مادر را چه آخرین نفر شش و چهار
ساله سیاه و باره روز حکومت کردند باز از سسکرام تارانی کونست هفت نفرند و پنجاه و یک ساله و پنجاه و هفتده روز حکمت کردند از آن
حکومت نمود که تیر هفتده ساله و پنج و شش ماه و شش روز حکمت نمودند سلطان بن سلطان بن سلطان بن سلطان بن سلطان سکندر
علیشا پور و سلطان بن العابدین سلطان حمید شاه سلطان حسن خان سلطان محمد شاه فتح شاه پور و سلطان محمد شاه باردیک
سلطان فتح شاه باردیک سلطان ایرا سلطان بارک شاه احمیل شاه میرزا حمید فرزان خان حسن چک علی چک یوسف شاه سید مبارک
لوجه ملک بازید سف شاه لیست و پنج نفر و لیست و هشتاد و دو سال و پنج ماه و یک روز کامروانی نموده در گذشتند چون آیات ابرکے
بار اول در ان سرالستان همیشه سار برافراخته اند کتابے سندی زبان راج ترنگی نام در پیشگاه حضورش آوردند که او آل چهار هزار
سال و کسرے آوندشتیمان باز گوید در ان دیار سیم لود که پاسانان ملک چند می آوردند و سید مردم و تار با نرغ نویسه بر گمانند
شهر بارنگی جو می زبان دان هشیما و غیره ترجمه آن بر گمانست و یکبر زانی حسن انجام رفت در و جان بر گمانند که این کسار آب
فرود گرفته بود و کسار راستی سر لغندسے سستی فتح سین و کسارے نوقاتی و سکون یاسی تخیالی نام زن مادیو و مرفیج سین و کسار

را از پای و انداخت و آواره داشت تا کامی شد چون از تیرگی تقدیر تیرگی آمدی داشت غم سپهر امون خاطر او بی گشت و دنیا و جانی
 چه روزندگانی می افروخت بدسگالان نافرجام جهان نموده که او در سر اندیش سر می وادار و از راه زشتا سالی او را برادر کشید پس از گنگا
 بر سر او گذراند افتاد و از استخوان پشانی جهان بر خواند دنیا کامی گردید و بنزدان رود و بر فرزند ارجان سپرد و سپین زند شو و سلطنت
 رسد ازین کامی در شکست افتاد او را برنگرید که شدنگا بود است و با نوری نیایش بر داشت شی و روحا جهان نرود و فراموشه شد تا با او
 سران جان بر میداند و در کمتر فرضی بر سر میز مادی بر نشست و از کارا گی خود را بکناره کشیده میداشت سنگ در و صحن بیگونی بکنده تا
 گرفت و هندوستان را ناکنا مشهور دریا آسایش با ساخت را بر برن را چون پیمان زندگی بر بنشاند از و فرزند می نامند سران کشمیر را بر
 بکر اجیت مرزبان هندوستان گردیدند راه ماکرکت کشمیر سه بر مچی بود انشور بکر اجیت و اولادش او را بر خرید او بکار دنیا و
 او نیز بر داشت سنگام حضرت اندک خرچید داده کسبل نمود و نوشته سر مهرب و سپرد که بکشمیر رساند بعد شکستی که می سپرد چون بدان
 دیار رسید نام را برکت و نود نوشته بودند که نام بر بسیاری خدمت درگاه کرده است و نام کامی بسیار دید و بجزر و کامی بزرگان او دارید و
 سپارند و ز مهر با و شاه می اندیشید و فرمان پذیر کردند کارگمان آنجن برسا ختمند و فرمان پذیر شدند راه بر سر زمین عزت گزیده هندو
 پیوگر گزین بودی که از نیزه سبگان آگاه دل بدو فرود ما نروائی و او ازین رو بجزر و دیگر کوث آمد و از ترا بر گرفت چون بکر اجیت
 مرده بود ماکرکت ازین کامی بکر اجیت مملکت نموده بناس شناسنت و پنج عمول بر گردیده بعد از او دجهان را گرفت سر می که کامر وز
 دار الملک آن داریست اساس نماده اوست دران سنگام مست و خشن لک خانه دروا با بود و راه بر سرین از و الا همی بازده سال
 محمول کشمیر را بکر اجیت فرستاد و او بر کرد و زندان بچین کرد راه رما دت و او که رسیده نموده عالم گرفت و در فراسی کشور از و باب
 حجاب بازه و زاد و لیساک خواسته خود بغیرای در شد و نایب ریگشت از دسا ستانهای شکست افزون گردید راه با لادت بنید و کستان
 چیره دستی نمود تا مشور دریا بکر و خود گردانید در زمان راه چند را نند بر زمین زنی و او خواه آمد کشوی مرا گشت از دجهان شکر نامید
 پاسخ داد هیچ کس گمان و ارگ گفت شو سه من فوی گزیده داشت کسی را بد و دشمنی بود لیکن در پی برش ملکت با یک گفت کوش
 او را چون حاضر گردید پیشتر را لب دو کشید و با تش آب سو کند اوان را مدعی نند بر وقت که مباد از نیزه و س افسون کار پیش برو
 راه چون نشین را از خواب و جور با ز گرفت یکی از دهنش نشان آگاه دل در منائی نایش افسوسه بیا موخت که بر آرد و بر خ خواهد بهین سازد
 و با بر گمان باشد او را بر او برگرداند اگر در هنگام گذشتن نقش د و پاسی که پیدا بد دست از دهن او باز نندارد بهین آگاهی شایلی
 حال آمد و با افزه سرا خام شد چون بهین راجان شکر ندانسی بیکر سب سب سر از این ساخته پشانی قائل را بان لکان شکر گزیده
 راه القادوت ملک آبادی بر نشست و بنیرو و سب سب سب تا پیدا بران و توران و فارس و هندوستان و خطا گمی هموره برگرفت
 و او اگر سب فرایش نهاد و در شاسه که در گذشت گو نید بفرین مرز ماضی سنگ شده بر سب طرز دیگر بر نند راه چا نند ز سب
 سب گرفت و بسیاری عالم گرفت و در بنارس نود و نند نند و نند و نود و نند اسپ خیرات کرد و همچنین فرادان خواست تا آرزو مند
 بخشید و از زمین سالان بر سید لک القادوت حبن بیشتر بود یا ازین پاسخ داد نند در تکر و نند نند نند نند نند نند نند نند نند
 یک کله بخت و چنجر بود دیگر شمر از این اندازه بریکه بد چون راه و در تر رفت چخ خنجر نوره او در کشمیر پنج سب سب گرفت
 امرای راه بخت چون دمن و فرزند او میوفانی سپردند و عرض حوری برین نامست جمعی که نند راه با این خود و نند نند نند نند
 و به سیاه آسمان خود را برگرفت و چچ و آرزو نند فرزند راه لک نند فر و با گمان را سوخت و نند سب بان اعتبار که نند و کاره انان
 دهنش کش خنجر نمود بر گردید و مستو چون از نند ز کونی کاری برن خست ترک دنیا نمود راه سنگ و نند نند نند نند نند نند

الادت بر نند

برو کھن چیرہ دستی یافت و میرزان انجا باگداشت اگر چه از غفلت دولت راه نیکی بسیر ولیکن تو است لبیر و بدستی و دنیا و ارباب تها
 شیعہ کرد و ایند در زبان راجس کرد و بوجہی هم میان صدائشے کم شد از خشمناکی جان شکر سے خود بر نشست و زود این آگهی گفت اگر سید
 سازم خدیو کسے گفت ہر چه تو فوہی اودہ اشترے پیش آورد ہر من دل آرزوہ بداد خویش پیش آمد کہ حقیقت حال گناہش خود را بہ
 اورا طلبہ اختہ بردان نو داد اشترے انشا فرمود و مقصود ازین سخن آنست کہ ہر چه ترا بہے خود خواہش برو گشش او باشدہ در زمان
 سید پوشاہ میر نامے احمدی کیش کہ نسب خود را پارچن ہاندو میر سائید ملازم شد ہرین زبان بخشی مرزا بقدمار دو پونام دست ہر کونو
 ملک را یعنی ساخت را بہ بتلگنای کوہستان پناہ برد و از نمایانزا بزور گرفت و آن را بہو فرستادہ لا بہ کسے نمود و از ہمینا کہ ہرا
 باز کردید و بسیاری باشو گاہ ہرت و شدند ہمداران ایام نزعین دیونام ہر مرزا بقمت تاخت آورد و ملک ویرانی یافت چون را بہ
 دگنشت سلطنت آن دیار بر نزعین دیو قرار گرفت بداد و جوش نام ہر اورا دشاہ میر منگور را وزیر خود کرد و ایند ہر نشینی و دساری
 کیش او برگرفت چون را ہر اول دیو را روزگار سہ آمد شاہ میر منگور بدستان سمرانی و حیلہ سازی زن را ہر از ہنری برگرفت و ہر مقصد
 چیل و دو م ہجری قطبہ و سک نام خود کرد و ایند شمس الدین لقب نما و در خراج شش و یک ہر سندی پیش از آنکہ کثیر فرآید در عالم شمال
 نمود و ہر دنگ سلطنت کشید ہر خود را ہر سید چون ازین عالم ارتحال نمود سلطان ملار الدین حکم فرمود کہ زن نا پارا سمرات شوہر ہر
 سلطان شہاب الدین چراغ آگہی افزخت و لواہی ہمدلت آفراشتہ بریت و نگوٹ و دیگر بلا و چیرہ دستی نمود ہر روزگار سلطان
 قطب الدین ہر سید ملی ہرانی کثیر آمد سلطان بس گرای دشت سلطان سکندر تقیہ دوست و تھببیشہ بود بزرگ تجا ہر نام
 و مخالفت کیشان را شاہامی برت نمود در زمان صاحب قرانی کہ کثایش ہندوستان فرمودہ و فیصل بد فرستاد و او دغیہ ملازمیت
 و سرگرفت میان راہ آگہی آمد ہر ہالون محض ہر کورے شو کہ مرزا بق کثیر سے ہر را سب پیشکش خواہد آورد ازین ناشناسی با گرد
 دیوزش خواست و علی شاہ زین العابدین را ہر لیشن خود ساخته سفر را ہر زید را ہر زبانی ہر زہ لایان نا فرجام و نا استواری ہر
 لبکاش کثیر با بزرگ دید و بہا و ہر سمر زبان جوہر ان ملک چیرہ دستی یافت زین العابدین پنجاب آمد و ہجرت کمو کہ ہر
 علی شاہ فراوان کثی فرآہم آوردہ ہر پنجاب شتافت و آویزہ سترگ برک و آو آخر کرد آکو ہر کمیت شدہ ہر چو لہ نشین آمد ہر
 کثیر زین العابدین با بزرگ ہجرت از کثیر حضرت آفینہ آہنگ دہلی فرایش نما و از سلطان ہلولو دی شکست خوردہ کثیر
 و ہر کثی سلطان زین العابدین ولایت پنجاب را برگرفت و سلطان بریت دست چیرہ دست آمد دیش مش فرخندہ بود ازین
 کل فراوان نصیب ہشت ہر کرد و ہر او را از ایزدی بندگان خاص ہر ہارند بولایت یاد کند و ہر دے خلع بدن بد نسبت و ہر ہگفت
 در زمان چکان فرزانہ کثیر ازین کردہ ہر کاید و ہرستان در راہ پیل زینچین سال گزاردہ میدانی گرفت از ہر
 افزونی در رعیت ہروری خیر و گاکشی را ہر انداخت رسم جرمانہ و پیشکش و مانند آن برداشت جریب را ہرئی ہر افزو و در خج خاطر ہر
 مس بود و او کثی ہر خود کسے و ہر اسون رخ با سانی کشاہی و وزدان را از زینچہ ہشتہ بعارت فرستاد و ہر ہرمان دے
 سرود را از نیکار باز دہشت و گوشت نخوردے و فراوان نامہ را از سرے و فار سے و کثیرے و ہندی ترجمہ کرد و در زمان او
 سانہ نامے ایران دولرا بق کثیر ہر اندازان میان ملا موعودی شاگر خواہ عبد الغفار مشہور از خراسان آمد و ملا جمیل ما کہ در خواہ
 و نفس بہین کتای روزگار بود سلطان ابو سعید زینابع اسپان نامازی و شتران بخشی از خراسان ہر رضانی فرستاد و سلطان ہلولو
 ما کہ دہلی و سلطان محمود گجراتی بدو پیوند دستی کرد و در سلطان حسن شکر فرآہم آوردہ ہر پنجاب آمد تا ہر خان آویز ہر نما نمود و تاخت قنار
 آن ملک را خراب ساخت و در عمد ہر شاہ ہر شمس الدین از میان شاہ قاسم انوار ابراق آمد و این نور بخشہ روانی داد و آن

شورش سنی و شیعه دین و یا جنگی که از جهت ... در ایام محمد شاه با رسوم ملک سلطان کندر فرورس یافت با بر ما و شاه و جمع بندهستان
 شود و در نوبت سلطان ابراهیم ابدال ماری بویوش با بر پادشاه رسانید که بکوشش کبیر بدست می آید شیخ محمد علی بیک محمدخان و پسر
 ابدال و دیار فرستادند و جیره کسختی یافتند لکن بجای ساری آن بوئے نخواستند بویوشش گرفتند بر آمدند و سلطنت بتبارک شاه قرار گرفت
 و در نوبت چهارم محمد شاه خجنت آشتیانی سر بر آری بود و در جنگی که میرزا کاغران در لاهور بود پیشین زندگان و نشین کرد و در کشتنیر کمتر توجه
 گرفته خواهد شد میرزا محم که در ابد آن گروه بدان دیار سبیل نمود و کشتنیر برگرفتند و فرزان کشتنیر شدند و از ستم ماه چهار ماه با بر جوشید
 چنانچه آنان گرفتند باز آمدند و در سال نهم صدوسی لغزوده سلطان سعید خان کاشغری سکنده خان بود و او میرزا حیدر باد و پسر
 از راه تبت و لارکیش بر آمدند و فرزان غنیمت گرفته با شستی در کت زمانی باز گردیدند و در سال نهم و هجدهم تبت چسب میرزا حیدر
 یار و در لغزوده خجنت آشتیانی همایون پادشاه و جزیونی چسب بوسه کبیر در آمد چنانچه در پیشین داستان گزارده شد و نخی تبت
 بزرگ را برگرفت که چسبک هندوستان آمد و از شیرخان ملک بر و او با میرزا حیدر را و نیز بنموده شکست یافت میرزا کبیر بنان
 با شستی و دوستی از خود ساخت چنانچه کبیر بنان خطبه تبارک شاه همدران روز پنجوا نهم میرزا حیدر بنام همایون پادشاه و میرزا سکندر را بر آرا
 و از آن باز در دست سلاطین باریه بود تا آنکه احمد شاه ابدالی برگرفت و محال از دست اتباع او بدر گرفته کبیر بنان بطور خود
 معجزانند و احوال آنها مفصل معلوم نیست *

سیرت‌الکریم

در از سبب کوچ کرده پنهان است و بیخ کرده غادر روی کبیر شمشال کتور جنوبی نیکا و لوس کبیر با ختر سوامک بنا بر سلسله مخفی و حقیقت
 خدی را در آنجا پاسبانی گذاشته بود و در آنجا آمد و فرزاد آن بر کوستان او همواره بیرون بارگاه گاه میرزا را از کرا افزون
 زمین بیشتر نمیدانند آسازد دریا فیض برگردن کشش گنگ بهت سنده زمین و دریا نیکبند باند و نه بنده و ستان و نیز بیلستان بخود و
 بیشتر شود زرد آکو و چهار بغل خود در با شد و سیه کشش و چشم نموده جانوشکای و آتش و گاو و گاویش میان نیز و خوش فرزان بیشتر
 مرزبانان اینجا کبیر بنان کش گری کردند و در سده ولایت نیر سو او پنجویستین در از شانزده کرده پنهان دادند و شرقی کلی شمالی کتور
 و کاشغری بوی انگ نبارس غرب سواد سنده و ستان دوراه زود کرد و بوسه خجنت کوشش و اگر چه در دو دشوار گذار لیکن اولین
 سخت تر و در در از چهل کرده پنهان از پنج تا پانزده بر آمد آفتاب نیر شمال کتور و کاشغری خوب بگرام فر و شدن بخود فرادان دره ارط
 خور و یک دره و منگای که کاشغری نیک و تقصیر نیکو حاکم نشین از سنده دوراه رود کرد و یوه کلان شیخ بیشتر جا کمتر گام را بسیار شود بخت
 بار و لیکن در دشت زیاد از سبب چهار روز نبود و در کوه بسیار سده سال زستان و بسیار و جنگام بارش سنده و ستان از تریش این شود
 و بسیار و خزان اولیش شکفت او رگ گلهای ایران و توران و سنده و ستان در و بنفشه زنگس جو در مهلهام که کوه سیه خود سسته
 شگفتا لونا شنبان خراب خود باز و جره و شایین گردیده بهر سده و کان آهن در و در از تبت و بیخ کرده پنهان از پنج تا ده غا و موسو او
 کتور و کاشغری بوی بگرام با ختر کتور کابل از کابل فرادان زرد آکو ناشانی خوب فایده است اراد و حاکم نشین گویند میرزا علی ابدالی
 در خجنت هجرتی بر بست و او را حکم حیت بخندان بر فرزند هجرتی او سو او آسالیکن بهر سده و کرسنه نخبه افزون نشین از سبب راه
 غار رویه از سنده و ستان رود از تبارد این کول نامند و دو از کابل بیک راه بسیار و دیگر کتور و کول آسان ترین و این کول پیوست
 این و شستی است میان کوه و دریا می کابل رسنده در از تبت کرده پنهان از تبت تا تبت شیخ علی این سرکار در کرده و دشت میان
 کوه یوسف علی رنگاه در زمان سیرت‌الکریم کابل بدین مرتزین رسیده از دو و سلطان که در او ختر از سلطان کند

ذوالقرنین یکدیگر نبرد کردند گویند سلطان بر شتر انبای خود را با شتر توج و دولت آن درین بلا و کد گشته بود و هنوز خدی ازین گروه بود
کوهستان بسر بر نهد و نسب نامہ سکندر سے در دست دارند در زمان دولت اکبر بزرگ گوهر این امر بر شتر بیستی گاه سرنگون افتادند
و جوتے با سیر سے رفتند و گروہ سے بلا زست او سعادت اندوختند.

سکاقتند بار

از سوم اقلیم دراز از غلات بخارا تا خور و غرستان سه صد کر و پینا از سنہ تا قره و سیست و شصت ہر آمد آفتاب سنہ شمال
خور و غرستان و جنوب سو سے و نشیب گاہ آفتاب قره کابل و غرین میان مشرق و شمال اگر چه در شہر برف کمتر بار و لیکن در
کسا سیر سو سے بود و ہمزوہ دینار اقومان گویند سرتومان ہشتصد دام و تومان خراسان سے رو پیہ تومان عراق چیل بیشتر جزیبیا
بخوار و بنگلہ دارند آن چیل من قند بار و ہر دو من سہ و ستان ہر قند بار دار الملک لول صد و شصت درجہ و چیل و قند و غیر من
و سد درجہ و قلعہ دار دخت گرا شو دوسر نام لیکن در سوک و ہمن بخ دینا بزرگمانند پس از سہ سال ازین برف نشا با اور دگل
و سیوہ و روان کندم و چو سفید مدور و ہستار معانی بر نند و بروج کوہ سے کوہمیت آن را از دگر گوہ گویند و شگفت غازی در و مشہور
نیار جسد چرخا افروختہ در شونڈا زگر شلیخ ہوا اندازہ نیار نگر گفت و در پشت کر و ہستہ غلات بزرگ کوہمیت در کہ آن شگرت غازی
ان را نارساہ سیکویند در ان میان در ستون خدا آفرین کی پیوستہ سفقت غار کند سے کسی گر آب انزلای او یا بان آیوہ و پیوستہ
نزدیک اوست بریزد و دیگر سے یازدہ گز سے پیشین زمان کار تر بسیار داشت خزیرہ فراوان و خوب شود و شاداب چشمہ آبی
بر جو شد کال آہن آبخار دامنہ آن آہنیں تنور سے بر آخچن آہن سائتہ پیشینیان.

غزین قند بار کم سیر ملکست طولانی آب سیر سندر از میانہ کند و در کقط پیوستہ زمین داو در دیگر ریستان ہر دو جانب آب و ان
گوگان کوشکار در ان نزدیکی بزرگ شہر سے و در سلاطین خورانی گاہ و از غمات فرغانہ دیاں پیشین سیر ان پیدا ماں ہیر سندر قند
میسند از بلاد مشہورہ روزگار کنس ریجات حال او بار کوہ کندم و چو را سفید پسے گویند زمین داو از سوم و چارم اقلیم و فہم دراز از
انگ بنایس کہ بر ساحل سنہ ہست تا سہد و گوہ صد و پنجاہ کر و ہ پینا از قراباغ قند بار تا جہان سرا صد غا و رو پیہ ہند و ستان غر سے
و ستانی سہد و گوہ و خورد ریان ستانی اندراب ہرستان و سہد و گوہ در میانہ جنوبی فرغل و غرستان ایش آب ہوا سیر و سے قلم بر تابد با کتہ
رستان سیر و ان از اعتدالی کند سے نرساہ کندم سیر و سیر با انسان کہ در یک دراز عالمی با عالمی گذارہ افتد بین نزدیکی اطلاق
و قشلاق و زمورہ کہ نشان دہند و در دشت و گوہ زمینش شود و درختیں از قوس و در پین از زمین و از عاتق تیر شکوہ با لہر سیر
گوہ بلند و رود ان کند غنیمت بس شوارسیان کابل و بدخشان و بلخ و سہد و گوہ و اسط و ہفت راہ ہست کہ تورانیان آمد و شد تا سہد انما ہنہ
دشوگر کہ از این ہر دو جا عبارت از قند بار زمین داو ہست اغلب در دست سلاطین صفویہ اما رفتہ بر اہنہم اخلیوہ و گاہ کاہ سے
نیار بعضی حوادث بدست بابر یہ افتاد و سلاطین ایران بعلیہ و قہر باز گرفتند و از سیکہ از خراسان سے آید و قند بار سیر سداہن راہ دست
کوہ ہند و در سہد و ستان نیچ راہ گریوہ پیش از نور دین دو کوتل گذار بجبال آباد افتد بابر بادشاہ این راہ را بر ننگ شہنا ہما داد
ایام روانی نداشت راہ خیبر بیشتر و شتواری و قنت بہ فراتسیر جلال الدین کہ بادشاہ جہان شد کہ از راہ بہ آسانی رود ام و زاد و شد
تورانی و سہدی بدین راہ لغز و ہوا در شاہ افتاد احد صلیط کابل و غرہ افانغہ آخچار خیبر اچان و سبع و صفا کرد اندیند کہ چیل سوار
سچیلوی ہمزوہ روند و در ہمد اوراہ مذکور را ہمشہ سمار و بچیان یہ رفتند کہ سندر نہ و غار پیا سے رہبر و ان تخلیک سے یازدہ زمان
واگوہ این یاد و سہر طائفہ زبان خوشی سیر اید تر کے مغلی فارس سہدی افغانی سیر اسے کہ سے تر سانی لغات غر سے با قاتی بزرگ

اولوس اینجا با برادره و اصفان و علف نار این و بار بدست از کج گره چه هزاران لشکر چنانست منکوقان ایادری ملاکوفان
 قوس تاده بود او این جامع را بمراد سپه خود کنگر و از او غلان در خیمه دو دنا منور که از غنچه زمین نامقدار و از هر ان تا مواجی پنج
 اینان نیاده از صد هزار خانه و سوم بخش او سوار اسب و گوسفند و بز و ارند و بز و شله و میشا نند که گره شده اند و با هم ترو و دیگر
 و کرا کشی نماید افغان خورانی اسرائیل شمرده افغان نام بزرگ شناک و اندک گویند و اسب بر او و یک سهرن الوس سهرنی منسوب
 بدو دروغ فرشت طالع غوغوشی نسبت با دو دست سازند سوم بی گره بی سلسله خود را با و رسانت و ازین سلسله که پدید آید قیام
 بر یک بنام یک از با کاک خود و شش الوس ترین بزرگ سیانه خزشین شمرانی او بزرگ است محمد خورشیدی کلانی خلیل همدند
 و او و سزایوسف کسے کلما سے ترکمانت به سهرن چون سوزانی چلید و کزلی آفریدی حکمانی چکی گرانی او در منسوب کاگر
 ناخر سوزانی بی بان بن فرشت گرای غلزے لورے نیازی او حانی سوز سوزانی کلید و بی نسبت و هند بزرگ از دست علی غوغوشی
 کرا افغانان منیست گفتی یکی از فرزندان بی و این الای مصیان شد چون مار سرتیب نزدیک آمد که کشود کرد او را بد و چون
 بیوگانای و ده برده نوس بر استند و از سهرن ش غلامی او بی سوزانی در بی اصفانان را قبلی است و از ان زمان که
 بی اسرائیل از بیت المقدس باز گردید و بعد از آن طالع را گدازه هندوستان افغانان و سنان و از ان زمان که در کشانی گدایش
 گنبد لیکن بی برای شادابی سخن گزارده آمد و خواجہ خضری قاتل سیدانی او یک کلکے السیر لری بل پورے گدتری سپو سے
 سید با بی تفک اما عرب گد بان فوق ای و دیگر سوز بان سوزان لیکن ند بان انوسے در عهد اکلچاه مغیری و در عاکری بر آرد

شهر کابل

از چهارم اقلیم اول معد چهارم و سه و بقدر عرض سے و چهارم و سه و بقدر از زمین مصر با اسانیت گویند و زمان چشمک کاس
 یافته و کلین قلعه است و از در غرب مدیه آن قلعه کوچ است فیض بخش همانا کی از ان زمان ان پیش نما سے اساس سنا ر و از
 بدان نسبت ان کو تیر شاهه کابل گویند ارک این مورد بر فراز است و تی گاهی از عهد اشرا عاقین نامند برخی این شهر
 بر قلعه خود سهروی نوایش و آفرودند و در امتداد کشتیهای و لغریب و من زار اسے روح افزا یا غنامی بل او در خاصه شهر ارا
 و چون شاه اب وین شهر غنچه از نوب سیک از نند زار و و انند آرسند از شهر گریز و آن را بی خطیمان نوزند و دیگر از کل و این سوس
 از پیش روزانه دلی بود مورد است اما از انوی بل مستان گویند گارا و صاف تر از اولین و نیز ان نزدیکی با سیم کاجوی بر آرد
 پس سوزند چوست ان حمل ایت گنکته نام دیده دل ان نہیں بر گره و از کو متر شپه سوز شهر رود و بر سبکی خواجہ و نام در است
 و دیگر قمر کا خواجہ خضر چندا نام دیگر روبرو سے خواجہ عبد احمد و با جدر و شانی نامند خود چرخان باستانی کامل وقت بار کرا
 و در و از نند و سنان شمس ندگی توران روز و از دیگر می بلایان و از کجا بانی این و از ان خای هندوستان از یکانه ایسی باید و
 تیر چان نور سے چنین و راه سزا و درین و با سنان سرفند و بخارا بر گنضمین پنجاب و قریات راومان گویند و بغیر آن را
 پزاس و خوانند بهارش پس نشا طاکتر و در چا سبب است بزرگ کوراکر سے نام مردم خاصه بگیان از در دست بناییش سید لوایان
 مثال از لغات و از در خزشین بر زمان پیشین او نید بود و امر و حلال آباد برف نبارد کس با بدان شدت بنو کشتکار از سوزند
 و ان سے و انده شود و نوز حلال الما و بلغ صفا با کابا بر شاه نزدیک او نید بود بلخ و فایز از آباد کاران ند با کوه و جنوب کوه سفند
 حیرت آفرید و برف سپک که منتو و در بخت و ان نام در و ششاس و در خیمه دو کوچی است هر گاه در کابل برف باید بیان تیر در
 شود و مان مندرا بیرون فراوان رود علی سنگ در و و کتار یک جا شده باب باران چون در آب چنان سرا سے میان شفت

و حال گرفته که تورا بدید و در کوه اسه بزرگ برف آید و در چشمه رود و علی شنگ بوسیان آرزو کند و این فریست مردم بزرگ از راه
 پدروغ است و ملک نیز گویند همیشه مردم ای کافین بر خوانند و لمان ازین جهت گزراش باید و گویند بستان نیز میا کافراقت
 مردم بجاسه چرخ چنگونه مؤنید و روشنی آفرید جانور است ادوار و بر بران گویند از شب گاه یک گزاند از پد و گویند و نیز موشی باشد
 که بوی شنگ از او آید چه چرخ منقشست از لوبان او که مولانا یعقوب چرخ می بان مشوب و سجاوند از فریست شهور او در کوهستان نگاه
 کافراقت صحرانشین هزاره و اراخان لوبان ایسا و اسطالیت میان کریم سیر و سیر اول مبارکند جانوران در اینجا شود مردم عشرت
 شنگ کف لوبان بکش شبت هزار سوار و چشاد و بفت هزار بیاد و همست نیز اگر کسی از ان با نصد و از خلیل با نصد سوار و شش هزار
 و با نصد بیاد و او نونی سه هزار سوار و بیعت هزار بیاد و گلیانی با نصد و وار و چهار هزار و با نصد بیاد و همسفری چهار صد سوار و چهار هزار
 بیاد و مندی سی و وار و نصد و چهار بیاد و منافی صد سوار و یک هزار و چهار صد بیاد و میل پنجاه سوار و شصت و چهار بیاد و غلغلی صد سوار
 و دو هزار نصد بیاد و خنجر علی سی سوار و نصد و چهار بیاد و شیر نادوست سوار و نیز چهار صد بیاد و خرسنجی ده سوار و دو سبت بیاد و شنگی
 و بیست سوار و چهار هزار بیاد و حسب اراخان صد سوار و دو هزار و با نصد بیاد و آفریدی با نصد سوار و دو هزار و با نصد بیاد و درک نونی
 با نصد سوار و چهار هزار و با نصد بیاد و لوبان که در زیر قلمبه سوار دار و در شیر می عمارت سه طبعه چهار سبت

عزیمت

از سوم خلیفه پادشاهی تخت سلطان محمود سلطان شهاب الدین برنجی این ولایت را از بستان گفتندی و بر شش فتنه دارد و حسن آباد و نونند
 حکیم ثانی بسجادی اولیا را خواند و گنج و رشتان او بر ابرام صد و نون و نیز نشان مندر و سه از شمال جنوب سبت و کشت کار بران
 سر سبز و شاداب و کشت و زراعت بیچ بسجادی بر نون سال خاک نوا آفرید تا کشت پذیر شود همیشه از ارضی کابل برسد و زمین در آن شود
 از نینجا بستان بند و در زمان برابر قبری بود که چون در دور و خواندست و پیشتر کسی از نون و زراعت بود و در آن گاه روشن شد
 که برستان سرفانی گماند از آن سخنان فرودست پذیرفته است که اگر کار و زراعت در آن افتد شورش ابرو برف و بارشنگی در ابرو
 نوبان آید و در آن سینه جبهه منافی و رنگ آفریدی را بعین از گفتار سیرون سی و سه گون لال و برید و پست است بوی گل بیست
 آید از المار گایه خوانند و کان آفره و لاجور و در نون یک کوب رنگ زار است آشنای خلیفه یک ولایت گویند و تابستان آواز آفره
 و در این زمین میاید نونند ۴

لوبان ضحاک و بامیان

قدح ضحاک آرزو گشته بستان آید و صهار بامیان خراب و دوازده هزار سحر در اینجا و میان کوهستان با همبا کنده اند و نون و کوچ و نقاشی
 کرده بران نام خوانند و در پاستانی زمانه موسسه برستان مردم آنجا می بروی و سبت شگرف در اینجا کی صورت مردم سبت
 دیگر مثال زسنه بلندی چناب گز و کوه سیر خرد سال است بقامت بازنده که در شگفت آنکه در سبب فریست و میان آن تا بوسه نماید
 و در آن کی از غوغوگان خواب و کسین کمن سالان آگاه دل ستر غافلان ندانند لیکن بزرگ چشمه نون و زمین پاستانی برخی در آنجا ساخته
 و در آن با عدان اند و سینه و زمین ای تخت ضحاک سپردی سادو لوبان ازین فریفته شدی و در ادات آوردی سبت لوبان
 بدین ولایت گراید هیچ امین اباد پادشاه در اداحت خود با و چون غنا هست که شهرت کاشته که سبت لک و سبت هزار روجه
 که بر شاهی شود رویه بر نون چهل دام یک کرد و سبت و سبت لک دام در عهد کعبه پادشاه می شش کعبه و نشتاد و سبت لک و
 هزار و نصد و ششاد و سه دام ترا گزشت تا نون و گویند که لوبان میاید بران میاید بود و نیز بر شکار و بر نون و گویند از آن شمشیر و اند

و کاره انان عمل پرواز هم بدیشان طهارت ایستگی نداشتند

تذکره

عبدالملک بن مروان سال هفتاد و هفت هجری امیر بن عبدالعزیز را از حکومت خراسان بازداشتیم و هجرت حجاج بن یوسف ثقفی داد و بعد از آن
 بن ابی بکر ایسیستان فرستاد و از ارباب لشکر اسراجم داده با ویزه رن حمل مرزبان کابل شد چون توانا بی پیکار داشت گریه کسب
 چنین ساخته راه برگزیده کار بکش عرب دشوار شد و از نایابان خورش بجز کسب نماند تا کسب نماند تا هفتصد هزار دام کسب و پیمان
 باشد و داده عبدالعزیز آمد و شریح بن ابی اسحق شفته با آنکه سن سال بود شتافت و مردانه فرود شد حمل ازین آگاهی سز نشنود و امانت
 باز گرفت و در سال هشتاد و هجرت حجاج بن محمد شمش را با ویزه رن حمل نام فرمود و ایسیستان و آن نواسه بدو داد عبدالرحمن بن
 سحر و کابل آمدن زمینین برگزیده و از کار شامی بیگناهی برهنه ازبازران را برگزید هشت و چیره دستی نامی شکر نمود و او ان
 غنیمت بست آورد و از دشوار کاره آن ملک را نخواست نگاهداشت بازگشتن را حجاج نپذیرید و ایسیستان نام برآورد و آن ملک را نخواست
 چنان بر نوشت هر چند درین سال تزد و فرزان شد لیکن برای این برگشتن ناچار آنکه مجبور رسیدن نام برآورد و آن ملک را نخواست
 در آورد و اگر از خود را بی خوشین و دستی برین نگراید و کار را بسال دیگر انداند و او را مغرول فرمودیم هم کسب استحقاق بن حجاج را سز
 خود دانسته فرموده او که ای عبدالرحمن از زستی و بدگوهری با بران شکر متداول شده از حجاج روستی برتافت و بجا کابل شتی
 کرد و بجز حجاج شد چنان قرار یافت اگر فرزند منماید یا بدینچ و چیره امون کابل کند و بدینچ و بجز کسب کند و اگر درین کار از نایکام
 باز کرد پناه دهد و دستگیر نماید حجاج ازین خورش بر شتافت و در ظاهر بسته نامور دگاه آراسته گشت عبدالرحمن غیر و زسی یافت
 حجاج بصره بازگردید و بار دیگر هنگامی کار از برآراست و آن ناسپاس را بر سر ریخته شد و بجا کسب کند که گمشاود و هشت پناه برآورد آن
 خسران زده دین و دنیا پانده نصرت حجاج عبدالرحمن را دستگیر گردانید و خوبست که او را پیش حجاج فرستد مرزبان کابل ازین آگاهی
 نیز دستی نمود عبدالرحمن را خلاص ساخته ملک خود آورد و چند بار دیگر سیاه و سبزه و نیزش نمود و کاری بر شتافت و در هشتاد و هجرت
 رن حمل سخن شیرین و وعده با سه دل آویز فریفته شده او را بسته پیش او فرستاد و او از غریبه گد داشت و بر شانی راه خود را از فرزانگان
 انداخته سفر نیستی اقلیم گردید و در سال صد و هفت هجری حکومت هشتم بن عبدالملک امیر عبدالعزیز فرستد که حکم خراسان بخورد
 و خراسان و ملک نیم روز کابل را بست آورد و حاکم نشین خود ساخت و از آن پس همواره در زمان بنی امیه و بنی عباس حکم خراسان
 داشت تا آنکه در زمان سامانیان البتکین غلام آن خاندان حدیثه فرخین و کابل را تصرف شد و دوم استقلال برز و چون در گذشت
 سبکتگین بد صلحان محمود دیکانی این دایره را گرفت و هم چنین در تحت تصرف غزنویان بود سپس غزنویان کسب از آن نماند آنکه
 یکی از آن تاج الدین بله بود و پس از آن خوارزمیان و سپس لشکر قآن بزرگ چنگیز خان استیلا یافت و از آنجا بامیر تیمور صاحبقران آید
 و فرزندان او سر برآراستند زمانی چند تصرف نادر شاه و اکنون دارالملک تیمور شاه بن احمد شاه ابدالیست

چون اندک از کم و کسب سهند و ستان و صوبجات آن گشایسته آمد اکنون شمرد
 احوال فرمانروایان این دیار را از ابتدا تا کنون و انان بقلع سواخ نگار در آوردن
 و باخبار جوایان امضا کند که گردن حضور است

ذکر احوال فرمانروایان سهند و ستان از ابتدا تا کنون
 از کتب تواریخ هند مخصوصا ما ببارت که تاریخیت بزرگ و از کتب دیگر معتبر تر چنان ظاهر میشود که سلطنت هندوستان

از بیان زمان دو پروردگامان پندوان بگوروان بوده سلسله اسلاط انبیا علی تعالی علیه السلام سلف فرمانروای و مملکت کنایه
منوره اند چون نوبت سلطنت براه پیکر بروج جدا بنامه ان رسید بستر نیاکان خویش بعد از کسری و رعیت پروری جهانمان نمود
جهان گذران را بدید و نمود و از اولادش کسی نماند که زمان جهانماری بدست تو آمد و در اعیان دولت با هم مشورت نموده رجوع بیاید
که ز جنود خلقت و لشکر ناماد طول بقای او از عجایب قدرت الهی است نموده بوسیله او از عورات راه سه پسر هم رسانیدند گویند
که چون زن اولین راجه تاب دین پیکر محاسب او بنام و در چشم خود پوشیده داشت ازین جهت از پدر پسر گمانینا بوج و آمد نام و پسر
نماند و زن دومین را از شام بد و خلعت از رنگ زر گوشت از زو پسر که رنگ تمام بدنش زرد بود پدید آمدنش پانزده گشتند
پسینه زرد رنگ و پسر سوم بدین نام از برتاری ولادت یافت چون دهم تر اشد لیرنگان نامینا بدید که نیز زاده بود از جهت امر سلطنت
با پسر سیاسی که پانزده بود قرار گرفته چو مرغ مرده غامد بروج پیکر بروج با منصورت باز روشن گردید و راجه پانزده بقیت سر سنجی غایت بیخاف
عالم آمده اطراف ممالک بقتح در آورد چون شکار دوست و عشرت طلب بود اکثر اوقات در صحرا رفتن بشکار اشتغال داشت
روزی عبادت محمود و تقصد سعید انگلی در بیابان بود ناگهان دو آهونرو ماه با هم جمع میشدند راجه بیخاف تیر سه زرد که آهونرا ماه
جدا شده بر زمین افتاد اما نمانی الحقیقه آهونرو ماه بایس مترافض باین پیکر آمده بازن خویش همایشترت سیکرد در حالت ترس زربان
آورد که از اینز دعای میخواند که چنانچه مراد برستصال این لذت بجان کرده تویم و چون وقت شویاب برگ در شکار راجه از وقوع این واقعه
متناگ گردید و در وحی بدایع او چسبید اما چنانکه کثیر از شست حسنه کار از دست رفته بود از دعای بدگانه مامورین خود در میان
زین بلیقین دانسته ترک جهانمانی نمود و در صحرا رفته عبادت و ریاضت اشغال بود و زید روزی بزوجه سابقه خود گشتی نام داشت
گفت که هر کسی که اولاد میرد در روز میزد و در دین مادرت و جانم است اگر شخصی اولاد نداشته باشد تا مادری پیدا کرد اولاد
نشد از زمین فرزندان حاصل نماید چنانچه بدین سن اولاد رحلت نمود و اصلاح بزرگان تولد من و برادران من از بیاس بود که در میان خود
پاسخ داد که اگر بر سر من تیغ آید آری یاد دکن نیست که با من در یکجا صحبت دارم اما چون آفسوس از غایب منمافض آموخته ام که از
عالم ملکوت هر کس را خواهم طلب بدین فرزند حاصل نماید اگر رضای تو باشد باین صورت تحصیل اولاد تو اعم نمود و زید ازین سخن خوشتر
شد و درین باب اجازت داده آن عورت را در خلوت فرستاد و خود در روز و راه بیاساری قیام داشتند آنجا ایستاد و هر که میگذشت
آدم در آنجا نشاند قدرت الهی آن زن از درون خانه ایستن گشته پیران آمد و راجه را فرود داد و بعد از ماه پسر زاینه نام او چسبید
گذشتند نوبت بدین ایمن ایستن شده که سیافیت بیرونست قوی کل ایمن نام او هم سینه گشتند در اولاد او شوخ و خندان ایستن شدن و کوشش از
غیب علی التواتر و آنهم بیوقوف یکم مشغول است که گمانی از این امر ایستری نیست که مردم از خوف او در شهرتند که میترسند و بیفتاد با کوشش بیخاف
از قبل او جدا گشت بیسگ کلانی افتاد از ضربت طغیان گشت گشت که بدید زمین باعث تعجب ایشانان گشت راجه پانزده گشت که ایستن نامی است روز
خواهد شد نوبت سوگمین نما چون ولادت یافت در آن وقت او از آسمان برآمد که چنانچه در عالم علوی فرمانرواست و جهان سلطنت
این پیکر ان خواهر بگردید و در محراب باش پیکر حریف او بخواند شد و از زوجه دوم راجه پانزدهمین خوان کل سید بود بطریق توانان بچود
آمدند و این بروج برادر حسن صورت و خوبی معنوی قوت و دلاد رسه نظیر نشانند و راجه بلایان پسران در صحرا میدید و امر سلطنت
در شراشت بر کردگان راجه گمانینا بود در هر سمتا پور صرا تمام سیداد چون زوجه دهم تر اشد ایستن شد بعد از زوجه او هم صفد گشت
از رنگ او بد آمد که از آن هم محبت بود زن دهم تر اشد خیران شده میخواست که آن صفه را در دما نازد در آنحال سید بود حاضر نشد چو
که از آن پسران نامار غار مند بر آمد زمیناران گشت راضل کف از می بعد از آن موجب امر بیاس بود پسر در ان باشد و گفتند

هرخت را در کوزه روغن جدا جدا انداخته با احتیاط کلاه کشیدند و بعد دو سال دیگر آن کوزه را با او کردند از هر کوزه یکسبب برآید و از هم
کلاستر دو جوین بود گوئید و فیکه دو جوین از کوزه بیرون آمدن را کافتن آن هر با یک بر پشت اندان آواز خرو و شغالان گران
در زمان بیزین و در سوا فیا و سرا کردند و در سوا غبار پیدا شد و غلور انحال موجب عبرت نگار گیان گشت سوا کلسیدر فلک و چو چوبه
از زوجه دیگر ولادت یافت که یکی یکصد و یک اسپر بود و با شند و صفت بزرگ او وجود زمین و زمین تن بود کثیر و روان و شمشیر بر کارگر
نمیشد و در شجاعت و قوت دعوی افزاد و پشت چون راه با ندران صحرا موجب دعا کا ماید و زمین صحبت دشمن بازن خود رفت سستی
بر پشت زین خردش همراه او سوختن عابدان و زاهدان که در میانان همسایه بودند سرخ سپه وزن کلان راه با ندران در دستها و سالیان
اکثر مردم آن پس از آن قبول کردند و بعضی قبول نیکه و در خصوص دهه زمین سپر کلان و در پشت داشت میگفت که چون راه با ندران بلب نفزین
عابد تر که صحبت زمان کرده بود ایشان را چگونه سپر آن را بگویند و توان کرد در آن وقت سرش غیب آواز داد که اینها با ندران آن
یعنی سپر آن راه با ندران بمطهر علیع و بنیزه ملائکه لعالم وجود آمده اند و این آواز گل از هوا بر سر ایشان بارید و صدک لغاره و بوق
غوغای عظیم از جانب آسمان برخاست تمامی مردم بهشتا پورا از استماع این آواز حیران شده با ندران را قبول کردند و بهر یک نام
که هم پدر ایشان بود سایه محرمت و شریعت بر سر آنها نازل شد و مسلمان دانستند و آفرین سوره سوره سوره سوره سوره سوره سوره سوره
استعداد خدا داد و خورد ما در زاد در اندک فرصتی اکثر صحف میدوید و آشنا ما بر خواندند و تمامی علوم تیر اندازی و کمانداری و تیر اندازی
و تیغ گزایی آموختند و کمال رسانیدند و بیشتر که از همه کلاستر بود و محاسن خلق مشهور گردید و ایامات نیکو کرد
و نیک اختر و نیکو بدل راست باز و به نیت نیکو ندرایش بند سر محتاج نیکو نام مضای روشن بجز مختصر نیکو به گنجینه دیده که سراج
نشاد می دل دوستان پنج از و جهان دانش برای شکستنی فرقه بناید کمان کو بود و از لشکر و همسین از جید شرفیور و تیر و قوت و زورمند
بود که در شان قوی را از جبار می کند و میدان او بیکر را برداشته بر زمین سینه افکند و در علم گزینا ز سوره زمین سازی و آتش آتش
و شنی گرفتن نظیر داشت ایامات بدان زور بزرگ نباشد نه بر سر و دپایش بجاک اندر و سر بر ابر و چو خشم گیرد بر و بر و بر و بر
چو سبل و چو شیر و چو در و چو آرد سینه آنگ بر کارزار نیکو در سوره تیغ فولاد کاره بنود آرد سوره بود شیر زمین که با دایران
و زمین که او می بینم خرد بود در کمان و آواز تیر اندازی از او ستادان روزگار و تیر اندازان فرسوده کار در گذشت و این علم را بجهتین نوع
با کمال رسانیدند و این حد که میگویند اگر تیر انداخته تیر از آن تیر از و بهر سینه جانگزانی اندام نوری و اگر خواستی تیر با نیکو تیغ خرد
به هر پوست و سر سایه کشته سدره با دایران شدی و چینی بوفان با دو خاک و آب آتش از تیر بر اینجهت اعزاز بان با کمال سیر و تیر خرد
سعاد امدار اگر چه تیران بیاید و زمین هوا بر سیر و تیر در زمره کاه بقوت افسون زور باطنی گاهی بلند می شود و گاهی است چینی
فریه و زانی لاغرو قنی موجب و سماهی محیب نظیر در سینه آمد اگر خواستی از نظر با غائب شدی و چینی نکل و در سوره بود بران غیر ما در سوره
ایشان در سورا سب و فعلن ارا و در دعا عینده باز سوره تیغ زنه و سارا و زمره سوره و اگر سینه بماند و در کمال اتفاق با هم سیر
و جهان بود بلکه گویا یک نوع پنج قالب بر آورده و در بیشتر برادر کلان خود را هر چهار برادر خرد و خود موم و ولی نعمت و خداوند مجاری
نصود خود سه موزان شمال امرش تجاوز و سوره دستند ایامات چونیک اختر گشته از نعت فیروزه شود پیش بزرگان و سوره
کس شسخت دولت پای گیرد و بچشم بختیاران جامی گیرد و در جو زمین سپر کلان و در پشت داشت نشاند و محمد با ندران را
حد سوره در دوازده روز و قوت همی سیر اندیشناک بود و آتش عناد در کانون سینه او مشعل میگشت و بختنای آیین سلطنت
عبد با ندران و انقطاع رشته زندگی آنها خد گشته بار با بقصد ملاک همی سیر که آرزای همه بزرگ دست و زور آورید استند تیر

و مشکاک که با اتفاق یکدیگر میسر شد و در او خید مرتبه او را از خواب یافته دست و پا حاکم بسته در دریاست لنگ امانت اما آن حضرت
 الهی شام حال او بود که از راه اش پیش رفت و در هر مرتبه بهم سین سلامت ماند چون در هر تراشت حدیث شر را هم صرت قابل دانست علی عهد
 نمود و در کارها جانی و بقعه اعتدال را گذاشت و در دین زیاد تر حسد برده به پدید پیغام کرد که از سلطنت محروم کرده امید و تاب
 اطاعت حدیث بنذارم همین زمان خود را هلاک میکنم هر تراشت خاطر داشت پس سفور داشته مقرر کرد که نصف ولایت بعد از درود
 باشد و حدیث شریع بر او را آن خلش و دشمنی مانده بود پیش از آنکه حدیث در آن ملبه برسد درود و این کسان خود را ملقبین کرده بود که کارها
 از من و غیره و کاه و امثال ذلک تعمیر کنند و بعد از آنکه پانژوان در آنجا رسید هر آنجا است اندازند تا پویافته آنرا کس درو سهند تا پانژوان
 سرخه خاکستر شود فرمان بر آن حسب الامر عمل آورد و عمارات سمیع و غیره تعمیر نمودند پانژوان بعد رسیدن در مکان اردوهای از سه
 و حیدر و درازی سماندان واقف گشته نبعی در آنجا دست کرده شبی بیست خود آن عمارت را آتش داده از راه عقب بدر زفتند و بعضی تنی
 با پنج پسر خود که اتفاقاً در آنجا آمده بودند خاکستر کرد یک کسان در هلاک و درود بین سوختن بجهل زنی پس برانش بلاک پانژوان مع سمان
 تصور نمودند و هرگز آنجا خود بدین رسانیدند او بیست شادمان شد و پانژوان بعد آمدن از آن هلاک در دهو اسید و لباس ز راهان بر
 معابد او ماکن بترک سهند و پسر و باره پسر بودند و پان و عمارت بر دست کشند و شیر و کرگدن را شکار میکردند تا آنکه در کشته شدند
 راجه در رو پهر زبان آنجا و ختر سه صاحب جمال و در حسن و خوبی همیشگی داشت و دمان ایام آن دختر بمحبوب رسیده بود راجه در رو پد
 با این نیاکان و خلیش فرمان رویان را طلبیده اشته جشن معانی ترتیب داده بود و تا هر کس آن دختر را نکند و عقد و نیت
 او را آورد و خان در زبان سهند سوگر گویند و راجه سلطو جو به کلان لسان قبح در میدان استاده کرده های طلا بران بسته و دیگر کلان
 روغن بیکر و هر چه بر روی بر میدان گذارنده و کمائی در رعایت بزرگ داشته بناده شرط نمود که هر کس این گمان راز کرده های را از آنجا
 چوب پیر تیره در آن دیگر اندازد آن دختر در سنا بخت او در آید روز دیگر تاجی راجه در آن عرصه در آمده بتقدیم شرط سهند و نقد و نقد
 سعیدان نمودند تا آنکه از غمده آن بر آمدن خواست پانژوان بصورت گدایان در گوشه تماشایی بودند در آن وقت اجن بر آمده گمان را
 که در ذات سختی بود ز کرده آن نجان تیره ز کرده های طلا از بالای بقیع جدا شده در دیگر روغن آفتاد و آنگاه دخت و اجده در رو پد که در رو پد
 بنام دشت از میان خدین راجه با والا شکوه بر درازی قوت گرفت اظهار گمان از وقوع این قوت و حیرت آن گداوش حیران
 مانند و احد سه را یار سه آن شب که با او مقادست توانگر دقت پذیر از بی بران رفته بود که آن دختر را بیخ شوهر بنمودند پانژوان
 هر پنج برادر و جو بیست و نه فلیش آنرا در زوجیت خود با در آوردند هر یک هفتاد روز نوبت مقرر کرده چون در دستهای او خبر رسید
 که پانژوان زنده هستند دخت راجه در رو پد را بزور گرفته اند در هر تراشت کسان خود فرستادند ایشان را نزد خود طلبیدند و شفقت بداد
 بجای آورد و باز ولایت را منقرض نموده نصف برود چون پسر خود جمال داشت و نصف پانژوان و با ایشان نمود و در حق روال طلا
 در میان آورده پانژوان را رضعت داد که در شهر اندر بیت بر سطل در آنجا جمعا که نالی بهمال آن شهر بدلی شهور گردیده نرفته است و ز زید
 راجه حدیث در آن شهر رسیده و با حاکم حکومت مقید شدند و در شش روز قوت مراد می اگر مالک بستیز در آورده فرمانزادایان گیتی را
 فرمان پذیر کرد و ایند چون دولت و کنت بسیار هم بر یک راجه و پویو حسن که احیاد او را میسر نشده بود با تمام سینه کرج سینه
 سینه عبارت از عبادت محلی است که افواج طعمه بجزیدن هزار بر زمین سینه سهند و طوفان طلا و نقره با آنجا خیرات میکنند و افسوسها خوانده
 اقسام اغذیه و عطریات و اخلاص نفیسه در ام الغصا انداخته خاکستر بسیار زنده عمدترین شتر لظاین ملک است که راجه از بی
 جمع آمده تمامی امور و خدمات شنه که آب گشتی و طعام نهی و آواغ شونی و دیگر چیزیات بذات خود بجای آورده و این عبادت آنرا میسر شود

کہ مکشتر برسیج ملاو جانی باشد چون را جہد شتر افراہمہ ایاں ہند و نیز ہم سہو حکام نام عالم مطیع و منقاد بود و ندیمان جنگ حسب اللہ
با تمام رسیدہ جو جن نیز دین جنگ آمد و شریک کار بود از دین شوکت و دولت را جہد شتر عداوت کن و حصہ زمین بتاریگی دل
اورا خا شیعہ چون خصمت شدہ و دستا پور رسیدن در دل را بارہ بقیان خویش ظاہر کردہ در زمانہ خشن بنیاد دولت را جہد شتر
شہوت کہ در صلح جہنگان بران افتاد کہ مجلس قمار راستہ دوران عمل پانچ کاہ کردہ ملک مال از دور قمار با یک گرفت چون این
نبا گذشتہ آمد را جہد شتر از اندریت در دستا پور طلبا شستہ بعد درازے سخن مجلس قمار ترتیب یافت پاسہ نامی نداست سائتہ
جگہ شتر جن آتہ بر بران رفتہ بود کہ را جہد شتر بار اوران سرگشتہ تباریہ او بارہ ابلہ چاہی بیابان افتقا کردہ با وجود عقل و دانش
فریب غل بازان خوردہ و چہ خزان و دغاغلی مال ملک و اسباب تجملات سلطنت در باخت و از جمیع ماطیق علیہ الملک مال مال
دست خود را خالی ساختہ اعیان شدہ و روز دست فتنہ پایاں بدست ملک باو میاند و نہ مال بدید باخت باو سپہ بدساز
کج باخت باو جریف کجا باز بنشستہ بلاخانہ روسہ بدیر غاست عدو بیاسہ کہ بی چون از ملک مال چیزے نامند آنخان سلوک
گردید کہ سر جہاد درونی برادران خود را پس از انان در و بدسے را کہ زود بہ سر فرج برادر بود دوست نبوت و باخت و قریع این امر
حیرانی نظایان و باعث بناسے او گردید و دو ساسن برادر در جو دین بے آرزے نہ و دہ پیدی را موکن و ہرزہ گویان در
انجن آورد و دست لام در جو دین خواست کہ بر سہ سازد دوران دقت آن منصفہ حاضر بود و نجاب از نہ تعالی کہ شتر اعیان بہت
مناسجات کردہ استند مای فخر خویش نمود و تضرع او بدرگاہ محیب الی جوات مستجاب گشت چون دو ساسن بے آرزہ مزاج
از بدن او برگرفت القدرت الہی پارہ دیگر بروطا بر شہد بہین آئین دو ساسن لباس او برے آورد و از غیب کسوت و کراہی و کراہی
القدرت الہی پارہ دیگر بروطا بر شہد بہین آئین دو ساسن لباس او برے آورد و از غیب کسوت و کراہی و کراہی
از برادرین پارہ ما مانغہ شدہ القدر پارہ از پیش بر آند کہ از حد قیاس افزون بود و بالصور دو ساسن دست از دیار کشیدہ را
ماضران انجن از بدین خیال شتر بر سبتند و بر جو دین دو ساسن و رفیقان آتہ از ان خشت برکشا دند و چون ازین
سخنان چچ مخاطبیا خوردہ باو جو دگر فتن ملک مال حیوان قرار داد کہ یک بازی دیگر با بد باخت کہ جہد شتر بر دہرہ از ملک مال خستہ
باز از ان او باشد و اگر دین مرتہ ہم باخت و دوازہ سال مع برادران دھو آتہ از رسال سیر و ہم در عمورہ لظرف انغاسیر
و اگر دوران سال مخابر شتو دوازہ سال و بیابان بودہ باشد جہد شتر کہ عقل اور فتنہ و خشت اور فتنہ بودہ زمین شتر با بازی را
در باخت و باغیای عمد و شتر مع برادران و دو پیدی را ہ صحراد پیش گرفت در آنحال کہ کن کہ عمدہ بخوایان پاٹوان بود از
استہرا گفت کہ ای دود پدے ہمراہ پاٹوان جہد سیر و سے کلا نمت را جہد جو دین باش اور زوجیت تو مر دے سقر جہا کہ
کہ آتہ و تر القار نماز و فتنہ دو ساسن بر زبان آورد کہ پاٹوان جہد سیر ایان داند ہمراہ آتہ چہ اچی کہ دے ارا لیسو ہرت
خود قبول کن تا پاس دے بگذرانی چچان دیگوان دیگر سخنان را کہ یکہ طبعن گناہی بگفتند و خندہ میکردند پاٹوان شہدہ
در واقعندہ بودند ہمچہ بین خواست کہ نوز بارو کے خود از تمام ازان ہرزہ گویان گیر دانا را جہد شتر دین باب اعادت
نماز و جو جہ شتر از سہتا پور بر آتہ مع برادران رو صحرانما و کونند کہ چون پاٹوان ازان شتر بر آتہ ناکمان زمین
بلرزہ در آمد برق و صافہ بدون اسرطہ ہر شدہ پیغید و با آنکہ روز گرفتن آفتاب ہنو تمام منگشفت گشت و در روز سارہ ابلا
کمال مہابت افتاد و بر کنار سہتا پور گردید و جانوران صحرانی چچان آبادی آمدند و شغالان در روز بار بار شتر رسیدہ فریاد
کردند و رگ ابلائی دروازہ شستہ آواز نمود و گل ہلو فرسے بر درختان و بیابان انگشفت و آب دریا سیر بالا چچان

در زمان منو بهر موسم برادرانند و ماه کا و حکره و دیگر حیوانات غیر من را میدهند و دیگر امور آیات که باعث مهابت دلمانند مثل طوفان
 گر وید و انایان گفته که نوع این قسم خوارق عادت دلالت میکند بر آنکه در اندک زمانی بشاست اعمال پسران و بهتر است آفات و بیست
 عظیمه پدید خواهد گشت و در خدشان چه بیچید که کار با مینست و ناید و جز اینند که دید با لعل پانڈوان و دهرار فی طرح اقامت انداختند پسران
 چند سال در آن بقوت ریاضت خویش در اندر لوک که عبارت از عالم ملکوت باشد همین بیکر عمری رفته ناشانی آنجا گشت و راه و پیشتر
 با پسران و دیگر تاجهای اکنه خضره و دنیا می بستند که عبارت از شیر تباشته طوان کرده سیر خاک سپید نمود و در این پنج سال در اندر لوک بوده
 اقسام نمونان شیر اندازی از لاک آنکوخته با سبب و تجملات بسیار آمده به برادران همی گردید پانڈوان دوازده سال در دنیا با آن تحمل
 ششاقی بی پایان بوده گذرانیدند و وقایع غریب و سوار عجیب بانهار و نمودن سال نیز در جم در شهر پسران هم رسیده به تبدیل نامها
 خود لوکر را به برادر هاشم شنیدند که آن در جو زمین هر چند صیبت و جو نمودن نامان را هرگز نماند چند چون سیزده سال با فقصد بسیار ظاهر شد
 بیغام بدر جو زمین فرستادند که حصه ولایت مارا محبت فرمانداد از رعوت قبول نکرد و با بیغام نمودند که اگر حصه نباشد پسران با جماع
 ضروری و قوت الکویت ما سرتیج برادر را رخ و موضع کینهل و کرنال اندر می و بر نامه و اندر پست غایت نامید تا بران قناعت کنج کار
 با جنگ جدلی کشند در جو زمین شایر جاست که در داشت و اطلبش هم نزدیک رسیده بود و با آنکه پانڈوان سرتیج موضع قناعت میکرد و مبلغ
 نگه داده اراده جنگ را تصدیق داد و از لطراف راجا و رایان و الا نشان که با و محبت و اتحاد با اطاعت و انقیاد داشتند با مانت و امانت دادند
 طلبه داشت راجه بدشتر سرتیج از خونان و معتبان و اخلاص سندان خود که فرمانروای همی همالاک بودند استمداد و اعانت نمود در
 اندک زمانی احوال و انصار طریق جمع آمده کار طلب شد به سرتیج که اجتماع اینقدر عساکر در هیچ معرکه آن نمیدهند چون مساحت
 گو که کجاست موافق عقاید بودند که اکنون تمام تعالی ششرت دار و شرفترین اماکن و بزرگترین معابد واقع شده و بقول و شمشلی سهند
 برهما که در لیکه آفرینش دوست در همان مکان باراده آبی موجود گشته حسب الامور سبب جمعه با جانجا با جادو آفرینش پر دست
 اعتقاد آنجا آمده بر کس اهل نفوس در آن محل قالب همی گذران آمدن دوباره در دنیا که عبارت از نتایج بوده باشد سخات ماب
 در عقبی بهشت مقربان نصیب او شود دهند آن مکان عوالمه کارزار قرار یافته معرکه بیکار چهل و هشت کرده همین گردید در زمین
 امواج و سبک کواج از بی هم میرسدند و از کثرت گرد و غبار موکب کو زمین و آسمان ناپیدا و از بسیار گوش و خروش نمونند شور و غم
 همیداد و صد افکاره و نامی دلوله در زمین و زمان انداخت و پاس و هوسه کشکیان گوش فلک که ساخت اسپاست برآمدند
 سپه بونی و کوس و زمین آهینی شد سپهر آخوس و بلزبید که و بچینید دشت و غوغای زخم آسمان در گذشت و درانی مکر تاب و تیر
 دنگ رسر مغزین بر دوازده کس رنگ و زفر با در حمزه و کادوم و سهر بران بصوراره کرده که در زغردین کوس خوار شگفت و
 پراگند سیرغ در کوه قاف و تیر و لغیر چون شد تیر و در آمد برقص از دومی و لیر و زغردین کوس خالی بلوغ و بین از نه افاز
 در کوه و درغ و خرد شنیدن کوس روی مینه کاس و بنوشنده را داد در جان هر اس و ز شوریدن ناگه کرناے و در افتاد و لپزه
 بروست و پاسه و کوهی که باوقیامت وزید و زمین پاره شد آسمان بروردید

ذکر شروع جنگ پانڈوان

پانڈوان لشکر خود را بهت بخش کرده رویه بیکار آوردند نخستین همی سپهر در میدان در آمده از فخر و مسرت لکه غریب دیدیدان
 آفتند و از آن آواز چون لنگ فیلان و اسبان خود را بر بهدگر ریختند و دیگر مخالفان ترسان و از رانگ ریختند و اگر گران درست
 گرفتند بیکر غنچه پسران را به راجا سواران خاک میدان هموار ساخت و فیصله اسب را بر کشته زمین انداخت و آدمی را بر کوه

از ده گشت و لیسبرگ از پشت استخوانها بر شکست میخیزد چنانچه گوی که شیر زبان بگردد و سفندان در آید در اوج مخالفت در آمده مسلک صحبت
انداخته میخفت و از تیر خارا شکاف خون بران شهر کرس بر زمین ریخت و گره گره مخالفان بر خاک انداخت و از شجاعت خود
انرا قیامت نمودار ساخت چمنین در دو دهن اولونج خود را ترتیب و تسویه نموده حلقه های فلک با بجم و برگه توان آراسته تصعب فیصل
نچه سوار و پس هر سوار زینت پیاده بر گماشت تا بر گاه فلکان را بیجا ندان کند زاننده سواران و پیاده ها از زمین آنها برانده کار بردارند
نمانند و عا کفر و در اسباب لاری و اسپد کے بھیکم تمامه و درونہ اچارج و کرک و دد ساسن و فکلن پنج بخش کردانید بھادران نگو و درین
و فاع و عھد ہجیا در آمدہ بتعلی کہ شیران را سپر ما یا بازان صفوت کلنگ را پریشان سازند صفوت باندوان را متفرق کردانیدند انکھ
را بتیر خارا کردار و تمشیرا کدبار بر خاک انداخته جو می خون روان ساختند بھیکم تمامه کار برد ازینا نموده نوسع خبک کرد کہ اھد
راتاب مقاومت با او نماند گویند کہ بر روزہ ہزار کس را لغوت سر بخند شہامت و زہ ربا زو و شجاعت بر خاک ہلاک می انداخت
و در روز علی العواتر انجمنان مرد آزما میرسد نموده زباده از یک لک صاحب اربابہ و فیصل شیعہ اسب سوار از دست او شستہ
بہین آئین بہادران رزم آرزو دلاوران عھدہ وفا مبارز خود خواستہ و امتیاز رنگینہ و آشنائی برداشتہ نامہ کردار و خندہ و خون ہم
میر بخندہ و بنوسع گرم کارزار و آما دہ پیکار بودند کہ گویا مستانند یا رستم دستان و افلاک با عیون کو اوبک نظارے کرد و بوزن
سیف و شنان مدح سزلای مبارزان سے نمود بعیت پدیرانند بد بر سپر جامی مہر ہمت منتظر تا مہر آرد سپر ہر اللہ تعالی
روز علی الاقبال محاربه صعوبت از ہر دو طرف چنان رو سے داد کہ شرح آن از کتاب ماہا تجارت باید جست بیان جانقتا
مردان آن میدان در دفتر با کجائیش ندارد از آنجا کہ در لوبہ تقدیر فرسخ و نصرت بنام را جہ شہرت شہرت شد بود و زو زار ہر سے
اقبال قوت سرخ چٹالے زوال بردرد و دھن و دیگر مخالفان طرف یافتہ غالب آمد و روزی سجد ہر دو دھن از ضرب گردو کوبین
بھیم سین با قبال علی قابل تھی کردہ مکافات اعمال شنیئہ خود رسید و نیز سرادران و خویشان و نشتبان او کہ با او در نجات
رفیق بودند بجز اے افعال سیدہ رفت ہستی بر بستند و درین جنگ سیدہ چھوٹی کہ با مطلق اہل ہند عبارتست از زینت و کشتی
و صد و ہفتاد و فیصل سوار و چمن عھد و مبارزان اربابہ سوار و یک لک و نو و ہشت ہزار و صد و ست اسب سوار و سہ لک و
سہشت ہزار و پنجاہ پیادہ و عدد و یک چھوٹی کس چھل و ہفت ہزار و یکصد و ست نفر باشند و با این صاب از کتابان
طرفین نو و یک لک و ست و ہشت ہزار و یکصد و شصت نفر آدمے سوار سے فیصل و سب و غیرہ حیوانات کہ ابعصد بیکار جمع آرد
بودند و چھ روز ہم با تلف گشتہ راہ پیاسے مراحل عدم شدند غیر از یادہ کس کزندہ ماندند از آنجا کہ بود کوشن و سر خجرا و پانڈ
وساگ جا و ہمت کس از طرف باندوان و کرا چارج بر چمن کہ اسناد طرفین و صاحب سیف و ظلم بود و ہوشمانان ہر دو ہر کس چارج
کہ نیز استا طرفین بود و کثرت بر جا جا دو لک از چھ ابطال رجال و ستغ و دہ ہشتند بود و چھش ہزار و زو بار و سے در دو دھن چاکرس
از طرف کو روان مخلص نہ کہ کارزار سے برو کار آمد کہ بعد از ان تاحال کہ چھ ہزار ہر ہشت صد و شصت چو نسیال منھجی ہمشور و بیخونہ
بیکار سے رفتن نمید ہند با چھ را جہ شہرت اگر چہ فرسخ و نصرت یافت اما از رفتن دستان عالم دھیات علی مخصوص کشتن
سرداران بخوٹان و دوستان و ہشتہاں و از انہم زیادہ تر استیصال مرعیان و مرشدان و ہستادان مثل بھیکم تمامہ و در وقت
و غیرہ ہنہا بہ متاع گشتہ نظریہ بقائی و دنیا و شوق ہر گشتہ این ہوہنوس نامانندہ دل از تعلقات ہر گرفت و خواست
کہ ترک غلظت نمود و ملائے و مدارک سہر و ہنای فضل امارہ لعبادات شاق و برآفتند اما لاطفاق نماید لیکن بھیکم تمامہ کہ در رگاہ
دفا و در سقا اجمیانت داشت بر ہنای بھند و مویر و مو غطیے نظیر امر از ان واد سے باز داشتہ تر خیب با مویر سلطنت و

در همان روزی که ولایت اعدالت و عمر و حاکم را بر سر تبت در آن روز تصدیقات و خیرات آن تصدیقش در کتب معلولیه بنویسند مهابرات است و نمود و کلام کار
 از جنون کرد و دیدار جادویش موجب حکم اول نهاد و امر سلطنت گشت تا آنکه شتابان بود که در سلطنت بود و ملازمت و سپهر شراست عم خود رسیده و گزینش
 در روز و چون دو دیگر پیشش گذران خواست در ابعاد اجازت یافتن تبت شیت امور جهان بنای بیروخت و با تقاضای هر جای بر او خود که گزینش آنان در تبت
 هنوز و دستور و اوصاف هر یک شنودست آنکه مالک را در حوزة تفت خود در آورده و دیگر فرمانروایان را فرمان پذیر خویش کرد و این چون
 بیاس و دیوانه صفتش گفته بود که اگر ملک اسوسیده و تقدیم ساند تبت نشات خاطر او که از گزینش شدن برادران و خویشان و ادراف و فرغ خواهد
 و نیز کفار و جرائم متحققه و موهوم را دست و با صلح ننهد و آن این ملک عبارت است از عمل مخصوص و آن برین منطقت است که اسپه مرصوف
 به بعضی اوصاف که آنم چون غنقا غیر نام شافی ندارد بهم رسانیده و مطلق امانت گرانند و فوسه عظیم از بنا در آن صفت شکنج و لا و اوان
 تیغ زین و بنال آن تعیین میکنند و آن اسپ باره و خویش در تمام عالم میگردند هر جا سکه حکم آنجا خبر یافته استقبال شنیدند و جنگار بهر
 نماندند که آنراحت و زردی آن اسپ را برین در عساکر تعیینه و بنا لاسپ استیصال گونگوشال او بر دست او را بر این رسانند و آن را سخر
 گردانند و همین آیین فرمانروایان عالم را صلح و متقا و نمود و بجای خود برگردند و این جنگ کسی را سیر و نماندند که حکم او بر تمام عالم جاری شد
 چه در ادراف و چه در شترچین عقیده است که بر حکام اقالیم سبعه غالب آمده و حسب الامر بیاس نیز تقدیم ملک اسوسیده و مقید شده و صلح و توافق
 فراموش آورد و اسپ بر صوفت باین صفت گفته و جنگ باشد و گوش راست آن سیاه بود و بجهر سانیه بقا عده همین سر داد و در چهره را در فرود آید
 قاهره و بنال او تعیین کرد اسپ مذکور در بر ولایت که بر سبب حکم آنجا استقبال برآمده اطاعت می نمود احدی را یا بار نبود که تخلف و آنراحت
 تواند و زردی آنرا که این بنال اسپ بر اکناف عالم نموده فرمانروایان هفت کشور را صلح و متقا کرد و وفود و اجناس بیرون از حدتیا
 از هر دیار برین پیشکش برست آورد و بعد از کمال ملازمت را چه حد شتر سیده مورد تحسین و آفرین کرد و در این ملک را خاچه کج گشت
 تقدیم رسانیده و تقدیرات داد که در جهان اطراف مالک و فقر و مساکین از آن سبب نیار نشدند بعد از فراغ از این جنگ با مور جهان بنای پر درخت
 عرصه عالم را باشد و عدالت خود پر نور و مومر ساخت و در عهد او باران بارفت و بر دوقی خواشش مردم می بارید آفت فطه و بار و نمیداد زمین
 سبک گشت پذیر و خرابه تمام و کمال فرور و سست شد زراعات و دانه ناسه زراعت البیده تریشند و باغ و دروغ سیر و شاد بود و خوش
 و طهور و کمال فرحی و خوشنمندی سیر و طبر سبک و نابل خود و صلح از کاسب خود با سود و نماند و لطافات و عبادت مستغول می بودند خبر
 در روز و این کسی نمی شنیدند عالمیان در حصار امن و امان و کامران بودند و بیست ز عدل او شده باز غنچه جنت گلنگ که ناسن شده
 شیر سینه رفیق شغال بنام این در آنکند و زمین بر در چینه نه آن فراز بر در و چو اید و جنگال که گویند روز و شتاب و سپهر برین از نماندند
 او هر می یافت و دیگر محتاجان نیز تقدیمت کامیاب بودند راستی و درست گوی جهان داشت که تمام عمر را بر لبش کذب نیالود و غیر از
 که کسی حسنه بر زبان نمی آورد و تقدیم است و سپهر شراست عم خود نصیب همین بود که در آینه حصول رضائت و او را بر جمیع امور مقدم
 سیداشت و او را در جهان بنای بود و به پیشش انجام سیداد و کلی جمیع خزان و کار خانات بدست او داد و خدا مگردانید بود و سپهر شراست
 نوسخ زندگسبک کرد و در زمان سلطنت سپهران خود این قسم حکومت و فراغت میسرش بود چون شانزده سال به تینوال گذشت و در
 بهم برادر و در او که سپهر شراست را اصلاح خواست نیز و تمام آنچه آن بر بار و سوسه خود دست زد که او از آن دور رفت و بر زبان آورد که آن
 بازوی من جهانست که یک صدای سپهر شراست را باشکرت آنما گشت و سپهر شراست از استماع این سخن غمناک گشت و زیاده بر این تاخیر دن
 با نماند و روز آنجست ترک تعلقات نموده مع زوجه خود گند بار سکه و کشتی با در پادشاهان و پدر برادر خویش و صحرا رفتن عبادت و ریاضت
 استغفال در زید بعد سه سال بر کشتن تالاب نهادن و رفیقوسه در سپهر و اولنگ جهان گذرانند و نمود و دنیا چنان بیاس و دیوانه صفت گشت

احوال بائندان و کوروان و دیگر حکایات بدلیه مفصل تجرورد آورده کتاب مهابارت که در باب شش و بیست و یک اشکوک است کرده از آنجا که نشتها و دشمن براراشکوک در شرح حقیقت و طریقت و آیین مذاجلی و خدا طلبی و صنواط ایزدی و جستی و عدالت و نصلح و سخاوت و کیفیت انگی عالم وجود و عالمیان و بولست و چهار هزار اشکوک ششتر عمارات و چه تیریدین این کتاب مهابارت آنکه معنی مهابارت و معنی مهابارت جنگ است چون مذکور شد که مای غلغله و آن کتاب اندراج یافته ازین جهت مهابارت موسوم گردید بیاس دیو و دین کتاب ولادت والدۀ تولیش و زادن خود طبر زغر میز آورد و تفصیل این طریق اجمال آنکه راه عظیم انان در خدی بری بود در زوسه در صحرای عسرت کمار اغشغال داشت در اسحال او را از خیال زدوده تولیش که با او اخلاص بسیار داشت شهورت غالب آمده انزال شد و راه آن کسی نمی راد بر برگ در ختی گدشته حال شاهین که بان شکا و صید و نموده فرمود که در هر سر از نته بز و کوه او برسانند ما همین کشور آد میان داشت حسب الامر راه آن برگ ما مینگار فتنه پرور از در آمد در افشای راه شاهین دیگر او را دیده داشت که طعمه در رفتار دوست از غیبت باور سیده و در او نیست اتفاقا در او نیزه هر دو شاهین بالایی در یاسه جمنایوده از شورش آن حال او را آن کسی از آن برگ بخیزد در جهان مای افتاد و بارادت ایزد سے مای مالک گشت و بعد از دو ماه مای بدام صیاد آمد چون صیاد و حکم مای انگشت پسر سے و دختر مای بلیق تو امانی بد را گند مای که میران شده آن پسر و دختر را بل از مرت راجه برده و حقیقت بعرض رسانید راجه پسر را بفرزندنی خود گرفته مین که در سنس کیت مای را گوند نام نهاد چون کلان شده ولایت کناد در مای ستایج بجا گشت شرمعت ساخت و آن ولایت بنام طایچی میناسبت اسمی پسر مذکور شرفت گرفت و راه آن دختر را قبول نکرده مای که گز از ایزد زنی خود پسرش نمود چون بومی مای از بدش سے آمد از غیبت او را محسوس گفتمند و چون گند با نیز گشته اند و اذی خودی گشته صا در و وارد از در ایاند را نیده و از هر یکس خیزه گرفتنی چون مدنی گدشته و آن دختر ببلوغ رسید روزی بار اسرین میکسبت بن نشیطن بر مای از مرتا منین و نیز عم اهل چند بنجله یا بارفتگان درگاه و نیز در سه کوه در در راه مجور زود و دختر را دیده و مامند مینشارت با او شد و دختر از صلابت و مهابت نماید تر سیده و التماس نمود که مرا از تقدیر مای شریف انحراف نیست اما از مر و صید استاد اندر مدم در راه بار اسرینقت باطنی خود علی کار کرد که اسیر سیاه بید گشته عالم را خان تیره و نار ساخت که به چکس داشت کشتن بطنی آمد در آن حال با آن رنگ حجت داشت چون فایغ شد جهان نمان پسر سے ولادت یافت و جهان وقت آن پسر بان جوانان چهارده ساله گردید و پسر و مادر را قطع کرده و رضعت حاصل نمود و در جنگ زفته لعیات و صیود و حقیقت مشغول گشت پسر نام او بیاس دیو گدشته و از تقریفات باطنی پاراسرین چکس حجت این مرتاض با آن دختر و ولادت او اگهی نیافت و دخی بکارت چچیان تا گفتمند ما ندانوسه مای که از نیش سے آمد بومی خوش سبیل گشت و این سه مقدمات را که تجرورد کرده و از یکایس نکشید و نانی احوال آن دختر و بعد از نوبت راجه مستحق و را مدد و زعم علماء که شیدا گدشته است بعد ولادت و صحرایه مهابارت بهشتغال و زرنیده از و اسلان درگاه و بار یافتگان آگاه گردید و از موهبت الهی باطن او فوسه انجلا پذیرفت که جمیع علوم مای سه و باطنی مثل انکیات و طبیعی و ریاضی و منطق و مناظره و سایر علوم متعارف بر او مکتشف بود اگر چه در بدایت ظهور عالم و عالمیان او بوجب الهام الهی بیدار مینماید که در لویه آفرینش مخلوقات او را مینماید تا هر گاه او را نیده اما بیاس دیو از آزار چار نخت ساخته سهریک را باسی موسوم گردانید یعنی رنگ بید و سیاه مینماید و چه تیرید و دختر مینماید و سهریک بیدار در عالمیان شایع گشت و کشت بگر که پسر بان و سیر زده مای سه را از بید مینماید تا هر گاه در مرتب نموده بودند و از انقلاب او در و از زمان سندرس و مندرسم گردید و بود و حد دانمارا بیدار ظهور نمود و زاده کتاب مهابارت که حقیقت آفرینش اهل افلاک و اهل خاک و ظهور عالم و عالمیان در او بائندان و کوروان و حکایات بدلیه دیگر در مندرج است از تصانیف او و نیز میندانت شاستر که در علم الهی و طبیعی و مناظره و منطق و جی

نظر ندارد بطور دورده و دعت و جو در برین و تمیلات بسیار اتمات نموده و اعتقاد دانشندان این دیار است که از حضرت مقرر که از حضرت گویند و نسخ تواریخ که پوران نامند و صحائف حکمت و نجوم و دیگر دانشها آنچه بیاسید و رواج داده منظومه مستر و عمل بران عبادت و نتیجتاً بر در آخرت است و سوسا آن آنچه نرم آریا بان سخن زنگنه طرازان برین مکتب و رسائل و احوال و مسائل اختراع کرده اند لاف اعتبار و غیره قرار نیست و نیز اعتقاد آنجا آنکه بیاسید و مملکت هستی جاوید بدوشش گرفته تا حال در عالم علوسه و سفلی سلسله است و بر خفا سیه امور است و استقبال و اسرار حال و حال آنگی دارد آنچه میخواست بفرموده بگویند آورد و خیا آنچه غریب حکایات و عجایب خوارق عادات از دکت معتبره سندندرج است و همچنین از سرس که شش و بجم و اربین و کران و دو چوین و دیگر بباداران نیل نمن کار باری بزرگ و امور سنگین منقول است که هرگز عقل و فتول ان اقتباس کند بچشمگان از شنیدن آن در کردات تعجب در خط تحریف فرمیر و مندوشتر فکری آفتاد که کتاب سماجیات بل تفصیل مذکور علمای سید قابل اندک مدار گذر در روزگار بر چهار دور است *

اول است ملک مهند که بیست و هشت بنر سال و اهل آن دور از غنی و فقیر و صغیر و کبیر صفات راستی و درست کرداری و برینا صفت دیرینه کاری و کمال زور و قوت سے باشند و مع طبیعی آن مردم یک یک سال است *

دوم ترتیباً دوازده یک و نو و دوشن بنر سال و درین دور عمر و قوت و قامت و صفات حسن نسبت به و راول و هم حصه باقی میماند و غیر طبیعی مردم ده بنر سال *

سوم دوازده بنر است و چهار بنر سال و درین دور ستر از عمر و قوت و نیکو کار سے بالنسبت بدوم نه ستر اهل میگردد و عمر طبیعی بنر سال سے شود

چهارم کلک چار یک و دو بنر سال و درین دور هم از عمر و قوت و اوصاف نیک بدستوری که نوسه ستر مردم حصه باقی میماند و عمر طبیعی صد سال است و این دور از جمیع ادوار از بون و ف سد قرار داده اند و اهل این زمانه از صفات حسنه دور و ملکات ذمیمه نزدیک سے باشند از خجیت است که اهل او و اسابقه قدرش بسیار داشته موافق آن از منده بر صدر امور و خطیر سے شده اند و اهل این زمانه که قادر بران کردار و اعمال شده و نمانده اند از خاقت انبر سے زیاد تصور نموده در بجه حیرت فرمیر و مند و این او و اتا اسقاط رسته عالم که امتداد ان برون از حیطه شمار و افزون از حد قیاس نماند سید منده مانند گردش چرخ علی التوا نیز میسر در وقت رسیدن دور دیگر بیان تبدل مهارت و توان و وضع و اطوار مردم از جمیع صفات بقیاس ملکات به روسته که نقیصه تبدل میاید و اوضاع مردم مطابق دور دیگر میسر میگردد و چون پاندهالی در اکثر دور داپر بوند و راندک مدت آن دور با نقض رسید و شروع دور کلک گردید و اوضاع و اطوار انانان برگشت و علامات فساد نمود و برگشت چنانچه قصه نقل میکنم که پیش از شروع دور کلک شخصی در بستاپور که مری عظیم بود خانه سنگینی از شخصه خریده و شروع عمارت نمود قضا را بسیار نفوذ از زیر زمین و در آن خانه برآید چون هنوز زمان حق نشناسی بود آن شخص نیز و شنیده خانه انهار نمود که در خانه که از تو خریده ام خزینه مدفون داخل می نمود نفوس که از ان برآمده خلق نمود و در آن مرد باسخ و او کس خانه را با آنچه دوست بدست تو فروختا هم نفوذ با هر چیز از آن خانه برآید ما در آن مضمین است اگر این از نصیب من بود که در آن روز ظاهر شده که در دست لغرت من بود و امر و کرد که آن خانه ملک است این نفوذ نیز انان تو باشد آن هر و شخص درین گفتگو با هم پیچیده و احدی دست لغرت در آن نیلوده این ساختار در دارالعدالتیه حدیثش آوردند را چه که دانای احوال بود و خاطر آورد که غریب بود کلک میسر نیست مردم باین طور نخواهد ماند بان هر چه شخص فرمود که با نقل این نفوذ بطریق امانت بوده باشد در چند روز بعد را شنیده و فیصله کرده خواهد شد چون در کلک در سید پزود وضع مردم در گران کردید بائع و مشتری بر نفوذ مسطور بر خلفان گفتگوی سابق با هر گران یافته نمود و

بخوابد و میگردد که من خانه را فروخته ام نه فرو و دینیه مشتری میگفت که من خانه را با ملکه آن خریدم و جیبت داده ام این لقب و تعلق بمن دارم چون
 این مقدمه باز در حکم عدالت را بر وجه گشت و در حق طرفین بر یکس وضع نخستین بجز بپوست و دست که بر تنگی اوضاع مردم مبارکتر
 در کجاست ازین جهت دل از تعلقات برداشت و ایضا در آن ایام خبر ملاک تا مسامحه و ان وفیق سرگشته و بلیبند ازین
 جان نایب حکم در مهابارت مرقوم است بیصع را چه بیشتر رسید قبای حیات در برین تنگ آمد و عالم در نظرش تاریک گردید و با خود قرار داده
 ترک سلطنت نمود و توشه آخرت بسازد +

تو که سلطنت پرستیم جیبت بن ابیجمن بن ارجن ترک تعلقات پاندهوان

لندا پرستیم بن ابیجمن بن ارجن را که از اولاد بهر پنج برادر غیر از و وارث بنو قشقه فرمانروائی بر پیشانی کشید و چندی بن و بر تراشت
 را وزیر مدار علیه گردانید ترک جهان را نمود و گوشتواره اگر گوش و محامل جواسر از گردان و مبارزه و لباس شاهی از تن بر آورده پوست خربت
 پوشید و برادرش نیز شالوبت او کرد و ندیمه با تفاق میگردد از شهر بر آورده و در لجهارها ندم در آن و زمان عقب ایشان سیر فتنه یافتند
 گریه میکردند و راه همه را دلسا نموده و دواغ کرد و سر پنج برادر و دو پسر از بجان مشرق روان شده سیر ولایت بنگامه
 و آخند و سونو در درون آمدند و تمام آن مالک را گشته کجرات رسیدند و از آنجا بد و کا آمده بیا در هر یک شش و بلیبند گردید و از آنجا
 سیر ولایت کشید و ملتان و پنجاب نموده و کوه بدی رفته یا همانا شاکه کشیدند و کفارت خصیان و بر آنکسا مان که برادران خویش
 را گشته بودند و دیار و کوه برف که آنرا تاج محل گویند فرو نشاندند و بدان خود را کشتا ده پیشانی مانند برف گذاخته در دنیا کینا می در
 آخرت بر بنیاد فتنه گردید بیشتر در برف گذاشته اند با بدن عنصر به بهشت رفت اسمیات هم زدند و در دنیا کینا می در
 چنین نیکان می سرده کس نه بی نیکانی که تا این زمان + چو ز رشید روشن بود نام شان + ایام سلطنت گو جوان و پاندهوان لقبان
 بهر یک سیفا و پوشش سال و در دو بن سپد سر تراشت به تنهایی سیزده سال و راه چه حدش بود خجک مهابارت و گشته شدن و دو ده است
 به شش سال است و جیبت عکبند و بیست و پنج سال می شود و در زانیک پاندهوان را با گوروان مجاری برود و ادریان پیر خجک برادر هم می
 در زرنگار گشته شدند پاندهوان ابریشم اولاد گشته خاطر و شکسته دل گردید و هم خمر اران غم در غم زده دل گاشته متعفن از خرابات
 ایزدی استیگردد اشتند چون تقدیر بران رفته بود که مدت تمامی فرمانروائی در نسل پاندهوان باشد اما بعضی از زبانی ابیجمن بن ارجن
 در آن وقت که ابیجمن و خجک چکا بوه گشته شد حاصل بود بعد الفصاحی مدت محمود از لطن او سپه سعادت و اثر ولادت یافت نام آن پان
 پر جیبت نهادند پاندهوان که در نسل نام امید بود و چون مولود زندی از سر گرفتند و امیدوار بقا سے نام دشان گردیدند و اولاد او نامی بود
 بعیت امید نوید سے نبی امید باست + در پس خلعت بیست خورشید باست + الفقه پر جیبت دعوت و میرت زیبا در زر و
 قوت بی جیبت بود و بعد از آن که پاندهوان خجک سستی بر بستند هر یک از سے جهان بینی گشته با حیا می هر موسم مدلت و جهان داری گوشتید بعض
 و اکثر سستی و رغبت بر و سے نام خود و آبای خویش را در پیش کرد بعیت آسود جهان بدولت او + از وقت نظر طلعت او
 راه پر جیبت هم مانند دنیا گان خود و شکار دوست بود اکثر اوقات در صحرای رفته بدان کار اشتغال داشتی و از حال رانمایا خبر گزینی و جانت
 عابدان کرد و میانان لعیادت مشغول بودند نموده چون مدتی بین خط گذشت روزی سے لعیادت محمود و لغوم شکار سیر و آن پاندهوان
 و آجوبی نیز از دست راه نموده بر مید و صحرای و گردید راه تمامت او کرده آلفدر راه برید که از آن خویش حیا افتاد و از بسیار سے
 تلخ و وحشت داشت گشت برای آب به طرف امید و بدقتی اگر از پیش بر درویشی نه با صفت کیش افتاد و سواد و طاعت مختلف بود
 با صفت بوده اوقات غمناک را در یاد برد العباد بسجده در فرزند او کئی از جیبت او وضع شکوه عرفان پیاسی از پیشانی تو را بی اولاد بود

محاسن سپید برگزیده و نور آتش مانند خط شعاعی از نور خورشید ظاهر و فروع حقیقت از ماضی ستر و روشن لبان آتش با هر
ابیات در خاک شکفته بوستانی و در گردن هفت آسمانی به از خلق نشسته بر کناره و در دامن گشته بختی تا سه چارچرخ آن
 عبادت کیش را دیده از اسپ فرود آمد و طلب آب نمود در پیش از لبیک مستغرق عبادت بودند است کیمت بود و بیگم بود که از
 آتش شملگی برشته بود و از غرضش شعله در کشید هر مده ماسه که در آن جوانی افتاد بود و دیگره شنگان برداشته در گلو سے آن زبان
 انداخت و از آن مکان بسکن خویش راهی گردید و در پیش همچنان بجای خود معقول و مارد گلویش آویزان بود و پسر آن عاملکه آمد
 در گوشه بجا دست شعل بود آن را سرنگی گفتند سے اتفاقا در آن روز از عبادت که دست انفرغ یافته شدادان و فرغانه بقصد ملاقات
 پدر سے آمد کسے با او گفت که راجه پرت کیمت مرمده در گردن پدیرت انداخته رفت سرنگی شنیده خشمناک گشت و دیگر کار با رفته
 غسل بجا اب حدیث مناجات نمود که هر کس مارد گردن پدیرن انداخته بود بخت روز بختک مارا و اگر نیده بر خاک هلاک اندازد
 دعای او سجا بگشت چون از مناجات فارغ گشته بود کیمت پدیر رسید دید که بهان غلط در راه صفت مستغرق است و مرمده در گردن
 آویخته از دیدن ایحال با او زبانها افتد کیمت که پدیرش از احتمال باز آمد سرنگی گفت ای پدیر هر کس که در گردن تو مار انداخته من
 او را دعای بد کردم پدیر از رده گشت و گفت بسیار بد کردی که بر من راجه عادل رعیت پروردگار بندگان خدا در سار دولت او آویخته
 و عبادت نمودی یکی از بدترین خویش نزد ما بر ستاد او را بر نرفتن سپردا گئی و او را به جمیع این خبر مبتلای دویم گردید یکی از بدست
 عابد سواد بیله از او لعل آمد دوم آنکه تفرین سجا ابالدعواتی بعد بخت روز جهان گذران را پدیر و با بدین خود فرستاده در پیش
 حضرت کرده بمشورت ارکان دولت و اعیان مملکت ستونی در میان دید که گنگالیا سواد کرده پاره عمارت که رسیدن مار را
 مستور نمائند بران احداث نمود و با مصاحبان دانش پیشه و خردمندان دست اندازید در آن مکان تصحیح جست و خواست کرد
 قضا و دعا نماید در خواست آن جمعی که از افسون خوانان و مارگیران و دیگر مستغفان فر کرده قدغن نمود که بدون اسرکه را بگذرانید
 که در آن مکان توان رسید و وار و با ملکه دفع سم مار مجرب بود و نزد خود موجود داشت و در آن ایام غیر از ما در سجا بجا
 و اصلا چیزی نخوردناشش روز بدین آیین گذشت چون روز پنجم در رسید بختک مار که آمد آفریدگار بصورت آدم گشته بقصد ملاقات
 از مکان خویش راهی گشت در ناشی راه دهنتر نام حکیم که با عقدا دهنو و گویا معجزه سجا اب داشت با بختک ملاقی گردید مار از نو رسید
 که بستی و گامیر و سه جانم گفت شنیده ام که راجه را مار سے بنفون ریاضت کیشی خواهد کرد پدیر و ممان راجه را که از فیض عدالتش
 زبردستان در مدد اسن و امان هستند بعد از آن که مار کردید و او افسون چاره گری تمام افعی گفت آن مار که راجه را خواهد کزید منم اگر
 تو این قدر قدرت داری که کزیده مار ازنده گردانی با لفظ این دخت را بزره خویش خاکستر میسازم تو افسون خود را با تاجان درار
 این گفت و دختی را که مانند سلاطین مدور و بر خلاق سایه گستر بود و از ناسیت بلندی شانش تا بطور سے رسید و بیخ افشاکا زمین
 دوید **ابیات** گذشت شایخ زین فیه و کاشش ملائک گشته کیمت کمال شمش چو سکان صواع بنبر پشته چو منبش
 تیر و جد سے پرخروشته ستاده در مقام استقامت و کلند بزمین مثل کرامت چو پی تسبیح هر گش زبانی چو بنام ایضعب
 تسبیح خوانی چو نانی لفظ با کیش زهر خویش خاکستر ساخت حکیم دهنتر ملا اجمال میسین افسونی که سید است باز آن دخت را بطوری
 که استاده بود در دست نمود سے آدمی چند که بر شاخا کے او بزم سے بریدند و انواع طیور که بران آسمیان داشتند و قسام
 سحر است مثل مور و کس و عنکبوت و غیر هم که بالاسے او سے دیدند و همه خاکستر شده بود و خلعت هستی تباذ که پوششید بختک
 از ما ز شاه به این کار در گراب حیرت فرورفته با جو گفت که راجه را با قضا سے اجابت دعای بد نماید بنان خانه عدم

باید فرستاد اگر این حکیم پیش راجه برسد مالک او دستوار است که بگوید که حکیم نزد راجه نرسد نگاه و بهیتر راسته ده گفت که تو نزد راجه
 بغرض می رود که چاره زهر من خود زسه بگیرد هر چه خواهی همین جا از من بگیر و بجای خود بر گرد و خیز تا با خود گفت که اگر اصل راجه
 رسیده است اکنون من سوخته نخواهد داد اگر شفقت هم رسد و نام که چه خواهد داد گفت که اگر کوچک خاطر خواه من میدهند استن
 و بر لبی حینت کشیدن البلی هست و مغلوب حرص و طمع گردید و با چشمک گفت چه میدی بده تا بجای خود و بر گرد و خیز تا حینت شده
 چه هر سبب بهما با و داد و گفتی خاصیت این چه است که هر چه از خودی تو حاصل شود و گرد یا تو شسته و مسکینم که هر گاه مرا طلب
 کنی نزد تو حاضر شوم و خدمتی که فرمانی مقیدم آن منت کشم و بهیتر آن چه سر زانفته بر گشت چشمک جمعیت خاطر در پستان او رسیده دید که
 راجه در جای محفوظ اقامت و زریه مارگیران و افسونگران و اهل باد حکما بر دور آن نشسته اند و نوع احتیاطا کجا رسیده بر ندک احد
 گردان نمی تواند کردید بر چمنان میدان مرادید که نزد راجه آمد و رفت و داشتند چشمک فرزندان خود را طلبید شسته بر یک را بصورت
 بچین آراسته دست یک میوه و دو چوبن بر چمنان میخ میزدند از زبانان نگاهبانان اجازه گرفتند اندرون نشسته خود بصورت که فری بر کرده در میان
 یکی از میوه ها که بر دست فرزندان خود داده بود نشسته پنهان گشت فرزندانش را بصورت بر چمنان شش نشسته بودند نزد راجه رسیدند و کار کردند و میوه با طریق
 تحفه گذاشتند راجه ببید با راجه او وزیر را بختی بخود آن یک میوه ازین که در آن چشمک پنهان بود دید که خود بر آن چشمک بصورت که گشت بر آمد راجه آن یک
 را دیده بهما از آن گفت که بر دست زده از پیش زاده گفت بود که نشسته اکنون آفتاب فرود می رود و غمگین گفته آن بچین مابده بود بخود و چشمک بچین
 که چشمک باشد و مرا بگرد و یک بر دست برگردان و نماد و وقت چشمک خود را در غایت شمت و همایت ظاهر کرده بر راجه چیب کرد آن خود را بلند برد
 و سر خود را بگردان میبندد که گردیده و متوجه میوه گشت و از آن شیر زهر آن ماردان مکان آتش گرفت و بر چمنان که در صحبت و مایه بود و در تحویل
 از آن حاملگر تحفه تمام آن خانه راجه بیخ و دست و سر بران جائی برای نودن راجه بمارت کرده بودند بعد مابده افتاد که آواز چین
 صدک مساعفه از او بر ماردان شب ساکنان ستیا بود که گشت خواب نگرند روز دیگر چشمه سوخته راجه را بر کرده در آب گنگ
 انداختند خنیز روز که راجه در آنجا شتر صد مرگ بود با سماع و مایه احوال اسلاخ خویش بدایت شاسته که بر عین خود سماع آن شتر
 سخات از تعلقات است و تیغ شتر سگاس از عذاب عقوبی و کتاب بنگا گشت که شتم بر جلال معلوم منضم احوال هر یک شستن نزد آری
 سبب عیب و بزرگتر است اشتغال سبب شت و جامع آن سکندریون سبب یو در جهان ایام است که در آن مکان آنس صحبت و
 رفیق آنچین بود و از آن زمان و در بند و ستان و سبب و ان شهوگر گشته مدت سلطنت راجه بر کیمت شت سال *

ذکر سلطنت راجه جنمی جی پسر راجه پدایت

بعد از آنکه راجه بر کیمت شت که نوشته شد شت هستی بر کیمت امرا و وزیران با اتفاق راجه جنمی جی را که خلف بزرگ او بود و چین
 پد کرد و دیده که خدمت بر میان بستند و الهامت او را سعادت شتمندیدان راجه با وجود خرد ساسه آنچنان ضبط و رطوبت احکام
 سلطنت و نیدولیت اطراف مملکت کرد که احدی رایا را تخلف و انحراف نماند و رعایا و بر آید مدهد امن و امان آسودند و گویند
 بعد چند گاه راجه در ولایت شمال لشکر کشیده فرمان روایان آن دیار را بعد مجاری مطیع و متقاد خود گردانید و مالک مقبوضه آنها
 در قبضه خویش آورده مراجعت دیار السلطنت بهیستنا پونود و درین ایام چون کار نام ناید که در زمان خویش فیض و کمال
 مشهور بود بچاسن راجه در راه راجه و رودان عاید از سعادت خود شتر کرده کمال احترام میجوید و دعا با عفت کرای راجه راجه جانی
 را که با تو بیچ بکس نگردید اندر سخا ندین و ولایت آنها گرفت و محاربات کرده سبب بهاسه خدا را شستن و مالک راجه ایام او شاد
 نموده مملکتش را نیا و آخرت اندوختن چه خوبه دارد که بر خود و سپسندی امر که بر ذمه است تو لازم و نقدیم آن و سبب اینکینا می نیا

و از جمله سعادت واقعی است بخاطر تائید راجه رسیدن کار فروری که است که ما باید کرد ما بد فرموده است که رعایت سبک کار و سبک
 بود و بچنگ بدگشته و تو با وجود قدرت و قوت انعام خون بدر بخاطر سگ از سر خون بد بچنگ را بقصاص رسائی نام نیک
 تو تا انقضای زمان بایدا بخواند راجه را گفتار ما بد را ذکر و اب از دید با سگ و فرود بر خیزت و خون غیرت و دلش جوشید تا تمام بد
 بخاطر آورد که بچنگ را مع ماران خاکستر گردانید که تمام مار و از دبا از فرود هستی بر اندازد و نیارین اندیش ما دانایان زمان و بر زمین بید خا
 که در افسون دانی و بید خرافی نظیر عدیل ند آهسته و بر عم سوز و لغوت افسون ساکنان عالم علاوه را بر زمین آوردن می توانستند
 بلکه آفتاب و ماه تاب را سحر گردان سید آهسته بد رگانه خویش حاضر آورده مصباح و اسباب کشتن ماران آنچه مصلوب بود هم را برود
 کرد با تعلق در زیر این بر زمین افسون دان آتش عظیم ترتیب یافته افسون خدائی آغاز کرد دید از ان اثرات افسون و طلسمات مار و از جا
 بی اختیار سازد و آفتاب از زمین و مزارک سگ که ملکه از عالم بالا دخت آتش بر آید هر و از دبا از در آستان آتش بی زنده زنده
 پلک میشدند اول است هزار رگه که سوخت بود یک یک پس از آن یازده لگ بر پس یک یک راجه از آن نوبت بود که دور
 بعد از آن مارها بی شمار رسیده ها که شمشیر اندازند از آنجا جمیع پیکر و اسپ بودند فرقی با آن مثل خرطوم داشتند و گریه را مانند
 آدمیان گوش و بینی و دهن بود اکثر سوسه و سوسه و چهار سوسه بودند و بیضه ابتدا رنگ گریه و گریه و سوسه و دراز بودند بعضی
 هر صورت و شکل که میخواستند بر آید و بر جا که اراده میکردند بر فخذ ازین قبیل طواف ماران آفتاب و خفته که از زمین
 بدن ایشان چو باروان شد و تو آتش نفایت بلند گردید و دو آن گردون گردان چسبید و از تصرف افسون بر زمین
 ارکان حیثیت سبکیه ناگ که بقول بر این بود که زمین بر یک سر از هزار سر خود گرفته است احتمال افتاد و آن حال غیظ و آ
 که در پیش خود را از زمین مسک ساخته حملو می گرداند خود را با اصناف خود در آن آتش سوزان اندازد و لیکن چون از راه نیت
 جان آرا بران رفته بود که از زمین غیر یکبارگی که گستر زل و تمام ماران باله مستاصل نگردد و سبکیه ناگ یکبارگی خویش شمشیر مانند در آن
 استیک نام در پیشی بر زمین که صاحب فضل و کمال بود در این جا چه وارد گشته بود از راه دعا و شاشافت ماران نمود و بستن
 تقصیرات بزرگ آنها نمود و با سده عاے آن در پیش شعله آتش غضب آفر و نوشت و لقبیه ماران از آن آتش جانستان سلا
 مانند ریخته بر آید که بچنگ نامیز که اینند آتش انتقام برای او آفر و خفته شده بود و اصناف ماران بخیل و آفا که گستر گردید و اثبات
 نام نبات یافت و اکثر بر آنکه بچنگ با ماران دیگر ملاک شد راجه بعد ان تمام مجلسی عالی ترتیب داده چندین هزار بر زمین را طعام
 و نافع و نفوذ و ظروف طلا و نقره و مرامت ساخت و حکام اطراف را که درین جشن حاضر شده بودند از مرامت و جو حال بر کلام
 بجا آورده خوشنود مخص فرمود و القصد بعد ان فراغ این امر راجه با نظام مہام جان با نیت شغال و زردی و آبیا سے عدالت
 بوستان عالم را رونق و طراوت بخشید پس از ان تقصاے دست تمام دی بیاسدی و دار و در ضمن او گشت راجه از آن دانای اسپر
 سوال کرد که بعد از من یعنی با نفعان با وجود و نش خدا و دوسله بقائی محمود دولت دانسته چراغ مہم حایره مہا بشارت جزم نموده
 باعث خونریزی برادران و اقارب و قاصد ملک اکثر شریک حیات گشته بیاسدی لب پانچ بر کشا و که بادت از دی آنچه شده
 بود و منصفه طور رسید راجه گفت که آنجا با وجود آن همه کمال و قدرت این شدنی را چه چاره نکردند بیاسدی جواب داد که از آفرید نیست
 که تقدیر آفرید کار ماند که تواند نمود هر گاه از امر خداوند مجاز سے مجال نیست از اراده خداوند حق تعالی که اراده است که عدول تواند کرد
 بالفضل امر سے از پرده غیب بردست تو ظاهر شد نیست و تو با آن گناه ما خود خواهی گشت من علاج آن بتو میگردد اما اگر میخواستی
 آن امر را که درباره تو تقدیر بران رفته است چاره کن که راجه در گرداب حیرت فرو رفته رسید یک آن حیثیت خدا را بر حال آن تمام کرد

و علاج ان بفرماند تبارک ان بدل جنودنما مبعیث علاج واقعه عین ارتقوع باید کرد و در پنج سو عدد و چوشت کار از دست
 بیاید و بقیه بقصد سے الکی گفت که در فلان تاریخ سوداگر سے اسپ زبیا منظر خوشتر ام سر و گاهه تو خواهد آمد و باید که توان اسپ را بنظر
 خویش در دنیا سے و بر تقدیر دیدن آنرا خریه کنی و در صورت خریدن بران سوار نشوے اگر سوار خواهی شد آن اسپ قبل از وقت
 در بیابانی خواهد بود در دوان بیابان عورت صاحب جمال بنظر تو خواهد آمد باید که بتیلا حسن او نشوے و او را در از دو اوج خود و بیابان سے
 و بر تقدیر ترجیح و آورش نگاهت حکوم حکم او نشوے و بصورتیکه آن عورت را در خانه آورده و ماوراء مرش خواهی گردید گمانهای عظیم از تو بیاید
 طبر خواهد رسید بیاید و بعد از ان معنی از نظر غائب شدت تضاراد روز صحرانما جرے اسپ بصورت بردگ و راجه حاضر شد
 ایامات چو درستی گورد و صحرانکا و در جوانی مرغ و در دریا شنا و در وقت حمل یعنی آساجنده چه گاهه بوی چون مرصه درنده چه اگر گشت
 فگندے تاریخانه چه بروج حتی زمینان زمانه چه طوائف انام از خاص عام بواسطه دیدنش از راه آمد و در دزدان خبر بچه رسید
 چون امر سے از پرده غیب ظاهر شد نے بود تضانقابه بر دیده عقل و دلش راجه انداخته بران دشت کی بی اختیار برای دیدن
 از حرم سرخو بیرون آمد کسی دید رعایت خویش و زیبایی و دیوان نامل بران سوار گردید بچه و انگله بر سپ بر آستان ابروی رفتار
 راجه را در بیابانی بیایان رسانید راجه در آن بیابان هولناک رسیده متعجب و بیخود لرزیده چه و راست دوید تا گمان نازینی چنانچه
 سال که رنگ ماه چهارده توان گفت بنظرش در آن راه بچه دیدن خود گردید و بشانیده ادا لاسه نامنوش و گفتار شیرین از بزا دید و بتیلا
 گشته با همجا نایس خود با و عقد و حیت بسته آن حرم گل را حاصل و ار کشیده چه گشت و بعد از تقدیر مر اسم ز نقات مدار سلطنت
 از جمیع سلوان حرم سرسارته و عالی ترسافت و رانی ساخته یکام رانی پر دخت وغبان محکوم او گردید که سر موخلاف امرش بعلنی آورد
 اتفاقاً روز سے جماعه بر بنیان برانکه راجه انواع مملو مات شیرین و خوش و مکنین خوشتر لقبصد حصول ثواب پیش انجامه ظاهر آورد
 بعیت خورشدهای الوان زانده از پیش چه بچو آنها زین نمادند پیش چه آسمانها از جنس اقیما یکم خود پیش میرسانیدند و در آنجا
 این حال همان رانی که باعث صد گونا گونا و سرمایه افتاب و دایه زاران کشته و مانا زانیده بیرون آمده بر بر جهان جلوه گری نمود و جامه
 بر بنیان بچه و ظاهر آن ما پاره و رفیعته جمال ارگشته دست از طعام باز کشیدند و مانند صورت بی جان در تماشای حسن او چیران مانند راجه
 از مشاهده آن حال خشمناک و قاصد هلاک آنها گردیده همت بر جهان را در ظرفه العین با خاک برابر و منقود و احین و الا ترکردانیده بان
 خون ناحق و وبال و نکال دنیا و جنتی اندوخت سعدی بعیت چو ختم آیدت برگنا و کسے چه تامل کنش و حقوقت بسے به یتدی
 سبک دست بردن بر تیغ به بدنایان گرد داشت دست در بیغ و بعد از وقوع این امر راجه متعجب گشته انفسوس بسیار کرد و در اسے آغاز
 کرد و تخم ندامت و فرزند دل یک گشت و پشیمانی او سوگند داشت در آن حال بیاس بود حاضر گشته گفت ای راجه با آنکس من تر از این امر
 آگهی داده بودم چه اگر کمترین امرش سے راجه زبان بعد ز خوی کشود و بختی و خوشوع و خوشوع التماس نمود که الحال تو چه فرموده را وقتله
 باید نمود که بوسیله آن در آخرت به حقوقت ما خود نشوم بیاید گفت چاره این است که تصدق بسیار کنوده کتاب مهابرت را که
 مشتمل بر اسرار حق و ایزدوستی و شورش و حال باندهای حکایات براند و در آنست شیخ اصحا کنی راجه اللهم بیاید و قرآن در حق بسیار بیاید و غنای
 خیر که کرده که شکر ازندان است و شاکر و شکر بیاید بود و گوش از تلعه نوده از عصای بر او است حجت از انان که کتابیات در عالمیاش مشهور است و گوید
 لب لغزاع انامورات بیاید بیایند تمام همام بنده که گوییم در زبده بود بقصد سے اصل معود ارتحال نمود و مدت سلطنت داشت و چو چارسال

ذکر سلطنت راجه اسمند و غیره اولاد پادشاهان بطریق جمال

راجه اسمند بن راجه جی چون از ابتدا سے راجه اسمند را حال نسل باندهوان ارگشت چو در فصل معلوم نمے شود اسامی بر سر یکے

از انہما باقیہ ان سلطنت کے ارضی نسخہ نظر در آمد ہمیشہ ابن محمود محمود و نون کو نظر ان اخبار سلطین نامی الکی داد ان مناسب وقت
 اقصیٰ بعد رحلت راجہ جی بی بی خلیف بزرگ اور راجہ احمد جانشین گشتہ جهان آرا گردید و بان دنیا کان خویش طرہیہ رعیت پر ور سے
 دواد گسترے در پیش نمود مدت سلطنت او ہشتاد و دو سال و دو ماہ راجہ آدھن بن راجہ اسمنند مدت ہشتاد و ہشت سال و دو ماہ
 اورنگ جہانیانی و زینت سریر کنورستانی بود راجہ ہما سے بن راجہ آدھن مدت ہشتاد و یک سال و یازدہ ماہ بخت فرمانروائی نگیدہ اورنگ
 جسیرتھ بن راجہ ہما سے مدت ہفتاد و پنج سال و دو ماہ اورنگ نشینی کرد راجہ دشت وان بن راجہ جرتھ مدت ہفتاد و ہشت سال و سہ ماہ
 کوس سلطنت نوجت راجہ اوگر سین بن راجہ دشت وان مدت ہفتاد و ہشت سال و ہشت ماہ سورجہا نگیر سے در سر دشت راجہ سو بن
 بن راجہ اوگر سین مدت ہشتاد و دو سال ایت فرمانروائی برافراشت راجہ سدشت سین بن راجہ سو بن مدت شصت
 و پنج سال و دو ماہ اعلام جہانیانی پر او پشت راجہ سرت بن راجہ سو دشت سین مدت شصت و دو سال و پنج ماہ تا جو بود راجہ برچھل بن راجہ
 سرتی مدت شصت و پھار سال و ہفت ماہ جہانیانی کرد راجہ سو چھ پال بن راجہ برچھل شصت و دو سال یک ماہ سر ملکدار سے برابر و
 راجہ نرسو دیو بن راجہ سو چھ پال مدت پنجاہ و یک سال و یازدہ ماہ در تمام سلطنت کشید راجہ سو جرتھ بن راجہ نرسو دیو مدت چل و دو سال
 و یازدہ ماہ راہ سرو کوئی نورید راجہ بھوپ بن راجہ سو جرتھ مدت پنجاہ و ہشت سال و سہ ماہ تلج جہاندار سے بر سر گذاشت راجہ سو بن
 بن راجہ بھوپ مدت پنجاہ و پنج سال و ہشت ماہ نام فرمانروائی در گت داشت راجہ میدا با سے بن راجہ سو بن مدت پنجاہ و دو سال
 چتر و علم بود راجہ سرو بن چرن راجہ میدا با سے مدت پنجاہ سال و ہشت ماہ راجہ بھیک بن راجہ سرو بن چر مدت چھ و ہفت سال و نہ ماہ راجہ
 پارتھ بن راجہ بھیک مدت چھ و پنج سال و یازدہ ماہ راجہ دسوان بن راجہ پارتھ مدت چھ و چار سال نہ ماہ راجہ اونی بن راجہ دسوان مدت
 چھ و چار سال و دو ماہ راجہ متی بر بن راجہ اونی مدت پنجاہ و یک سال و راجہ دندپال بن راجہ اونی مدت سے و ہشت سال و نہ ماہ راجہ
 در سال بن راجہ دندپال مدت چھ و دو سال و سہ ماہ راجہ شیشیاک بن راجہ در سال مدت سے و شش سال راجہ بھیک بن شیشیاک مدت پنجاہ و ہشت
 سال و پنج ماہ سرو سے نمودہ چون توبت بر سر اور راجہ کھمین بن راجہ بھیک رسید او در سر انجام مہام سلطنت حسنی در زیدہ بقدر مہ امور
 مملکت ہی برداشت و لا ابالی میر نسبت چون سلطنت را غفلت سے لے پروائی و ذمینی تویست پا و شاہی کہ غفلت و زرد و سبے پروا زیدہ میر نسبت
 سلطنتش درینا پدید ملکہ زندگانش زود بر آید میر نسبت چو نہ بانا نڈ پروا ہی ملک چو بوہر سر سے راتمانی ملک چہ امر او زرا ستر
 اطاعت اوفانہ پوزیرش کہ دست تعدد سے در امور جہانیانی و خزان و دفائن و دیگر کارخانجات تو سے داشت در اسقند و زیر طبع
 سلطنت و جب دنیا سالک مسالک سے حقیقت و بیوفانی گشتہ راجہ کھمین را گشتہ سر سر آرا سے فرمانروائی گردید مدت سلطنت راجہ کھمین
 چھ و ہشت سال و یازدہ ماہ بود از جنجالس ہائیدان کہ از ابتدا ہی راجہ حدیث لغایت راجہ کھمین مدت کتہ را و ہشت صد و ہشت و چھ سال
 سے تن لبتنا لعل بلین فرمان روا سے لگے گردہ بود نہ منقطع گردید و امور جہانیانی بقوم دیگر منتقل گردید چہ

ذکر اقطاع سلسلہ پانڈوان و رجوع سلطنت بر راجہ لبر و او اولادش

راجہ لبر و او کہ از پانڈو وزارت بدر جہ سلطنت رسید بعد انام کار راجہ کھمین بخت جہاندار سے جلوس نمودہ بر انجام مہام سلطنت
 اشتغال داشت چون احوال نسب ابن راجہ اولادش نیز مفصل طہا ہر نسبت اسم ہر یک از اولاد او و زمان سلطنت انہما گشتہ
 راجہ لبر و اسفندہ سال و چار ماہ راجہ سو بن بن راجہ لبر و العید پد چھ و دو سال و ہشت ماہ راجہ برساہ بن راجہ سو بن پنجاہ و دو
 سال و دو ماہ راجہ تنگ ساہ بن برساہ چھ و ہفت سال و نہ ماہ راجہ برجت بن راجہ تنگ ساہ سی و پنج سال و یازدہ ماہ راجہ دھم
 بن راجہ برجت چھ و چار سال و سہ ماہ راجہ سو دیال بن راجہ دھم سے سال و نہ ماہ راجہ توبت بن راجہ سو دیال چھ و دو سال

بن راجه جیول راج مدت ستم و هفت سال و پنجاه و دوازده روز و عادت کرد راجه اسدبیل بن راجه اوسه سین مدت پنجاه و یک سال
 فرزند وانی نموده راه آن جهان گرفت راجه راجیال بن راجه اسدبیل بن جلیوس بر او ننگ جهان بینی که بهت بملکت ستانی بر لبست و
 لب چو پنجاهت اکثر ولایات سخر کرده فرمانروایان را فرمان پذیر خویش گردانید از آنجا که در دنیا با ده کسیت پر زور و شور و نشا او سر بسر
 سخت و ضرر راجه مذکور پیور نشا و تسلط بر راجا کے اطراف زندگی سیدستی کردن آغاز نمود و کسی را سخا طو فرود نیاورد و به کس
 نجات پیش می آمد رفقا و اعیان دولت از دست او بجان آمده باه و فغان سے گذرانیدند و با هر صاحب ثروتے تو سل جستے او را
 دلالت بجز دو اسخراف می نمودند تا آنکه سکونت نامه کے قلیلی از ملک دامند که کماؤن در دست دہشت و از خراج گذران راجه
 بود باغوا سے امرامی دولت و وزیر سلطنت بر سر راجه لشکر کشید و باقتضای اوقات از دی سکونت غالب آمد و راجه راجیال
 در رنگا گشته شارب ایام است چو نیرو و فتند و فدا و فدایک چو بیور ز ماری برادر ہالاک چو کہ در جنگ ہیر و زار خسترت چو کہ گنج و یکا افکار
 مدت سلطنت راجه راجیال است و پیش سال از ابتدای راجه وندسیر لغایت راجه راجیال نہ تن صد و چهل سال فرمانروا سے
 گردند و از بیجا سلطنت راجه وندسیر منقطع گردید و او امر سلطنت بر راجه سکونت انتقال یافت سعدی بمیت بس نامور وزیر بن
 دفن کرد و اندھ کہ گزشتش ہروی زمین باکشان نامند *

ذکر رجوع سلطنت از سلطنت راجه وندسیر بر راجه سکونت و از راجه سکونت بر راجه کرم بحسب

راجہ سکونت چون والی سلطنت و مالک ممالک گردید و مغرور گشته با امر او وزیر اسلوک ناہنجار پیش گرفت و باد سلطنت او را گوارا
 نعتاد و برو زور آورد و از خود خویش بر دواز آنجا کہ جهان بینی و رست با خلاق حمیدہ و صفات پسندیدہ و جو صلہ فراخ و ہمت عالی
 و نیت درست و شجاعت فطری و سخا و شجاعتی و عدالت راسخ و عواطف لائق ہست و راجہ مذکور ازین صفات خالی و نہایت
 پست فطرت کم ہمت و تنگ حوصلہ کم ظرف بود کہ را با ننگہ شایان فرمانروایان و سترک اسلاطین بنا شد لعل سے او را بدین حال پان
 معناد بود و اکثر اشرف سے نمود و دلش آن سر از با نشت ناختہ مغل و عامل سے گذرانید و از روستے چور سے بار عایا و برابر اراہ تخت
 نسیرہ طریقہ جو روجا پیش گرفت چو بمیت ملکہا سے لعبدل و داد بود چو ظلم و شائبے چراغ باد بود چو ارکان دولت اعیان
 مملکت کہ از سلوک ناہنجار شرف خوش نبودند و راندک فرستے از زمینف سندنہ حکم نو اسے عین احوال سے برده راجہ کرم بحسب
 والی او چین باشکر ظفر اثر و عساکر لغت فر متوجہ اندر بہت گردید راجہ سکونت از استماع این خبر مغمومے بیکار رازا سے آماہہ مد
 گشت ہر دوں کرا ہم پیوستہ آتش کار ز بار فر و فتند راجہ سکونت در رنگا گشته شد و راجہ کرم بحسب طغف و منصور گشت بمیت
 غزالیکہ جو بدسیر و پلنگ شتو دنگ انزخ اولالہ رنگ چتر و سے کہ ہروی سراید جان چو بیچارہ شائبے نشا ایلیکان چو مدت
 سلطنت راجہ سکونت چہارہ سال *

در بیان ولادت راجہ کرم بحسب

در شرح احوال او اختلافات بسیار مسموع شدہ در اکیر نامہ و بعض تواریخ دیگر مسموعست کہ ابان عن جد فرمانروای او چین بود بدین
 گندہر سپین نام داشت اما پنچ صاحب ترجمہ سنکماستقیمی کہ شتبلہ احوال آن راجہ قوی اقبال ہست نقل آورده نیست کہ قوی
 اندر فرمانروا سے عالم ملکوت در مکان خویش بزم مطرب و نواز آراستہ داد و پیش رفت طمبہ اوران فصل گندہر سپین
 اصیکے از جوان کہ بزبان سنہوان آشنا بچکر گویند و دران سخن رقص سے کرد متبلا گشتہ گاہ عاشقانہ نمود اندر ازین ہمت کہ
 آن خود منظور لغزش بود از معاہدہ ستانین حال بر اشفت لغزان قمران جلال در بارہ پسر خود دعای بدر کرد کہ از عالم علوی فرود آندادہ

بجهان سغلی در ایام روزان بصورت سره شهبانه آوری هر یک بوده با سینه هرگاه راجه از راه سغلی جتخره سغلی اورا در آنش بسوزاند
مصوت اصلی خود در آمده از عالم ناسوت به عالم ملکوت که سکن بلوف اوست در آید جهان زمان کند بر سپین انجای خود اقامت و بصورت
خرس در تالاب متصل با نالگر که دهن که را جدا جدا از زبان آنجا بود افتاد و در آب آن اقامت و زید و بنما خا و او را که دختر راجه
این دختر را باید دوست تا بسوسله او چینه نکو رسوخه کرد و در این عالم انتقال ملک خود کرده آید و درین فکر بود که بر سینه اقبه غسل برکنار
ناله ب رسیه گنده بر سپین آواز کرد که ای بیچین من گنده بر سپین سپه اندرام و درین آب اقامت دارم بر ابرو این ولایت بی پیام
گفت که دختر در این دید و هر مقصد یک خواسته باشد با انجام رسانم و اگر ازین امر انحراف نماید این شهر را زیر و زیر گردانم بر سر جی ران
برین آواز عتقا و نکر چون دوسه روز عملی الاتصال همین آواز از آن تالاب شنیدند تا گریه راجه را برین امر خراب اطلاع داد و راجه ب
گفته خود برکنار تالاب آمد این آواز ایو اسطه بگوش خود شنید و گفت اگر نه اوقع تو گند بر سپین سپه اندری و در دست
بر سپه انجام هم مرام من در سی فی العود صراحتی در و در این شهر دست ساز تا بر قول تو اعتماد کرده دختر خود را با تو تزویج کنم گنده بر سپین
قبول کرده بدون وساطت ملاحجه و حصار وین با سنج کام تمام در و در شهر پدید آورد دستور این سانه عید باعث تعجب ملان
گردید و راجه حیران مانده بوجوب قرار داد دختر خود را در وصیت گنده بر سپین داد و ایلانهای وعده نمودن با چار دانت و برکنار
تالاب آمده آواز زد که ای گنده بر سپین از نور این خرق عادت گفتار تر اقصه بدین کردم از آب بیرون بیایا بطریق وعده دختر را
در عقد تو دارم گنده بر سپین بسمع این آواز بصورت خرسه از آب بیرون آمده خود را نمود که اید ازین آواز و در گرد آب حیرت نهاد
و غرق غرق خمال گشته با خود گفت اگر دختر را این خرسه بید کنم از شهادت و بدگونی امثال واقران اندیشه دارم و اگر احرامم ورزم
این اندر سپه قدر زنی دارم که او را اهل شهر را بر خاک بالک خواهد افکند گنده بر سپین بر مانی انصیر اید مشرف گشته گفت ما را بدید خرسه
دیدم غم مخور حکمت آفرین کار بران رفت که روزان بدین حیثیت باشم و دشمنان بصورت آدست بر سینه ایو انصیر راجه را در امرش با سکه عدول
نیافته دختر خود را بعد از وصیت او در آورده و گنده بر سپین روزانه با سیکه خرسه و بیکه گاه میخورد و شب بجهم انسانی در آمده بجرم سر اراجیه زنی
باز خود و عیش و عشرت میکرد اما راجه دما را از شهادت طاعنان بجهان آمده خجل و مشغول مے بود و همیشه دچاره آن میکوشید و بوجی
گنده بر سپین بطریق قبول وقت شب جتخره سغلی گنده درون حرم سر ازین بود راجه قالی بافته در طولیده آمد و ختخره سغلی اورا بدست
آورده در آنش سوخته خاکستر کرد اینبار گنده بر سپین همان وقت از حرم سر بیرون آمده گفت که ای راجه وقت تو خوش باد که برین حساب
کرده و ازین بلیه بجات بخشیدی از من عقاب و قتیله کرده بودی چنین گفته که هرگاه این کسوت خرسه مرا راجه بسوزاند من ازین
عالم رستگار گس یافته بجای اصلی خود برگردم پیش ازین سپه من بجز ترسه نام از پرستاری ولادت یافته اکنون دختر تو عطل
است بکرا بجات نام سپه از بوجو خود خواهد آمد که قوت هزار میل داشته باشد و نام این مرد و سپه بر صفیور و رنگارنگ انقضاض زمان با نه
چون نفرین بر کردی من کرده بود آخر شهادت ما در عالم عیوای سجای خویش باید رفت از شما رخصت مے شوم این را بگفت و پنجاب
آسمان روان گشته از نظر نایب گردید راجه از وقوع این ماجرا حیران گشته خونی هم بخاطر او راه یافت که اگر چنین سپه ازین ختخره
بیاید شود و درین ملک تسلط یابد سلطنت مرا اخلی عظم خواهد بود و مقادمت با او شکل پس نکا هسان تعیین فرمود که هرگاه ختخره
بزیاید سپه را حاضر کرده اند ما کاشش تمام رساند دختر که در فراق شوهر مے سوخت با سماع این ختخره غمش و بالا کردید و تا بخران
و اندوه سه در پی نیامده و شکم خود را انکار و بر رویه تاپ و دستی از بزم سیمت چون ایام وضع حمل نزدیک رسید راجه الهی بر
بود که کرا بجات بعرضه خود داده کار مے شایسته بطور رساند از لشکر آن عورت کسب زنده برآید و بان نوزاد آن گریه آغاز نهاد

نکا سبب آن زمان وقت آن سپهر را نذر راجه آورد و حقیقت مردن ما در کوش بر آمدن آن سپهر زنده از شکم او ظاهر نمودند راجه بر احوال آن طفل ماند
 مرده زرم آورد و نظر تربیت برد انداخته بدو ایامی مرصع شهر بان دل سپرد و آنرا کبریا جیت نام نهاد و در پرورش و تربیت بهر ترسے
 برادر غیر در س کبریا جیت هم توجه سے گشت که چون هر دو گلان شدند بدین جمعیت که علمات رشد و کاروانی از ناصیه حال سعاد
 ایشمال کبریا جیت پیدا امارات سلطنت از سماهی او پیدا و دختر تازه او هم بود و در حق او زیاده شفقت سے نمود و بعد از آنکه
 سجد بلوغ رسید ولایت مالوه با قطع او مقرر گردانید کبریا جیت الناس کرد که برادر گلان سن بجهت تربیت با وجود او امر حکومت بنام سن
 سزا و انیسیت مسئولی آنگاه ایلالت آنجا بنام برادر گلان سن مقرر شد و سن بو زارت او خواهم برداخت راجه الناس اولسندیده حکومت
 مالوه بود بجهت ترسے داد و هر دو در ابدان ولایت رخصت نمود بجهت ترسے دوران ولایت رسیده شهر او بمن را در االیایه مقرر نموده
 حکومت میکرد و کبریا جیت با مر وزارت قیام و هشتم انتظام مهمات آنجا میباید سے نمود و آخر هر دو برادر بزور بجهت برداشته
 وقت و خزانگی اکثر ولایات قریب جوار در حیطه تصرف خود در آوردند و کل آنهارا کشر مالک جاری گشت و شهر او بمن افسرد
 وسعت یافت که در طول سیزده گروه و ده پنهان کرده بود راجه بجهت ترسے با اهل دیه خویش که آننگه سستی نام داشت و آنرا یکگلایه گفتند
 الفت بسیار بهم رسانیده اکثر اوقات در درج هم سرمانده سے و بارانی بعیش و کاروانی گذرانیده با حورانی برنگی که کبریا جیت
 و بار کار با سے و بارانروانی تمام بر دوش همت کبریا جیت انداخته اتفاقاً زبان مذاشت کبریا جیت بد برادر بزرگ خود از او
 مهربانی نصیحت کردی که علی العوام در جرم رسیدن و از مهمات حاصله کثافت و زربدان مناسبتی از راه هالت و عناد کینیا بکبریا جیت
 بهم رسانیده راجه را برین مرفت آورد که کبریا جیت را از پیش خود اخراج نماید و برادر بعلت مخلوب فرمان زن خانه بزرگ کرده و حقوق
 خدمتگذار سے چنان برادر مهران را بطریق نسیان نماد که سز ضمای رانی کبریا جیت را اخراج نمود بدینست غزین را کند کید زنان
 خواند که بکین زن شود و ناگفته از کین زن و مردان و دینیمت به زنان را کیدمانی بس عظیمست به زن ان ایلوی پیشه آورنده
 کس از چپ راستی بزرگ نیده به چون مدتی با خراج کبریا جیت گذشت زار داری بقوت ریاضت ترسے از جانی بدست آورد و در خورد
 آن زمانگانی جاودانی حاصل کرده و مقرر نمود که راجه بشورت زن خود با مید تحصیل و به معیشت راجه بجهت ترسے را بطریق بدید رسانیده و برادر
 خویش فامر گردید راجه را به نذر آنکه بازو خود بود آن میوه جان بخش را برانی ارزانی داشت چون رانی در دم سخت مر از حورس کار
 گرفتار بود با در ساندید سیر خور بجهت راجه میبویا که پانصد رنج عشق او بود گذرانیده و با خاطر آورد که حیات آید او را با ید که تنگوار دار و دیگر
 بوده باشد مر از همین قدر زندگی که در تبه کار سے و بد کرداری گذشتند و سے گذرد و بال است این قسم با یا ستر او را راجه است که بفر
 آنرا رعایا و بریاد کشف اسن دانان زندگی کند همان بهتر که این فر را بر جبهت ترتری برسانم چون نظر راجه گذرانیده راجه آنرا شناخته
 در کجرت خود رفت چون بتحقیق مبردخت را زمانه رانی بر ملا افتاد و رانی مخلوب با سن میراس شده خود از راه ملیند فر و انداخت
 بدرکات سفر شتافت و راجه بر اتباسه محبت آن فاجره مذمت کشیده بر عمر گذشته و اخراج برادر سیت نامست نمود و بعضی نسخ متد
 رانی غزین صورت مرقومت وزن مذکور را از جمله صاحب عصمتان نخره مردن آنرا بدین روش نوشته اند که در و سه راجه بجهت ترتری
 بقصد ننگار سوار شده بود و در یکی مومنی دید که عورتی با سیکر بجان شو بهر خود همراهی نموده خود را در آتش سوزان انداخته خاستر
 گردید راجه از مشاهده این حال بیجهت مردان زن آفرین کرد و سیکر خویش رسیده به جای او پیش رانی گذار شد خود رانی برزبان
 آورد که نشات محبت و فروغ عصمت زنان بار سیکر استقصای آن دار و کعبه مردن شو بهر ملا لعل قلبی تا نید راجه این سخن در نظر
 داشته برای امتحان نخواستی رانی ترسے بر این سخن روز سے کسان راجه میبویا که اواز شکار گاه نالان و گریان تند ترسے زنده کرد

ناله سوزان

رباط اطهار و در مدینه که راجع را با دیو قوسه کسی مخاربه و در او دیو نالی آمده راجع را بفرخاک پلاک انداخت و دنیا بر تصدیرین قول خود کسب
خاصه راجع را که چون آلوده بود و نظری را ندانند نذرانی که در محبت راجع ناست قدم در رخ بود و او اسباب صدق و کذب خیر نکرده و مجرب
استماع قالبی کرد و دوسه خود را که در محبت او دشت با نشانی رسانیده نیکنامه سمیت خوش آنکه سر عشق بهائی
عشق است که جان با تو توان داد و چه در بعضی نسخ جهان نوشته اند که راجع بر تری و دوزخ و دشت و در دام عشق هر سو گرفتار بود و خوشی
از تفریب محبت سیرا خور از بازم افتاد و قالبی کرد آنکستین نام دشت و فاجره بد کرد و او را نیکه او خبر مردان راجع به نوبت جامان
آفرین داد و امان او بنگار بود و در عشق راجع ناست قدم القصه راجع بھر ترسه از مردن آن زن ناچره پیاس ناموس غیرت از وفات
این زن صالحه بنا بر غیرت ترک سلطنت گفته با دیه جامه تحرد کردید و بعد از آن رب العباد دشت خال و زریده ریاضت شاقه کشید و
برستیاری نور توفیق شمع حقیقت و در بتان اطنش و شمش گشت و از بیخه غرقه ذکر آن گذشت یا از کثرت ریاضت زندگانی جاوید
که بقول اهل سنه که محبت یافته تا حال او را خلعت هستی در بر و بطریق اشفاق دین عالم بسیار است با لجه چون راجع بر تری غیرت
و ولایت از فرمانروایی که راست خلائق از شرط طهر و جنیان زبردست که گویند در آن زمان نالی بودند و آنقدر دخالی کردید و در
مالک جنیان و عماریت دست آنها اول بر طبق خدا داد و در دند و در شهر او چین بر تپال نام دیو که در جلته دیوان مردم در مسراند
آدمی خور بود رسیده بدل آزار سے و جان شکر سے خلائق پر وقت بر نسی از باشندگان آن شهر از آزار او با که شد و بعضی
رو بفرار نهاد و جان خود لیسامت بردند و شهر او چین که در آباد سے و معمر سے نظیر نداشت بی رونق گردید آری ولایت والی
حکمتن سیرا در بدلیت همان بی همان تن جبر است چنان سیرا از خاک ره کمتر است چون بسیار از اهل او چین طبع
آن دیو گردید مدعیان او را کان مشورت کید گیر با او التماس نمودند که یکس را بنوبت برای خود ن خود دیگر در آن شخص مسیبت
وسیله آسایش و مکران کرد و غیرت مذکور قبول نمود فرمود که هر روزی که از بنوبت خود مکران حاکم نشین رسیده محبت
سلطنت مجلس نماید و بختها جهانیانی با و رجوع یافته تمام آنروز در امر اسے احکام بسیار بود و امر او زور و طول الف نام در طاعت
او باشند چون روزی با خرسد و وقت شب آن فرمانروای یکروزه خراک من بود و باشند مکران بحسب خبر و قبول این امر خود
نوبت بر جگر قرار دادند هر روز یکس نوبت با و شاه که در فرشته طهر دیو میشد و جمع شهر با نر اسبان حیوانات مسرت
مخلیج نمویس حصار بود و هر کدام ماه مرگ بنوبت بود و الله الله اگر بنظر امعان رحوال جهانیان دیده آید چه بین زمین تا منی حیوان
که در صفت مشهور و جمع آمده اند هر یک را بنوبت خویش در چند غیرت اجل گرفتار باید شد چنان حال اقامت ابدی در او سره امکان
نداده اند فرم آن والا نظری که در برین عاریت سر او حیات سست بنا نیست خود را آمده مرگ دارد و اوقات غیرت را که استماع
بی بد سے است صفت با دو عبادت رب العباد کرد و اند سحر سے محبت جهان ای برادرانند یکس دل اندر جهان
آفرین بندوبس چکن نیکه بربلک دنیا و پشت که بسیار کس چون تو سرور و کثرت و القصد چون مدتی همین آئین تعقیب کردید
روز سے جماعتی از خلف روشان که بر زبان عروت بخار ه گویند از جانب مجرات در نزهت یکی او چین رسیده بربل دریا منزل حست
و بکر با حیت برادر را بجه ترسه که با خواجی رانی اخراج یافت لطرف گجرات رفت درین سفر رفیق این جماعه بود چون شب در آمد
شخلاقان عبادت خویش فریاد نمودند از بخت شغالی بزبان جو گفت که بعد و ساعت آدم مرده درین دیگے آید چار لعل آن
و یک فیرفه قیمتی در آنکشت اوست بر کس که آن مرده را بر آورده بخوردن من باید سلطنت در زمین نصیب و شو و کتبا
زبان جانور است خصمید او از اشغال شنیده بربل و بریا آمده منتظر بود بعد و ساعت دید که مرده در آسے آید نشان کرد و

فیروزه را صلاح قول شحال نزدان مرده یافته بعدق مقال اطمین و حصول سلطنت را منزهت دست و سرده مذکور را بر کما در بیان آن
 طبعه شحال مذکور گردانید روز دیگر برای تماشای شهره چین که وطن مالوت او بود و هر کجا چو بازار داشت تا آنکه سیرکنان بر روانه کلا
 در رسیدید که سجده پادشاهی برود گاه و حاضر وارگان دولت مع طبقات خلایق بر در او از حرام دارند و میخواستند که سیرکنان
 را بموجب وعده که بان حضرت نموده اند و امر و فرمودت اوست بر فیصل سوار کرده بر سر جمعه و در سلطنت بر بند برود و پیش گران
 و نوبه گمان خاک بر سر برود و دستا ده اند بگر حاجت از شاه برده این حال حیران گشت که آیا جمیع تجملات سلطانی برای کسیت
 و درین شادی گریه و زاری برای محبت لاجبقتسار و اطلاع احوال بر سوز دل پدر و مادر و پیرو و عجز و بیچارگی آن جوان حیران ترجم
 نموده گشت که ای پیر مرد در نار خرم خود که بجای اسپرتوین پیش دیو درم میردم و تبا بیله ای او را می ششم کمال مذکور و دیگران گفتند
 که ما چه لائق هست که سافر میمان را بنا بق طمعه دیو سگین آن کرد این و بر تقدیر یکد راضی باین که حیاتی گردید و عویض کمال آن در ساقیم
 فرود آمد دیگر که او را هم فرستاد بگر حاجت و درین باب سبانه از صد گد را بنده این نوبت برود گرفت و با یکین مقرر گشت با پادشاه
 بر برود کرد و عطریات استعمال نموده سلاح برود و بیاراست و بر فیصل کوه شکوه سوار شده بتوزک و تجمل تمام شادمانه و با نوبت یافته
 بنابر سلطنت رفت و بر سر به بنایان جلوس نمود اعیان دولت و ارکان سلطنت که اطاعت بسته بر که دم بقدر مراتب و بخت و پاد
 در تقدیم او امر کشیده حسب احکام انواع خوردنهار ضلویات و غیره با مردواران سکه قلعه که راه آمدن حضرت بود آماده و مهیا
 گردانیدند انوار پادشاهی از ناصیه احوال او معلوم کرده تمام ریز لوطا لعت خیر طایب و سلامتی ذات فرخنده صفات او موصفت نمودند
 حضرت بیاد است نمود وقت شب و قلعه آمده اقسام خوردنهار را بهین نام حوزد و از لذت آن خوش وقت گردید بدین اندر او رفتند و دید
 که جوانی زیبا منظر بر تخت نشسته است بگر حاجت بجز دیدان حضرت از تخت برخاسته بیچاره و مستعد گردید و بدلا ورتی تمام با او
 در آن بخت چون در کشتی دیوار مغلوب و دیدخواست که بشمشیر آسار کار آن ناچاران تمام رساند حضرت او را دل و روحی است در بسته
 غدا خواهی که غدا زمانه دوازده جا پلیست در آمده گفت که ای جوان همان بهتر که صلح کردی و در این بخت بسته آید در ضیعت دست از
 محاربه و جدال با زاید دست و نیزه زبان آورد که نسبت به دیگران توصیف است من خوب بجای آورده سجد و بوی آن جان بخشی تو کرده
 پیاس خاطر دوست از تمام سکنه این شهر برداشت جان کنای مردم که گدازم و با نوبت محبت بسته بجای دیگر مردم سلطنت این
 و از دست بنوارانی با دکه غنا تو دیگره رالاتی اینکار شده و از عهد ستم گم که هر گاه ممتی بنه رود بد و مر ایا دکنی با نوبت حاضر شده
 ترا اسرفاقت بتقدیم رسانم بگر حاجت گفت که عوض خون مردم تصد بکال تو چشم کنون که سلسله محبت ضعیف است و عذر آورد
 ترا بجل کردم ازینجا بیرون شو بگر حاجت و ضرورت داعی شود ترا طلبیده خواهد شد حضرت از آنجا بدر رفت شوخا که مردم درون قلعه آمدند
 بگر حاجت را دید حیران ماندند و برزند گمانی آن مسافر شادمانی کرده شهریان را اطلاع دادند امر او را نیز رسید بر سلامت او
 شکوه ای بجای آورد و با خود اندیشیدند که این همه شوق و قوت از اندازه حال مردم این زمان زیاد است همانا این جوان از نزد بگر حاجت
 برادر را چه بهتر ترس خواهد بود چون استفسار کردند ظاهر گشت که خود بگر حاجت است سبب تمام و سبب ایام شناخته شده ازین بارت
 زیاد تر شوق گشته محمود سبب استی بجای آورد و شادمانه نمودند که هم از استیلا حضرت جان گزارانی یافتند و هم ولی نعمت قیوم شاد
 ملک دولت بر او رنگ جهانیا تنگن گردید ارکان دولت و اعیان مملکت و جمیع رسته او چین که اطاعت و عودیت بر میان جان
 بسته و تقدیم او امر و تمثال فرامین مطاعه قیام و زردیند و در آن خطه دلگشا و همواره فرخ از شهر خانه بر جانزم پیش آراسته
 صد آمنت و مبارک باد از هر سرانی بلند آوازه گردید و نظر زمانه بر حضرت سار کرده فلک باری بخت باز کرده چو ناسازگان

فکد لادت راجہ بک

لو اساز کر دندہ سرو جیتی اعجاز کر دندہ ریس عین لطف و شادمانی • جہان را تازہ شد بعد جوانی • خروش کوس با بک نامی
 بر خاست چہ زمین چون آسمان از جای برخاست • جہان گردید کہ فرسے دوست • فلک بر خود درید از خرے پوست • چون
 ایام چوئی بود کار از عیاض مشہور • ہنود ہست جشن آن عید مثل کلال افشانی و رنگ پاشی یہیں آسین انجاء یافتہ شام جانان طایطلبان
 معطر ساخت و روز نامہ رنگی شالیستہ یافت • ہمیت ز بس نکتہ بزم میرفت دور • فلک ناؤ و شک بود از تجر • لقمہ
 بعد از آنکہ سر فر فرمانروائی بروج و جلوس بکرا جیت رفت پذیر کا بروج اعیان و منعا دوستی وستان یکام دل رسدہ آرسید نگوہر
 شناسی را روز بازار کردید مودت را معیار بجم رسید بنا بر حسن نیت او در زماش باران بروقت باریدے و کسی در چچکاہ کے قطع
 و باندیدے راہ نقدے سدود و طریق عاجز پرو رے سلوک گشت ہمیت امان در زماش بجدی رسید • کہ منوخ
 شد رتم قفل و کلید • جو آن پاکیزہ گوہر بقتضاسے فرست و فرزانگی بر دقائے جمیع صناعات و اکثر علم و قوت و آگاہی و ہنست
 و بلہات مخلصہ آشنا بود گویند کہ منطق الطیر ہم سے فہمید و از صفای باطن ہم بہر ہند بود • مصرع • دیویش ہنر و حرف بچرخ
 خردے • چون دانش کامل و شجاع بے بدل بود • باز و رے مردانگی و ہلوسے فرزانگی و زور ہندے فطرے تمامی ممالک و چہ
 دکن و اوڈیسہ و بنگ و بہار و گجرات و سوسنات • راسخ کردہ فرمانروایان آن ممالک را فرمان پذیر خویش کرد و ایندو و آخر ولایت
 اندریت کہ اکنون بدلی شہرت دار و شیر در آورده راہ سکونت را درین ہنر کشت و تا کامل در حیلہ تخریر خویش در آورده چون نامید
 بزدانی و غمناک سخانی قرین حال او بود و نیت بخی و ہمت عالی • اہست حاجات ارباب احتیاج و مقاصد ارباب طلب انگفتہ روزی
 خوشخوئی انجام دادہ کسی را از بارگاہ خود دور • ہمہ یوسے گردانیدہ در انصرام مردم ہم ہر چند استکلات امور بود و در غلطی ہنر
 سے نمود سعی بلع نمودہ بنوع سر انجام میداد کہ وجوب حیرت و تعجب مانشایان میشد و عوام از ارکان ارتش شہرہ خرق عادت
 میدہستند چنانچہ بسیاری از حکایات عمریہ و مقدمات عجیبہ در حاجت روانی تھا جمیع کام بخشی مساکین بزرگان اہل روزگار و
 نکرورد و بعضی محبت ہم مطور ہست خصوصاً سنجہ سنگھ مسانہ بیسی کہ مشہور و معروف ہست تمہد میان ہمہ آہناست و نسبت لیت این
 نسو بندوان چنین گماشتہ اندکہ چون راجہ بکراجیت ازین جہان در گذشت بعد امدت سے آیام در سنے پانصد و چہلم دو یکراجیتی راجہ
 بھوج کہ اورا ہم محاسن صفات و کارم آیات سے شانید بر حکومت ولایت مالوہ اقامت داشت و وزیر اورا بر کچھدیت نام از
 فرود کش کلید عقل راجہ مدار علیہ ملک او بود و حکامات بذراکتہ بکراجیت دران زمان شہرت تمام داشت اتفاقاً راجہ بھوج بقصد
 شکار راجہ رافتہ بود بہرین شہر دید کہ جمیع از طفلان خرد سال کودکی را پادشاہ کوئی را بوزیر و دیگرے را کوئوال و سایر علما کاغذ سلطنت
 قرار دادہ بازی طفلانہ میکردان سریر آسای بزم بازی با جراحی احکام عدالت سے پروراد و چند روز قبل ازین ماجرا از ان محل در
 جہان مکان دار فرسے کہ متنازع فیہ بعض اکابر بود راجہ بھوج از ان تفصیل آن عاجز گشتہ جواب دادہ بود بنوع مفصل یافت کہ موجب
 حیرت ممکنان خصوصاً راجہ بھوج گردید و راجہ بھوج از ان شنیدہ لب حیرت بدندان گردیدہ بود و در اوقت ہم مادامیکہ بران نیت اہست
 داشت اصلاح و بہرین راجہ بھوج پیرامون خاطر شے گشت راجہ بھوج گشتہ اورا پیش خود خواند چون از ان پشتہ فرود آوردند
 شکوہ راجہ بر و غالب آمد طفلانہ در گریہ و زاری سے افتادہ حسب الامر راجہ باز اورا بران نیتہ بر ندید بہرستور او ای آثار حکومت در وہم دیدار
 ہر اس راہ از دلش ناہید گردید راجہ داشت کہ ہمانا وقوع این امر از تاثیرات این چند ہست بر طبق حکم او چون آن چندہ را گندیدہ
 مرصع و رعایت زیبائی برآمد راجہ را لعین شد کہ از تاثیران او رنگ جانانی طفلی بدین خرد سالی و نادانی عدالت و حکمائی سے گرد
 و تخت را باخ • در دار السلطنت آورده خواست کہ بران جلوس نماید گویند کہ ست و دو صورت زیبای از طلسم دران تخت ساخته بود و نتیجہ

از جلال او جیسا حکم گفته گفت که ای راجه بیوج این سرسلطنت از راجه کبریا جیت است ترا برین کورسے ششمن وقتی ترا واد است که مانند او مصدر امر سترگ توانی شد راجه بیوج بمشابه این احوال حیران گشته استفسار نمود که کدام کار غریب از راجه کبریا جیت بطور رسیده که مرالیاقت آن میت نسبت مذکور فقط از معاملات راجه کبریا جیت که در حاجت روانی هر دو مطهر امر شکر است شده بود میان کرد و بین عزمان هر یک از آن جیسا سیمجان است و دو حکایت نادر گذارش نموده حیرت افزای راجه بیوج شد و بر پنج پندت وزیر راجه بیوج که در قضائل و دشتنمندی مشهور وقت خویش بود آن حکایات غریب را بزبان کش کیرت تخریر در آورده و سخی بر سنگها سن بستیسے گره اندید و از آن زمان آن حکایات غریب در اطراف ممالک مشهور گشته اما بر تیه غریب است و در عقل سلیم در قبول آن منزه است چنان بنا تجدید تا پنج بر امر سے عظیم رانج شده و راجه کبریا جیت هم در ملک سنبدا صاحب خروج ملکستان گشته مصدر مطور سواخ علی بن شد و بعد از او در فرقه بنو دشل ادابی الا ان کسی هم بر رسیده لهذا در تقاویم خود که تیره عبارات از دست و در صفناقت خود سال تا پنج جلوس او را اعتبار کرده و انکارند و تاریخ سلطنت پانڈوان هم بنا بر اشتراک شروع و کمالجی که سنود بان تا کلمت نیز اندک اعتباری دارد و گاه گاه سبے مذکور سے شود تاریخ کبریا جیتی قبول بعضی از شروع زمان جلوس او بر او رنگ فرمانروائی و لقب سے از روز تخریر دلی و کشتن راجه سکوت که در سن سبز راجه جلوس چار جلوس راجه جیشتر در دفاتر اهل سنبندو تقاویم اینها مر قوست تا نسو بدین نسخه یک هزار و هشتصد و چهل سال متعصب میگردد و نام هم تریسے و کبریا جیت تا حال بر زبان مردم این دیار ندرگور است سعیدی بیت دولت جا ویدیا قنت سر کنگو نام دشت + که نقشش در خزینده کند نام راجه

ذکر احوال انتقال راجه کبریا جیت و اختلاف اقوال برین مقال و رجوع سلطنت پندریان علی مختار پانی

احوال انتقال او در این زمان چنین سے نوبت که راجه کبریا جیت راجه جیشیک عمر قریب بانقضا رسیده بود در ملک من باسالی بن نام صاحب خرد سے محاربه رویداد و اسیر او گردید باسالی بن بر سبید که دین پایان زندگانی اگر از سوی مانده باشد از من بازخواه که مضالقه نخواهم کرد التماس نمود اکنون که را قبل میرسانی این بقدر دست کن که تاریخ سن در دفاتر روزگار بیا و کار شربت باشد و قبول کرده و تریسے را قبل رسانید و تاریخ او را بدستور مرجع و مسلم دشت و تا حال در دفاتر بنو در تاریخ است و سال تا پنج جلوس سالینا هم از سبیکو کبریا جیت است که چنین سلطان مقتدر سے اسیر چچا او گردیده زه نور بدیدای عدم گشت و در نسخ را جامالی و راجه تریگی مردن راجه کبریا جیت از دست سمندر پال جوگی نوشته بدین صورت که چون مدت کار راجه کبریا جیت کامیاب دولت و کاران جوانی مانند آخر قیامتنا طبیعت دنیا آنا سر هم و پیر سے نمایان و تیر قاتمش چون کمان گردید و از زندگے غیر از سے مانند میت چه خوش باغیت باغ زندگانی چه اگر این بود سے از با دفر سانه + در حال سمندر پال جوگی که در روح و جادو و طلسم و تیر نجابت بستی تمام و قدرت بر خلق و تصرف در بدن دیگران داشت و لقبون ندر سے و مصاحبت راجه امفتون خود کرده بود و دلماس امر او در زانیر سخر او نوبتیکه تجا و زان فرمان او جانز ندر سمندر روزی از سکت وزیر راجه را گفت که بدن عنصر سے تو از پیر سے سمندر سے نهایت تخیف کرده بدخلع بدن از من بیاموز و این کن سبیکر اگد اشفته و سبیکر تازه جوانی سے روح سمندر شود از سر نو طبیعتات جوانی و لذات جسمانی بر خوار باش راجه با آن سبید و دانش قریب جوگی خود را خلق بدن از او سخت بعد مارت روح خود را در پیکر جوانی که تازه مرد بود داخل کرد جوگی ملا وقت روح خود در قالب راجه داخل کرده آن جوان را که روح راجه در آن رفته بود قبل سانبند و دسر راجه مان روانی داشت بر چندا رکت نبود این قسم اخبار بیگانگے نیست که کنای احوال اینها در هر باب همین نوع خرافات است و سندر تے دو سکه معقول است اینها گاه گاهی بنظر سے آید باز هم این نقل لیاقت اعتماد ندارد بهر صورت چون سمندر پال جوگی بنا بر کمال قرب و اقتدار سے که

در حضور راجه داشت بر امر او روزار مسلط بود و در پیش برستی در کیش آنها لازم افتاد و بعد از آنکه راجه بر کعبه طبعی و در گذشت با اورا سلطان
گشت با اتفاق ارکان دولت سرسرا رگشت مدت عمر راجه نیز از او یکصد سال نوشته اند از آنجمله سلطان اهل نود و سه سال بود راجه چندین بار
که از حیدر گدا بی پادشاهی رسید و بدایت حال محسوسرت اعبادت شایق و ریاضات مالا اطلاق قیام و وزیران را مقرر مالم خدی برهه از اندر
شناسی و ازین برستی نهشت و غیر از اسم در پیش با او چیز و گویو برستی کی عوایه برای عبادت نیز دانی بلکه از روبرو و غیر منسانی بود چنانچه پیش تنجاستر
آورد و نهشت با پیش جو خبار اندر دو هرگاه که نوکیله در صورت خراسان بود و در منی نیز خراب تر امیات در کینا شهر شایخ بزرگ که در طریق منی بزرگ
بیزبان صند کرد و در اول صد و نماند و در عوی امیدار مدنا + سمندریال جو که اگر چه بصورت ما بر سر بی سلطنت گذارند پادشاهی
رسید از خلاصه نوره نویدک عدم نمنا کی گردید قطعه مباد اول آن فرما شد که از زهر دینا دیدن سباده که کما غفل باشی ختمتو اوم
که اول خرد و دین بدینا دیده خداوندانش غمخیز غم خورد و کاه و میا به حال ستم بگذرد و مدت سلطنت او است و چهار سال و دو ماه راجه چندین بار
بن راجه سمندریال مدت چهل سال و پنجاه و هشت سلطنت پرورخت اچیزین بال بن راجه چندین بار مدت پنجاه و یک سال و پنجاه و کس جهانبانی نوشت
راجه دینس بال بن راجه بن پال مدت چهل و هفت سال و دو ماه و نوزده روز و یک روز و یک شب و یک روز و یک شب و یک روز و یک شب
سال و سه ماه و کسب جهانبانی گردید راجه سوبه بال بن راجه نرسنگ بال مدت سه و هفت سال و یازده ماه و طری ملک دار کس پسر بود راجه
گفته بال بن راجه سوبه بال مدت سه و هشت سال و سه ماه و نوزده روز و یک روز و یک شب و یک روز و یک شب و یک روز و یک شب
سلطنت راند راجه می پال بن راجه انبرت بال مدت پنجاه و پنج سال و پنج ماه و یک روز و یک شب و یک روز و یک شب و یک روز و یک شب
مشت سال و پنجاه و هوس راند راجه که گنید بال بن راجه می پال مدت سه و هفت سال و نوزده ماه و دارانی گردید و پنی بال بن راجه گنید بال
مدت سی و نه سال و دو ماه و کشور آرا گشت راجه سوبه بال راجه می پال مدت نوبت و چهار سال و نوزده ماه بر سر جهانبانی نشست راجه معن پال
بن راجه سوبه بال مدت سه و یکسال و دو ماه و یازده روز و یک روز و یک شب و یک روز و یک شب و یک روز و یک شب
که بال بجای پدر نشسته ملک ستانی شاعر و در وقت در کانه اطراف را محکوم کرد و خراج و باج همه گرفت مدتی همین آیین اندر نیند و چون
ایام زندگانیش با خرسد و ارادت الهی بران شد که سلطنت به قوم و یک منتقل گرد و راجه در مکر و قیقتی نامی تنطیکه داشت و عوینیکه در خیر
بود بر سر راجه تلک سپنیز لنگر کشیده چنانچه در آمد و اهدا از لشکر و کوشش بسیار راجه کرم بال و مکر گرفت یک گشت مدت سلطنت او چهل و چهار
سال و سه ماه و از این پادشاهی راجه سمندریال نهایت راجه کرم بال شانزده تن مدت سه و صد و چهل و سه سال فرمانروائی کردند +
ذکر جمیع سلطنت از راجه کرم بال آخرین خلف جو که بر راجه تلوک چند وانی ملک سید سلج و خلافت
و ازینجا سلسله جو که منقطع و سلطنت بدگمان منتقل گردید راجه تلوک چند از کعبه رسا آمده فرمانروا گشت و او بدینعلی از اولایت بهراج حکومت
سسه نمود و گاه که سبب بر فزون رویان اندر بن خراج میداد درین لاکه کو کعبه پیش از این اقبال طلوع نمود و ریشل کرم بال فرمانروائی
صاحب اقتدار لشکرش نظر یافت و به اندر بن رسید به بجای او سر میرا گشت و رایت ملوک را برافراشته کوس دارانی و در عهده نگار
نوزخت لیکن هایش امان نداد و در اندک مدتی ایلام آخرت شتانت مدت سلطنت او دو سال راجه کرم چندین راجه تلوک چند مدت
سبت و دو سال و هفت ماه راجه کال چندین راجه کرم چند مدت چهار سال و سه ماه راجه کال چندین راجه کال چند مدت چهار و سه سال
و یازده ماه راجه او هر چندین راجه کرم چند مدت سجد و سه سال و دو ماه راجه گلین چندین راجه او هر چند مدت پانزده سال و هفت ماه
راجه بهر چندین راجه گلین چند مدت سجد و سه سال و سه ماه راجه کوبه چندین راجه بهر چند مدت سبت و دو سال و دو ماه و بعد از این
سماه رانی بی روی سلطنت که در پیش تنگ کسری که قائم قاشمش تواند بود و در داشت و زراسه تنگ شاد و امر آغوش تنقاص و

امن

استثنائی و فاداری، برحق نمک شناسی محمدنور محمد و راجہ سرسلطنت اجلاس فرمودہ درالعیان و امتثال او اور اگر خدمت برستے نہ تامل
درانک مدتی زین مذکورہ ہم در نقاب عدم خدمت سلطنت او کی سال از ابتدا ہی راجہ تلوک خیز تہا ہم دیوسے دن متن مدت مکیدہ پہل
و پنج سال سلطنت کر دندہ

ذکر راجہ ہریریم کہ از درویشے بشاہتے رسید

چون مملکت از فرمانرا خالی گردید و احد سے ازوران راجہ گوئند چند و رانی ہم دیوسے نامند ارکان دولت و اعیان مملکت باہمگر
مشورت نمودند کہ برای نظام مہام مملکت و فراہم آوردن برانگند گہما سے ولایت از خود فرمانروائی ناگزیر است ہریریم درویش
حق اندیش را کہ در اسی آزادگے بردوش و کلاہ و ارستکی بتارک دار و بریاضت و عبادت مشہور و اکثر خلایق تہرید و مستعدا و نید و بسیار
از ارکان دولت باو اعتقاد و اند بران اینکار را لائق چون راہبا بر سلطنت او قرار یافت اور از لباس باساری بر آوردہ و خلعت
پادشاہی خلیع کر دند و بجای کلاہ و درویشی تاج شاہی ہریر بنا دہ عوض پوست تخت درویشی برای او سر سلطنت حاضر آوردند او از کلاہ
بجہان آرائی رسیدہ سلطان طلع کر دند و ہرگر طبعی در گذشت مدت فرمانروائی او ہفت سال و پنج ماہ راجہ گوئند ہریریم راجہ ہریریم
پدسر بر آرا گتہ مسافر ملک عدم کر دید مدت سلطنت او بیست سال و سہ ماہ بعد از راجہ گوپال ہریریم راجہ گوئند ہریریم اورنگ شیشہ
و ولایت حیات کج جیتی سپرد مدت سلطنت او پانزدہ سال و سہ ماہ راجہ مہا ہریریم راجہ گوپال ہریریم بعد پد بر تخت جہاندار سے اگر سپہ
کجست ظاہر نشست و با سر سلطنت و کار بار مملکت بر داخت لیکن در باطن متوجہ حقیقت بودہ از تعلقات دینوسے اجہار و اشت
داو ہمیشہ با درویشان رہا صنت کش کہ پیشہ آہنا دار استکی پو چمت داشتہ ذیل خاطر حقانی مطہر خود را ولایت دنیا کو دومی ساخت و
سکہ پوار استکی مفسور و باز اسگے مجبول پو و جمن پسینا ز نظرش ہیچے نمود و در کشتہ ما سے لبلہ تزیین این عاریت سر او ام راہ
او جو د آخر الامر بدو حق تعلقات خدا داد و ارستکی مادر زاد کسوت سلطنت ازیرا گتہ موردا ی آزادگے بردوش گرفته رولھو و
مدت سلطنت راجہ مہا ہریریم شش سال ہستہ ماہ از ابتدا ہی راجہ ہریریم لغایت راجہ مہا ہریریم چارتن و پنج ماہ و بعدہ سال سلطنت نمودند

ذکر راجہ دیو جی سین کہ از ننگالہ آمدہ سمریرا را کر دید

چون در انکین عالم شہرت گرفت کہ فرمانروائی اندر پت ترک تعلقات نمودہ گوشہ انزو او گرفت و اورنگ جہان بانی خالی اقتادہ
ہر کہ رام از حکام لقصہ تہذیب آن ولایت کمرستہ برست و در صد و فرام آوردن عساکر گردید راجہ دیو جی سین والی ولایت بنگالہ
بر ہمہ اقدام سببہ بانگہران و سپاہ بیکران بجناب استیصال سٹے منازل نمودہ در اندر پت رسید و سبے فرخمت و بدون مذاہمت
عیر سے بر تخت جہان بانی جلوس نمود و امر او وزرا باو رجوع آوردہ کہ اطاعت برستند بیست جہاندار ندبے گند اسکی
میرد و دیگر آید سچا راجہ ملا اول سین بن راجہ دیو جی سین مدت دو از دہ سال و چہار ماہ جہاندار سے نمودہ رحلت کرد در اکیشتوسین
بن راجہ ملا اول سین مدت پانزدہ سال و ہشت ماہ راجہ ماہوسین بن راجہ کیشوسین مدت یازدہ سال و چہار ماہ راجہ سورسین
بن راجہ ماہوسین مدت بیست سال و دو ماہ راجہ مہا ہریریم بن راجہ سورسین مدت پنج سال و دو ماہ راجہ کانگ سین بن راجہ مہا ہریریم
مدت چہار سال و نہ ماہ راجہ ہریریم بن راجہ کانگ سین مدت دو از دہ سال و دو ماہ راجہ لکھن سین بن راجہ ہریریم مدت بیست سال
و یازدہ ماہ راجہ نریریم بن راجہ لکھن سین مدت دو سال و سہ ماہ راجہ لکھن سین بن نریریم بن مدت بیست و شش سال و یازدہ ماہ
راجہ دیو جی سین بن راجہ لکھن سین چون بر تخت سلطنت جلوس نمودہ استیصال یافت بمقتضا سے بدستی جوانی و ننگ نہ دانے
از زمین مقلای اسلاف انحراف و زریدہ از جادہ تویم عدل و انصاف گرفت و طر قیہ علم و اعانت و شیش گرفت و در مجلس

اشتر بیکر در وادان ناخونن احوار راه یافته ز سهای کردار بگو پییده و اعمال ناسنجیده و شهید راجه دگر از بدسے ذاتی دولالت
 بدذاتان و دیگر افعال تمیز پیش نهاد دعت زشت خود کرداننده ملازمان دولت خواه و مستبان درگاه را حبس بندسے نمود و دستخفا
 و تنگ حرمت آنها ستم کرد و بیان صورت همرا از خود آزرده گردانیده زیر دستان و خراج گزاران را بر بیدار دستگاری سنجید
 ارباب فساد و ایامسے بیدار نظر بر اوضاع و احوال سرسین خود نموده مدسیر طریق خفا کارسے و مردم آزاری گردیدند و دست اطفال
 بیابان ضحفا و خراب و ارباب حرفه دراز کردند سعادی ایامیات اگر زین رعیت ملک خود سیمی چه برادر زندگانان او در ارباب
 بر زمین سفید که سلطان ستم روا دارد. زندگشک پالش هزار مرغ بسنج و بجات مذکور همواره ملک او خراب بی رونق گشت و حاصل
 ولایات نقصان کلی پذیرفت معلومان او را بخیار غربت گشته حکام اطراف را دلالت و تنهنونی با تنزع سلطنت از دست او
 نمودند آخر الامر سبزی اجمال او کو بختیش با حترق و زوال افتاد و راجه کو بهستان سواکات سرو تاخته کارش تمام ساخت
 مدت سلطنت او باره سال و سه ماه از اتمارای راجه دیپ سین انعامت راجه دیپوسین دوازده تن مدت یکصد و پنجاه سال جهانیا

ذکر راجه دیپ سنگه کو بی

دران ایام دالی ولایت کو بهستان سواک بود سه بسیار و دعالت مشهور داشت ارکان دولت و اعیان ولایت دیپوسین
 که از به سلوک و مردم آزارسے والی خویش تنگ آمده بودند در کو بهستان رفعت حقیقت احوال او و ستمگیری رعایا و بر ایا و سبکی
 و سبب اقصای اعیان دولت گزارش نموده راجه دیپ سنگه را ترغیب و تحریف فرما نمودانی اندر پت نمودند او بچو دادارک ایوب پید
 طبل شاهسے فریخته نماندند سبها بماند بر و از بیعت نامه سلطنت با لشکر انبوه از روزگوه بر یک سر زمین رسیده آن کو بر تر آستان
 غفلت و عظمت را حدید نکال اقبال خود در قفس حبس نه او در وسعت سعید بر سر بر جهاندرای مجلس نموده گلزار و روزگار
 را که از خزان بیدار و سپاه آب بود بچو بیار دعالت خویش طراوت و انضار و تجشید مدت سلطنت است و هفت سال و دو ماه
 راجه زن سنگه بعد پد راجه ندر گشته زشت هستی بر سبت مدت سلطنت است و دو سال و دو ماه راجه راج سنگه بن راجه بن سنگه
 بجای پد جلوس نموده سپاه و رعیت را از خود خوشنود دشت مدت سلطنت نهم سال و هفت ماه راجه بر سنگه بن راجه راج سنگه
 جهاندرای سیکندسے گذرانید مدت سلطنت هجده شش سال و یک ماه راجه ز سنگه بن راجه بر سنگه در شهر بارسے خود رعایا را
 مسرور و ملک را معهود داشت مدت سلطنت است و پنج سال و سه ماه راجه چون سنگه بن راجه ز سنگه بر او زنگ سلطنت گشته
 بدست با ده جوانی و سلطانی گشت ولایای زلیستن اختیار نموده چون سلطنت با غفلت نمی آید و در اندک مسے زمان جهانیا
 از دست او بدرفت و آواره دشت ادا گشته در گذشت مدت سلطنت او هفت سال و پنجاه و هفت شای و ده سال
 آن دوستی است که کاتش زن دو دمان هستی است خوش آنکه این فرزند و پستی چه بر شمار بود درین دوستی چه از اتمد کسے
 راجه دیپ سنگه تارا راجه چون سنگه شش کس مدت یکصد و سه سال جهانیا نمودند

ذکر راجه پرتھے راجه المشهور بر ای سیتھورا

چون ارادت فرمانروائی حقیق برین شد که راسے سیتھورام زبان ولایت سیرا شکر که بر ارجیون سنگه نیایش و هشت سلطنت
 عظیمه کامساب گرد راجه چون سنگه از روسے بجز دسے یا لغز و سته او را و سته داد و سته ارکان دولت را با لشکر فراوا
 در کو بهستان که مسکن اجدا و او بود فرستاده خود با چندسے از جاشه در وادار سلطنت مانده بغفلت سنگه نماند سیتھورایا متاع
 تمنائی راجه را که جز از گمانی رسیده راسے کارزار برافراشت راجه چون سنگه که لشکر صامان میکاند داشت تاب نیاورد

بعد از آمدن او در کوهستان دستاور کرد از پرتیبه آخر الامر بناظره نماید بی از قیاض خیر نیست در آنجا که او سر امرت نواختیم
 سریر آرای فرمانروائی گردید به طبعیت چو بیند که از آنزه هانیت ریج و خرومندنگان روز از دست گنج چون پانزده سال از فرمانروائی
 او در گذشت سلطان شهاب الدین نورس از خرمین آمده بدفاعت محاربه نمود و آخر کار در موضع خرمین حوت تلاوی او را سافر
 ملک آخرت نمود و او نیز گداری نماند هندوستان گشت احوال این را به کبریا در اقسام او ارقام یافت مطابق است با کتاب
 راجا و بی و راج ترنگی که در هندو مشهور و معروف است اما از فرزندم اگر نام که مستمسک با بنین اگر کبرسیت از بعضی نسخ منهدی خبر راجا و س
 و راج ترنگی چنین می نگارند که در سنه چهار صد و سبست و نهم مکه را جیتی را به رنگ پابل از قوم تو نورایت فرمانروائی بر افرخت و در
 نزدیکی اندریت شهر علی آباد ساخت او و اولادش است تن مدت چهار صد و نوزده سال نگاه و سبت و هفت روز گامی کردند
 بالاخره را به بر سرته رام و دلش ترم او را بلبلد چو بان محاربه سو داد و در آن کار از گذشته شده در سنه هشتصد و چهل و هفت مکه را جیتی
 فرمانروائی از قوم تو نورای قوم چو بان مستقل شد و او را بلبلد و اولادش هفت تن مدت سه صد و هشتاد و پنج سال و هفت ماه سلطنت کرد
 چون فوت حکومت بر سر کچور انبیر به ترم رای بلبلد چو بان رسید سلطان شهاب الدین خوری هفت مرتبه پیش کرده چنگا پیک
 آراست و بر سر تشنگت خود و به در رفت اما او تا تیر سنجان ملک و پیش داشت گوید را به چو چید را خور زبان فوج مکه را جیتی
 غالب آمده سگالش حک را به سو که در آن قبل ازین کرده اند پیش گرفته و فکر سامان آن کرد و دیوار داده کرد که در آن آمین حضور
 رای یکی از راجا میوند و به بدین قریب راجا ای اطراف مالک را طلب داشت را چور انبیر حساب طلب او ادعیه آن است نمود
 تا گمان از زبان یکی از نوکرانش گذشت که با وجود در کچور این ملک از بر چه چند بلع است و مکه را جیتی کردی خود در آن ملک
 تشرفت فرماید از استماع این سخن را می چور را را پیش غیرت در دل افر و خسته شد و شرح غریمت آن است نمود را به جی چند ازین
 خبر را شنیده اراده محاربه نمود اما ناچار بر نزدیکی ساعت حک توقف کرده به بیعاج دلش و در آن ناچار انجام این چنین مکه را جیتی
 از طلا دست ساخته بدباری بر نشانداری چور ازین آگهی مانند مار بر چو چید و با ناصدم کرد و به ابلغار کرده تا گمانی بدان کرد
 رسید و قتل خود را از دروازه برداشت و کار ز کرده بسیار که رگشت و بر گشت را به جی چند به صورت ملک با نصر ام رسانید
 اما دخترین احدی از راجا که در آن آمین اطراف مالک آمده بودند قبول نکرد و با استماع و مشاهد و موم و مکی و جوامع دس را می چور
 آرزو مند زنی او کرد دید بدیش ازین معنی بخید و زمانه خود بر کرده براسه او نرسد جدا ساخت چور این فرست میتی
 او گردید و مشورته اندیشیده چاند اباد فروش را به نیایش کره پیش را به جی چند معین ساخت و خود با بر سر گرفته در دم
 تا بن ملازمان همراه چاندانش و بعد رسیدن در قوق جی جی هم در مکی دختر را به بیست آورده و به ابلغار خود را به بیلی رسانید و به جی چند
 آنگاه گشته بقصد پیکار فوجا آراسته و در شیوع و دید ملازمان را پای همت در میدان حکم گذاشته به محاربه بظلمت کرد و هفت هزار
 در آن کار از ازار ظریف گشته شد الحقتصه را به چور چون آن دختر را به بیست آورد و در دش فلک بر او عیش انگاشت
 و با او چنان محبت ورزید که اکثر اوقات در هم سر را به بر سو که گرامی آنها س زندگی را به جی جی او در نا با سبت گذرانید
 و بکار ملک و سپاه کتر سرد رهنه چون سالی بدین حال نگذشت سلطان شهاب الدین خوری برین حال وقوف یافته با راج جی چند
 طرح دوستی انداخت و بر تیر به شرم در سنه تزار و دو صد و سی و سه مکه را جیتی مطابق با نصد و شتاد و هفت مکه که چهل و
 نده سال از فرمانروائی چور استغنی شده بود و در کفر او هم آورده بقصد ملک ستانی برآمد و بسیاری از بلاد منبهر گرفت قربانی
 از آنها ملک را به در عیش و مصاحبت بارانی یاری آن نمود که هر آمدن سلطان بر کچور را بر گذرانده از خلاص کاران که تو مشهور

یکدیگر بیاندازد و دست را درون حرم سرفراش داده آن محفلت شمش را از حقیقت کاراگی داد و نذرهای از غرور انگ بار بار سلطان را شکست داده بر صورت یافته بود از رسیدن سلطان بیروانی نگارده و قدری کفر فرام آورده بیچاره بر آمد سلطان صفوت آراسته بود بر گزیده درامه جی چند که بر بار کنگ چطور امید که نقیصه انتقامیکه در خاطر داشت این مرتبه با شک خود دید که سلطان گشت و آتش مجاری به شغال گرفت و آن زرمگاه را می چطور ایدست ک آن سلطان گرفتار شد و سلطان او را دستگیر کرده به یغزین برد چا بد با دافروشن از حقیقت نشی و وفادار سبغزین شتافت و بلا مرت سلطان رسیده نوازش یافت و بار چطور ملاقات کرده و ز زندان همرازی محمود و مشورت اوصاف تیر اندازی چطور انزو و سلطان حاضر نمود و سلطان را سیل تماشا سے آن را سخگشته رای چطور ارا قید و حبس بر آورد و بر اسپ سوار کرده تیر و کمان بیستش داد چطور را بموجب صلحتی که با چا نداد در میان آورده بود و کار سلطان از تیر با تمام رسانید اما نما زمان سلطان رای چطور او چا نداد را نیز از هم گذرانید ولیکن تواریخ فارسی گفته شدن را چطور او در زرمگاه کلا و کلا سے سر اید و مطالبه بقتسما راجا و بی وراج ترکی و قبل رسیدن سلطان شهاب الدین لوبدیت از دست فدائی کوه کوه نوشته اند چنانچه در صفحات سابقه ذیل احوال صوبه دلی شاعر سے با جمال نموده آمده و انست علم حقیقتة الحال بالجد لکشته شدن رای چطور حکومت بنود از سبب و شتابان قطع گشته سلاطین اسلام انتقال یافت از اتبلی رای چه بیشتر باشد و لغات را کچھو را بموجب سخن راج ترکی لکھنود و بیست تن از اقوام سبب و مدت چهار هزار و چهار صد و هشت سال فرمان روائی نموده هر طریقی می نمودند و نظم آنکه اوج فلک شین ساخت و عاقبت زیر خاک سکن ساخت و آنکه بر فرق تاج از زر کرد و در حد وقت دفاک بر سر کرد و آنکه گوار که ساخت سکن خویش و رفت و نالوت کرد ما من خویش و بیجا کس در جان قدم نزنند و کلام جان بر دم نزنند و نالوت اول از جهان کبلس رفته زهرین و آن کبلس و چا و ان نیست عالم فاسے و تو دین چا و ان کمالی و روی در ملک چا و دانی کن و ترک این کج و بر فانی کن و پاسے در دام بیچ منته و همه سبب و دل بیچ منته و

دستان سمرانی بلبل قلم در گل آرد ذکر سلاطین اسلام صاحب ششم

چو در شیت حضرت اکی جل جلاله اتقفا سے آن کرد که کلسله فرمانروائی منبند و دستان آن فرقه منبند که در نگاه درین بلاد فرمانی ما و حکمان بوده اند قطع کرد و در دهن دستان هم روائی از اسلام بمشام جهانیا ن رسد اول سلاطین خود غزنین رایت جاگیر سے کشوده و بقدم جرات سالک این مالک میبوندند و نقش تسلط سبب و در آنکه اباعمن چا بسند آرای حکومت و سلطنت بودند تا ب شمشیر ایدار از صفحہ روزگار پاک شده شدند نظم سر رشته قدرت خدای و بر کس کند که گشتی و بی جنبش امر او بدستان بیگ سبب درین مملکتان به چا بوتر که زبان سیران ازین گفتگو باز داشته عثمان خامه مدعا کار و در عهد اطلالی کیش در او سعادت گرد اند چلی از احوال سلاطین اسلام که کتب معتبره سیران ناطقت است آنکه اگر چه سلطان شهاب الدین را چطور ارا کشته و بنه و دستان با و رج گشته اما چون در سبب اتبلی رای نمودر اسلام از سلطان ناصر الدین شت شروع مذکور کرده سے آید سلطان ناصر الدین بلبلکن از علما انصیر و دقیق فرمانروا سے خراسان بود و بعد نصیر خدیجه منصورین نوع سامانی با اقتضا سے آنا نشد و کاطلی که از ناصیه حال اول کج بود و همیشه امیر ایلرانی و سبب سالار رسیده امیر موترنگ و کار با سے بزرگ کرد و بعد از خصال از جانب ابو اسحق والی بخارا کج بود غزین منسوب گشت بعد از آنکه ستاره زندگانی ابو اسحق بسبوط از حال درآمد فاسخت ناصر الدین از بیت الشرف اقبال طلوع نموده او چ که سے جهانبانی گردید و تحصیل این اجمال آنکه ابو اسحق غیر از و دار سے که قلم تمام شت و بنود داشت و از امر سے اوصاف حسب شت که نظم امور ملک تو اند و جز او دیگر سے نبود سبب و رعیت

لغزوت چارو ناچار جوع باو نمود و کراعات بر بندھا و در سنه سصد و شصت و هجرت بحر سے پسر بر سلطنت جلوس نمودہ با حمایت فکر
 و سلاست سکاہم جہاندار سے را کما شیبی انتقام دادہ با حیا سے و اسر عدل و داد و دفع تا ترقتن فساد پر دخت و رایت جاکشا فی
 در دعا رک کلاؤد برافزاختہ اکثر ممالک بنو ہر با زوی خود فتح ساخت اما چون این فتح مشغل بر حقیقت فرما زوایان سہادت بنا بر علی ہذا
 از ارقام ماجرا سے ولایت ایران و توران کہ سلطان در فتوحات این ممالک کا ناما ملطویر سائیدہ عنان خاصہ بیان بر تافہ تجریر
 حالات سید و ستان سے پردار و سلطان مکر را غزنین بہت سہد تاخت آورد و در سنہ سید و ہفتاد و یک اکثر بلاد سحر گردانید
 اول کسیکہ در ہندوستان بروج اسلام دادہ بنیاد مساجد بنا داد و چون از نزدیک بود سہد و ان بہین سبب بلمان راتر کفتند
 العقیدہ سلطان جموارہ در بلاد سہد ترک تازے سیکر و سکنہ این دیار از تاختہا سے متواتر ترقی عاجز بود ندال و متاع وزن و بوجہ آسنا
 لغارت میرفت گوئند کہ در ان زمان را جب سے پال بر ممالک سہد حکومت داشت اگر جب مورخان ہو در جب سے پال را در زمرہ فرزانگان
 دلی ذکر کردہ اند اما ازین حجت کہ در الایالات او در کتب فارسی قلعہ ملکہ کا مشفہ اند و عجیب کہ در ملک سامانہ و پنجاب و اطراف
 آن غیر دلی و لقصرت او خواہ بود طہر ادران ایام سہد و ستان محل ملوک طرافت شدہ بود و سلطان فاسر مستقلی بانقر و نداشت
 القصہ را جب سے پال العقیدہ مادہ با بسیار سے از لشکر بر سر غزنین رفت سلطان باستماع این حسیات با لشکر و سہد ابرجد و
 ولایت خویش رسیدہ اما وہ پیکار گشت و قتال صعب بود و اول و ان جنگ جوہ توران بر فاش خو کا زار مرانہ نمو وند ظلم
 خیانت گشت رزمی کہ بالا دست و فتادہ بلان ہوا زادہ مست و تن پردلان جاک از ہمیش و پس در دول نمایان جو مزخ نفس
 اکثر سے از طرفین جنگ مردانہ کردہ بر خاک بلان افتادند گوئند کہ سلطان چون آما غلبہ از طرف دشمن دید بعضی از جنہم باران
 نواسے بود لکہ اتفاقاً از زمانہ و رات چیز سے در ان استاد سے برف عظیم بارید سے سلطان فرمود تا در ان چشمہ انبکے افلاؤ
 بیندازد چون حسب الامر عمل آمد با و برف سخت پیدا گردید از زمین با و تند تر بدین عمد و باریدن برف بسیار لشکر یان را جب
 سے پال را دل از دست رفت و بسبب قلت طاقت احتمال این حدیثات بنا بر عدم اعتیاد و مضطرب و اکثر سے از انجا آمد نابود و
 ہلاک و باقی مانگان خود را مشرف بر تلف دید و مشلوب و از سنج و ظفر مایوس گردیدند و لفظ دست کشیدہ بہہ در آستین
 بائی کسان شد ہمہ دیو سستین دیگر شدہ از ہوا جامہ مرد و مردم سے بجا ماند سردی و لکہ سردی کاش را نہ قدما سے لہرز
 گرفتہ ہمہ در دست با سے و گلدگ دندان بزہنتان و چون شغف چوبک چوبک زبان و القصہ سلطان بدین تدبیر نایب
 و را جب سے پال و مشلوب گشت و احوال لشکر یان خود بدینگونہ دیدہ از روسے احتضار را ماجرا و برصاحت زو قرار لکہ چادر خیر فیصل
 بانفہ ادران لطیف پیشتر سخی بہت لغز سہد و چند گس از معتبران خود را بر سر میغال پیش سلطان گذاشتہ معتبران سلطان را بر
 تسلیم و تہمین ہمہ گرفتہ با و اسے خود رسنیہ و بعد رسیدن بسکن خویش قول و قرار بر طاق تسیان گذاشتہ تکلاہ تخت کج نہا و کسان
 سلطان را کہ برای سجدن مال و خیل ہمہ آوردہ بود و چون مردم خود کہ نزد سلطان گذاشتہ بود سہد داشت سلطان باستماع این خبر لغز
 انقام و پادش بد جہد سے را جب بر بند و ستان لشکر کشید سے پال ہلاک ہوا و پیادہ بہتہا و فیلان بسیار بقا و شتافت و مرد و لشکر
 ہمہ پیوستہ جنگ عظیم کردند آخر کا سلطان را بت فتح برانفہ غنیمت بسیار ازانال و فیصل و اسرا بہت آوردہ لغزین مرا حجت کرد و
 سے پال بر شہرت خوردہ ہند و ستان آمد و نامقامات متصرف سلطان در آمدہ سکہ و خطبہ او بروج یافت بعد چند سے سلطان جنگ
 اجل گرفتار آمدہ را ہ آخرت سپردت سلطنت او بہت سال بود

ذکر سلطنت سلطان محمود بن ناصر الدین سبکتگین

بعد از آن که سلطان ناصر الدین در ولایت حیات سخاوت کلمات بسیار دوامیر اسمعیل پسر بزرگ مرتضی جانانی جلوس نمود سلطان محمود را
 از غیرت پذیر محمود که در ایند سلطان تاب جای برادر ارکان نیار برزو یا در سه بخت بهلار آید و چاکر گشت بر امیر اسمعیل غالب آمد و در
 سینه صد و هشتاد و هفت هجره که در خطه عشرت آنگین غزنین ازینیت افروز او رنگ جهانمانی گشت سلطان تاسیسه اول قوس
 و نیز در سه بخت مسعود فتح عالم که بر سه بر دیان لیسه تایت جان شانی بر کشاد و بر بلخ و جاراود و کج و خوارزم و ترکستان عراق
 و خراسان که گشت مظهر و منصور گشت عرصه و نگار ازین هاشاک کخافان پال که در ایند چون مظهرن جهانگیر است و در اطراف کنجی مشهور گشت غلغله او
 با سماع حالات اعلی و کلمات المله و بین الله و در اسلطان و ستاد سلطانی استر ضای خلیفه او زیاد شوکت نام و در عوام بسیار
 اعتمادی است که در کجی خیر بدستان تربیت در مرتبه اول در سینه صد و هفتاد و هجده کجی بر سر امیر اسمعیل پسر بزرگ مرتضی جانانی
 گشته و در کجی که تله بنو چپه شاد و در نوشته اندر سید و محرکه کار از امیر اسمعیل پسر بزرگ مرتضی جانانی در ایند و در کجی و در کجی
 و لیر آن شاه دنیا که در هفت و ستاون و در سوخت زلف آن دخت که از در خدشیدن برق شمشیر کشش بار و باریدین تیر شکر که در
 اکثره از طرفین باش غیرت سوختن غرق برفنا گشتند بالاخر سلطان مظهر و منصور گشته پنجم از ایند و در آن کارزار اعلی تیغ خون
 نمود را چه سه پال با نترده نفر از امیر و برادر خویش اسیر گشته نقل رسیده گوئید در گردان را چه حاملی بود که بزبان سینه مالان نامدر صبح
 بجا بر نزد اسیر گران بیا و مکمل نایز غرگینیا سیران جوهر شناس و قهرمان خرد اساس قیمت آرزو کسید و هشتاد و هجده روز دنیا کرده بودند
 همچنین در گردان سیران و برادرانش حال کما صبح میتهتی بود بعد آن در حمله عثمان پنجم از ایند سلطان رسیدار باغی بود فتح و هند و ستان
 کرده اکثره تله تیغیز در او در دیده بلبه کرده از او حکومت را چه سه پال بود رسیده سحر کرده و در کارشان تغییر مساجد نمود و نیز در حج اسم اسلام
 پرداخت خدیگاه و در آن نوازه پیش و عشرت پر و اختر چون موسم بهار در رسید سلطان از قله به بند بر آمده بغزنین مراجعت نمود
 و تمام ایام بهار بعیش و کامرانی و مسرت و شادمانی در آن تنگنای گذرانید چون موسم بهار شتفتن کرد و در زمان خزان در رسید سلطان
 به مرتبه دوم قصد سینه و ستان نموده از راه ملتان بجای بختی رسید از راه سینه ای با و دو کثرت لشکر و فیلان صفدر و شادمانت
 قله و صورت جازیه همتی و سلبه تیر سه لشکر و در این مقابل سلطان گذارنده بجانب ستان روان شد لشکر گیان سلطان با سماع این خبر
 تعاقب کرده او را در تله بنو چپه شاد و در خاک پال انداختند مسعود سخت است پس آنچه حکم بیرون و خورده بنا بر جوهر
 بیرون و در هزاره ازین جدا کرده پس سلطان آورده تا سلطان ازین صحنی خوشحالیها نموده تیغ بیغ بر قوا لبع و او را حین او را در نطق گشته
 را قبل بر سینه غنیمت و از آن از فغانس و نوادر سینه و ستان با دست آورده از اینجا بیست غزنین معادوت نمود از جمله عثمان دوست
 و هشتاد و هجده نعل بود چون در ملتان او درین نصیر لرئیس ملاحظه حکومت داشت سلطان را رحمت وین بران و هشتاد که سرانجام
 متوجه شده ملک را از نوازش عاید در دفع صورت بغیریت ملتان از بختی راه راست از دست داده براه مخالف بنا بر آنکه حاکم
 اینجا خبر داشت و نامان بر سر او برسد سوگند کرد راه انندیال بن را چه سه پال که بر سر راه بود در مقام ممانعت همدار نظر مینویست
 از راست گشت و بنبر و از نامی لوی داد از آنکه سلطان را اقبال قوس بود و در طرف که دروغ غنیمت است او در فتح و نصرت استقبال
 سے نمود و راه انندیال تاب مدمات لشکر سلطان نیاورده منهنز شد و خود را در کوهستان کشته کشید چون بسبب جمال مرقع و مجال
 شکر تر که ام شیخ و از مرقع گوید و شیخ را گفتر رسیدن لشکر در اینجا مستعد بود و سلطان دست از اقبال کشید و در ملتان سوسید و حاکم
 اینجا را بل و معاد و بیست هزار در هم رسال بر مقرر کرده احکام شرعیه را رواج داد چون موسم تابستان در رسید شدت حرارت و شد
 آفتاب در شتاب و نما و لشکر گیان سلطان تاب بر آید که ملتان نیاورده التماس مراجعت نمود بغیر نصرت سلطان از اینجا گشت

تاریخ

عاشقین شده تمام ایام مبارکیش و عشرت و در آن مکان بهشت لسان گذر امید چون ایام برستان در رسید در سنی صد و دو شهر تبر
سوم با بنیدستان آمد با راجه اندمال کارزار نمود و او را شکست داد و سبب بجز فیض غنیمت نیست آورد و از آنجا بقلعه سیم گمر رسیده
انتزاع نمود و چندت طلا و نقره و خزانه و نوادان و الماس گران بها و دیگر نواد و نوفا نسیس که از آن قلعه بدست آمده بود و همرا و رسید آن
و برموده سلطان چیدن و سپاه و رعیت از قریح آن انبساط انداختند و در زمان بود در آن قلعه بزم جشن آراسته برای حجاج آورد
سکرم عالی بسید و پیوست و سبب الامر سرانجام یافت و نیز او ستاوان نادره کار صنعت شمار انوار آفتاب بازی حاضر آورد و هنگامه
تمام شاکرم کرد و سلطان العرفیج قلعه مسطور و حصول خزانان طرب و سرور بجز زمین مرا حجت نمود مرتبه چهارم در سنه چهار صد و شصت
قلعه لمان نمود و هاسے آن ولایت را تصرف در آورد و قرا امطامده که در آن ولایت بودند دستگیر شدند و بعضی را دست در
گردن بسته در پای فیان کوه بیکر انداختند و جمع را که دست رو بر احکام شتر عذبه نهاند و بیست و پانصد و بر سره را که سر
از قلم شتر سے پیچید با سیر از قن میرا که در غده فرغی را که از خود مینی گوش بر او امر سلطان ندا شد که گوش و بینی بریند داد و بن نصیر
حاکم آنجا را اسیر کرده در قلعه بک محبوس نمود و اوها نجا بمرگ طبیعی در گذشت و سلطان العرفیج آن ولایت بجز زمین رجعت نموده
مرتبه پنجم در سنه چهار صد و دو هر سه سلطان شنند که در سنه و دوستان تمام سیر نام شهرت قدیم و در زریکی آن کوکولایت بس عظیم که
باقعه اهل سنده غانا فرمایش و آنجا شنید و آنرا از اماکن شریفه دانسته گنجین پیوند عفر سے در آن مکان شجر سگاسک بختی رسید
و چنانکه کان و جلوس نام مرت در است و مینو و آنرا کمال آنها هم سے پرستند و بصورت بقصد جهاد لشکر فراهم آورد و مینو چنان
گردید از مینو بس پال حاکم آنجا انجیل و اوقف گشته المی فرستاد و پیغام نمود که اگر سلطان ازین غنیمت بازگردنچه بجز فیض بخش
بر بد سلطان بران التفات کرده در تمام سیر رسید راجه مذکور تاب مقاومت نیاورد و بسے جنگ بر او فرار نهاد شهر را خالی ساخت
لشکران سلطان در شهر خالی رسیده آنجا یافتند تجارت کردند و بهما شکستند چنانکه با براند خندت حکیم بجز مینو برده لغز نمود
سلطان بردگاه نهادند تا بسے بخرایق گردد **سعدک** سے چون برادر و مهاکتس که که نتواند از خود براند گس *
نه بر وی سستش ز رفتار با سے و در گنجینی برنجی در جاسے * مرتبه ششم بر قلعه تند که بر کوه بانا تهمه است لشکر کشید و راجه جوان
مردان کار سے بجا حفظ قلعه گذارشته خود در کسار دستوار گذار گشته در آمد سلطان قلعه نندنه را محاصره کرده در لقب و سا با کسار
دسار اسباب قلعه گیر سے شروع نمود اهل قلعه عاجز و مانا خوا گشته متعالی قلعه سپردند و بعد بخی قلعه بدست آوردن اسباب و احوال رو
بدره گشته بر بقا بقا راجه و جس پال نهاد بسبب بختا قی ظروف و دشوار سے بجور دست سلطان بر راجه نکور ز رسید اما غنیمت فراوان
بدست آورده و بسیار از مینو در انجمنی دین اسلام نمود و راج احکام شتر عذبه دران دیار داده مرا حجت فرمود مرتبه هفتم در سنه
چهار صد و نهم مرتبه قریح جفت دریا سے بولناک در گذشت چون بس حد قریح رسید که نام حاکم آنجا اطاعت قبول نمود و پیش
داد از آنجا در برین رسید مرت والی آنجا قلعه را بقوم خویش سپرد و بگوشه خزید اهل قلعه تاب مقاومت نیاورد و هزار درم که بگوشه
و چنانکه هزار و پیم بوده باشد و چند فیض بخش داده امان یافتند سلطان از آنجا به قلعه مهابن برکنند دریا سے بمنبر رسید گنجین نام حاکم
آنجا فیض سوار سے خواست که از آب بگذر در لشکران سلطان رسیده او را دستگیر کردند و خود را آنجا آبره لاک گردانیدند **سعدک** سے
چون کجام خصم بود و مران از لرستن خطه بهتر و بعد بخی قلعه مهابن شهر خند که شهرت بزرگ شغل خندین تجانا سے عظیم
دوم که در سنین بس بود که با عتقا مینو و مینو خلیفه نیزه و عالی است و آن مکان را از اماکن دیگر شریف تر رسید انند رسید چنانکه جنگ
پیش نیا تمام آن شهر را غارت کرده و چنانکه مینو خند و انداختند و اهل فراوان به غارت بردند و یک بیت زمین را شکستند و آن

و آن را
سعدک سے
بیت

سلطان سرت آمد گرفته حسین بود و در جلد و آن مشهور حکومت پانزده قلعه میمیرا کالجی محمود بود و با حمت و دلیر حمت فرمود در این نماند انتر
مال بسیار و او را بر شیشار در عوض آن خدمت سلطان ارسال نمود سلطان احوال صلح لغزین معاوضت کرد و مرتبه یازدهم بازگشت کهنه بود و
کشید بقصد تنخواه سونمات نوای توجیه برافراخت این سونمات شهر لیت بزرگ بر ساحل دریای محیط و تخته شش و ربع در بر سرستان
زیرین در آن تخته آن بسیار بزرگترین است بر سونمات نامند و در کتب سلف اهل هند مرقوم است که آن بت را زینجا بر ارسال گستر
معبود و مقبول بر ابراهیم است باجمه از غزنین روانه شده قطع منازل و بر طمراصل در پیش نمود و در انشا سس راه حکم بر عرض لشکر کعبور
بیوست بقصد عجم این امر بسیار و آن حد کار متعین شدند و باین پسندیده عرض لشکر نظر عاقل در آوردند از آن منزل سلطان حج کعبه
راهی گردید و بعد از طمس مسافت در شهر نبرد که از نظر غلظت و یک سلطان سکنه آنجا فرار کرده بودند رسید شهر امانی یافته قلعه آنرا بخار برداشته
راه سونمات پیش گرفت چون در آن سرزمین نزول لشکر فخر العاقی افتاد اهل آن شهر دروازه سونمات بر سر کس سلطان سبزه آهوه جنگ
شدند و در آن لشکر و آن صفه رفیق است و علم جرات بر معارج قلعه کانی طریق عروج پیش گرفته و قلعه شدند بجنگ ترد و بسیار ابرو
قلعه کشت و یافت و لوازم غارت و تاراج لعل آمد و غنای کثیر قتل و اسیر گشت تخته آنرا از بنیاد برکنند و سنگ سونمات را بجنبه لیسما آنجا
لبسته بدست اسرای هند کشان لغزین برده در زمینها سس مستراح مدرسه و مسجد جامع بکار بردند هنگام معاودت سلطان از
سونمات برج دیو را بوجو عظیم آن را بر سر راه و از آمدن سلطان آگاه بوده سدر راه کشت و انواع دست برد نمود و اکثره را کشته و سس
مان خنده فرادان را بوجو لشکر سلطان از شایسته که در بنار شده ایا مفر و بسیار جنگ که در کتبات و دیگر جا رود آهسته گشته بود سلطان متعجب وقت صلاح و کجاست
طرح داد و براه گشتان چیتان سوید در آنجا که از آنجا بی گشتان آبی در بی طلق لشکر اهل طالق بسیار کشیده اکثره را کشته و در کسنگ
رها گوی صحرا عدم گردیدند و لغزوان محنت و ریخ سلطان لغزین رسید مرتبه دوازدهم در او اخر سس چهار صد و هفتاد و هشتاد و هشت
باش جمعی کرد وقت مراجعت از سونمات برکنار در پانسه سسندیشکریان سلطان بی ادب کرده از او فرار رسانیده بودند لشکر
عظیم سبجان ملتان و سسند کشیده فرمان داد تا بر ارگشتی ساختند و بر سر کشتی سس شیخ آهن در کمال قوت و حاجت مضبوط کرده و یک
بر پیشانی و دو بجهر و چهل و نصاب گردند و چون عیبه سر چه مقابل این نشا خنما آمد که خود لشکری آن کشتیها را در آب سرداده سپاهیان
زاد تا بر و گمان و دیگر سامان حرب در آن کشتیها نماند و رو پانسیصال معاندان آورد آن مردم خبر دارند اهل عیال خود را بجز
فرستاده جدیده بمقابل نشسته و جنگ عظیم در پیوست اکثره از اجتماع که بقا که کشتیها آمدند کشته شدند با غرق بجز فاش شدند سلطان
بقصد سیصال و گوشتال آنجا عبدالمال لغزین معاوضت کرد القصد سلطان با ملتان حمید در موصوف و نجابت فطرسه کوی سس حوت
بود و مالک ستانی و جهالیکه بنمود و میا و سس بخت و اقبال و سلیقه سسجه که در متغ کزازی خانخان را بتکلیف مقبول و سس در بخت کعبه
و او اکثره عالم را رونق سس بخشید و بعد االت در در کس و انصاف بخر و سس سسنگاران را لیسرا و سس سسیدگان را بدعا میرسانید تعصب
دین نبوسه و طمع نبوسه برود و زخمیرش قوسه بود و بنا برین بقصد حصول ثواب و هم باسید از غار مال و سپاه اندوه فوت
بر سسند و سس مان یورش نمود و او اسس فتح و نصرت برافراخت و جد و جد فراوان بطور رسانید بدین جهت خلفا سس عباسی انبیا
او را بر این المته یمن الدوله غار سس لقب بخشید و مورد اطاف و عنایت سسید شدند چون بخت طبع و سسند و سسند
سهر طرف کرد و در وطنه و فرزند سس لظرف سس استقبال سس آمد بعلیت سس را که بعلیتش رسیده و اقبال برهنه با دیده چ
طریق سس کسکار کرده و زمره چکان کار کرده و سسند که فمیه الملقه کوی سس فاسی بود تمام سس نفعاً سس را از سس سس کرد و با آنجا در سس و سس
سس نمود سس اشعرا ای نامار و آنرا حسن بود که در سس فرود سس مخلص سس نمود و چون مخلص آنکه در سس طوس حال که آنجا با سس

ترتیب را در فرودس نام نموده پرچم بالا با نمایی آن بلع داشت بدین تقریب مولانا در شعر خود فرودس سے ہی نوشت چون در ضمن این
 وحقیقت کمال اول سلطان ظاهر گوید اور در صحبت خود جامے داده یا یک قدرش از شعرای آن عصر سلیبت ساخت و مولانا حسب الامر سلطان
 نیکارش شاہنامہ مثل بر احوال سلاطین گویان و فرمانروایان ممالک ایران و کنگنہ و اسپجید رسم و آئینہ یاد و افزایا سبب سہراب
 و دیگر ملوانان نامہ را ماکر گنہ شصت ہزار بیت در مدت سے سال درست کرد اگر در بعد سلطان کتب بسیار از نظم و نثر فقینت
 یادگار شعرای نامہ راست اما شاہنامہ بہترین آن کتب و در کمال متانت و خوب طبع سلاطین و عظام و محبوب قلوب لوائف نام است
 سلطان اگر چه چندین ہزار غلام داشت اما سر آمد این ملک ابا زبود در گنہ عشق او گرفتار سے داشت گویند کہ این ابا زعلت والی
 کشمیر بود و زردی ہمہ پند نفیض و دشکار گاہ رسید جمعی از عیاران آدم و زبود قابونی کہ بافتند ایا زار دست آورده ازان ولایت
 بدر رفتند و در بدخشان رسیدہ آن محل درج شاہی را بدست سوداگر سے لقبیت خاطر خواہ فروختند از قعدی رات آہی شاہزادہ لقباً
 نام بخواد گشت و آن سوداگر کہ اقسام اجناس نفیضہ و انواع ایشیای خوبہ با خود داشت اما بطریق حسن و جمال ایا زار را از جمیع ایشیا
 و ایشیای گران با شمرده از جان خود غریزہ تر میداشت و در ترتیب و پرورش او توجہ سے گماشت لقبیت تجارت از بدخشان دیر
 غزنین رسیدہ محل اقامت انداخت اما لقبیت حسین و خوبے آن سردوستان محبوبے در گوش سلطان رسیدہ سوداگر طلبا
 و بچہ و مشادہ مبتلا سے عشق او گشتہ عثمان اختیار از دست داد و لقبیت گران خریدہ انیس انجمن خاص و مجلسین مجلس اختصاص
 گردانید شہنہ حسن صورت خود بود و لقبیہ خوسے نیکو سے اونیر گشت بیعت این عشق کہ بہت سے خود از خویش بی شاہ
 شناسند و درویش بہ القصہ سلطان اورا بر تاسے خدم و حشم برگزیدہ مامور اور و محکوم حشم گشت خاچہ تقدیر سلطان
 حسن و ناز ایا زبود بہت دورا کرت کتب مسطورہ خصوصاً ملازمالی این داستان را بعین آئین و مضامین نگین تجرید را آورده
 بعضے نوشته اند کہ ایا زار اگر چه حسن صورت و جمال ظاہر سے چندمان نداشت لیکن در اخلاق پسندیدہ مکتبا و در صفات حمیدہ فی بہتتا
 نظم بر کرد و بر سیرت نیکو بود کہ آدمی آزاد میان او بود چہ نیکو آدمی و کم نیکو آدمی است چہ نیکو بایک نیکوئی است چہ القصہ
 بعد از ان کہ سلطان را ایام شباب در گذشت و زمان شب بدیدار کرد و در سنہ چہار صد و بیست و یک ہجرے اجلت دتی و حمت
 صنیق انفس او رنگ خلافت عالی کردہ سمندتر کام عمر در جلا گاہ آخرت تاخت و از شہرستان و جہ صحرای ناپسیدہ کم تقارہ جلالت
 فراخت گویند در زمان سکرات از بس گردش در بند سلاسل دنیا بود در مجلس دشوار سے نمود خود سندان حقیقت شناس
 اندوختہ سے اورا کہ انبار با سے نفوذ و جواہر و اسباب بود و بر و چیدند سلطان نظر بر ان انداختہ حسرت خورد و جان بجا کی فرین
 سیر و سعدی نظم زر و نعمت اکنون بدہ کان تست چہ کہ بعد از تو زبیر و ن فرمان تست چہ پریشان کن امر و در خمینہ
 چست چہ کہ فردا کلیدش نہ در دست تست چہ کسی گو سے دولت ز دنیا برد چہ کہ با خود ندیسی بعضی آبرو بہ تو با خود بر تو شہرت
 کہ شغفت نیاید ز نذر نوزن چہ غم خویش در زندگی خورد خویش چہ برہ سپردار از حرص خویش چہ بخوار سے چہ سر گشتہ
 سخار دکنے در جهان پست من چہ مدت سلطنت اوست و پنج سال

ذکر امیر مسعود بن سلطان محمود و اخلاف و اولادش

امیر مسعود بن سلطان محمود بعد رحلت پدر و الا قدر زینت افزای او تک خلافت کرد و بیادتا بر سہر و ستان پور شہنشاہ گشت
 امیر ابوسید بن امیر مسعود از شش ہزار کمان تیر و کعبہ پدیر سر آراسے فرمانروائی گشتہ عدالت و نفعات را رواج داد و
 بر سہرستان پورش آورد لیکن چندان دست نیافت بعد انہما تخران بعضے مکن معا و در ت کرد و ہر ہر امیر ابو سعید

پس از برادر کلان او زنگ بستن جهانانی گشته بر سید و شان یورش آورد و بعضی بلاد و حصار که بدو برادر کلانش مخزن بود و در ویر
 شمشیر بشیخه در آورده امرای نولیش را در آن اماکن نگذاشته مروج توپان اسلام گردید اما سلطنت او در سهند و ستان قباذانت
 و بعضی ممالک ایران و توران و حصار بسلاطین آندیا بر سر برد کتاب مخزن سراسر تصنیف مولانا نظام الدین گنجوی کویلیه دست یافت
 اما نصیر ای مستوفی در بغداد است در سینه پانصد هفتت بجز که ازین جهان فانی در گذشت و خسرو شاه بن بهرام شاه جوان زنگ
 آرا می فرمائید وانی گشت سلطان علاء الدین حسین غور سے بر او غالب آمد و غزنین را از دستش خود در تصرف خویش آورد و خسرو شاه
 کعبه بجهت از ملک مروی خویش بر آمده رو بپند و ستان آورد و لاهور را بشیخه در آورده اما آخر عمر حکومت چاب قیام بود و زید و
 سینه پانصد و پنج بجز که در خطه لاهور چرخ زندگانی او از دنیا جدا حاصل نموش شد مدت سلطنت پنجاه و هشت سال و سلطان
 ملک بن خسرو شاه بعد رحلت پدر بر سر سده حکومت چاب مملکت گشت چون سلطان شهاب الدین برادر رعایات الدین بن سلطان
 علاء الدین حسین غور سے از جانب برادر کلان خویش نیاید و غزنین سے بود و بعضی ممالک را طلبی بر اطراف ممالک لشکر کشیده که بهت
 بشیخه سهند و ستان بست و علی التواتر لاهور یورش کرده خسرو ملک را بمحاربه و محاصره مآخیز گردانید آخر لام خسرو ملک تابیده و رده
 در سینه پانصد و هشتاد و دو بجز که نزد سلطان شهاب الدین در غزنین رفتن همان طرف و دولت حیات سپرد مدت حکومت او در
 لاهور بست و هشت سال از آندیا می سلطان ناصر الدین سبکتگین تا حاضر و ملک هفت تن مدت و حدود و سهند سال سلطنت غزنین
 و بلاد سهند و ستان کردند

ذکر سلطان شهاب الدین غوری عرف مغز الدین محیام و لشکر کشی او بجهت

سلطان شهاب الدین عرف مغز الدین محیام برادر کلانش سلطان شهاب الدین شهبو لقبی است الدین و در سلطان علاء الدین حسین
 سلطنت غور و هشت سلطان شهاب الدین از طرف برادر کلان خود بر سر غزنین لشکر کشیده در سینه پانصد و هشتاد و دو بجز که
 فتح نمود و نیاید بجهت آن ولایت قیام و زید چون شجاع کا طلب بود و صاحب اقبال بود و گرفتار در سینه پانصد و هشتاد و دو بجز که
 و ممالک ستانی نمود و مرتبه اول و ولایت لمان از تصرف قرا مطرد او چهره از قوم بجا تیه بشیخه در آورده و نائب خود گذارشته
 لغزنین مراجعت کرد و مرتبه دوم در سینه پانصد و هشتاد و دو بجز که باز در لمان و او چهره آمده بر راه ریگستان غزینت گشت
 نموداری بهیم دیو مر زبان آن ولایت لشکر فرستاد و در صفی صفا آراست و جنگ عظیم بود او چون لشکر سلطان بنایرت
 مسافت بعیدیه شمسکی و هشت و بسبب عبور مسالک ریگستان سیخنی ابی و لقب بنی غلمی هم کشید و لشکر را می بهیم دیو فرادان و نازیه
 وارد بود و جنود سلطان را خسته و مغلوب گردانید و راه کعبه دیو غالب آمد و فتح یافت بسیاری از لشکر دیان سلطان علفت تغیب
 گردانید و سلطان بجهت خورده بهر از آن رخ و لقب لغزنین رسید و مرتبه سوم در سینه پانصد و هشتاد و دو بجز که لویای توجیه
 لقبیت لاهور را فرستاد سلطان خسرو ملک از بنا بر سلطان محمود غزنوی که بشیخه از احوال او توجیه در راه حکومت لاهور داشت
 لبی محاصره و محاربه خسرو ملک عاجز شده سپر خود را با یک بجز قبل بطریق پیشکش فرستاد و صلح نمود و سلطان پیشکش بر ساله مغز
 لغزنین بحاوت نمود و مرتبه چهارم در سینه پانصد و هشتاد و دو بجهت بر سر دیول که به شصت شهرو راست رفته تمام ولایت کناره
 سینه بعبندت او رود و نفس نواد آن دیار با مال بسیار گرفته بگشت و مرتبه پنجم در سینه پانصد و هشتاد و دو بجز که لاهور و
 محاصره و محاربه خسرو ملک تاب نیاورده متخصن گردید سلطان آن نواحه را تجارت کرده در میان دیار اوی و خا بیغله
 سبیا لکوت را که سنای آن از غنم و شگست و ریخت و در آن آن راه یافته بود و تجدید ترمیم و تعمیر نمود و نائب خود گذارشته بگشت

تکرار حکومت خاندان آل مظفر در سده نهم

قلمرو دینی و غیره تعیین نموده در جایگاه سلسله حکام از طرف خود نشاند و در سال دوم ملوک کول لیسر کسزد و ملوک و کولسا و دیوان و دیگر قلمرو فتح کرده بر سر حکومت رفت و انتقام شکست سلطان کاسا بقا تجر بر آورده از سالی کسید و کجانی گرفت و آن ولایت را تا فتح تاریخ نمود و فتح و لغت بدین امر اجابت کرد و خطبه و سکه بنام سلطان سراج داد و دینی ازین تاریخ داد و الحاکمانه سلطین سلین گردید چه مرتبه پنجم در سده بالفصد بود و خوشش با سلطان انزلی در سده و ولایت قنوج اخذ نمود که در سده پنجم فتح و دیگر اموال غنیمت گرفت و برگشت چون سلطان غیاث الدین برادر کمان سلطان که اسم سلطنت بر او بود جهان گذران را بر او کرد و سلطان از روی خود کرد و او اجمعی ولایت غرور و کرستان و خوارزم و دیگر ممالک پورشان قسمت کرده خود بر ولایت غزنین قناعت نمود.

ذکر حاکم معز الدین سام ازین جهان

مرتبه دهم چون سلطان ششید که در فو اسح لاجور طائفه کوه کهران عصیان و زبیده قتیله قتلته و شراره شرارت بر او فرستاد و ختمه آمدن از کابل تا دیب آن کرده از غزنین بر او ملامت آورد و ملک قطب الدین نیز از سبب خدمت سلطان رسیده با قنوق یکدیگر گوی شمال آن جا آمدی و چون سلطان بعد از ششید آن فرقه و انتظام امور کلیه از راه پور سعادت لغزین نمود چون نزدیک رسید دوجی از دیب غزنین از دست فدایی کوه یکدیگر که بر کلب سلطان رفته بود جان فاشته کرده و داد و درجه شهادت یافت گویند خزانه بسیار از طلا و نقره و جواهر و جامه ها را از او غنیمت یافته ازین اموال را از زمین حال قیاس باید کرد و ولایت در باب کنون که خدمت است پیش این دولت و ملک ستم بود و دست پرستانه یازده نوبت برین هندوستان یورش کرده مرتبه شکست خورد و دیگر مرتبه پیش و لغت کاسیا برگشت چنانچه کاسیل آن لغت درآمد تا آخر عمر است و دو سال سلطنت نمود و از آنجا سفر فرما روی هندوستان بازده سال

ذکر حاکم و سون نمودن سلطان قطب الدین ایبک صالحه بر سر سراجبانی و محل احوال او

سلطان قطب الدین ایبک غلام زرخیزه سلطان شهاب الدین بنیای حکومت هندوستان داشت بعد از آنکه سلطان قطب الدین تقوی کشت چه سلطان قطب الدین از دینی برآمد و در راه پور رسیده اصالت بر سر ارای سلطنت گشت یازدهم ربیع الاول سنه ششصد و سه هجری سکه و خطبه بنام خود کرد چون آنکست خضر او شکست بود از نجات او را ایبک گفتند که سلطان غیاث الدین محمود بر او داد شهاب الدین از فیروزه که جیره و تجلات پادشاهی را می قطب الدین فرستاد و بخت سلطانی مخاطب خت این سلطان در حروب و احسان داد شجاعت و جوانمردی او در جنگ مفرور از جویون برکنند که بیاستن گرم کرد افلاس از جمله مفلسان حتی برایش دست محاربت و زمین و حیب آرزو و مردان برآمد و بیست فیض عطایش ارباب عسرت را از آرزوی نیاز فرمودی میبت با حمت او و صلح و برابری به بار خت او مرتبه گردون است چون نگه با بل احتیاج انجام داد از نجات او را ایبک بخش گفتند در میان او و قنوق الدین که یکی از بندهای خاص سلطان شهاب الدین و بعد سلطان و غزنین اسم سلطنت بر او اطلاق یافته بود بر سر لاجور محاربت و منازعت بود که او قصد یکدیگر کرده آنش محاربه بر او فرستاد و غنیمت تاج الدین تاب نهاد و دست نیارده و ستم گشت و در کاران رفته اقامت وزیر سلطان مقرر و منصوب شده با استقال کمال سلطنت و دولت

ذکر حاکم سلطان قطب الدین ایبک و سلطنت یافتن آرام شاه پسر خاندانش

سلطان در سنه ششصد و هفت و در چوگان بازگشت از سبب افتاده گوی زندگانی بچوگان گاه آخرت رسانید بیست سال حکومت نمود و از آنجا چهار سال سلطنت فرمود و سلطان آرام شاه پسر خوانده سلطان قطب الدین است چون سلطان مرحوم خلف مصلی که بر او رها بنای نه تو اندو بدست ارکان دولت با قنوق یکدیگر آرام بخش سردار خوانده سلطان را که او

دو فرزند رسید و پسران سلطان مطلب الدین و آنکه از آنها را بلیکنا و قتل نمود و بعضی امویان کشته شدند و از اهل آنان باستانان نمودند و از اهل بصره رسید ارکان دولت نظر بر سبب پروائی و نارسائی پادشاه و تسلط و استیلا سے ماوریش داشته باجو و اتفاق کرد و از او گرفتند و ملک اعزازین ایاز حاکم ملتان را بحکم سلطنت دہلی نمودہ طلبہ شہد از ازلت ان لشکر گران فرہم آورده ماورم دہلی گشت سلطان نیز بقصد مقابلہ از دہلی براہم در کھرام رسید پیش از آنکہ ملک اغرا الدین ایاز بر سدا مراز سلطان اعجاز و وزیریدہ در دہلی رفتہ بی بی رضیہ بنت سلطان محسن الدین را بر تخت نشاندہ سکہ و خطبہ نام او کردند و سببے شاہ ترکان را عقیدہ ساختند سلطان با استماع این خبر از کھرام رحلت نمودہ در کلبو کھڑے رسیدہ اما دہ خلیج گردید و سببے رضیہ فورے از سدا و ان شجاعت پیشہ بر سر او از دہلی متعین نمود و در اندک جنگ گلگان دستگیر گشت و بعد چند گاہ سلطان و مادرش در زندان خانہ فوت شدند ایام سلطنت یکسال و شش ماہ و ہشت روز

ذکر سلطنت رضیہ دختر مرصیہ سلطان محسن الدین لغت

سلطان بی بی رضیہ بنت سلطان محسن الدین در سنہ شش صد و ست و ہفت ہجری بمقتایق امر او و زوار اورنگ آرای خلافت گرفتہ تختبند و سکہ بنام خود رواج داد و تدبیر صاحبہ و انکار ناقہ بنظر امور جا نداری و تسبیح مہام سلطنت و شہر با سے بجا نماندہ لائق ہوشمندان و الاخر بودہ یا شد بلبل آوردہ لباس مردانہ پوشیدی و از پردہ بیرون آمدہ بر تخت نشست و دیار عام دادے بنشیت امور سپاہ و رعیت پر او ختی و باجر امرا سہدالت و لصفہ تقید بلوغ و زریں سے با بھالہ این ملکہ روزگار با خلاق تنوہہ متعلق و لصفہات سپیدی و مہم صوف بود آنا فرست و زریں گلی و اطوار شجاعت و مردانگی از او بظہور رسید در زمان حیات پدر او افتد و رحمت ملکی وانی دخل نام داشت و پدر بر دانش و عقل او اعتماد نمودہ ولی عهد خود کرده بود و انتظام مہام بدون صلاح او نمی کرد و زوی و زرا التماس کردہ ملکہ با جو دلپیران دختر او لی عہد کردن مناسب نیست سلطان فرمود کہ پسران ناقابل و دائم الخمرند و باقسام ملایمی و ملاحظہ اشتغال و زریہ احد سے از انہا قابلیت ولی عہد نہ اند و این دختر فرزندہ اختر کج بصورت زنت اما در مضمی از ستودگی اخلاق و فروزی و دلش بھتر از مردانت بلایت ہجو متاب کونٹ در نام و ایک در نور خردم و تمام ہجرا آن شیر زن در اخلاق حمیدہ و صفات پسندیدہ در اشتغال و اقران ممتاز بود و در باریت حال بعضی امر مخالفت و زریہ بودند آن ملکہ زمان ہنگامہ آنتا بہ تدابیر صاحبہ دہم اما چون ملک اغرا الدین ایاز حاکم ملتان سپہ از اطاعت پیچیدہ یعنی وزید و لا جوہر از ان ملکہ زمان تخلص نمودہ متصرف شد ملکہ زمان نیز لقب سیکارہ وضع شد و از دہلی بر آمدہ و ہر نہ رسید امر سے نمک بھرام از گورنگی و بیوفائی سپہ از اطاعت و انقیاد و پیچیدہ ملکہ را عقیدہ کرد و سببے رسیدہ سخر الدین بھرام شاہ بن محسن الدین را از قید بر آوردہ و بلطانی برگفتند و رضیہ سلطان خانہ یافتہ بر آمد و با ملک اختیار الدین عقد مزاجت بستہ و لشکر جاتان و کھو گھران فرہم نمودہ و دو مرتبہ بر سر بھرام شاہ رفتہ جنگ کرد و آخر الامم اختیار الدین و رضیہ سلطان ننگت یافتہ و متگی شدند روز دیگر قتل رسیدند ایام سلطنت او در سال و شش ماہ و شش روز

ذکر مقتول شدن سلطان رضیہ و رجوع سلطنت بھرام شاہ

سلطان سخر الدین بھرام شاہ بن سلطان محسن الدین ہشت را امر اعظام و وزیرای مالک نظام و اتفاق کردہ و تخت ہند نشاندہ در سنہ شش صد و چہل و یک سکہ و خطبہ نام او رواج داد و بلطام الملک مہذب الدین کو جنبہ و سلطان درجا آمد از رواج او بود و صاحب مدار کردیدہ امور مالی و ملکی اختیار خود گرفت و اکثر شہادت بد و ان امر سلطان شش می کرد

دگر بابت نظام الملک حکومت ناموارین و غیره

چون در آن زمان عمر بود که عمر از پادشاه محلیس برودانه خود میل نگاه مدار و نظام الملک در آنک ایمل برودانه خویش نگاه میداشت
و اینجینی خواف که بموجب سلطنتا سے بود چون بعد چنگاگاه افون منقول چنگر سے آگه لاپور را حاضر بود و دست بجنب و عارت
دارا کرد و بسیار افران آند یار سے کشت سلطان بعد اطلاع برین یعنی نظام الملک را با امر آندار و فرامین عالمی را کرد که قوت
بازو سے سلطنت و صاحب جنت و شوکت بود و بد بفرغ لشکر خنگی غاسه تعیین کرد و

و کفر یعنی وزیر مدین نظام الملک و مقتول شدن بهرام شاه و مکافات یا قتل نظام الملک رجوع سلطنت سلیمان علما الزین
چون از اصل بگذرد و بدیدر بار و از اصالت جز اسم نصید زنده کشت از حصول سباب و دنیا و جویم سعاد و ان فرود آمد و در وقت حقوت نعمت بطریق
سلیان نهاد و طریق بی و کفر ان چید و بعد سیدان بر دریا سے بیاه از زو سے فریب و خالیوت عرشه آند که بهر ایسان بن بنیامین
و ناموافق و امر الیکل مستند که با عتقاد آنا بنان چم بروداخته آید سلطان بدولت خود متوجه بنجاب شو نذا و دفع نقد و فسا و باسانی
عیسای آید سلطان ساده لوح که از کار جهان بینی ذلیل و از کرد و فاسد و غافل بود و بواسطه آن که آنجا که شتی و سیاست کردی از زبانه
خندگاه امرا و جالیوست گذرانیده همی که بر پیش است با تمام رساند در وقت مناسب جماعه مذکره را جزا و سزا داده خواهد شد نظام الملک

کورتک متفکر را جمع برانموده تا سه را بحلیه سازی و دغا باز سے بجانب خود کشید و از طرف سلطان متصرف گرداننده علامه کو
یعنی برافراخت چون سلطان بر حقیقت حال مطلع شد و از جانب طیب الدین بختیار اوشی را برای سکن شورش امر او دفع نقد و فساد و فرستاد
نظام الملک و امر مستیگشته از بنی و عتقاد باز نماندند شیخ از اخبار رجعت کرده احوال باز نمود و در نظام الملک با نفاق امر او بدلی را
مخاصره کرد چون مردم شهر متفق بودند بیک قلعه بدلی متصرف در آورد و سلطان و سگی شده قبل رسیدت سلطنت او بود

و یکتا سلطان الدین خود بر کرال الدین خود و زشاه سلطان شمس الدین پیش چون بهرام شاه را نظام الملک قبل آورد ملک خرازمین را و از او
قبضه کشت بخت سلطنت چیرس و در آن کشت سلطنت و فرستاد سلطان ملا الدین را که در خرازمین را و او را برودا و قندهار کرده و در پیشش جمعی
و مسجری بر سر جاسبا اجلاس نمودند ناصر الدین و جمال الدین سلطان شمس الدین را که در خرازمین بود و خلاصه که ناصر الدین
را بولایت بهراج و جمال الدین را بولایت قنوج نامزد کرده و خصمت دادند و ملک نظام الملک را که در امور سلطنت کلیه چیل توکل
نموده که در قنوج رسانید و نظم بخت خویش دیدم در گذرگاه که کرد و مرغ بجان مورس که راه چهنوز از صید شکارش پذیرا داشت که
مرغ و یک آید کار او ساخت چکا جو بر سه سباش امین زافات که او چاب شد طبیعت را مکافات که درین فیروزه ایوان بر کشت
برسی را هم برسی باشد مکافات که در نیک بیک بینی و زید سے غم باز جو جو ریو کندم نگنم

و کرجوع سلطنت سلطان ناصر الدین بن سلطان شمس الدین لغت

بعد چنگا که چون سلطان از طریق عدالت و نصیحت اطراف و زبانه امین اخذ و قتل پیش گرفت جمیع امر از او برشته و با خود اتفاق
کرده ناصر الدین را که آنرا قابلیت و حق شناسی از انجا اعلان او حاضر بود و از بهراج ملکی را بخت فرامندی اجلاس داد و ناصر سلطان
علما الدین را متسلل و قید نگاه داشت خند چنگا که وزیر مدین خان مرغ روح او از نفس بدین خلاص یافت مدت سلطنت او چهار سال
و یک ماه و یک روز

و کسلطان ناصر الدین

سلطان ناصر الدین بن سلطان شمس الدین لغت در پیشه شصده جل و نهنج بر سه از بهراج آگه توج جهان بینی بر سر نمانده که
خصمه نام نور و راج و او ملک غیاث الدین بلبن را که نینده و او را و سلطان شمس الدین بن جو منصب وزارت داده و خطاب بعضی از عطا

خیزد و در باطن سراسر از گرو آمد و استقامت تمام سلطنت بر آرزین او تقویت نمود و صدف گوش او را بلای نصیب نمود و مواعظ هوش افزا
 در باب رعیت پرورسی و عدالت گسترسی برآمده فرمود که اختیار مهمان بنامی و مدار نظام امور ملک را بی پرستی تو داد و هر کار
 گمنامی که فرادی قیامت بدگاه پادشاه و حقیقت امر او ترا سر مایه شرمسارسی و افعال کرد و ملک بلبن مقتضای فرست خدا داد و عقل
 مستقاد قواعد بنیاد و شراکت و کثرت نوسن بتقدیم رسانید که رعایا و برادرها و امان و امان کاران او بود و شخص سلطنت و جهان بنامی
 زندگانی از سر نو گرفت و خود سران را مجال دخل و تصرف در امور مملکت و سلطنت نماند و سلطان نیز بعد از آن گسترسی و رعیت پرورسی
 بسیرت و در پیش نهاد و ملکی اخلاق بود و در عهد سلطنت او ملک آباد و رعایا دل شاد و زندگانی کردند و رعیت نیکنامی و رعیت پرورسی
 پادشاه و وزیر در اکناف گیتی انتشار یافت و رعیت پرورسی چنین شهر یاری جهان بود جهان چون نیک و قواری جهان بود که
 سلطان حق پرست و ایزد شناس بود و خرج و اوج ممالک در و واجب پناه و فتنه و رویت ان خدا گاه و و عطف داد و ارضنا و اریاب
 استحقاق و لجوی مسکینان وزیر در استان و عمارات مساجد و چاه و خانقاه و ممان سرا و ابر کمانار و غیر ذلک انچه از آثار خود بنام
 کرد و عمل تو را بنود خرج کردی و سبکدات خود تصرف نمودی در سالی و در همین مخط خود نوشته است اوقات ساختنی نوبتی کی از دیگر
 سر کار زمین که مخط سلطان بود از روی خوشامد به بیت گران خرید چون این خبر بگوش سلطان رسید منع کرد که آئینه مصحف را مخط
 من انهار کند که بطور اخفا احدی بر سر تهر برین وقت نیاید میفر و خند یا شدت ازلت این وجه اخلاقی رو بند و ازین و کم
 درویش نهاد و فرخنده نزا و بیچ کینز سے و خاد و معوای مشکو و خنداشت و او برای سلطان طعام می بخت روشکان ملکه
 جهان التماس نمود که بسبب چنین طعام دست من آزار سے یا بد و تصدیع مالا لایطاق سے شود که کینز سے خرید شود و او بچین
 طعام قیام روز تمام از بعضی خدمات تخفیف میسر آید چه عجیب که ممنوع سخا اهل بود سلطان جواب داد که لغو د بیت المال حق سپاه
 و مساکین و خط مستقیم است تخفیف نیست روا نیست که برای آرام نفس خود در ان تصرفی کرده آید مگر من تا خدا تیغاست ترا در
 آخرت نتوانم جسته و دها بیات ترا با نفس کا فر کیش کار نیست به بلام او که آن طرف نشکاست به اگر بار سیه و راستین است
 بر از نفسی که با تو منشین است به با نهم سلطان کمال عدالت و رفت زندگانی و جهان بنامی نمود و هر کس طبعی بود که پشت و پیشت برین
 و اصل گشت مدت سلطنت نوزده سال و سه ماه و هفت روز

دکتر محمد غیاث الدین بلبن

سلطان غیاث الدین بلبن بنده و امداد سلطان شمس الدین پیر سلطان ناصر الدین بود چون سلطان ناصر الدین و دلچیت حیات بنامان
 کائنات میر و از اولاد او دانست که جانشین سر میر خلافت تو را ندو بد داشت امر ای حضور اتفاق غیاث الدین بلبن را که دار الملک بود سلطنت
 سر داشت بر سلطان غیاث الدین مخاطب کرد و داد و در سینه شمشیر و شمشیر سپهر سے صدر نشین سر میر فرمانروائی و سایرین
 چو کیم گشتانی گشته سکه و نظیر را روح او لغایت و انا و پنجه کار و صاحب جرأت و وفای بود کار با مشوره خود در زمین کردی و با کار
 و بهوشیاری سیر بر روی ایامات چنینکه متوینست کا اگهی به مباد ازین عهد عالمی همه کسی سر بر آرد و عالم بلند کردی که در
 عالم بود و همو شمنند به کار مالک چو عمر دم کار بر نموده مخاذیل شهر اروا باطلیل اروا را یکبار داخل نمودی تا حقیقت تقوی صلاح
 کسی متحقق نشدی او را عمل نفی و دس و تو بیچ نسب و حسب ممالند نمودی بعد از تقویت عمل دس اگر نقص دانی یا صفاتی ظاهر
 گشته تنی احوال تغییر فرمودی و نظم خیر خیر و مند مفاصل چو که جعل کار خردمند نیست به ندرت پر و شمنند روشن را سے به ندرت و مایه کار
 خطیر بودی ابا ت که جی بافتد است که خبر بدین کار گاه حریر به و میفرمود که جمله مردم را بسبب نظر نباید دیدم و از نه حال هر یک گاه آید

اگر خرد و سنجار خوار داشته فرمود میکان بدگر را نوازش کرده این چنان خواهد بود که سپرایه با بر سر بسنن و حله بر سر و پیکار دن ملت بود ازان
 برای ره سپردن و بناید و بدو در چون یا شمر دن به بالجهان آنرا عمر با سفنها کے امام مهربانی کند و ارازل و منزل را در مجلس خود راه بنیاد
 گویند فراموشی شش بازار که سالها در خدمت درگاه بود بقریان بارگاه التجا آورد که اگر سلطان کیلبار با و همزبانانے ناید بسیار کے اقتصد
 و جس پیشکش کند چون این معنی بعضی سید پیرانی نیافت و فرمود که همزبانے با مبر را در مصیبت سلطانی از دل بخوام از دل مسکنند
 القصد و عذر و صاف پسندید و منشا اخلاق گزیده بود امر را در دست آنقصیرات تا زیان زدے و تقصا صریحانے کے
 سلطنت و همیت او در دل امر اوقوسے بود ارکان دولت و اوج نے رعیت در حکم عدالت او سوا سے بود و در جمیع امور ملل
 کار فرمودے و از لطیف و منطوت او احد را قدرت نبود که قدم از جا ده اطاعت بیرون نهد و در محبت اهل عطف حاضر شدے
 و در عطف شنیدے و وقت کردے و او امر و نوای ای را در همه امور رعایت نمودی و ضوابط و قوانین مملکت را کرد و زبان
 فرمازی در سپران سلطان غریب الدین مختار مندر شدے بود و تجدید احکام و دستاقت داد و مسانی عدل و وفات را اساس نهاد و قوتیکه
 سلطان بر سر کانی و قهقهه رسید ام ای بزرگ را فرمود تا او صحر و دست گرفته اتهام نمودند و داو در رضایان سپران را در
 گذرانے و عورات و اطفال و دو اب و لغو وضعیف را گذرانے در مواقع جنین خیز روز و نوبت کردے تا امر در سهولت گذشت
 در ایام جوانی اگر چه بخورد خراب و محبت ارباب طرب و لعل و لعب رغبت تمام داشت اما بعد از آنکه سیرا سے سلطنت گشت
 از تمام ملامتے تا بگزیده با و در الفرض نماز نوافل و جمعه و جماعات قیام نمودے و صوگای بی بی و دو خانامی بزرگان
 معرفت و بعد از نماز جمعه زیارت قیومے نمود و بر جنازه کار حاضرے شد و تبرعیت اهل مصیبت سے بر درخت اطفال
 ست را انعام میفرمود و طاعت آنها مجال سیداشت نظم ما نش بزرگ بهر مت بلند و بیاز و دلیر بدل پوشند و نه برایش
 تنبیر حجاج فرموده اند که ایش بجز شخص خیر به نه در شهر بخوان نه در کوه و دشت و خیانت در اندیشگی گشت و امان در زاریها
 سجدی رسید و کسوف شد مردم قتل گلی به بهر و سه مردی و فرسنگ نویس و بگردن بر افراشت او رنگ خویش و
 باین دانش و در آکین و رفو و بلکان درینا بدک باشد نش و به باه جو داین همه اعمال محاسن افعال در باب ارباب یعنی پلغیان
 لطف و مرحمت بیک گسار گزاشته است بجهت بجا برے و تقاسمے گماشت سرسوزن از رسوم جائزہ قاهر فرمی گذاشت و بهر
 یک کس شکر می و ملکی را بر انداختی و وصل ملکی بر سید مقدم شناختی اعظم اگر ایش قهر افروخته و بیک شغل زان شور می
 کبوه از زمین سایه انداختی و چون پنج پیش خورشید بگذشتی و چشم از سوی جرج کردے نگاه بندے تیره خسار خورشید و ماه و
 و سلطان را با جانوران رنگین زیبا و خوش خوانان نعمت سرا و طبلو رشکارے و یوز و سیه گوش و ایشا دلک رغبت بسیار بود
 و ازین جنس جوانان نادره لیسے بهم رسانید و تو خجیان و باز داران و قرا و لهن و سر شکاران را هم تیر تیرے بقدر لیاقت
 بود و شوق شکار هم بسیار داشت تا برین عله و فعل این شغل را نزد سلطان تیر بزرگ بود است که و سه جوانی در طی قلمحات
 شکار کردند سه و در آن پیشه بچیز را هم آوردندے هزار سوار تیر انداز برای تقدیم را سم شکار را اما در کاب بودند سه و طعام
 از ناده خاص یافتندے سلطان در ایام درستان شکار گاهان سوار شدے و قنا قصیر لو اڑے و پیشه شکار رفت شکار کرد و
 شایرگاه شتر معاوت نمودے چون خبر اتهام سلطان در شغل شکار حلا کو خان رسید گفت سلطان ایلین نجبه کالا ست در
 غایب سے نماید که شکار میرود و در حقیقت بجا است آداب سوار کرد و پسند ملک درک و اطلاع و آگاهی بر احوال رعیت و سپا
 همت سے گمارد و سلطان از صفا سے این سخن خوشوقت شد و بر فرست هلا کو خان آفرین کرد و فرمود که تو عدلک زاری

حالت مستی ملحق بزبان شاہزادہ رفت از باجگاہ کبیر القیاد امر شریعت عارضت مکن بنو ان عقیقہ را بعد بر صل اہل بقین فتح عبداللہ بن شیخ سہا الدین زکریا قدس القدر و جہاد آور و مدق قوارا کہ بعد زمانی حسین شیخ ہم اور اطلاق دہتا بحسب عشا شاہزادہ را بار دیگر عقد از دو باج با او صحیح تو اندو شیخ آن کو بر دوج سلطنت را بخاند آورده بلا وصیحت داشت بعیت گوہر کہ نیت دست حکاک + از سفرت ان کے پیش پاک ہو جب قرار دوج شیخ را تکلیف علقا ملکہ آقا کہ تو مدخدا تو ان عنان مرشت گفت کہ از پہلے سے ان سے محبت ہے و فابرا مدہ نجیست حق شناس دل آگاہ رو آورده ام خدا یار و مدار کہ باز بہت او گرفتار شوم شیخ چون این گفتگو شنید گفت کہ در وفا و محبت کمتر ازین عورت نتوان بود و ہر خد شاہزادہ در خواست شیخ اور اطلاق ندادہ و تصرف خویش نگاہت شاہزادہ از زمین بر کشت و در مقام انتقام کشت بقصد مصرع مشہور مصرع با در کشتان ہر کہ در افتادہ و رفتا وہ عدالت با شیخ باعث انقطاع رشتہ بقای او گردید و در بین لشکر نعل نواجی لاہور ملتان رسیدہ دست قبیل و غارت علما و شاہزادہ بالضرور از ملتان برای مدافعت شافت و دوران خنک جنگ اجل گرفتار گشت امیر خسرو دہلی سے کہ شاہزادہ بود دست منسل اسیر گردید و در پنج روز از باج باز بند و ستان آمد القصد چون خیر شہادت شاہزادہ السلطان رسید بسبب لغت بسیار کہ با او را غم اندوہ بسیار در دل سلطان رسوخ یافت و دین وقت عمر سلطان از ہشتاد و گزشتہ وضعت ہر سے قومی گشتہ بود جان و نعلت فرزند و بلند علاوہ آن کہ گردید اگرچہ برای انتظام سلطنت در اظہار توت و تو انانی کلفت سے نمود اما آثار زو سے و شکستگی کو درین سجال سلطان راہ یافتہ طور و روز بروز کاشت و ترنزل خسرو پورہ شاہزادہ را بانتظام مہام در ملتان ستین کردہ چندہ و در با ش مرحمت فرمود ناصر الدین بعد از ان علف خود و از ان کلمہ تو حق بیگادہ و دلی ملکہ اشہ گفت کہ فراق برادر بزرگ تو را بخورد نصیحت ساختہ سے ہم کہ وقت ارتحال نزدیک رسیدہ و بیوقت جدائی تو از من تو من صلحت نیت پس تو کی یاد و پس برادر روم تو بخیر خود و از تجارت و دنیا بیکانہ اندا کہ ملک بدست ایشان افتد بنا بر غلبہ جوانی و ہوا پرستی از عمدہ محافظت ملک تو من بہمانی تو خود اندازد کہ و ہر کہ در دلی بر تخت سلطنت جلوس نماید از اطاعت او بغیورت باید نمود و اگر تو بر تخت موروثی جلوس کنی ہمہ مطیع و متقاد تو خواہند بود چون سلطان را اندک افادہ بداد ناصر الدین بعد از ان سفاہت بنادانی نصیحت پدر مہربان را گوش نکردہ بر سمانہ شکار رحمت سلطان روانہ کلمہ تو گردید ہنوز ناصر الدین ملک توتی فرسیدہ بود کہ سلطان رحمت حق ہیبت و بر سلطنت با سگم خسرو خلعت شاہزادہ محمد سلطان مرحوم با امر وصیت کردہ بود مدت سلطنت بہت سال و نہ ماہ +

ذکر رحلت سلطان غیاث الدین بلہن و رجوع سلطنت بہ خیر الدین کبیرا شہرہ او

سلطان خیر الدین کبیرا دین ناصر الدین بعد از ان سلطان غیاث الدین بلہن را کہ سلطان بلہن مرحوم وصیت کردہ بود کہ کبیرا خیر الدین سلطان امیر شاہ زادہ محمد را کہ در ملتان قیام میداشت و درینو لا محضور آمدہ بود سر بر آرای سلطنت سازند و حسب الوصیت ہمہ عمل آمدان چون امیر الامرا ناصر الدین با او سو و مراجع داشت اورا بحیلہ بازی روانہ ملتان کرد ناصر الدین بعد از ان خلف سلطان مغفور و در کلمہ توئی بعیش و عشرت اشتغال داشت امیر الامرا کہ خیلہ سلطوہ و بصلح امر دیگر مغز الدین کبیرا بود ناصر الدین بغیر ان را کہ سہیجہ سال بود در سنہ شصت و ہشتاد و شش ہجری سے بر سر سر فرمانروائی اجلاس فرمودہ امور جہان بینی با اختیار خود گرفت و کار سجاانی رسید کہ کل و عقد جمیع معاملات و غزل و نسب حکام و تعیین ہوا بحسب ماہ با و بار گشت و سلطان تمامی مہام سلطنت با امیر الامرا خوا کردہ خود بعیش و کامانی پرداخت و از دارالالملک دلی برآمدہ در کلمہ کبیر سے بر کسار در کجما عمارت و کشتا و لباسین فرح افزا اہل نمودہ دارا لطنہ خود گردانید چون سلطان خیر الدین کبیرا بر روزگ جہان بینی جلوس نمودہ مطلق اہتمام کردہ میاز علی شہوات جو سے

بیش کار امری چنان مشغول گشت که روز و شب جز بلیبو و سب می گذرانید و هیچ بازی نبود که در وقت از اوقات معینه بان مشغول نوزد
 و بدقت زندگی که سر میاید استیستی بدل اجناس سیرل و در دل شکره با این حال علی الدوام مست و لاقبیل سیرسے مزه زوال عقل خود
 نینجهزیدگانے و سر میاید استیستی کار امری سے شمرده القاصه سلطان بقصد تناسل جوانی بخت و کار امری برده اختراجه که کار با سلسلت
 بان تو نیست و در افعال سیرل و در دل خالی ساحت و بچگون نادانی کار با سے جهانمانی بقصد اختیار امیر الامرا فخر الدین گذار گشت و هم
 با خواهی او کثیر و بی عمر خود و اهل اقصای طلب داشت چون او اقلیا کتوده مازم کارگاه گردید و قهقهه بر تنگ آن بگشاید رانان حق بقبل رسانید
 بدستے سیرفوج منگل چکیر سے در لوانی لاهور رسیده دست نهارت و تاراج دراز کرد و دو دوازده مرد مراد و سلطان با تمام عین خبر
 باریک خان جهان را که از امرای بزرگ بود و باشکر گران بوضع این فتنه متعین کرد و عساکر منصوره در لوانی لاهور رسیده با منگل حاجت
 نمود و با آخر شکست بر لشکر منگل افتاد و بسیار سے بقبل رسیدند و جماعه کثیره امیر شدند و چون سلطان مظهر و منصور بدلی امر اجتناب
 استرکمغول با خواسته امیر الامرا فخر الدین و اتباع او به سیاست رسیدند بعد این ساختن امیر الامرا سے مذکور القاسم نمود که اگر امر
 سر کار از خود منگل هستند ندن فعل از ولایات با خواسته این مردم است اگر با خود با اتفاق کرده مکر سے و شکر اندک شد تدارک آن
 مشکل خواهد شد از امثال این مجال خراج سلطان از امر آ منگل منحرف گشت و حضرت بقبل آمدند امیر الامرا چون کسی بیکر بقبل
 رسانید و خانان آن بیچارگان تاراج برود و بعضی ملوک بلین را که با امر اسفل قرابت و صداقت داشتند مجموعا ساخته و قلعجات
 فرستاد و خود خضر را که از جمله وزرا بود بگشاید دروغ متهم کرده بر خزانة تعمیر نمودیدین حجت امیر الامرا بر جمیع امر اسفل زیاد از حد
 میسر آمد چون سلطان ناصر الدین بعد از خان و کهنوتی بود ابرستی سلطان کفالت او بود و تسلط امیر الامرا شدند مکتوبه مشعل شوق
 ملاقات بر سر خود گذاشت چون این نامه در کسلو کهر سے نزد سلطان رسید او هم آرزو مند لغتای پدر بزرگوار خویش گشت و مکتوبه با
 بر سر و دید نهاد و جواب با صورتی بفرستاد و تعیین نمود و دیدار نوشته فرستاد و تعیین نمود و تعیین وقت پدر را کهنوتی و پسر
 از دلی نمازم شده بر دیگ سر رسیده لشکر و سلطان بر سر دو کمان دریا اقامت و روزی سه روز در مشوره تعیین وضع ملاقات ارسال
 مکاتیب و سفر گذشت آخر از قرار یافت که سپهر بخت نشینند و پدر مشاطه تعظیم بجا آورده ملاقات نماید چنانچه سلطان ناصر الدین
 بعد از خان بموجب فرار داد از دریا عبور نمود و در جلوه گاه آراست فرود آمد و بقبیل قوام سر سلطنت رفت و او ادب بندگی بفرستاد
 رسانید سلطان ناصر الدین کینقا و اطاعت پروریده افعال کشید چون پدر نشینند سلطان سے تاب گردید و تعظیم نیازت و بقبل
 نموده و یک پسر را فرستاد بر سر پرورنده از کمال شفقت و راجوش مرحمت کشید و یک پسر را که در کتوبه اختیار کرد سلطان حاضران نیز از
 ستا بدیه این حال کرد با گردید پسر دست سپهر بخت نشینند خو است که پیش تخت بایستد بقصد سعادتمندی
 و ایلیت پدر با خود بخت نشینده با او پیش بخت و لوازم مستکانت و نیازم مردم و درواسا طمع گشت بهین بلب
 خنید و زنتو تیر بخرانده پسر هر دو پادشاه با هم در صحبت داشتند مجلسها آراستند چون روز دوازدهم رسید پدر بزرگوار
 گفت که پادشاه را آفتد خزانة رساند که در زبان نغلبه دشمن اشکریان را بان امانت نماید یا دیدی بگام قحط و غایر باور غایر امانیت
 فرماید او را پادشاه تنوان گفت و دیگر نصاح خضر افرا و سواغی عهده گشت در باب همور سے ملاد و اصرار و آبا د سے رعایا سے
 مالگرد و قدر و ان خالصان جان نثار بر ششیل همردان صاحب ستمکار و اقتباز فرمودن غنایین خصلت منر نامر وفا و دشمنان
 در دست نامر و صاحب خرد و مندان جن گزار و اجتناب از صحبت نا اهلان منگلی شکار و دیگر رکعات پسندیده آویز گوش پوشش
 گردانیده پسر را که در کتوبه و هنگام و داغ آهسته درباره و دفع امیر الامرا بصیحت کرده که ان مرض شد و بر زبان رانده است

قصه

عزای

بداشت

عزای

کاستن بر سرے دوسرے روز سے وصال پہ نانشی میدہ اسیر حلال چاکر چار سیر دیگر معلوم میشود کہ امین بود پس بر در کمر و بلبل قصد ملاقات بود اما کثرت ان اسعدین که امیر خسرو دهلوی سے در ذکر تلمیسی این همه دو پادشاہ مسلک نظر کشیدہ طاهر سے شو کہ مدتی قصد تسخیر دہلی از کفایت عرف بنگال آمدہ بود و پس بر پادشاہ از دہلی عازم گشتہ بعد رسیدن بران دریا با ہوا کہ صلح و ملاقات نمودہ ہر دو امیر ارادت خود مساویت کردند ہر صورت سلطان عبدالغفران در سلطنت رسیدہ بموجب صلح و مواعظہ بد کہ قلعہ آمدہ چند روز جو را از انہو بوسہ بازداشت اما چون بحسب طرقت چہنن امور را غیب و مستعاد بود روز سے بسیر و شکار و ہوا رشتہ ہر وقت کی از نمرہ نقاصان کہ صاحبان و حلاوت متعال داشت درین ہوا جسے بروز دہ لہو و عاوشناسے سلطان این بہت سرا میدہت سر و زمینیا لہو امیر و سہ سخت بے ہمسرے کہ سہ ماہی و سہ سلطان از نظر ہر حال و اجتماع نعمت و لغزب اول صلح بود بر طابق نسیان عتادہ شتاج صبر و تشکیب بر او داد و او را ہوا کہ گرفتہ و صحرا فرخ از خیمہ ماہر پاکر دو لہیزب مدام و صلح صورت و مقام شہنشاہ وزیدہ از انہو سلطنت مداخل حاصل کردید بہت ہر ضدگی کہ در آن شوخ با و از سر سازجہ سستہ را خرچہ جگہ گشت کہ از جان نگذشت + چون کوکب محمود دولت سلطان نیز دیک بخروب رسید تغیر سے در او صنایع او بہر رسیدہ در شاک حرمت امر او خونی مردم گوشتیدان گرفتہ عیبت چہخت بدستہ را پیش آید + کندگا سے کہ کردن را نشاید + القصہ نذر الدین امیر الامرا سلطان نیز بہر گشت و ملک جلال الدین فیروز را کہ عارض مالک بود از سامان طلبیدہ شدہ مدار علیہ اسو سلطنت ساختہ دین آشنا سلطان را از افراط شراب مرض عتوہ و فجاج نبوسے عارض گشت کہ از کار رفت امر با اتفاق کیو مرث بہر سلطان را کہ جز وصال بود از حریم سرا بر آوردہ سلطنت برداشتند و سلطان انس الدین خطاب داد و ند ملک جلال الدین بقیقتنا سے صلح چند روز طاعت آن ملکک دست نشان نمودہ آخر الامر با اتفاق ارکان دولت نقل نمک و رانقید کرد و شخصی را کہ بر او متقرر سے حسب الامر سلطان قبیل رسیدہ + برای انتقام بر داشتہ و کیلو گھر سے فرستاد و او رفتہ سلطان را کہ رشتقہ از حیات و پشت لکڑے چند زدہ در دریا جنبانداختہ است سلطنت سہ سال و سد ماہ از سلطان شہاب الدین غور سے لغایت سلطان مغر الدین کیقبا دیا زدہ کس از ابداع سلاطین غور سے دست کشیدہ و یکسال و یوازہ ماہ و ہفت روز سر بر آرا سے سلطنت بودندہ

ذکر رجوع سلطنت سلطان جلال الدین فیروز خلیجی و انتقال پادشاہ سے از اتبل غوریان سلطان جلال الدین فیروز خلیجی گویندہ از سل خلیج خان و اما چلیخ خان است و نقل در قبول این نسبت متوقف چہ دران زمان شوکت و دمان چلیخ سے زخمان بود کہ بنا بر او بود کہ سے سلاطین ہند بہر فرود آمدند بہر حال او عارض مالک بود کہ زبان عنونہ سختے گویندہ خطاب شایستہ غانی سرفراز سے داشت بقیقتنا سے رشتہ کاروانی مدار علیہ اسو سلطنت کردیدہ روز بر رشتہ اولیہ شد آخر لہو عظیم میدا کردہ با اتفاق جمیع امر سلطان خرد الدین کیقبا دارا از میان برداشتہ و سہ شہدہ و نو دہجر سے بر تہرہ فیعیہ سلطنت رسیدہ امرای موافق و مخالف طوفا و کرمان القبا و وزیرید چون اعیان شہر و عامہ رعایا ازو را غیب بودند داخل شہر گشت و سر سختے کہ سلاطین پیشین جلوس میکردند نہ نشست و د کیلو گھر سے بودن اختیار کردہ شہر نو و قلعو از سنگ تبار سے اعداد شدہ نو دہجد از انکہ مال انتقال یافت و حیت میگذرانی و خدا شناس سے او در انکاف گیتی شہر گشت مردم شہر از خرد و بزرگ جمع آمدہ بہت کردند و اسند غامی نزول و شہر دہ سے نمودن چون عازم شد کار بر دازان امور سلطنت شہر را آئین بسند و تہرہ زمین رشتہ بازار بار پر ختہ رنگ کارخانہ زمین سے ساختہ سلطان بجال شوکت و شہنشاہ و بانو ک و مجمل تمام بر فیصل گوہ شگوہ سوار کردیدہ با امر سے نامدار و لشکر بیرون از شہر از انکیو گھر سے روانہ شہر دہ سے گشت و بر اطراف بازار چون از بار بار از افسان و کور بار گذشت بہت مردم

از ان زمان سلطنت او را از ان زمان سلطنت او را

سینه از آن تکران ۴ سو گشت ابرو چو فرشان ۴ بدین لطف و امین سلطان داخل دولتخانه گشت و دو رکعت نماز شکر
 او نمود و در تخت سلطین سابق جلوس نمود و وقت سالها پیش این تخت سجده کرده ایم و امروز با پی خود برین سے نسیم از بند شکست
 بزدی کلونه توانیم برادر بناویرو پیرو صغیر و کبیر باوزم نذر و نیاز معمول داشته آداب تهنیت و مبارکباد و بجا آوردند کس شاد و
 یلینیا و از نه شده و بهنگام شب چمنان چرخان کمال التار و آتش باره بسیار دل افروز تا شایان گشت با لاله بعد از قدیم هر اسم
 حشین با نظام ممالک پرداخت و از عدالت گستره و رعیت هر و رسه رعایا و بر ابار از خود خوشنو و ساخت خرد و شرک از
 حسن معاشرت و اراضی و شاکر گشته که خدمت بر میان بستند و بکمان بقدر حال موجب و جاگیر یافتند بر کجا گریه گشت خرید
 او مصدق نصیرت شد تغییر تبدیل و در آن راه نیافت امیر خسرو و دلوسه بخیریت مصحف و اس سلطان قیام داشتی و هر روز قرآن
 تازه آورده انعام یافته چون ملک چو پیر ورده سلطان غیاث الدین بلبن را ولایت کرد بدستور سابق نافرودنده بود در آن
 ولایت قیام داشت سال دوم لوسه یعنی بر افرخته سکه و خلیفه نام خود کرد و با شکران بجانب دلی رو آورد و سلطان باصفا
 این خریدن خانان پس خود را با عساکر بشمار و اسرا نامدار بدفع این سورش فرستاد و ملک چو شکست یافته تا امر سلبن که فریض
 او بود و بدست لشکر منصور افتاد چون اسیران را بنظر سلطان گذرانیدند بوجوب حکم آنجا همه برده سرورین شستند و غلبت
 خاص پوشانیدند و مجلس آورده نشاندند و ملک چو پیر در محفل نیند بملتان فرستاد و فرمود که در خانه نیکو او را سوگندت نگارند
 اسباب عیش و عشرت بجز او همی دارند و زرا ازین لوازشی و حق آن حج واجب القبح حیران مانده سخن درین خصوص بعرض
 سلطان رسانیدند جواب داد که چنانچه سال گذشته آن مسلمانان ریخته اند الحال که پیر شده اعم ایمان نگارند باخبر سیده و کلبه خیرین
 خون مسلمانان اجازت دهم چون سالها نو کس سلطان بلبن کرده حقوق نعمت او بزرگان است امروز که ملک او را متصرف الیوان
 و انصار او باشند کمال بی انصاف و بی حرمت باشد و صف که باین سیرت بستاند پیش من آورده باشند القصد سلطان
 خلیفه خدا ترس و دقیق العقب بود در آن داشت با ناز و تجویز بکبر ضامند او میگفت اگر چه دو عاقل جنگ لشکر را می توانیم
 اما چون کسی را گرفتار بستاند پیش من آرد بقتل او نمی توانم اقدام کرد و تمام ایام سلطنت خود یکی را گشته و آن چنین بود که سید
 مولانا درویش در دلی آمده اقامت و زبید و خانقاه عظیمی بنا نموده مبلغه کل بر تعمیر آن صرف کرد و اباطع و انفاق بکرد
 مردم گشود و هر روز هزار من میداد و بالفصدین ملوح و سید من شکر و صد من و سخن و زمین و بیمن دستور دیگر مصالح خرج کرد
 و در روز سه و دو نوبت مانده کشید که خاص تمام بران مانده حاضر شدند و خود و عذر زبان خشک تناول نکرد و در آن
 چیزه گفتی اگر گشت خرج و هم اندازد و عدم دخل مردم بر او حمل گیمیا کس نمی نمود نشانگر امر میداد و شدند تا خانانان پیر
 بزرگ سلطان هم مرید و معتقد او کرد و سلطان بمشاهده این حال و از دحام مردم سر به او اشاره و مخلصان مدرگان او اعیه
 سلطنت سرا و برده اول امر استعفا و مخلصانش را بهمانه و نیز فرستاد احد از آن او را گرفته زبیرا سے قبل بقوت کشف اتفاقاً
 در آن روز حکم علی ابرسیاه و باد تندیر فاست و طوفان گرد و خاک آفتخار و عالم غیره و تار گردیده موجب تعجب عالمیان گشت
 و در آن سال باران هم نورد و در بی قطره عظم روداده غریب از خدیستی در گشتند در بارانها و کجا قالب تنی سکرند اکثری از
 فرج و جوع خود را در دیکجا نمیدانند خنجر غریب خنجر مانده گشته و از فقدان غله اکثری سگ و گریه را میخورد حلالی پستمنند که از شدت آنها
 گشتند آدم را هم مبلحی انکاشته عبادت کیشیان را یابی ثبات از جاده و در پیر نیز غریبه و طاعت اندینان را امتیاز و
 حرام معتقد کرد و بدینیت خون خورده هم با آن شمشیر ۴ از گشتی شده زبان پیر ۴ در سنه شش صد و نود و سه خوانی چنگیزی

باشکر گران نامز پنجاب گشت سلطان باطلاع این خبر با عساکر بسیار بر فغان طائفه متوجه گردید چون طرفین هم پیوسته محل حاضر
سلطان معانته کرد و صلح نمود و سرداران ایشان که از افراسیاب کابا کوفهان بودند و آمده ملاقاتش کرد و با چند امر اسکی و دیگر مسلمان گردید سلطان
او را بر سر خوانده باد ما دست جو گرفت و غیبت پارسکن ایشان مقرر کرد و ایند جا همچو آن هموره را منعمی دوره و مخالفان او میبوم خوانند بعد
چندگاه ملک علاء الدین را که برادر زاده و پرورده نعمت سلطان بود بولایت کره رضعت نمود او در کره رسید و با طرف ممالک
سختاخت و در حدود یوکنده آمد فتح نموده چهل نخبه فیصل و میزار اسب و بسیار سے از طلا و نقره و حر و در او اقسام امنعه و اقمشه و غیر ذلک
آفند رعیت گرفت که عقل از حصر و ضبط آن عاجز و زبر و زقوت و شوکت او زیاد گشته آثار فنی و انحراف از دین و بطور رسید بر چند روز
سلطان گفتند که علاج آفت پیش از وقوع گفته اند تا حال که علاء الدین استقلال نیافته فکر او باید کرد و سعدی ابیات بر چنین شاید
گفتن بیمل چه چو پشیمان دیدگانشن به میل که کونان کوش کاب انکه در گذشت نه آنکه که سیلاب از سر گذشت چه سیلاب
و که مقتول شدن سلطان جلال الدین صلحی بر دست سلطان علاء الدین بگردید و کابا کوفهان که کاف نعمت خوشایند
سلطان از یک علاء الدین را دوست میداشت التماس در را با حاجت مقرون گشت و میگفت که علاء الدین فرزند و پرورده نعمت
هرگز شایسته و غنا و از دنیا بدیدن سلطان را اجل محو و نزدیک رسید با چند سے از خواص و یک تراوسو انجانب کرده از راه دریا بر تری
بودان شد ملک علاء الدین خبر نصرت سلطان شنیده ما بین کره و ماکنپور فرود آمد چون سلطان نزدیک رسید برادر خود را با استقبال
فرستاد و در حضور رسیده و بچیل و عذرا التماس نمود که علاء الدین بر اسان و همیناگ گشته میخواست که او آره پشت تخانی کرد و در سن او را
ازین اراده با زارده ام الحمال که سلطان تشایع آورده انداگر در کابا کوفهان را با مسیح خواهد دید انرا که بدر رو و سلطان گفتند
چند کسی را بر گرفته و سلاح ازین آندا دور کرده و گشتی شسته مصحف میخواند گشتی بکبار اب رسید سلطان از گشتی فرود آمد ملک علاء الدین
آمد ملازمت کرده در یک سلطان افتاد و سلطان از رو و شفقت و رحمت طلبا پذیر و رسا از و فرود آمدن این همه بر دست تو
نموده ترا نریگ گردانیدم و همواره در نظر من از فرزندان عزیز تر بوده اکنون چه شکله این همه اندیشه و هم از این همه ساینده این را
و دست ملک علاء الدین گرفته بجان گشتی کشید درین آنا محمود سالم که از اجلات سامانه و بشیرت و بدقتی مشهور بود با اشارت علاء الدین
سلطان را فنی ساخت سلطان در محو و ده بجان گشتی شتافت اختصارا الدین که پرورده نعمت سلطان بود و از عقب و آمده سلطان
را بر زمین زد و سرش بریده نزد علاء الدین آورد او بر نیزه کرده در ماکنپور گردانید و چند کسی را از مخصوصان سلطان که در گشتی بودند
تقیل رسانید و در سلطانی بر سر خود بر افراشته ندا سے سلطنت در دادا از انجا که از قلماسے منتقم حقیقت تمامان سلطان در اند
زمان بسلا عظمی گرفتار شد محمود حسامی مدیکر متست محمد مردم شد و اندکش چو شنیده از این پایشه وزیر اختیار الدین دیوانه شده بکانات
بگردادی ناخود کردید علاء الدین کافر نعمت اگر چه بخت فرمانروائی گشت اما بپلایش این کردار و دیمه گرفتار گشته نسل اولاد و نام
و نشان او نامندت سلطنت او هفت سال و یک ماه و بیست روز بود

ذکر رجوع سلطنت سلطان علاء الدین صلحی برادر زاده و اما سلطان جلال الدین

سلطان علاء الدین برادر زاده و اما سلطان جلال الدین صلحی بعد از آنکه سلطان جلال الدین قبل رسید سلطان با شصت هزار سوار
را بی گشته در چلی رسید ام آخرد و بزرگ اطاعت کردند و سینه شش صد و نو و هفت هجرت بر سر سلطنت و فرمانروائی بچیلوس خویسار
و کوشک امارادار سلطنت گردانید و دست چیل و نوال کشاده امرا و غیره مردم را بقدر حال هر یک مورد رعایت گردانید و در عهد
او بر کوه و باران اسیل شراب بر ایچانی مردم بود و بعد چندگاه چیل بر اسوار سرداری الف خان و نظرف خان بر کافر الدین ابله اسم

سلطان علاء الدین که بعد از قتل پدر از بیگانه گریخته بکلمان رفت بود نزد مستغین ساخت طبعیت سروارت ملک تابرین است
 تن ملک را فتنه بر این است بد امرای ننگور رفتن بکلمان را محاصره کردند سلطان مرحوم تاب نیارده و بساطت در ویش
 حقیقت اندیش شیخ کرکین الدین قدس آمده ملاقات کرد و نافع خان بقیضاسه اهل بیت و سرکش شراطه لغیظ بقدم سنانیده
 آنها را محاصره نمود و بیگانه آورد سلطان نافع شناس شیخ رحیمی کرد و در چشم بر او مرسته را زده خود و تهر اسپهان آنها میل کشید جمعی کرد و انداختند
 بر سر کوه کوه اشک را غایب تعیین فرموده بجای کلبیلاک ولایت را موقوف ساخت دست سوسمنات در دهلی آورده در زمین فرو برد تا بی سپهر
 بماند که در دهلی در سال ۶۰۰ هجری بمشغول از راه او الملقه در دهلی رفت و شهر را محاصره کرد و دهلی را بی کثیر از قصبهات و قریات و شهر آمده
 همه را غارت نمود و ساجیه حلمات و کوه و بازارهای شستن نماند راه که پاماسد و دشت و همه چیز را بی گرفت سلطان ستم شده جنگ پیش
 او را بمعاذرت از اسلحه و کشتن و آتش فتنه و فساد منظره کرد بی چون سلطان از اطراف مالک مناظر جمع نمود و فتنه و سلطنت
 در آن زمین نپذیرد که در پایا و هم تخیل بر آورده قوت و مکتب کمال بهم رسید حیالات فاسده بخاطرش راه را یافته قاصد انرا شد که در بی شهر بقیضاسه
 از بیگانه و او را خراج کمال را یعنی از امرای خود را جمیعه جایز کرد و اندر نیز بخواست که در بی راه بی از مستغین و دو سپرده اند سلطان
 که در سر راه بی تخیل انعام سبیه بر آرد فرمود تا او را اسکندر زمانی در خطبه خواند و در سکه سبیه چون لفظ فتنه کرد که مصاحبان و مقرران
 انرا بر زبان این موعظه که حرات مرضی او بر زبان توانست آورد و بکلمان بلاحظه درشت خوبی و خوشن مزاجی و سخنان و سپی او را
 اندر این موعظه بر علویت و بلند برتری او تعیین فرمود ملک علاء الملک که از امرای بزرگ بود پیش سلطان اعتبار
 تمام و در دست کار واری و راست گفتا سبیه شمار داشت سخنان سنجیده و تفریرات عقلی و نقلی پیش او بیان کرده و جناب از احد
 شرافت و دین و خزانگی ملک سلطنت و ندامت دنیا و آخرت بسبب این خاطران او کرد چون نمیدان کار بدوان امانت
 پروردگار صورت بخنی تواند گرفت ازین اراده فاسده متجنب نمود ملک ننگور در باب تخیل اقامت گفت که اگر سلطان در دهلی را گذاشته
 با تقلم دیگر برود دست در آن طرف نماند و بیابان کاسه مرا حجت روی دید معلوم نیست کسی نیکو آب باشد اطاعت نمایند یا تفر
 و زنگار این زمانه را از آن سلطان سکندر روسی بر این نجات خیمه اول مثل از سطا علین زیر سے باید برسانید بعد از آن
 کجای پای و دیگر باید پر و اخت بالفعل بلاد منهد و ستان مثل رخصت پیور و حقیق و زو چند تیر سے و جانب شرفیتا آب سر جو و مالک
 المغان که مامن فرودان و کعبت و زردان در راه زمان است تخیل باید کرد و سانا زو و بیالک و یور و مغان که راه در آن مغل است حکم باید نمود
 و از اردو است شرب و بقکار احتساب باید و زید چون قول ملک علاء الدین ملک فرغ و ساسی و شت در دل سلطان افشار و دختنا
 او را پسندید و بر عقل و دوش او افزین کرده از اراده اعدا دین و تخیل اقامت سبیه نصرت کرد و بدو با تراض ملک سبیه توجه نمود
 چون در آن زمان تخیل بر او را نسل سبیه را او انگیزه در رخصت پیور سے افراخت سلطان بجانب او نصفت فرمود و در درانشاهی
 لشکر قمره منتقل و زید را کتا سے خان بر آرد زاده سلطان قصد نمود که در بدو و تهر او سلطان مجروح گشته بر زمین افتاد سلطان
 را که بر زمین افتاده بود مرده انگاشته در لشکر رسیده رخصت نشست و آوازه انداخت که سلطان را بقبول رسانیده ام سلطان که
 اگر کثرت در زخم میویش شده بود در ساعت با فاقه آمده زخم خود بست و جانب لشکر نشانیافته چون لب را برده خود را مدام بر سر کتا
 متعین کرد و انعام فرستد او را بریده آوردند و فرمودند و در زاده دیگر سلطان که در بدو آوردند و حاجی مولانا سے هر کسی در دهلی
 یعنی در زیدند افواج باستیصال شان خصمت کرد و آنجا جنگ و جدل دستگیر شدند بر آرد زاده از امیل و چشم کشید و حاجی مولا
 را بقبول رسانید القصد سلطان در رخصت پیور رسیده قلعه را محاصره نمود بعد مدت آن قلعه مفتوح گ کرد و دید و تهر دو را که با قوم

و قبیلہ راقبیل در آورده بدیلمی بازگشت بعد از آن قصد قلعه چیتور صحیح نمود چون سلطان شنید که گرای ترن سین مر زمان چیتور
 پداوت نام زنی نازنین معروف به بدیلمی و خوشگوشه خود دارد با شماع خصائص حسن بصورت و سیرت او فرقیقت گشت
 به میت نه تنها عشق از دیدار خود به لبساکین دولت ارگفتار خیزد و به در آید جلوه حسن از ره گوش جهان آرام بر باد زول
 با لجام سلطان از نو فرار ز کسان خود و طلب آن نازنین ماه روز و راترین سخن فرستاد که مذکور گزیدیم همین طور بر او عاشق گشته
 بخت و جوی بسیار خوش خلق اسفار و آوارگی از بار او را بدست آورده نزد عشق با او می بایست چنانکه از سبب جمال پداوت
 و عشق و نیاز ترن چیتورین چو زمان هم برساند و افواه مردم انساناست از استماع بی پیام سلطان چون آتش برافروخت و
 خرمین صبر و تحمل او پاک لب و دشت فرستاد با سلطان را استخفاف بسیار نمود و منصرف ساخت چون گان سلطان بنیلم
 مراجعت کرد و حقیقت حال او را بعضی رسانیدند سلطان از سبب بدیلمی ترن سین غضب ناک گشته قصد رسیدن به
 بنجیل استخر قلع چیتور و پداوت بر سر سرک مذکور نشناخت چون قلع چیتور در حصانت و رصانت مشهور است ترن سین سببها فایده
 و لشکر آمد تا حنگ کردید و سلطان در پایال حصار رسید و مرکز و ارفر گرفت و ندرت سیر قلعه گیر سے انچه بقوه سلطان بود و تقدیم
 رسانید اما فایده بران مرتب گشت چون محاصر دامت که کشید و محاربات سخت در میان آمد و لشکر بسیار از ترن سین گشته
 با لضع و صلیح در میان آمدند بر ملاقات یکدیگر گذار گشته شد اول سلطان در کفر زنده همان رانی گشت و از شرط جرات و عیادت
 را بر رازهای او بر داشته بچیتی و چابکی در عسکر خود آورد چنانچه سابقاً اشاره بان شده بود اسی ضعیف بعد آن رای بر جبهه کرد او
 پیش سلطان آمد و بگردد و انگار رای و مجلس رسید سلطان از غم و مو ایشی بر گشته رای را مقید کرده نزد خود داشت و رانی او بماند پداوت
 منحصر گردانیدمان زن که با صاحب رای بر شوهر خود ترن سین تقوی داشت با شماع آنچه در باب استخلاف شوهر فرسک اندیشید
 سلطان را نوید وصال خود فرستاد و یک بر آرزوش صد مجتهد مرتب ساخته در بر رهنه و نفر از دران نبود از ناراحتی داد و داتی و سلاح
 آنهار از در دهان حنفه یا پنهان گذار گشت و با بر حنفه بجای دو خندنگ ازین قسم سردان کار کرد از ترن سین نموده و بر اسوار لطیف
 بر در حنفه یا مقرر گردانید که یکی پشت هزاره چهار صد بهادران جان نثار محدود شدند و حنفه خالی به بخت تمام کسوک پداوت
 مسنون توانید و در میان حنفه باره روانه نکردند و خود در پشتان حنفه خود آرمیه منتظر نثار غنی شست سلطان که
 الا مال آرزوی وصال تو غمخوش این زلال بود با شماع فرود مقدم بخت تو ام آن ماه جمین منبسط و فرخناک گشته از سر منزل
 و مقام خرمین می طیبید اما ناگفته با سهیلی قطع مراحل نموده در حال عسکر رسید سر واران لشکر تلبیقین آن زن برین و فرست
 از زبان او و سلطان پیغام کرد که چون در حنفه نجات رای ترن سین و بدتی در قوتی او بوده ام الحال که سلطان خود ستارک
 من نمود بر این ضعیفه لازمست که از راسه بی رای خود بر صورت خصمی حاصل کرده و خدمت سلطان حاضر شویم امیدوارم که سر
 در خدمت ترن چند نزد یک حنفه این مستمند آید تا با او بگردد چند مستمند مجبور حال مال خود و آن سینه خرد گفته بدیلمی صورت فرست
 کرد چون سلطان آرزو مند این روز با او بلاتامل رای را از ترن سین زندان تا حنفه جمعی پداوت همراه گان خود فرستاد چون رسد
 بلشکر فرود بیفتد که دید جو مان شجاعت نشان گسبان سلطان بچنگ پیش آمده که سبب راقبیل در آوردند سلطان بر این معنی آگاه گشته
 سوار شمر و آتش کار از راقبیل بلند لیساک از طرفین ملت تبع آتشبار گشته در کترن سین تا بواقیافته از جنگ گاه بر آمد بچنگ
 خویش را بی گشته بخت و سلامت و چیتور رسید القصد سلطان بعد وقوع این امر در خود قوت ندید که از رای ترن سین
 انعام بگیرد و بچیتور چو لشکر کشد یا با وجود قدرت عمده افعال کرد و بعد از آن سبب بسیار لشکر کشید و گازا ساخته برگردید چون باز

خانم شد مرتضی بن ابراهیم را به سبب توبه او به رسم خواست که راه استیجاب در بهشت کند و بعد از آنکه سلطان را دیدند شهاب
 او را از جمع گناهان خود را اول رسیدن کی از دنیا بردند او و بر سرک است و سلطان قائمه آنرا گرفت ازین دین جنگ گشته شد و قلعه
 مفتوح کرد و به باو توبه پذیرفتند و باقی اینها از فرط محبت خود را سوخته خاکستر کردند ایندو بعد از این قلعه و در افراغ بال او زنده
 پرسید که باعث آفات و حوادث در ملک چه باشد التماس کردند که سبب ظهور کافات چهار چیز است اول خبیثه پادشاه از نیک و بد
 احوال ممالک دوم شراب بدم علی الدوام نیز معین غفلت و بی خبریست سوم سازش امر با مکر که چهارم گفت و ثروت اراذل
 سلطان ازین سخنان شناسناگر گشته فی الحال از شراب توبه و ناکید کرد که از تمام ولایت رواج شراب برخواست از مردم سبک با وجود
 منع جرات بر بخورون شراب می نمود و بقتل میر سیدال و ملک دم اراذل در خانه گزشت تا رفع فساد کردید و امر از اختلاط
 مکر که از دست بر خود با مورجا بنا فی بر او ختم و رسم خوراری بجای آورده ضابطه چند در باب بازیافت محصول حکم مساوات
 و کاغذ تجواری و عدم خیاست اصل قلعه خالی از شرع نمود و در میان و مقدمات آنرا مال ریزه رعایا نصرت می نمودند و سخنان ضبط
 نمودند و دست از رعایاست توبه گشته گرفتند و دست خراب شدند که زمان نشان در خانه مردم مزور گشته کرده قوت حاصل کرد
 شرح ممالک مخصوص خود و به رسم مقرر کرد که در همه سلطنت او همیشه یک نرخ مانند وی در ایوانی در آن روی نذر خ قیمت با چه و با چه
 و غیر ذلک بر دست لغو ریانت که با بفع و بیشتر که خسارتی نرسد و باغ اسب و ذاک چسکه و و اتمه کار که اختراع کرد و در شهر
 لشکر خلیفه غانی که از راه و راه الهی و احوالی علی آمده شکست خورده میرفت تا آمد دم را اندو از راه آمانا میر سید یک و بار در زمان ابراهیم
 چنین رویا و با بلاغ و سلطان شهبازی تهاجات بر سر چه در و در معا بر شکر و قول بوضع شایسته نشاند که از آن زمان باز افواج نواح
 تقریباً بملکت هندوستان نخواست نموده و شیخ نظام الدین معروف با اولیا در زمان او بود اگر چه سلطان در طاس با شیخ
 ملاقات گشته که در آنجا با سلطان رسل و در سبب و با ایالاتهم اظهار می سپردند و فتوحاتیک در اطراف ممالک هندو در آن سلطان را
 مسیر آمد و احداث عمارات و اذکار خازن و کمال و فخر که در عهد او صورت گرفته چه چیک از سلطانین سپهسالار دست نهاد و نظم و سلطنت
 و ضوابط و قوانین آن را بر توجیه که او همچو کامرانشید داد و دیگر که از آن مثال و اقران او میر نبود و وزیر ای روشن ضمیر بلند نظرات
 و اسر آقوی دست صاحب شوق و شعلو که صاحب سخن و مورخان بصر و سخنان روشن ضمیر و مالان دقتی در س طیبیا که چارس
 و نیران آداب وان و مصاصیان روشن بیان در صاحب غنا و غنمه و دیگر نیز زندان هر فن در عهد او فراهم بود و شیخ قطب الدین
 و شیخ نظام الدین معروف با اولیا و شیخ صدر الدین عارف و شیخ رکن الدین ملتانی در زمان او بود و در علم الشعرا و هندو در آن
 زمان امیر هند و بهلوی بود نیز از تنگه سواجب ازین کار پادشاه سب می یافت و ختمه شام سلطان در سلک لغو شد ملک شام
 وزیر مدار علی و وکیل السلطنه و مکتوبه نظر سلطان بود و گویند تا بیاخته سلطان را سوسوم کرد و ایندو بعضی گفته اند که رحمت استقا
 انتقال نمود دست سلطنت او است و سه سال و سه ماه *

ذکر رحلت سلطان علاء الدین بر جوع سلطنت شهاب الدین پادشاه

سلطان شهاب الدین بن سلطان علاء الدین چون ملک نائب مساطره و از تمام سپهسالاران سلطان شهاب الدین را که در
 بود و سرگزیده در دست به مقصد و دست بر تخت سلطنت اجملاس فرمود هر روز از مردم اسپرون آورده با لای نام بر دستونی
 بر تخت نشاند بار و او که وجود بانظام مهمام قیام در زید که بعد از فراغ آن لعل را اندرون نژد که گوش فرستاد که
 چون با بر شربت بود و ذکر بر انداختن خاندان سلطان علاء الدین در آمده با خالصان خویش شورش نمود و در خفاک شایگان

طلبیداشت از هر دو جانی با کس مشورت و سخن احدی گوش نمیکرد اگر کسی سخن متضمن دولت خواهی و تیر اندیشی گفتی پیش نام معاتب
 شدی و او را با ننگ گناه و بکلی معنی را بیکانه تعزیر و تعذیب نموده بقتل رسانید که لباس و زیور زمان پوشیده و مجلس آمدی
 دارا دل تخم نمیشد بالامای کوشک هزار استون طلسمه با امرای کبار بطریق نزل و مطایبه ایمنت و استخفاف کردی و او را محمول
 از پس و پیش خود خیزند استی احد چند سطر خان عالم کجرات را که از امرای جلیل القدر بود و در حضور طلبیده شسته باغهای خرد خان بقتل
 رسانید و بجای او خرد خان را حکومت کجرات که وطن قدیم او بود داده خصمت نمود او در کجرات رفت چون استقلال کمال بهم رسانید
 مقتضای سفل مشی و سفل طرفه اراده نمودی همو را امیر معتبر درین باب با او عهد استان نشدند خرد خان نظر بر آنکه مبادا پیره از سر کس
 او بر شیز و پشمجالی از کجرات در دلی آید شکایت امر اخص و سلطان نمود سلطان احمق رضاجوی او نموده که کسی از امرای علی
 و عزلی از خدمت معاتب ساخت اگر کسی از صاحبان سلطان حرضه نالام کرده و باره خرد خان بعوض سلطان میر رسانید پذیرا نشد
 نمیدانست و سخن مذکور پیش خرد خان گفته نمیداد و از جزو غلامت می کرد و معاتب می ساخت بدین سبب تمامی امر اعلیای خرد خان
 غالب گشته و حصول مراتب کم تر گردید روزی از راه مکر و غدیر بعضی رسانید که چون همه وقت در حضور سنجیدت قیام مینامد و
 در پیش خانده که در اتم بعضی از قاصب من که امید مراحم سلطانی و اراده ملاقات با کترین از کجرات آمده اند و زبان دولت خانه
 شهنشاهی گذارند که ندرون آیند سلطان فرزان و انانکایدی که دولت خانه خرد خان کردند و فرمود که از تو برادران تو توجیه تر
 کیست ای تمام دولت خانه بعد که تو باشد الفصحه چون بیرون و درون درگاه سلطانی تهریف او در آمد برادران او فوجی فوج
 و جوق جوق بایر اکر و اسلحش و روزی پنج بار در دولت خانه آمد و رفت دستشند و قیامی وقت در طلبیدند تا آنکه بر یکس ظاهر شد که
 آن سید درون در چو کاست اما بخوف آنکه اگر التماس نمایند سلطان که نیند را گرفته با و چا پسر و کاش تمام خواهی شسته چکس من نهی
 روزی قاضی خان که در لوب سینک استاد سلطان بود از جان گذشته و چون خود دست شسته نیکو خواهی و سلاستی جان سلطان
 و خیرت بلاد و عباد در اطلاع دستت اراده با سغاسدا و بعضی سلطان رسانید لیکن سوگبران مترتب نشد بلکه معاتب گشته
 جواهرهای درشت شنید و سلطان خرد خان را بر سعایت او آگاه گردانید آن مرکا تکلف گریان گشته گفت لبگ سلطان بحال من محت
 دارنند زویگان درگاه برین حسدی بر بند وجود مرا نمی خوانند امر و زیاد و امر استم ساخته کشتن خوانند و اد سلطان را که تیر او اثر
 کرد و او را در کسار گرفته گریه با نمود و سنی اولیسا و نو و فرمود که اگر تمام عالم یک زبان گشته بگوئی تو نماند پذیرائی می توانی ایمنت
 بعد چند گاه چون ربعی از شب گذشت قاضی خان که محفلت درگاه بعد کا و بود از بام هزار استون فرود آمده و تقصص حال درو از ما
 گردید خرد خان از پیش سلطان آمده قاضی خان را بسوق مشغول ساخت درین وقت همایز نام برادر خرد خان رسیده قاضی خان را
 بزخم خنجر بر خاک پالک انداخت و غرور از مردم برخاست چون فخله کوش سلطان رسید سبب تو غا بر سید خرد خان آمده بعضی
 که اسپان طویله خاص و داشته با هم چلبده اندین غوغای اوست در بحال جایزند که در جامعیت تمام متوجه هزار استون شده پهبانان
 را بقتل رسانید سلطان بچقیقت واقف گشته بجانب حرم ششافت خرد خان از عقب او و دیده موسی سه سلطان را گرفت و بچشم
 در آویختند در آن وقت همایز مذکور رسید و بچلو سلطان را بخنجر شکافته بر زمین انداخت و سر آن طلوم را از قن مکار کرده از بام
 هزار استون نیز بر افکند و اندرون حرم رفیقه شازاده فرید خان و منگه خان سپران علما الدین را که صغیر بود و دیگر بچشم ازادان
 مکار کرده گردن زدند و دست تبارا ج کشته انچه یافتند گرفتند بعضی امر اولان از ان سلطان را که مخالف بود و تهر بهان بقتت
 بدست آورده بقتل رسانیدند و اکثر سرداران شب طلبیده شسته بر بام هزار استون نگاه داشت ایسات بر نکان سا

را فرستادند و وزیران امید صبی و مشتق به سر رشته خویش گم کردن است و بحسب اندرون مار برودن است و در زندگانی
توقع مدار که در حقیقت هوس و منی و جاه طلبی و دران حال یکی از علما گفت که سلطان علاء الدین خانانان عم و ولی نعمت خدیو الملک
را براندختن الحال اگر خاندان او هم برافتنده محل تعجب نیست بعینت نکورایک بیدار بشمار است چه با او شغل گیتی کار است
مدت سلطنت چهار سال و چهار ماه از سلطان جلال الدین تا سلطان قطب الدین چهارتن مدت سه و چهار سال و یازده ماه و پنج روز است

ذکر رجوع سلطنت بخرد خان حرام نهک الملقب سلطان ناصرالدین

سلطان ناصرالدین عرف خرد خان مشهور جسر این قتل سلطان قطب الدین مبارک شایسته و خطیب نام خود کرده سلطان ناصرالدین قطب
گشت و حرمهای سلطان را در میان برادران قسمت نمود و منگوه سلطان را در کالج خود در آورد چون اکثر برادران او نبودند و در شفا
اسلام تنزل نمود و رسوم بنود و رونق در و لاج یافت بعینت جو یا دختران در آید بیاباغ به زمانه بد بجای بلبل بیاباغ به غازی الملک
که از امرای کیا سلطان علاء الدین و صاحب الواس جمعیت بود حکومت و بیایور داشت فخر الدین پسر او که در حضور بود و بانواع
عیل از دست خرد خان را بیای یافته نزد پدر رسید و او را بر اجرای حرام نمایی خرد خان و کشته شدن سلطان واقف گردانید غازی الملک
باتفاق ملک بصره حاکم ملتان و او را حرام حکم بستاند و کشته شدن سلطان واقف گردانید غازی الملک
خبر گردید و آتش مجاریش متعل شد خرد خان منع کسانیکه در قسمت حرمهای سلطان قطب الدین شریک بودند بهر مقتدر آمدند
و غازی الملک باتفاق ملک بصره حاکم ملتان و او را حرام حکم بستاند و کشته شدن سلطان واقف گردانید غازی الملک
و برادرانش بر برداختن بعد الفراعن حاضر خوانده مجلس با هم را با انجام رسانیدند چنانچه امیر خسرو بزبان پنجاب معامله جنگ ملک غازی الملک
با ناصرالدین گفته و آزار بران سپرد و اگر بنیاد مدت سلطنت ناصرالدین خرد خان چهار ماه و پنج روز است

ذکر سلطان غیاث الدین غازی الملک

سلطان غیاث الدین غازی الملک پدر سلطان ترک نژاد با اسم ملک تعلق از علما ناسطان غیاث الدین است و مادرش از
قوم جبب پنجاب چون بخت او سیدار بود و نبوت شیخاوت و مردانگی و فراست و قزاقی و در کارهای نامدار سرفرازی یافته و بعد سلطنت
سلطان علاء الدین و سلطان قطب الدین پیش آمد و در نول که بقصد صفای دلاوری و کوشش از آری نعمت خرد خان حرام نمک را بقتل رسانیدند
انتقام خون ولی نعمت گرفت بعد الفراعن از اسم غریب در بهان مجلس با او از بندگت که من برورده نعمت سلطان علاء الدین سلطان
قطب الدین ام و بخت ادا و حقوق ملک کافر فغان را کشته ام از فرزندان و اولاد او آن برود پادشاه هر کس که مانده باشد حاضر
سازند تا او را بر تخت نشاندند باین هر کس که اجتماع و از بندگ خدمت بر بندم در صورتیکه از اولاد آن هر دو پادشاه یکی نماند باشد
هر که لائق و اندیشه سلطنت بر دارندند حاضران کیدل و کزنان گشته بعضی رسانیدند که از اولاد آن هر دو پادشاه اهدی نمانده و چون
سجا آورده انتقام خون ولی نعمت گرفته الحال لائق پادشاهی غیر از خود گیر نیست و تمامی او را با اتفاق بعینت کرده مراسم نهیت
و مبارکباد و سجا آوردند بر سر بر خلافت اجلاس داده زمین خدمت بوسیدند المقصد درسته بهر مقصد و بخت و پنج هر کس
سلطان بر سر بر سلطانی جلوس نموده ضمه جهانیا بی بر سر و سکا پادشاهی بر سر و زرد و خطیب نام خود خواند و در کوشک محل بودن
قرار داده صلاهی عدل و انصاف در داد و فتنه با کسی بیدار شده باز در جواب رفت و کارها ندرسه را رونق تازه پدید آمد
بعینت لغمان حال زمانه قوم کار جهان به تمام گشت با قبایل شهرای زمانه از قبضه عیال و اقربای سلطان علاء الدین سلطان
قطب الدین هر کس که بر جا بود و تقصد احوال او نموده و مخالفت و او را در است برای او مقرر گردانید و او را مناسب حال هر کس را

افضل عمر محبت کرده اکثره را در حضرت ششست و در حضور داد و در زمانی که خرد خان در حالت سکر و اضطراب بود میآید فرموده بود باز یافت کرده و دخل خزانہ ساخت هر که در ایصال این قسم زرقاوان نمودی شدت تعذیب گرفتار آید و آنچه خرد خان به لشکر بیان داده بود یکساله در مواجب ایشان وضع نموده باقی را در دفتر فاضلات بنام آن جماعه نمودند و در سنوات مستفصله بتدریج در علوفه آنها حساب کردند و در زمان سلطنت قطب الدین قاعدت را باقی بود و درین اثناء مقتضای عدل و انصاف سویت پدید آمد و در داغ اسب و قسمت جاگیر همچو کدک و نام تهر دو بیخه از مملکت بر افتاده راه آمد مثل فرس و مسدود گشت که در عهد سلطان احمد مغل در هندوستان مکر و بساطتین عمارات فرخیت داشتند و تعلق آباد در نزویگی دلی است حکام تمام نیار و دینی نیک ذات و ملکی ملکات بود بیشتر اوقات عبادات صرف نمودی و اگر دستکارت گشتند در فراغت رعایا و برابرا و آبادی بلاد و امصار و امنیت مسالک و مشایخ و عبور و مرور تاجر و مسافر و ازانی سرخ غلات و ضبط حاصلات موافق عهد و قرار و تادیب مفسدان و متروان و توبینه در زمان مسیحی حاکم بکار برد و بعد از خدیوگاه سلطان بر سر کنگوئی عرف بنگاله رفت در آن وقت ناصر الدین ولد سلطان عیاش الدین ملین بدو در اهلین کیقبا و حکومت داشت چنانچه مذکور شد سلطان حقوق نمک آن مغانان بجا آورده از روی قزوی آن ولایت را بدستور سابق بر ناصر الدین سلم داشت و از آنجا بجانب سنا گام نهضت نموده بود بهادر شاه حاکم آنجا که از بسیار خیل و حشم دم استقلال میزد و بعد از محاربت کتخ و ظفر یافت و بهادر شاه را دستگیر کرد و از آنجا به تبر رفت به مظفر گشت و قلعو تربت که نهایت متین بود و بیشتر در آورد و القاصه سلطان بفتح و فیروز سے ازان سمت محرمت مدار الملک دلی نمود و شاهراده الفخ خان عرف فخر الدین چونکه در دهنگاه نائب مازندران تعلق آباد قصر سه مطوع بر سر ضیافت سلطان عجمال احداث نموده بود از ضیافت مهیار کرد سلطان بعد رسیدن در آن قصر فرود آمده مجلسی راست و دو کباب طعام در نگاهت بر مانده کشیدند چون از تناول الفراغ حاصل شد مردم برای دست شستن ابرعت بر آمدند سلطان در آن نشست و دست می شست که سقطت آن خانه فرود شست و سلطان با مجلسی کردست از جان شست بعضی ارباب سیر نوشته اند که الفخ خان عمارت آن قصر را که ضرر بود عمدتاً چنین ساخته و تعمیر در آن بکار برد و بود آن کار سلطان با تمام رسد و صدر جهان بجا راسته و تباریح خود می نویسد که الفخ خان آن عمارت از طلسم برپا داشت چون طلسم را بعد ورود و سلطان انگشت آن عمارت از یافت و ماسخه قدهای نوشته که در وقت دست شستن سلطان ناگاه برق افتاد و آن قصر فرود شست و بعضی نگاشته اند که سلطان فیلیان که پوشکوه از نگاه آورده بود بر سر آن کوه بنام او الفخ خان حکم کرد که آن میلان آید و آنند چون عمارت قصر تازه بود از صدره دیدن فیلیان از یاد آمد بعضی می نویسند که در آنوقت زلزله عظیم آمد و آن قصر افتاد و هر صورت شیخ کرک از الدین مکتب برای ملاقات سلطان در آن قصر رفته بود و در آنجا در فرخستن سلطان استیصال می نمود و آن سلطان هم در کوشش برخواست قصر بر سر سلطان نشست و آنست که تالی علم الحلی و بعضی نیز میگویند که چون سلطان از شیخ نظام الدین دعوت و باولیا بسیار آرزو بود و بعد نزول در آن منزل شیخ پیغام کرد که سرگاه من در داخل دلی شوم شیخ آن شهر بدر رود و در جواب گفت که هنوز دلی دور است و این لفظ در میان اهل سیدیه مشهور و در بین حال شیخ نظام الدین مذکور و امیر خسرو و بلوچس از اهل حبشانی بعالی حاد وانی شتافتند مدت سلطنت سلطان چهار سال و دو ماه +

ذکر سلطان محمود شاه الفخ خان عرف فخر الدین جونا

سلطان محمد شاه الفخ خان عرف فخر الدین جونا بن عیاش الدین تعلق شاه بعد رحلت پدر و الا که در سنه هفتصد و بیست و نه بر سر فرغانه دوانی مکن گزیده کوس سرود ملکینا و از نه ساخت سلطان اعجمی روزگار و جامع اخضا بود و گاه خواسته

خود مقرر گردانید از وی تا دولت آباد و سربا و با بلها احداث کرده غلام برای سافران نمود و طعام محتمه بحسب سلیق از کار خود مقرر ساخت
 و دو طوط راسته در خان در راه نشاند تا متروین بر فراغت قطع ساخت کند و فرمود که باشندگان دلی که در مجموع سه کشت آباد و سه
 دو غرور و شکر افزای اکثر بلاد و دیو بلا سه وطن اختیار کرده با اهل عیال خود تا دولت آباد انتقال نمایند و دلی را در ایران کرده سکنه
 آنجا و اکثر انصار و قصبیات دیگر را بسوی دولت آباد رانده خرج راه از خزانه سرکار داد و مبلغ کلی درین کار صرف شد ازین نقل و تحویل
 تقدیر تمام باحوال مردم راه یافت و یکبارگی که فرمود تا مس را مانند طلا و نقره در دارالرضیاب سگ زنده و فلوس مس را بدستور تنگ زر ریخت
 و سبید و در خرید و فروخت معمول داد و بعد تا جوان هر دو با مس بدارالرضیاب آورده مسکوک می گردانیدند و امتعه و اسلحه با آن خریدند
 در اطراف عالم می فرستادند و در بیایعت بزر و نقره و در آنجا می فروختند و بدین حیل زبانی بسیار راند و وقتند مردم در آنجا بگفتند که
 سیاه بیار شدند بعلت نرسیده که آینه سازد سگسندی و اندک نرسید که چهره برافروخت دلبری دادند و دیگر آینه نشسته باطل را دین بود که
 در عراق در کستان و خوارزم بلکه سائر ولایات راج مسکون را تسخیر نماید باین تقریب مسکن بمقتضای امر سواران و کرد و در سال اول آنجا
 سپاه پرموصل رسید سال دوم چون زرخیزانه در علوه لک و فاکند و فرست آن نشد که مردم را کار فرمایند تا پیش از ولایات دیگر رسید
 و دیگر رانده نشود آن بود که که جانچلی را تا در میان خصم نماید بنا برین امر ای نامدار و در خواستین بلند رانده را نامور کرد که در کسب افواج چهار
 خود درون کوه زنده سسی موخوره بکار برند آنها حسب الامرفرشته بدعات کارزار و پیشکند و دنیا بسبب سعوت راه بر خوار می قلایع و
 کشت سیاه مخالفت کاسی از پیش نرفت که میان غاب آمده بسیاری از لشکر کسان سلطانی را کشته قنارت نمودند و قلی که تسلیمت
 مانده بنا کاسی بر گشته اند اما با سارسانین بعلت پادشاهی که طرح ظلم مکنده بجای دیوار ملک خویش کند چنانچه چون سلطان کسب
 چنین امور زانما نمی کرد و بدو ملک او کمال اقبال راه یافته هر طرف قندهار گرفته میدارگشت و کار سجائی رسید که اکثر ولایات ضعیف
 از حقیقت تصرف او بدو زنت بلکه در عین دلی که تنگنای بود و ترمود و عصیان شعلع گردید آمدن ز خراج از اطراف ممالک متقطع گشت
 و در میان بهرام نام که بر فرزند افغان شاه بود یعنی وزیر سلطان با استماع این خبر از دولت آباد و هستان آمد که بهرام صفوت از آن
 آمده پیکار کرد و بدو اندک جنگ و شکر گشت سلطان بعد نظری بدلی مراجعت نمود در بین ایام تمام ولایت میان دو آب از شدت
 و غلب خراج مافوق الطاقه خراب گشته اکثر عیال خود منهارا آنش داده مال و مواشیش که توانستند گرفته بدو فرستد سلطان فرطانی
 بر کارایان بگذاشته و آن ولایت را بتاراج بر بند عمال با مر مامور شد حال در زنده سلطان با بقدر رضایت گشته با باره استیصال
 آن بیکارگان خود هم بنام شکار بیرون رفت و تمام آن کوچی را تاراج و سکنه آنجا را غلبت تیغ میدرخ کرد و آید و سرکار مردم را بر
 نگه تعلقه بران او بخت از آنجا بطرف قنوج زنده آن دیار را هم بدستور ملک و در آن تاریخ که در عالم عالم مردم آنجا را قبل سوزانید
 از آنجا بر ترحمت رسیده آن ولایت را نیز خراب ساخت و از آنجا بطرف دلی برگشت در آنجا راه تمام قصبیات و دهاست را
 بسبب قحط سال و ظلم عمال خراب حال دیده و از مردم و آگ چوکی در راه نشانی ندیده آنرا آبادی را یا بلور و زایل یافت چون نزدیک
 دلی رسید و بران ترمود و سکنه آنجا را بر پیشان ترمویش آن هر و مملکت که ترمودید سر خراب شده و آن فرد کرمیت که شنیده
 خراب شده سلطان اندکی تا دو گشته تا با دوی رعیت و افزونی زراعت توجه بگماشت و در عیال از آن خزانه سرکار رقتا وی واه و گنبار
 زراعت تا یکدیگر فرمود و بنا برین ترمود و دشت باران نشد و سعی خزان عیال پیچاره سوسو کندا در عیال که در آن خزانه سرکار گرفته و رعیت
 کرده بود و بدقیقت رسیدند و بغیر رعیت نیت زشت آن بدو ششت تخطی عظیم روی داده کند قیمت آدم پیدا کرد و بر سرچ بچسبک طلا
 گردید فلک کیاب چه که نایاب گشت قحطی در استان بگر سنگ مر و دند و متوسلین هم جهان بچی تسلیم کردند و در چنین وقت سلطان بی رحم

سیاه و رون دوروزی شهر سیدک و تمام پنجس از شهر بان بیرون نرو و عامه حلاقین بدین سبب زیاده از حد جدا گردان فافروشدند
 چون قلیلی بنم جان باقی مانده نم حکم کرد که دروازه او کند تا هر که بیرون خواهد برود کسانیک طاقت برآید آن دشمنند بجانب تنگانه و اطراف
 آن که از زانی غلزدان جا باشند بودند بدین وقت و حکایات سنگار سے و مردم آزاری سلطان بولایت دور نزدیک بروند
 با وجود آن همه شقاوت از راه حماقت خاطر نشان از چنین شده بود که بدون اجازت اخلاف آل عباس سلطنت بر او نیست و از حکا
 آن حرامست بار عرصه داشت سحرمت خلیفه مصر که تا آن زمان از فتنه بلاگو خان محروس و مصحول مانده بود متضمن بحیث و اطاعت
 خود را سال نمود و دست هفتصد و چهل و دو حیسب حاکم مصر مشور حکومت برای سلطان حماقت نشان فرستاد آن ابله بی خبر و بدیج
 امر او ایمان مشایخ با استقبال رفت و پیاده پاکشته مشور مصر سے بر سر نهاده برهای حاجی هر فرس که رسول مصری بود و سهاد داد
 و نهایت تواضع بجای آورده همراه رسول و مشور پیاده باروان شد در شهر قهبا استند و لوازم شادمانی بطور رسانیده بر مشور زب
 تبار کردند و خطبه بنام خلیفه خوانده شد و فرمود که در جامه زربافت و شرفات عمارات نام خلیفه بزنگار نهد و دو سال دیگر با مشور
 نیابت و خلعت و لوازم خاص حاکم مصر بر آید پیاده با با استقبال فتنه مشور بر سر و او را گردان که در آشفته بشور
 در آنجا محنت و کسب اما و شت و مشور خلیفه پیش رو نهاد و هر حکم که اصدار سے کرد خلیفه منسوب ساخت وی گفت که امیر المؤمنین چنین
 حکم کرده و بال فراوان و جواهر گران بها و دیگر اشیای باطن پیشکش سحرمت خلیفه چند بار ارسال داشت مرتبه سوم نیز مشور سید سلطان
 مراتب نظیم و کیم بجای آورد و کجا نیز زیاده با سے بغداد و اهرق سیر و هندوستان اندر سلطان تا نصبی با مچک و بی دلی استقبال کرده در
 شهر آورد و دو لک شکر و یک پیکر نیک شکر و شکر و صناد و باغها و دارالانعام مقرر کرد هر گاه که نیز زیاده آید سے سلطان از تخت فرو آمده و چند
 گام پیش رفته او را در پهلوی خود بر تخت جبار داد و القصد بعد از آنکه سنده و اذن سلطنت از خلیفه عباسی حاصل کرد سلطنت خود را احلا
 و وضع اختلال از آن واجب دانسته مجدداً در انتقام آن بنده دهنده مشور روز زیور ولایت گجرات و دیوگیر و بهر فرج و دستار آن دیگر
 ممالک کمنیع فتنه و فساد عظیم گشته بود فتنه قریب دو سال در آن دیار بر سرده شورش فتنه با سے آنجا باران کین داد و در سے
 از روز او ندما پیر سید که رکتب سیر و نوازیج چکیده نوشته اند و هر گاه در عهد پادشاهی چنین فتنه باروی داده مدارک آن بی صورت
 نموده اند انما س کرد شکر و تبارک این تمام و زمین صورت میشود که پیر سے یا برادر سے که ایات ام خلیفه سلطنت داشته باشد بجا
 خود نصب خود و ترک سلطنت باید کرد و از آنجا که باعث تنفر جهانیانست احتراز باید فرمود و سلطان گفت که سپه پروردگند چندی نام
 و ترک سیاست نیر سخته تو تم با جمله بعد بیکدیگر فتنه گجرات نظیر فتنه رونما و بعد رسیدن بجا هر کرد دست خشنه از هجوم امراض و غلب
 انخوان مزاج از اعتدال و ولایت حیات نماند کائنات سیر و در نخل و فتنات را از نظر و نجات میرسد مدت سلطنت او ولایت و شوش سال ۶۰

ذکر سلطان فیروز شاه پسر عم سلطان محمد تغلق

سلطان قیور و زشاه عرف ملک فیروز باریک بنی عم سلطان محمد تغلق چون محمد شاه تغلق رحلت نمود از پسر و برادرانش کسی وارث
 نبود که بتخت جانیانیا جلوس نماید ارکان دولت و اعیان سلطنت با اتفاق یکدیگر ملک فیروز باریک را که برادر زیاده سلطان
 غیاث الدین تغلق شاه بود و پدرش حبیب لار ترک تعلقات نموده مرتبه بلند روشنی حاصل کرده چنانچه در هندوستان نما حال
 نام او مشهور است و اکثر عوام از حقدان او پیوسته و عمر پنجاه سالگی ستمه نهند قنده و بجا و بیخ سحر سے بر گمارد راجای سنده بر سر تبه
 فراموشی جلوس داده بسطان فیروز شاه ملقب ساختند سلطان بجا لغمان آن نوا سه صلح کرده از آنجا بسمت مغلی روانه گردید
 و راشانی راه له بر رسید که احمد ایاز عرف خواجیهان که از مقر بان سلطان محمد شاه بود استماع رحلت سلطان در دلی بخت سلطنت

حلیوس مجیدہ سلطان عیادت الدین محمود خطاب مورود میر و نیشاہ محل برجات اولر وہ دران معلوم عصیرات بنام اولر ستمه و شاد اولر اولر
اطاعت سر باز و چون امر آن نواسه با اولر اتفاق نکرده ندامت کشیده عرض داشت تخمین مجر و نیا از ارسال نوجوان سلطان در خوا
یافتے رسید احمد ایاز مع توابع خود سر بر بند کرده دست درگزن بسته ملازمت کرد سلطان بقیقتنا سے عطف و شفقت تمام عفو بجرا برام
او کشیده بجاکر لائق سرفراز گردانید و از انجا لغرضه و فیه روز سے در دار الملک دہلی رسید نوید عدل و انصاف بجهانمان در دار الملک
را بظہانت لائق و جاگیر مناسب بلند ساخت و شیخ صدر الدین را که از اولر شیخ بنہاء الدین ذکر یابود خطاب شیخ الاسلام سے بخشید
تقریب خویش ختم خاص داد و جہدین اثنا منشور ابو الفتح خلیفہ مصر و رسید سلطان وصول منشور مذکور را سرانجام افتخار خود دانستہ تا وقت
نمود با مور جهانبانی قیام ورزید و سہرند از زمانہ جدا کردہ تادہ کروستہ داخل آن نمودہ برگشتہ جدا گانہ مقرر ساخت و بر لب آب دریا
شلیخ و بیابہ کیجا میرود فیروز آباد نام مورہ بنامنا دود در نواسه باستے قلعہ امدات کردہ بھصار فیروز موسوم گردانید ہر سے از دریا
جمنہا حوالی مسور بر آوردہ بان حصار رسانید جنجین چند ہزار از دریای مذکور در دیگر دریا مابرا و ردا موجب نفع حلالی بودہ باشد چون نہر
سلمہ بر آوردند سلطان بہت دیدن آن سواری فرمود چاہہ ہزار سلیمان را کہ بکشدن اشتغال و شہتند از زمانہ شہتند استخوان آدم و فل
برآمد کہ چہ فرمودہ بود اما بجایت مطہر و بست و در طول استخوان دست آدمی سے در ع طول دشت احتمال میرود کہ رخک باندہ
و گوردان این آدم و شیل گشتہ شدہ باشد استخوان ہمانا آن زمان زیر خاک ماندہ با بھل چون سلطان را بر علی ملک کسے در دست
اکثر ملک بزوشمشیر گرفت و بجاخت نگر و تلوای غنیمت برافراشتہ مسالک و شوا اگر گذارے نمودہ و پابان قلعہ کا نگار منور فرمود
مرکز بارز و گرفت را جدا بجا تحصیل شدہ جنگ پیش آجوں مہار و باستند کشیدہ و کار سے از پیش زفت مسلمی در میان آمدہ را بجا بست
رسید و پیش گذرانیدہ مور دغنایت و نوازش گردید و نگر کوٹ بھجرا آباد موسوم گشت می گویند کا نگارہ مکانیت خوش آب و ہوا و ستر
نشا طخیش و ناما نام کورہ و مھارالانال از نوانع را حسین ہیسو مہارات الگین و در پایان قلعہ مکانیت منسوب بہ حیوانی پرستش گاہ
اہل سہند رسائی نور مرتبیکے در ایام نور سے در او اہل یاد را واسطہ استفندا از ماہ دوم لجاہا فقنا کے ایام برسات او اخر شہر بود
ادول ماہم درویشان ریاضت کش و تر تصان بالمش فوش و طہاقت حلالی از دگور دانش طہ سافت لعیدہ نمودہ بقصد زیارت
می آئید القصدہ در ایام تکرار مجمع علیہ سے شود و پرستشگر سے داد آگہ دوران بسیار اہل سے آید و اوقات کہ سلطان بر اہل صلح نمود
قصد مراجعت داشت کسی گفت کہ اسکندر روم سے در زمان ورود خود در نیمکان صورت نیشاہ در دست کردہ و بیجا گذارستہ بود
اہل سہند لعیوم و رومکان را بھجوانی نامیدہ پرستش ہمانند سلطان این مقدمہ را استفندا زورہ را ہمہ انکار این قول نمودہ معروف
ہستند کہ اگر کتب اساتذہ ما کہ انتہای تصنیف آن معلوم نیست طلبہ سے شود کہ این مکان از آثار فریش عید بطو الف ہنود است
سلطان بغیر نہضت در مکان جولانگی دروازہ کروستے کا نگارہ رسیدہ مکانے دید کہ در انجا ہجر از سنگ ترتیب یافتہ و از دیوار پاک
آن شب و روز نور انرا کش زبانه نیز مند و سواسے آن در دوسرے جا دیگر نیز از زمین شعلہ با بھوشدہ و نیز دران مکان کتب بسیار
از بر اہل سہلست یافتند سلطان علمای اطفال را بھضو خویش طلبنداشتہ مضامین آن را شنیدہ و مخطوطہ گردید و فرمود کہ بعضی از
کتب را با فرستے ترجمہ کنند تا طلبان و دست و باسانی حمیدہ آید مولانا غزالدین حسب الام کتابے در حکمت طبعی از ان
کتب چیدہ مطالب آرد اسلک خاطر کشیدہ و کتاب غیر و شاسے موسوم کردہ و نند سلطان بغایت پسندیدہ و صلح کنان نمود
بسیار سے از طلا و نقرہ با مضامین جاگیر رحمت کرد و ضمن ان کتاب اکثر اوقات مذکور محفل سلطانی سے شد القصدہ سلطان
بقصد فتح کر کوٹ بجا جانب شہتہ نہضت نمود ہجوا ملک انجا بقوت و کثرت آب دریا سے سند پناہ بردہ مدتی تھار بسنود کرد کہ

از پیش تر نسبت با لغز و سلطان این مهم را ملتوی نگذاشته بکبریات رفت و ایام برسات در آن دربار گذرانیده از لغز و محمد بن هفت
نمود و جام بعد نماز که بسیار چون تاب نیاورد و امان خواسته ملازمت نمود و پیشکش بسیار قبول کرد سلطان بعد از غم و سخن سخاوت
آن دیار بر علی مراجعت نمود و با برتظام جهانبانی فتعال و ورزید و مقتضای نیکاندازی حسن نظرت سلطنت اعدا کت کرده منو الباطل
و احسان و تقوا عدلن و امان در میان جهانبانی گذارشت از جمله آنکه خراج ممالک موافق حاصلات و بقدر طاقت رعایا طلب کرد و
با ضافه و توفیر لغز فرمود و سخن گس و دهن رعایا گوش نکرد و در آنچه آداب دایه ملک و معمور بے رعیت بود کعبل آورد و
و یکسی ایسی ز ساینده و از اخذ محصول ادنی هر قدر مثل کلف و شسته و باهی فرو شسته و زمانی و تقارنا نه و تفصل بے و کرد که خشت پز
و کا که چرائی و کولوتائی و ایشال ذلک که باعث آزار غربا و عامه بر ایاست اجتناب داشت بعبیت دل بندگان جمع بهتر گنج
خزینة حق بے غم و بر سر بے بخت اشتغال با ملوک و حکومت ممالک و محاللات امناسی متدین خلد ترس کار گزار متعین کرد بے لیبیان
اشرار را خدمت لغز فرمود و بموجب اناس علی دین ملوک حکام میر ذی سلطان فرخنده و جام نموده قواعد عدالت و انصاف
معمول بپشتندی و احکام را مجال نبود که ترکب غمی تواند گشت لفظ خدا ترس را بر رعیت نگار که معارضت و سپهر بیگانه خضارا
بر آن بند و بختنایش است که خلق از وجودش در سالیان است به ممالکات و دهقان کن از بجزم خویش به که فرمود و خشنال کند کار خویش
رعیت و بخت سلطنت و دخت به دخت ای بسیار باشد از پنج سیاست را مطلق ترک گفته هیچ مسلمانی را آزار نداد و از
فیض تربیت و تادیب و اصلاح حال مردم آسود محتاج سیاست نشد و از بركات عدالتش را هله و قعد سے مسد و گشت و
بسیخ آفریده و در عهد سلطنت او آزار نیاقت بعبیت لطفش کرم چاره چاره کند به عدلش تمام آزار نماند که بند به فرزندان
و وارثان کسانی را که سلطان محمد شاه تعلق بنا حق گشته و قطع اعضا نموده بود با انعام و وظیفه خوشتر و کرده خطبر ارات ذمه سلطان
از سخا که گرفته بمرگ او اسراف رسانیده و در تقیر و سلطان گذارشت تا و سپهر دستگارسے او در بعضی کرد و مقتضای نیک و اتقی
و نیک بینی عوارث مسلک و آفره را از رفتن بر فرارات و بجانها منع کرد و اساس فسق و فحش مثل سبکده و نیک خانه و دیگر ملامی منهدم
گردانید و بقصد تحصیل سعادت مساجد و مقابر و مدارس و همانسرا و دارالاشفا و غیر ذلک آن قدر تعمیر فرمود که سلطان بلبن هم
نکرده بود در بعضی تواریخ نوشته اند که فیروز آباد و غیره سے شهر و جیل مسجد جامع پنجه و سه مدرسه و بیست خانقاه و دو بیست رباط
و چند هزار و صد کوشک و صد پنجاه و دو حمام و پنج دارالاشفا و صد مقبره و ده سناره کلان و باغات بسیار بدست همت آن بادشاه
اصداش یافته اند از جمله است چون که بنام نبی عم خود سلطان محمد شاه الغ خان که مشهور بود در فیض الدین جوان آباد نمود و اکثر سے ازان آباد
نا حال که زیاده از سه صد سال متفق سے بنمود بر جاست چنانچه بیکر کوچه متصل علی ممالکات و آرا عم و کسوسوم جهان ناموجود و
عوام الناس آزار لاه فیروز شاه گویند تربیت همت و در ارتفاع و قطر سه دره گو با از یک سنگ ساخته اند و بنیا و آن چنان
استحکم که تا حال قائم است و مدت مدید دیگر بر پا خواهد بود بعبیت جزای حسن عمل بن که روزگار بنو نه خراب می کند با نگاه
چون سلطان بکسرین سیاضفت شیب غالب و توانائی شباب مخلوب گشت درین وقت که سلطان را قوامی بدینی و جواس
ظاهر سے است شده بود در سه بقصد و پشتا و ده شانزده محمد خان را سلطان ناصر الدین الدین محمد شاه خطاب داده که بکلیف
و موطن الخاق که را بنده خزان و اقبال و ششم و هدم جمیع سیاب جهانبانی جو اله نمود و خود بعبادات و طاعت که کس خارج پرستان
فرخنده انجام همت بپشتغال و ورزید و در جمیع خلیف بنام هر دو پادشاه خوانده سے شد و چون جنگا و ملک مفرح انماط برستی خان
که عالم کبریات بود و بظلم و فوج آن اولایت اتفاق کرد و گسند ز خان را که تبارک حکومت آن در دستور بنده بود و بقتل رسانید چون

سلطان محمد شاه با تمام آن سپرداخت از محبت خلق تمام در امور مملکت راه یافت لشکریان فیروز شاه ازین سخن آزرده گشته و نامردی
 سلطان محمد شاه و بقین دوسته مخالفت و زرد بند سلطان محمد شاه با آنها آماجک گردید و در ملی هنگامه کارزار گرم گشت چون سلطان
 فیروز شاه نیز در جنگ گاه استر لیت آورد و سلطان محمد شاه تاب مقاومت نیاورده فرار نمود و بجانب کوه سبز و رفت به سمت
 دیوان سبز گریز یک پیکر گنجینه و در فرمان ده بیگ کشنده و گنجینه القاصه سلطان فیروز شاه از محمد شاه پیوسته و بخجیده و ارازلوایت
 عهد خویش بر آورد و دشانرا در داخل شاه بن شاهنراد و فتح خان نیزه خود را که پدرش مرده بود ولی خود در اندیشه سلطنت بر داشت
 و بعد زمانی بسیر و عمر نوسالی بمرگ طبیعی بجهت حق پیوست و نام نیک خود در عالمیان گذاشت به سمت میرزا آخر و نیکنامی سپرد
 زهی زندگانی که نامش نموده از لفظ وفات فیروز شاه تاریخ جلالتش برین آید با امیر تیمور که آن هم عصر بود مدت سلطنت او در وقت

ذکر سلطان غیاث الدین تغلق

سلطان غیاث الدین تغلق شاه بن شاهنراد و فتح خان بن فیروز شاه بعد رحلت جد بزرگوار در سنه هفتصد و نود و سه هجری در قصر
 فیروز کباد در سمرقند از انکی متکلی گشت و بر سر شاهنراد محمد شاه که در کوه سمرقند بود لشکران متعین نمود شاهنراد تاب نیاورده
 از سمرقند فرار کرده بطرف مکرگوت رفت و لشکر سلطان از تعاقبش دست کشیده مراد محبت نمود سلطان از بسکه جوان بود و نازم بود که
 باغوری بعضی امر شاهنراد را بویک برادر حقیقی خود را مقید گردانیده شروع بعیش و عشرت نمود و کار سلطنت سهل گذاشت بولعقت
 کمال میگذاشت و در شیوه دولت ملک رکن الدین و دیگر امر باغوری شاهنراد را بویک برادر حقیقی او که موسی بود خروج نموده ملک مملک
 را که در زیر سردار سلطنت بود بر دروازه دو تخته نگه داشته سلطان ازین ساختن واقف شده از دروازه دیگر بدید رفت امر تعاقب کرده
 سلطان را مع خابنجان که از حمله صاحبان بود مددیست آورده بقتل رسانیدند و سران آن را بر جهان دروازه او بچینه و شاهنراد
 بویک از تیند برادر سلطنت بر داشتند ازین واد کهنورشت که در بلبل رود او در زیاده از یک روز کشیدند فتنه و فتنه شست و بخت
 بظهور رسیدت سلطنت او بچاه و در سمرقند

ذکر ابوبکر سلطان برادر سلطان غیاث الدین

سلطان ابوبکر بن شاهنراد و فتح خان بن سلطان فیروز شاه با اتفاق اعیان دولت در سنه هفتصد و نود و سه هجری سلطنت
 جلوس نمود بعد چند روز سلطان ظاهر گشت که ملک رکن الدین وزیر اوقل سلطان غیاث الدین تغلق شاه در لشکر غیاث الدین
 در سمرقند او را در جنگ نموده برادر کشید و نقای او را غلبت تیغ بید ریل کرد و ایند سیدین آنها میر صدیکاسا مانع و زبیده ملک شد
 خوشدل حاکم آنجا را بر کنار عرض سنام شتند و سوارا پیش شاهنراد محمد شاه عم سلطان ابوبکر در مکرگوت فرستاده او را تحریص آمدن
 نمودند شاهنراد از مکرگوت برآه جالندسر بسا مانه رسیده سکه و خطبه بنام خود کرد و میر صفا و زینداران آن نواحه بتمتعیت او خود
 قریب بسبت هزار سوار و پیاده جمع کرد و بدین آورد تا رسیدن بدین بی بی چاه هزار سوار جمع کرد چون لشکر شاهنراد نماند و در کار
 و زینداران فزادند و او باش و عیار بودند و سلیقه جنگ و کارزار شدند و استند باندک جنگ منهنم شدند و شاهنراد و شکست خورده
 با و هزار سوار بولایت میان دو آب رفت بار دیگر بی چاه هزار کس فراهم آورده با او عاقبت حاکم آنجوخ و کیند مستطک شد بار او
 عیار که در جهت کرد و با بل غنجان و لاهور و دیگر بلاد فرامین نوشت که سر جان بدای فیروز شاه یا نیکبند شد و در اکثر اجتماع
 وفات نام گردید و در طره حج و مرج بخالق رود او را هماسدود گشت و خانها خراب شدند اکثر رعایا از اودی خراج انحراف و زبید
 و فتنه و فساد بطرف مالک برخاست با ضرر و سلطان القاصه بتمتعیت شاهنراد و فرغ شورش و فساد بجانب جالندسر روان گردید

و شاهزاده از آنجا برآه دیگر در دجلی آمد و شاهزاده همایون خان بن شاهزاده محمد شاه از سامانه و سلامت که در آنجا آمده و بعد در دست
مازنگ گشت درین اثنا سلطان از طرف جالندهر در دجلی رسید شاهزاده محمد شاه تاب نیاورده از دجلی برآمده باز در جالندهر رفت
بعد چند گاه تخریک غلامان نیز در شاهزاهی شاهزاده و باز از جالندهر در دجلی آمد درین مرتبه سلطان بیست و یک گشت و تاب جنگ نیاورده
از دجلی بطرف کوه گیسوات رفت و فرمانروائی را قطع کرد بعد مدت سلطنت او یک سال و شش ماه *

ذکر سلطان محمد شاه بن فیروز شاه

سلطان محمد شاه بن فیروز شاه چون بوجوب طلب غلامان فیروزشاهی از جالندهر بر روانه گشت پیش از آنکه در دجلی بسزای سلطان شاهزاده
خان خانان بر حلقی سلطان از دجلی نکل و در کوه تتر بر سر کوه ایمنه نینزین رسید و سلطان دولت و قیام از دجلی نکل و اجلاط خود رسیده بقصد غوغای سر
بنامانی بطریق و سکه خلیفه بنیام خود در آنکه ندان غلامان فیروزشاهی که با او خود را از سلطان کشیده پیش سلطان ایوب که
در کوه گیسوات رفتند سلطان محمد شاه نظر سیوفانی و کوته اندیشی استعجاب محکم کرد که از غلامان فیروزشاهی هر کس که در دجلی بود به شاه
بر رود و تا سرور سلامت است و الا ایستل خواهد رسید هر که بدر رفت سلامت ماند و بر کس که نتوانست رفت بقیل رسید و شهر و دست
که بعضی از آن مردم می گفتند که ما حسیل غلامان خود هر که از شما که هر که در دست بگویم بیست است چون تلفظ نتوانستند
و در زمان پورب و بیگانه سخن می گفتند بدین جهت گشته می شدند باین سبب اکثر مردم کفری الواقع غلام بودند و زمان پورب و بیگانه
ناجی گشته شدند شاهزاده همایون خان از سامانه آمده بر حضرت سلطان با لشکر آن بر سر سلطان ایوب که شاه رفت و در دجلی کوه ایمنه
مخار بر کرد و ادباندک جنگ و جدل سلطان ایوب که شاه عقید در آمد و در قلعه میر شطحه مجوس کرده و به هاجما بجز طبیعی در گذشت بعد از
چند گاه سلطان از دجلی برآمده بجانب قنوج و ملوگوش گشتید و سرشان آن دیار را مالش داده و بجای آن رسید و در آنجا قلعه استحکام
تمام احداث نموده بعد از آنکه موسوم گردانیده بر سهیل آمد در سنه هفتصد و نود و پنجاه شاهزاده همایون خان را بر سر شطحه که هر که را لاهور را
متصرف شده بود و با بسیار از امر امتعن کرد در آشنای راه خبر رسید که سلطان بجز طبیعی در گذشت مدت سلطنت او شش سال و نوبت ماه بود

ذکر سلطان علاء الدین سکندر شاه عرف همایون خان

سلطان علاء الدین سکندر شاه عرف همایون خان بن محمد شاه بعد از استماع خیر طاعت پدرش غفر بخت لاهور کرده هم شیخا که هر که وقت
دیگر موقوف داشت و از شاه برگشته در دجلی سر بر آرمی سلطنت گشت و باندگ مدت با جمل خود در گذشت مدت سلطنت او یک و نیم سال بود

ذکر سلطان ناصر الدین محمود شاه برادر سلطان علاء الدین سکندر

سلطان ناصر الدین محمود شاه بن سلطان محمد شاه برادر خرد سلطان علاء الدین سکندر شاه بعد از حلت برادر تحت نفیخ فرمانروایی
گشت و در سنه بیست و همدویک هجره سکه و خطبه بنام او شد و واجب و جایگیر سپاه بدستور سابق بحال داشت و خواهر سه و پنج
نخامه جمعی را سلطان اشرف خطاب داده و ولایت جوینور بجایگوش مقرر کرد در قنوج تا بهما رضیه جایگوش نمود و او استیلا یافته
زینیداران را اختیار را بطبع و منتقاد کرد و ایند و بناسائی و بر دبار سه و انصاف پذیرد و بر دجلی روزگار را فرزندگه داد چون
سلطنت سلطان ناصر الدین محمود شاه اختلال پذیرفت و امر حضور چیره دست شدند سکه و خطبه بنام خود کرد و دسلاطین
شرفیه اتباع او هستند و بعد درین سال لشکر آن بدفع شیخا که هر که لاهور را متصرف شده بود در حضرت گشت و شیخا در دجله
گروست لاهور مخارنه عظیم نمود و شکست خورده در کوه جمون رفت و از نواسه لاهور رافع فساد گردید و درین ایام سلطان
بجایگزین گویا حرکت کرد و مرتب خان و ملوگوشان که از امر ای کبار بودند در دجلی لاهور را متصرف برافراشتند سلطان

باستماع این خبر بخت نموده و روحانی شهر رسیده محاصره کرد تا سه ماهه جنگ در میان ماند و حضار دلی تصرف سلطان در آمدند که بقیه
نصرت شاه بن فتح خان بن فیروز شاه از ازمویات طلب داشته و در فیروز آباد بخت نشانیند فضل الله بن علی عن ملو خان که سر مملکت
باغبان بود بختاب اقبال خان مهابت گشت در میان دلی و فیروز آباد جنگ میشد بمسوات می گذشت پرنکات میان دو آب
و پانی پت و جهر و رهنک تا بست کرد و بست شهر و تصرف نصرت شاه در آمده غیر از حصار دلی و خزانة دیگر چیزه در دست سلطان
نماند امرای ملازم این سردو پادشاه هر یک ولایتی متصرف شده دم استقلال زد و بطور خود حاکم و فرمانزاد کار بار مالک پراکنده
و استر بود و مصرع پریشان شود کار ملک از دوشاه اقبال خان سجدت نصرت شاه الهما را اوت خود نموده بریز از خواست
بخنیا رکالی کلام مجید در میان آورد و از طرفین عهد موافقت بستند روز سوم اقبال خان از رویه مکر و غدر خواست که نصرت شاه
را دستگیر نماید نصرت شاه با نظر و از حصار برآمده خود را با سعد و کپش ناما ترخان وزیر در پانی پت رسانید و غیره و از آباد در تصرف
اقبال خان درآمد و مقرب خان که هم چهره او بود و بخدمت سلطان رسیده ملازمت نمود و سلطان را بهانه ساخت خود مصلحت می کرد
و اقبال خان بر سر ناما ترخان رفته ادرا شکست و ادرا پیش اعظم پادشاه اقبال خان پدر خود که حاکم گجرات بود رفت فعل مشهور است
ریاست ناما ترخان بست اقبال خان درآمد و از آنجا بدلی مراجعت کرده تسلط یافت چون در هندوستان از بلطنیتی و حرج و
مرج روی داد و امور سلطنت اختلال پذیرفت میرزا پیر محمد بن میره صاحبقران امیر تیمور گوکان از جانب فراسان آمده از
آب سنگدگشت و حصار اوچ و ملتان متصرف درآمد و در هندوستان توقف و زید و امیر تیمور صاحبقران نیز از کابل
بطرف هندوستان نصرت فرموده در سته بهشت صد و یک بهر سبزه شطه تاخت آورده ملتان نزول اجلال فرمود
و اسرای میرزا پیر محمد را اقبال رسانید بن خیر چون در دلی رسید اقبال خان بمیناک و در فرام آوردن سپاه و سامان حرب شغول گشت
صاحبقران از ملتان نصرت فرموده براه بگستان نمود و بگشته رسید قلعه را حصار نمود و پس از مجادله و محاربه بتیمی در آورد
و حزران آنجا بسیار از خیر امان خود اسیر گشته بنا سازید صاحبقران پس از تسخیر شطه و قصبه سامان رسید و بعضی سپاه فراماند
طول یال که جای استادن نوک است شش فرسنگ بود و تحقیق تجربه کاران نیز فرسخ دو از دهنر سوار حاطه میبندد این حساب
عد و سوار ملازم کوکر سرگارش بوده اند هم قفا دو دهنر سوار می شود و عرض محل استادن نوکر کوکر است گفت لشکر و فرود
سپاه از اینجا قیاس باید کرد و المقصود بعد قطع مراحل نزدیک بدلی نزول اجلال فرمود و راه هر که یافتند زیر تیغ کشیدند و
بسیار که او شکیه کردند تا رسیدن عقب و دلی قریب پنجاه هزار کس اسیر شده بود چون اقبال خان از شهر برآمده بر جنگ آماده
شد از حال و مقال اسیران بپناشت بسیار ظاهر گشته بعضی رسید که اسیرانی که در لشکر ظاهر گشته است خبر قرب و وصول اقبال
شنیده شادمانیهای کنند و رعین جنگ گاهبانی پنجاه هزار کس غالی از صورت نیست آتش غضب پادشاهی شعله ور گشته حکم
بقتل آنها اصدار یافت متغیبه را زنده نگذاشته شد با جمله اقبال خان از شهر برآمده حرکت بدو بوسه نموده در حمله اول بگنجیت
و لشهر درآمد و حصار بر روی صاحبقران است بهادران شهادت کیش تعاقب نموده خلق کثیر را کشتند و اکثر فیلیان و هوال
اقبال خان بدست سپاهیان لشکر منصور افتاد چون اقبال خان صورت حال بدین منوال دید تا ب مقاومت نیارده و در وقت
شب ترک عیال و اطفال کرده بدر رفت و در قصبه برن رسیده اقامت و زیندو سلطان ناصر الدین محمود شاه که از سلطنت
فقط نامی داشت باقلیلی از نزدیکان خود راه گجرات پیش گرفت روز دیگر صاحبقران شهریان را امان داده حمیر از ملازمان را
تحصیل موال از پالی این شهر متعین فرمود بر سر از مردم شهر تاب سخت گیر که محصله امان نیارده و در مقام انکار درآمد

و بعضی از زندگیاں چند کس از مغان را گزشتند این معنی با عذاب است بازه قهر سلطانی گشته حکم قتل عام بعد و در دست و قتل
 بجای از بر تیغ بد ریغ هر سپهر صحرای عدم گشته بی آن چنان خراب شد که گویا آب کاسه نداشت و عدد اسرار و زندگیاں از مرد در
 علام الغیوب دادند و بس صاحب قرآن بود از قتل عام و عمارت سلطانی نزول اجمل فرموده بار عام داد و حسب الحکم خلیف
 بر سر سینه رفته خطبه بنام او خواند و در راهم و دانیسکه معا جقرانی زینت یافت بود قتل عام و بی نظیر میگردید میان دو آب محکم
 بقیل و غارت داده اهل و عیال هلق کثیر اسیر گردید و از آنجا به سردوار گنگا رفت و این سردوار کسانیت که در پاس گلنگ از کوه میسرا
 بهمانجا بیرون می آید اهل سهند آنجا را زعمای بزرگ دانسته در ایام محمود و قیصر غسل و زیارت آنجا آمده از دحام می کنند و بعضی از اوقاف
 در آنجا جمعی عظیم می شود اتفاقاً در آن آوائی که صاحب جقران در سردوار نزول نمود وقت از دحام مردم بود و حکم قتل عام بعد و بر میو سست
 اکثر سس علف تیغ لشکر منصور و لقبه اسین گزیده قتل گشته اند از آنجا کوچ فرموده بر راه دامن کوه سواک در بمون رسیده
 راه جمون را دستگیر نموده مسلمان ساخت از سردوار تا جمون است و در آنجا جنگیده غالب آمد در آن نواحی خضر خان دیگر
 امرای سهند و ستان آمده ملازمت نمودند بخیر از خضر خان که سبب زاده و نیک مرد بود و همه را قید فرمود و خضر خان را از سوغانیت
 ایالت لاهور و ملتان و دیبالیور محبت فرمود و بر زبان گذرانید که من سلطنت خضر خان بخشیدم چون دستمال بنان در رسید
 شدت حرارت آفتاب سهند خصم مسلمان که هدیه ترا از ما کن دیگرست تمام طبع لشکر ایان صاحب قرآنی که خواجده سردوار
 ولایت بوده اند یافتاده تاب کایا آوردند بالضر و امیر تویها جقران کوچ فرموده از راه کابل متوجه و اسلحه در خدمت و
 و بی نام داده بعد از کوچ صاحب جقران خراب مطلق بود و بعد از آن فراریان تبذیر کرده ساکن شدند و صورت آبادی گزینت چون
 صاحب جقران از دهنه سهند و ستان بدر رفت سلطان نصرت شاه که کتاب صدمات عساکر مسفوره نیاورده بجای سیوات گزینت
 بود جمعیت فرا هم آورده باز در و بی آمد و با مو رجا بنانی برداشت امید سیدن در و بی فوج بر سر اقبال خان که در برین بود متعین
 که اقبال خان شب خون آورده آن فوج را شکست داد و کمال زور و قوت رو بایست آورد سلطان تاب نیاورده فیروز آباد را هم
 گذاشته بجای سیوات رفت از بی نام بنیر و زابا به تصرف اقبال خان در آمده ملک میان دو آب و مجال حوالی شهر نصرت شیشتر
 گشت و سایر بلاد سهند و ستان در تصرف اسرا بیا ناند چنانچه ولایت گجرات در تصرف اعیانهایون خان و ناما خان پیشتر بود و
 و ملتان و دیبالیور تا لواحق سندر خضر خان داشت و همو به و کالی محمود خان پسر ملکر زده فیروز قونج داو ده در ملک و سندیله و دیگر
 و بهار و چونور سلطان شرق غوث خواجه جهان و در بلاد مالوه و لادو خان و سامانه علیخان و سامانه شمس الدین او سده تصرف بودند
 و هر که نام دست استقلال نیز داغات کید یکدیگر گزیدند در سهند و سده سلطان ناصر الدین محمود شاه که از خوف صاحب جقران گجرات
 رفت بود با همجسبت و اطمینان بدلی آید اقبال خان استقلال بخود و در تصرف جایون جهان شاه فرود آورد تا چون بخان اختیار حکومت
 بدست اقبال خان بود و وقتیکه بر سر سلطان ابراهیم پسر خوانده سلطان اشرف بجای او در لشکر سندر سلطان ناصر الدین محمود شاه
 را عجز او به چون بر سلطان ابراهیم تسلط یافت ناچار بیست بر گشت در آن وقت سلطان ناصر الدین محمود شاه که گویا در وقت اقبال خان
 بود وقت با فتنه بهمانه لشکر بر آید نزد سلطان ابراهیم رفت که شاید با مانت او کاسه از پیش برد او اسلاماعت نکند و ملک بر
 سماندار سس هم نیر درخت سلطان ناصر الدین محمود شاه از نزد او مایوس و فوج آمدن نائب سلطان ابراهیم را که در آنجا بودند
 داده قوه فوج را تصرف شد و علم سمریکه بر فراغت اقبال خان از استماع این خبر بر سر سلطان ناصر الدین محمود رفت چون قلمه شکاک
 داشت نتوانست بر دست یافت از آنجا معاودت نموده با اتفاق بهرام خان که اسامانه که از علما ن فریز شایب بود دست برار

سوار و جود داشت بر سر خضر خان بجانب دینا بلور و لطان لشکر کشید بعد رسیدن در تلمونہ سے زمینداران انجا را کہ برای ملاقات آمدند پوچھا
 قید کرد و بلا گفت انجیل بہرام خان را نیز مجبور کرد انیدہ بنغا بلو خضر خان روانہ شد خضر خان نیز انک فرام آوودہ لغیرت مجاہد زو پوچھا
 برآمدہ طرفین را با ہمیکہ کارزار و دادار انجا کہ اقبال خان رحمت و اقبال پشت وادہ بود و راندک زو و خورد و تشکیستہ بقتل رسید
 و فرج حرام نمکی و عمد شکنی عاملان گنہت بلیمت بتقص عمد لیر سے کن کہ چرخ فلک بتیجہ عملت زو و در کنا رخصد چون خبر گشتہ شد
 اقبال خان در وہلی رسید دو تیمان و رفتیار خان و دیگر امراک در وہلی بودند سلطان ناصر الدین محمود و شاہ راز قنوج طلبیدہ شدہ در ماہ چہار
 سنہ ہشت صد و نہ تیجہ بد بر سر خضر خان نشیندند دولت خان بالشرک فراوان بر سر بہرام خان کہ بعد بہرام خان در سامانہ دم متعلق
 زدہ بود رفت درین انا خضر خان از سلطان بالشرک گشتہ در سامانہ و سہ نذر رسید دولت خان تاپ مقام دست یابو زدہ پیش سلطان
 در وہلی رسید سلطان فکر خضر خان چہ نحوہ بطرف سہنبل برآیدہ از تا مار خان انتزع نمود و اسدخان لودی را در انجا داشت بودن
 در حصا رفیر و زدہ بر تو ام خان گماشتہ طرف خضر خان مطہر گشتہ بدہلی مراجعت کرد و خضر خان سہ مرتبہ از لطان لشکر فرما آوردہ بر سر
 دہلی آمدہ با سلطان ناصر الدین محارکہ کردہ برگشتہ رفت چہن دین ایام ملوک ملو الف شدہ بود بہر طرف امر او دم متعلق امیر و دیگر غراز
 رشتک و بعضی محال ملک میان دو آب در تصرف سلطان خود روزی بر سہم شکار بجانب سہنبل رفتہ بار بار سلطنتہ مراجعت کرد در راہ
 بہار سے صاحب زودا در راندک ایام بہان ہما سے در گذشت مدت سلطنت کثیر از نام خود بلیمت سال و دو ماہ از ابتدا ہی
 سلطان غیاث الدین تغلق شاہ عرف غازی الملک ناصر الدین محمود شاہ ہشت تن مدت نو و ہوش سال و دو ماہ یازدہ روز
 جنابانی نمودند لغیرا و نسل و سلطنت سلسلہ ترکان کہ فرزند خویشان و فلامان سلطان شہاب الدین غور سے بودند بلیمت و چہار
 تن و دو صد و سہ سال جہان در گذرند آخرد شدہ

ذکر سلطنت ریات علی خضر خان بن ملک سلیمان

ریات علی خضر خان بن ملک سلیمان لیر خواندہ ملک ہردان از امرای کبار فریر و شہابی بود چون سلطان ناصر الدین محمود شاہ
 رحلت نمود امر ابا ہمدگہ اتفاق نمودہ دولت خان را کہ از امرای کبار بود بلیمت برداشتند خضر خان از استماع این خبر لشکر فراوان
 بہر ساندہ از فتح و لطان کردار لایالہ او بود و روانہ شد و بدہلی رسیدہ آہرا محاصرہ کرد تا چہار ماہ در میان بود کہ در دولت خان
 مرا ستم قلعہ بغیر ورت بہرون آمدہ خضر خان را دید خضر خان او را قید نمودہ در حصا رفیر و زکابا دختر شاہ و ہما بخارجہ او از حصا رفیر بدہلی
 با جلی خضر خان مطہر و منصور گشتہ داخل قلعہ دہلی گردید و دو سنہ ہشت صد و بلیمت و یک ہجر سے سمات جہان بانی ہمعدہ خود گرفت
 چون صاحب قران ہنگام منزل ہند وستان اورا سزاوار فرمودہ لشارت سلطنت یاد اوہ بود خضر خان کشتیش کارنا سے
 خود و عروج معارج مکرانی بیاسین توجہات صاحب قرانی و نسبت اول سکہ و خط بنام صاحب قران بعد از بنام شاہ رخ میرزا خلف امیر بود
 صاحب قران را بچ کرد انیدہ بر اسم و فاداسے بطور سہ ساندہ آخر کار سکہ و خط بنام خود کردہ بر اکثر مالک اقرقر نمود و حکومت استقلال
 کردہ جمع امر ابا مطیع و متفاد کرد و انیدہ جمعی کہ در قدرت نزول صاحب قران نے خانمان شدہ بودند در حکومت او آمدہ آبا گشتند
 و مردہ الحال شدہ تو خاکلو و سلطنت و بقای عمر و دولت او سے کردند و بجار پویشہ خود ہشتغال ہشتند این خضر خان سید
 صادق القول پسندیدہ الطور را کیر طینتہ عالی ہمت و فرخ حوصلہ بود شہادت و سخاوت جلی ہشت و باقتضای عدالت و رفیر
 احوال رعایا و بر ایامی کوشیدہ سب الامراء دلیل پاکیزگی نسب با وجود ہستند و سلطنت و اسباب ملک گیر سے اسم سلطنت
 بر خود اطلاق کردہ بر آیات علی مخاطب کردید باعلی طبیی در گذشت مدت سلطنت او ہفت سال و سہ ماہ بود سلطان مبارک

بن ایامت اعلیٰ حضرت خان بعد رحلت پسر و والا که در سنه هشت صد و سست و هشت بخت سلطنت ملبوس نموده مسکه و خطبه بنام خود
 کرد امر عظام و وزیر اعظم را اسم شهنش و مبارکباد و اطاعت و انقیاد بتقدیم رسانیدند هر یک را موجب جایگزین برستو ساقی بجا
 داشتند بعضی را بقدر حالت انصاف و محبت کرد و چون شیخا که کوه بر سلطان شاکلی مردان مرزبان کشمیر که بیعت طغیان یافته شهنش فراوان
 آورده بود و تسلط یافته دستگیر نمود و مال و اسباب بسیار هم رسانیده قوت و مکت پیدا کرد بنا بر کثرت زر و فراوان لشکر غرور و سر بر سر
 بجا آورد و لیس کرده و بی نمود و از آب تلخ گذشته تار و زیر تصرف گشت و از آنجا در شهر مذمه با سلطان شد و کس حاکم آنجا
 نمود و سلطان مبارک پشیمان این خبر از دلی برآمده در روانه رسید شیخا که کوه از آب گذشته بمقابل سلطان تلب دریا که گشت
 تا چهل روز جنگ در میان ماند آخر الامر شیخا تاب نیاورد و گریخت و سلطان تاب نیامد تعاقب نموده بسیار از اسوار پیا و پیش
 رسانید راه جمیع زمین را همچون بلامرمت سلطان رسیده امر اسم نیکو خواجی تقییم رسانید و کوه بر سر مسکن شیخا برده خراب کرد و این سلطان
 از آنجا معاودت نموده در لاهور نزول اجلا فرموده همانجا طرح اقامت افکند و اوارگان آن دیار را بدلا و اسوات آباد ساخت
 و با بادی شه نوج گشت تزییم و تعمیر قلع فرموده از آنجا بدلی امر اجت کرد شیخا فرصت یافته با لاهور مراجع نمود چون کار سے از
 پیش نرفت از آنجا به کلا نور رسیده شصرف گشت و از آنجا طرف جنوب رفته راه جمیع زمین را آنجا که برای کوه حاکم لاهور بر آورده
 در آنجا تخت و غالب نموده و دخل گوه کرد دیدار در میان راه جمیع و شیخا که از آنجا رفت رو داد و راه آملی راه مسطور گشته بند و شیخا
 مال فراوان بدست آورده قوت و مکت بهر رسانید و لاهور و دیالپور تاخته آن ولایت میوات و بیانه و غیره ممالک لشکر کشید
 بعد بقیع ممالک بدلی امر اجت نموده لشکر عظیم بر سر جبهه متعین کرد در نواسه جالندهر جنگ در میان آمد جبهه شکست یافته بسکن
 خویش که کجا بود رفت چون سلطان برخلاف قاعده پدید و حضرت خان از اطاعت شاه فراموشان امیر تورا خراف داشت از این است
 شیخ علی که از جانب شاه رخ میرزا حکومت کابل داشت بموجب امر برین دستمان می تاخت در سنه هشت صد و سی و چهار شیخ علی بن
 طلب فولاد که یکی از امرای سلطان بود و از اطاعت خراف می ورزید و زند آمده دست تاخت و تاراج بر کشاد و دو روحا می جالندهر
 رسیده نصران و قزاقان و اسر و نهب پر داخته بسیار اسیر کرده در لاهور آورد و از آنجا به تلوانه لبدان در چیتور رفته از آب رو ک
 گزشت و نا بچهل پکنات از خراب ساخته متوجه ملتان گردید و ملک شاه کوه سلطان بملولی کوه که حاکم دیالپور بود شیخ علی
 شک کرده گشته شد سلطان مبارک باستماع آن خبر لشکر گران از دلی متعین کرد در نواسه لمان مجاری رود و او شیخ علی شکست خورده منبر
 گشت بار دیگر باز شکستنده و باز شکست بر شیخ علی افتاد و اسباب و اموال او تاراج رفت و با احمد و از زمره کرده رو کجا کل نهاد و نیز
 سلطان مبارک را با سلطان هوشنگ خدیو با نوه مصلحانگر در کوه آورده و هر بار مظهر و منور گشت درین چنین بعضی جرت کوه کوه قوت
 بهر رسانیده از آب جیل و جانب در او کوه سیه گذشته و جالندهر رسید ملک سلگند که از جالندهر سلطان بر سر امین شده بود در اندک مجادله
 شکست یافته کفر گشت خبر شکر کوه فتح یافته از جالندهر لاهور آمده محاصر نمود و همبزمین انشا شیخ علی باز ماند کابل آمده حوالی لاهور وطن
 را تاخت و تا حدود سه روز خیر گویا نموده برگشت و انواع خراسیه بحال متوطنه نداریاراه یافت سلطان از شماع این حوادث بطرف
 لاهور و ملتان غریمت نمود ملک سرور و میرز و در نقد کش ساخت چون ملک سرور بسا مانه رسید جبهه کوه کوه محاصر لاهور که گذشته
 بسکن خویش نشانت و ملک سلگند را که در جنگ جالندهر دستگیر شده بود همراه برود و باز در مر توار کرده برآمده و جالندهر بر حوارج رسید
 فتنه و فساد بر آنجا تخت و توت اور در زیر وزیر یاده گشت در شیو قش شیخ علی از کابل نصرت نموده ملک کسار و بیاه تاراج کرد و غلی شیر
 را اسیر نموده بلا مراد قلع را تصرف گشت و دو از ده هزار سوار را میخانه برای محافظت گذشته به شیو بیالپور رفته فتح نمود

سلطان از اسامع ابن ابراهیم بر عتباته مستعد جنگ گردید و علی تاج پادشاه بجا کابل و شاه سلطان لشکرهای او را گزیند و با او که برادرش علی بن ابراهیم
 همه لشکر و اوقاشیه در چهارم فرزند خود پادشاه بر سلطان از مهرش و در لایحه و در آسمان علی بن ابراهیم خود بود بی حجت که چون از ملک سرور در بر
 وقت محاربه و مجاهد که با شیخ علی آقا را خلاص و جانفشانی اظهار فرمود رسید ملک کمال الدین را در امور و فوارت شریک او نمود و با یک هم سرور و فرزند
 بر روز نزل و در بته ملک کمال الدین پیوسته و ترستے بود ملک سرور از زده خاطر گشته با تفاق بعضی امر که از سلطان محض و دلجویی او
 مال بود مذاق او یافته سلطان را در وقتیکه مسجد جامع مبارک آباد برای نماز رفته بود قبضه او رسانید مدت سلطنت او سیصد و هشتاد سال و شانزده
 روز بود و سلطان محمد شاه بن سلطان مبارک شاه بن ابی خلف خان در اصل این پسر خلف شاه زاده فرید الدین بن ابی ایوب است
 است چون مبارک شاه فرزند داشت برادر زاده را بفرزند می خویش گرفته پیرویش نمود و در سن هشتصد و هفتاد و یک هجری که در مبارک شاه
 برادر و کفر نماز و ابی جلوس نموده مسکون و خطبه نام خود کرد ملک سرور را که چون با طاعت نمود اما اسباب سلطنت مثل فرمان این سلسله
 و تو خانه فعلی خانه و دیگر کاخها ساخت و در تصرف او بود و خطاب فاجعانه می داشت و در وقت تسلط شد بدید که در بعضی از امر
 مبارک شاه پس از قبضه رسانید بعضی را در قید نگاه داشت و اکثر سرگنات را بر تصرف در آورد و کسان را به تحصیل الواجب تعیین کرد و
 از ستمیلا سے ادا میستوه آمده نزد ملک کمال الدین که مالک خطاب یافته از امر کبیرگ در امور وزارت شریک بود و در وقت
 او امر اتفاق کرد که بر سر ملک سرور آمده آویز سے روی داد ملک سرور قلعہ دلی مخصوص کرد بدینا ماه محاربه نمود و خود را محض
 داشت روز سه شنبه را حکم کرده بر سر پرده سلطان بجزارت و دلیر سے تمام بخت و جنگ سخت در میان آمد چون اصل ملک سرور بر سر
 دران موعه که گشته شد و در قیاس تقییل او میسر شدند و سلطان انتقام خون پدر خود گرفتند و در شصت صد و هفتاد و پنج کلبان رسیده فرار
 مشایخ را طواف نمود و فوسے بر سر حربه گهوه گهوه متعین کرده بدلی بخت کرد درین ایام جمعه نگاه در مانان لغی و وزینه لوای می بود
 بر فرار شدند و نیز سلطان محمود دانی مالوه با غوای میدانشان بر سر دلی که سلطان پسر خود را مع ملک بملول لودی بختگ او فرستاد
 و پسر سلطان بود چنانچه بر صلح در میان آورد و سلطان محمود با کما می خود را بخت نمود و این صلح باعث زبونی و دلیقنی سلطان علی
 بعیت بجایکه بدخواه عسے بود و تراض نمودن زبونی بود و ملک بملول متفقنا سے شجاعت و مردانگی که در نهاد او متمکن بود این
 صلح پسند نکرد و تعاقب سلطان محمود کرده مال و اسباب او غارت نمود سلطان را این جزات و جهارت ملک بملول پسند آمد و از آن
 نوازش و مهر بانی فرزند خوانده خطاب خانمانا سر فرزند و ولایت لاهور و میانپور با ارزانی داشت و سرافراز شورش جنگجو
 متعین نمود و بخت با ملک بملول صلح نموده بنوید سلطنت فرموده داد از زمین روز ملک بملول را فخر بر لوسے سلطان و اتفاق بجهت
 سواد شاهی در مقام فرما آوردن لشکر گردید افغانه را از اطراف و جوانب طلبیده تنگکها داشت چون در دست میسر
 افغانه کثیر جمع آمدند شوکت خود دیده بعضی پرگنات را سوا جاگی خود متصرف گشت سلطان که آنک محمدی سے با فوشت فابا
 مخالفت و زبیده کمال شوکت و گنمت بر سر دلی آمد و دستے محاربه نموده بی نیل مقصود برگشت و کار سلطان را روز بروز بوسے
 و سستی پذیرفته کار بجانی رسید که امر که در دست گرفته است در سلطنته دلی بود نیز از طاعت پیچیده و دم استقلال زدند اطراف
 ممالک احتلال پذیرفته مثل غلظت تحصیل خرج افتاد و بالآخره سلطان با صلح طبعی در گذشت ابدت سلطنت او یازده سال یکی و چند روز
ذکر سلطان علاء الدین بن سلطان محمد شاه بن سلطان مبارک بن ابی ایوب خلف خان
 سلطان علاء الدین بن سلطان محمد شاه بن سلطان مبارک شاه بن ابی ایوب خلف خان در سن هشتصد و هفتاد و یک هجری که در
 بر تخت سلطنت جلوس نمود ملک بملول الفی طلب بنان خانان و دیگر ارکان دولت الحاحث گوندره در ماند زمانی از وضع و

و اطوار سلطان و پادشاه که از پدر هم مست تر است و از سستی عمل سلطان تمامی کردن گمان و واقعه طمان نزدیک و دور
 جاوه هماسه تمیز گشته از ادای مالوایب سر یازند و ادای هر صوبه جو جدا ران سر بکران علم مخالفت بر خراشته ملوک بلوا کف کردید
 سلطانین و گمن و مالوه و کجرات و جو پون و جنگا کشید و شیر و سبک بر لب بند در لاپور و در جابلور دهر غدا پانی بی ملک بملول دم استقلال میزد
 و در خواستی و ملی تا سراسری لاؤ و امیر خان میوات و تصرف داشت و سنبیل با توابع کنز و جو خضر که از بی نزدیک است درید تصرف نهاد
 لوو که بود و کول و جالیسیر و دیگر تصبات را علی خان و چند و ارا را قلیب خان لوو دس و جوهو کاکو و کلبله را را بی پر تاب و بیانه را
 داؤد خان قابض بود و نذو چغین بر کس در سر جانی گو بود و خور مالک اکجاسه شمر و در غیر از ملی و بد او ان مجای دیگر در تصرف سلطان
 بنو لوی چند گاه سلطان بجان بیانه سوار کرد و راننا سه راه خبر رسید که والی جو پونو رقبه دلی سمنه آید سلطان بسلا لکه بختیج
 صدق و کذب خبر بر داند از راه معاد و صد کرده در دلی آمد حسام خان عرف حاجی شتره و وزیر بعرض رسانید که بجز داؤد از ده دروغ
 مراجبت لاتی عالی بنو سلطان از و از ره خاطر گشت بعد آن بجان بد او ان تصفت فرموده دست در اینجا قامت و زریده
 یازد ملی آمد بد او ان را خوش کرده خواست که از دار السلطنه مقرر کرده علی المد و امیر حاجی کبیر از هند حسام خان از روی خطاس و
 دولت خواهی بعرض رسانید که دلی را گذر نشتن و بد او ان را تحنگاه کردن صلاح دولت نیست سلطان از یاده تر بنجیده او را از خود
 جدا کرد و ایند و دلی گذر نشته از سر دو برادران دلی یکی را شخمه و دیگری را امیر کوی مقرر کرده تعیین دلی بنو دلی با جلد و رسته شهنش
 و بنجاه و سپهری سلطان بجان بد او ان رفته ماندک و ولایت قناعت کرده بعینش عشرت اشتغال و زریده بعد چند گاه در میان
 سر دو برادران سلطان کرد و دلی بود و دند مخالفت رو داد و با یکدیگر جنگیدند یکی از آنها گشته شتر روز دوم مردم شهر هجوم آورده
 باغوازی حسام خان و دیگری را قضاص کشند سلطان در نیوقت بعضی بداند نشان فساد همیشه قصد جمید خان که او را وزیر لها
 گردانیده بود و نمود او از بد او ان نواز نمود و دلی آمد و با قناعت حسام خان شهر را متصرف گشت و در حرم سر سلطان در آمده زمان و خضر
 سلطان و دیگر بر دیوان را که در دلی بود بد او ان غنیمت و جواز سه سر بر سینه از شهر بدو نوات سه خزان و دو خان را متصرف گشت
 سلطان با وجود استماع این خبر با تصفیای همین و سبب غیره سببانه بر سات نمود و از ان انتقام اغراض کرد و جمید خان با دارک این مسمی
 که اسم سرور و سلطنت بر دیگری باشد و خود مدار علیه کرد و توقف سلطان را متخلف نمود و ملک بملول را بر اساسی سلطنت طلبت او
 ملک بملول از دیوال پور در دلی آمده قابض گشت و فوسه از خود در دلی گذار نشته باز بدیالی پور رفته در مقام تجماع عساکر آمده
 سلطان عرض داشت که چون جمید خان سبلا اعتدالی نموده با انتقام آن بر سر او سه روم بدو نتوایب سلطان تر دینما فرست سلطان
 در جواب نوشت که چون پدر من تر با پو خوانده هست تو مرا ایجابی برادر که من سرور برگر تر و دندارم بیک سر گنه بد او ان تقا
 کرده سلطنت را بتو واگذاشتم ملک بملول روز بروز قوت بهر رسانیده قبایب بادشاهی بر قامت خود راست گردانید و از دیوال
 در دلی آمده بر تخت سلطنت طلوس نمود و بعد در تنه مدید سلطان در بد او ان با جمل طبعی در گذر گشت مدت سلطنت که محقق بر
 اسم بود هشت سال و سه ماه مع حکومت بد او ان از ابتدا ای رایات اعلی خضر خان تا سلطان علاء الدین چهار تن مدت سی و نه
 سال و هفت ماه شانزده روز سلطنت و چنانچه می نمودند

ذکر سلطان بملول افغان لودی

سلطان بملول افغان لوو که از اخطاب بنجان خانان ملک بهرام چند بر گوار سلطان بملول مرده است از ثقات بود و بعد
 سلطان نیز و شاه از برادران بنجیده در ملتان آمده نوکر ملک مردان حاکم آخاک از امر اسه فرزندشاهی لوو کرد و دیوار

پنج سربوید و ملک شند و ملک کالاد و ملک پیر و زو ملک محمد و ملک حواجا این پنج برادر بعد رحلت پدر در طمان سکونت داشتند ملک شند که از
 همه کلان بود و نو کسرخ خان گردید و در جنگ اقبال خان که با خضر خان روی داد و ترده دانیان کرده اقبال خان را کشت و بکشد وی این
 این خدمت خطاب اسلام خانی یافته روز بروز ترسته نموده بر تبه عطیه فایز گردید و آخر کار بجای کت سهرند سفر از سه یافته برادر
 دیگر که همراه او بودند ملک کالا پدر سلطان بهلول از جانب سلام خان برادر خرد حاکم در اربع سهرند گردید و با افغانان نیازی تقریبی
 جنگ کرده کشته شد و در آنوقت سلطان در شلمک را در بود و باره الهی در ایام نزدیکی وضع حمل ناگهان سقط خان داده ما کوش جان
 تسلیم کرد چون حمل از پشت ماه گذشته بود شکم او را شکافته سلطان بهلول را که وضعی از حیات داشت زنده بر آورد و ند بعد از آن یکماه
 شد پیش اسلام خان در سهرند آوردند چون سلطنت شنید وستان نصیب آن مخلص از شتم بخشان تضاد و قدر در تربیت و پیش
 او بود و نما سلام خان نظر غایت بر او انداخته در پرورش او اهتمام نمود و به بهلول مرسوم گردانید افغانان از روی حقارت او را بلو
 گفتند پس چون مجد رشد و بلوغ رسید آثار عقل و کاروانی از ناصیه حال او را شکلا بود اسلام خان او را بفرزند می خواند و بر گرفت و دختر
 خود را در عهد منکحت او در آورد و روز روز تبه او سه افزو دو گو تیر روزی ملک بهلول را بصفی از تقوی خود بسیار نامزد رسیده و با
 میند این نام در پیش صاحب حال اقامت داشت سبوی ملک بهلول نگاه لطفی کرده بر زبان آورده که از شما کس هست که با او
 دلی بد و نهر از منگه خود ملک بهلول توفیق یافته ببلغ معلوم پیشکش نمود در پیش تهتیت گفته فرمود که سلطنت سهند وستان تبه
 باشد بجز این شش تسخرو استخر نمودند ملک بهلول در جواب گفت که اگر این خبر وقوع هست سودا مغف است و الا نعمت دوستی
 بجا آوردیم بیست سالکان ره همت چا اذیت نیندند ملک کاوس و فریدون مکرانی بپسندید القصه ملک را بموجب
 فشارت درویش که از مغز سن بخاطر داشت و اغوا و اشارت حسرت که مگر خیا می فرمود شد سواهی سلطنت در سرفا چون در سلطان
 مبارک شاه اسلام خان عرف ملک شد و جنگ شیخ علی کبابی کشته شد و بجای از آن گزارش یافت ملک بهلول قائم مقام عم خود گردیده علاج
 سعارج دولت گشت و آخر کار بر تبه امیر الامرائی رسید چون سلطان محمد شاه بر سر جهان بانی نشست ملک بهلول را شجاع و دلاور و کار
 نام آورد است پیش آورد و خان خانان خطاب داده فرزند خود اندازد در اندک مدت بسبب از سلطان محمد شاه آزرده شده بود گردان
 گردید خطاب خان ولد اسلام خان که خود را هم چشم ملک بهلول سید است و بنی عم هم بود و نداشتنا لعنت ملک بهلول احمقان و ز زبده نزد
 سلطان محمد شاه بر تبه لبر دار سعاصم خان عرف حاجی شترت لشکر گران بر سر ملک بهلول آورد و در موضعی از توابع بو تبه و شاد بو تبه
 فیما بین فرقهین جنگ واقع شد تا سادات الهی ملک بهلول فتح نمود و حسام خان تنگت یافته بدلی رفت و گو کس طالع ملک بهلول این کار
 ترقیات گشت و بخیریت سلطان محمد شاه نوشت که اگر حسام خان را قبض رسانند و منصفی نارت بحمدی خان و سهند فرزان بر آوردند تا از
 بجای آرام سلطان بی آنکه تامل نماید حسام خان را بر طرف نمود و حمید خان را بر تبه وزارت سرفراز گردانید این منی موجب از دیا خردگی
 ملک بهلول گردید و قوت و کنت بهر سبب سینه بدید سهند و ستام و لاهور و دیالپور و حصار قندهار و دیگران که نزد و غلبه تصرف گردید
 و خود را قوی دیده و قیصه تیغ بدلی رفت چون میسر شد سینه زده رحمت کرده خود را سلطان بهلول خطاب داد و با سکه خطبه و قوت و سرفراز
 دلی گذشت و لشارت در پیش رساند که روده سمر و خوشوقت می گذرانند درین وقت که سلطان محمد شاه خواب و پسین نمود سلطان
 علاء الدین بر تخت جهان بانی نشست و بسبب سستی و نارسائی او سلطنت ملوک طوائف گشت و خود برید آن اتفاق کرده جهانگیر سلطان
 و چنانچه سبق اقامت یافت حمید خان وزیر را با خواجی امر از بخانیده تصدرا کرد و او جمیل از بد او آن بر آورده در دلی رسیده زنان و دختر
 سلطان را کسبه حرمت کرده سپهر سپه از حصار دلی بدینود و خراین و سها ب سلطنت را تصرف گشت و سلطان از تبه صحتی تمام آن

گرفت حمید خان بعد رسیدن او در دلی سلطان بهلول را بسوی سلطنت دعوت نموده از سفر طلبت پشت چون سلطان بدلی آمد حمید خان
 بعد از عهد و پیمان مقابلید صراحو او که حمید خان چون کمالت و قوت بسیار داشت سلطان بهلول بنا بر صلاح وقت با او مدارا نموده هر روز
 بسلام رفتی روز سه حمید خان در خانه سلطان همان شده انعامان باشا که سلطان در آن مجلس بعضی حکایتها از نقل دور و بر و سیرت و س
 نزدیک باشد بطور سیاهند تا مردم آنها را خفیت اهل پنداشته آنگه آنها مطمین گردند چنانچه بعضی نقش خود را بر کلبه کشید و بعضی گفتند
 در طاق بالای سر خود گذاشته حمید خان گفت این چه عمل است گفتند که از ملاحظه در محافظت می نماید بعد آن حمید خان گفتند که با ط
 شما خوب نگما دارد اگر یک کلمه غایت کنید گما و ه و ملاحظه برای فرزندان خود ساخته نموده فرستیم حمید خان تبسم نموده گفت که قاشما
 خوب برای فرزندان شما انعام خواهد بود چون خوانهای خوشه بچکس در فرزند بعضی افغانان از کبر و جود و رالیسیدند و گما را خوردند بعضی
 بیرون پان سینه آنگه و آنگه و آنگه ای موزق و در بعضی بیرون و او کرده تنها یک را خوردند چون دهن سوخت بره را از دست انداختند
 حمید خان فرمود چرا چنین کردند سلطان بهلول گفت که این مردم و ستانی همه انشین اند از آرمیت دور و خوار خردن و مردن دیگر
 کاری نمی و آند روز دیگر سلطان بخانه حمید خان همان شد زراره او چنان بود که هرگاه سلطان پیش خان بیاید چکس همه شونند اکثر
 از رفقای او بیرون باشند و این مرتبه موجب اشاره سلطان بر دربانان شد که سگ نموده بغایه زور از درون در آمدند و گفتند که ما نیز
 مثل بهلول نوکر خان هستیم و سلاجه مردم با شرم چون نغونا بلند کردیم حمید خان از حقیقت حال پرسید گفتند که افغانان سلطان را نشناختند
 و آن سینه اندی گویند که هر که از خان بستم بماند از دست ما بر ابرو و چشم و سلام مکنیم خان فرمود همه را بکبارانند از درون
 بیایند افغانان هجوم کرده آمدند و در بیوی هر خدمت کار حمید خان در دفرایا بودند چون سلطان دید که افغانان بسیار آمدند و می شنیدند
 از عهد که کبر گما اشاره نمود و این وقت طلب الدین بی عم سلطان را بخیر از غلبه بر آورد و حمید خان را مجبوس نمود و یکسان خود سپرد
 و سلطان بهلول دلی را با خرابان و دقان و جمیع کارخانجات سلطنت و جانداری سبکی می فراموش و محالفت دیگر کسی متصرف نشدند
 سه شش صد و شصت و شصتی سگی در خطب نام خود کرد. سلطان علاء الدین کرد در بدوان بود مفرود شد نمود که سگ خود را در ج میدم نام
 شمار از خطب یعنی اندازم سلطان و حجاب نوشت که پدر من ترا فرزند کند بود و تو مرا بجای برادری سلطنت را بگو که آشتی بدو آن وقت
 نموده ام با حمله سلطان بهلول کامیاب گشته بنظم مهمام جهانانی برود اخت بعضی امر را که سلطنت او را ضعیف نمودند سلطان محمود و او
 چون بر طلبد آشتی بخیر دلی سحر لحن خود و دوا باشک اگر آن دسانان بکیران آمده دلی را حاضر کرده و سلطان بهلول بجانب ملتان برآید
 شده بود و استماع این خبر از دلیا بود و خاوت نمود چون نزدیک رسید با سلطان محمود و اتفاق کار از اتفاقا و سلطان محمود شکست یافته
 بجانب چمنور رفت مرتبه دوم با سلطان محمود دلی را شکستیده بعد مقابله و مقاتله فریادت کار از محال است آنچه در تصرف سلطان
 مبارک شاه پادشاه دلی بود و تبلیق سلطان بهلول و خیر آن امکان هیچ سلطان ابراهیم و دلی چمنور در تصرف داشت سلطان محمود چمنور
 باشد بعد اتفاقا دین مصلح سردیاد شاه با ماکن نوشتن بر گشتند و شیروط مسطوره تیغ کارزار در نیم خیزید چون سلطان محمود در گذشت
 و سلطان حسین غفلت او بجهت چمنور شکست با سلطان بهلول محاربات در میان آمده از طرفین بمسوات یکدیگر شت نوشتند
 سلطان حسین با غزای ملکه جهان بنت سلطان علاء الدین که در جبال کساح او بود و با یک لک سوار و چهل هزار پیاده و چهار صد میل و تو بخانه
 فراوان بر دی سوار کرد و سلطان بهلول بنا بر اساس حق نمک بر خیزد بلکه جهان سحر و پیانگر که در کینا به از طرف والدین گزوار شماسه با هم
 و اطاعت قبول می نماید برین سوار گنبد ملکه جهان مگوش ایامیت اصفانگه و سلطان حسین را طوعا و کرها با داده جنگ گردانیدند ضرور
 سلطان بهلول با پیانده بر سوار آمد و صفوت مصافح اگر آسته کارزار و اندر یکبار رستمان نمود از آنجا که قوی اقبال و بسیار سخت بود

با وجود اندک لشکر مظهر و منصور گشت سلطان حسین شکست یافته منتهی گردید بلکه جان و تنگ گشت سلطان بملول از روی مرموزی و در پیش آن بانورا باغ از روی احترام پیش سلطان حسین فرستاد و بعد آن هفت مرتبه سلطان را با سلطان حسین مجاریات روی داد و چند مرتبه معلم و در آمد و بار با سلطان حسین شکست یافته لطیف و چو پور و بنده رفت بر تیره خیزن شکست فاش خورده با ماکن دور دست رفت سلطان بملول در شهر چو پور رسیده سکه و خطبه بنام خود خواند ولایت را مبارک خان لویانی که از امرای بزرگ او بود داده بدلی معادوت کرد و درین اثنا سلطان علاء الدین که در بدو آن گوشته اختیار کرده بود و با بلیست سال از سکونت آنجا با جمل طبعی در گذشت سلطان بملول که بقیا با سلطان حسین در امانا و بوبرای لغزیت سلطان علاء الدین در بدو آن رسیده بعد او امر اسماعیل پسرست بدو آن را از دست پسران سلطان بملول بر آورده مکیان خود سپرد و این سینه مرسته در سیه وفانی را بر بند در او داشت از آنجا بدلی آمده روز بروز قوت و کثرت پسران سینه سینه سلطنت خاطر خواه کرد ظاهر و باطن آنرا است بود و پسر و کثیر ع شریف نمود و در مدخل و داد امبا لغز فرمود و بیشتر اوقات بمصاحبت علما و محالست فقرا گذرانید که تفقد احوال ایشان کردی با لاخره در موضع تملوژی بزرگ طبعی جهان را پرورد کرد و در کتب است بهشت و صد و نود و هشت رفت از عالم به بند لو ملک ستان جهان که با بملول مدت سلطنت او سی و هشت سال و هشت ماه و هفت روز

ذکر سلطان اسکندر لودی پسر سلطان بملول

سلطان اسکندر عرف شاهره از نظام خان بن سلطان بملول بعضی امرای خود هستند که شاهره زاده با ربک حلف کلان سلطان بملول را سر بر آرد و آید و بر سر بی سلطنت اعظم ملول بن میره سلطان رضامند بودند و اندک سلطان اسکندر که زکر زاده بود و زو یک سلطان مجرب از جمیع جوانان توت و منزلت زیاد داشت و اکثر امر او حکم او بودند در باب سرفرو و بیغایم نمود و نسیب خان لودی پسر سلطان بملول که بیست و سه ساله بود در بابل آن و آتش مخالف بود و دشمنان او را گفت که پسر زکر زاده را بگوئید سلطنت بر او ام و با ربک شاه را که امانت و محبت دارد و زو گذارم خانان فرست که از امرای نامدار بود گفت دور روز از حلت سلطان گذشتند کتاب غیبت که با هلیه سلطان و ششم دینی همان گفت تو زکر هستی ترا پسر میره که در بخان خویش واقارب و خلی کنی خانانان بر شرفت و این سخن که گوید سلطان نظام خان است گفته از آنجا برخواست و جمیع امر را با خود متعلق کرده شاهره نظام خان را سلطان اسکندر مخاطب ساخته و رسنه هشتصد و نود و هشت بقصد جلالی بفرخت سلطنت نشانیده سکه و خطبه بنام او کرد و سلطان از آنجا بر با ربک شاه بر آرد و کلان خود که چو پور بود رفت پس از چهار پنج تنم دو آن ولایت را بدستور سابق بر بردار بجای داشته سکه و خطبه بنام خود کرد و نیز با سلطان االی چو پور که از سلطان بملول شکست خورده دور دست رفت بود و اکثر اوقات با با ربک شاه مجادله نمود و جنگ تنواری مظهر و منصور گشت آورد و اندک چون فوت سلطنت و بلی سلطان محمد شاه بن سلطان فیروز شاه رسید ملک سرد و خواهر پسر را که خطاب خواهر هارنه داشت سلطان اشرف مخاطب کرده چو پور آن حدود و بجا گیرش مقرر گردانید *

ذکر سلاطین شریف

چون سلطان محمد شاه راشکوک و صلوات نماند سلطان اشرف استیلا یافته بکرکه کول و امانا و کپل و بهراج و اریک و مبار و ترحمت و غیره از جانب بلبل و نقرت خود آورده مکه مکت با استقلال کرد و رسنه شش صد و نود و شش هجرت سکه و خطبه بنام خود نمود و آن وقت را در وقت تازه داد و با جمل طبعی در گذشت مدت سلطنت او شانزده سال بود *

ذکر سلطان مبارک متینا سلطان اشرف خواهر پسر و مخاطب نواجده جهان

سلطان مبارک شاه پسر خوانده سلطان اشرف مدت سلطنتش یک سال و چند ماه *

ذکر سلطان ابراهیم شریقی بن مبارک شاه شریقی وغیر اینها

سلطان ابراهیم شریقی بن سلطان مبارک شاه چهل سال و چند ماه سلطنت کرد سلطان محمود شاه بن سلطان ابراهیم شریقی سه
 و یک سال حکمرانی کرد سلطان محمد شاه بن سلطان محمود شاه سه سال و پنج ماه سلطنت داشت سلطان حسین خان بن سلطان
 محمد شاه باز سه سال حکومت کرد و ازین سلطان حسین سلطنت شریقیان اختتام یافت اگر چه قبل ازین سلطان سلوک شریقی
 غالب آمده مملکت چون پورکیان خود سپرده بود لیکن ضبط آن بواقعی نشده بود و درخواه سلطان اسکندر مظفر منصور شریقی بانگلیه آن
 ولایت را قبضه واقعی در آورده مملکت شریقی که از تصرف سلاطین دینی بدر رفته بود بعد یک حد و دو سال جنیمه ولایت ملی گردید
 سلطان اسکندر سلطنت با استقلال کرد و مراسم عدل و داد و تقدیم رسانید و عهد او فرخ غلات از ران ماند و رعایا و بزرگان با امنیت و جمعیت کثیر
 و پیشه خود اشتغال داشتند و برتر برچ امور شریقیه و تنفیذ احکام اسلام بسیار تقدید بود و تقصیر بینی نهایت داشت از اکثر امانت بخا
 مندم ساخت و مساجد و مدارس تعمیر نمود و در شهر او دیگر معابد اهل هند و ان را از غسل و اعمال آنها مثل سرو کشیدن و غیره پاک
 ممنوع داشت و میخواست که تنجانه تخمینا بر سر سازد و بعضی از مفرجین و علماء سطح پیشه گفتند که بزرگان حقن بجای آنکه قدیم جائزیه
 را که گذار از انقتال و از دحام باز بیداشت سلطان بر داشت کثرت کفار را که بجز سلطان خلیفای متعصب بود و سهو در ایست
 امانت و عدلت می نمود و مقرر کرده بود که سیدان اندک با چوب نیلگون بر جامه خود متصل کتف بپوشند نندا اطاعت اسلام بظهور رسد
 و علامت هندو ظاهر باشد و کتب هندوان را هر جا هر کس که می یافت می سوخت بر کس که از کفار دستار می بست جزیه بقرار
 از سه گرفته از این جهت اکثر هندوان اندک پارچه بر سر می بستند و ترک لبستن دستار نمودند و در وقت و خواهی لقوت روز
 نماز بودند و نسبت زیاد اری را بهمت اجرا کلمه اسلام بر زبان او گرفته آوردند سلطان تامی علی و فضلای ممالک محمود جمع کرده دعوی خود
 ثابت نمود چون او اسلام قبول نکرد او را قتل رسانید اول کسیکه از سلاطین هندو هندوان را توار داشته بدخواهی اسلام زمین را کشت او بود
 رعایت اهل اسلام بسیار کردی و روزنامه شور او اعدا و خیرات بسیار نمودی و در مساجد و مدارس امام و مؤذن و خطیب و مدرس مقرر کرده و وظائف
 آنها را از سر کار و محنت کردی خرداری احوال رعیت و سایر بجا می رسانید که خرفه و صیبات خانم مردم باور سید و بعضی از اوقات منگام شب
 لباس سلطنت از بر انداخته تنها در کوچ و بازار کشتی و تحقیقت حال امر او دیگر خلائق نوسه مطلع شدی که مردم گمان می بردند که سلطان بن
 آشناست و این اخبار نمی رساند و بعضی میگفتند که چرا سخا و غلظت است بدست سلطان افتاده بود که از او فخر آن اجتناب می نمودند
 و کیفیت سرخزمین و احوال روزمره سلاطین ممالک دیگر جنایای عالم و عالمیان بی کم و کاست اظهار می کردند و خزان زیر زمین
 و دیگر آشیایی و در دست بوجه طلب سلطان حاضر نمودند باجمعه سلطان خلیفای چو ستیاری صاحب دانش و بر امر اضرابط بود اگر جائز
 اشکرتین سیکر و هر روز فرمان شفقتمن تبریر و ترتیب عساکر و راستن صدقوت و ملاحظه زمین کارزار و کلمه بر مخالف و محاصره قلعه بنام
 سردار فوج می فرستاد و نوکرانش را بجا می نمود که از آن حکام او خلف توانند و زید اسباب و آنگ چو می دایما موجود داشت با امرای سجد
 که فرمان صادر می شد و سوار گردید استقبال می کرد و معامل فرمان بر بلند می مثل تخت یا از خاک که آراسته فرشته بران می گسترده و سوار
 با میر ماور فرمان میداد و بهر دو دست فرمان گرفته بر سر می نهاد و در نهایتا در مسجد جامع بر سر منبر می ایستاد و مردم را شکر می خواند و
 هر ملک هر روز باور سید از سوانح ممالک مطلع شدی که آخر برض خاق که شیدت عارض گشت و آب از طلق فرو می شد را نفس
 مسدود گردید و سفر عینی بخودت سلطنت او بست و شش سال و پنج ماه

ذکر سلطان ابراهیم بن سلطان اسکندر لود

سلطان ابراهیم بر سلطان محمد علی سلطان بولخوئی در سنه ۱۰۰۰ و ۱۰۰۱ هجری قمری که با اواع جاهل کران که بهما تریح کرده بودند بطوس نمود و سکه
و خطبه نام خود کرد و قشق و قشقط و سلسط او را مرا از تبر هم نیاده و در دست نشسته بود و او سکه را از ارکان دولت مجال خود که سوزان مراد
شماره و زواید نمود و از آنجا که او قحط طلبان سبب باطن برگره سبب گاه خورشید نمی خوانند که یکس فزونی رواجی مستعمل و سلسط بوده باشند
سلطان ابراهیم را برین خرافت آوردند که بر خرد و جمال الدین را بکجاست و پیروز تو را بچ آن مقرر کرده عرض ساخت بعد بر حضرت
شاهنشاه و بیست و چوینوارین صلحت را فروری نیک محضه نپسندیدند سلطان کس الخلیف شاهنشاه فرساده و بیخامداد که بعضی مشهور تمام فرود
که بود بر کرده اید برای یک روز باید برگشت شاهنشاه در جواب گفت که چون ساعت نیک برآمده ام با فضل منزل مقصود روانه می شوم و بیخام
خافه خودم شاهنشاه را بعضی با بدن گشته عدرا و دیوان آوردند که راجی گشت و قطع منازل کرده و در پی پیروز مندر آری حکومت شد سلطان که
آن و پاره را میدوار لطافت خود نموده از شاهنشاه برگردانید شاهنشاه در جمال الدین با چاره برده از زور سکه کار برداشته علانیه کوس
مخافت زد در آن ولایت شکوه و خطبه بنام خود کرده لشکر فراهم آورد و با عظم همایون و سروان که از امر اجماعی کبار سلطان سکنند بود
افغانی نموده آمد و بیکیا گشت چون سلطان بوضع این شورش لورش نمود و عظم همایون تاب نیار و در عاقبت شاهنشاه ملازمت سلطان
ابراهیم اختیار نمود شاهنشاه در جمال الدین نیز ادم شده نمی خواست که بلازمت آید لیکن سلطان قبول نکرد شاهنشاه در جمال الدین ابراهیم
یکبار بیست و دوازده بان حاکم که کبار پناه برد و خطب همایون سروانی با ست هزار سوار رسیدند و بخیل و توپخانه بسیار بر سر کوه ایستاد
شاهنشاه در راه تاب نیار و دره از کبار لیا را بطرف مالموره رفت و از آنجا بطرف کوه روانه درآمد و پناه شاهنشاه سلطان کوهند و اینان از زور
سبب رستم شاهنشاه در جمال الدین را استعمل ساختند چون سلطان نوجوان بود کار یک پسنیده فرزند آن ولایت با دشانان میان شبلی مشهور
وز را می نمود و در میان دولت را بلند تقصیر سیاست بسیار نمود و بسبب لغزش قید و بند سبب فرمود بدین جهت مردم میان آمده و آن
نحوه دولت او شده نمود و امور سلطنت خلفا راه یافت القصر میان بود از کازادان غلامان و وزیر کارام بود و بقیه تقصیر مقید
ساخت و بدین احتیاق آن سیکاه را با خواجی ماندن آن قبیل سوانیکو نیند و زور سلطان سکنند در آنه غلامی که در سجده حاجت
نظیرش در آمده بود در دست بیست میان بود او را که کوشش بجای آورده بخاطر آورد که چون این دانه سعادت و دست بوس
پادشاهان یافته فکر سبب با دیگر دلگجیات ابد سبب یا بدان را و در باغچه شین خود کاشته ام را ستم و احتیاط کار برد از خود خشنود
چون بخته شند زیاده از دو صد دانه بر سر بیست چندان علی التواتر کاشته مصلحت آن سال اسباب هم رسانیده بملغی فراوان
پیدا کرده و از آن سلطنت در شهر بی سبب کمال تناسل احداث نموده مروض داشت سلطان بر عقل و دانش او آفرین کرده
لغیایات خسروانه و افزایش بود اجب سرفراز گردانید و آن سبب با ستم موحد موسوم گشته تا حال در بولی قائم و جهان نام مشهور است
باجل سلطان ابراهیم وزیر صاحب تدبیر را بناحق گشت و عظم همایون سروانی را که محامره کوه ایار داشت در آگر طلبیده داشته قید کرد
اسلام خان سپه اول که حاکم کاپو بود و سر بر سبب و فرساده و بر داشته چهل هزار سوار و با قصد بخیل کجا کرده آمد و پیکار شد و بیخام نمود
که اگر عظم همایون را از قید خلاص سازند دست از خافت برداشته شود سلطان این سخن قبول نکرد و لشکر بر سر او تعیین نمودند
فرمان آمده اسلام خان در مکر گشته شده عظم همایون در زندان خانه و قات بافت بهار خان پسر دریا خان و درباری و وزیر
قریب کب لک سوار کجا کرده ولایت سنبلیل متصرف شد و خود را سلطان محمد خطاب کرده سکه و خطبه بنام خود نمود و همچنین بهر
افغانان و کورده شده علم خافت را فرستند و فرمان لودی می گفتند که لودی را بگریخت و پیش خلیف الدین محمد یار پادشاه در کابل نقشه بنا برد و در
نصرت چندستان غریب پادشاه بنده و ستمان کرده در مقام باقی است جنگ کرده و خلفه منصور شد سلطان ابراهیم در آن کار گشته کرد و با سلطان

او بعد صل از انبای سلطان بهول نهایت سلطان ابراهیم سمن مت هفت و دویسال پنج ماه و شصت روز جهانی کردند
اینجا سلطه و دیوان منتقل شد به پست بیابگویی که بر وزیر که از زمانه چه خود بود و چون که کسری نندوگار چه بود و هر گاه گرفت ممالک
دیگری میخواستند و در او خاندان برگیره سپردند

ذکر سلطنت ظهیر الدین محمد بابر شاه چشمد سلطین خجستانی مهندستان و محلی از ابامی او

ظهیر الدین محمد بابر شاه بن عمر شیخ میرزا بن سلطان ابوسعید میرزا بن سلطان محمد میرزا بن جلال الدین میران شاه میرزا بن صاحب
تران امیر تیمور گوگان مرتب سلطان اخبار سلطین و مترعدان آثار نو استین پوشیده ماند که چون کار فرمایان قضا
و قدر سلطنت اکثر تعلیم در وجود مسعود صاحب قران امیر تیمور گوگان و دیوت ملایه بود و در ایام ضاعت انوار سرداری و سرد
از پیشانی حال و استقبال او واضح بود و رعیت پروری از آثار و افعال او واضح بود و بعد از آنکه بسن قیصر رسید از حرکت و کلمات
او آنا سلطنت و جهانگیری می ترسید و در ماجبی گفتار و کردار او ابره همانانی می درخشید که از آنجا بدانند و مسران در بازی می بود
غیر از کلمات کفرانی فراتر نمی فرمود و در سرداری بیچارگی که کفری بیضا آلی نظیر بیست به بازی اگر در میانگ بود و ششترین در بیستم و یکم
بود و انعقد و دست شترین خان والی توران از نسل خلیفه خان که همدم و مجسمه می بود و سمری بر و بقتضای شجاعت والی و
ولادری نظری و وزیر و بر تبه عالی تفرقی می شد حتی که با بر قدر او از جمیع اراغالی ترکشت و در رجه امیر الاموالی رسید ابراط خان بداد
ترک امات کرده و در گوشه شاعت بیاد و رب الارباب افعال و دست چون در گذشت صاحبقران و دست پنج سالگی بود پس از آنکه با نند
سال از حلت پدرش در گذشت در دست و دست و مقصد و مقباد و در چهری نیابوری تحت بیدار بعد فوت شترین خان والی توران و در خطب بر
سمر فرمان و بی و تحت جهانی جلوس فرموده مسکه خلیفه نام خود کرد و در زمانه او سلطنته فرار داده و بواسطه عالمگیر سے کبھی کشانی
برافزشت کوسن مملکت سانی در جهان آری لغیرا و ازده ساخت و در آنکه نامی ولایت ماورالنهر و خوارزم ترکستان خراسان و
عراقین و آذربایجان و فارس و مازندران و کرمان و دیار بکر و خراسان و مصر و شام دروم و کابلستان و بلخستان و گرجستان و هندوستان
و دیگر ولایات مفتوح ساخته اکثر ممالک را در حوزه شهنشاه خود و آورد و درون منابر و درجه و نامیر نام می خود و زمین و فرمانروایان رومی
زمین را فرمان پذیر خویش گردانید و **نظم** ولایت خدیو که از خاف تا قاف و ستمگلان فرود و در آن زمان ناماند زمین صاحب کلیدی
کوشش زلفت ازوم و رای و کلمه داری که کیش بودنی بل که هر شش را بی کل گفت بر خاک بندان با پاک رفت از برداری و بگلزار
زمین گلاشت خاری به دست سسی و نچسبال کمال استقلال سلطنت کرده و در سینه شتصد و بیست و یکمان از از بنشاه و زمینی هر چند که بیست
فتح خطا بود در عمر بنشاه و یک سالگی به بیابانی تحت حلت نمود و **نظم** سلطان تیمور که شل اوشاه و بنشاه و بیست و سی و شش از
پو جو و در ختصد و بنشاه و دو دم که در حبوس به و در شتصد و هفت که در عالم بود و جلال الدین بن میران شاه میرزا پسر سوم
صاحب قران حکومت عراقین و آذربایجان و دیار بکر داشت در سینه هشت صد و ده چهری با فراد و ستمگلان و حوالی تبریز جنگ کرده
میدان گشته شد سلطان محمد میرزا بن جلال الدین میران شاه میرزا در دست خلیل سلطان ابرار و کلان خود که قران روی این بود و
سپهبدی سرداری بگلزار نیند باطل طبعی و در گذشت سلطان ابوسعید میرزا اول سلطان میرزا در عربت و پنج سالگی میرزا سلطنت گردید و در میان
حکومت ترکستان ناماالنهر و خراسان و کابل زمین و قندهار بعض صد و بیست و ستان خود از عمر عمارت گرفت و در شتصد و بیست و چهار چهری از انبای کردی
داود قیصران بن ابرار و سلطان حاکم آذربایجان افتاد و گان میرزا پسر ششم میرزا که در او بود و سلطان باقتل سلطنته شش میرزا بیستم چهری که در آن زمان

اور کند و مشب داشت و خطه آنجا که در دستش گاه فرغانه است بایست گستن بمسک عمارت سلطانی بران بود در سن هشتاد و پنج بود
نه سحر کے در عمر سے دنہ ساگلی راہ نورۃ نبی گشت ان لغت سیرت بام برادر عمر شیخ میرزا خلعت الوسیعہ میرزا است در علم نجوم کمال مہارت
دہشت بہت بلستین صد برگ شت نوبانجام و ساینہ پینچہ اکثر ارباب تجمل الیوم تنہا جرح تقادیم از روسے آن سے مانیدہ مگر بعضے
کہ بر سر دراجد جیسے گسوالی کہ در سہنہ و مستان اسی و ہاتھام میرزا خیر افندہ بیک مندس انھام یافتہ پنج جدیدہ سعید محمد شایستہ شہرت
دارد و قوت یافتہ اندالغاسے بریح لغت سیرت نئی نمایندہ کہ انتہا لغت عمر شیخ میرزا سلطان احمد میرزا بابر اور کالان او کہ سلطنت بر وقت
دہشت بر سر اند جان فکر کشیدہ مدتی محاصرہ نمود از اردت الہی لشکر سر بارت کر یا نش غلبہ آورد کہ اکثر مردم و چار پارہ تلف کردیم از
از انجا خائب و غامبر گشت ظہیر الدین محمد بابر پادشاه بن عمر شیخ میرزا در دوازده سالگی سستہ شدہ بود و در سحر سے درازندگی
سلطنت جلوس نمود و یازہ سال در ماوراء النہر سا ملہن دنیا و اوزک صحاربات تخت نمود و سہ لوہت بر سلطان احمد میرزا جو
خود غالب آمد و فتح سر قندار از انجا کہ شہت از بی بران رفتہ بود کہ کشور بندہ و مستان بر پرتو انقبال با میریہ فرستہ کرد نقش سلط
بابر پادشاه در ممالک توران دست نشنت ناچار از سر قند برگشتہ بانعد و کردیزدیشنان رسید با خبر دوشاہ جنگ نمودہ فتح یافت
درازا انجا کابل آمد از محمد یوسف لہ و انون ایخان کہ او بر عبد لرزا ق سیرت ابن الفیغ میرزا ابن سلطان الوسیعہ میرزا عمر آدہ بابر پادشاه
ظفر یافتہ مملکت کابل و زعفر دہشت انشراح نمود و محمد یوسف شکست خوردہ از کابل پیش شاہ بلیک برآورد کہ حکومت قند بار
داشت رفت و بابر سہتلا سے یافتہ شد آراسے کابل بدیشنان گردیدہ روزگار ستہ گذرانید او لاد صاحب قرمان امیر جو گوگردان
را پیش ازین میرزا گفتند سے از زمان بابر لقب پادشاه سے وین سلسلہ راج گشت ایام مبارک کابل فرج و صردو گذشت و جو
آن خطہ دلکشا با مزاج اوساگر گری نمود و فو اکو آب گوارا اتنا و کابل شہر لیت بزرگ و بازار بطور ولایت ایران بقعت خوش
آب و جو اباد و جود شدت عمر بارت انجانچان کند زدنیت و فو اکو انما لیسار و بگارش خایت پدیدہ حسین آقامت بابر پادشاه
در کابل سنہ نعدہ و یازہ ہجری زلزہ عظیم واقع شدہ تحصیلما سے قلندہ اکثر شمارا ل پادشاه بالا سے حصار و عمارت شہر از شدت
زلزلہ افتاد و خواتہ سے بعض مواقع بالتمام انہام یافت و سے دنہ مرتبہ دیکر و زمین درخشش آمد و اسلحہ عمر لیسار کمر و دم و گنج
فرو ریخت و نایماہ در شبانہ روز یک مرتبہ زمین سترزل شد و بعضے جا پارچہ زمین کہ عرض آن یک گز و طول شصت در عمدہ بابر پادشاه
یک تیر نماز فرو رفت و از انجا چشمہ پیدا شد و جالی قریب شش فرسخ نوسے شنگا گشت کہ بعضے از اطراف او برابر آقامت نیل بلند
شدہ بود و در آغاز زلزہ از سر کو ہما گرد و باد شد سے رخاست کہ انما قیامت می نمود و در مہین سال در بندہ و مستان ہم زلزہ عظیم شدہ بود
بالجملہ بابر و کابل بود کہ خان خان سلیمان خان شاہ اسمیل مفتوح گبو شمال محمد خان شیبالی کہ بر شیبکان شہر دہشت فروغ آفراسے
مملکت خراسان کردید و شیبک خان را کہ بلند پرواز ہما سے نمود مع فوج بسیارش ظلمت بیخ ابدار و انفقار انما و خراسان را ضمیمہ
ممالک محروسہ خود گردانید بابر میرزا با نیال و دولت آن پادشاه بہمال توسل سستہ با مد فوج طغرل جو تختہ گشت و تہ تیغی رخ و سجا را کہ
بہت سستہ مفتوح ساخت و خطبہ امامیہ نہا برعب و سلطنت سلطان مرغتو نسبت سجا خواندہ شدہ انما بارت گفانے کہ با امیر
نجم سالار فوج قزلباش و بابر پادشاه ہم رسیدہ مید چند سے و یکی از حروب کہ با اولیان توران اتفاق افتاد و امیر نجم تعالی در
جنگ خود بر فوج بابر پادشاه شکست افتاد و امیر نجم رسیدان کتہ شد و بابر را مجال پایدار سے در بخارا نامہ نیا پار سے برگشتہ باز
تقاعد بہدیشنان و کابل و برسنے از ممالک گنج نمود و بعد چند سے کہ فوسے آراست و جمعیت ہم رسیدہ بر سے اوضاع کشیدہ
تاصدہ تخلصا من شدہ لیسے شہنشاہ انما پادشاه مصطفی سے نژاد و ما دون شدن از ان بابگاہ مسلمانین سجدہ گاہ از کابل تاصدہ

پیرتس کریدہ اول مرتبہ درسنہ نھند و دوازده پھر سے نامر لیا از نواح لنگان مرتبہ دوم درسنہ نھند و سیزده برآورد کابل تا ہوا ہے
اول عرف لنگان مرتبہ سوم درسنہ نھند و سبب پنج تا سیرہ پنجاب مرتبہ چہارم درسنہ نھند و ستے تالابور و دیالپور مرتبہ پنجم درسنہ
نھند و ستے و ستے چون از بسلو کے و پیدا و سلطان ابراہیم لودی اکثر امر برگشتہ و راگنات بلا دھند لوای فتنہ و فساد برآفرآشتند
ویرنے از نوکران سلطان ابراہیم یعنی وزیر بند و ولت خان لودی از لالابور کجا بل رسیده ترغیب سعادت سمیت دہلی خود بابر بادشاہ
محمد بندوستان فرمودہ یعنی امرالپیش از خود بلا ہور و اطراف آندیا فرستاد و خود قلعہ کو کے تحت و اقبال نہضت فرمودہ پرتکار
آب سند رسید بعد ملاحظہ نشان عدو سوار پیادہ از سپاہی و سودا گردا کار و مسافر بہ دہ ہزار رسید دین آنا خبر آمد کہ دولت خان و
غازی خان از غم و دمو ایش برگشتہ چہل ہزار سوار پیادہ جمع کردہ حصار کلا نور را استصرف شدند بامر ای بادشاہی کہ بیشتر دلاہور
رسیدہ بود و ناقص جنگ اندو از مرد پادشاہی سیال کوٹ نیز از شرع غم و دہا بر باہر استماع ابن خیر سعادت متوجہ گشتہ بر کنا راب جناب
حوالی قصبہ بھلول پونزول اجمال فرمود و در فغان دادا کہ سیال کوٹ را خراب کردہ سالکان آنجا را دہلول پور آما گردانند و از آنجا
روانہ پشتر شد بحسب ارادہ آنسے روز سے چند قبیلہ ازین عالم خان و دیگر امر از سلطان ابراہیم لودی سے سخن گشتہ لوامی یعنی
برآفرآشتند و قریب چہل ہزار سوار بارادہ جنگ با سلطان ابراہیم فرآجا آوردہ بر سر سلطان لطف دہلی رفتند چون سلطان بقا با آنا
برآمد صرفہ در جنگ میدان ندیدہ شب خون زدند و روز دیگر رسید ان بخار سخت نمودہ نہنہم کر دیند و باہر نہ رسیدہ خبر نزول رایت
باجر شاہی شنیدند باہر استماع ابن خیر سستہ گشتہ از راک دولت ملازش متعظم شمرند بعد وصول باین آستان مورد اطاعت بکران
گردیدند بابر بادشاہ از سیال کوٹ متوجہ پشتر شدہ براہ پسر و رکلا نور رسید و از آنجا کو جیدہ قلعہ بلت تہ تیغہ آورد و دولت خان کہ
از مدبر گشتہ بود از روی مخالفت بجنھو سے مدچرا گشتہ رسیدہ و فوج صلح خیر خواہان دولت خان با فغانش قلعہ بلوت محسوس شد و دکان مسرخ
نوش زھریخ ان پر از نو و بابر بادشاہ با نبالہ رسید شاہزادہ جالون ہزار ہزار تہ تیغہ حصار فرزند نہضت فرمود شاہزادہ ان لاسی اسگر داندہ بلا زستہ و دود و غوغا
قیر وزہ و یک کرد و شکر نقد لٹا ہزارہ مرحمت شدہ و منزل انبالہ خیر رسید کہ سلطان ابراہیم با یک لک سوار و توپ خانہ بسیار دہ ہزار
فیل کوہ شکوہ قصبہ جنگ از دہلی برآمدہ منزل بنزل می باید بابر در انبالہ راضی با قامت لکشتہ در جالی شہر با بی پت نزول اقبال فرمود
سلطان ابراہیم نیز در لواجی ان شہر رسیدہ مستعجب بکار کردید ہر روز از طرفین جنگ قراولی می شد و یکے از ان لشکر باہر می نماند
الہی غالب آمانہ مور و حسین آفرین می شدند سلطان ابراہیم با شوکت تمام قصبہ جنگ بر قبیلہ سوار گشتہ و بکر آورد در افغانان در
کارزار فیضان کوہ کردار انتخاب کردہ بکچھ دیگر براق و سلاح آراستہ بر لشکر باہر سے راندند مغریت پیکران فکورا از تند خوئی
دویدہ جوئی بہ طرف کسے و دیدند صف و غلبہ از ہم سے شکافت و توڑک فوج ولایت از انتظام سے افتاد اسبہای مغان
کہ بہ گزین چن جانور حصیہ ندیدہ بودند مردم زورہ پیش سے تو آستند رفت و اگر سوار سے دلیر سے نمودہ پیش میرفت از شرط مہلا
و جنگ اجل گرفتار شدہ شجاع ہلاک ہر بر میشدہ دین وقت بابر بادشاہ میدے لشکر یان دیدہ کلمات ترغیب و تہدید متعظم ہم
د امید بر زبان آوردہ و تاکید و تحلیص بر لور نہا نمود و جا فغانان را دل قوی تر گشتہ بر بخانغان حملہ آوردند چون شینت قار تو آنا
بران رفتہ بود کہ رشتہ کو دیان منقطع کرد و د ممالک ہندوستان و دخل رفت خانان باہر سے در آیدہ بکوشش و کوشش بسیار
نسیر فتح و نفع از عجب اقبال وزید و پنجم او در گلین آمال باہر سے شکفتہ کردید و سلطان ابراہیم دیدہ ان شتہ شد و لشکر باہر
نیز علفت پنج میدیر گشتہ پنج شش ہزار آدم نزودیک بخش سلطان متول افتاد لقبیہ اسیت نہنہم گشتہ با نجا تہ تہیدات از دے
سخن گشتہ فتوحات تمام ہندوستان بود و پھر ہنور بر فرخت و برق با رقتہ تع فواج باہر سے خرمین عمر و دولت سلطان ابراہیم

بود که پاک بسوخت ایمنیج بادشا چسبن نیاز بر زمین بجز نمانده سمرات شکر و پاس بدرگاه سبزه نیان تحقیق سبها آورد و در دلی آن گنگا
 سلاطین سپیدست رسید و سکه و خطبه بنام خویشش کرد و در پاس خراسانی که اندوخته چندین سلاطین بود کشوده هفتادک خطه سکنند
 بنشانزده جایون میرزا و یک خانه پادشاهی سبکی آنکه تحقیق شود همیشه آن انعام فرموده و در یک تنگ با امر محبت شد و تمامی یک جوانان
 بلکه مردم اردو از انعام کامیاب شدند و بنشانزده پاسه کامکار کرد و کابل بود و در ویرگیان شبستان انقبالی بقدر تفاوت درجا
 و حال نقد و جنس روانه گردید بعد انتظام امور دلی متوجه آگره گشت و در آن سموره که در اسططنه بود بنا بر بنده و بست مالی و ملکی گنج
 انعامت افکند غیر از دلی و اگر که در نقد صرف ملازمان باری بود و در جمیع ممالک اطراف افغانستان لوازم مخالفت برافراشته آخر الامر
 بنیاد بر صحنه و افکار ثاقب پادشاه مجبور ایام اکثر مخالفان سر بر خط اطاعت و انقیاد نهادند و هر کس بقدر مراتب قبول عوالم
 گردید و امرای قدیم و جدید را در خور لیاقت اقطاع مرحمت شد و والده و فرزندان و والستان سلطان ابراهیم را استیصال عوالم
 فرموده اسما و خراسان خاصه پیشان بایشان مرحمت نمود و انضافاً آن هفت لگ تنگ بوالده سلطان اطریق سپور خاں مقرر گشت ^{والده}
 سلطان ممنون خانی که در دیده یک قطعه الماس که هشت ششقال وزن داشت و مسبر ان جوهر شناس تعجب آن زیاد از حد میباش
 می گفتند از خزینه سلطان علماء الدین علمی بود و او را از اولاد دراجه بکرجانیت بدست آمد و پیشکش بپادشاه نمود و بقصه با بر
 در آگره نزل فرموده و با متفهم مهمام پرداخت و تمام ایام برسات بعیش و عشرت گذرانید و بعضی عدل گسترده در رعیت پرورده
 بلاد را آباد و سکنه آنجا را خوش کرد و در اندی چون ایام برسات بالقضا انجامید بپادشاه بعد و سه روز از ایجاد مینو بدست باستیصال
 مخالفان متوجه شد بعد برین اثنا را ناسانکا از راه پاسه عظیم کاشان سنده و ستان بود و باغی حسن خان میواتی باشکر از او ان بجات
 و میباید تمام از جای خود حسیبیده در میان که متصل آگره واقعست بقصد محاربه با بابر در رسید و نیز عجز از امرای افغانه که با سلطان
 ابراهیم نیز مخالفت داشتند باینجا و شهر اسوار و فیلیان بسیار در فوج خروج کرده پناه خاں دلدردی خاں را سلطنت بر داشته
 سلطان محمد لقب نمودند و شهرش عظیم از هر طرف بر فراست امر کابل که خوپه زیور و یار سرد و سیر بودند سبزه آید یعنی از رنج گرام و جرد
 متواتره عظیمه و بر خیزه از سبزه و خوف مخالفت را ناسانکا و افغانه معاودت را مخرج شمرده و در زمان انگلیش ابرض رسانیدند
 که چون مخالفان از هر طرف هجوم آورده اند و ملک اعمال انقباض واقعی در نیامده بهتر آنکه در اینجا فلقو چند احدات فرموده خود در ملک بجا
 انعامت بایده و زید و متر صد لطفه عظیمی بایده بود پادشاه فرمود که چنین مملکتی وسیع را که بسفت تمام گرفت و خلق کثیری از قوم خود گشتن
 داده با ستم امر و زار پیش بند و بی که بیرون جنگ بروم پادشایان بان مرا چه گویند و نام من در محافل ملوک چه صورت نگویند و
 بهمهات وقت آنست که رغبت را با مخالفت بدو خوش داشته کارزار سے بایستند و کسب و کار ماند اگر بنیاد کنی فتح مکنم تا بیم و اگر
 کش می شوم در زیره بنده محسوب خواهم شد و دیگر خاں مراد نه شجاعت افزا بریز زبان آورده آن جماع را ولد می نمود و اگر آنست
 نیز ان کشیده از آگره برآمد و قبا با فاق دول بر برگ نهاده صفوف مصفا آرستند از ان طرف را ناسانکا نیز آمده بیکار گشت
 بهادران توسل که چون شیران رخبرگیسل بر سر گاه برآمد که شمشیر کوشته نمودند که نظا لیکان سیدل را بمشاهده آن زهره از بهر آب
 گشت و در کردوب رستم و فراسیاب افغانه خواب لطمه جنبش در آمد و لشکر جو که از ان جنبش آمد زمین دستومه بنیول
 بریشان لشکر کن که بن کوه از زیره بر خویشش از باریدان بر همچون تلرک که بر کوشه بر فراست عوفان مرگ زهره جاد لیکان و کوشه
 به شیدند شمشیر کن از میان چرخون جو بهما شد سبکتر روان بدی که همان فشان و یکی جان ستان چون نامیادت انی قمر حال
 اولیای دولت بایر سے بود صبح انقبالی از مطلع فیروز سے میدو را ناسانکا سبک طرف الاحوال رو بهزیمیت نهاده بقصد محنت و سخت

اوتان بهرین بر بیوت خود رسید و لشکر باقی مملکت تبع بدین شدند بابر بادشاه بعد این پنج سیرات شکر نیا مسیران این در ممان
 بدرگاه و اسب العالیات بتقدم رسانیده بگره معاودت نمزد و تسبیرات درست خس و فاشاک وجود ارباب حلفان و وطنیان از غرضه
 ممالک پاک رفت طراف و اکناف دلی او اگر در وسط طرف اولیا سے دولتش در آمد و میگام افغانان طرف قونج نیز بر سر خود و در هم
 شکسته فرو نشست امرای کابلی از نظر چنین فتوحات دل نهاده خدمت شده حسب المدعا اقطاع یا فتنده دل از اراده انصاف کابل برگرفته در
 هندوستان کسبی اختیار افتاد و بر سر خود میگما انتظام یافت و سهام سلطنت نیز نظام امده شاهزاده جهان پیر از برای انتظام بر اکتفا میگما
 سنبهل فرستاد و شاهزاده کامران میرزا را لاهور و مملکت در جاگیر محنت فرموده از کابل طلب داشت شاهزاده از کابل بلا برونه راه
 عثمان را که مدتی از تصرف سلاطین دلی بدر رفتند و بعضی نایب و تمشیر محبت خود و اقبال بابر سے بقبحه در آورده و سیرتجان آنرا پوشیده نمایند
 که بعضی نایبها چنین وای نمایند که غاز نهور اسلام در مملکت در سنده و ندره بجزر سے جمع میجر قاسم در زمان حجاج بن یوسف است بعد از آن
 سلطان محمود غزنوی سے آن ولایت را از تصرف ملاحظه فرما مطر بر آورده رواج سلام داد این سلطان شهاب الدین غوری سے بر مملکت
 نظریافته ولایت مملکت را نیز تصرف شد و از ابتدای سینه پانصد و هشتاد و هشت بجزر سے لغایت سینه هشت صد و پنجاه و هفت مملکت
 ولایت و تصرف سلاطین دلی مانند بسبب سستی سلطان محمد شاه که از نژاد ریایات اعلی خضر خان و فرمان رو کوبلی بود در هندوستان
 ملوک طوائف گردید و در اطراف امر اسرا را اذاعت بر تافتند حاکم مملکت نیز از اذاعت سر بار زنده از مملکت سلطان محمد شاه انحراف و زریه
 چون نوبت سلطنت بسلاطین علاء الدین و لده محمد شاه رسید و او از پدیریم سست تر بر آمده و اوضاع ممالک را زاید تر مختل ساخت
 و نقض امری سے که از طرف محمد شاه و پدیرش علاء الدین در آنجا بود درست نشسته و مختل و مشکوب گردید *

در امر سلاطین مملکت و شیخ یوسف که بحسب است بسط سلطنت رسید

ایمان و اکابر مملکت مجلس مشوره آراستند و از جم و دیگر سستگاه نمودند که وجود حاکم ساس قاسم برای انتظام امور جهانمانی ضرور
 و بدون چنین کسی اوضاع این دیار مختل حفظ عرض و ناموس و ممشکل است صلاح و رعیت و اهل این مرتبه کیست اتفاق ایها
 بر این شد که در بنو لاشل شیخ یوسف فرشته که محذرم این ولایت است ریاست طاهر و باطن دارد و دیگر کسی را نمیدانیم چون
 این سخن تحقیق گشت شیخ مذکور را سلطنت بر داشته سکه و خطبه بنام او کردند و امور فرمان روائی را رونقی و رواج تازه بر سید و بعد
 چندگاه را می ستند که سوادار جماعه لشکریان بود و تقصیر سیکو با وعلق داشت شیخ یوسف پیغام نمود که سلطان مملوک لودی غالب آمد
 سکه و خطبه بنام خود کرد و بر تخت دلی نشسته بر اطراف نیز تسلط بهر رسانیده سوادار مملکت لشکر کشید و چنین وقت هوشیاری و حرمت
 ملک فرورست اگر مارا از جمله دولتمداران و لشکریان خود دانند و جماعه لشکریان را که خدمت طلب و سپاهی اندیش آرا ندر بتقدم خدمت
 بجان کوشیده شود شیخ بن معنی را قبول کرده مشاور الیه را پیش آورد و با انتظام امور جهانمانی رفیق گردانید را می ستند که هر خدمت برینا
 جان بسته برای اظهار استحکام نیک اندیشی و دولت خواهی دختر خود را در کالج شیخ فرار آورده و همیشه تحاف لائقه دختر را رسان نمود
 و گاه گاه سیرا دیدن دختر خود در شبستان شیخ میرفت نسبت به جمع مردم را در مملکت آورده التماس کرد که جمعیت ما را نظر قدس
 در آورده فراخوان خدمت در عایت فرمایند شیخ سواده لوح از که وضع او غافل گشته تقدمات بسیار نمود در سستنده بعد از آن که مردم
 خود را بنظر شیخ در آورده و با یک خدمتگاری محبت ملاقات دختر آمده نشست خدمتگاری بویست که او نیز غاکر اتمندار گوشه بکار فرج کرده
 خون گرم آنرا بدالیهان آورد آن مکان را بوالهون نمود و دختر خود را کشید و بعد از زمانی از ورسه فریب فریادها آورده اظهار دلشکرم نمود
 زمان خیر و فرج زایده مسم کرد و فریب نمیشد ملازمان شیخ یوسف را بقصد و مصابحا ضرساخته و جعفر و این جماعه خون مفرق نمود

و این فریب خویشان و بزرگان خود را بجهت وداع و محبت از بیرون شهر درون قلعه طلبید اشت چون ملازمان شیخ یوسف اورا بدین نوال دیدند از آن مردم او درون قلعه هماغانه تکرارند بدین تقریب از نهم دم اولقلعه درآمدند و بعد از آن زانی سر از نیشتر میارست بر او نشسته منتظر خود را بجا کرده و عثمان را برخواست هر چهار دروازه مستمیر کرد تا نگذاردند که گوگردان شیخ یوسف از قلعه شهر در آگ توانند اما نگاه و رحلت شیخ رفتن کسان خود به هر طرف نماند شیخ را متعجب کرده سلطنت برداشت و سلطان قتل العین خطاب کرده سکه و خطبه بنام خود فرج ساخت مدت سلطنت شیخ یوسف دو سال *

ذکر سلطان قطب الدین لنگاه

سلطان قطب الدین عرف شهر لنگاه در سنه هشتصد و پنجاه و نه سکه و خطبه بنام خود کرده با مومنان مروانی برداشت و شیخ یوسف بقا بود ک یافت از قید فرار نمود و پیش سلطان بملول بی بی رفت سلطان بملول رسیدن شیخ متعجب دانسته خوشوقت گردید و کمال احترام بجای آورده و دختر خود را عقد ساخت شیخ عبدالقادر غلظ شیخ مذکور در آورد القصد سلطان قطب الدین فرمانروائی با استقلال تمام حسب المدعا نموده با ملطبی در گذشت مدت سلطنت او شانزده سال بود *

ذکر سلطان حسین بن سلطان قطب الدین لنگاه

سلطان حسین بن سلطان قطب الدین در سنه هشتصد و هفتاد و شش هجریه قائم مقام پدر گشت چون دلاور بود بقوت و شجاعت و مردانگی قلعه شورا از تصرف غازی خان ایدر چندگاه حیوت را نیز از ملک با چینی کوه کمر گشته سید خان گرفت و در سرح اوقات ماکر و کوث و دهنکوث را هم متصرف شد سلطان او دسے تجرکیک شیخ یوسف بارک شاه پسر خود را با تاتار خان حاکم خجایا بر سر سلطان حسین فرستاد و بعد برین اثنا بر او حقیقی سلطان حسین یعنی ورزیده خود را سلطان شهاب الدین خطاب کرده سرفروشن برداشت سلطان بمخاطب بر آمده بعد مجاری برادر خود را دستگیر کرد ایند بارک شاه و تاتار خان در نزدیکی لغمان رسیده صفوف پیکار را استند سلطان حسین با ده هزار سوار پیاده آماده کارزار گردید و هر یک از لشکر با لش سه ستر بر زمین زد یکبار گسته هزار تیر بر لشکر بارک شاه کرد رسید تاج نیار و ده روز فرار نهاد و ناقصه حیوت اصلا عنان کشید و گماشته سلطان حسین را که در حیوت بود و بعد جنگ دست آورد بعد خانه فرشتاد و درین ایام ملک سهراب و او در نسی پدر را همییل خان و متغ خان با قوم و قبیل خود از نو اسحق که کران بحدت این آمد سلطان مقدم او را منتقد دانسته از کور کوث تا دهنکوث بمک سهراب جایگه داد از نشیندن این معنی بلوچ بسیار از حج کران بحدت سلطان حسین رسیدند و لقبی و ولایت و ریگ سنده بلوچان مقرر گردید رفتی رفته از سب پورتا دهنکوث بلوچان قرار یافت خجایا از ان ایام آن ولایت در تصرف اولاد ملک سهراب است چون صیانت نیکناس سلطان حسین با کسان نامکات شد و گشت تمام بایز و جام ابراهیم از جام نندا حاکم ولایت غنجه و نجیده مخدیت سلطان حسین میوستند سلطان آنها را پیش آورده رعایا میامند و او عور هر سیکه جایگه مقرر کرد که طرفین بر ولایت خود قانع بوده بر مدد و کمک دیگر یورش نکنند چون برین قبضت شد پسر خود را سلطان فیروز شاه خطاب کرده خطبه بنام او کرد و درین جهت که مطلق آنرا در دستم کار بود و عماد الملک فریاد از بهر دو گشت درین صورت سلطان حسین بایز خطبه بنام خود کرده سلطان محمود پسر سلطان فیروز شاه و سه عهد گردانید و عماد الملک را بتمام خون پسر خود با قاتل تمام بایز بدیعی خانه فرشتاد ایدر چند روز سلطان حسین با ملطبی بر حرت حق بیست ایام سلطنت او لیست دو سال بوده *

ذکر سلطان محمود

سلطان محمود بن فیروز شاه بن سلطان حسین در سنه هشتصد و نود و نه هجریه قائم مقام عم خود گردید چون خرد سال بود ارباب

پرست شد او با شرف و رعایت گرد او فرجام آمدند و اوقات او با مویاجرت حرکات میفماند سبکت صورت بی شد ازین جهت اشرفان واکا بر ازار
 صحبت او دور که جستند چکا میکیلینر الدین محمد با بیا د شاهه نقیبه تخی میزند و نشان از کابل نصفت نمود بعد رسیدن در پنجاب بمیزرا نگاه از
 ارغون حاکم شکره مشور سے نوشت که ملتان در جاگیر او مرحت شد آنرا استعیرت در آورده در ابا دسه ملک در فراه رعایا کو شدید از شاهه ارغون
 ارغون از شد آمد با سلطان محمود جنگید و چند گاه در طرفین مقابل و محاربه ماند درین اثنا سلطان محمود در گذشت مدت سلطنت او بیست
 و هفت سال بود.

ذکر سلطان حسین بن سلطان محمود

سلطان حسین بن سلطان محمود دسه سال بود امرای دولتخواه آن طغناک را در سنه نهصد و بیست و پنج هجری که بر سنه حکومت افغانی
 و مراسم اطاعت بجا آوردند بعد چند روز توأم خان و لشکر خان لشکاه که سردار توأم و صاحب جمیت بودند شگفت در زبیده اکثر جمال
 ملتان را تصرف نمودند بمیزرا شاه حسین ارغون ملحق گشته با سلطان حسین جنگ کرده کوه کوآنخ برافراشتند و ملتان پیشتر در آورده
 شهر را غارت نمودند و شهریان از نصفت سالها ناهفتاد و سال در زندان داده سلطان حسین نیز محبوس گشت و بعد چند گاه بدار آجرت
 نتافت و ملتان آن خنجان خراب شد که بناظر هیچکس نبود که باز آید و بعد شد و مدت سلطنت سلطان حسین که محض برای اسم بود
 بیست سال میرزا شاه حسین ارغون در سنه نهصد و بیست و دو هجری فتح نمود و شمس الدین نام نوکر خود را بجز است ملتان
 مقرر کرده که خان لشکاه را پیش او گذارست لشکر خان در کار مالی و ملکی از پیش برده غالب آمد بعد چند گاه شمس الدین را از میان
 برداشت و لوای حکومت برافراشتند و دم استقلال زد و درینو لاکه لاهور و ملتان بجایگشترانده که امران میرزا مقرر گشت شاهزاده
 بعد رسیدن در لاهور لشکر خان را از ملتان طلب داشته جایگه دیگر مرحت کرد و ملتان را کلبان خود سپرده چهار سال زمان حکومت
 میرزا شاه حسین ارغون بود تا محلی از اتبادا سه سنه مشقت و بیخاه و هفت لغایت سنه نهصد و بیست و هفت مدت هشتاد و یک سال
 ملک ملتان از تصرف فرماندهان و پلی بیرون بود درینو لاکه شامل ممالک محروسه فرمانروایان و پلی گردید و شاهزاده که امران نیز
 بران مکان تسلط یافت درین ایام بعرض بایر رسید که شاهزاده همایون میزرا که بجزم و نسق دیار سنبهیل مامور شده بود میاسر
 صعب لاق گشته و زمان واک از آنجا براه دریا بجنهور و لاهور رسید شاهزاده و بیج حکم عمل آورده در آگره رسید امراض مخلصه و هم آ
 متضاده که معالجی کی باعث از رویا دیگر کسی شد لاق بود طبیبان حافوق بر چند در مدوا کوشیدند سو که نمیدند و کار از حاله
 در گذر گشته امراض پیشتر یافت چون مدت با استد کوشید و آثار باس ظاهر گردید مخلصان نیز اندیش معروضند اشتند که چنین
 اوقات که کار از مداوا گشته باشد چاره بجز تصدیق و دعاست و اوقعاله قادر و توانا و تصدیق و فدیة نفس هالیوسه چسبے باید
 که بر از ان در خراین سلطانی نتوان یافت با فاعل الماسه که والده سلطان ابراهیم گدازند و بیج چیز با آن برابر کسی نمی کند
 مناسب است که تصدیق شاهزاده کرده آید تا نیز دقتا سه لاهور اشفا بخشد با در جواب گفت که جان همایون جهان عزیز است که
 بیج مالی دنیا فدیة او نمس تو اندهن من جان خود فدای او مس گردانم و مصیله گسترده نما رسه خواندند و عرض حاجت نمود که خداوند
 من جان خود را فدای جان همایون گردانیده رو بدگر گاه تو آورده ام امیدوارم که پذیرایی یافته همایون را اشفا کامت کنی همان وقت
 از شفقت بسبکی در عرض همایون ظاهر گشته گرانس بدن و عرض میارسه دیدن با بر بیدار گردید و بموجب حیرت مردم شده
 و مسد هم عرض همایون در منزل و معارضه با بر در ترسته بو تا آنکه در کتر زمانه که شدید زباده از بیخ شمش روز بخوابد و همایون
 شفا یافت و با بر در رسن چهل و نه سالگی با علم آفریت شتافت و نفس او را بکابل برده در گذر گاه بر لب آب بچوئے جنگ سپردند

مدت سلطنت سے دہشت سال از آنجا که در سنند وستان پنج سال و پنج روز

ذکر احوال نصیر الدین محمد ہمایون پادشاہ بن نصیر الدین محمد بابر پادشاہ باجمبال

سیر نظام الدین میرخلیفہ ناظم امور سلطنت و مدار علیہ مملکت از شاہنشاہ محمد ہمایون میرزا امینیک دہر لسان بودنی خواست کہ
 بود او و سریر سلطنت زینت پذیرد مانی نصیر بن آنگہ خواجہ محمد سے دادا دیا برباد شاہ را کہ تھے باذل و صاحب بہت در یاد دل
 و با سیر خلیفہ و نصیفہ امر اتفاق داشت سلطنت بردار خواجہ مذکور بامید این معنی ططراق لبیا بر رو کار آورد و امید و اجلاس
 او رنگ جهان بائے متوقع امداد و مہربانی امرای موافق بود تا چون کار با و بسته مشیت از بی رعایتی کہ بہت کارکنان تصالو
 ہر کار الائی سر برود افسردانند با بن عطیہ فر از زسے فرمایند بنا برین اعانت امیر خلیفہ و اتبلاع او خواجہ مہر سے راستہ مذا و
 اسرا کھام با اتفاق در سنہ نہند و سے و ہفت ہجرت ہمایون پادشاہ را در سن بست و چہار سالگی زینت افزو سریر جہان بائی نمود
 و واجب سپاہ یہ دستور سابق بجا داشتہ اکثرے را با ضامنہ سر افزو دو ولایت کامل و بدیشان و ملکان با قطع برادری است
 یافت بعد از نظام امور سجانبہ کا لہجہ نہفت شد راجہ انجا تاب نیاورده مراسم انقیابجا آورده و از زده من طلا پیشکش گذارید
 چون سلطان محمودین سلطان سکندر لو سے بہت جو بنور علم خود سرے برافراشتہ بود لشکر با ستی صال افزو فرمودہ بہ کار
 معاودت کرد سلطان محمود با صدمات عساکر کیا و رده بہت پختہ و جنگا لرنت و بعد چند سال در میان طرف ہر کلبھی در گذ
 چون محمد زمان میرزا و دادا دیا برباد شاہ را رده یعنی داشت اورا بدست آورده در قلعہ میانہ محوس نمود و حکم فرمود کہ سیل چشم او
 بکشند چون تقدیر برین رفتہ بود کہ گفتو امیر مگر دو فرمان لیا سے ظاہر کردہ ازین بلدیہ محفوظ ماند و باقیافتہ از قید کجخت و پس
 سلطان بہادر والی کجرات رفت ہمایون ہتھام این خبر مکتوبے متضمن داد و اتحاد سلطان بہادر نوشتہ اشعار نمود کہ او در حضور
 نصیر مستد یا زند و خویش بدر سازد سلطان بہادر کجراتے از بخیر سے جواب بنا ملائم بر کجاشت و خود با خوا سے سلطان الالدین
 ولد سلطان سلو کو دوتا نارخان پیشکش کہ نو سلطان بہادر بود و بند قلعہ چیتو مہم کرد تا نارخان را بان کہ گران لہر طرف ملک
 پادشاہی فرستاد و جسارت نمودہ قلعہ میانہ تسخیر و آورده رو با گہر نهاد ہمایون براسے دفع این شوہرشن سنیدال میرزا برادر
 خرد خود را لشکر گران و سہارن جان ستان تعیین کرد و ہر دو لشکر با ہم پیوستہ کارزار نمودند باقبال ہمایونے تا نارخان با اکثرے
 از رفقاسے خویش دو ہر کجشتہ شد سلطان بہادر کہ از سفاحت جو اہما سے نا ملائم نوشتہ بود ہمایون پادشاہ با تقضای غیرت
 ملوکا نہ گوشل اولانم دانستہ از کج نہفت نمود سلطان بہادر ہم از محاصرہ قلعہ چیتو بر غناستہ قصد بیکار عازم گشت ہر دو لشکر
 در ساحت منہ سور ہم پیوستہ و محاربت متواتر رو سے داد سلطان بہادر تاب نیاورده منہم گشت و اکثر کجرتیان در ان ن
 کشتہ و خستہ شدند ہمایون قصد ہتھام او مہم کردہ تعاقب نمود سلطان بہادر بیچ جا و دلگت خود اقامت نہ تو است کرد و خیر
 از جزائریا می شور رفتہ نہمان شد ہمایون تا کسب یافتہ تا سے بلاد ان ولایت را بغض خود آورد و دہر محالے را بہ یکرا متعہ ان
 خود سپرد بعد الفرائخ و طہنیان ازین امر قلعہ چا پناہ را کہ در رسالت و شانت مشہور ست کرد گرفت کسان سلطان بہادر در
 حراست قلعہ و یاد را ہمارد اسنے نمود نہ چون محاصرہ باستاد کشید روز سے ہمایون بہ بہانہ شکار باعد و سے برآمدہ دوران قلعہ
 شاہدہ فرمود تا گمان از کجستہ نزدیک قلعہ رسیدہ ہتھامے فولادی بر دیوار نصب کردہ نہیں نفیس خویش با خند سے از دیوار ان بر
 قلعہ صعود نمودہ اندرون رفت و در وا زہ را ہر زوسے لشکر یان خود کشتہ و جمعی از ان کہ ہم داخل قلعہ کشتہ اہل قلعہ را اعلیٰ تیغ میدہ
 نمود و ان صحن صصیق بعد محاربت ہتھامے فرامد و آنقدر خزاہ و اموال بہت لشکر با پادشاہی افتاد کہ نامک سال محتاج حال جاہی

تو خود نه با یونان و ابراهیم انحصار کشید و رسیده ولایت گجرات را بجای غیر عسکر کے سیرا برادر چشمتی خود و مرمت فرمود و عسکر کے میرزا
 دران ولایت رفعه اعیان و عیونیت و ساخت و بیلوق و مینوق و مہمات ملکی نیز پرداخت سلطان بہادر قابو با یافتہ تہذیبہ برآمد و با نذر حضرت
 در سید عسکر کے میرزا با بوجہ دیسکار و کشاکش و سامان سلطنت عظمیٰ را کہ بہتہ و دوات موفورہ بدست آمدہ بود بوجھ سببہ بہتہ قیمت از دست دادہ
 بدون جنگ رو بہست اگر نہما و سخن سازان اجراض رسانیدند کہ میرزا خیال سلطنت در سردار دلدرا ہمایون از زمین سو بخت نمود
 زہ گرامی اگر شد میرزا عسکر کے کہ از جانب گجرات می آمد مثل بلار و در و خیر نامان در راہ ملازمت نمود ہمایون قیمت تنہای اہلیت اہل
 چیز سبک کرد و دنیا و در محمد زمان میرزا با شمار و سلطان بہادر از گجرات برآہ ریگستان بجانب لاہور آمدہ شور آنگز کردیدہ بود عسکر
 قجاہرہ بر سر او متین شد میرزا تائب نیارودہ باز گجرات رجعت نمود ہمایون بار دیگر با ستیصال سلطان بہادر جازم گشتہ نہضت نمود
 و عسکر منصورہ پیشتر متعین گردید و مکر و مصافحہ فرمودی و او سلطان بہادر شکست کا قہش یافتہ و جزیرہ نزد و کمان رفت چون قش
 خود و خاندان از ناحیہ امانا بخرا اندہی خواست کہ مگر نزد در وقت سوار بر غراب بدریاسے شورا افتادہ غرق کجہ فنا گشتہ و ولایت
 گجرات تبصرن او کیا دولت پہلور نے درآمد و آن حضرت از ان دیار خاطر جمع نمودہ بہر حال عکس کار گزار و سپہ سالار با فوج مناسب
 منصوب نمودہ با گزہ گشت چون شیرخان افغان را سبب بودن رایات ہمایون سے بہت گجرات قابو یافت ملک جو ہنر و ہمارا و دھکاس
 و چیاہ را منتظر گشتہ قوت و مکتب ہر ساندید و بیلک با دشاہی سے تاخت و روز بروز لشکر گردا و جمع مسکشت لہذا اطمینانے منتہ
 اولازمہ دستہ سوار ہما ملک شرف شدہ و قلعہ چیاہ را با باندک محاصرہ ارگسان شیرخان انتزاع نمودہ متوجہ پیشتر گشت شیرخان قبل از
 ہمایون سے بہت جنگلہ رفت و ہما کہ آنجا جنگ کردہ ارگسانست و او در جنگلہ را منتظر گشتہ در آغا قامت و زریہ نصیب شدہ وانی سنگالہ
 نہ سے گشتہ از شیرخان رحمت خورد و بدگاہ و الا رسیدہ استغاثہ نمود ہمایون با دشاہہ تخریب ہار و جنگلہ مصون نمودہ کوچ کوچ قطعہ شمال
 کرد و در جنگلہ از نزل اجملال فرمود شیرخان تاب سلطنت او دنیا و درہ جلال خان سپہ خود را در فوج جنگلہ کدہ آشتہ خود بر جہا را کندہ رفت
 پسرش نیز تاب نصوا و فوج با دشاہی بنا و درہ پیش بدر گشت ہمایون ہواسے جنگلہ را خوش نمودہ طرح اقامت انداخت و بعض
 و عشرت پرور ختہ غافل و بی خبر ہوا سے گذرانیدہ انکہ حکم کرد کہ احدی خبر تا خوش بعضی نرساند عمدہ اسباب اود را او ہین بود شیرخان
 با ستیاع این احوال فرصت عنین شغورہ نگران فراجم آورد و در اطراف ممالک متبرہ در آورد و چغل عظیم بر پا کرد بعضی امر از غفلت شاہ
 سے نہضت نا کردہ آمدند و ناخواہ سے انا ہندیا ل میرزا برادر ہمایون در آ کرہ بے وزریدہ خطبہ بنام خود کرد چون اخبار احتمال ملک
 رسیدنے میرزا در لشکر رسیدہ یکس با را سے ان بود کہ بعضی ہمایون رساندند خضر اندیشان ضرورہ استہ حقیقت شیرخان و بے میرزا
 شہدال و احتمال ملک و احوال نرسیدن غلات در اردو و حاصل اتہاس کردند بعد ہفتا سے این اخبار در زمین برسات از جنگلہ نہضت
 نمود و آرا غلیان دریا با شدت سیلاب و کثرت آب در راہ حرج عظیم بر نشکر یان دو اب و اسباب گذشت و اکثر برہل در کما غرق شدہ
 بسیا کو زجاہر پارہ تلف گشت چون و بھجج پو زینزل بحیرہ رسید شیرخان بانسکر بسیار ہتہا دشاہیست رسیدہ نزدیک لشکر او ستا
 اقامت و زریہ و از زور سے کو خالصت پیغام اطاعت و القیاس سے فرستاد چند گاہ بہین آیین و تریل قوال گذشت از ہما کہ بسیا
 نارسیدن غلات و در دیگر اجناس و اکتاف ہسپان و دیگر جاہر پاپان سپاہیان با دشاہی سے سامان شدہ ہتہا و دیگر چند ہند و
 این حال در نہضت سے گذشت شیرخان بر احوال لشکر با دشاہی و قوت یافتہ و صورت علیہ خود را زمینہ احوال میں ہما سے کردہ
 سے خیر سے با ستیاع اتمام بر نشکر ہمایون تاخت اور در کشریان با دشاہی را فرصت آن کشد کہ اسپان را زین کندہ تا بہ کار ہر وقت
 کا زارہ زندہ اکثر سے حلف منع میدہد فرزند و بسیا کرد و در با غرق گردیدند و بعضی سرداریان ناما و جو ہر صورت کہ میرزا ہما را گزشت

جان بسیار است بر دند بهایون حال بدین منوال دیده نامها را سپید را در دریا گنگ انداخت چون دریا در طغیان آب تند بود بکنار دریا از
 آب جدا شد سبب اینند که گناه و حق و نندس آب رسیدن بکنار و بیرون بر آمدن از آن و بیکار ز غم و شوا گشته گنگا که سبب غوغای
 در آب و فرسفت و گنگا سبب سرش بر آمد بر سر و آب رسد در حال سقانی بنا بر سر کار رسیده دست او گرفت بر آرد و فرمود چنانم
 دارم گفت نظام و نوکر کرامت عمل را نموده فرمود که آنرا امتد قیاس کار من نظام خواهد رفت القصد بهستتاری آن سقا از آن
 بلا بر آمد بکنار رسیده و بر سرید که چه خواسته گفت چون مدار سلطنته اگره نزول قیال شود نیم روز بر تخت سلطنت مامور بگلیوس شوم
 قبول نموده بهزاران تعب و عمارت را که رسید و علامه حضرت استار سلطنت حاجی بکم حرم خاص بهایون بادشاه در قید شیرخان افتاد
 او اهل بیت و اوست بهما آورده و با عاز از اکر ام تمام لیدر و بر سر از ایام و مساوت از عراق کبایل بخدمت بهایون رسانیدند و اوست
 در سنه نصد و چهل شش بر کنگا در حیدر بوجو بر روی دادند که بخت و سبب خبری که در کنگا اختیار افتاد این لیدر و کجوا و
 عقیقه که بخیل از آن مذکور خواهد شد شیخ و دها یون در آن رسیده بفرمایم آوردن شکر و نظام بر آن گنگا بکهای ای حال اشتغال و در زید در آن
 وقت سقا سگه مذکور آمده حاضر گشت بهایون ایفا سبب عهد لازم دانسته بوجوب قرار یک با او در میان آمده بود بر تخت سلطنت
 اجلاس داده سلطان نیم روز کرد و این دو حسب الامر تمامی امر افاضه شد و مراسم فرزان پذیر سبب بتهجد رسانیدند و در زمان
 جلوس بر تخت بر چه بجا داشت احکام خویش جا سگه کرد و نند که از جرم مشک خود در اجم و دنا میر بریده باب طلاق و تفرقه اسم
 خویش بر آن گذاشته رایج گردانید و اینست تا حال زمانه و مردم است هتالی میرا که تجرک بعضی از امر است و زید بود و شتر نده و
 سراقنده ملازمت نمود عسکری میرزا نیز از این بخدمت رسید و کرامان میرزا هم با جمعی خیرت لایه بود و طایفه بعلی که در جوی کنگا
 از کنگا گران را که در عهد شاه شاهی بود و بخت و شکر و شکر است و بخت و شکر است و بخت و شکر است و بخت و شکر است و بخت و شکر است
 سوار که جمله داشت سه هزار سوار بخدمت بهایون گذشت و در چنین وقت که دشمنی خودس چون شیرخان چیره دوستی داشت و بسختی
 که مراسم اتفاق و یکدیگر بطور رسد و توفیق رفاقت نیافت بهایون باز در سنه نصد و چهل و هفت خود را آراسته با فوج بسیار آرا کرد
 بدفع فتنه ششایست نمودند او نیز با پنجاه هزار سوار تو زنگ و تمل بسیار و دیگر اسباب بیکار از آن طرف در رسید و حوالی تنوج چرس
 لشکر باجم بیوست و ریای کنگا باغ و وصل بر دولشکرا بیکدیگر بود و خوشتر شاه پیام کرد که بر دولشکرا مقابل هم نشستند در انتظار انفسال آن لشکر
 گردیده یا بادشاه راه بدین لشکر جو ریاید امر ام شود که از سر عبیر بر نیم و آن حضرت مع عساکر فرود آمدند تا آنچه برده تقدیر بیست
 آشکارا و عیان کرد بهایون از غیرت سلطنت راهی برگشتن نشده شیرخان را بی پیام داد که کبر ترود و اد قبول نموده از بعد دورتر نشست
 و بهایون با فوج خود بجهت نمود و محارم بخت رسد و او جوانان کار مردان کایزار را در دم رسد و عجلات دادند با راده ازل و بادشاه
 لمیزیل شکست بر لشکر بهایون افتاد و نظام افواج از جم بخت بهایون زیادت خود دو سه با نیزه در کشت بر صفت اعدا تاخت و گرد و بخت
 اما چون بخت با و بریند و سوسو گندیده با چاهار کارزار برگشت و قبل سواره از آب دریای گنگ بجهت کرده بکنار رسید چون کنار آمدند بود
 بدستیار سبب میر شمس الدین محمد غزنوی سگه که از کنگا نوکران کاهران میرزا همراه بود و بالار آمد و بجلد و سبب همین خدمت میر مذکور به انگلی
 شاهزاده محمد اکبر سرفراز سبب بافت و در عهد سلطنت شاهزاده مذکور رسیدم قوم با تمام قبیله خود بدولت عظیم کامیاب گشت و در جا
 خویش گزارش خواهد یافت با بجم بهایون چو خواست با بهزاران سخن و مشاق در آن رسیده و در آنجا توقف صلاح ندانسته راهی شد و
 بعد قطع مسافت و راه دور رسیده و برابران مجلس مشوره آراست و بر کوه گنگا کشید و میان آمد هر یک که بزرگان موافق رای خود در آن
 رضای بهایون تخمان دورا کار مذکور کردند که فرودس مکانی با بر بادشاه سینه دستان و بجهت شفقت لشکر کرده اگر این اتفاق

شاه از مرز جدید تعرفت بر آید با دشاهان روی زمین شمارا به خوانند گفت و من سرگاه تنها بر سر غنیمت مردم اگر لغابت الهی فتح و تصرف است
روی و دشمنان پیر و ما را خواهر سپید دید اگر غیاب ابا بصیرت را بطور دیگر شود شمارا در پنج سبند و ستان بسپردن کلمات مشکست چون کار
را شیر خان از راه خلعت اسید و ار کرده بود که ولایت لاسپور و مسلم داشته باشند باستاند ابله نکر که از راه عاوتن بهایون با دشته و اقتضاب
وزرید و صلاح جنگ مذا و یکد اتفاق عسکریه سیز را روانه کابل کردید بعد رسیدن کابل خیزین و قندار و بدخشان را تصرف
سکه و خطبه بنام خود کرد و بزیم کارمانی آراست و میرزا احمد کاشغریه که از راه کابل آمد و در راه کابل از کاشغریه آمده در راه کابل
فانز گشته بود و حضرت گرفته کبشیر رفت و آن ولایت را نیز در شمشیر وقت شجاعت مسخر گردانید او را بصلاح کشمیر یا ن سکه و خطبه بنام
تازک شاه و والی آنجا بجان داشت و بعد چند سال که بهایون از عراق معاذت نمود در کوس منابر کشمیر و دوجه در اجم و دمانیر خطبه و سکه
بهایون فرستاد و بجهت ساختن بجا چون بهایون دید که برادران ترک یاری کردند و نوکران مسلک جو فانی پیوستند و وقت در لاسپور صلاح
ندیده بر کسار آب جناب رسید و در آنجا بمندال میرزا مع ناصر میرزا اسپر خود رسیده در ادراک دولت حضور نمود و بهایون با دشته
اتفاق اینها متوجه شده بره فلان در بیکر رسید خواص خان غلام شیر خان با عساکران تاملان و اوج تعاقب بهایون نمود
برگشت بعد از آنکه بهایون در بیکر نزول فرمود بمندال نیز را سینه حضرت بر خاسته رفت و بهایون دست در نو اسه به بک طرح یافت
انداخته ششور عنایت سلطان محمود میرزا آنجا نوشته زینمون هوفت گشت او توفیق ادراک این فتوت یافت و بلطالع ایل
گذرانید ناچار سبب ششور متوجه شد بعد رسیدن نزد یکی ششور مدتی با دشته حسین میرزا از غنون والی آنجا جنگ در میان ماند از غنویان
راه رسیدن غل و لشکر یا دشته می رسد و دستانه دو بر مردم پا دشته ای چنان کار تنگ شد که اکثر کشتک حیوانات می گذرانیدند
درین ضمن والی ششور از روی فریب و فسون بیاد کار ناصر میرزا نوشت که چون سیر وضعیت شده ام و سوسا و خرد و اسه در اندام به خوش
باشد که صمیمه من درین صناحت تو در آید و درین وقت عصامی بر سر من باشه میرزا ساده لوح که عقل معامله شناس شد
باین اسید باطل خاک بر فرق اعتبار خود انداخته از بهایون جدائی و زرید و بجات مذکوره در آنجا کار ای زینش نرفت و با ضرور ششور
عنان غزیت بجانب کابل بود که از راه جامی سبند و نشان بکثرت و جمعیت و وسعت ولایت ممتاز بود و بر تافت و از راه اوج و بیکسیر
منوجه جو سپور که دارا لاله رای مال بود و ششور بد که روی جو سپور رسید معلوم شد که رای مال بود بقتضا سبب فطرتی و فوج
شیرخان خیال فاسد و سر دارا لاله را پیش او نشن از خرم عبید دانسته کسان مختبر را می تحقیق مانی نصیر او بطریق انظار فرستاد و خبر داد
که فی الواقع آرد و باطل دارد و با لاهور از راه آنجا معاودت نمود چون راه را در کستان مطابقت کرد و فرستاد جره حبیلیه روانه گشت در راه
سه روز و شب آب میر نشد از بی آبی و فقدان غذا که مردم تلف شدند بنهرازان لقب در حصا را که کوشند و واقع شد را بر شاه دام
آنجا مقدم بهایون ختم دانسته شرایط خدمت تقدیم رسانید بعد رسیدن در آن حصار بنا بر پنج برج سینه بند و چهل دهنه سینه از
برج کاکار که از مطلع امید میدید شاهزاده جلال الدین محمد که از اربن جمیده بانو میگردد سبب ان عقیقه بنده او یاسا که در آن
زند و نیل احمد جام هم رسد و بهایون با دشته و بعد رسیدن بر نواسه ششور و عقد ازدواج خود در آورده بود و متولد شد همچنان صحیح نظر نشا
شاهسان نیک اختر بنده شاهزاده نایب او بر سیدار که سبب و بلند سماع و خلوه و عمو و سلطنت و ارتقا سعه جاه دولت و از دیاد
عمر چونک مستبک گشته بهایون را نشانر تاد اندان حضرت مراسم حمد و سبب بدگاه و از حسب العطا یا تقدیم رسانید و چندگاه در آن
سرزمین بسپرد و دل را از آن حد و برکنند و او امید نمود که عقیده دارد فتنه پر و گمان در آنجا گذارد و خود قدیم آرزو در راه تو نهاد و
که مظهر کرد و بنابرین باها که ششور صلح کرده رای شد چون در والی قندار رسید میرزا عسکر که از جانب کارمان میرزا را آنجا بود

تبعو دار سے کوشیدہ آما دہ جنگ کہ دید و نظر برقت استعدا و ہایون نموده خواست کرد اور استیکر نایب ہایون مقتضائے وقت
صلح و جنگ نہیدہ متوجہ پیشتر نشوون یک منزل از قندمار دور تر رفت میرزا عسکر کے از قلعہ برآمدہ تصدق ہایون نمودا و باستان
این خبر بعیت رائدہ بعض متعلقان حرم سربار رفت میرزا عسکر سے بجزئیہ کا او خود رسیدہ ارور اور غارت کرد و شاہزادہ گلگیر
را کہ دست آن بدسرت افتاده بود و تصدق مار آورده بعد چند گاہ پیش کا مران میرزا کابل فرستاد چون در دستار حکمتائے انبی انواع
اصلاح و در پردہ نامزد میا مدت بسیار ستور سے باشد درین انقلاب عیار مردم از قاتر با و خوان و ندما و ملازمان گرفتہ آمد و ہایون
و ان جنگ کو یہ خواست کہ قدم در یاد بترک و بچرید کردار دودہن مفسد و چینی بیست آرد و گونہ شرف سے میرسانیدہ از ویدہ انبانی
زمان بر کران باشد لیکن بلحاظ در ساجت ہجران و استرنا سے خاطر وفا کیشان کہ درین سفر بجز طر اسم اخلاص و جان سپاسے
تقدیم رسانیدہ بود و نہ سخن این ارادہ نموده تو جو خراسان معترف شد چون در حد و خراسان رسید بامیر الامرا سے برات از رود
خبر داد و در جواب گاشت کہ درین حدود و کام و آرام سوسہ نامہ بیادشاہ سلیمان جاہ شاہ طہاسپ صفوی بزرگ را تصدق رود و جواب
ہر گونہ مرفضہ و باشد معلی باید آرد ہایون لقب خاص خود یعنی بان بادشاہ سلاطین پناہ مقمن حوادے کرومی دادا ہمال گناشتہ
استراخ نمود و این بیت ہم دران مندرج فرمود و بعبیت گزشتہ از سر ما آچھ گزشتہ ہے چو کہو دو بولچرا میریہ بیت ہے چون کتابت
ہایون بان سلاطین خاندان سرت و سیادت رسید بقیصنا سے جو ان کرد کبیلہ و عیونت فرطے فرانی بامیر الامرا سے خراسان و
جمع حکام آن دربار و ملازمان در بارہ نصیحت و ممانندار سے ہایون بالمال احترام و عزت و ہتھام تکباید تمام گناشتہ جمع فرود
اسر و ممانندار سے رادان مندرج فرمود و نالید نمود کہ در یہ جا خدمت کسان ہایون بادشاہ را از خود راضی داشتہ نزدیک با کام و آرام
رسانند و چنان کنند کہ بچھو و عیار ملا سے بر خاطر عا طرش نہ نشیند و بہ ہایون بادشاہ نیز نامہ در جواب است مقمن شرف آوردن از پردہ
ملاقات در نهایت دلجوئی و مروت قلبی فرمود و این بیت حافظ شیراز را عنوان نام کرد و این بیت ہما اوج سعادت را ہم آید
اگر ترا گذرے در مقام ما افتد و بانا بق شاد زادہ کہ بمانشین و حاکم خراسان بود نوشت کہ چون ہایون بدار السلطنت سہرت رسید
شاہزادہ را با استقبال برودہ با دب پد سے دل سے بان بادشاہ والا جاہ ملاقات بکنانند و بگام دخول شہر و در راہ رفتن شاہزادہ
بضابطہ سپران ہجر کا بپادشاہ راہ رود و بادشاہ اگر نظر بحال وقت در ملاقات راہ رفتن تواضع ناید بخوبی عرض نموده انسان ہم
سلوکا باز دار و ہایون تصدق وصول جواب باصواب غرہ ذمی تقدہ سنہ تصدق و تجاہ ہجر سے در سہرت رسید بھو خان حاکم ہرات جو بہ
فرمان مالیشان شاہ طہاسپ تہرمان ایران امر اسم ممانندار سے و لوازم خدمتکار سے بجا آورد و حسب الام شایستہ شاہزادہ
مرا در میرزا را با استقبال برد و لوازم بزرگ داشت و تجلی احترام بطور رسانیدہ با ہمالیون بادشاہ ملاقات نمود و جمع اسباب سلطنت
و بہرگونہ با محتاج سفر سہرا انجام کرد کہ تا محل ملاقات شاہ والا جاہ بھیجہ احتیاج نماند ہایون چند گاہ در سہرت مقام خودہ بعد سیرت
باغوا و زیارت مرقد خواجہ عبدالقادر صاحب سے و دیگر مرقد اولیاس غلام کوچ کردہ در جام زیارت مرزا حضرت زندہ فعل احمد با خود
و از آنجا در شہر مقدس محوس رسیدہ ہزیارت موقوفہ رضویہ علی مشرفنا اسلام و التیجہ فخر گشت شاہ علیخان تہما جو حاکم آنجا بقدر
مناسب در لوازم خدمت گزار سے سنی نمود و ہم چنین بموجب حکم شایستہ حکام صہار و بلاد و قصبات کرد در راہ بودند بر سیرت
صح امکان و مغللو خود خدمت نمی نمودند و در پیشا پور سیرکان فیرہ خود نمود و دران مغلک چشمہ بہت حاصلہ شش گلا کہ گھر میرے
پلیدہ رون کنانند و در ہواظر فان پیدا شود و از شورش باد و خاک ہوا تیرہ کرد و این تماشار انیر بچھو خود مشاہدہ کرد بعد سیرت
مرقد مشوہ پیشتر شد چون نزد یک بدار السلطنت رسید بان اردو و ارکان و اعیان دولت و امر سے ناما رود و زرا سے خواہد

واکا بر دانه سلسله الامرا علی شاهی با استقبال برآمدند چون هاپون نزدیک رسید شاه سلیمان عزت شهنشاه نظر بر آمد و در میان ابریه
 و سلطانیه ملاقات نمود و از روستا سر دس و مرشد در تقطیع و کرمی و دقیقه و فرنگ گذارشت و طوطی عظیم ترتیب داده و لوله آرم صیانت و
 همادنا رسیده بود و عیال فرزند بود و بر روز مجلس تازه آراسته داد و آنجا دسے افزود و داد و عیش و عشرت
 شایر و بلجولی و خاطر داشت همچنان عزت میداد و انوار تخت و هدایا از اسپان عراقی انتخابی با زینها سلسله طلا و دنانا سسے مرتفع و کوه کوه
 فاخره و استرا سسے مرتب و شتر سسے صبا نفاذ بر بلج میگرماده و زرد چینی شمشیر و خنجر و کمر صعب بجا آورده دنانا سسے نقد و دو شمشیر
 انیس در پوستین ماسی لاله از قاقم و سمور و سنجاب و خنزیر و غیر ذلک و جامها پوشیدنی از جنس زربان و محمل اطلس و شمشیر فرنگ و زرد سسے
 و کاشته و چندین مشت و آفتاب و شمع دان زرد و نقره و مرصع به یوا قیوت و لاس و چندین طبقه سسے طلا و نقره و خرگامهای خرم
 بساط سسے عالی که در کلاسه و خوشنما دره روزه کار بود و ساسا ساساب پادشاهانه توابع فرود و جمیع ملازمان راکاب هاپون سسے
 رابا علسه نقد و جنس بقدر حال هر یک جدا جدا نقد فرمود و هر یک را رعایت بقدر حال نمود هاپون پادشاه هم در آن شب
 عالی در دست و پنجه لعل گران همای بدشتانی بی شرم از معانی شهنشاه والا جاه نوسه گذرانید که موجب مسرت طرفین گردید و
 محاسن متعدد و عیش و عشرت گذشت که شایسته است و در صا جبران در سبک نیر گاه و قران کرده با هم جو خورشید و ماه و دو سطل
 سبکی بر ج ماه بود و الا که راکب سسے و دو کوب که زینان فلک راستین به هم دسے و سسے چون فرودین به دو چشم
 جهان بین بهم هم نشان به هم چون دو ایر و توابع کسان به دو نور به چشمه قبول راه و دو عید مبارک سه دو سال را به درازنای
 مکالمه شاه والا جاه پرسید که سبب شکست و بر آمدن از سهند و ستان چیستند هاپون گفت که میوفانی هم بران و نفاق برادران کیم
 برادر حقیقی شهنشاه سسے از این سخن آزرده خاطر نشدند خواست که بر بیزان معامله هاپون پادشاه کرد و سلطان سلیمان نشان
 بعید از همان نوزده و غریب پرور سسے دانسته انفاغنه بکلماتش افزود و در غیبت بزم نشاء و انبساط که لایق نشان
 پادشاهان و الا قدر بوده باشد آراسته آمد و به نمودن تا نشانها شکاک فرقه چندین بار رنگ را دومی دل گرفته و خاطر شکسته
 همچنان گردید قریب سه سال هاپون پادشاه دران سرزمین بعیش و عشرت گذرانید چون این مرتبه مصطفی گشت شاه والا بهت
 بعد ادای امر اسامی اخلاص و مهاند سسے فرمود که ما را برادر خود و نوه خود و همسایه آمد و دعایت دانستند و همه مطلوب با
 بے شکفت اطمانا نمیدانند تا نقد گد که در کار روزگار باشد به انجام داده آید و اگر را با عید رفت بر ای کتم هاپون پادشاه
 شکر اطاعت بجا آورده و مستعدی گد نمود شاه سلیمان جاهه اسباب سلطنت حمله میباید ساخته شاهزاده سلطان سلیمان را حلف نمود
 با دوازده هزار سوار و هزار جنگ هاپون تقرر کرده و بمنزل او تشریف آورد و در داغ فرمود و هاپون از آنجا روانه شد و سپه را بدین
 وزیرارت هزاره گان آن دیار کرد و بعد قطع مراحل و طی منازل بافتو گلی شایسته در عالی قند با نزدیک اجلال فرمود و نیز از عسکری
 و رفقه محض جسته بر اسب فاعه داری سعی بیغ نمود و بعد به جاه عاجز گشته و سواران را در یک همشیره با بر پادشاه که امران میرزا و ارباب
 سفارش از کابل و رنده بار فرستاده بود ملازمت نموده مقابل خدمت بیفرنگه را بنید هاپون نقد را متصرف شده عسکر سسے میرزا را بر
 قید نگاه داشت چون پادشاه هماسپت تکرار فرمود که تعیین قند را در ایام رسان شاهی سپارند بنا بر اظهار ایفای عهد نقد را به بیغ
 که سر آمد امرای گنگی بود سپرد و حسب تقدیر شهنشاه سلیمان مراد میرزا پسر شاه به رحمت حق پیوست هاپون تهمت سسے گسار سسے
 و مردم آن رسسے بر بدین خان بسته قلع قند را را بگرد و حیل از دست او تنزاع نمود و بکسان خود سپرد و درین خصوص منقذ
 انشا و سلاطین بناه نوشت و آن والا بهت از راه عقوت پذیرفت هاپون بعد از تقطیع و تسخیر مهمات قند را بر تو سسے کابل شد

و کامران میرزا از قلعه کابل برآمد و باندک جنگ روز چهارم در بیست و نه ماهه لطف غریبن رفت و از آنجا پیش شاه حسین میرزا حاکم تخته رسید
 و باین نوع و غیره در سه روز داخل قلعه کابل گشته پدیدار فرزند و بلند خود شایسته برادر محمد اکبر که پیش کامران میرزا و قلعه کابل مقید بود و میرزا در
 زمان برآمدن برای جنگ او را با هم نگاهداشته بود و کاسیاب محبت و مسرت گردید و جشن شادمانی ترتیب داده و با هم تاختن شروع نمودند
 خود و اولده او را در میان غصافت و دیگر استیاده کرده فرمود که اولده خود را بشناس با آنکه از سبادی ولایت تا آن زمان چهار سال از
 عمر او گذشته و درین مدت اندالده خود جدا بود و بمقتضای شعور جدا داد و جزو ست و عینیت خلقی در چندین سمنان بکنار اولده خود گردید
 از مشاهده اینحال که خانی از عراقی بود و خواست از خصام محرم برخواست و همایون و شکفت مانده الطاف ایندو را نشان محال آن تا نزد
 نال چمن اقبال تصور کرد و الفصحه چند نگاه و کابل و او عشرت داده شایسته برادر کابل گذارفته سئودیه بخشان گردید و با میرزا
 سلیمان حاکم تاجیک کرد و منفرد و منفور گشت در آن حدود و طبیعت همایون از مرکز انهدال سخن گفته لغار فیه معصب مثل او بود
 خبدر و توغنی و پیوسته روی داد و خبر باسے ناخوش برز بانها جاری گردید بعد چند روز افاقتی عاید حال او گردید و آشنی کسب
 یافت و سرچی با انتظام پذیرفت اما کامران میرزا برادر همایون که ولی سر اسرکین و نفاق داشت با ستیاج همان اخبار را ولی سر
 گشته از حاکم تخته ملک گرفت و بجناب استیجال را بجی گشته و بی خبر و کابل رسیده قلعه را تسخیر و در او انواع غلیم دستم بر مردم
 نمود و اکثر سرائین گشت چون اینچنین بیعت همایون رسیده از بدبخشان سئودیه کابل گشته قلعه را محاصره کرد و کاسیاب بخشان تنگ
 ساخت کامران میرزا دست جو بر جناب رعیل امرای بادشاهی که درون قلعه مانده امراسے فکور در رکاب همایون بود و مدد را
 کرد و زمان را پستان بسته از کنگره قلعه در او بخت و بیچکان صغیر اسه از تن جدا کرده در سو جل باسے پادشاهی انداخت غیر
 غلطش آنکه شاید امر از زمین این حال از رکاب همایون جدا شوند و فقهید که این کار باعث از یاد خدا و سوخ عداوت او در
 دلها و امراسے غیرت شفا خواهد شد امرای مخلص و فانی پیشه کیش اعتدالی بیسے حیاتی و نا کرده و در محاصره قلعه ثبات و رزیده
 مردانگی سید اند چون کامران میرزا دید که این صورت بهم کار از پیش نبرد و نهایت بیسے جی و سنگری را کار فرماشته شایسته
 محمد اکبر در زاده خود را که در قلعه کابل مانده بدست میرزا در آمده بود و محاذسے تو پانچا بیادشاهی از کنگره قلعه در او بخت و ن
 ایندو شامل حال فرخنده مالش گردیده اصلا اسپس و گزندسے با و نرسید نظر آنرا که خدا نکا بدارد و کونگ
 نراسان بیار و محاشا کلبا و رسد گزندسے آزرده شود و زنا پسندسے که کامران میرزا بوالی اعمال خود کاسے آیش
 نتوانست بر دآخر الامر دست پاچگشته از قلعه برآمد و دو روز بهر محبت نهاد همایون بقیه و فیروزسے و فعل قلعه گشته شایسته محمد اکبر
 را و ناخوش رفت گرفت و بزیر شادمانی برآر است کامران میرزا العین بر محبت و رنج رفتی بهر محمد خان و ولی توران التیج آورد
 بهر محمد خان بدبخشان را از میرزا سلیمان متخلص نموده کامران میرزا را در آنجا نصب کرد و بجاسے خویش برگشت بعضی امر
 نفاق سر مشرت و اقیه طلب از استیاج تسلط کامران میرزا در بدبخشان از همایون جدایی حسنه فریبته نهر اسوار از کابل فرار نموده
 بر بدبخشان رفت همایون بعد فرار آن جماعت بدکالی برای رفع شورش کامران میرزا و تادیس امرای کافر مت ارکابل سعاده
 در وقت غریمت آن سمت با و کار ناصر میرزا که سر حلقه فتنه اندوزان در قلعه کابل مجبوس بود مسافر ملک عدم گردانید
 آتش را که خلق را سوزد و جز بکشتن علاج نتوان کرد بعد قطع مراحل درین روز یکی طالعان رسیده بر کامران میرزا مطلقه منصرف
 و میرزا رنجیده در قلعه طالعان تخصص گشت و همایون محاصره قلعه نموده کار بر او تنگ گردید میرزا عاجز شده قبول اطاعت نمود و استیجا
 خصمت کسب عطف کرد و از قلعه برآمد و عازم شد و امرای که از کابل فرار نموده بودند همه را دستگیر نموده مشیر و تیش در گردن هر کدام

انداخته بخشود و در دماغها چون بنا بر حقوق رفاقت و از روسے رحمت علم غفور مجرا تم آن جامه کشیده بر کمر او را بلباس عسکران
 فرمود بعد چپ و زکام را نیز که مازم بود به او از راه معاودت نمود و بملاصت بهما چون استسقا و حبسته مورد زهر را آن غایت گشت
 بهما چون اولاد باب سلطنت میرزا را در یافته بعد از آن برودانه ملاقات نمود و گمانا گرفته گریه با کرد چون از آن باز که در نوسه لایحه
 از هم جدا شده بود و در مفارقت در میان بود و بعد از نه سال ملاقات هم روی و او نیز پیش و شرفت آراسته نشود و او انتعاش و شرف
 داده آمد چون مجلس آخر شد که اولاد و بعضی از ولایت بخشان کما مران میرزا رحمت فرموده عسکره میرزا را که حال در قندهار
 بزرگان مکانات گرفتار بود و مخلص نموده خواهد میرزا کرد و در همان طرف جاگیر داده یعنی در فیروزه کابل معاودت فرمود بعد از بیست و نه
 مهمام کابل و حصول عیش و کامرانی در سه نصد و پنجاه و شش هجره پیغمبر پنج یوشش فرموده با جمیعت شالیسته متوجه آنست
 نشود و شورش متعصب طلب کما مران میرزا و دیگر میرزایان که در آن حد بود و در نصد و در گشت میرزایان و امر امانت شالیسته آمده است
 که در نصد کما مران میرزا بلعافت تحمل گنیزانید و بهما چون کوچ بکوچ روانه شد بعد رسیدن در آن ملک با اندک جنگ قلعه را از نزاع
 نمود و بعد آن در نوسه پنج نزول اقبال اتفاق افتاد و پیر محمد خان و ابی انجاسوف آراسته آمد و مصاف گشت و جنگ عظیم پیوسته
 آخر شکست بر لشکر مخالف افتاد و پیر محمد خان از نصد کمر برآمده ششم گشت بهما چون و اعیان تعاقب مخالف و توجیه بلخ مقصد داشت
 اما از بی اتفاقی امر او شتابان مخالفت کما مران میرزا و غیر جمیعت از جمیعت کابل این اراده بظهور نرسید و کما صورت گزیده انجام
 نیافت و بضرورت وقت توجیه بلخ متوقف داشته روانه کابل شد و در داخل قلعه کابل گشته یعنی شصت و شصت اشتغال و وزیر کما مران
 از کولاب بر سر میدان و آن نواحی لشکر کشیده با میرزا سلیمان میرزا متبدل جنگ نمود و از آنجا کاسه نسیخته روی کابل
 آورد و بهما چون استماع این خبر متوجه دفع او گشته در مضائق متصل غور زنده در لشکر با هم پیوسته و آتش کار را مشعل گشت
 بهما چون با توجع قول بر پشت ایستاده حال نوکران خود سے سعید دید که اکثر افاک او با بر فرق روزگار فرود ریخته جان کما مران
 روانه شد و بعضی در استعدا و رفتن مستند و معامله در گون گردید و بنیادهای خیال از سر قهر و غضب غلبه غیرت سان حال نشانی
 بدست خود گرفته بر فوج مخالف تاخت ناگهان تیر سے بر آب فاصه رسید و لشکر غنیمت غالب آمد و لشکر یان بهما چون مغلوب شده
 روی از نصد آمد و جمیعت جو بیسته که لشکر جمیعت داده بود و تنها در جان شیرین بیاد و جو بیسته که باران نباشد یا در جمیعت
 از نصد ان غنیمت شماره بالضرورت آن تاب گشته بخانجی حاکم روانه شد و بنا بر جمیعت که از بسیار سے تر و در ماضی شایسته
 فاصه از بالای والاسه خود فرود آورده بکلی از نصد تنگاران سپرد او از نصد هوسه جمیعت را در راه انداخته راهی گشت چون
 نزدیک کمر و رسید نزول اقبال واقع شد یعنی از آن طرف آواز داد که ای کاروانیان در میان شما هیچ خبر باد شاه است
 بهما چون خود فرمود که چه میگویند و در میان شما خبر باد شاه چگونه است که پادشاه رخصت از نصد کمر آمده و دیگر کسی ایشان را ندیده
 بهما چون روسه خود با نمود و دیدن روی پادشاه با تحت تسلیمه او کرد و دید مردم کما مران میرزا جمیعت بهما چون را که در راه بدست آمدند
 آمد پیش میرزا و در نصد او در گشتن بهما چون ازین همان تصور نمودند شادمانیگر دوازده تا را بکابل آورد و قلعه را بتسخیر در آورد
 و شایسته محمد کبر را مقید ساخت و بعد سه ماه بهما چون باز سامان لشکر کرده متوجه کابل شده کما مران میرزا با استماع این خبر کما مران
 خود را و قلعه گذاشته و شایسته و محمد کبر را مقید با خود گرفته بقصد بیکار بر آمد بهما چون از روسه رفت نشود و متعصب نسیاخ
 از جمیعت که گوشوار گوش پیش او را نمود و بعد از فرمود میرزا در جواب نوشت که چنانچه قند یا ریشما قلعن داد و کابل من باشد
 یا این شهر و سها لوسه نمونند شد با بهما چون نوشت که اگر راستی و درستی را استیگ تقیتم صبیحه خود را در قند منا تحت

نشان داده همه که در آن زمان کامل را با تمام غنای فرموده و در شیر هندوستان که مرامت بر بندیم بر بنام خواست که بخت را قبول نماید امر است
 ستاف نگذاشتند و همکارانجا میسر در نزدیکی در بکاران مجار و بختی روی داد و میرزا کاران تاب نیاورد و رو به بخت نهاد و فرود
 در افغانان کشید و میرزا اسکندر با زور قیام بدین طبعیت زفره زبانه شاه لشکر شکن سپه را در گمان در آمدن بدین جا نشاندند همه که
 که در هند کامران میرزا بود و بکارتت جمالیان شرف نگشت و موجب نیران شاه کاست گردید و مقرر شد که من بعد شاهزاده از کتاب اعلیٰ جدا
 آتش و دوازده تاجار و آن کامل شد و میرزا عسکر اسلسل نیز میرزا سلیمان در بدخشان فرستاد که بر او بلخ روانه که مظهر گردانند میرزا عسکری
 در نهایت بخت روانه افغانستان گردید و در هند و پشت پنج چهره در میان که و شام اما میانش بنام مرامت رسید کامران نیز
 بعد بخت خود در ایروان و نخجوان و قفقذران از راه سیل بر طریقی که شاه چای که الحال بحال آباد و سو سویم است و رنما و باغمانت افغانه ملیل
 او مهند و در سویم جمعیت یکجا کرده با افواج پادشاهی که بر سر او متعین شده بود کارزار نمود و شکست یافت جمالیان بر سر واقع مشغول
 از کامل بخت فرمود چون نزدیک گنبد رسید کامران میرزا با ما و احشام افغانه شهنون آورد و کارسے ناساخته بر رفت اما نیز
 شد و ان شهنون از دست افغانی نماند آنست بقول سید و همایون را باعث غم فرمود ان گشت و بدین نزدیک مزار پدر خود و پادشاه
 در که رگه کامل مدفون گردید اما بعد جمالیان در موضع حصی و از توابع ملک بهار تا انقضای ایام درستان اقامت فرمود چون باخ رسید
 و عدالت سر بار یکی آمد و در بر او افغانه کامران میرزا در بنه او آمار رفت و بود و پیش نمود و پیش ملاع پاست از شب گذشته تنگ بود
 اکثر افغانان بوخت آباد عدم بقصد کامران میرزا از آنجا بختی بر رفت بعد از جمعی از فتنه میرزا بحال مساعدت فرمود کامران
 استوه آمد و رو به هندوستان نهاد و پیش سلیمان شاه و ولد شیر شاه که بعد از فوت پدر بخت شایر هندوستان شده بود و در ان وقت
 در نجاب بهر جمعیان شغال داشت و مقام مقصدین رسید سلیمان شاه پسر خود و از خان و مولانا عبدالقادر سلطان پورس و دیگر اماران
 با استقبال فرستادند خود طبلید بعد از فراغ از آن مژدون میرزا را همراه گرفته مازم دلی گشت و درخواست که او را در تنگ نماید میرزا این
 معنی آگاه گشت و در منزل با جمعی از راه خدمت یافت و بخت آفتاب جمی را در جامه خواب خود گذاشته فرمود و در راه کما که است که در
 سر هند و اقامت پناه برد و از آنجا راه کلمه که از راه کاسه کوبستان بکثرت جمعیت در لایت متمنا بود و رفت چون او هم بود
 دست با چگشته بود که گشت رسید و از آنجا در خون آمده و در آنجا هم تو است اقامت و در بدین وقت بسیار پیش سلطان آدم که که
 در ان زمان با پادشاهان نایلین داشت و بطریق خود حکومت میکرد و در سلطان آدم هم میرزا را نگاه داشته و عند شت تقصیر شد
 مقدم جمالیان نمود و او مع شاهزاده اکبر راه بختات متوجه شده از آب سنده گشته سلطان خرد اللط دولت خواهی بجای آورد که در ان
 امراه گرفته در مقام پیر بال بختت جمالیان آورد چون میرزا مصدق تقیارت عظیمه شده بود و جمالیان اوقیبه استقامت و فطانتها
 ستانی اول و لشکر و حیران و لشکر بان هم بجان بودند و بعد با پادشاه جمالیان وقت مردن بخت کرده بود که برادران با تو بر خندید
 نمانید قصد جان آنرا گفنی نابرس مثال امر بر قصد جان میرزا کرده میل در چشم او کشید و از او چنین ماطل مکه که بختی را می گردانید میرزا در ان
 لیکن شریف و موضع ضعیف رسید و بعد او را کسح و در هند و پشت و چهار چهره همان طرف نهاد و ایت حیات بخان کالما
 سپرد و جمالیان بعد خصصت میرزا بطریق ملک در کامل رسید و همیشه در خدمت بر دست و از بال و دست جمالیان که فقار او بود و داشت
 بود و بختی انضال الهی شست و شویا نشود و انکون شده از احوال شیر شاه تخریر در آوردن و بر اکثر صدان اخبار سلاطین را در
 گذاشتن ضرورت بشمرده است نگار و

تذکره شیر شاه نامش فرید خان سورا ز اولوس افغانه

مکر شیخ شاه حسن بن محمد

در زمانیکه سلطان جیلول بود و فرامرواسه سبزوستان بود ابراهیم خان جد او کسوداگر که اسبان کردی از ولایت رومیده
 بموضع کله تاج ناول توطن گزید و بعد سلطان سکندر بن جیلول بود که پیش جمال خان حاکم خجند بود که گشت ابا جغتو از حسن خان
 خلف او که پسر فرید خانست و خدمت جمال خان نموده بود که در آن وقت ظاهر کرده ترقی یافت و پسر گشته سمرقند و شاهانه از انواع ربه تاس
 بجایگه او و پانصد سوار پراشت مقرر گشت حسن خان بر کینتره مال گشته اولاد او را فرزند میداشت و فرید خان او برادر او را نظر انداخت
 فرید خان از فرط بغیث و دشمنی جوانی ترک مصاحبت پذیرد و در بخون پور رفت و با جمال خان همسر پسر برود و عینی بختصیل علم عربیت نمود
 مقدمات خود مروت یا گرفت پسر چند طلبید بوجع همسرانم نموده بی التفاتی او بحال خود و همسرای کینتره اولادش با جمال خان ظاهر
 نمود تا آنکه پدر اندر شید و بچوپور رفت و بعد از آن مقامی و بعضی اقوام و اقوان فرید خان را مدار علیه معاملات ماکر خود کرد و آنرا
 بسبب امرم خصم فرمود فرید خان کار از اصابت حکم و انوال عقل بهره و بود و بطریق منق مہمات استیجابی کرده در نهایت و تحریک کرد
 قطع و قبح تمام کرد و شید و رعایا را خوشنود و ابا و در داند و جان سماعی جمیل بکار برد که در اندک وقتی جاگیر آبادان و محصول فراوان گشت
 همگراش از پسر او بر خود از دیده تن مالکد اسوس و رعیت گرسه دروازه اندر از آنکه حسن خان با بچوپور را کینتره که مشوق او بود و پسر کین
 چنان کرد که باز کار جاگیر از دست فرید خان برآمده بدست لیر کان آن کینتره پسرده آمد و فرید خان از در گشته با بچوپور رفت چون حسن خان
 بجز در ریاست با وجت لطیفین زادگان بفرید خان رسید اما برادران علاق با و اتفاق ورزیده قابوسه طلبیدند در آن زمان امر فرید خان
 بسیار تحالط بر رسیده مور تخمین آشنا و سیکانست شد تا آنکه طیر الدین محمد بابر اولنگ آرای سلطنت سبند و ستان کرد و سلطان
 ابراهیم کومدسه در کار از گشته شد فرید خان بجا کجما کر که کسی از امر اسه لودیان و در آن زمان اسم سلطنت بر خود بست خطاب
 سلطان محمد در پشت رفت لوگر و بد و مصدر خدمت پست پید گشت نوبت در حضور سلطان محمد در شکارگاه از روی حرات و کلاور
 شیرسه را پیشتر زود او فرید خان را شیرخان خطاب داد و پیش آورد و وزیر و زرتیه او بلند کرد و اندیندو چند گاه بکالت سپرد و مقرر کرد و بعد
 چندیسے بنا بر بعضی اجابت شیرخان را سوسی طن از بهر سیده نرس سلطان جنید بر لاس کر از اعطای امر اسه بکبک و خواهر پادشاه و جباله
 کج او بود و در مالکپور رفت نوکر گردید اتفاقا سلطان جنید بر لاس از مالکپور ملازمت پادشاه آمد شیرخان همراه او بود و وضع و اطوار پادشاهی
 دید و با یاران خود میگفت که مثل را از سبند و ستان بر آوردن آسانست پرمثل خود و بمعاملات نیر سبند عیش و عشرت مشغول می باشد و مدار
 معاملات بروز را میگذارد و عیب افغانان بمن است که با خود اتفاق ندارد مگر اتفاق قوم دست و پد با سانی مصلح اسه لودیه توأم کرد
 یاران او ازین سخن و غیبت استخفاف او میگردند در آن روز با بابر پادشاه اطعام و انعام ملازمان ملحوظ فرموده نوبت نوبت بر لاس
 را با عیاشی از برآمده خاص چهار می نمود روزی کوبت سلطان جنید بود و ماند و با شاهی حلاله حاضر شد شیرخان نیز از مجلس حاضر بود و عینی پیشتر شیرخان
 شد شیرخان بچوپور بخود را چون آنجا بفرستاد و او را در خدمت خود در آن گرفت چون نظر پادشاه و پسران افتاد ازین حال تعجب و ده قابل درو
 انگریست و پرسید که چرا همه را میان کینت سلطان جنید بر لاس کرد که همراه فد و بیست پادشاه گفت از شیرخان افتاد ازین حال تعجب و ده قابل درو
 مقتصد از جنید بر لاس همروند داشت که راه رجوع افغانه تا ستان دولت مسدود و خود هشداین سبب در تخریب افتاد و شیرخان
 صد و حکم پادشاهی تبریس در باقیه پیش از آنکه قید شود و بدر رفت و باز ملازمت حاکم بهار شافته صاحب اعتدال گشت چون او بمر د
 و پیشتر نیجای او گشت چون طفل پسر داشت و از پسر اسیلیاقت سمرقند کارسے و شیرخان مدار علیه امور او ازین جنات پسر
 بود بعد فوت پسرش کمال اتقالات یافته بهمن تبخیر اطراف و آنکست که گشت و هم درین احیان تاج خان افغانان کفله خاک گراشته
 بود و در گذشت که او را از زن و ارشدند داشت پنج برادر از زلفافه کار برد از خانه او بود و ندیکے از از آنها با شیرخان آشنائی و کینتادی بود

شیرخان در باره وادان قلعه استمزاج او نمود و او بر نوشت درین نزد کسی که کار با اختیار راستا گرفت مکن است شیرخان بدراجا
تشتا فته قلعه نگور را بقبضه خود آورد و در وزن سلطوره را هم بجای کتاج خود گرفت و نیز درین نزدیکی نظیر الدین محمد بابا پادشاه راه ملک
بقای بود و نصیر الدین محمد با یون پادشاه سرسرا را سلسلنت گشت سلطان محمود بن سلطان سکندر رود سے برینته رسیده نهاد
حکومت گشت شیرخان متابعیت او اختیار کرده با اتفاق یکدیگر چون چو پور رفته آن نواسه را از امرای پادشاهی متخلص گو امیند خدیوگاه
لشکر پادشاهی جو چو پور را از دست افغانه باز گرفت چون سلطان محمود در سنه نهصد و هجدهم حج حجی بر سر درگشت شیرخان بلا مشا کت
بر شیند و بیگانه تسلط یافته قوت و مکتب هم رسانید و بر ملک با یون تا منق شروع نمود و بعد از آنکه با یون بدفع او متوجه شد شیر شاه صلح
نموده پس خود را با نوج و ملازمین گداشت که در خدمت حاضر باشند چون با یون تجزیه گشت متناهیت بر شیر شاه را از اجاگر خسته پیش
پدر آمد و با یون را در جمع گجرات و رنگی روی داد و شیرخان فرصت با منته باز تیر و برخواست چون از گجرات بمقام دست نهاد اول افواج
پادشاهی بر سر شیرخان متعین گردیده متعاقب آن با یون بر منوجه شد در آن زمان شیر شاه در نواح قلعه رهناس با سحر تیر شیر قلعه
نگر و دست و متوجه تاخت و تاراج اطرافش بود و بر اج چنانسان حاکم قلعه رهناس بوساطت برخی پیغام کرد که یون نخل و دینی من است اگر
از روی مردی و سروت اهل و عیال مراد یون قلعه جای دمی احسانی عظیم تا باقی عمر بگذرد آن خواهد بود و برین راه انجام زروعن ساسا
چنان فریفته خود کرد که اندک او باراجه سماجت نموده آخر با ارضاع کردن خود ترسانید راه بیاس ندین با جا گشت با آنکه راضی نبود قبول
نمود و اهل و عیال او در قلعه در آید آنگاه شیرخان چند صد و بی ترتیب داد و با هر دو قلعه و دو نفر افغان بهادر را بنا ب حفظ ناموس
سهره فرستاد و راه را که ستاره و دیش نزدیک لغزوب بود از سادده لوسه فرمود که فرجست مکنند چون دو لیله با قلعه در آمد و راه خود با معده
برای همان نواز سه و دلداسه بر دروازه جا نیکه مقرر شده بود آمده تنهت بخرم سراسر شیرشاهی گفته فرستاد افغانه نوسه چنگ یکبار
شمشیر با ملک کرده راه را مع بر ازمیان بریتج میدرخ گشتند و غر و دغلغل غنیمت از قلعه برخواست شیرخان نیز با فوج مسلح خود را بدر و از
رسانید با فغانه در راه بر روی او گشوده و اندرون گرفته اتباع او را همه بقتل و تاراج رفته قلعه چنان مستحکم در کمال هولت و آسانی بدست
شیرخان این قلعه را بدست آورده اهل و عیال خود را در آن جا گذاشت درین ضمن خبر فتوح شدن قلعه چنانچه بردست اولیا سے
دولت همایونی شیرخان رسید اگر چه ملول شد اما گفت که الحمد لله تبارک و تعالی مرا این حصار رفعت آسان رهناس بر از آن بخشید چون
با یون پیش آمد شیر شاه هم قاصد نیگا که گردیده پیش پیش میرفت آخر تاب متفاوت نیار و ده خود را کوهستان جهار کفند گشاید او
بر آمدنش از کوهستان ننگور و غالب آمدن بر با یون و شرح احوال با یون بفضل شده شیر شاه بعد فتح نانی بر با یون تالابور تعاقب کرده
از آنجا او سخنان ملامت خود را که متعده همیشه قوت باز می او بود با لشکر گران تعاقب پادشاه فرستاد و نامانمان و اوج تعاقب ده
معاودت کرد شیر شاه خود هم در پی او تا حلقه لشکران رفته برگشت و متصل که به بال هم قله بنیاد نهاد و بر هتاس موسوم گردانید و ده هزار
سوار برای سد راه لشکر پادشاهی و مالش کھکدان در اجا گذاشت و اسلام شاه آن قلعه را با تمام رسانید لقصه شیر شاه بعد تنظیم
و تسبیح معات آن دیار ناکره رسیده در سنه نهصد و هجدهم هفت حجی بر سر درگشت و در شیر شاه تعقیب یافت نهاد از آن بر
سر راه پورن مل کشود که نهم رسانیده تهر دسه و ز زید و دهر از ن سلطه و سندیه در زمزمه پاتران و نقصان گذاشته در حرم سراسر
خود داشت تا فتنه با قفقاسه حمیت اسلام و این سلطنت بنا دیب او بهمت گذاشت و قلعه را محاصره نمود و چون مل را عاقر حجت
را حیدر استدا می صاصلو نموده بعد از ایمان بیرون بر آمد علی سکه افغانی که غولان را با سناندینوا سکه بی ایما سنانه برین روشندان
که هر چند محمد و یمان پهل آمده چون این کار فزنان سلطه و دغلدار و قتال یا او بر اجها دست بجای شیر شاه با بیایسته کنی بقولان

آتش سوخت اما تاریخی داشت تا کید در شیخ قلعہ سے کر دو آخر ہمارو قلعہ مغتوح و مع شیر شاہ نیز از نصرا بدین بیرون شد سال پنج
او دین قلعہ ظاہر سے شود ایسات شیر شاہ انکا از صلابت او چہ شیر و زرب را بہم سے خورد و چہ گرفت از زبان مبارقا چہ
تاریخ اورا تشریح و در مدت حکومت او دست سال و کسے از انجملہ پانزدہ سال در امارت و ملازمت پادشاہان پنج سال سلطنت ہندوستان

ذکر اسلام شاہ پسر شیر شاہ کہ معروف بسلیم شاہ است

اسلام شاہ پسر شیر شاہ معروف بسلیم شاہ نام او قبل از سلطنت جلال خان بود چون واقعہ ناگزیر شیر شاہ مدعی دادارگان دولت و عیال
حضرت مشورت کردند کہ شاہنژادہ عادل خان غلط بزرگ در قلعہ زنجور و دست است و وجود پادشاہی بر پاسانی سپاہ و عورت
ضرور واقعہ عظیم بر خاستہ احتمال کلی درین دولت را ہمسے باید ناگزیر شاہ زادہ جلال خان غلط خرد اورا کہ بعضی از مشافحتہ
بود طلب شد اورا بصلاح استیصال قلعہ کا بجز رسیدہ و درینہ نہند و بچاہ و دو ہجرت بخت سلطنت معلوس نمود و کسے و خطبہ بنام او مبارک
شد خور اسلام شاہ خطاب دادہ بہرادر بزرگ بر گاشت کہ برای تسکین مغتوبہ آشوب و محافظت سپاہ بر این جرأت اقدام نمودہ ام
و در حقیقت بجز اطاعت امر سے دیگر منظور نیست شاہنژادہ عادل خان در جواب نوشت کہ اگر این گفتار فروغ راستی دارد تو ہم خان
دیگر چہا را میر کبیر را بفرستند تا دریا بخار رسیدہ و خاطر امطن کہ در آیندہ بند اسلام شاہ امر سے مذکور فرستاد کہ تسلی خاطر شاہنژاد
نمودہ بیارند بعد از آنکہ انکا بجز با کہ رسید شاہنژادہ عادل خان نیز از زنجور آمد و قرار بر ملاقات طرین افتاد سلام شاہ ارادہ کرد
گشت و غد سے در باطن اندیشیدہ مقرر کرد کہ زیادہ از دو سگس در قلعہ ہمراہ شاہنژادہ نیا بیچون تقدیر فرستہ بود کہ این اندیشہ باین
نمودی ظہور باید در وقت آمدن شاہنژادہ جمعی کہ بشہر و درون قلعہ رفتند اسلام شاہ بالفرض اورا ملہا الفانی عہد نمود و گفت کہ تا حال افغانان
را از تقویہ نگاہ بدستہ شد اکنون اینہمسے سپارم برادر گلان ازین کار انکار کردہ و دست اسلام شاہ را گرفتہ بخت نشاندہ و اول خود
سلام مبارک با گفت بعد از آن بزرگان کونیش و ہمینست تقدیم رسانیدند شاہنژادہ عادل خان همان وقت خصمت شدہ در میان رفت
اسلام شاہ با وجود این ہمہ اطاعت کرد از برادر گلان بوقوع آمدن طعن خاطر و داز سے اتفاقا بعضی امر تنگ و اندیشہ مندی بود و مبارک
ترنجیر طلبا دست غازی خان محلی فرستاد کہ شاہنژادہ رامیند کردہ بیار و شاہنژادہ بعد اطلاع بر این حتی نزد خواص خان و دیوات رفتہ انقض
عہد اسلام شاہ اورا مطلع کرد و آیندہ خواص خان ازین منی بر آشفت و ذوق او گشتہ بالک بسیار روانہ کرد و بطلب خان و دیگر امر کہ گذر
سلیق بودندا از اسلام شاہ رسیدہ شاہنژادہ عادل خان را ترغیب سلطنت نمودند اسلام شاہ شد ارکان این شورش پر درختہ قلعہ
دیگرہ را با خود متفق کرد آیندہ شاہنژادہ عادل خان با اتفاق خواص خان دیگر امر اورا حاجی اگر و آمدہ صفوف پیکار است بارادیت
العی شاہنژادہ عادل خان شکست یافتہ بطرف در رفت بعد از آن احوال او کسے را معلوم نشد خواص خان و عیسی خان نیز ہمیت خوردہ
کوہ کماؤن رفتند اکثر اوقات از کوہ برآمدہ و اسندہ کوہ کہ تعلق بہا دشاہ داشت تاریخ سے کوہ ند بعد چند گاہ قطب خان با عساکر
برسد انہا ستعین گردید چون قطب خان ہم در ترغیب آمدن شاہنژادہ عادل خان شریک بود بین سبب ہمیشہ از اسلام شاہ ہر کس
سید اشتہ از بجا نژادہ لاہور گرفتہ پیش عظیم ہالیون رسیدہ او قطب خان را بموجب حکم علی تنید کردہ و حضور فرستاد اسلام شاہ اورا پاد
کس دیگر در قلعہ گوالیا پنجوس گردانید کہ چہ رعیت پرورد و عدالت گتر سے داشت و بعضی صفات حمیدہ و دیگر ہمہ پادرسبان بود
ہما امر سے سپاہی پستہ را نہایت و لنگ و آزر دہ میداشت کی از تم طریقہ سے اسے او آن بود کہ از سر کہ آزر دہ میشد علوفہ را موقوف
داشتہ و جاگیر تغیر کردہ فرمان سے داد کہ با جمیعت خود حاضر بودہ بہ ستورہ فہیات پادشاہی کردہ باشد و در صورت تقاعد ملک ادنی
تعاون و عتاب سبب حساب نشدہ مع فرزندان بسیار است ہی و سید قطب سید را و آسود کے خوش بدار چہ کہ در حالت

ایده بکار + سپاهی که کارش بنامش بزرگ + کجا بود نند روزی هم بزرگ + بهایی هر خوشی تن سے خورد + نه انصاف باشد که سختی برد + چو دارند
کنج از سپاهی دروغ + دروغ بدیش دست بر تن برتین + همان که بشکر بجان پرورسے + که سلطان باشکند سرورسے + از نزوح
چنین امور یعنی امر اخترف شدند و اعظم هاپون حرفت بهیبت خان نیز در لاهور رایت اعتلا برافراشت و خواص خان و عیسی خان از
طرف کماتون در انبیا متصل سهرند رسیده شورت کردند که تا بنزاده عادل خان را طبعی شسته تسلطت باید برداشت اعظم هاپون که
خود اراده سلطنت داشت قبول نکرد و خواص خان رنجیده به حکم برخاسته رفت و عیسی خان خود را پیش همام شاه رسانید و نظر هاپون
دیگر نیاز بان متصل انسا که صغوف آراسته با اسلام شاه آمده پرکار و باندک جنگ نهم گشته اداره دشت او بار شدند معیسی خان بر اعظم هاپون
خواست در رویه مبارک با فتح میدادند زنده قعدا اسلام شاه نماید فیلیان از یعنی واقف گشت و کاری از پیش زلفت القصه نیاز بان
گرینچه در دهنکوش نزدیک روه اقامت و ورزیدند و اسلام شاه تا پیشاس تعاقب کرده مساودت نموده گویا المبار رسیده روز سه
شجاعت خان را شخصی نامگان از خمر زده بود او مسوخ این واقعه را با شماره اسلام شاه تصوم نموده متوجه کردید و از حضور گرینچه مالموه
رفت عیسی خان با بابت بنر اسوار ارتقا تعاقب او متعین شد و محاربات متواتر نموده شجاعت خان را تا خرساقت بالفرو شجاعت خان
اطلاعت کرده و حضور آمد بعد چند گاه مسود عنایت گشته باز حکومت مالموه سرفرازی یافت چون ظاهر شد که اعظم هاپون در دهنکوش
اقامت ورزیده دران نواحی مصدر فتنه و فساد دست بنای رفیع این شوخس خواجہ ولس را که از عمده امر اکوالا شان بود با بست نزار
سوار متعین نمود و خواجہ در جنگ شکست یافته رو بفرار نهاد اعظم هاپون بعد فتح تا سهرند تعاقب خواجہ ولس نمود و لشکر یا نش بر تعقیبات
دو بات پنجاب دست تظاول دراز کرده مال و دولتی سکنت آن دیار غارت نمودند شورش عظیم و حالتی غریب بیکان آن اسجاردونی داد
بنابرین اسلام شاه با لشکر گران و توب خانه فراوان از دلی بر آمده عازم دفع نیاز بان گردید اعظم هاپون که رئیس آن جماعه بود تا باب
مقاومه نیامده در دهنکوش متحصن گشت و لشکر اسلام شاهی قلدر را گرد گرفته اسباب فدا گیرسے میباردند شکست بر خالفان افتاد اعظم هاپون
گرینچه در کوهستان لکلران رفت و سلطان آدم لکلر بنامه بر دو اهل و عمال و مادرش در دست مردم پادشاهی اسیر شد لکلران اسلام شاه
بر لکلران لشکر کشید سلطان آدم آناه بیکار گشته باز مصاف داد و آخر الامر سلطان آدم عاجز شده عذر خواست و اعظم هاپون را از پیش
خود بدر کرد و او فرار نموده بطرف کشمیر رفت اسلام شاه اندک تعاقب نموده برگشت دران سفر از راه ننگی اتفاق عبور افتاد شخصی کین کرده
شمشیر سے بر سر اسلام شاه انداخت اما کارگر نشد پادشاه جیتی و جلالی نموده بر و غالب آمد و دست خود او را بقل ساسینا با بجا اسلام شاه
از ان نواحی خاطر جمع نموده براه دامنکوه روانه دلی گردید چون نرسد که جموں بقصبه بن سید خیر آمد که کامران میرزا برادر خود هاپون
پادشاه در کابل از برادر شکست یافته با بنده نامی گلگ آمده نزد یک نیمه گاه پادشاهی رسیده است اسلام شاه او را خواند پس خود را
سخ مولانا عبد الله سلطفا پور سے باستقبال فرستاد اما نرفته میرزا آراورد ند چون میرزا در حضور رسید ایستاده اسلام شاه از روی
رعوت استخفاف و منظور شسته تمامه تعاقب کرد حسب الایامیر تورک با و از ملیند گفت که قبله عالم مقدم زاده کامل مجرا سے کند و آن
لفظ سه مرتبه تکرار یافته موجب آبروی میرزا گردید آخر الامر اسلام شاه نیم قدر فاسته با میرزا ملاقات کرد و این حرکت زیاده تر عشت
خفت کامران میرزا شد چون از اینجا منصف واقع شد میرزا را نظر بنده براه برد او با بقیه از راه گرینچه و براه کوه سواکک تحمل مشاق
مانا الحاق پیش سلطان آدم لکلر رسیده سلطان او را دستگیر کرده بنزد هاپون پادشاه رسانید القصه چون اسلام شاه در دهنکوش
سبب شهرت یافت که هاپون پادشاه برای دستگیر کردن کامران میرزا از آب سنده گشته با ستیغ این خبر اسلام شاه از دلی متوجه
لاهور گردید و نگاروان تو چانه برای چربا با کن بعید و رفته بودند بنا بر عجلت بر کشیدن راه با سے تو چانه او میان مقرر شدند پس

کمان را در دهنش نهاد و مسمی کشید بعد رسیدن ملاها و خبر یافت که پادشاه بعد گرفتن کامران میرزا از دریا سبند باز کابل مرخصت کرد
 اسلام شاه از آن دیار مراجعت نمود در مجامع داشت که لاجپور شهر سیت بزرگ و در اندک فرصت تجمعات پادشاهی و سامان لشکر با و
 سپاهی بزرگ و سوار و پیاده را در آنجا جمع کرد و از آنجا به سوی کابل مراجعت نمود و در آنجا قلع و معرکه کرد و کوهها متعارف هم و کوهها متعارف هم و کوهها متعارف هم
 آن قلاع آسمانی ارتفاع بنظر نظر گریان از یک قلعه زیاده نمی نماید وصول لشکر با بان قلاع شکل و بر تقدیر وصول بر سکنه انجمن است
 سبب دشواریهای گوارا فرادان دارد و از قوه چند آنکه خواستند میسر گسین این اراده او پیراهن نور یافت چون کوهها رسید در آنجا متعلق
 اتفاق افتاد و محرم تاریخ شیر شاخی که او هم از آنجا غنیمت می نگارند کفری که در زمان اسلام شاه بدید آمد که نامقید بود و لا اله الا الله
 احترام از منکرات خندان نمی کرد و بعدورت انانی و محبت منمکان لذات جوانی رغبت داشت اسلام شاه که پاس خواست بر سر بسیار
 نموده باری او را پیغام انعت از چنین مجالس از حاکم کرد او نشیند پیش خود بنیعت طلبیده تقدیر کرد و گفت که اگر باز بر سر
 این کار بار می رسد تو را خواهم سوزانید فقیر کمال بی پروائی گفت که اول تو خود را از سوختن باز بماند بعد از آن الهی بوزان
 و برینت تضایحان روزی از روز دیگر و از نزد یک بقدر اسلام شاه هم رسید و حدتی داشت که اسلام شاه س غلطیده و میگفت که سوختم
 بهین حال بعد یک دوسه روز رخساری از دنیا بریست گویند و تشیید تو این عدالت و تو را بعد سلطنت مانند پند بیدل جدم سر
 میداشت و بعد او دست اتویا بضعه غنای رسید از نواب تانگه که در میان مرا با که شیر شاه اعدا کرده بود یک یک ساری دیگر تعیین
 بدستور پدر برای مسافران طعام از سر که خویش مقرر کرد تا کوهها و یان بر گنات برای گنای داشت سر شست کاغذ زلفه و غیره میان حال
 رعایا و زنده بیدار آدای و از فزونی زرامات و دیده بانی منیض حاصلات و گزارش نیک و بد بر جا اختراع اوست ملک گیر س و جهاندار
 و مراسم عدلت و انصاف و انتظام مہام در اقل ایام بنوعیکه ازین پدر و پسر بطور رسیده از سلاطین گذشته سبب کثرت آن می و سپند
 مدت سلطنت او هشت سال و ده ماه و هشت روز *

ذکر فیروز شاه بن اسلام شاه بن شیر شاه

بعد رحلت اسلام شاه ارکان دولت و اعیان سلطنت فیروز خان را که در عمر ده سالگی بود بر تخت نشاندند اسلام شاه درین حیات با زوجه
 خود بی بی کیلیک که مرگ این فرزند تو بر دست مبارز خان برادر دست اگر سلامتی بود و از اینجوی دست ازین برادر خود برادر و
 بگذار که من اورا از زمین بر دارم او جواب میداد که برادر من در دولت تو بعد بی غیرت سگزاران را بر باد پادشاهی کاشیت من یک
 برادر دارم اگر او هم بنشیند سلطنت تو مرا چلدت زندگی خواهد بود آخر آنچه اسلام شاه بنظر درین دیده بود زن اورا در منزل داشت
 و بعد سه روز از مجلس فیروز خان بر تخت سلطنت مبارز خان بطبع سلطنت تصدیق او برادر خود کرد و اندرون حرم بر آنو عیقه هم نشیند
 و آمد بی بی بانی آشرفزارت از انصافی حال او دیده بر چند بجز و الحاح و گریه و زاری نمود که دست از قتل پس برادر و حقوق میانها
 مرا که از دست اسلام شاه مکرر ترا بماند جان بخشی که کسانیده ام فراموش کن و طفل مرا بخش کن من دست او گرفت بهر جا که گویی بر دولتم
 بی جای سنگین لی قبول کرده فیروز شاه را باقی ترین وجوه گشت و حمران دنیا و آخرت برای خود اندوخت مدت سلطنت آن طفل
 مظلوم سه روز *

ذکر سلطان محمد عادل شاه معروف بمبارز خان برادر زن اسلام شاه

سلطان محمد عادل شاه عرف مبارز خان عدلی بن نظام خان برادر شیر شاه در سنه نصد و شصت و سه بر تخت سلطنت جلوس

سکه و خلیفه نام خود کرد و سلطان محمد عادل مخاطب گشت اما در افغانه بلفظ عدلی شهرت یافت ابواب خرابین کشود و مانند سلطان عثمان
 درست بیند امسال کشاده شمشیر خان برادر خرد خواص خان را که غلام زاده شیر شاه بود وزیر عظم و دار علیه ممالک ساخت و همیون بقال اسکن
 بر او از سه پیش او و شتبار یافت ابن همیون در اتمه پیش که چهار تهراران بی کلی همک شورشور فخری لعیوان هزار دوسه اسلام شاه و کاندان
 سیکه و بعد چند سکه بلطافت بحیل خود سرکار اسلام شاه کرد دید چون طالع او آمد که در اعتبار سے یافته از اعتماد گشت و در اکثر نامور
 ملکی و مالی دخل یافته بعد از آنکه سلطان محمد عادل پادشاه شد همیون حتمه علیه گردید و رفته رفته جمع سمات ملکی و مالی با وجوع شد چنگ
 سخیلاب بخت رومی مخالف شد بعد آن را جو بکر حاجیت خطاب یافته که سلطنت از پیش برد اگر چه اسم سلطنت بر عدلی بود اما کار و بار
 جابنا بی همیون تلخ گشت و دشت نظر و نسق مملکت بد نظر و انصب حکام و اعطای جاگیر بود از نظام عسکر با اختیار او بود و فیلیانه و خزانه شیر شاه
 و اسلام شاه در قبضه او گویند بد قیافه و فکر و نظر و کوتاه قد و دراز اندیش بود سوار اسپ و دست و شمشیر در کمر نمی بست همیشه سوار
 نیل میکرد اما شجاعت و دلورس بر تیر داشت که از طرف سلطان محمد عدلی با افتخار نیک مدعی سلطنت بود دست و دو جنگ خود طغر
 و مسعود گشت و از عقل و پیش هم چنان بهره داشت که تیسر فر مانروانی و کشور کشانی آنچه از زولطهور رسیده از زولساکه افغانه مسکه
 کرد و جمع افغانه را بنحوی مطیع و متقاد خود نموده بود که احد سے را مجال سرتابے و سر از خط اطاعت او بیرون بردن میسر نبود
 القصد بعد چند نگاه افغانه از سلطان محمد عدلی برگشته هر یک بهر نصیحت لغو و زریه و فتنه و عظیم بر ناست شاه محمد قرطی و سکندر خان
 پیرش پیش روی سلطان محمد عادل گفتگو می ناهم و او کرده بسیار می گفتند و خود نیز گشته تلخ فوج خان برادریلیان کلانے
 در دیوان خانه سلطان عدول از اطاعت نموده از گوا البار بر کنار دریای گلنگ رفت و جمعیت فراهم آورده لوامی مخالفت بر او رفت
 همیون با لشکر بسیار رفته او را شکست داد و ابراهیم خان سور که خواهر او در عقد کج عدلی و از بنی امام شیر شاه بود و مخالفت و زریه
 اکثر کشتنات نواحی دلی را تصرف گشت و امر آ بسپار با خود تمین کرد از این عدلے تاب نیاورده لطف قلع چاڑه رفت احمد خان
 سور که برادر زاده و داماد شیر شاه و خواهر دیگر عدلی نیز در خانه ادو خود را سلطان سکندر لقب ساخته بر ابراهیم خان رفت لشکر
 ابراهیم خان هفتاد و نیر سوار بود و سکندر رفان و وزیر سوار داشت تسلیمات سبحانی سکندر خان غالب آمد اگر چه دلی را تصرف
 گشت و از سند تاربا کے گلنگ تمیر او در آنجا است که شرق رویه رفته مدعیان حکومت را از میان بردارد و بسبب شهرت توچه
 پادشاه از کابل سمیت هندوستان در آره متوقف گردید همیون از جانب عدلی با لشکر بسیار با لصد فیل نامار و قویخانه سبے شمار با
 ابراهیم خان جنگ کرد و مطهر گردید و بعد هلمیان از طرف او بسبب چاڑه رفته رفیق سلطان محمد عدلی که دلی لغش بود گردید و از پیش
 او بر سر محمد خان سور حاکم نگار که علم مخالفت بر او داشته عازم جو پنور و کابل و آگره بود رفت و در موضع جیره کشته دوازده کرد و بس
 کالهی حجاج و عظیم نموده و مخالف را شکست داد و محمد خان در زریه گاه شمشیر شد و کار همیون بلند سے پذیرفت اما بنا بر تسلط سکندر
 بر آگره و غیره از آره لسیطرت با مقرون لصبواب ندیده بجانب بهار و بنگاله راهی گشت بقیه حال عدلی همیون در همین سوانح ایام
 اکبر پادشاه گزارش خواهد یافت اکنون ذکر آمدن هایلون پادشاه تیسر هندوستان و مطهر و منصور شدن او بر سکندر و قطع طاع
 رشته سلطنت افغانه از هندوستان سبب تراست مدت حکومت عدلے فریبے و سال و از ابتدای شیر شاه تا عدلی نگر شایسته سال
 ذکر آمدن هایلون پادشاه تیسر هندوستان و مطهر یافتن بر افغانه و رحلت نمودن ازین جهان
 چون هایلون و کابل شنید که در هندوستان بهر نظر سے از اقطار افغانی لوامی حکومت بر او داشته دوم استقلال نیز بدولت گویا
 شده نصنت تیسرین مملکت مدین مصلحت دیده در سند هندو شمشیر و دو چهر سے منعم خان را بحکومت و حراست کابل گذشت

طیقت شدید و شان نهضت نمود روزی که میخواست روانه شود دیوان حضرت حافظ شیرازی که سید شهبان لقب و سرورش
 بی غیبت طلبیده تفاوت نمود و دیوان بیت بشر گشت بمسیت دولت از مرغ با یون طلب و سایه اوچه ناک با نزلغ و در غن شهب
 جنت بنود و شاهزاده محمد اکبر با هم راه گرفته با سه هزار سوار بر راه کعبه روانه شده کوچ کوچ قطع مسافت نموده بلا مجور رسید ناخنه
 آنجا با ستاعت صیحت سلطنت مرکب جاپونی برگانده شدند و لا مجور ب جنگ تعرفت اولیای دولت همایون در آمدند رسیدن بلا مجور
 افواج قاهره و دیگر گری برام خانان فاختانان بجانب بالند هم و غیره تعیین فرمود و در مرتبه دران نوای جنگ در میان آمد و فاختانان
 مضطر و مضور گردیدند آن فاختانان از رویای تسلیم غیر زبوده در جالی باجی و اثره بطورش خون برافاخته زحمت و جنگ عظیم نموده بنیای
 آسمی ناخنه را شکست داد و فیصله رسد و دیگر اسباب بدست همادوان فرزند آمد فاختانان لعین فتح در سر بند رسیدن درین وقت سلطان
 سکندر را از استعین خبر غلبت بر ضدیه و شکست یافتن لوکران خود آرا کرده کوچ کرده باهشتاد هزار سوار و فیصله تو چنانه بسیار در نزدیکی
 سهند آمد و در معرکه خود خدنی ننده سهند کا زار شکست فاختانان شهر را محکم کرده و بقصد ورود مدافعه کوشید و عارض متضمن
 نمودید و با یون جنگ استقامی مقدم او نمود و همایون با وجود عارضه تو لنج را با مجور نهضت فرموده و بعد قطع مراحل در سهند نزول
 اقبال فرمود و صعوفت بیکار آراسته مقابل بنیم که انصاف مضاعف لشکر او بود بنشسته هر روز جنگ توپ و تفنگ در میان می آمد
 بعد چهل روز پیش را قسم داده بر سر توپ مخالف ریخت تا ناید و نقرت از روزی که فتح و نظیر نصیب اولیای دولت همایونی گردید
 شکست برافاخته افتاد و سکندر از آن معرکه برآمده روی فرار کرده سوادکده آشته بقصد مالکوت اقامت و زریه همایون شاه ابوالمکارم
 را با لشکر گران از سهند بجانب لاهور تعیین نموده فرمود که اگر سکندر از کوه برآید مدافعه نماید و نیز مهمات ولایت پنجاب را نشیت دهد
 و خود بیعت و بفرز س از سهند روانه نشده با راه سلطنته دلی نزول اجلال فرمود و از سر نو اکثر بلاد سهندستان بقصد تعرفت او داد
 امرالی که درین مهم صدر تیر و درت شایسته شده بود و بدجای کسب لائقه سر فرز س یافتند و سکه و خطبه بنام همایون را بچ گردید و نفته
 و چون که بخت خفته بیدار شد بنگه گمانا یافت جنگی که ما و او پذیرفت بقصد این سال همیشه عشرت در دار الملک علی گذرانید
 درین اثناء عرض رسید که سلطان سکندر را که گهستان برآمده بر برگشت پنجاب دست تعرفت در آرزو و تا برگشته حماره و پیشا که
 شروع تحصیل مال نمود شاه ابوالمعالی از بخت کسپا همراهی سلوک ناهنجار داشت مدافعه غنیمت از دست او سر انجام نمود است همایون
 نفس امیعی نموده برای رفع این شرورش شاهزاده کامگار فرخنده اختر محمد اکبر با برام خان فاختانان روانه فرمود و هنگام خصمت
 انواع العاف پد رسالت بحال شاهزاده معروف و آشته این قطعه بر زبان آورد اسپات جلعلی چون تو اندر دو دو نام
 چرا بر من نباشد چشم خانم بهر کاره س زبندان یابیت با ده زخم و ملک بر خورد اربت با ده شاهزاده جوان بخت بعد خصمت از
 حصن قطع مراحل نموده در نصبه کلانوز نزول اجلال فرمود و سکندر را زاره و آره امتناض مرکب بصورت از تعرفت باز کشیده و تعلقه مالکوت
 که ما من او بود در فتنه متحصن گردید

ذکر حلت همایون پادشاه

چون بقا حاضران فرید کار و حکمت را روزی که چند روزی در دنیا برای کار س که با بدبهره از وجود او داد و بد آخرت طلبیده اند همایون را
 همه زمان زندگی بسر آید با علم نجوم و معرفت کواکب شوق داشت روزیکه لحظه طلوع مسابلی زبهره بود وقت شام فرم دیدن آن کسب
 پربالاسه سفت کتاب خانه برآمد و بکلمه استاده اراده فرود آمدن نمود و موزن شروع بانگ ناز کرد و او بتعظیم اذان بر زمین دو مداره
 نشسته بود و بجای زمین از ریاضت صفا العزیزه که در پشت سر عضا اغزی و همایون بسر و در آمد سلطان غلطان بر زمین رسید و عضا

بیرام خان پاس مرسته بادشاه کرده بعرض رسانید بعینت چه حاجت تیغ شاهی را بخون برکش آوردن که خوشیغ اشارت کن
 بچشمی یا با برده بی این بگفت و پیش سخا نمود و بصبر صام خون آشام من او را از بر سر سبک ساخت سردار کابل و قش بیست
 فرستاد بر در کشیدند بعد از قتل همیون با احتمال روانه شده در در الملک دلی نزول اقبال فرمود و جشن شادمانی ترتیب داد و بر سر
 جهانیا نی محمد داغبلوس کرده در فرجام آوردن پراگندگیها سسه امور سلطنت تقید ورزید سواد اعظم هندوستان از فرغ معرلت
 شاهی رونقی تازه پذیرفت امرای که بعد تر در دات نمایان و محاربات شایان شده بودند خجالت لائق و جاگیزنا سبب فرورشته
 برای آنظام اطراف ممالک دستوری یافته مولانا ناصر الملک عرفت سپه خان لطنبط و ولایت میوات تعیین گشته بدینهمون را که
 چشتا دسال بود از قصبه دیو لیس مسکن او بدست آورده زبانی دین اسلام کرد او جواب داد که هشتاد سال عمر کرد نامور دین کیش
 سیر برده با این خود را فدیکار را پرستش نموده ام اکنون دمی پیش نیست چکو تترک دین خود نموده انقیاد دین دیگر نمایم ناصر الملک
 جواب آن نیز بان شمشیر داد و بجا بردار از هم گذرانید *

در بیان فتح مانکوٹ و اخراج سلطان سکندر و قتل عسکر و فرغانا

چون بعرض که رسید که سلطان سکندر از کومستان برآمده در حجاب شروع بشور مشق تحصیل مال بعضی برگزانت نموده: ان
 ویرفته بر پاست قلع و قمع او ضرور دست از دار الملک دلی بسبت پنجاب نصفت نموده اقله قمع مراحل در قصبه و محیره لکه کنون
 منور پوششورست نزول اجلال خود را هم چندم زبان لگلوٹ و دیگر را جا و رایان کو بهستان بلازنت رسیده که خدمت برستند
 در آن وقت که از کتاب جناب حافظ شیرازی ترجمه اندک حاصل تعاون نمود دین بیت برام بعینت سکندر را می بخشد آید *
 بزور ز میر نسبت این کار چنان این اشارت خوشوقت شده متوجه پیشتر و بیایان قلع مانکوٹ که سلطان سکندر درون آن
 متمحصن بود و نزول نموده محاصره فرمود جنگ تنگ میان آمد سلطان سکندر با متلع خبر گشته شدن همیون اقبال فتح عسکر تپا
 گشته ظاهر جنگستان بود و درینو لا شنید که عسکر که در نواسه چنانه گنده اقامت داشت خضر خان ولد سلطان محمد خان سوکر
 و خطبه بنام خود کرد و سلطان بهاد و خطب خود مغر زوده با تمام خون پدر خویش که در جنگ همیون گشته شده بود با عسکر جنگ کرده
 نالاب آمد و عسکر در زرم گاه گشته شد سکندر با دو کچمین اخبار فاعنه را عاری از اقبال شمره بدست و با گردید و عثمان جرات
 از دست واده زبان مجر و آگسار کشود و اسد عا نموده که یکی از نیده های درگاه و الا جاه دست گرفته مراد حضور رساند حسب التماس
 او میر شمس الدین محمد انکه خان و مولانا ناصر الملک برک المینان خاطر او آوردنش و حضور نصفت یافته سکندر فرستاد *
 را با غار زاریافته التماس خود کرد صدر تقصیرات عظیمه شده ام روی آن ندارم که در حضور رسیده غدر خواری نمایم بالفعل بی خود را
 بعینت فلک ریشه و فرستیم به چندین گاه خود هم پنجاب و الا رسیده ناصیه ساسی عیوبت خوا هم شمه التماس او و حضور واجتنبان
 گشت حکم شد که سکندر بطریق پخته رفتن آن ولایت را از افغانان برآورد و متصرف شود و پسرش و حضور او را رسیده خدمت
 بجا آورد سلطان سکندر بی خود را بدگاه فرستاد به سمت پند رفت و بعد دو سال در جهان حد و مسافر ملک نیست کردید و در فرغ
 سائل و در جلوس فرستخ قلع مانکوٹ و اخراج سکندر و اطمینای شوب و فتن ملک پنجاب صورت گرفت *

در بیان بی اعتمادی های بیرام خان و انجام عمر و اقبال او

چون که پادشاه بیضا ضا سه عمر در امور جهان بانی گشاسته حال سے در زید و سر انجام مهمات مالی و یکی بیرام خان قلی خان
 از عهد جهانلو بادشاه مروض بود و اقتدار و شوکت خان خانان از مرتبه لوکر سے و در بر و کالت و امیر الامرائی در گذشت و دولت

اور جمیع کارخانجات و تمامے معاملات جنوسے قومی گشت کہ بالاتر از ان شعور نیست مستی دولت و اقتدار زور آورده عمل سیراجمان
کسے را متعجب و سلسوب اہل علم گردانید و بعضی امور نا لائق از دل بطور پیوست از حد لگنا باقتناعی شہم شریکی مناصب عالیہ دیگا کہ باسے
آبادان سیر حاصل سیرا رتقای خود گرفته پانید اسے بادشاہی سلوک ہاسے ناپسندیدہ ہی نمود و اگر باخرد سال تصور شود و غلبہ و
غفر بر خاندان و نظم امور جہان با نیر و عقل و با زوسے خود ہی دست از گتختی و بسے باکی ہاسے عظیمہ او آنکہ ترسے بیگ خان را کہ
از امر ای کبار بودیے حکم کہ قبیل سائید و مصاحب بیگ را کہ از زمان والا بود نیز سے اطلاع کہ گشت و مہمانان امر الملک را کہ از بیجا
او بود و نارضدات پسندیدہ مورد عنایات اگر گشتہ مقبول ہا را گاہ بود و مغز دل اہنصہب کردہ روانہ کتبا بندہ گردانید و چھتین با اکثر
مخلصان اکیر سے دشت پیش ہی آمد روز سے فیلی از فیلیانہ کسر کار دلاستے اعتبار فیلیان بر فیض سیرام خان دوبدہ فیلیان اورا
گشت خان مراعات ادب ملحوظ انداشتہ فیلیان بادشاہی بر قبیل سائید و نیز روز سے سیرام خان دگشتی نشستہ سیر در سیرا مینا بود
یکے از فیلیان سہ سر کار والا در جوش و خروش مستی بدیدہ در آمد و سہر گشتی آغاز کرد چون گشتی نزدیک رسید فیلیان سیرا مینا سہی دویہ اگر
فیلیان آن فیل را بزور گناہداشت اما سیرام خان را ازین حرکت داہمہ از طرف اکیر ہم رسیدہ آرزوہ خاطر گشت اکیر استماع
این احوال فیلیان را بستہ تر زو خان خاندان و فستا و اولہد عنایات بسیار فرمود چون ایام ادبار او نزدیک رسیدہ بود پاس ادب
و آدمیت را از دست داد و فیلیان بگینا ہا را نفاق گشت و ازین قبیل اکثر بار صدر رے اسے ہا گردید از سونج جنین امور
غیر مستحسن مزاج اکیر با شفت و شرک مدارا نمودہ در تہذیب و مافقہ افتاد و بعد اندک زمانی با چند سے از امر ایہانہ شکار را از گاہ پلیدہ
در درہلی رسید و بشہاب الدین احمد خان صوبہ دار در پل این را از سر بستہ در میان آورد و فرامین مطلقہ با امر ای کہ در اطراف بودند
امدار یافت متعین آنکہ خاطر اقدس از سیرام خان متفر گشتہ تمسخت امور سلطنت بروقت بہت خود گرفتہ ایم ہم کس ارادہ
نہنگی دارد بگاہ آمدہ حاضر شد و سہر شمس الدین محمد خان آنکہ را از سہر ند طلبد شتہ علم و فقاہت و حسن طوع و منصہب سیرام خان باو
فرمود اکثر امر از اطراف آمدہ حاضر شدند و امر ایگہ نزدیک سیرام خان بودند نیز از سہر ہد شدہ و حضور رسیدند سیرام خان با استماع این خبر
عجز و نیاز بسیار و معاذیر پیشیا نوشت کہ جواب داد آمدن او در حضور شناس نیست بہتر آنکہ روانہ مکہ معظمہ شود و بعد از ان کہ
مراحت نماید مورد الطاف خواہند سیرام خان چون رحمت سفر مجاز یافت از گاہ برآمدہ بعد رسیدن در میوات اسپر سلطان
سکندر افغان و غارتخان سور را کہ با اولو و نذر خص کر دو گونید کہ وقت حضرت ایما ہی کرد کہ در مالک محو و سہر جمل اندازند و خود را از
پنجاب نمود کہ با استماع این خبر فرامی متعین ہوا عطا پسندیدہ امدار فرمود سیرام خان با فراسے فتنہ پر از ان وجہ جاہ و توجہ
و سخوت اقتدار کید داشت و بیگانہ سیرت و چید گاہ پیش رای کلپان ملی زمیندار باجا آسودہ بہت پنجاب روی آورد و بدہ
از روی کار برد شتہ یعنی فرسخ در زیدہ برآہ عبند و تجارتہ در پنجاب رسید اکیر سہر شمس الدین محمد خان آنکہ را با امر اسے دیکر کھا فتنہ
او متعین فرمود و خود نیز در پے او از درہلی ہفت نمود آنکہ خان گرم دست شتافتہ در رسید و در میان دریا سلیج و بیابہ در جاسے
موضع کو جاو را بپر گندہ در ادک تاسے عسکرین اتفاق افتاد و محار بظلمت روی داد سیرام خان غالب آمدہ بر لشکر بادشاہی حملہ
آورد چون زمین شالی زار و گل لاسے بسیار بود با ی لشکر سیرام خان در گل فروخت و لشکر یان آنکہ خان حال مخالفان بچینوال
دیدہ اکیر سے را بتیر و عقند و بسیار سے راعلت تیغ میدر بے نمودند و ہر سے را امیر گرفتند سیرام خان بشہادہ دین رحمان تاب
نیاد و دہنہم گشت و در پناہ را بگینش زمیندار و مار پور کہ در کوہ سواک و قسمت رفتہ و تلوار اقامت و زیدہ خیزین مستح
و ذنرل سہر بعضی سے بادشاہ بعد از ان کہ این نوید بلاہور گشتہ لعین بردہ بعد چند روز از انجام مراحت نمود در واسے تلوار

نزول اقبال فرمود که میان پیچوم آورده بعد جنگ بسیار رو به نیرت نهادند بیرام خان چون صورت ادمار در آینه احوال خود مشاهده کرد
 عند تلقیرات و دعوات بسیار بجهت بادشا و محروم داشت و دستد نامو که سکه سکه از حضور آید دست مرا گرفته باستان والا حاضر
 سازد اول مولانا عبدالقادر سلطان پور سے لشکر و سپه و م الملک عبدالرحمن خان مستین شدند فرشتا و با نوارع و لاسا و دلده سے
 بیرام خان را آورده رویاک در گردن انداخته حاضر کردند او بجهت رسیدہ گریه بسیار کرد و کلبه ز روی عنایت رویاک اگر در پیش در
 ننوده بپستور سابق حکم نشستن کرد و در آخر مجلس بچون شود سے نصرت سفر بخماز داد بعد اتمام این همه زیارت عالی متوجه دلی بیرام خان
 روانه مکه معظمه کردید این مقدمه در سال ششم ملبوس بپوشاک و ادا القصد بیرام خان بعد قطع مسافت در شہر بیتن از صفات احمد آباد
 کجرات رسیدہ روز سے چند بنا بر برف ماندگه مقام نمود مبارک خان نامے افغان لوجانی که پدشیر در جنگ ماجھی واره که افغانان
 را بایر ام خان در رفات بہا یون بادشاہ روسی وادہ بود کشته شدہ نزد موسی خان حاکم آنجا قیام داشت بان مقام خون بدرد و
 قصد بیرام خان بجا طرود در اتفاقا روز سے بیرام خان بسیر کولانی بزرگ کرد میان آن کشیمینی کولوبک شہنشاہ نشسته رفت بپیکام مراد
 چون از کشتی برآمد مبارک خان مذکور با پهل افغان دیگر رسیدہ چنان نمود که بقصد ملاقات میر و سپہین گذر دیاب رسید چنان بعد بپیکام
 بیرام خان زد کہ از سینہ برآمد و دیگر سے شہر سزده کارش تمام کرد چینی از فقر اقبال خوشه ادرا کہ در بپیکام شدات یافتہ بود بر دستہ
 در عالی مقبرہ شیخ نظام الدین بجاک سپردند بعد از آن استخراش شہد مقدس رسیدہ شاعر سے این رباعے در تاریخ شہادت او گفته
 رباعے بیرام بلیون کوی چون لبست اجرام سے نرسیدہ کجیہ کارا گوشت تمام نہ نایخ وفات او بچشم از عقل بگفتا کہ شہید شد
 محمد بپیکام سے بیرام عبدالرحیم بپیرام خان کہ سالہ بود در حضور اقدس رسیدہ موراد اقبال گشت که دست نوازش بفرق اولگا
 بخطاب بپیرام خان سے خواند چون بہرین رخند و تیر رسید و مہد رختا پسندیدہ گردید بخطاب فرزند پیرموراد خان غمانا سپالار
 و منصب پنج نزاری کہ در ان زمان زیادہ از ان منصب و خطاب بود در عزت برافراخت چنانچہ فتح ولایت کجرات و ٹھنہ و دکن و
 کردہ بعد بوقت راجہ تو در مل نظم و نسق امور وزارت اعلیٰ با تعلق یافت و خان غمانا کی کمبوز سے دلہا فت طبع و بہت کا
 و شجاعت فطری سے وجود مایکان در سہد و شان شہرت دارد بہن خان غمانا است القصد چون بیرام خان از میان رفت
 اگر بنیوس خود در انجام مہم سلطنت و جہانداری سے قطع و قطع مخالفان و اعاد سے متوجہ شدہ

در بیان تخریر ولایت مالوه

چون باز بہادر و دلشعاع خان لشکر شجاع دل خان افغان کہ از امر ای شیر شاہی بود در ولایت مالوه حکومت با استقلال داشت
 از سستی جمعی و جوانی و مستلذات نفسانی و بجمت زمان و مجالست نسوان بسر برد سے در بسیارے از اوقات صاحب جمال و دلبران با شج
 و دلال فراہم آورده اوقات در شہتیاات نفس گذرانی سے از جلا انہار و پستی نام مشوقہ داشت کہ از آوازہ حسن لغتہ جمال و عالم
 مالامال بود لطف مجذبه از شہر نوری رحمت چنگ از خندہ پر شور میرحبت بچکار خوش از رشک و غمی بگرفتہ آفتابان زبا
 بیانش بچمیل بزرگش از سرگندہ زہرگان بر بگلہ باناک اندازہ دولمش از شہر در شکر نیرہ دیانش در کل شکر آئینہ بپیر حرج
 کس پیدا کردہ بود کہ در ویش بیند و شنیدہ انگہ و دیدہ باز بہادر رفتہ دل جان در جنبش مذاکرہ گرفتار و ام عشق او گشتہ بود و لطف پائے
 سے نظیر و سرور و کجربان سہد سے ہی لبست نام خود روپ متنی را یکجا سے آورد و شہان روز با شمع لغتہ و سرور و اوقات غریب را
 ضایع بیند و در شرب ملام صبح و نسام گذرانیدہ روز از شہر نمی شناخت و اوقات حیات را بنا بایست مہر و نر می ساخت تربیت
 نباشی دولت خود ان کسے خراب کندہ کہ شہام سے خورد و صبحکہ خواب کندہ چون بستی مایے او و پرالگندہ کجہا سے ولایت

عمر بن ابرهه رسید عساکر منصور ره سیر کرد که او هم خان بنا بر استیصال آن بدحال فوج خلافت مالوه متعین فرمود او هم خان بعد سطر
 مراحل و جوانی شهر سالنم بود که دارالایمان بود و رسید باز بهادر که تعلقت و بیستی زندگانی میکرد و وقتی مطلع گردید که پیش فیروز شهنشاه اورا
 محاصره کرده بناچار صوفت آراسته آماده یکبارگی دید و بانگ زد و خور در راه فرار گرفت او هم خان اندیشه بریت او پیشتر آورده بغیر ابراهیم آورد
 خزان و دو فائن گرم گرم دید مخصوص دریم رسانیدن زمان سرانیده و رقاصه گرم گرم ترگشت لغوی ضبط لغده جهش و بدست آوردن اکثر نژاد
 کسان را بحسبت و جوی روپ ستمی بر ملکها شتون باز بهادر در دینتگام انهرام کسان خود را بر لیلی قتل زنهاست مجبور بود بریم سهند وستان
 که در بایان حوادث عظیم عورات را به تیغ بید رلیغ سے گذرانند و آن را جوهر سے نامند فرستاده بود و آن سنگین دلال و فوژاد اکثر ستمی کرد
 را ازیم گذرانیده خون بیکمان بان چند را بنجاک رنجیده بودند و نوبت قبل روپ ستمی رسیده علمیه بی باک رنجی چند باو هم زده هنوز کارکش
 تمام نکرد بودند که لشکر منصور در رسید و آنها را آن قدر فرصت نشد که کار روپ ستمی با تمام رسانند او هم پیش او هم خان حاضر آوردند
 آن سینه کا را التماس نمود که رنجهای کاری وارم بافضل هم ادره خانه شخصی نگاه دارند بعد بر شدن خدمت حاضر معیتو انهم شد او هم خان او را
 در خانه مشیخ عمر نام در داشته که به تقوی دران دیار شهر بود گذار داشت روپ ستمی و عورات در ویش سیر برده معا لوج خود منو دانا
 به شد لیکن زخم فراق باز بهادر که در لش بود یعنی شدم مصرع زخم چیران نشود به زهدا وای حکیم چه او هم خان از غایت شوق
 پیوسته خبر او سے گرفت چون روپ ستمی صحت یافته غسل نمود و جایی غدر سے ناماندا التماس مشک بخیزد که فوژاد دیگر خوشویا سے
 نمود تا خود را آراسته و تعظیم کرده خدمت تشابه و هم خان که فرقیته او بود سنے الفوژاد با خوش بوی بسیار سطلوبه که فوراً هم چون خواسته بود
 فرستاد او در اسحق عشق باز بهادر یک کف دست که فوژاد در بر سر کشیده چنان خوابید که دیگر سید از نگر دید آیات
 زن زارتش عشق پیش سوزیده خاشاک خضیعت پیش سوزده خوش آنکه بر عشق جان داد و عشق است که جان باو توان داد

ذکر احوال سلاطین مالوه

بر شتر صدران اخبار پوشیده ماند که بلا د مالوه ملکیت وسیع و ولایتیست فراخ و آباد و همه وقت حکام ذمی شان دران دیا بوده اند
 و راجهای کبار در ایان نامدا رنشل راجه بکر باجیت و راجه هوج و امثال ذلک که احوال حکایات عمیده و اوصاف حمیده آنها بر زبان
 عالمیان جا لیت حکومت آن ولایت نام و نشان شبایان گذارشته اند و از زمان سلطان محمود غزنوی ظهور اسلام دران دیار شتر
 از سلاطین ذمی سلطان غیاث الدین بلبن بران استیلا یافته از ان زمان در تصرف سلاطین ذمی در آمده چون سلطان محمد شاه بن
 سلطان فیروز شاه حمید را که در ایام او بارکش رفاقت و هم راهی کرده بودند بعد جلوس بر اورنگ جانیانی رعایت کرده چارکس لچار
 ولایت داد و آن چارکس سلطنت رسیده تا عظمیایون مفرخان کجوات و خضر خان کلتان و دیبال پور و جابرسه و راجه جهان کشت
 سلطان اشرف یافته بود و چون در دلاوران مالوه از استیلا سیسنه بقتصد و لو دوستی سحر سے دلاور خان حکومت مالوه قیام داشت
 چون سلطان محمد شاه رحلت نمود و در دیندوستان حرج و مرج روی داده بر سیکه انرا مزاج باجیت لوای حکومت برافراشت همان
 نیز زوالی دلی انحراف در زید به بطریق سلاطین ملک باری خود نمود مدت حکومت او سبت پنج سال سلطان بهوشنگ بن لاورغان
 نیزه سال سلطان محمود بن سلطان بهوشنگ یکسال و چند ماه سلطان محمود خلجی امیر الاسلام سلطان بهوشنگ شاه بود و او هم
 او در حال کج سلطان محمود سلطان را از ستنه زهر دانه دیده بر سمد حکومت مکن یافت و تمام ولایت یوننده دماژ و اژیر و شمشیر
 برگرفت ایام حکومت او سه و دو سال سلطان غیاث الدین بن سلطان محمود خلجی سے سال سلطان ناصر الدین بن سلطان
 غیاث الدین چهار سال و چهار ماه و سه روز سلطان محمود بن سلطان ناصر الدین سبت و دو سال دو ماه سلطان بهادر شاه

و ابی خیرات سلطان محمود در امر معرکه کشته و ولایت مالوه تصرف خود در آورد ایام حکومت او شش سال ملوکا و شاه از امر اسے کبار
 سلطانین آن دیار بود و بعد فوت سلطان بهادر شاه چون ولایت مالوه فرمانروائی نداشت غالب آمد مسکو و خطبه تمام خود کرد در زمانیکه
 نصیر الدین محمد بایون پادشاه بطرف مالوه نرفت فرمود شیر شاه در آن ایام که غارتخروج او بود به ملوکا و شاه نوشت که بطرف اگر
 محل اندازد و مهر بر سر کار نشود او نیز جواب آن را نوشته مهر بر سر کار جواب زد شیر شاه و بیخیمت بر کشت و بعد ستمیلا سلطنت بمقامت
 او برخواست قاور شاه تاب مقاومت نیاورد و ملاقات کرد عرض مالوه ولایت لکنو تے با و مقرر گشت روزی از منزل خود سوار شده
 بملاقات میرفت جمعی از فضل که در محارک پرست کسان شیر شاه اسیر شده بودند بطبع کوه الیاریلدا اسے سے کردند قاور شاه ترسید
 که مسادا شیر شاه با سن پچین سلوک کند این هر اسگر بخیمت بر رفت ایام حکومت او شش سال پنج ماه شجاعت خان عرف شجاع خان
 از خان نام شیر شاه و از ده سال و یک ماه با زباید عرف بازید خان بن شجاعت خان دو سال و دو ماه ولایت و سه روز از ابتدا
 سه سبقت و نو و شش لغایت سه نهند شد و هفت پیروی مدت یک صد و هفتاد و یک سال حکومت ولایت مالوه از بیعت
 سلطانین و بی بیرون ماند اما دین مدت اکثر اشخاص اغلب زمان اصالت و بر سر دلیض احباب و کالته در آن ولایت حکومت
 کردند چون او هم خان کامیاب فتح و غیره کشت و خزان فراوان با چنین ولایت وسیع بدست او افتاد و مغر و کشته سران
 پادشاهی بر تافت و آنچه از نقد و حبس و قتل خانه و نوچانه و زنهائی باز بهادر بدست آورد و همه را متصرف گشته از آن جمله چیزی که بدگره
 والا ارسال نداشت و حق نعمت پروردگار بر او عطا فرموده راه بهاسے یعنی و انحراف کردید لاجرم پادشاه خود متوجه مالوا شد
 و نزدیک قلعه کارون که آن زمان مفتوح نشده بود رسیده در طرفه العین آن قلعه را بشیر و آرد و متوجه پیشتر کردید او هم خان
 که از نعمت کوب و الایه تیر قلعید شیر قلعه بمگور از شهر سازنگ پور بر آمده بود ناگهان ملید ریایت اکیسے بنظرش درآمد و حالته تنها
 پیشتر از اسپ فرود آمد و شرف پای بس مشرف گشت اکیسے سازنگ پور قبول اقبال فرموده شب در منزل او هم خان سیر بر داد
 لوازم پیشکش و نیاز تقدیم رسانید روزی چند در آنجا اقامت رویداد و بعد بیعت حاضر از نظر و نسق آن ولایت او هم خان را بدستور
 بحال داشته حاو و دست ستر الخالته اگر فرمود و بعد چند سے عبد الله خان محبومت آن ولایت متعین گردید او هم خان در حضور
 رسیده چون مست باد و دولت و جوانی و مدبوش سے نادانی بود روز سے در محل دیوان عام پادشاهی با شمس الدین محمد خان کلم
 گفتگو کرده او را قتل رسانید و بعد پادشاه عازم حرم سرا گردید پادشاه در استراحت بود از شور و غوغایا گرفته سیرون سے آمدند
 او هم خان رو برو شیر تیر برهنه خون آلوده در دست داشت اکیسے از تفرس دریافت با یک سیر و زد و گفت ای چه لاده آنکه ما را جگر کشته
 و چنان شتی بر سرش زده که او بے موش افتاد و ما عزان بجنب حکم آن بے باک را بسته اگر نگره قلعه بریزند اعتماد او در دم کجا بوی

در بیان تخر و ولایت کلمران

این ولایت مابین در کاسه سوخت و اقصیت مرز بانان آنجا از هما بنجامه لبحور خود بود که است اطاعت فرمانروایان و ملک بود
 بودند در بعضی از سیر نوشته اند که آن ولایت از قدیم و اهل کشمیر بود سلطان محمود غزنوی سے تخر در آورده بکلی از امر او پیش که
 از خرا و گیان کلمر نام در دست سپه و از آن زمان نسل او کلمر نام معروف و بران ملک قابض بود و حکومت با استقلال مسکو زند
 شیر شاه و اسلام شاه دستے پیچیدگان ولایت کوشیدند و قلعه ریتهاس نام بر سر جدا جدا کردند تا جماعه کلمران عاجز شده
 مطیع تنویرا اصلا کار سے از پیش نرفت و مصالحه در میان آمد سلطان سازنگ عالم آنجا مع لیر خود کمال خان باراده ملاقات
 پیش اسلام شاه آمد او سه روز او شکر کرده قلعه کوه الیاریلدا فرستاد سلطان آدم برادر سلطان سازنگ بر مسند حکومت نشسته بود

جنگ با سمرقند نمود و نیز در تجماعت و ولایت خود حکم بداشت و اسلام شاه به نعل مقصود در گشت بوسه اسلام شاه فرمان داد که زندان خان کو ایار را کلاه کرده و از باروت با پناشته آتش زنده فرمان پذیران حسب الامر عمل آوردند سلطان سارنگ با تاسی زندانیان در آتش باروت پریده لعاب نمستی شفاقت و بخت لکنی کمال خان پسر سلطان سارنگ در گوشه زندان خان زاریان بلا کسی زینهار سلامت ماند بعد از قطع رشته دولت افغانان کمال خان از قلعه گوالیار خلاص یافته شامل ملازمان درگاه اکبر که گردید در جنگ میمون و دیگر مجاریات ترددات نمایان کرده مورد الطاف پادشاهی گشت چون پادشاه را بحال خود متوجه یافت استمداد ولایت مورد و سینه خویش نمود و فرمان والا نام سلطان آدم صادر گشت که چون او در دستگیر کردن کامران میرزا محسنو بیایان پادشاه خست آرا گناه نیکو خدمتیا بطور رسا نیندیده و دم اطاعت این خاندان نیز ندانند باین از روی فضل و کرم ولایت بر مسلم داشته شد با کرم و کرم ولایت بعد کمال خان که نیز وارث آن ملک است و خدمات شالیسته بجا آورد و او را کد در سلطان آدم بمقتضای برکتگی سخت سزا حکم بر تافته بموجب فرمان عالیشان عمل نیاید و دلند امیر محمد خان برادر گلکان آنکس خان و دیگر امرا متعین پنجاب به سیستان سلطان آدم و امانت کمال خان ماور شد بعد سلطان آدم قدم حرات از اندازده خود بپیرون نماده تا مقصد به بلان این طرف آب بحث رسیده لبساکر با پادشاه جنگ کرده منتهز گشت امیر محمد خان متعاقب او رفت و تمام آن ولایت را بغض خود در آورده داخل ممالک محمد و سده خود نمود کبر از روی عنایت تمام آن ملک کمال خان مرحمت فرمود و سلطان آدم اخلع یافت

در بیان رسیدن زخم تیر با کبریا پادشاه

روزی پادشاه نریارت روضه شاه نظام الدین معروف با ولایت تاشکنت برده بهنگام مراجعت چون بچوک رسید یکی از خون گرفتار در کسین کا بود تیر رسیده لبوسه او انداخت و بر کتف راست رسیده قریب یک وجب فرو نشست غریبوز زنداد حاضران برخواست آن سبب باک را دستگیر کرده حاضر آوردند مردم در سینه انحصار شدند حکم شد که نقیض کنند بسا او این جیجا مردم را نافع در بلاند از جهات از لوث هستی افزوده پاک سازند بموجب فرمان همان دم او را نقل ساینند و کبریا با وجود چنین زخم منکر همان طبع نیکو بی قرار استوار بدو نمانده به معالجی بردخت و در عرض هفت روز زخم اندمال یافت بعد از آن ظاهر گشت که آن سق تعلق نام غلام مشرف الدین حسین میرزا بود تیر با کبریا برای آن زد که میرزاسه نکو را و از عداوت بقصد پادشاه فرستاده بود

در بیان گشته شدن شاه ابوالمعالی

او در زمان بهایون پادشاه بوسیله جمال ظاهر سے از نقر بان درگاه شده بود و خود را از فرزندان پادشاه سے شمرده اگر چه جس صورت داشت اما بدو پیوسته بود و رعیت حیثیت با سنده که نکو و سس نکو و بنود رنگ آن کل بجا زد که در دو بنود و وقتیکه در خط نکو از سریر جهان بانی بود و کبریا پادشاه زیب و زینت یافت جمیع امر در مجمع جشن حاضر شدند ابوالمعالی بعضی بخان دورا را که مرزبان آورده از آمدن حضور غنم را حست برام خان مان خانان بهر صورت او را دلا ساداده طلب داشت و در همان آنجمن بوجیک هم چو گشته بلا برفت از خلعت کتو قالی قلعه از لاجور گشته بعد مدت باز دستگیر گردید و در قلعه بیان زندان سے بود زمانیکه برام خان نوکران شده در آن نواسه رسید او را زندانیان دیگر سر داد او بیکر رفته بعد چند سال باز بنید و ستان آمده گردشورش برانگشت چون کار سے پیش بردن نتوانست در کابل رفته ماه جو تکبم والد محمد کلیم میرزا را اغضون و فسانه لطرف خود کشید و دختر او را که همشیره میرزا بود در غنم خلخ خود در آورده در کابل سار علی جمیع کار گشت و مردم را بچو و گردید و وقت قابو بیکر را قبض ساینده مردم مستقال زده بمروایام اکثر امر اسه بیکر را بنهان خانه عدم فرستاد میرزا سلیمان حاکم بدیشان بر حقیقت حال واقف شده بروفق استمداد میجو بیکم میرزا

تو خیر و کلام که در تعمیر قلعه کبر آباد

ریکا بل لشکر کشید از طرف شاه ابوالهائی فرج آراسته لقیصد یکبار روانه گردید و برکنار باب غور نیند و لشکر بجهت آمانه کارزار
شده محمد حکیم میرزا که از ولایت تنگ بود در همین جنگ خود را جلوریز میرزا سلیمان رسانید شاه ابوالهائی از شاهزاده این حال سرسپه
شده رود نزار نهاد و بدینشیمان لغائب کرده و موضع چار یکاران رسیده دستگیر نمودند میرزا سلیمان را بفتح و یکابل رسیده بعضی از جنگ
کابل با سر خود و جا که داده صبیده رضیه خود را و جلال محمد حکیم میرزا در آورده معاونت به بدینشان نمود شاه ابوالهائی را از پنجگی کرده
نیز میرزا فرشت و از آنجا که او حق نعمت فراموش کرده مصدر امور ناشایسته شده بود میرزا را و اقتصاص خون والده خود بکلی کشید

بیت نهر که کشیدیم در عمر خویش که بدیدم در اینکی آمدیم پیش * در بیان تحجیر ولایت که که آنرا گویند و اله گویند

قبیل ازین پنجگی از خاقین اسلام بران دست نیافته و سوسخیل سلاطین سلیمان بران دیار نرسیده و دینو لاجون راجه دایب کلم اخاف
شده بر نران سپه خبیله او قاقم مقام کردید ران و دگونی والده او بسبب خرد سالی سپه حکومت آن ولایت سے گردان عورت و دست
و فرست لیکن او سیکام کارزار مردانه و ارکان نام بطور رساندے و در شکار گاه شیر ابریاک هلاک انداختی و با غلام داده امور حلو
را با این مردان عالی نظر صورت انجام داد و در لو ازیم ملکه راسے و مر اسمر در اسے تدابیر صانعیم بجاء آورده سچو حقیقت
آن ولایت امراض کبیر رسید اصغمان و عبد الحمید وزیر خان برادرش از اولاد شیخ زین الدین خوانی که امیر تنجور بود عفا تمام دست
بسیح آن ملک تعیین شدند آمانار با چا رسیده معصوف مصافات آراستند رانی دگا و سلسله گشته فیل سوار و زجر که آمد جنگ در
نموده از دست خود میر و تنگ زد و یار سے را کشت و کار با سے نمایان بطور رسانید بالاخر اصغمان غالب آمد فیروز مند گردید
و لشکر بان رانی اکثر گشته و خسته شدند و بقیه السیف نمایان گردید نهریت گشته رانی احوال خویش بدین سوال دیدد بر نزار
که فیصل او چا سے فیلیان شسته بود گشت که از خرابا کار بر تمام کن او جواب داد که از من بر محمد و خود جز آن می توانم نشان
عورت که بیت مردانه داشت بر زبان آورده که من بر نیکنا سے به از ریتن لغایت این را بگفت و بدست خود پنججیران کار خود
ساخت و آن ولایت بقیه حجت اصغمان و وزیر خان به سحر گشت حد و یک صد و ق اشتر سے طلا سوز سفید و نقره آلات و طلا
و قسام سها کل و تماثل و اقسام طلا و دیگر انواع اجناس برودن از حد شمار و قیاس سمنه راضیل ناسے لقیصد در آمد اصفت خان بهر
تصرف خود در آورده چیرسے از آنجا بزرگراه کبر فرستاد و از نظر بافتن چنین ملک وسیع و بدست آمدن اینقدر دولت منفرد گشته
سے بر نزار آنجا راجه چار و چار بزرگراه و دار رسیده در هم چینی و دیگر همت مصدر خدات شایسته گشت و آن ولایت تصرف
اولیایمی دولت در آمد.

در بیان تعمیر قلعه کبر آباد

در سال دوم جلوس و الاسطابق سته نصد به هفتاد و سه حجسے آس نمانده آمد هر روز چهار هزار استا کار از سنگ تراش
و مهار و آهنگ و منجور و دران بکار برداخته لعرض سته دره بر آورده و بنیاد آن از آب در گذشت و ارتفاع پشت دست
تا سر لنگه از سنگ تراشیده بناماده اند چینی نمایان جا که بدست و خارا تراشان قوسے پنجه و سنگران و بخاران عمارت و کشت
و منازل فرج افزا در دو تخته و الا سته تیب بر آراسته نفاشان هجا و کار و مصوران محطراز در صورت و گها و غیره تماثل بهینا
نموده گویا نگارخانه چین و گلزار پشت آسین بر سر و کار آورد و در عرض هشت سال قلعه ستین و شهر سے عظیم صورت نمائش پنجه
بکبر آباد موسوم گردید این شهر در وسط ممالک محروسه منهد و اعمست و آب و بهوانسے او فوش و سیر دیا و گلش *

در بیان قتل علی قلی خان و بهادر خان

وزیر مایه کنگه عرفان پناه بایون بادشاه از عراق مساودت فرمود از حلیه لشکر مایه عراقی که شاه طهماسب بگمان امداد متعین فرمود و حلیه سلطان فتح
 سهروردی سپه خود علی قلیخان ببادشاهت خیز و حیدر سلطان بود فتح مقدمه از قشود نهیمت هایون از کارمان میرا در آشنای راهت می همت علی قلی
 بران در جنگ با سلطان بوده صد خدمت پندیده اندخدا علی قلیخان فینده در خدمت علی قلیخان از آنکس طعن بکوس که گفت پذیرفت بیخون آن که با علی قلیخان
 شده مدلی قلیخان بختاب خان زمانی سرافرازه یافت و سرکار سنبیل سجاگیر و سفر گشت با قفقاس شجاعت که داشت بزور
 شمشیر از سنبیل تا او در تبریز خود آورد و بهادر خان برادرش نیز خدمت شنایسته بجا آورده و کلیل السلطنه مدار الممالک گردید
 خانزمان بمصاحبت سلفه سلطان و غیره و شجاعت سر از اطاعت پادشاهی بر تافت و آثار سلفه و نافرمانی از زور بزور بود بعضی امور که خلا
 مرضی پادشاه بوده بطور میر رسید از جمله آنکه شاه همگ نام ساربان ایچس که حسن صورت داشت و در سلک توپچان هایون پادشاه
 منسلک بود خانزمان با او تعلق خاطر مبر ساینده بعد جلوت هایون او را ملائمت و مدارا بسوی خود کشید و شفقگی بسیار ساخت
 کار بجائی رسانید که پیش او کوشش کرده پادشاه همست گفت چون این معنی بعضی اکبر سید فرغانی متضمن نصیحت بسیار نوشته حکم فرمود
 که ساربان ایچس را بد نگاه والا دانستند آنست خور و شنبه نگشته آثار بر سیتها زیاده تر طرا سر ساخت و مزاج پادشاه اخراج بسیار از
 بهر ساینده بد نگاه بسیار ساربان ایچس مذکور را بطا هر از پیش خود را ند چون خانزمان آن امر جان نام بود در دم خود داشت و باستان
 شاه همگ آن زن نکاسته را با و خجشیده مدتی زیر ان شاه همگ بود او نیز آن زن که را العبد الرحمن نامی که از خاصش بود
 با او سلفه مذکور تعلق خاطر داشت خجشیده بد چون که شاه همگ از خان زمان بطا هر جدا گشته پیش عبد الرحمن مذکور درنگه سر بود که بجا
 بود آمده زور گارسته گذرانید روزی در حالت مستی از عبد الرحمن طلب بود سلفه فرمود او عذر در میان آورد شاه همگ
 لعنت و قدس پیش آمده عبد الرحمن را مفید ساخت لوسه از خانه او بد را آورده متصرف گشت برادران عبد الرحمن سینه و حقیقتا
 جیت خنک کرده شاه همگ را بقتل رسانید ندین خبر بخانزمان رسیده موجب اشتفنگ خاطرش گشت چون انبوت شجاعت سر
 افغانه غالب آمده تا ولایت او در تصرف داشت و مبارز خان سپه سلطان محمد عدایه که را افغانه او را شیره شاه خطاکه
 سر لشویش برداشته بود و ندین شکست داده فیروز مندگشته بود زیاده تر مغر و گشته قتل شاه همگ را با نشان پادشاه تصور
 بینه و زید و صراحت سر از اطاعت بر تافت و بهادر خان برادرش نیز فتنه باو ملحق شدند این هر دو برادر و صد شوهرش گردیده
 باعث قتل ممالک محروسه گشته پادشاه چند مرتبه تیغش بر سر آنها رفت و جنگ با داسیان امداد با وساطت امر
 بزرگ عقیبات آنها معاف می گشت چون قدر عیانت ندانسته با وجود عفو و رحمت او متواتره مصلحت حرکات ناشایسته شدند بطور
 اکبر باستیصال آن بدتالان جانم گشته از اگر آبا و اجداد فرمود و چند روز و شب قطع راه نموده در جاسی پرگانه سگرونا گمان
 بر سر مخالفان رسیده و محاربت کرد و آن هر دو برادر دل بر برگ نهاده جنگ استمانه کردند در آن وقت اگر چه جنگی با قصد او
 و چندین فیل در طلب را بیت اکبر بود اما نه پلوران لشکر تأیید الهی همراه داشت تقضارادین جنگ اسپ بهادر خان چراغ گشت
 او از خانزمان بر زمین افتاد و بهادران لشکر مشهور رسیده او را در شلیک کردند دست برگردان نشسته بجهت او زدند که بر سپه سیکه اسی
 بهادر در جنگ تو از ما جدا بود و فتنه شده که مصلحت این همه فتنه و فساد شده است و بیچ جواب نداد بعد بمبالغه بسیار بر زناش رفت الحمد فتنه
 علی کل حال درین اثنا شهاب خان بموجب حکم والا او را از بار سر سبک برداش کردند و بیس از سامعی کی از سبب اسیان خانزمان را گرفته
 آوردند او ظاهر کرد و قتل یک و ندان مسر کار پادشاه سبب خانزمان را گشته او در مکر افغانه همت حکم شد که هر کس با س

حرام نیکان بیار و بحساب سر مشول یک اشرفی و هیر سبندوستانی مگر و سپه انعام یا بد مردم سرکاسے لشکر بان مخالف را بر سر پشه آورد
 و اشرفی و رو سپه سے یافتند تا آنکه سرخان زمان آوردند که از پشت زین بر زمین آمدند چو بنیاز را سجدات شکر بے نیاز بر زمین سبند
 و سران بر دو نمک حرام را بجانب کبر آید فرشتا داند تندی سال منوم جلوس لغایت سال یازدهم فلطمانا هیر و برادر در ملک
 محروسه بود و در صا دس سال دوازدهم فتنه و آشوب آنها فرو نشست لفظم حق صاحب ننگ تیر کردن چو نشکند شخص را
 سرگردان چو با ملی نعمت از بیرون آئی چو گرسپهرے کس سرگون آئی *

فکر در بیان شورش میرزایان و تادیب و تخریب آنها و تسخیر ولایت گجرات

ابراهیم حسین میرزا و محمد حسین میرزا و مسعود حسین میرزا و عاقل حسین میرزا پسران محمد سلطان میرزا که سلسله اول صاحب حقان
 امیر تیمور گورکان میر سید مقتدایا بی طینتی و سفند خوئے مصلحت شورشها سے شدند و بخان زمان و بهادر خان ملکل بود
 در مانک محروسه خلعتی انداختند و محمد سلطان پدرا ناما که پسرے کن سال بود در برکت اعظم پورسکا سنبھل جا که خود می گنند
 در بنو لاک خان زمان و بهادر خان بکافات کردار خود رسیدند میرزایان فتنه و فساد بر زمرد خود گرفتند هتکناسه پر دوازسے راجحد
 گرفتند چون ریایات غالبات سمیت پنجاب نهضت فرمود از سنبھل برآمد دست نجات و تاراج کشا دند و بعضی از جاگیر داران
 را کشته تا آن متاع آنها مع جاگیر متصرف شدند و در ملی رسیده قطعه را محاصره نمودند و باعث آزار و مضرا طلاق و شورش
 عظیم گردیدند که باستماع این ساحت از پنجاب سمیت دلی برگشت میرزایان از خیر نهضت ملوک عالی دست از محاصره و سنبھل
 بر داشته بطرف مالوه رفتند و آن ولایت را از محمد قطعه بر لاس که سیکه از امر آقا پادشاهی بود گرفتند تا سنبھل به تصرف خود آوردند
 بعد نزول ریایات اقبال در دلی جنود منصوره به استیصال میرزایان بدینا تمهین گردید در آن زمان سلطان محمود در گجرات
 فوت شده بود و چنگیز خان غلام سلطان محمود در آن ولایت علم ریاست بر سه افراشت میرزایان تاب مقاومت عساکر
 پادشاهی نیا و زنده بود و خود در ولایت مالوه از خیر نایب و نو ان خود بیرون دانسته چنگیز خان پناه برد و از آنجا که اعتماد
 گجراتسے که او پسر از امسے سلطان محمود بود بر سر آمد آبا و با چنگیز خان محاربه داشت چنگیز خان رسیدن میرزایان شنید
 دانسته بطرح جاگیر ایشان مقرر کرد چون جبلت خوش نداشتند آنجا نیه صحبت دنگرفت و با چنگیز خان همچو چنگید ه بطرف
 خاندیس رفتند و از آنجا باز مالوه آمدند بعد از آنکه جهاز خان حبشی چنگیز خان را کشت و در ولایت گجرات غللی روسے و آید از آنجا
 از مالوه باز سمیت گجرات نفته قلعه چانپانیر و سورت بے جنگ گرفتند پس از آن قلعه بھڑوچ را متصرف شده قوت و مکنیت
 سبرسانند چون این مقدمه بعرض کبر رسید تسخیر ولایت گجرات و تادیب میرزایان در خاطر خود مصمم نموده بدولت و اقبان
 متوجه آن سمت شد بعد رسیدن در و اسے گجرات سلطان مظفر عرف نفعو والی آن ولایت را که از اولاد سلطان بهادر
 لعل خردسال بود و بسبب نمود امر خود وظل اندازسے میرزایان سر اسیمه می گشت و تسلیک کرده آوردند که بر او را دند
 نکاب داشت اولد خند گاه قابو یافته که سخت اعتمادان خواجه سرکامار علیہ آن ولایت بود و دیگر امر اسے آن دیار
 آمده ملازمت کردند و گجرات بے جنگ سخر گردید احمد آباد که مھر جامعیت یغرو و کبر رونق نازده یافت میرزا غریب خان
 ولد خان اعظم شمس الدین محمد آیدر آنجا خطاب خان اعظم که مورسے او بود سرافراز فرموده بعقبه و اسے گجرات هیر
 کرد و بعد از نظام مہام آنجا در بندر کھنسا پیت سکر دبی احمد آباد تشریف برده سیر دیر با می شور نمود و از آنجا صلوات فرموده
 باستیصال میرزایان متوجه شد و در قصبه سرنال غیس نفیس خود با میرزایان جنگ عظیم نمود آن فتنه کیشان تاب سلطوت

بادشاہی بجا آورده و منہم شدند و ہر سیکہ بطرف روانہ شد با کبر و عجب سمیت سورت نصبت نمود در بیعت راجہ عجمان برادر محمد
 ماکم خاندیس ملازمت نمودہ مصدر خدمات و مورد عنایات گشت ادعوی صورت روز سے انزخاعت و مردوانگی راجہ جوتان جن
 در میان آمد کہ جان در پیش این کرد و قدر سے قیمتی نثار و چنانچہ بعضی راجہ پوتان نیزہ را کہ بر دست و طرف سان داشته باشند
 بدست یکی سید ہند کہ محکم گرفتہ بایستد و کس ازین جماعت کہ ہم بیکدیگر باشند از سر و سوادہ نوکما سے سان بر سینہ خود گرفتہ
 و زور کردہ بر روستے ہم سے دوند و سنا نماند از پشت سر و کس بیرون بیرون بیرون بیرون با بیعت سورت با ہمدگر او بختہ تماشاہتے نماندہ اکبر
 بجز دستل این سخن فی الغور سیت خود را علم کردہ نفعہ بدلوار نماندہ لوک تیغ بر سینہ خود داشت و گفت ما خود ہمسرہ عاریم
 کہ بروش راجہ پوتان بعمل آید ہم بیرون کس ہمیں سیت زور کردہ حملہ بردہ پوار سے کہ ہم حاضر ان غریب حالتے عارض گشت و گشتے
 مجال دم زدن جو در جان مسئلہ از روستے اخلاص جلال کے نودہ چنان کستی بر پیشتر نہ دکھا از دست اکبر بر زمین افتاد
 قدر سے ہمیں انگشت نروسا بد بادشاہ مجروح شد اکبر از روستے ختم راجہ مان سنگر از زمین انداختہ بر سینہ اش نشست
 مطرف سلطان گستاخانہ دست مجروح رانا بلوچ راجہ اخلاص گردانید و برین کشاکش غمخیزانہ نہ پذیرفت اما در اندک ایام
 سبجالت جراحان اندمال یافت بعد فتح قلعہ سورت و جمعیت خاطر از سر انجام امور گمانا فوسے در احمد آباد نزول اقبال
 اتفاق افتاد آب و ہوا سے آن شہر بضرع اکبر ناگوار آمد فرمود در حیرت کہ با سے این شہر را کہ کام لھانت و خوںے و موخو
 گشتہ کہ در جنین سزین سے فیض بدہمہ چیز شہر سے با این عظمت اساس تھا و بعد از نو دگر ان راجہ فائدہ نظر آمد کہ کجرا
 دین فائدگان گذرانیدہ اند جو ایش با جمیع طبع مخالفت ایش بہر ذائقہ ناگوار زمین شہر گستان کہ آب گرد و غبار بھو
 کہ و شدت با و نریگان ہمدگر رانوا نند دید رودخانه متصل شہر غیر از ایام بارش ہمد اوقات خشک چاہما اکثر شور و طبع شہر
 سواد شہر لھا ہون کا ذران دوع آب نمی ناید مردم صاحب بغاغت در تہ خانہ ساسک خود بر تیار نمودہ تمام عمارات را از چہ
 دیکھ مصفا ساختہ چنان تعبیر سے کنند کہ آب باران پاک و صاف از تمام و اضع در ان بر کہ میرسد و تمام سال ازان بر کہ آب
 میخورد حضرت آسے کہ بر گزرا نچوڑ و دفع بجا نند اشته باشد ظاہر است در فضاے شہر بجائے سبز و دریا میں تمام صحر
 تو مزار است ہوائی کہ بر صحر سے زقوم و زبیدہ جید ان پس رسد و ازان ہشتن شاق نماید فائدہ اش معلوم کھلو نہ بہت گویا
 قلعہ دوزخ سے ہست کہ بر روستے زمین آورده اند عجب آنکہ با این حال تمام آن مہربوم از شدت حسن گویا جنتی است خوردشان
 و ہا سے آن دیار ہمہ دولت مند فرخندہ اطوار خوش محاش از اندیشہ افلاس و قلعہ سستی بر کنارا القصبہ ہنگامیکہ کسر و احمد آباد
 نرمل دہشت ابراہیم حسین میرزا و سوسو حسین میرزا فرصت یافتہ سمیت اکبر آباد آمدہ و بدیلے آوردند و ازانجا سبھل غنند
 بادشاہ با شتاع این عہد از احمد آباد بجانب اکبر آباد نہضت فرمود ابراہیم حسین میرزا و سوسو حسین میرزا آوازہ نہضت موگب
 والا از سبھل ہر آہنشد و برآہ و دیالپور رو بہ پنجاب آوردند فاکر پنجاب کہ مہم نگزوت داشت و کارانجام نزدیک ہاتام ساینہ بود
 بعفرت ما راجہ آغا صالح نمودہ باستعمال ہریانان روز انگشت و در جواسے ٹھہے تابع ملتان محاربہ نمود و بانکہ خلک حسین
 ہریانان دستگیر کردید و ابراہیم حسین میرزا را کھینچہ بطرف ملتان روانہ بلوچ سے گشت بلوچان او را بہت آورد و سبھل
 عالم ملتان سپردند و لوہور شے کہ در خلعت ٹھہر سیدہ بود قابل شہی کرد و سوسو حسین میرزا را خان جہان بخشو تقدس فرستاد و اکبر
 جان بخشیدہ او نمودہ محسوس فرمود بعد چند گاہ ہریانان مرگ گرفتار شد و محمد حسین میرزا کہ در جنگ نصیبہ نال نہم شدہ بطرف
 دولت آباد دھن رفتہ بود ازان سمت باز در گجرات رسیدہ شورش نمودہ با اتفاق اختیار الملک گجرات کہ از امر ای آن

نماز و قنوت و نماز و کعبه است و سب و تهمت و نیرودن و تهنیت کردن بر این جناب عرض اکبر رسید بطرح صلح حکمی رسیدن با
 ضرورت و لازم دانسته بر عجز ما سبست با در رفتار سوا رفتند و چندی که از حد انبیا را برهنگو گرفتند بر آنه فتح بود و با یلغار روانه گردید و کشتن چو کبکی
 روان گشت بر پشت بادچه و عجب این که بر باد کوه استناد و یلان بر شتر تر کش اندک و شتر چون شتر مرغ بر زیر پرچه انهم مسامت
 بعد دروغ فتنه روز نور دیده قبل از وصول خبر ان گمان در حوالی احمد آباد رسید مخالف که محاصر احمد آباد داشت اصلا از وصول موکب والا
 آگاه نبود تا گمان خروش نفاقره رعد چو سب پادشاهی بر ده گوش و مغز پش محمد حسین میرزا را مع سحر ایمان بردید و با خطا راست
 از محاصر قلع احمد آباد باز کشیده آماده پیکار گردید و ارتش کارزار اشتغال یافت پادشاه از فرط غیرت و شجاعت و وفور دلاوری
 و محبت بنفس نفیس خود در معرکه و مهالک در آمده کار با نیک پادشاهان را بد و ن ضرورت و لاعلاجی سبب ان گشتن روانها شتر سوخته
 نمود و چو سب با اعاد سب و آراو نخت که باعث حیرت تماشایان و غیرت معاندان گشت یکی از دشمنان قوی جنگ در عین جنگ نیزه
 رسیده شتر سب بر اسب سوار گنا صد روز سب چنانچ پاشند که بدست هوشیار سب و جرات اسب را دست درشته بران بیباک چو سب
 نیزه زد که از بدن و سبانش در گذشت اسب او دیگر رسیده نیزه حوالا که بر نمود حاضران کار او را نام کردند دشمن سبست هزار سوار بود
 و عساکر منصوره شتر هزار لشکر غنیمت و شیر تر سب آمد تقصیر از احباب مخالف بانی بطرف لشکر فرزند سب می آمد نیزه تو هم را سب تصادم نموده
 بنگر خود بار گشت و خرمن بسیار سب از لشکر بانی میرزا سوخت و فیلی از ان طرف بر مردم پادشاهی حمل سب آورد از صدمه جان بانی
 سب خورده بر گشت و ان نظام لشکر خود بر ننگست تبا نیدات الهی این بر دوام باعث انکسای مخالفان و شتم و نصرت او بیای سبست
 پادشاهی گردید محمد حسین میرزا سب از سب که بر آمده در رفتار نهاد بدست سب از ان سب منصور گرفتار گردید او دست بر گردن
 بسته و حضور آورد از کشتن در در زخم و بسیار سب سرد و خجالت تاب سخن گفتن نداشت و از غلبه عیاش نزدیک بود که قالب سب کند
 اگر تر سب نموده آب خالصه محبت فرمود و سبوست که در قلعه محبوس نگه دار سب سب را به بگوشه کس بسیار سب و نیز از اختیار الملک که
 غشا و فساد او بود و بعد فرار از اسب افتاده اسب گشت سب را جدا کرده آوردند و عاقل حسین میرزا و دیگر لشکر بانی مخالف پراکنده شدند
 و اکثر بیخ و غیره سب و اهل احمد آباد و سب و آسب نظام پراکنده گشت سب آن ولایت نموده بعد از آن روز و معادودت نمودت جهل روز
 درین رفتن و آمدن و نظریه سب و سبست و سبیدان دیار اسلامت فتح پور کشید بعد چند سال گلخ بزم صبیحه کامران میرزا که در جاک کساح
 ابراهیم حسین میرزا بود و در لغت میرزا را پس خود مظفر حسین میرزا را همراه گرفته لطرف دهن رفتند بود و کجرات آمده معصود شورش
 گردید راجه تو ذیل که برای تشخیص جمع سب و کجرات رفتند بود جنگ نمایان کرده نیزه در گشت و مخالف ننگست خورده بر اه کفینایت بد رفت
 اکثر مردان غنیمت و حواریک در لباس مردان بوده جنگ سب کردند دستگیر شدند مظفر حسین میرزا لطرف دهن سب رفت رایطه طایخان
 او را دستگیر کرده محصور انبر فرشتاد مدتی و قید ماند بعد سه سال از قید بر آورده صبیحه خود و عیال از و اج او را و در از ان سب
 سال یا زدهم جلوس لغایت سال بست و سوم میرزایان جنگ در میان بود و بعد دستگیر شدند مظفر حسین میرزا با کفلی رخ فساد گردید
 بعد چند سال که خان اعظم تغیر گشته اعتماد خان کجراتی حکومت آن ولایت سرافراز شدند سلطان مظفر عرفان همخوان اولاد سلطان ایباده
 که سبها از قید کبر گنجینه بود تا بویافته سر شورش برداشت و جمعیتی فراهم آورد و ابانشان فتنه ساز دوست آوریدند بر دراز سب
 گردید و با اعتماد خان جنگ کرده غالب آمد و شهر احمد آباد را غارت نمود و بران ولایت تسلط یافته سک و خطبه نام خود کرد و چون این
 خبر بعرض رسید میرزا خان و دلیر ام خان خانان نامان را حکومت آن ولایت متعین فرمود پیش از ان که میرزا خان از اعتماد و رسید
 سلطان مظفر استیجاب یافته نامه سب آن ملک را مشرف شد و تحلیف الدین محمد خان که در بصره بود چون ماجرا شد قبول گرفتند سلطان

را وید سلطان بدو کسے را کار فرما گشته قلب الدین محمد خان و جلال الدین سعید خواهرزاده اور اسسا فر ملک سیتی نمود و خزانہ و ہنسا
 امارت و دیار سے از قیام بدست آورده و دستکبلا را فرو و میرزا خان بر سر اور وقتہ ظفر یافت و سلطان شکست خوردہ بزمیت
 رفت و کھنیا بیت رسیدہ بیا ز شکر فراہم آورد و میرزا خان بر سر اور کھنیا بیت رفت و سحر بہ سخت نمودہ نصرت یافت سلطان ظفر
 بطرف دکن گریخت و جلد و کسے این فتح میرزا خان بختیاب بدو خود خان خانان و منصب پنجگوارے کہ در آن زمان زیادہ ازین
 نبود سرافراز گشت و بعد بہت سال سلطان مظفر با مدد و اعانت جام کہ عمدہ زمینداران آن ولایت بود و بجا و نت دولت خان
 زمیندار سورت و راہ کھنکا رسہ ہزار سوار فراہم آوردہ با ظفر احمد آباد آمدہ شورش نمود در آن وقت خان اعظم کوکلتاش از نقیصر
 خان خانان بصوبہ دارے احمد آباد متبہ دوم سر فرار سے یافتہ بود کہ بواقعہ این فتنہ و فساد حکم کست و جنگ عظیم در پیوست بہر گرس
 از مخالف و دو صد گسل خان اعظم در معرکہ قتل رسید و بیا نصکس از کوکلتاش از خرم برداشتند و بہت صد اسپ برین افتادہ بالآخر
 سلطان مظفر تاب نیار و مع جام بود و بفرار نماند و سال دیگر قلعہ چونانگدہ و سونمات دو دروازا و بنا در آن طرف بمشیت خان اعظم
 مفتوح گشت و از آنجا متوجہ کجہر کہ در میرزا خان آجمازبان بجز و نیاز کثرت و اطاعت پادشاہ سے قبول کرد و چونانکہ سلطان مظفر
 پیمان شدہ بود و کسان خان اعظم نشان داد سلطان مظفر از آنجا دستگیر کردہ آوردند خان اعظم سے خواست کہ او بحضور روانہ ساز
 سبب سلطان مظفر بجا نہ و ضریر در سختی رفتہ استرہ کہ در زیر جامہ خود پنهان داشت بر آوردہ بر گلوسے خود را ندو جان بدو لعل پنج
 شش سال دیگر مباد نام کلان سلطان مظفر در آن طرف آمدہ سر لشکرش بہر دستہ بود و در اندک فرصت خود را در از او بیخول
 کشید بہ بیت بلی بر جاست و خود را شکار راہ سہارا خرنمان بودن چہ یار اہ

ذکر سلاطین گجرات

پوشیدہ نامند کہ سلطان فیروز شاہ در ایام سلطنت سلطان غیاث الدین تغلق شاہ عم خود بتبہ بطریق شکارا از سبیل برآمدہ در سبیل
 سید از شکر جدا افتاد و تنہا اسپ سوارہ در دستہ از ہوات تھو در تحصیل تخانہ سیر رسید چون آنار سردار و سردار از ناحیہ او ظاہر بود
 شد مقدم او متعظم فرمودہ مراسم خدمت گزارے و مہماندارے بجا آورد فیروز شاہ شب با سایش گزانیہ از زندانی مذکور سبیل روشتہ
 گشت چون سلطنت رسیدند اسے مذکور را بشرف اسلام مشرف ساخت و وجہ الملک خطاب دادہ پیش آورد و رفتہ رفتہ وجہ الملک
 از امر اسے بزرگ کردید لعل سلطان فیروز شاہ چون سلطان محمد شاہ پسرش تخت نشین سلطنت گشت مظفر خان بن وجیہ الملک را
 خطاب اعظم ہایون دادہ ب حکومت گجرات سرافراز کرد و حقہ و بارگاہ سرخ کہ مخصوص سلاطین است بہت کہ مظفر خان در آن ولایت سوزید
 بہ نظام فرخ الخاں بستی خان عالم بجا کہ از ظلم او مردم داوخواہ بودند جنگ کرد و نظام فرخ بہر وسع کار از گشتہ شد مظفر خان اہل فتح
 تاسے بلا و گجرات تبصرہ در آوردہ و لہاسے جمہور سکندہ آجماز از خود را بھی کرد در رسنہ ہفتصد نو دو تن بجز سے چون محمد شاہ جلالت کرد
 و امور سلطنت اختلال پذیرفت تا ماخان بن مظفر خان کہ بوزارت سلطان ناصر الدین محمد بن سلطان محمد شاہ مقرر شدہ بود بسبب غلبہ
 اقبال خان از سبیل فرار نمودہ پیش پد گجرات رسید مظفر خان و تا ماخان دستہ اتحاد فراہم آوردن لشکر را ہی انتقام کشیدن از اقبال
 بودند دین اثنا فر رسید کہ صاحبقران امیر تیمور گورگان در فوسے دہلی نزول فرمودہ و فتوح عظیمی در آن دیار راہ یافتہ و خلق کثیر ازین جا و تہ
 گریختہ بجانب گجرات ہر سہ صدقارن ابن حال سلطان ناصر الدین محمد بن از دہلی فرار نمودہ گجرات رسید ما مالو س گشتہ از آنجا بطرف ہندوستان
 بعد آن تفرج آمدہ صاحب قران لعل مقل غارت بنہد و شان متوجہ ہر مذ شدہ و اقبال خان دہلی را متصرف گشت تا ماخان بہ ہندو گشت
 کہ لعلنایت الہی کشید و ایدان دارم بہتر است کہ از اقبال خان انتقام گہر ہم و سہیل را از دستخصل کرد و ہم سلطنت ہر اراٹ کسے نسبت

غفرخان ازین معنی نبیل کرد و خود را از حکومت باز داشته نگشته اختیار کرد و هشم و هفتم و اسباب حکومت و ولایت بر سپرد فرود سلطان محمد
 عرف کتابتارخان غلط اعظم میاویان غفرخان در سینه بیست و نه سجده و هجرت سکه و خطبه بنام خود کرده بر تخت سلطنت حلوس بخورد و سلطان
 برادر اعظم سلیمان را از وزارت بخشید و اساطان را ز سر بر دانه گشت مدت سلطنت دو ماه و چند روز سلطان غفر شاه عرف اعظم میاویان
 بعد سیمو گشت این پویش سکه و خطبه بنام خود کرد ایام حکومت سه سال و هشت ماه و ولایت روز سلطان احمد شاه بن سلطان محمد
 نامتارخان بن سلطان غفر شاه که احمد آباد بنا کرده اوست سه و دو سال و شش ماه و هشت روز سلطان محمد شاه بن احمد شاه هفت
 سال و چهار ماه سلطان قطب الدین احمد شاه بن سلطان محمد شاه هفت سال و شش ماه و سه روز سلطان داؤد شاه بن قطب الدین
 احمد شاه هفت روز سلطان محمود شاه بن سلطان محمد شاه و پنج سال و یازده روز سلطان غفر شاه بن سلطان محمد شاه چهارده سال
 و نه ماه سلطان سکندر شاه بن سلطان غفر دوماه و شانزده روز سلطان محمود شاه بن سلطان غفر شاه چهار ماه و سلطان بهادر شاه
 بن سلطان غفر شاه از نصیر الدین محمد میاویان پادشاه شکست یافتند و جزیره دریا سه شورشین ننگین رفت بود و فنگیان سے فوسند
 گراور استیکر کند از آنجا که در آب شسته می خواست که بجهاز در آید قضا را در دیکشور افغانا داده غریب فخر گرید مدت سلطنت یازده
 سال و یازده روز سلطان میران محمد شاه خواهرزاده سلطان بهادر شاه که از جانب سلطان حاکم آسیه و بریا بخور بود چون از اولاد سلطان
 بهادر شاه به تحلیک نامند او غالب آمده بر مسند حکومت یکماه و یازده روز شست سلطان محمود شاه بن لطف خان بن غفر شاه سجده سال
 و چند روز سلطان احمد شاه عرف ضعی الملک از اولاد سلطان احمد شاه باقی احمد آباد و اتفاق امر بر سست حکومت نشسته سکه و خطبه بنام خود
 کرد مدت حکومت سه سال و چند ماه و باوقه هشت سال سلطان غفر شاه بن سلطان محمود شاه بن لطف خان بن غفر شاه چون از اولاد
 سلطانین ننگو که قابلیت عظمت داشته باشند از س نامند اعتماد خان خواهر برادر علی سلطنت بود و محمود نام طفل خرد را و مجلس آورده
 قسم یاد کرد که این پسر سلطان محمود شاه است مادر او جاریه بود چون فاطمه کردید برای سقا حاصل خواندین کردند جل اول از پنجاه زیاده بود
 لهذا اسفا طآن شد و این طفل را سیدین این را پنهانی پرورش میکردم الحال که سواست این طفل را سنی نسبت متابعت ناکر بر سست
 تمیکس قبول کرده او را سلطنت بر داشته سلطان غفر خطاب دادند ما قیبت الامم بدست کسان خان اعظم کو کلماتش گرفتار آمده
 خود را خود گشت چنانچه گشت ایام حکومت شانزده سال و چند ماه از ابتدای سینه بیست و نه سجده و هجرت سکه و خطبه بنام خود
 سبشتا دوسه ولایت کجرات یکصد و هشتاد و چهار سال از تصرف سلاطین علی سیر بود در عهد انبر اول ممالک محروسه کردید و تصرف
 اولیای س دولت بابر س کردید

در بیان روانه شدن خان اعظم بکیر معظم

خان اعظم کو کلماتش با وجود تقدیر و عذبات لاف و شمول عنایات پادشاه سیمو جیلان را که زنده خاطر س بود و باشی ابو الفضل
 بسیار است اگر امری عنایت خود بخشش او و جزو سیر سیر زرد از زار نام از س شیخ تقوی نموده بسیار شفقته که کرد آنکه درین ایام
 سیمو جیلان زنده خاطر گشته انجم طواف بیت ائمه اربع گجرات روانه شده و با جام و بهار که عمده رسیدن اران اول ولایت بود ندیها ساخت
 که اعیانست که از راه سندیه رگا آسان جاه شتابم چون لبونوات رسید دیوان و بخش سیکارالار که دران صوبه بود و در محبوس
 ساخت و بر لب آب دریا شورش رسید به در زندان و اولمیه و نقد و جنس خود در چهار نشسته این خیر بعرض رسیده باعث آرزو سگ خاطر
 آنکه گزید و فرغانه طوفت بنیانی صادر گشت خان اعظم از یک شوق حواف و در آن وقت شدت انحراف داشت بصیحت پذیر گشته
 راه بندیت افغان در دیار اراک این سعادت سال دوم مساوت نمود گجرات رسید و بموجب حکم باستان سلطنت رسید

شرف ملازمت اندوخت الکر از کمال عنایت و نوازش که بر او داشت و را عویش گرفت و در اندک مدت منصب عالی و کالت شرف از فرمود و هر دو را که در آخر با این منصب سپهر سرفراز گشت در آنوقت منصب امرانیده ازین پهنجاری مضایقه بود اولاً شکیبای منصب سپهر شرف و بافت خان فطیم بود ایندی رعایات بحال از آن جهت معشور بود که هیچ آنکه والده او در آن شهر زیاده بود و باطن ظاهر آن خفیه که بسیار کرد و خان اعظم نیز از دانش مغز آنکی و شجاعت مردی بهره وافر داشت بمیت بدانش بزرگ و همت بلند و بیاز و دیبر و بدل بهوشمند *

ذکر در بیان تخریب قلعه چیتور

دند یا نیکه میرزایان در مالوا شورش و دستند و اکبر بوضع فننه آنما تنوچه بود و در منزل و بهولپور تواج الکر اکبر در زبان او گدشت که غیر از رانامه سے زمینداران سهندوستان ملازمت رسیده اند بخاطر میرسد که تخمین استیصال رانانموده بعد از آن لطرف مالوانهضت فریادیم سکت سنگه سپهر زمان و رانان بخصوب بود بخاطر آورد که نعمت رایات پادشاهی اگر با لطرف شود پیرزن این ایویش بسے سن خواهد داشت باین و اجمه از لشکر غیر و سکه کفایت چون فرزندون اولی عرض رسید تا دیب و تخریب رانالطریق اولی لازم آمده از دیوبند کیمیت ملک را متوجه شد و او سقله چیتور رسیده آنحصار را که در حصانت و مشانت شهره آفاق است محاصره کرد و چند ماه علی التواتر جنگ توپ و تفنگ در میان ماند روزی که برای دیدن مورچا سوار شد با عرض رسیده که ازین روزن قلع چند مرتبه متحصن بندوبست کرده و هر بار آسپه باهل مورچل رسیده پادشاه بندوق فاصه بدست خود گرفته بسوسه آن روزن سردار و وزیران او گدشت که چنانچه دشکار سهرگاه سندوق لشکار میرسد دست من احساس کند که بر نشانه رسید حال تخمین احساس شده میمانم از تیر بندوق بر نشان رسیده هر چند سخر رسید که بر او زاده رانان بخاطر از آن بندوق گشته شد و گوئی تفنگ بر نشانه رسید قلع در دو مرکز این تفنگ فریادیس است و خصم افکنه گرم خوسه و آتش نفس است و موقوف اشاره است در کشتن خصم و سولیش نمکی زگوته چشمش من است و چون محاصره با سندان کشید و کار سه از پیش نرفت بوجیب هر دو اولاد و لغت بدول قلع رسانیدند هر دو را از باروت پر کرده سیل را آتش دادند و دیگر موقوف بر هر دو چون سربا سه بر دو لقب پایا قلع با تهمینا داشت قضا در سرب و لقب آتش در گرفت و لشکر پادشاه کطرف لقب دوم نیز یک قلعو ماضل بود بسیار اگر ان از آنما ضلک شدند اما باقبال پادشاهی قلع مفتوح گردید بعد جنگ بسیار در نزد و پیشار راناناجل مع شکار از امر اسے بزرگ او بود گشته شد اکبر بعد فتح و نصب قلع در ابرنخ و غیر و سکه از آنجا معاودت نموده بخله و لکشا سے امیر نزول اجلا فرمود از ابتدا سے لغت شهر نور باه لغایت او اسط اسفندار باه الهی که بکلی شش ماه بوده باشد این مهم انعام یافت *

ذکر در بیان معاف کردن جزیره و طریق صلح کل و وزیدن در مملکت سهندوان اختراع دین آبی

شیخ عبدالعزیز بن شیخ شمس الدین سلطان پور در عهد شیر شاه لصدرا الاسلام و در زمان هایلون شیخ الاسلام و در وقت اکبر مجید و ملوک لغت و نهایت جاه و طلب تصعب نیادوست بود و چنانچه شیخ عبدالقادر بد او سنے با وجود اتخا و ذنب و مناسبت تمام و محل و طبیعت در کتاب خود سنے نگار کرد چون محمد و م الملک محاتب پادشاه گشته شد که شتر این و دفا بین بسیار از نوید آید از آنکه چندین صندوق شست طلا بود که از گورستان فابو که بهانه اسوات خود دفن کرده بود و بر آوردند این همه را جمیع اموال و کتب اندوخته او داخل خزانه عامه پادشاه گشت و شیخ عبدالعزیز صدر کذک مرده سنے تصعب جاه و طلب از اولاد او چینیقه کوسنے در او اول محمد اکبر اقتدارش بجائی رسیده بود که یک دو بار پادشاه خود کفش اورا پیش او گدشت و فاعنه خود ملاپرست و در ظاهر اسلام نهایت صلح کمال تصعب باشد و هایلون مرتنه سنے بجز تسلط بر بلاد سهندان با مافتا و بر دو اکبر نهایت جان

و در طبع سلطنت یافت انفعال دعا و سے عظیمه بلکه اکثر امور سلطانی برای وی رودی همین بر دو کس اشیا و اتباع آنها سپرده خود و بعینش بر
 طبع موجب سے گذر ایندینا مینا بنابر جب ماه و نفس پرستی و شدت تعصب بر کرانند که مورد انتقادات پادشاه و از مسلک و شراب
 خود بیگانه میدیدند بهر حال و بدانکه معتقدانند بنام حراست و حمایت شرع و اسلام مقتل او که البته نمی گذارند شتند که سرے برابر از شخص
 باکاسے ذریعہ بر سر پیشه آنها بوده در باطن نسبتی با آنها نداشته اند نهایت عناد سے در زید دنیا چرخ شیخ ابو الفضل و پدرش شیخ مبارک
 و شیخ فیضی نیز بیادیم اتفاقاً و متاسفانه ای ازان بلا سے ناگمان هزار دشوار سے و کجایر سے نجات یافته با وج عزت و شخصیت
 رسیده در ضمن احوال شیخ ابو الفضل این ماجرا پیرایه ایضاح خواهد یافت و کار بجائے رسیده بود که خلق زیاد از حد صبر را بدستیار
 سے آن بے دینان خون ناقص ریخته شد و اسرار مجموع حکایات و تقریرات نقل اخبار آن عصر ستما و میشو دهر دو وقتاً با هم کور
 نهایت متعصب و اظهار تعصب آنها در خواهر دیدار سے فقط برای جب جاه و نفسن هوا پرستی بوده بولے از ایمان بنشمار جان
 اینها و اتباعش مثل عبد القادر و سنے و غیر ذلک نرسیده بود و از شدت تعصب خود را بی فتوا باکاسے عجب میدادند چنانچه
 شیخ عبدالقادر و سنے نولید که کند و م الملک فتوے داد که درین ایام هیچ فرقی فرض نیست چون پرسیدند نفلت راه کت
 شمع و رواج است یا دریا در راه عراق نماز از قرآن با نشان باید شنید و در راه دریا عمد و قول از فرستگرتن بولے با یک شنید و در آن کت
 صورت حضرت مرمیم و حضرت عیسی مصور کرده اند نظریت پرستی دارد پس هر دو صورت ستم و عنایت از باب ذمین و ذکا ازین مقوله
 مرتبه اجتهاد آن مدعی قضاوت و دینار سے توانند فهمید و بدولے در احوال خود سے نولید که هر چند شیخ مبارک را بحسب
 استاد سے برین حق عظیم است لیکن چون او در پیشش غلور را سخن از مذہب حنفی دشنند در آن جهت سابق نامند و نیز برای ششهاد
 و استحکام قول خود از محمد م الملک نقل میکنند که راه هر گاه شیخ ابو الفضل را در اول عهدا کبر سید بدیگفت که چه ظالمها کازین مردور دنیا
 برین نزد و سببش جز این نبود که شیخ ابو الفضل پدرش شیخ مبارک بنا بر عقل تدین مثل اینها موع و قتل سنگدان خدا را محو قتل مرد مخم
 گمان شیخ با پیر و سب عقل و وسائل مختلف فیما بینا و ندو لطیف لآن هر دو مرئی دنیا پرست مرتبه تعصب حوام سجد سے رسیده بود که در یک
 سال سے و سوم کبر فولا و برلاس نام نصیدار متعصبه ملا احمد ششمه را که شیخ مذہب بود بعدا و ت کیش شیخ از و سجده نشینی بهمانه
 ملا را از زمانه اش بر آورده بر فرم خنجر کج و ساخت و اگر کرد ان ایام دین الهی اختراع نموده از قید تعصبیت بر آمده بود برلاس مذکور
 را بپای نینال بسته و شهر لا هو رگرا دینا ملاک شد و ملا سے مقتول بعد از قاتل سه روز در گذشت و بعد از دفن ملا احمد شیخ فیضی
 و شیخ ابو الفضل بر قبرش تحقیق ان بر گناشتند یا و جو د اینها به تمام مردم لا جو بعد نصف اردو پادشاه بکشمیر حمله را بر آورده
 با کتس تعصب و عناد و سوز خنده و برای خود خیره اند و مقتدا لقصه چون موتین الدرد شیخ ابو الفضل نهایت مرتبه تقرب کبر پاد
 مخصوص گشت و علامه زمان کیم فتح الله شرازکے و دیگر ارا و علما سے عراق و شیراز بیا را کبر خرام آمدند شیخ ابو الفضل با علامه
 مرقوم و دیگر دانشوران هراسے و سزبان گشته در تدارک شمسکار سے و خوزیر سے مستعصبان معاند مذکور کمرت محکم نسبت
 چون بچاره کسے نشست و دید که پادشاه خود پرست و عالی جاهست از مذہب خود برگشته دینا که روی نخواهد کرد و این مذہب
 که دار دنیا نیک از مدتا استحکام یافته فاعلمے میاد فنا خواهد رفت ناچارا کبر راستوه و ذوق مرتبه که داشت و انموده و دالت بخود
 و احداث مذہب جدید سے بدین الهی نموده از قید تعصب بر کرد و بمعنی ظل اللہی که صلح نتیجه آنست آگهی داده سنگدان خدا را
 از جنگا اسفاس کے بل باکان مذکور و اتباع آنها نجات و رستگار سے بخشید و بنا سے آن بین خطا گشتند که پادشاه را اول
 آهسته آهسته برینت نیت آنها و جمع مال و طلب جاسے که در دل شوتند آگهی داده چنین و انمودند که پادشاه ازین بر خود استگان

نام ریاست اسلام پھر وجوہ لائق تر مستحق اس مرتبہ و مقام است چون این سخن دلنہاد پادشاہ شد در شروع سال بست و چهارم جولائی
روز سے در حضور بادشاہ بافتنات و علمائے کتب کو مسئلہ کہ مختلف فیہ تہجد سب سے باشد در میان آورده سخن بدینچرا سنا بند کہ سلطان
راجم محمد سے متیان گفت یا نہ شیخ مبارک پر در متن الدولہ اہل افضل کہ اعلم علماء زمان خود بود حسب الامر تذکرہ دین مخصوص
تکلیف شد و پھر خود مختوم گردانیدہ لعلی سے حکم کردہ در دو حاضر فرودہ اند سپردہ فتویٰ خواست علماء حاضر سے بادشاہ از فتویٰ کے سوال دریا
عبدالخال و امعان نظر در معائنہ کریمہ بطبعو القند و الطبعو الرسول و اوست الامم منکم و دیگر احادیث و اقوال کہ دین باب ورود یافتہ سبھی حکم
کردند کہ مرتبہ سلطان عادل عند امتد ز یادہ از تہجد است چوں بعض سے الامم مؤید وجوب اطاعت سلاطین است علی راہیم نہ معاہدہ تہجد
و حضرت بادشاہ عادل بر افضل و اعلم ہائے ہند است اگر رسالہ دین کہ مختلف فیہ علماء است کی طرف از اہل جاہلین اختلاف است تہجد سبیل معاش
ستہ آدم و صلاح حال اہل علم اختیار شودہ تا بجانب حکم فرماید اطاعتش بر کافران لازم و ایضا اگر اجتہاد خود حکم از احکام کمال مخالفت
نفس نباشد بنا بر صلحت عام قرار دہد مخالفت از ان حکم موجب سخط الہی و عذاب آخروے و خسران دینی و دنیاویست و پھر باران تذکرہ
مہربان سے خود زین بعد از ان مخدوم الملک و عبدالبنی صدر را احضار نمودہ مامور ہو و دستخط گردانیدند کہ آئینہ طوطی کا و کربا مہر و دستخط
خود نمودند کہ ان ذلک فی شہر جب سنہ سبع و ثمانین و تسعمائے من الحجۃ المقدسہ چون حضور دست شد و احکام خاطر خواہ پادشاہ از خطا
بصلاح خیر طلبان مطلق و دشمنیا نشینا از برای امت مخدوم الملک و شیخ عبدالبنی مامور گردان حجت کشیدہ خارج یافتند و علماء
مقتصد پیشہ دیگر نیز متعین قضا سے ولایات و دورست از حضور مقرر شدہ از دارالظننہ و در افتادہ خیر طلبان مطلق خدا اصلاح
حال عالم و القاسم جان و مال و عرض و ناموس انہابی آدم در فساد عقیدہ سلطان زمان دانستہ کہ راہ واقع و محدث دین الہی
گردانیدند و دین الہی عبارت است از صلح کل و جامی دادن جمیع عباد و کف حمایت خود باقتضائے معنی ظل الہی و محاشش ان
با احد سے تعصیب نباشد پھر کہ سے در سائے رفت اور آساید بدین تدبیر جمہانیاں از دست اید و امر از شر از خلق آسودند و فراع لہا
راہ زندگے ہیو در مخدوم الملک کہ بکہ عظیم رسید شیخ ابن حجر کے صاحب صواعق محرقرہ ان زمان زندہ و مقیم مکہ بود باعتبار کتابت
تعصیب مقابل مخدوم الملک خودہ اترام او بسا بود و درون شہر آوردہ دیکہ را ذخیرہ موسم برای او کشت و تازارت نمودہ و حج و
گنہم نہا کہ در صورت دیندار سے طالب دنیا بود چون از پادشاہ و امر سے موافق نہایت کبیدہ بود در محاسن و مخالفت نسبت پادشاہ
و امر اسخان ناخوش مثل ارتداد و از دین و رغبت بکفر کہ اکثر افسر او ذکر سے نمود و این خان او بگوش پادشاہ رسیدہ باعث کمال
انزعاج خاطر شد و شیخ عبدالبنی صدر ہم کہ ذلک بعد اندک مدت کہ خبر بلغے محکم میرزا بزرگ کہ بشنیدند و خبر سخن شنیدن لاہور
بدست میرزا ہی ندگو نیز رسید بطبع ریاست وجہ جاہک و دشمنی سے تاب گردیدہ ہر دو معاودت بند نمودہ با احمد بادکوبہ آرسیدند
در این اثنا بعضے حکیمات محل اکبر پادشاہ کہ حج رفتہ بود نیز در اک سعادت طوائف نمودہ گریشتند و بلکہ مذکورہ رسیدند و ان پردہ
عبدالورد در رسید کہ را باقتدار دیدہ ہر خود رسیدند ضرورت و ناچار سے رجوع بہ بیگمات مذکور نمودہ دست شفاعت جہا لہم خود توسل
با تاج شہنشاہ نوریان سے سطورہ و عبود و سفارش آئنا گردانکہ کہ نہایت از آئنا زردہ و انتقام الہی نیز بر آئنا لازم افتادہ بود
ظاہر یاس زندہ آشتہ مردم خود فرستاد کہ آئنا بخشی از ان نسوان سلسل کردہ بیارند مخدوم الملک از کمال خوف و بیم در آفتاب
کرد و دست نشانیش اورا بخشید و حال گذار آوردہ و دفن نمودند و مال بسیار از خانہ او برآمدہ و خزانہ پادشاہ رسید و عبدالبنی را بعد از
بپاسے محاسبہ در آوردہ و حال شیخ ابو الفضل خود و در قید برد چون اورا یا شیخ عداوت و بدینہ بود شیخ ابو الفضل تہم شد کہ عداوت اورا
کشتہ است و این تہم بظاہر الہی کہ آسایش غیر متناستہ مطلق خدا در ان بود تا محمد جاہل پر و اوج داشت باز از محمد شاہان تعصیب

شروع شدہ دروعدہ عالمگیر شدت پذیرفت از تقریر شیخ ابو الفضل روزگراحوال خودش و محافلت قبر امام احمد شہنشاہ مستطفا ان شیخ
 ابو الفضل ویرا درکش کہ بعد از مدہ و در ذکر گشتہ نشنش بدست نولایچ لاس گذشت دلالت بر تشیع او و پدرش سے مناید و اعلم عندا متد
 و احوال امام احمد شہنشاہی بعد اقل در بدو سے در تاریخ خود چنین نکاشته کہ او فارو سے نسب بود پدران او در ملک سند جنفی مذہب بودند
 او در عد شہادہ مطہاب صفوسے بولایت عراق ایران افتاد و پدر شیخ اختیار نموده درین مذہب غلوہ اہت چون شاہ اسمعیل ثانی پسر
 شاہ طہاسب از سستی ایفون سازش باروسے و تورانی سے خواست و بر عکس پدر اندک طرفدار سے تسنن علیہ سے نمود و لکنک
 گردیدہ بکہ عرف و از با خبر بدین کعبدازان در سال بست و ہتم جلوس از کن بند آمدہ ملازمت اکبر بادشاہ نمود روز سے او را در بازار
 دیدم و بعض عراقیان تعریف من کردند گفت کہ زور رض و حسین پشیمان عیان سے ملایک گفتیم چنانچہ نور تسنن و دہرہ و شاد و ملائی مذکور
 حسب الامرا کبر تجر تخرین تاریخ ہزار سالہ از ابتدا سے ہجرت تازمان اکبر شہنشاہ و زریدہ تازمان چنگیز خان جمع و قافلہ را در و جلد باک
 رسانیدہ در سال سے دوم ہجرت سے کہ مذکور شد گشتہ کردہ بقیہ احوال را کشف تاسا مل نصدہ و نو و معرفت نوشتہ آن کتاب
 بتاریخ اہل صفوسے گشت و نیز بسبب اختیار نمودن ہمین مذہب الہی و ملین سے ہمت مبلغی خطیر کہ بطور جزیرہ عرض وصول حوسے آمد
 پادشاہ خواست کہ تحصیل و جمعہ مذکورہ موقوف کردہ اندر زبان گذرانید کہ مقرر کردن جزیرہ جمیت آن بود کہ کہ ہسوارہ مبلغ معتدیہ ذخیرہ
 موجود بود ہشت سپاہ اسلام بان قوسے باشد بکہا بیامان اقبال روز افزون تہ ازان آجندہ معلو از ز سرخ و سفید درس کار و الا فرما
 باشد و احوال را بیان سید و ستان سرر خط اطاعت نمادہ باشد چہ مناسب است کہ زبردستان و سکینان ہند را آزادہ نرسے
 اندوختہ آید کہ یگاما شہر در زانیکہ را جہ مانسکہ بخیر ولایت کویستان پنجاب و تادیب راجہ ہا سے آن دیار تسنن شدہ بود این قطعہ
 خاطر خواہ پادشاہ بسک نظر کشیدہ و با ستاع مضمون ہمین قطعہ دل پادشاہ بر رعایت ہنود مائل گردیدہ نظر شہا فرمان
 فرستادے بر راجہ کہ ساز و بندہ وان کوہ رارام و چنان رونق گرفت از مدل تو چون کہ کہ سید و نیز مذہب تشیع اسلام ہا پشیمان
 پشیمان لغتہ سے علماء سے تصدیق ہن اید او ضرار مخالفان مذہب صواب و تشیع ہزاران اجروا ت سید ہستند و اخذ و جزو
 اموال و عیال و اطفال بیکانگان کے الحقیقہ اطاعت نفس ہوا پرستی است از بکو کتو کہ ہمین حالت کیسان از جملہ اعظم عبادت
 رب الارباب شمرند کہ کہ عقل خدا داد و دور شعور در طریقہ معاش و معاد اہت بساط صلح کل گستر و طوائف انام و طبقات
 خدایق را یکسان شمرد و گفت کہ حق تعالی ہمان آرا بخواد و تات مختلف بشارت متنوع المذاہب و فیض گشودہ لطف عام او ہمدار لطف
 پس بر پادشاہان و الا لشکوہ و کلال ایزد شہنشاہ اندیز واجب لازم است کہ مخالف و متنازع و مشہ منطوہ مذہب ہند ہا سے خدا را
 بیک نظر سیند و بر تو عنایت خود را مانند نور آفتاب کہ بر نیک و بد سے نامد بر یکمان کیسان انما ذلعبا بن دلاویر گفتا بکہ خود کو کار
 تاریخ او نیز بچگونگی ان حکام محدودہ بعلت طلب جزیرہ کہ ہشت سال باہن سلاطین ہندین بسبب درامزا حم زبردستان نشود و با
 ہند مسلم کہ بر تو رسا و دیگر اہل مذاہب در مقام صلح کل بودہ با احد سے در زمین و آئین تصرف نہ کنند و او گذار تا بر شوش ہشیمان
 خود بر کس برت را فرید کار باشد ہمیت و جیرتم کہ دشمنی کفر و دین چراست ہا از یک چراغ کعبہ تہ تہا ز روشن است ہا و دین ہمین
 اوقات او اول سال بست و سوم جلوس دوازدم ربیع الاول مطابق آہتر از محاسب بود و حضرت ختمی پناہ صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم
 نمود و با حصا سادات و علما و مشائخ و امرا صلا سے نام دادہ طعام کشیدہ دران روز تمام اہل شہر از مو اندا احسان بہرہ باشد نہ
 چون بعضی رسیدہ بود کہ جناب سید المسلمین و خلفا سے راشدین و امو و عباس سے خدیجہ سے خواندند و بعض سلاطین مثل امیر تیمور
 صاحب قرآن و الف بیگ میرزا نیز خواندہ اند مخاطب اکبر آمد کہ در کسی از جنات باہین سنت خود ہم عمل نماید بنابرین روز جمعہ در مسجد جاست

مقصود بر بعضی از زمینها با سه منبر برآمده قاصد خطبه خواندن شد و میگیا جهر واقع شده بلرزه افتاد و بنابر آن تشویش این ایام
 سنجش فیضی لفظ خداوند که مالاخره بوسه داد چه دل داناها بازوسه کوسه داد چه ابدل داد و در راه همون کرد چه بجز عدل
 از میان ما برون کرد چه بود و مشرف زهد فم برتره که شانه اندک چه ادا کرده همین ایام اختصار نمودند از منبر فرود آمده نازیم
 او فرمود و همین صالح کل را غیب الهمی نام نهاده مقرر کرد که در هر شب جمعه دانشوران جمیع ادیان و فضلا کے اسمائے ملل از سبب
 و بود و نصایر و دیگر و هندو و درمته و ملحد و دهری و بر اجمه و سیوره و دیگر اهل مشرب و مذاهیب و چهار ایدان که ہیں قصه تقییر
 یافته بود فرام آمده نگره و مناظره نمایند و پادشاه منصفانه بلا تعصب مقالات آنها شنیده عجا گنهار سیر یکے بیکے خود بر سجد و در
 هر جا کشته مناسبه بخاطر سجد سخن بیان خاطر نشان منکران نماید **بعیت** جنگ هفتاد و دو دولت همراہ عذر پذیر چه چون نماندند
 حقیقت ره افسانه زنده و برای دریافت حقیقت آئین هندو کتاب مهابهارت را که متضمن بر سبب مقالات و اکثر عقائد است
 و حالات و مواظبات این جماعت است و درین کشور از کتب قوارح کتایه بزرگتر و معتبر تر از آن نیست حسب کلمه اکبر با تمام عقاید
 علی لغیب خان و سعه ملا محمد سلطان تخان سیرے و شیخ عبدالقادر بد او سنے لفا سے ستر حشر گشته بزم ناموسوم گردید و شیخ
 ابو الفضل دیباہ آزاد کمال اتقان کما شسته تخمین دیگر کتب هندوسه نیز بموجب امر ترجمه گردید و بار بار بیزان اکبر رسید گشت
 که زو زیدن تدا بقصد جراح خرو خاموش شده و همه سنی الگو خور و استیاز حقیقت نماند هر چه از پرده او ستاد و آشنایان همسایه
 خویش و اقارب شنیده بان گردید و تعصب و زندقه و عداوت و کین با یکدیگر منبگشته نظیر تحقیق اقوال خان خود نمی شنیدند
 و امتیاز حق و باطل در عیان بود و دیگران سنے نماند با لکه از همه اجتم همی است **بعیت** گفتگو سے کفر و دین آخر یکجا سے کشد چه خوا
 یک خواست باشد مختلف تعبیر یچه و معترف خود که در هر سال و در مرتبه یکے بیکے چرخ بکشد که روز ولادت اکبر بود دیگر دومه امر او خود
 بر بعضی جا هر طلا و نقره و انواع آفته و گوناگون اجناس جمیده انیاسے موزن بر ابرای بقدر اوصحاب احتیاج قسمت کنند و نیز قرار
 یافت که از تاریخ ولادت خود چند روز بحساب عدد روز جهان ماه شمسی هر یک غذا سے گوشت حیوانی نشود و هر سال بعد وزن آن قدر
 روز که موافق عدد سنین عمر او باشد گوشت تناول نکند و در آن ایام در مالک محروسه جانداران یا نیا زارند و بنین تقریب کوشش
 نیز ز مالک محروسه منع گردید و کرمیکفت که ترک گوشت بار با بخاطر سیر سجد که گشت از شناخ و رخت بر سنے آید و مانند نباتات از
 زمین بر سنے خیز و از بدن جاندارانست با وجود انواع اغذیه و اقسام لحمها که از عامه الهی بیه آدم عطا شده برای اندک
 لذت که زیاده از آنی بیزان سنے نماید قصد جانداران نمودن نهایت سخت جانی و سنگ دلی است و صد و فرود که مخزن هزار
 ایزد است قبو حیوانات گردانیدن کمال نادانی و سنے عقل و نیز سنے فرود که شکار کار بیکاران و نمونہ جلا سے گوید است
 تا خدا ترسان هلاک جانداران بیچاره را تا مشاقره داده بگینا بان چند راناق از جان سنے گذرانند و سنے دانند که این صور
 غریبه جمیع ازیبایع صنایع الهی و ساخته دست قدرت اوست و سنی در انهدام آنها نمودن کمال نادانی و شقاوت **بعیت**
 سباز موسے که دانه کش است که جان دار و وحان شیرین خوش است به سباز صد و رانمال این امور بعضی از مسلمانان
 مستعجب اکبر را بر گشتگی از زمین منسوب ساخته تا کبانه ملا متشنج می نمودند و خود صفا ملا عبدالقادر سلطان پور سے که در عهد اسلام
 اتفاق خطا شیخ الاسلام سے داشت و در زمان اکبر مجدوم الملک مخاطب شده بود و شیخ عبدالبنی صدر کل زیاده تر از دیگر
 سخنان ناصواب گفتند و او را آنگناند که رشد

ذکر در بیان دختر گزین اکبر از اجداد کهنهستان

فهرست جمع هر میان پادشاه درست نموده از لشکر بایان نامش را در پیشه مهر افلاخ فاخو پو شامند امر اعظام را با او رسیم ضیافت
 و گزرا نیدن تحالف خوشنود کرد و آید و فیضان که پیکر و اسپان صنیار رفتار در برستانان و فلانان بسیار و انواع فتنه و اجناس
 و معروف و دانش ابلهیت و هوای سرگرا ان بهما برین تیز میرانجام داد به بختین آیین پادشاه و رابع و شتر داماد خرس خود قبل ازین
 سلطان سلیم را از دخت را به بختگرفت و اس اینسر سلطان خسر و نام هم برسد بود و بعد از از ابلط صبیبه موند را به در سنه شیخ اول
 جلوس کبر و تهرار جبر سے سلطان خرم که بشا جهان نامو گشت ولادت یافت نرم عیش و عشرت و در بخت نسیاط و دست آراسته
 شردست بنیل و عطا گشاده داد و جو دو سخا داده آمد لفظ هم که بکلفت جان هرور دین باغ که بولش مگدگستان با کدو
 به ازین شمشادین کا ز در بغاست به زبغت اختصار کباب بر فاست به کثافت با ناز نمانه به نو اسپید و مرغز زمانه به

در بیان عجایب سوراخ که در زمان اکبر بوقوع آمدن

در موضع کبیر راوت نیک نام مقدم بود شخصه که با او عداوت داشت قایو یافته زخم بر پشت و زخم دیگر بر ناگوش اوزد و همان
 زخمها راوت مذکور قالب شده که در بعد چنگ که رام کوس خویش او را پر سے بود که بر پشت و ناگوش او نشان همان
 بود شمرت شد که راوت نیکاک از زخمها مرده بود از بر لبر لبر تناسخ درین عالم بود آمد و آن نیز پندر بعد رسیدن بجد شو میگفت
 که من راوت نیکاک ایم و نشانه است هیچ میداد چون این سائخ غریب لبرض اگر رسیدا و را حضور جو طلبیده بر او اول او دوت
 یافت و گویند تصایق اهلار او نمود و دیگر تا بنیاس را آورد ندر چه مردم بزبان میگفتند او دست زیر بغل خود نهاده دست و بغل
 چو آب میداد و هر بین طو شعرا میخواند مردم احتمالی می دادند لیکن اول از گشت و ریشش کار با من حد رسانیده بود و دیگر شخصه را از
 که ناگوش داشت و نه سوراخ گوش و هر چه مردم میگفتند به کدو کاست ست شنیده به دیگر شخصه را آوردند که از یک زخم خود
 بست و یک سپر داشت و هم زنده بود و به دیگر دران ایام که کینه فو ذنب نمودار است از نخست آن در عراق و خراسان
 شو عظیم بود و یاد ده تیز گراز سائخ غریب که مرده و ازین است که نوبت از ملازمان کس کاره الا برای ما شمس سزبانان نو می اگر آنگاه
 متعین شده بود با ستموران محاربه در میان آمد دران فوج و برادر از قوم کشته شد و بسیار کرد نسیاط از ان بر و برادران
 کار گشته شمشادین او را و خانه او با کربا با آوردند بیاد مردم دران نرم بکار خود ستمد مانده چون بر و برادر تو مان نزار و
 هر دو با هم کمال مشابست داشتند که استیاز در آنها متعسر بل متعذر بود بعد رسیدن ان نفس مذکور در خانه چون تحقیق سے شد که
 که کدو یک از ان برادر گشته شد زمانه سر و بر و زود ستمد سوختن گشته با هم در کنار نمودند هر یک سے گفت که شو نیست
 چراست او در سوختن مرست با دیدن مقایه کتو تو ان شهر بروج شده و از و پادشاه رسید حسب اطلاب حضور آمدن چون گفت
 زنت زبان برادر گلخان که فوساعت قبل از دیگر سے بود آمده بود گدازش نمود که البته شو سر من است و نشاهد صدق مقال من آنگ
 یک سال بنقصه شو بود که کبیره ده سال من فوت شده و این مرد غم فرزند بسیار بود رسیدن این چاک سازند اگر بیکر و غوغا زنده
 داشت باشد شو سر من است موجب حکم والا براسه امتحان جراحان سینه آن میت را شکافقتند شکافه مانند زخم غیر جگر
 ظاهر گشت چون انمضی بعض سید باعث تعجب گردید اگر ان زن را ستود فرمود که حق بجانب اوست سوختن و نه سوختن را اختیار
 دارد آن زن مردانه وار با یکر بجان شو بر خویش چراست نموده در رانش عشق او فاکست گردید به

در بیان سخن ولایت پٹنه و بنگاله

دران وقت سلیمان کلیانے که از امر اسے بزرگ شیر شاه و اسلام مشاه بود حکومت آن ولایت داشت و تا محمد اکبر سلطه

چون ہم خان فاختانان حکومت آن دیار میں گشت چند بار باسیلمان مذکور جنگ باورسیان آمد و مسلمانان کشتہ اوقات بادشاہ قبول کرد و با فاختانان ملاقات نموده تازندگے جو ہر سال انقباض و برنشافت چون اوقالب بھی کر دیا نیز پاسبان کلاش برسد حکومت نشست و بعد چند برس سخت بستی بربست پس از او داود سپرد و مسلمان عالم گشت و دوم استقلال زدہ سرازندگے پادشاہی برتافت ہم خان آماہہ جنگ شد و قلعہ چٹنہ را محاصره کرده با کبر عزم داشت نمود و استنماعی مقدم او نیز کرد پادشاہ دین برسات گذارفت آب داء مسدود بود و ایات نعمت برافراشته در جوانی شہ نزل اجمال خود داود خود تاب مقاومت ندید و بجز یک سلسلہ صلح ایچی فرستاد چون ایچی با تسلیم ہتھیہ سرازری یافت حکم شد کہ داود ازین شقوق یکے را اختیار کند اول داود تمنا در زرگاہ آید و ازین طرف ما بر سے ایم باہد کر مبارزت تا ہم بر کفر و فرزند شود ملک ازو باشد و اگر دل بر این نہ نند از زقعی خود یکے را کہ بجز بد شجاعت معلوم باشد برگزیند تا یکے را از بادران در برابر او فرستیم از ان ہر دو ہر کس کہ طرف یا دفع از جانب او را کین را ہم قبول ن کند یکے از فیضان نامے خود را کہ پو جو رات و عظمت خشد توانا امتیاز بودہ باشد و معرکہ بفرستد ما نیز منیل را انتخاب کردہ جنگ او فرستیم کرام غالب آید نیز و سے ہما لغت باشد او کسی کی را پذیرفتن نتوانست مقدار این حال حاجی پور کہ آن طرف آب لنگ محاذی شہ است بسی ہادران پادشاہی متفق و مسخر گردید و محاصره قلعہ چٹنہ نیز شد تا انجا مید افغانان قتل آباد را اینہ احوال خود دیدہ داود را کہ مست سرگشتی و شرب بودہ و ما کر با کوششی انداختہ بوقت شب روانہ ننگال شدند و شور شد و جستی عظیم و قلعہ پید آمد بعضی افغانان از اضطراب دران تاریکی دریا از رفتی ندانستہ غریب کھر فنا شدند و فریق کہ خود را کوششی انداختند از فرط هجوم مردم گشت ہتھا غرق گشتند و جمعی از کشت انوہ تلباش بر کمان پانا گردیدند و زمرہ کہ راہ حیران بر آمدن نیا گفتند و دراز بروز دو پو قلعہ در خندق آنگندہ بگوشی شدند سگھارہ آید و قوت یافتہ قلعہ را اولی دولت سپردہ خود و تعاقب سبوسا سپ از رہا سہ پن جن گذشتہ تا سے کرہ راہ قلعہ کرد درین ناک و حسین خان سپہ سلطان مجید شد گرفتار گشتہ بقل سید و دیگر خانغان نیز دران راہ دستگیر گردیدہ بصحر اعدم شتافتند و اکثر سے کر خجہ جان لبلاست بر بندہ سبب مخالفت گریزان براہ گریزہ سپید و عقب راندہ با بیغ تیز چہ گریزان شدند آن ولیران ہمہ چہ چو از شیر خرنہ آہور مہہ چون افغانہ نہ برست یافتند سپاہ پادشاہ از دولت غنیمت بی نیاز شد از انجا ہم خان فاختانان را پانک گرگان باستعمال داود افغانان و تسخیر ننگال گشتین فرمودہ در چٹنہ مساوت نمود راجہ تو در مل کہ درین ہمہ خدمات شایستہ تقدیم رسانیدہ بود بنیات علوم و تقارہ سرازراز گشتہ بر فاقت ہم خان مقرر گردید پادشاہ لقب شہنشاہ اموران دیار مہاجعت کردہ از راہ اجیر نیز یارت مزراخ اجہ حسین الدین تبرک حیثتہ دیار سلطنتہ فتحو نزول اجمال نمود و حکم کردہ از اجیر تانچو در سہر کردہ حاجی خجہ و منارہ بلند اعدا گشت در اندک فرستے چاہ و منارہ بطریق علم مرتب گردید القصہ ہم خان در ننگال رسید و داود جنگ نمایان کردہ فرستے گشت اکثر ارجان شاری کردند او داود منقلب گشتہ بندگے درگاہ والا قبول کرد و پیشکشما سے لائقہ و فیضان نیکو منظر صوبہ پرخو و جینور اکبر ارسال داشت و راجہ تو در مل از ہم ننگال خاطر جمع نمودہ جینور رسید و منصب اشرف دیوانی سرازراز سے یافت بعد چند گاہ چون ہم خان فاختانان برگ خود گذشت داود قابو یافته از عزم برگشت و سر لشو رش برداشت بازار خنوار خجماں و راجہ تو در مل بر سر او بیستین شندہ شایا بر ننگال رسیدہ بدفحات مہاربات نمایان کردہ مطرف و منصرف گشتند داود دستگیر گشتہ بقل رسید سوار ابدرگاہ قدرت فرستادہ چون رعایا ت شدند و از ان وقت فتنہ ننگال فرو نشست پوشیدہ ناند کہ در ننگال آغا ملو ز اسلام از ملک محمد خجہا کہ از امر اسے بزرگ سلطان ایک بود و گردیدہ از ان زمان آن ولایت در تصرف سلاطین دلی و رگمدہ در ستہ ہفتقد و جمل ہفت ہر سے قدر خان را کہ راجہ سلطان محمد شاہ فخر الدین جو ناہن سلطان عیاش الدین تعلق شاہ بود فخر الدین سلاحداد و لقبو بلیکے یافت گشتہ بر مسند

حکومت نشست و سلطان محمد الدین ملقب گشت مدت حکومت او دوازده سال سلطان علاء الدین عرف ملک علی گشته که در آن زمان
 با سلطان محمد الدین جنگ کرده غالب آمد و او را بقتل رسانیده بواسطی حکومت بر فراشت چهار سال و چند ماه سلطان شمس الدین عرف
 حاجی الیاس نوکر سلطان علاء الدین سردار لشکر گردید و بر سر کهنوتی رفته تا مسه سپاه را بحسن تدبیر با خود متفق نموده از راه بر پشت و بر
 سر علاء الدین آمده و جنگ آقا سغوراکشته بر سر حکومت ممکن شد دوران زمان سلطان فیروز شاه اورنگ آرا سه سلطنت بود
 بود که لشکر بیگانه استیمن کرد اما کاسه از پیش زرفت مدت حکومت نسبت و یک سال سلطان مکنندین شمس الدین دوازده سال
 غیاث الدین بن سلطان سکندر پانزده سال و چند ماه سلطان کمال الدین بن غیاث الدین یازده سال سلطان شمس الدین بن سلطان
 السلاطین پنج سال راجه کانس از زمینداران آن ولایت بود چون شمس الدین رحلت نمود و وارثه از او نماند راجه مذکور بر آن بلاد پیشک
 یافته بر سر حکومت نشست و پنج سال و چند ماه حکومت راند سلطان جلال الدین بن راجه کانس بر سر سلطنت هلام قبول نموده خطبه
 و سکه بنام خود کرد و نوزده سال و چند ماه سلطان احمد شاه بن سلطان جلال الدین هفتده سال سلطان ناصر الدین بن سلطان احمد
 هفت روز سلطان ناصر شاه از اخفا و سلطان شمس الدین دو سال سلطان یارک شاه عرف ناصر غلام تو قبا یافته سلطان ناصر شسته
 سندنشین حکومت گشت و دیگران اتفاق کرده او را گشته مدت حکومت نوزده سال بودست شاه برادرزاده یارک شاه شسته ساکن
 سلطان سکندر راجه چند روز امر اتفاق کرده او را مغزول کرد و فتح شاه نده سال و چند ماه نازک شاه خواجه سرافتم شاه را گشته بر سر
 حکومت نشست بر جا خواجه سرابو طلب داشته پیش آور دو ماه و پانزده روز فیروز شاه سه سال و چند ماه محمود شاه بن فیروز شاه
 یک سال و چند روز مغزول گشته خواجه سرابو شاه را گشته بر سر حکومت نشست یک سال پنج ماه سلطان علاء الدین که از نوکران مغزول شاه
 بود اتفاقا یافته آقا سغوراکشته بحکومت رسیدت سال نصیبت بن سلطان علاء الدین لید بر سر حکومت قرار یافت چهارده
 سال جنگ بیگانه علیه الدین محمد یار پادشاه فتح شد و بدندان نمود سلطان محمود برادر سلطان ابراهیم بود سه نصیبت پناه برید مدت
 شیر شاه غالب آمد جنگ را از تصرف نصیبت کبر که در جهان کبر قتل خان از امر اسه کسان هاپون پادشاه بود پادشاه آن ولایت را از شیر
 بر آورده با داد شیر شاه نصیبت هاپون جهان کبر قتل خان را بر همان نزد خود طلبیده گوشتی فرستاد و محمد خان خطیب به سادغان که از
 امرای شیر شاه و اسلام شاه بود حکومت جنگار یافت نوکر س با و او که س همه و ش داشت چون در آویزه عمر زخان در گذشت پورا و
 خضر خان حکومت یافته به بجا در شاه ملقب شد و جنگ او عمر زخان نقد زندگسایر و علی خضر خان تاج خان حله س که در پس برادر خرد
 او سلیمان کلیسای که از امرای مشهور اسلام شاه بود حکومت با استقلال یافت اگر چه سکه خطبه بنام خود کرده اما خود را حضرت اعلی خطا
 کرد و بود و ماینه بی سلیمان لید پرقلم تمام گردید سزده روز خرد و سپرد دو سلیمان دو سال در سینه تصدیقتهما دو سه هجره سغان جان
 در اجه تودل را دو راقبیل رسانیدند و جنگار و جل مالک محمود سه کبر سگر دید از ابتدا سسه هفتصد و هجده هفت هجرت لغات
 سه مذکوره که در صد و سه هفت سال بوده باشد ولایت جنگار از تصرف سلاطین و بی بیرون مانده القصد راجه تودل لید
 اطمینان از مهمات جنگار محصور رسید و لید از آمدن راجه در اندک مدت خان جان بر حمت حق رفت مغزول خان دیوان اعلی و جنور
 بصوبه دار س جنگار متعین گشت این مغزول خان که بخواجه مغزول مشهور بود در ابتدا س حلال نوکر سیرام خان بود بعد از قتل سیرام خان
 که روسه برگشته بر سر و تابع پنجاب گردید چون حقیقت قابلیت و کار و او را کبر که انگش یافت بخصوص خود طلب داشته دیوان بی بیات
 خود و مقتصدنا س کار دانی در سریع اوقات سیان دیوانی اعلی سرفراز س یافت و مدتی با من درجه رفو ممتاز بود درین اوان س
 جنگار ماور گشت دوران ولایت رسیده و غیر و شوق امور را بخاطر هفت لید چندگاه معصوم خان کاتب با کبر در ابر و در حدیث

که در آن نزدیکی مقرر شده بود از فرمان عدول نموده ششویستی بر پا کرد با دیوان و دستخست سسکار و الاغ کشت و نموده سوار شدند و از هر دو
 قتل کرده لغارت در آورد و در سر بیخ برافراشت و همچنین و بیگانه سبب با زیادت زواید جاگیر بریزه منسوب داران بالبقصه آفتقالا
 یکدل و یک زبان گشته با مظهر خان صوبه دار آراختا بدین معنی و مخاصمت برخواستند و با معصوم خان کاسبله هم پستان گشته جمعیت فراهم
 آوردند و سینه اسرار دیگر هم از سفر خان آزرده گشته بمنالغان متفق گشتند و در بزرگداشت الدین حسین نیزه کرد که با باد شاه مخالفت
 داشت و بقصد که مظهری و دانشنده بود نیزه شورش بیگانه کشیدند از راه برگشته آمد و بمنالغان ملحق گشت با خیانت قتلوار محاصره نموده
 محصوران را غارت فرستادند و مظهر خان پیغام دادند که آمده ملاقات نماید و الا روانه مکه مطهر شود و مظهر خان شوق ثانی قبول کرد چون دیدند
 که ترسیده است پیغام دادند که سوم صده از اموال خود بر آورده بگیرد و تمامه بریا کند و مظهر خان ثانی هشت هزار اشرفی نزد معصوم خان پستان
 تا از عرض و ناموس او دست بدارد بمنالغان ازین عینی دلیر تر شده در محاصره تنگ گرفتند و قلع و مائده مفتوح شد مظهر خان را بدست
 آورده و قتل رسانیدند و اموال او را سر یک از بمنالغان بدست آورده معترف شدند بر تمام آن ملک استیلا یافته بر کد نام خطا سبلی
 و منصبی بر لای خود مقرر کرد و همچنین اگر آسته خواستند که خطبه بنام محمد حکیم میرزا برادر عم زاد او بکند در کابل بود و خوانند در آن وقت
 تا گمان بادی شدت و زید و باران سخت باد بسیار با افسا طاعنا عدا را در وید و همچنین بغیر ویرا کند که گرامید و آنچه بمنالغان ازین
 بودند مبنی قتلوز سید همچنین در باره باور ناسه پس سعید بد خسته طلبی برافراشته سک و خطبه بنام خود کرد چون این مقدمات بعرض کبیر
 رسید راهی بود بل را که بعد مظهر خان دیوان اعلی مقرر شده بود و سایر دیگر متعین فرمود در این جمیع استیصال سید به بیخ شورش برخواست
 و اصلاح و دولت او ایوان در حال جنگی جمیع اعدا شش نموده منزل گردانید و تحقیق حال محروم و دست خان اعظم کوکلتاش باشکر
 اگر آن وضعیت گشت و عقب او شهباز خان نیزه تین گردید از آوازه آمدن خان اعظم و شهباز خان و جمعیت بمنالغان ازین ترقه افتاد و دست
 از محاصره جمیع کبیر که راه بود بل ساخته بود بر داشته معصوم خان با دیگر با خیانت بطرف بیمار رفت افواج قاہرہ در بهار رسید به استیصال
 باغیان که در دست بر لایت و سایرین انما معصوم خان فرستاد و ثابت خان عرف بنادر که بطرف چوچو روانه دهنی و زبیر بود و دست
 آنها شهباز خان شکست خورده رو بفرار نهاد و اما مملوقت و عوام شهرت یافت که معصوم خان فرستاد و دست دیگر گشته شاکش باشکر این
 شدت یافتند و شهنشهباز خان ازین خبر خوراج ساخته و جمعیت فراهم آورد در نزدیکی اوده رسید و باز با معصوم خان فرستاد
 جنگ کرده غالب آمد و بعد چنان شکست چنین مظهر یافته رفع شورش نمود و معصوم خان شکست یافته با صد کس بدر رفت و بعد چند کس
 بموجب التماس جوامع معصوم خان بسفارش شهنشهباز و معاف گشته جاگیر لایق یافت راهی بود بل بعد اول جمعی از مهمات آن دیا محصور
 رسید و مورد الطاف فراوان گردید و بعد چون جنگا خان اعظم نیز از جنگا در حصه آمد شهباز خان تنها با استیصال معصوم خان کاسبله و
 دیگر بمنالغان مقرر ماند چون بعرض والا رسید که بمنالغان بدست یافت با شهباز خان جنگ کرده غالب آمدند و از آن نواح فری
 شورش شسته شود بلکه در میر و زور و فرزند است لهذا بقصد استیصال آن جامعه بمال کبر و متوجه دیار شریفه و تنگ کارگان و
 پنجه افکنان قطع منازل سے فرمود و چون سفر را به میر بل خشن ثانی ترتیب داده دعوت پا و شاد نمود و کبیر در آن مجلس شریف برده پایت
 قدر او از خود و وزیر و منزل راهی بود بل وزیر ترقیف از لای فرموده مشیر اری بخش او شد بعد رسیدن در یکا ننگ در یامی ننگا و چنان
 با هم اتصال یافته پیشتر یک جاسے رو و با عتقاد اهل هند از اما کن شریفه است بجاسے اتصال بر دو دریا قلع حکم ساس نهاد و هر
 تبار کس اعدا ش فرموده الیاس نام گن داشت و بندے شکل در طول یک گروه در عرض پهل گزوار قلع چهار در عتقر گشت و این
 عمارات زسال است بر شتم جلوس اگر بنام رسید درین مکان بعرض نمایان رسید که شهباز خان بر تقویت نصفت مویک نمایان

ایمانفان جنگ مردانه نموده مظفر منصور شد و معصوم خان کاسبله و سباد و نوکیک مسفردان بجمیع اهلان قبشته بر محبت خود نود و از ملک پادشاه سینه بد رفته خود با دار کج خونل کشیدند بنابراین معاودت فرموده و مقصد دفع فتنه محکم حکم سیرت است بچجاب روانه شد

در بیان بنی محمد حکیم میرزا برادر عم زاده اکبر پادشاه

او در کابل سینه ورزید و بارها از آب سنگدگشته باعث آزار و ضرر اهل بچجاب گردید و از صدقات عساکر منصوره نهرم گشته بازو بکابل می آورد و نوستی ملاپور رسیده نیت و دوروز قلعه را محاصره نمود و راجه بگجگوت دس صوبه دالاپور پاجی نیت افشرد و قلعه را محکم داشت و کنوران سنگدگشت را چون که خود را سیالکوت بود و چشم کوسه فرجام آورده و جمعیت فراوان ناگمان رسید با میرزا جنگ نموده غالب آمد میرزا بیدست و پادشاه از دور قلعه بر خاسته سینه میل مقصود را همی گشت و برهه جلاپور محموله حافظ آباد از زیر پای چناب گذر گشته در بنجر رسید و آن شهر را غارت و ویران ساخته از راه کھیب دریا سجد سوخو خود به بکابل رفت و کنوران سنگدگشته تا دریا سنگدگشته قیام نموده بگجگوت چون این جرأت و جسارت کنوران سنگدگشت و الا رسید میورد اطاف میگردید و دیگران که بکابل بگجگوت

بچنجر از سرفراز گشت و درینو ملا میرزا از استماع خبر بشویش امر اے بنگاله که سجد و خطبیه بنام او سے خواستند بکنند دیگر گشته و لشکر آراسته از کابل به بچجاب رسیده باعث فتنه و فساد گردید و اهل آن دیار از آزار و اندام رسانیدند که از اهل اباس کوچ کرده تعیین این اراده نمود که این مرتبه در کابل رسیده میرزا چنان تادیب نماید که آتش فتنه و ایامه و منطقی گردد و نوبت بر ستم نقلت نخت خود و میرزا از قلعه متوکل با دشا همی اقامت خود در بچجاب متعذر دیده روانه کابل گردید و با جراج قاهره که از غضب میرزا نشافته بود و با شادمانان که از امر میرزا بود خنک نمود و شادمان خان شکست یافته گریخت و مال و منال کشد بایش اکثر بدست بجاوردان لشکر فوسه اشر

در آمد و نوشته با سے چند خطبیه منشی میرزا از بر بل بسے شادمان خان نیز بدست سردار فوج منصور امانت داده بود آن نوشجات بر کھیب

بمغفور والا ارسال داشت از جمله نوشته بنام خواجہ شاہ منصور وزیر بود که در جواب او نگارش یافته که از روستے فرخ جمیلع تنگاکا بر زبان نیارد و در مخاطرش رسید که در چنین وقت مخالفان محبت بهم اساس اعتماد دولت خواهان چنین نوشجات می فرستند

بار دیگر عرض رسید که آن شاه منصور که در پرتو غیر فرور جاگیر او سے باشند اراده دارند که بجه حکیم میرزا تاجی شوند چون تاجی از خواجہ مستقار یافت او انکار خود از و طلب ماضی نمود و در ادون ماضی نیز عذر نمود و شک لیکن غالب مبدل شد که فی الواقع قصد خواجہ

لطیور دیگر است بنابراین جهات بصلاح دولت خواهان متصل گوت و بگویند که باین شاه آبا و ابناء است خواجہ بوا حلق کشیدند این خواجہ شاہ منصور از اعیان شیراز بود و خدمت خوش بونی فاند داشت و اکبر بقیضنا سے آدم شناسے نظریه بر قلمت او داشته بسیار دوست سید نیت و مظفر خان دیوان اعلی نظر کار دانی و دو فور دلش او جسده سے بردن اگر نیز ترک لوکر سے نموده پیش منعم خان افغانی

نفته بود که دیدن نوبت منعم خان او را بر سکه عرض مطالب بنگاله بحضور فرستاده بود در نظر بر مطالب نقش کار دانی او زیاده تر خاطر پادشاه درست نشست بعد فزون منعم خان طلب حضور فرموده و بیانات منصبی خلا سے وزارت سرفراز فرمود و در کمتر زمان احوال باین با سے

شیخ رسید چون در معاملات آدم را تنگ میگرفت بدین جهت چند روز تفرقه گشته مقید بود از بهمان با سے سرفراز سے یافت و درینو امانت تقدیر باین حالت رسید بعد سه روز از گشته شدن سے تقصیر سے او ظاهر گشت باعث تا سفت خاطر گردید لیکن مردم از سخت گیری

و نجات یافته سرفراز شدند از نظر منم بنایه بکاسه جهان سخت گیر که هر سخت گیر سے بود سخت میر سے با ساسان گذار سے

و می نگه دار سے که اسان زیر مرد آسان گزرا سے با جمله اعیان سوار بر ساحل دریا سکن اطفالان نزول افتاد و در بیکانیا دریا سکن و نیلاب رود کابل با سے بیوند و حکم والا با حدت قلعه ستمین صاد و رشده و سرب دریا بیدر قله کوچ سھاس قلعه گشته استقامت

حصار در پنج روز شکست گرفتند و نایبانشان چاکلیکست و نایبان موشیارسال بست و در چندین روز شروع این نایبان و ده پانجاهنسل الهین شوم در دو سال
 حصار فریج و شهر کویج و صحرای پنجام یافتند با کسان نایبانشان هم روزی چند نفرش در یکا سنده در یکا او بر سر مخالفان میگویند بزرگیت در میان بند و خراسان پایتخت
 آن قلعهدار و برادرش درین راجه و در آن قلعهدار راجه را در میان شریعت بعد از کشته شدن نایبانشان قلعهدار را در میان شریعت نفع و چند
 مجرم حکیم میرزا آمد و در میان قلعهدار و نایبانشان که در دست آوردند و در آن دو سال که در میان سلطنت بود تمام در قبضه تصرف او یک دولت و در آن سال که در میان
 روی نایبانشان در گاه آورده اند و در آن دو سال که در میان سلطنت بود در میان شریعت حکومت میگردانند برادر از زمین دولت چراغانی بنام شریعت با اگر پیشتر
 سلف حکیم بود در این روز که در میان سلطنت است که در میان سلطنت است برادر از زمین دولت که در میان سلطنت است که در میان سلطنت است که در میان سلطنت است
 پیدا گشت به ملاقات خویش سرور سازد و وزیران و بزرگان را از دولت دیدار نمود و در آن روز که در میان سلطنت است که در میان سلطنت است که در میان سلطنت است
 فرمان پذیر گشته با خود قرار داد که اگر یو هاس راه از خیر تا کابل مستحکم کرده اما در پیکار کرد و یا بره بکش رفتند و در میان سلطنت است که در میان سلطنت است
 اندازد میرزا درین اندیشه بود که گشایش با در میان داشت که شانه زاده سلطان مراد بر سر مستحکم و در آن روز که در میان سلطنت است که در میان سلطنت است
 در میان آمده میرزا شکست یافت و بطرف غور شد شتافت و در آن روز که در میان سلطنت است که در میان سلطنت است که در میان سلطنت است که در میان سلطنت است
 اینحال که میرزا کابل رسیده میرزا نال قلعهدار و نایبانشان که در میان سلطنت است که در میان سلطنت است که در میان سلطنت است که در میان سلطنت است
 بود از روی کمال تلفت باز کابل را میرزا محنت فرموده و بند و ستان معاودت نمود و میرزا در کابل رسیده و حکومت آن
 ولایت قیام و در بدو چون دائم الحضر بود از فرط ماده پیمانی به بیمارها به صعوبت مبتلا گردید و نتوانست که خود را از شراب بازدارد و نایبانشان
 اسباب در اندک فرصت ساختن خیراتش بر سر گشت فرزندانش اراده داشتند که پیش عبدالقادر خان اوزبک والی توران رفتند
 اگر بپای صلح ارجام نموده فرمان استماله کاشته راجه مان سنگه را برای تعزیت و تسلی پس ماندگان میرزا شقیین فرموده و ایالات
 عالیجات نیز بصورت کابل و حرکت آمد چون عهد لاول بندگی موردر اوقات اقبال گردید راجه مان سنگه که پیشتر کابل رفته بود
 کعبه میرزا و افراسیاب میرزا پسران محکم میرزا را که نخستین یازده ساله و درین چهار ساله بود چهارم خود گرفته در حضور آورد و پادشاه
 نوازش فرموده و الطاف بیکران روح آفرینان خود و شسته نظر تو به تبریت برکاشت و امر کابل نیز لغرض ابطوس رسیده
 مورخانیت شدند و راجه مان سنگه بصورتی کابل فرزند از سر یافت +

ذکر در میان کشته شدن راجه سیریل

چون عامل در میان کشته شدن راجه سیریل که با کافرگان آهصال او کسب نوزنی و تصویر ایلت سواد و جوشترین گردید و شیخ فرید بخاری همی پسر
 شامت تقابل خانان که کشته بودند و حضرت شیخ عبدالقادر خان است و در نوزنی و تقابل شیخ افغانا که کشته شدند و در میان کشته شدند که در میان کشته شدند
 باغمان، زین خان تعیین نشد و استیصال افغانه کنگ نیست راجه سیریل شیخ ابوالفضل است نامی این خدمت نمودند که اگر قریب نام نوزنی
 انداخت قضا را قریب نام راجه سیریل برآمدند راجه مذکور حکیم ابوالفتح را با مادر زین خان حضرت فرمود زین خان با اتفاق و استیصال
 راجه شیخ پیچو که در میان کابل تران آنجا رفته اعانت در گردن انداخته پیشتر رعیت گرسه منتدار گردیدند و بعد از آن بر سر سواد
 کنگه کشته شدند افغانان بر سر کوه بجوم آورده و در آن صفت تیر و سنگ می باریدند زین خان بنروز شمشیر از گویو کشته شدند با کفر
 باستیصال آن حاصد بمال پرداختت همدرین آنسار در میان زین خان و راجه سیریل مخالفت رود و ده شعله محاصمت بلندند و
 گفتگو با مسخرت در میان آمد بر چندین خان خواست که جمعی در قلعهدار کشته پیشتر روانه گردد راجه بر ایتمنی راضی نگشت و
 قرار یافت که اگر ایسها آمده اند امر اجیت کنند بضرورت معاودت رو داد و در میان کشته شدند که در میان کشته شدند که در میان کشته شدند

پیشتر روانه شدند که سید اول رسیده خیمه بازده بود و ننگ را نیز برداشتن خیمه بستن بر نبال مشغول شدند زمین خان از عقب آمده صورت حال بیان
 متوال دیده او چنانچه چار و بر او نهاد افغانستان سراسر ایگی لشکر حاضر کرده از هر طرف هجوم آوردند و غربت شورش پیش پدید آید راه بر مرتبه تنگ بود
 که دو سوار پهلوی همی توانستند گذشت فیصل واسپ و آدم بر یکدیگر بسته افتاد و گویا نموده در زیر شمشیر بود چون افغانستان از هر طرف در خیمه
 آمدند زمین خان از طرف غربت و نور شجاعت خواست که جان خود بر آید و در بازو آماجیر خواهان جلوه تافت و از ارزان آتشگاه بر آید و در آن
 تنگنای چینیض است پیشتر آدم بر روی هم بگردانند راه عبور سوار رسد و گشته بود تا چار زمین خان پیاده شده سیر احمد شافت و بهزاران
 دشوار سیر جان بمنزل رسانید و بسیار سیر از لشکر یاران افغانستان اسیر کرده بودند و آن قدر مال و اسباب بدست آوردند که از هر دوستان
 آن عاجز شدند در آن روز چندین سوار کس شده در آن نزد و در راه میرزا از بلند کس افتاده بیکه شمشیر در دست و اگر راه
 متعین بود بگردنگان روشناس با دشمنی کار آمدند راه میرزا در شعله سندی وحدت طبع و مزاج دانی و خوش طبعی و صحت سنج
 و دیگر گویا بی نظیر بود و نوادگان و کلمات دل آویزا و که باعث انبساط خاطر ما تواند بود اما حال زبان زرد و زکار است حتی عالی شرف
 گویند دانی عظیمای او با نصد مهر و جزا بر بود چون از ننده صاحبان بزم خاص وزبده محرمان بچمن انصاف بود و بجنب سبزه سراسر
 سرفراز است و در وقت و منزلقه بیکه داشت دیگران را سیر نمودار گشته شدن او عیش محفل کسب منفعت گشت و بر خاطر پادشاه
 سسوح این ساحت سخت گران آمد بچند استماع این خبر بی اختیار آب از دیده فرو ریخت و آه و در ناک با و از بلند کس شد تا دو روز و
 بلا یادت توجه نمود و بر زبانش رفت که از ابتدای جلوس تا حال که سال است غبار که ورسته باین حد بر خاطر نه نشسته روز سوم
 شانه زده سلطان مراد و راجه تودر بل را بسیار سیر از بهادران شام است کیش برای تعلق واقع افغانه یوسف زنی متین فرمود چون این
 خدمت در فرشتان شانه زده رفیع مکان بود از منزل دوم شانه زده بموجب حکم عاودت نمود و راجه تودر بل تخریب آسمان مقرر شد
 و راجه مان سنگ با سستیصال افغانستان تا نزدیکی زخیر رسیده بود بر فراقت از متین گردید زمین خان و حکیم ابو الفتح بجنور رسیده و روز
 چند خدمت کوشش نیافته مورد عقاب گشته اند اما از امر شجاعت شانه زده عفو تقصیرات آنها شده با رباب شدند بر خند ملامت
 نقش راجه میرزا حساب الامر نمودند بدست نیامد چون او را بسیار دوست میداشت تا مسافت بسیار کرد و بهرین آنست میرزا شش اسب
 عبداللہ خان پادشاه توران رسیده چون خاطر پادشاه از واقعه راجه میرزا مکر بود ایچی مذکور و دو سه روز بار نیافت بعد چند روز بجنور
 رسیده نامه عبداللہ خان از نظر گردانید میرزا شش را با انعام لاتی سرفراز فرموده حضرت انصاف داد و حکیم تمام برادر حکیم ابو الفتح را به راه
 میرزا شش نزد عبداللہ خان لیسافت و خواجہ محمد را به تولداری مخالفت و هدایا و میرصد جهان را برای سیش و واقعه اسکند خان پدید آمد
 فرشتا و بعد استقامت مہام آن دیار و تبتیستان بگردار از اسامع دریا سے سنہ جاودت بھند و ستان گردید و راجه تودر بل بجنور
 خود طلبید استہ راجه مان سنگ را ستمین کابل کرد و با سستیصال افغانستان یوسف زنی سے اھیل قلیخان متین گشت اولو اقی تا دیب

آن جامہ نمود +

ذکر در بیان رسیدن میرزا سلیمان والی بدخشان در حضور سیر نور و تفرقه بدخشان +

سلطان صاحب قراں امیر تیمور گوگان سے رسید حکومت بدخشان با سستیصال داشت و بار بار از بدخشان لشکر کابل کشید
 و سرباز شکست خورده رفت ابراهیم زمر خلعت او در شجاعت و دلادار سے و فراست و دانشور سے کیلتا بود در گذشت سلیمان
 ازین بہت کہ بسیار دوست می داشت از تو او غم جانگاہ رود او این رباعی مناسب حال اوست رباعی امی اہل بدخشان
 ز بدخشان رفتی + در سایہ خورشید بدخشان رفتی ہر دو بہر خاتم سلیمان بود سے + افسوس کہ از دست سلیمان رفتی + بعد نوشت

ابراهیم میرزا چو شاهرخ میرزا سپهر اوکلان شد میرزا سلیمان را با شاهرخ میرزا امیر سرحد و کربلا به پرفشان کشید
 و بدفیات جنگ در میان آمد آخر الامری سلیمان میرزا بهر نیت خورده در کابل رسید چنگا پیش محمد حکیم میرزا که در آن وقت زنده بود و گدازنده
 بدرگاه اگر انبیا آورد و پنجاه هزار روپیه لغو سامان سفرا حضور محبت گشت و فغان شخص ستمالت نصیب و دیوبست میرزا جمعیت خاطر
 از کابل روان گردید چون نزدیک دارالمطهر فتح پور رسید حکم شد که امر اسے کنار با استقبال روانه و نیز حسب الامر تاسر که در دست نچو فیضان
 کوه شکوه بسلاسل طلا و لقره و جواهر و دیبا و زربلت آراسته استاده گردانید و در میان و قبیل ارباب یوز با بال پوشش محفل زربفت و بجزیرا
 طلا و تقاد و هر صعب باز شد تدر عقب فیضان دو رویه سواران خوش اسپه پراق بالباس ساز شایسته تعویف آراستند و بسا ولان
 صاحب اهتمام بر گاشتنند که هر اسے از صف بیرون نماندند و کوچاس شهر جاروب زده در کاب پاشیده مصفا گردانید و کاکین سر
 بازار را آیین بستند و از زربان و نقشه متنوعه در گرفتند نظرافت امام از شهر و ولایت و کوچه و بازار و طها و دروا تها و با مهابراست ناماشا
 بجوم آوردند پادشاه خود هم با شاهرخ اسے و الا نشان کمال جاه و جلال بقصد ملاقات از شهر آمد چون نزدیک رسیدند اول کمال
 پیاده شده کورنش مجاور گردید از آن اگر از اسپه فود آمد میرزا را در بغل گرفت و بمنزل آورد و مصیافت و مهمان سازگ نمود و بدینست
 کمک در تخییر بدیشان فرستند فرود آمد چند روز صوبه کابل بنگال تجویز شده بود میرزا قبول کرد و بقصد مکة معظمه حضرت گرفت هفتاد هزار روپیه
 خرج راه یافت میرزا بعد اراک سعادت و جهمان راه باز در بدیشان رسیده با شاهرخ میرزا جنگ کرد به نیت خود و بعد امانت شاه
 توران پناه و بعد امانت خان طمع بر مشایه بفاق ایشان لشکر با فرستاده ولایت بدیشان از تصرف شاهرخ بر آورده حواله کرد
 در میان میرزا و شاهرخ میرزا بود و محرم گشته کابل سپید نمیدیت دولت میرزا بفاق خیزد و سیمه نجات انفاق خیزد در آن وقت محمد حکیم میرزا زنده بود و متذکر
 از توران خان بیرون میرزا سفر کرد و شاهرخ میرزا بودی کابل انصیا زکرده نزد اکر سیده مورد انواع و طوعت گردید کابل چه سلیمان میرزا نیز بیست اسب
 نخی دست اکر رسید دید سالیان سفر مکة آخرت گردید اکر چه سلیمان میرزا در زمان بودن کابل امانت محمد حکیم میرزا کفر اجم آورده بدینست
 قصد بدیشان نمود اما کاسه از پیش زنت در سال سه و چهارم جلوس محمد زمان ناست خود را فو زنده شاهرخ میرزا روانه و در بدیشان
 گرد شورش بر کینخت و اورا با عبداللویس بن عبداللغمان و ان توران بدفیات جنگ روداد و سر دفع تم نموده بدیشان را تصرف
 شد و بدینست حکومت آن ولایت نمود و خالامه عبداللغمان لشکر اکران تعیین کرد که محمد زمان را از بدیشان اخراج کوه و آن ولایت
 لا تصرف خویش در آورد محمد زمان از بدیشان بر آمد در کابل رسید بسبب ظاهر بی خواست که روانه حضور شود و در بعض قصد سلا
 داشت و آن وقت قاسم خان صوبه در کابل و حضور بود و محمد لاشتم قاسم خان که بی نیابت پدر در کابل بود از قصد او واقف شده
 بانگ جنگ اورا و لشکر کرد و هم برین اتفاقا قاسم خان از حضور در کابل سیده با محمد زمان مدارا و دوه تعلقات بسیار میکرد اما او را نظر بند
 میداشت و بخواست که روانه حضور سازد محمد زمان بقا لویک میگفت بهم خان را بقبل رساننده و در عهد کشتن محمد لاشتم گردید او
 از قتل پدر واقف گشت کن ان خود را فرام آورده محمد زمان را بقصاص پدر خود بیست تمام گشت و تمامی بدیشان که در کابل بودند
 علف تیغ بیدار شدند و رفع شورش محمد زمان دیا گردید و در بدیشان عبداللویس خان سپید الله خان حاکم مستقل گشت بعد
 تسلط بر بدیشان خواش و صلحت در خانه اکر نمود به درخواست صیدیه او ایلیچه و شاد چون ایلیچه از دریا سست میگذاشت
 کشتی از توجج در با غرق شد و نام که در بیچ مخصوص نوشته بود از نظر اکر نگذاشت بریزان مردم امانا و کباشا را اکر بود و موجب کتیبتیم
 بود و آمد با شاد عبداللغمان استماع ایچ کلمتوسب استصمن حاذیر دل پذیر مصحوب لولا احسنی بر ای اکر ارسال داشت اکر چه
 سالیان احسنی لویس رسیدن و حضور با تها سے استلا و گرد گشت اما جواب کتوب عبداللغمان با نین مشایسته قلمی فرموده از

و اساس دوستی را استحکام داد +

در بیان تسخیر ولایت کشمیر

پروست خان واسی انچه همواره اظهار اطاعت و انقیاد نموده چنگشاهسے لائق ارسال سداشت در سال سوم جلوس والا یعقوب ناسے پر خورابا بکشیش فراوان بدگرگا و الا و فتاد او چندگاه در حضور بقام داشت نبار خوششیدک خاطر داشت بی حضرت از حضور کثرت کبشیر رفت چون این محنی بعرض رسید فزانی بنام پروست خان صادر شد که خیریت ذات و امنیت ولایت تو درین است که خود را در راه ملاقات شرف نشود یا پیر خورابا استان والا بفرستد و عذرهای سے زمینداران پیش آورده عرصداشت نمود لندا قصد کشیر خاطر کبشیر گشت شاهرخ میرزا در اوج حکومت داس و شاه قلی خان مجرم و دیگر امر این خدمت تعیین شده بصلاح راه بران دولت خوار و روانه شدند و محنی حضرت تمام قطع مراحل نموده نزدیک کشمیر رسیدند پروست خان در خوزاب مقادست نبدیده اراده داشت که با امر پادشاهی ملاقات نماید اما از بیم کبشیر بیان سے توانست آخر الامر به همان زمین مکان مجادل را بدیده با امر پادشاهی ملاقتی حسین بک را حکومت برداشته آما ده جنگ شدند درین اثنا یعقوب پروست خان از پدر جدا شده کبشیر رفت کشمیر بیان امر حسین بک گذاشته بر یعقوب جمع آمدند در اورا شاه امپیل خطاب داده و سر کوهها مستحکم ساخته بقصد محاربه با لشکر پادشاهی صفوف آراستند چون این محنی بمرض البکر رسید فرمان والا شان بنام شاهرخ میرزا در اوج حکومت داس ابلدو پروست آرا که اگر پروست خان ملاقات کرده آما کشمیر متصرف دنیا بدوست ازو خاویجا از زمینداران لشکر فیروز س از کبرهت بسته شود کبشیر شد چون نزدیک رسید محاربه سخت در میان آمد کشمیر بیان مغلوب آمد ملاقات کردند و سکینه خطبه بنام کبیر جاری گردید و زعفران و ابریشم و جانوران نیکار سے که ملاصا محصول آن ولایت است محمود در سکار والا مستقر گردید.

ذکر سلطین کشمیر

پروست بواسطت شاهرخ میرزا در اوج حکومت داس ابلدوست استان رسید و ادراک ملازمت نمود میر و رعایا ت گردید بر منتظران انصار ستور ناکرد و منته بقصد پانزده حوسے ساہو ناسے که خود را از آل گرشاپ بن نیکروز میگفت نو کارا هم مدبو که از نسل رجن پادشاهان بود که دید عرت به در خدمات الا الله بجا آورده اعتبار یافت چون راجه سهدا بود گذشت پادشاه دین حکایت متکثر گشت شاه میر سن ساہو سے ناکور او کبیل سلطنته و صاحب مدار گردانید هر دو پسر او را که سیکه جمشید و دیگر سے علی شیر نام داشت پیش آورده در کار با فوج ساخت و شاه میر او پسر دیگر بود سیکه اشترانگ و دیگر منند ال نام نو این هر دو صاحب و بعد بود و نوجوانه امیر و سیرش اعتبار تام یافتند غلبه مید کرده سیاه و رعیت را بجا ت خود کشیدند و سے تعزیر از راجه پنجبند و امیرانارا از آمدن بخت خود منع کرد شاه میر و پسرش از سوسے تسلط استلای تام برگشت کشمیر را متصرف شده اکثر لوکران راجه را با خود متفق گردانیدند و در بیرون قوت و کسنت آفرینا زده گردید و راجه برون و مغلوب گشت در سده بنفصد و چهل و هفت حوسے بر ک طبعی در گذشت زو جرابو کوکنا دیومی نام فاعلم تمام گشته خواست که باستقلال حکومت نماید و شاه میر بنیام کر که چند پسر مارا حکومت بجرا و شاه میر قبول نکرد در پسر او لشکر کشید جنگ کرد چون ارادت الهی بران زمیند بود حکومت بنو و متقطع کرد و در این ملام رواج با مینصارا رانی کوکنا دیوسے و جنگ مغلوب شده بدست کسان شاه میر کبیر گنار گشت و بقبروت سلام قبول نموده و خدی کج شاه میر و آمد شاه میر مبطرفه و مشهور شده در ان ولایت سک و خدیغ تمام خود کرده و سلطان شمس الدین خطاب یافت و از اتید ای سده بنفصد و چهل و هفت حوسے در انجا اسلام رائج شد مدت سلطنت او سی سال و چند ماه سلطان جمشید بن شمس الدین عرت شاه میر حکایت آن ولایت بعد بکبیر گنار شد

سه سال و دو ماه سلطان شهاب الدین عرف میر شاکبک بن شمس الدین هشت سال سلطان قطب الدین عرف منبذال بن سلطان ابن ابوالعین
یا زده سال و پنج ماه سلطان سکندرتشکن عرف شیرشکاب بن قطب الدین در سنه پنجم و ششاد و هجره برسد فرمان روانی شکمن
گردید و شکستن بیت و از دستن تمان شغل عظیم داشت و نسبت تجمانه مادیوراکه و زردی کی کشمیر بود و انداخت بوسه از ان برآمد و خط سبزه
بر ان فایز گشت نوشته بود و نیکو بکعبه تبر او را بکعبه سال سکندرتشکن ناسه این تجمانه را خا بداند ناست سلطان عبدالملک برین حسنی
افسوس بسیار کرد و گفت کاشکه این لوح بر دروازه می بود تا من تجمانه را نمی انداختم قول بانی باطل شد القصد سلطان شیخ سعید
بود و اکثر بر جهان را بعد بر انداختن تجمانه بر و مسلمان کرد و بسبب شکستن تجمانه او را سکندرتشکن گفتند و فیکند صاحبان امیر محمود
گورگان در هندوستان نمرود اقبال فرمود نیلی برای سلطان قرستانه بود او سر مایه بر شرف خود و نهسته مراسم طاعت و انقیاد بجا آورد
و پیشکش نامه ساله القدر ارسال داشت مدت حکومت بست و دو سال سه ماه سلطان علی شاه عرف میر انخان بن سلطان سکندرتشکن
بعد بر سر هند حکومت گشت و شاهین خان برادر خود را مدار علیک نمود و در وزارت خویش مقرر گردانید بعد چند ساله شاهین خان را
دلیعهد کرده و در کشمیر گذار داشت و خود بر سر راه جموں که خضر بود لشکر کشید بعد روانه شدن باغواهی بعضی مردم از وی عهد کردن بر او خود
پشیمان شده معاصرت نمود و با مانت را بعد را جوری در کشمیر رسیده متصرف گشت و شاهین خان برادرش را در کشمیر بر آمده بسایک لکوش
رسید بدان ایام هر چند که از خوف صاحب قران گریخته در پنجاب رسیده بود و نوبت که علی شاه بعد فتح هند مرحت کرده کشمیر
مهرت جبر تحه بر او گرفته بعد مجاریه او را دستگیر کرده مال و متعه و اسباب و شکیا بدست آورده بود شاهین خان بعد رسیدن
سایک لکوش با تحه بعضی گفته با اتفاق بر سه علی شاه رفت علی شاه بالشرک انبوه برآمد و جنگ عظیم کرد و در وطن خالق بسایک گشته شد
با او علی شاه شکست خورده گریخت ایام حکومت او شش سال و چند ماه سلطان بنین العابدین عرف شاهین خان مظهر و متصرف گشته
سند آراسه حکومت گردید همچنان برادر خود را وزارت مقرر کرد چون عدالت پتیه و انصاف دوست بود سپاه و رعیت از خوف خود
شده نبردا همه که در زمان حکومت سلطان سکندرتشکن بر او جلوسه وطن اختیار کرده بود بدو رجعت او باز آمده آنگه گشتند
سلطان به برابته تالیق کرد که آنچه آیین ایشان باشد فعل آرنه رعیت از بر همه که در زمان سکندرتشکن بجز و اگر آه سلیمان بن و بود
باز آیین خود رجوع نمود با لاخر برگ مسی در گذشت مدت حکومت او چهل و هشت سال سلطان حیدر عرف حاجی خان
زین العابدین چهار سال و دو ماه سلطان حسین بن سلطان حیدر دو سال و چند روز سلطان محمد شاه بن سلطان بن
بعد بر هند آراسه حکومت گشت بعد چند ساله بعضی امرا با اتفاق بر سر امرا محمود بن که از خوف تا تا رخا نام سلطان محمود
لودی حاکم پنجاب در کشمیر رفتند و وزیر سلطان را کشتمه سلطان از تا تا رخا کمک طلب و داشته خاندان را تا تا
نمود چون دو سال و هفت ماه از حکومت سلطان گذشت سلطان فتح شاه بن آدم خان بن بنین العابدین از تا تا رخا کمک
آورده با سلطان محمد شاه جنگ کرده نصرت یافت و کشمیر را در تصرف خود آورده سکندرتشکن بنام خود کرد و سلطان محمد شاه نصرت
خورده در هندوستان آمد بعد سه سال سلطان محمد شاه باز در کشمیر رسیده بر سلطان فتح شاه فتح یافته خود را بر حکومت گشت و فتح شاه
بجانب هندوستان آمد و پس از او زده سال باز در کشمیر رسیده بر سلطان محمد شاه مظهر یافت و سه سال دیگر ماه حکومت کرد سلطان
محمد شاه باز لشکر فرستاد که کشمیر را تخریب خود را کرد و سلطان فتح شاه بطرف لاهور آمده با همجا ودیعت حاجت سپرده در شش
صد و بیست و نود که سلطان محمود لودیه رحلت نمود و سلطان سکندرتشکن او را درنگ نکرد آه هندوستان گردید لودکران سلطان
فتح شاه سکندرخان بر فتح شاه را در کشمیر آورد و بدست سلطنت شد تا آخر الامر او شکست خورده بدو نصرت بعد آن در سنه پنجم

ست و سه از ظہیر الدین محمد بابر پادشاہ گلگ آوروہ باز در کشمیر رسید و بانگ زبان ایسر گردید سلطان محمد شاہ اور امیل در کشمیر کشیدہ مفید نگنید
ایام حکومت محمد مرتبہ اول در سال ہجرت ماہ و مرتبہ دوم در او زوہ سال و یک ماہ و مرتبہ سوم یازدہ سال و یازدہ ماہ و دست و دو
روز کہ بکلی ست و چہار سال و ہفت ماہ باشد و مدت حکومت سلطان فتح شاہ مرتبہ اول نہ سال و مرتبہ دوم ست سال و یک ماہ کہ بکلی دو زوہ
سال و یک ماہ باشد و مدت سلطنت ہر دو چہل و شش سال ہجرت ماہ سلطان ابراہیم بن بن سلطان محمد شاہ بعد پدربرسد حکومت
جا گرفت پس از چند گاہ ابدال باکر سے کہ انامر سے بزرگ آن ولایت بود از سلطان سنجیدہ بہمازمت بابر پادشاہ در سنجہ و ستان سرہ
خاہر ساخت کہ ولایت کشمیر سہل ترین و سچی بخیرے تو ان خود آخر الامر با جرسب طلب او ملک مرحمت فرمود او نیز یک کشمیر رسیدہ
سلطان پیغام کہ در کوشک و سطوت پادشاہی تجدیدت کہ سلطان ابراہیم پوسے پادشاہ سنجہ و ستان را با صد ہزار کس سخاکن ابراہیم
ساخت فوج خواہی بود بہتر انکہ رعایت کنی اقبول نکرد و جنگ در میان آمد سلطان دہر کہ گشتہ شد ابدال باکر سے بعد از فتح و غفر
نازکشہ برادر او را بر سر نہ حکومت ممکن گردانید مدت حکومت ہشت سال پنج روز سلطان نازک شاہ بن سلطان محمد شاہ بعد گشتہ
شدن برادر خود با اتفاق ابدال باکر ی حکومت یافت چون بابر پادشاہ ازین جان حلت کرد و ہایون پادشاہ ازنگ آراہی سلطنت گشت
کامران میرزا برادر ہایون پادشاہ از پنجاب بر کشمیر لشکر کشید و محاربہ روی دادہ اکثر کشمیر را بعلت تشنج پدید رفتند و مساکران میرزا اکثر
مال و اسباب کشمیر بان را تاراج کردہ بجاودت نمود و در سنجہ قصد دست و نہ سلطان ابو سعید دلی کا شفر سکنہ خان خلف خود را جید پتیر
کا شفر سے با دوزخ ہزار ہزار ہجر کردہ و بکشیر فرستاد و قاسمہ ماہ کشمیر موصافہ کن را غارت و تاراج کرد و عمارت قدیمہ بر انداختند حج و مرج
تام دران ولایت روی داد و اکثر مردم کہ گشتہ شدند عاقبتہ الام سکنہ رخاں مصفا نمودہ و برگشت و بعد جگہا سلطان نازک شاہ را با ام
حیات بکر بد مدت حکومت پانزہ سال سلطان شمس الدین بن نازک شاہ ایام حکومت او خاہر نیست سلطان نازک شاہ بن شمس الدین
بن نازک شاہ ہجرت ماہ میرزا حیدر کا شفر سے خا لوزا دہ پابر پادشاہ از کا شفر ملازمت ہمایون پادشاہ جزاگرہ رسیدہ بود بہنگ مسکہ
ہمایون از شیر شاہ شکست یافتہ ملاہور رسید حیدر میرزا جنیک ابدال باکر ی و حاسہ چک ونگی دیکر امر اسے کشمیر را جانوخت
گرفتہ در سنجہ قصد دہل و ہشت و کشمیر رفتہ و بخر آوروہ اول اصلاح کشمیر بان مسکہ و خطبہ بنام نازک شاہ بحالی داشت بعد از ان کہ
ہمایون از عراق سعادت کردہ فتح قندبار و کابل نمود حیدر میرزا بنا بر حسن اخلا مسکہ با ہمایون داشت و کشمیر مسکہ و خطبہ بنام او کرد نوشتہ
شیر شاہ فوج بر کشمیر فرستادہ بود و بعد جنگ از لشکر حیدر میرزا شکست یافتہ برگشت پون حیدر میرزا دران ولایت ہستلایا فہ حکومت
باستقلال کرد و کشمیر بان را مغلوب و ہشتہ بخاطر غنی آورد بعضے از اہل کشمیر کہ فریب تزویر جہلی آنهاست مکر و دلدیوہ دیاس دوستی
دشمنی کردہ کشمیر را بطرف تبت و کپہلی و را جہ بفرق کردند و با خود اتفاق نمودہ بر سر میرزا شہب خان آوروہ دران زد و جوڑ و تیر سے
میرزا رسیدہ عمر شہسوار مدت حکومت دہ سال سلطان نازک شاہ مرتبہ دوم مسند آراہی حکومت گشت در اندک ایام بجا رض
ہنی بیجا نہ زندگے او لیریز گردید مدت حکومت دو ماہ سلطان ابراہیم شاہ بن محمد شاہ برادر نازک شاہ پنج ماہ سلطان ابراہیم شاہ برادر
ابراہیم شاہ در سنجہ قصد و بجاہ و نہ سلطنت رسید اگر چہ حکومت بنام اولو دادا غانازے خان چک ہستلاد ہشت ایام حکومت سال
سلطان حبیب شاہ بن شاہ اسمعیل شاہ بعد پدربرسد حکومت نشست غازی خان چک از روی تسلطیکہ دشت او را در گور شرف سنجہ و
خود ہوی حکومت برافراشت ایام حکومت حبیب شاہ دہ سال و چند ماہ سلطان غانازے شاہ عرف غازی خان چک در سنجہ قصد و
شعیت و چہار مسکہ و خطبہ بنام خود کرد چہار سال و چند ماہ سلطان حسین خان برادر غازی خان چون غازی شاہ از آراہی جہاد روی داد
برادرش غالب مدہ پسران او را نامینا کردہ و مسند نشین حکومت گشت غازی خان ازین در دگر صمیمت آراہی بدستے او گشت غالب کجی

حسین خان دخت خود را با تخت و ہدایا سے لاقہ و خدمت اکبر فرستاد مولانا لکال کہ دران زمان بقسبیلت و دوروستی مشہور بود در
ایام حکومت حسین خان اکثر تیسرے برآمدہ درسیا لکوت رسید و بکرس و تدریس شتغال و وزیر با نام حکومت حسین خان دہ سال و چند ماہ
سلطان علی شاہ برادر حسین خان پس از برادر خود مر زبان آن ولایت گشت بعد چند گاہ سکہ و خطبہ نام نامے اکبر تفر کر دہ و ماہد از زیاد
اتحاد و سدغنا و ولاد و دختر خود را و خدمت شاہزادہ سلیم با تخت و ہدایا فرستاد و اہلہا را رادت و مندی گونو و نمود بعد چند گاہ در حد صر جوگان
از اسب افتادہ گوی زندہ گانچو لاگاہ آخرت بردت حکومت نہ سال سلطان یوسف شاہ بن علی شاہ بعد پد رسندرا سے حکومت
گروید بعد اندک زمان سید مبارک خان کلا ز امر اسے بزرگ آنولایت بود و غالب آمدہ برسد حکومت نشست یوسف شاہ ازو کہ تختہ
از راہ جہون پیش میرزا یوسف خان حاکم پنجاب آمد و با اتفاق میرزا اورامہ مان سنگہ دفع پورسیکے رسیدہ ہلاکت اکثر شرف گریہ
در سنے نھند و ہشتاد و ہفت ہجر سے میرزا یوسف خان و رامہ مان سنگہ کلمک او مقرر شدند و او با نام اسے پادشاہی و کثیر سیدہ
بانک جنگ فتح نمود و حکومت با استقلال یافتہ امر اسے پادشاہ سے رخصت ساخت و رسد نھند و ہشتاد و ہجر سے کہ پادشاہ
در وقت مرحمت از کابل از مقام جلال آباد آلیے مستقیم کردہ فرمائے بنام یوسف خان اصدار فرمود او با استقبال فرمان کبھی بطاع
سعادت اندر گشت حیدر خان عرف یعقوب سپہ خود را با تخت و ہدایا بد برکاہ آسمان جاہ فرستاد و اسیر او کیساں در حضور والادوہ بود
رخصت کر خیمہ کشمیر رفت چون پنجی عرض مقدم سید میرزا شتاہرخ و شاہ قلیخان محم و راہ گنجوت داس چا گچہ گشت کثیر کشمیر
مستقیم شدند یہ یوسف خان خارج شدہ ہمراہ امر اسے پادشاہی و حضور پر نور رسید و از سنے نھند و نو دوسہ ولایت کشمیر داخل مہالک
محموسہ گرویدت حکومت یوسف خان ہشت سال بعد رسیدن یوسف خان بدرگاہ والا یعقوب سپہ کشمیر بودہ مرا سہم انقیاد
چنانچہ بید مجاہدے اور باستعمال او قاسم خان باہر آمد کہ مستقیم گردیدہ ہر گاہ کابل شتافت دران نواح تالابے ست کہ ہر گاہ
دران مکان آواز فغاہہ یا کرناشو دبروت و باران عظیم بارد ہنگام نزول لشکر چون آواز فغاہہ شد برت و باران و تکرک بسیار
بارید و وسیع مالشکر بان رسیدہ جانداران بسیار تلف شد انداز توغ این معنی کشمیر بان کہ آماہ پکار بودند غالب آمدند و فغہ
در لشکر پادشاہی روی و اوران حال قاسم خان خود را دست کردہ پیش رفت یعقوب از دلیر سے قاسم خان ہر اسان گشتہ تاب جنگ
نیاورہ و بطرف گشتہ اور کینت شوس چک را کہ دقتید اد بود و خلاص نمود کشمیر بان بعد رفتن یعقوب شوس مذکور را حکومت برداشتہ
آماہ کارزار شدند بر سر کول جنگ دہویست باقبال پادشاہی قاسم خان نیز در سنگ گشتہ دشمن سے نگر کردار الایا کشمیر است
در آمدہ تھجد بید سلطہ خطبہ بنام کہ چارے گردانید بعد چند گاہ کشمیر بان یعقوب را از کشتہ آرا آوردہ ہر سرقاسم خان در شہر سری پور
شتیخان آو دہندہ اوران لشکر با ہی ہمت افزندہ جنگ مردانہ نمودند یعنی تاب نیاوردہ سے نیل مقصود راہ فرار پیش گرفت مرتباً
باز یعقوب با اتفاق کشمیر بان از شجاع جبال برآمدہ مصدر رشور ش شد و گمان شب خون آوردہ ہمان وتیرہ بار گشتہ چون یعقوب
خائب و خاسر گردید کہ اسے از پیش تو است برداکثر امر کشمیر آمدہ قاسم خان را دیند و خان آن جامعہ را شتالت نمود و حضور
پادشاہ فرستاد آماہ اوراد کہ دولت حضور شمول عنایات شدند و یعقوب بار با اتفاق شمس چک از کوہ برآمدہ بدعات با قاسم خان
جنگ کرد چون قاسم خان از مجاہدات متواترہ تنگ آمد سہم داد و استعانت از حضور نمود و میرزا یوسف خان با یالت کشمیر متبعین
گشت و حکم شد کہ ہر گاہ میرزا یوسف خان از نظر و نسق آن ولایت خاطر جمع نماید یونینیا و قندہ و قشاہد بر کندہ کرد و قاسم خان رخصت
میرزا القہد سے آستان شتاہد میرزا یوسف خان بجناب استحال در کشمیر رسیدہ پنجاعت جملی کہ دہشت و دلش علاوہ آن نظم و
نسق آنچہ دبا قہی نمود شوس چک ندامت کشیدہ ملازمت میرزا اختیار نمود و میرزا اوراستمال نمودہ بدرگاہ والا فرستاد و فرما

شورش ازان ولایت گردید و قاسم خان برصفت میرزا بجنور رسیده بصوبہ دار سے کابل نصیرازی یافت و چنانچہ گارش بہت آخرا از دست محمد زمان میرزا در کابل اقبل رسید +

نکر نضت اکبر بادشاہ کبیر کبیر

در سال سی و چهارم مجلس اکبر بادشاہ بکبیر کبیر متوجه شد و شوار سے راہ کشید از اقلعہ جبال و متارہ ما سے نظر ناک و گریو ما سے و شوار گذر و انبوت جنگل از کثرت انبجار و سختی سنگ لاجنا و صین مسالک حدیثت کہ اندیشہ بد شوار سے می گذر و در انما سے راہ رفتن بجبال و پیر سے بل کو ہمیت کہ از غایت ارتفاع سر بلند گنبدہ و از زمانت بلند سے با وج آسان رسیده بر فراز آن کاشا عالم بالانوان نمود و صوت صوامع ملکوت توان شنود و سکند آنجا افلاکیان را بمساجلی سے مینند و مرغاش از خوشه پرین و ادب مینند بموجب حکم مطاع خدیج ہزار غار تراش توی دست و تیر داران چاکت چیت و قطع اجمار و قطع انبجار دیدہ میا نمودہ آن مسالک را آراستند و از لاجوز ناگشیر نمود و ہفت کردہ بگریب و دادا کہ بعد قطع مرصع منازل و خطہ دلگشا سے کشید نزول اقبل فرمود و تہاشای سیر کا ہما آستیا سے مسرت اندوخت فی الحقیقتہ کہ کشید از تعریف و توصیف سخنی بہت و معنی غیر از کشید بیان ندارد **نظم** چکشیر آتخاب بہت کشور + قشر خوردہ چالش آب کوثر + چہ کشیر آب و رنگی باغ و لیستان + سیر سیر نہاںش صد گلستان چہ نظر چند انکہ بیرونش گمار سے + بجزاب زمر دینت جبار سے + درین گلشن زبہ نش خندہ گل + بی ایوب گوش آواز بلبل + دریاس بہت کہ از میان شتر و بازار عاریت از نجائب تماشاست اطراف آن عمارات دلگشا و در عین دل نیز مزارع و باغما غرض از خوبی ہر جا باد اردو انکشیر بیان نہایت مدعاش و بزبوسے زانیت زانید خوش و ای آنا شکل زمر سے ملک ہرچ کہ خوردن ہم منت شاہانگاہ ہر پنج پختہ گاہ میدارند و روز دیگر می خوردند و پوشش پیر تن ایشان بہت کہ عبارت از پشو باشد ناشستہ از غازیہ پختہ سے آرد و آرزو خند سے پوشند پارہ شدن آب نمئی بود و از بدن بدر سے کشند ہمیت ففاق فطری شان بچویش باگزوم نزاع خلقی شان بچو زہ لازم مار + القصہ اکبر از سیر کشید لغایت خوشوقت شدہ عید رمضان المبارک چا جانمود و دوران روز باستشقلع میرزا یوسف خان حاکم آنجا فقیرات بسرنش یعقوب خان بخشیدہ کفش پای خود و حرمت نمود و در ہفت خود دستہ آن کفش را بر سرست و بجنور رسیده مورد عنایات گشت و اکبر بعد فرج برآہ پہلی و دھنور کہ سے دستور گذارست با جمیع چشم خدمت قطع منازل نمودہ در حسن ابدال نزول اقبال نمود دوران روز امیر فتح اوند کشید از سے و پس ازان حکیم ابو الفتح کیلانی کہ مقرب بادشاہ بود ندیدہ و در وقت ہستی رہستند و حسن ابدال مغون شدند در آنجا چند گاہ را با اقبال اقامت و زیدہ طرح باغ و دلگشا رختہ آمد و از نضت فرمود و بچکہ فرح افزای کابل نزول اجمال نمود و قاسم خان صوبہ دار آنجملہ دوران وقت زندہ بود بموجب حکم عملی در گذر گاہ متصل شہرک طہر الدین محمد بابا پادشاہ و سیدال میرزا و محمد حکیم میرزا در آنجا مد فونہ باغ و عمارات عالیہ احدث نمود چون پریشانی حال عایا کابل بعرض رسیده حکم شد کہ نہشت سال ششم صدر خراج قہری بر ما یا معاف کردہ تہمہ بار یا نضت سے کردہ باشند و بعد سیر و شکار کابل معاودت بندہ و ستان شد قضا در منزل ٹوہلہ اکبر از اسب افتاد و خسارہ اش خراشیدہ شد شش و ز صاحب خواش بود پس ایزد صحت از آنجا روان شد بعد رسیدن در ہتاس برقیل خاص کہ در بخش حق بود و سار سے ششیش ناکہ بای او در طول ۱۰ مضبوط شد و قبیل ننگو و قصہ ماہہ قبیل و دید اکبر بزین افتادہ زمانی در از بیوش و ولید و دیگر بیوش مدعا بر اندک آسیدہ در آن رسیده بود یا بنا بر احتیاط با اصلاح حکما کہ ہفت اندام دست راست بر کشاد و و اندک فرختہ تندرستہ یافتہ است و سنج حاین ساتھ خبر ما سے ناخوش و اطراف ممالک بر ما بنا افتاد و غیر شیخ شے بر خاست و رعیت از انکار سے دست باز کشید

در معاملات ممالک احتمال روی داد چون لاهیور پنج سراقات گشت این شهر شش فرسخت و طوق و سالک که نامش شده بود
 امنیت گرفت همدین نزدیک لشب کتابتاشا که جنگ میدید قضا را آهوجرین خود را گذاشته و قدمدو شانه در میان برودان
 کبریز زنده رسیده آما س که در دو ج باشد او کشید بصواب دید شیخ ابوالفضل و مقرب خان معروف و شیخ نجیبنا جراح بمجاورت
 بعد یکا ه هفت روز صحت رویداد شیخ ابوالفضل و مقرب خان که در ان ایام خدمت بسیار کرده بودند و مقامات شدند

۲ در بیان حال راجه تودر دل و رحلت او

در زمان بعثت ریایات عالیات بمشیر حضرت شده در لاهیور مانده بود بعواض بدکے در گذشت و در وقت مراجعت از کابل
 در اثنای راه خیر رحلت او بعمر بیست و نوجده سال و وزیر عظمی رسید لار بود پادشاه از فوت او تاسف بسیار نمود و در دل
 صغیر بود که بدین مراد و در شایه زن در کمال افلاس تنیدستی بود بجهت تمام پرورش نمود و در صغر آن آثار رشده و کاروانی و علایق
 علمیه و بخت بلند که از نامیده حال او می نماید بجهت قسمت در جگر نویسنده سکه سرکار پادشاهی نوکر شده بقضای و نور
 دانش و کارگر از سه روز بر فرمایید قدر از فرود چنانچه صاحب تدبیر و فطن بود صاحب کوس علم گشت در اکثر معارف تدریس
 تالیفات مجاریت مروان نمود و نقش مرادگی و دلاوری او در دل پادشاه درست گشت در کنگ حرات و جنگ کارزارها
 عظیمه نمود و غیره و زندان رفته بیا به اخلاص وزارت سرفراز یافت و در سال است و پنج خلوس زیر اعظم گردید و در کتب
 سینه نو کمال هوشمار غفر سیر کازیک محض بود و اصابت فکر و همت بلند داشت بانویش بیگانه یک جهت و در دست و
 پیشینگی آن میگردد آید آستان سلطنت و رازدار مملکت در دقایق حساب و سیاست تخریر سبب لطیف بود پیش از در دهان استند
 متصدیان بقانون بود فرستد نوشتند راجه تودر دل از نویسندگان ایران اقتضایا نموده و دفتر را بطور ولایت درست کرد
 تا حال اهل ظلم مطابق آن عمل ستراند تا ام اراضی ممالک محروسه مجد موقر پیچوده رقبه بر سه از دما ت منفی نمود و جمع و قرار یافت
 صد و دو صوبه با همین گشت فی رویه جمیل دام قرار یافت در فائز تشریف کرد بدو بر هر که در دام عالی مقرر گشته زبان سخن کرد و سبب
 نام بادت و نیز داغ استیسا ہی مابین امر او منصفداران ریزه و احدیان قرار یافت تا نو کار پادشاه سه پیش چنگس نوکر تواننده
 ز حال خیانت در نوکر سمانند و منصفداران و احدیان رانیز باراسه عذر بنا شده و بر سائل تصحیح سپاس داغ مقرر گشت
 تشریفان نامند در زمان سابق سلطان علاء الدین خلجی و اجبا و شیر شاه داغ اسپ مقرر کرده بود اما در اوج نیابت و در خدا کبر
 چنانچه با بد راجه گردید و نیز پادشاه نوکران خود را هفت بخش نموده چکه هر دره تر ساخت و هفت چوکی نام یافت بر سه
 هر چوکی علفچه چوکی نویسنه متعین گردید که در فو بیت هر سیکه ملاحظه مردم نموده مجال غائب بودن ند منید و بر سر روز هفت
 هفت واقعه نویس مقرر گشت تا احکام حضور را مضبوط داشته دفتر سببها که مقرر در انداخته عدا لجا جرم معلوم تو اندک نگار
 سز و وفان تاریخ این علم اصدار یافته و چندین هزار غلام زر خرید و غیره خرید که از ارا کجوب آمده در زندک با پادشاه قیام و
 آسمار آزاد کرده و بنحوا بچیلر روشناس گردانید و میگفت که مندماسه خدا را نده خود گردانیدن سزا و امنیت بچهره
 راجه تودر دل عبید الرحمن خان ابوالانصیب و کالت سرفراز گردید و مقتضای فرست و کار دانی احکام وزارت و سپر
 و کالت را بوجه حسن امضا داده و رونق بخش این کار و مور تخمین شهر بار گشت

نقصت موقوف مقدس مرتبه و دوم بسیر کشمیر

در سال سی و هفتم جلوس والایا بر عزمیت سیر گلگشت کشمیر در صمیر کبر سر بر زد و نامگان در عین برسات از لاهیور مقصد فرمود

و در وقت عبور از دریا سوار بر بریان باد شاه گذشت که این بیت در باب کدام گفته اند طبیعت کلاه خسروی و تاج شاه است
 هر که بر سر ما نشاند و کلاه قصار او زمین بر نیاورد
 کثیر بود خاستن شاه بود ازین معنی همداد حضور اطلاع نمود
 باعث این شورش که قاضی فرزند برادرش بیخ جمیع محاکم کثیر از حضور فرستاده بود و چون کثیر بیان اینستند که نقل ظاهر میشود و جمع
 افزون می شود و بنا بر غفلت اندازند پس بر باد کار را که میرزا یوسف خان هنگام غزیت حضور یافت خود را کثیر گزیده داشته بود از راه
 برده متکب فساد نمود و خاطر نشان او کردند که بسبب دشواری مسالک کثیر شیخان جایست که یکبار سگ دست افروغ بادشاهی
 یان توان رسیدن بدان اختر باین هرزه گویند و میسر و رشده سگ و خطبه نام خود نمود چون موکب و الا لر ب او یکا جناب رسیدن باین شورش
 معروض شد بر بریان باد شاه گذشت بیت اول از آنست حاسد تمام آنکه طالع من بود و ولد از آنش آمد چو ستاره کما سنی
 چون یاد کار از تنگ فرود نام لوی بود که هر روز بخانه و هر شب بجای کسیر بر سر در فرمود که آن کوسه کچم بچو بر آمدن سهیل گشته خوابند
 درین ایام میرزا یوسف خان در حضور بود و بنا بر میزما صنیعا او را و اله شیخ ابو الفضل خود و ناما در قید نگاه دارد چون بے التقصیر س او بعین
 رسید باین چند روز خات یافت شیخ ابو الفضل در آن روزها از دیوان حافظ شیراز حمته اندک تقاضای علیّه تعاول کرد در صفحین بیت برآمد
 طبیعت آن خوش بخت کجاست که این فتح خرد داد تا جان نشانش چو زریم در قدم چو از غراب آنکه چون یار کار سگ خطبه نام و
 کرد او را تب لرزه در گرفت و هرگز که خاتم او سست کند ریزه نو داد در عده چشم انداخته چون یاد کار طبیعت بر افراشت اشک آراسته گویند
 که قتل بود کاران بادشاهی که در آنجا بودند آماده بیکار گشت و باندک جنگ فرزند خود در سپر یوگان میرزا یوسف خان که بخصیصه رت نیزین
 او شده بود و در غم شب قابو یافت برینا خند ازینجه بدر رفت آخر الامران بدیشت برست که آن میرزا یوسف خان اسپر گردید س او
 از تن جدا گردید و در منزل بهسیر آن دنم العاقبت حضور که رسید خا پنجه بریان باد شاه رفتند و بچو در آمدن تبیل ک ستاره میانه
 عبارت از دست آن نماند است اندیش گشته شد کثیر بیان که با او رفیق بود و ندانیم بیکافات که در از او رسیدند در بیغ شورش از آن بار
 گردید با تامل کبر و بطبع ماحصل خطبه کثیر نیزین اقبال نموده از سیر منازل دلگشا و سیر گام با س مقرر س آن دیار و گشتا غم
 که خلاء آن سزین واقع شد و در شاهنامه چو افغان در گشتی با س آب اول کرد و با س بیان کثیر کثیر حظه و افرست فراوان برگزیده یان
 مهندستان فرمود و بوزب انما س شایده ایالت کثیر به سوزشین میرزا یوسف خان بحال ماند و جمع سو کثیر س و یک تک خرد و

نصیحت موکب و الا اسپر کثیر مرتب سوم

در سال چهل و دوم کثیر به نصیحت فرمود و شخصی از مردم خود در شهر کثیر با هر گشته خود را بنام عمر شیخ میرزا اسپر سلمان میرزا داد و نموده بمصدر
 شورش شده بود که محمد قلی او را در تشکیک کرده و در منزل آباد آورده و به نظر بادشاه در آورد و در هاجا جیا سار سید ایدین عیور از دریا س
 جناب رعایا س توابع ساکوٹ از شیکا س محمد بیگ که در س استغنا نمودند او را بر آجرت عمال ستمکار چنانچه پیشه حلق کشید چون
 از آنجا نصیحت فرمود و در خطبه دلگشا کثیر نیزین اقبال شده تمام را با بعیش و عشرت در آن سز زمین گذرانید و در آب و خشن چو افغان
 ترتیب داده و در بزرگشتی بانواع اوضاع مشغول چو افغان آراسته درون آب سرد او بده دینیر سز و خاتمه کثیر شاهی و بر کنه آب س عمارات
 و اماعت و استیجا حده س و در هاجا جیا س که در دین سیر و شکار در ایام آغاز زمستان نصیحت فرموده بدار الملک لاهور نیزین نمود

ذکر در بیان تخریب ولایت اوایل

ان ولایت قتل و در وقت داشت چون او بزرگ طبیعتی در گذشت افغانان با اتفاق یکدیگر کسین خان سپ اور اسپر س که بر داشته است
 او قبول کرد و ندب الامر راجه ما سله تخریب آن ولایت رفت افغانان بکرات جنگ و جدل کردند با آخر خارشده لعین گشتن

تقلید نخستین پسرش برسد حکومت باریج ما نسکه کسب کرده مسکه و نضیب بنام الکبری مقرر کرده جلگنا تهر را داخل ممالک محروسه و یک صد راجه
 نیا و دیگر نفاست آن در جوار راه مان سنگه نمودند که بد رکاه مقدس ارسال دارد در سال سی و هجتم جلوس و الامتلاق سده هزار و پنجاه
 ملک او دیکه که بر صال در کما شتر است بنامه داخل ممالک محروسه گردید

ذکر در بیان تخریب قندهار

بعضی دالار رسید که مظهر حسین میرزا در ستم نیرزایان بگرام میرزا برادر شاه طهماسپ که در قندهار ترقیام و مستند و بنا بر سنج حوادث و مثنی که
 و محمد سلطان محمد پدشاه خیابان اول روی داد و از طرف او زکیه نیر مطن بنو ندلسا طاسلغت گستر دهند و بعد از سلطه شاه عباس از سلطوت
 او ترسیده حیران مانند که چه کند و بجای راه بر ناکه با ستیاع این خیر خوش وقت گشته میرزا خان خانان را با نگران از حسن وجود تخریب قندهار
 بهر صورت که میرزا بدستین بود و حکم شد که بر راه بلوچستان رهگذر که در کلان تران بلوچان لوازم الفتیا دجا آرنه انما را درین هم سهره که در والا
 بجزایسه لاتی برسانند و بنا بر لجوی و از یاد آور و در منزل اول تخریب قندهار تشریف بردند فصل سوم و سده فرموده موجب
 سرفرازیه اوین الاقران گردید و قندهار را بقطع منازل در میان ملتان و بهنگ که جایگه او بود رسیده خندگاه برای سامان سپاه و تینه
 راه افگاست در زید درین اثنا ستم میرزا از مظهر حسین میرزا در قندهار شکست خورده از اجبار او در و سه نیاز با کله آورد و فرزند علی
 بامارتیکه در راه بود و ناصدا ریفت که خدمت کار سه و دهاندار سه نمایند او بوجیه عمل آورد و ندیون میرزا بهنگ منزل از راه دور
 رسیده و با کبر بادشاه هم اجاب و امر عالی شان و خوانین ملندسکان حسب حکم پادشاه با استقبال رفته میرزا در حضور آوردند که
 با عزت و کرامت تمام ملاقات نمود و میرزا با چهار پسر بلازمت رسیده انعامت منصب پنج پسر از زیر بار بستن نوکر که گردید ولایت
 ملتان و بلوچستان بجایگه او محرمت گشت بعد ابو سعید میرزا برادر ستم میرزا پس از ان بگرام میرزا ابن مظهر حسین میرزا اوین مظهر کز
 میرزا هم رسیده و فرزند خورشید کامیاب گشت و از ان تاریخ قندهار داخل ممالک محروسه سنده گردید و خان و ان
 عرف شاه بیگ خان که ابالت صدیه کابل داشت بصوبه دار قندهار سرفرازیه یافت

در بیان تخریب ولایت تخمبه و آمدن میرزا جانی بیگ

هنگامیکه خان خانان تخریب قندهار دستور سے یافت پس از رسیدن دیوانه ملتان فرمان والا شان صادر گشت که نخستین استرلاع
 ولایت تخمبه پیش نهادیمت سازد و بعد از ان تخریب قندهار برادر و خان خانان بموجب حکم طلاع متوجه تخمبه گردید و اول تخریب زبانیان
 و دولت پسر ارا می سنگه یکا نیرسه بختی شده که خدمت بر میان عبودیت لیستند و لاسهوانر مفتوح نموده روانه بیشتر شدند
 میرزا جانی بیگ لای تخمبه محبت بسیار آمد و نصیبی که یک جانب دریای سهند و جانب دیگر در دهان داشت قلعه گلین اساس ستاده
 متحصن گشت و خان خانان در آنجا رسیده بمحاصره آن پرداخت چون محاصره با متدا و کشید و لشکر پادشاهی را از لشکر غلخال بد راکند
 کشید با فقر و صورت حال بد رکاه آسمان جاه معروض داشتند بموجب حکم گشتیمهای غل از لاسوریش خان خانان ملتان رسانیدند و
 رای سنگه یکا نیرسه و دیگر امر الیک متین شدند و خان خانان از رسیدن غلات و امر الیک قوی دل گشته بر سر تخمبه و افواج دیگر بلاط
 متعین کرد و خود در قصبه جام مسکراخت و هر روز جنگ میان می آمد و بار و سپهر یار یار بود که در رتو و مولات کم حال بود و درین کمال
 جزای نایمان کرده بزخم زده که بر پیشانی او رسیده بنا بر سه نمود و بعد محاربات متوالی میرزا جانی بیگ شکست خورد و گریخت و خان خانان
 قلعه سانه نیز انهمه گردانید و در ان نواحه و یاسه عظیم روی داد که نیش بصره صفات در دنان و خواب دیدند که بنا بر شرفی نیست
 در اعمال و حکام این دیار مرد و این طبعه مبتلا شده اند بر گاه عمل و سکه که درین جا جاگرا شود و بلا سه و بارغ خواهد شد با شتمنا تخریب

برگشته و عاگوسه فتح آنگشته عمودند و بستند که بعد از فتح پادشاهی بقدر خود فغانا مید و فغانا مید با امر اسے مکملی نبدل جده خود نمودند
 بجماریات شدید ستواتر سیر زبانی بیک بلا عاجز گردانید چون او در فو تا تاب مقادیرت نذید ناچار در صلح کوفته ولایت جسموران
 از اصل ممالک محمود گردانید و صیدیه خود را بمیز نزل اسج خلفت فغانا مید داد و خود آمده ملاقات نمود و در نیک درگاه پادشاه سے قبول
 کرده مقر سفاکت که بعد برسات روانه خود گورد و بر وفق محمد در واسط سال سے و هشتم مطابق بزوار کوه حیر سے همراه فغانا مید
 بلازمت پادشاه آمد و میراجم خسروانی سر فرار گشته سه هزار اسے منصب عھد جاگیر یافت والا بر اسے بندرک بطرف ٹھٹھ واقع است
 بخالص مشرفه مقر گشت و درین مہم فغانا مید تحمل انواع مشاق و محن گردیدہ مورد الطاف بی کتاف شایب و محمود کا بر و اصنام نکر
 احوال سلاطین سابق این دیار زمین جلوئی ٹھٹھ منصل گشته حاجت تنگ را نیست +

ذکر تسخیر حجب

پیش از آن کہ ٹھٹھ مفتوح گرد و در سال نوزدهم جلوس محب علیخان و مجاہد خان تسخیر حجب متعین شدہ بود و اندامنا رفتہ محاصره گردند
 و با متنا و کشیدہ خط عظیم و با سے بسیار در قلعه روسی و ادلیا سے از محصوران تلف شدہ ہر کہ پوست دخت رس جو شانیدہ می خورد
 از و با بیلما سے مانند سلطان محمود و عاجز شدہ عنہ صداشت نمود کہ اگر محب علیخان از و در قلعه بر خیزد و قلعه را پیشکش شایب از و والا
 اگر سے نام پیش از آن کہ از حضور جواب برسد سلطان محمود و باہل خود در گذشت و محب علیخان و مجاہد خان در نلک نصند و حیدہ ہجر سے
 حیکر را داخل ممالک محروسہ نمودند +

در بیان جشن نوروز و شروع ضابطہ آراستن حجرات دیوان عام باہتمام امرا

چون موسم بہار زرسید و ابواب پیش عشرت بر روسے عالمیان کشادہ گردیدند سیم نوروز سے فرزان و ارستانک دینار اعلیٰ شرح و
 ششم نو بہار سے منام آراگان کیتی را مخطر گردانید **عبیت** درخت فخر بر آورد و بلبلان کشند و جہان جوان شد و یار ان عیش
 بنشت تندہ لباط سبزہ لکڑی کوب شد با سے نشاط و زلیکہ عارف و عاسے بر نفس رجب تندہ حکم شد کہ در وقتانہ خاص نام
 کہ صد و بست ایوان داشت با امر عظام شمت شود و ضلعو چہر و کہ راستہ بیاں بیوتات زمین و سہند و سہما مندل را کہ دو تختانہ
 خاص است با قسم زمین آیین بندے نماید در اندک زمانی کار پردازان بارگاہ خلافت و امرا والا مرتب بوجہ حکم نامہ و چنانہ
 را بہ تکلفات گوناگون آراستند و با تیش رنگارنگ آیین بستند و درین بزم نشین نصاب العرش رسید و ہر یک در خور حال با ضابطہ فرزان
 یافت و نہرست اہل خدمت ملخوٹا گشتہ ہر کس کہ مصدرا خلاص و نیکو خدمتی شدہ بود با الطاف و عنایت سر فرار گشت و آنکہ متکلب
 غدر و ناولت فواجی گشتہ و بغیر از خدمت و مکی منصب معاتب گردید و حکم بہان مطاع لصد و ریویست گناہ رسیدن روز شرف
 ہر یک از نوئیان و امرا عظام ضیافت پادشاہ کند تا منزل او بمقدم عالی پایہ برتر سے گیرد و او بین الاقران سرد اختیار فرزانہ
 وجہ سے کہ بست در دست و در عرض و طول داشت دوران مبلغ خیر سے کیسہ و ہمیان گذار شدہ بود نہر و شرف آفتاب نامہ
 در وقت منصب و فقر او مساکین و سائر اناس را غلام فرمود و درین این تیار سے بارگاہ شہسہ را کہ دو دوازده ہزار کس و رسالہ ان
 تواند کھیدانش در گرفت و تاسہ روز با تین و بعضے از عمارات حرم سرا سوختہ خاکستر گردید اندازہ مبلغ این نقصان بیچ ساجی
 نتواند یافت بعد الطفا سے التہاب کشن مذکور حکم شد کہ بحجت بزم شرف کہ نزدیک رسدہ بود از سر نو بارگاہ والا درست گرد و در
 اندک روز بارگاہ فلک شہنشاہ تجدید صورت انجام یافت و از غرائب آنکہ مہرین روز در کون بدولت سر کشتا ہزارہ سلطان مراد
 نیز از شرف و گرفت +

در خطه دار اسرودیر بان بود نزول اقبال فرموده از آنکه ایاد تا بریان بود و صد دست و هفت گروه مجرب در آمد و در آن خطه دکن گشاستن
 خود روز سه ترتیب یافت مطربان خوش ادا و مغنیان لغت سرانجام با سه دلفریب و سرود های دلکش یافت انبساط حجابیان و نث و باغی
 پادشاه شدند در آن بزم شاد کا سه شیخ ابو الفضل که انصاف ممت و کن همان طر نمابو حسب احکام از احمد نگار آمد بغرب باط بو سه مغز گشت
 چون وقت شب بود و در آن بزم در بهار کمال آراستگی و دست پادشاه از نمازت غلبت این بیت بر شوخ بر خواند **بیت** *خنده*
 شیشه باید خوش متاسی به تا با توحکایت کتم از سر با سه به شیخ بمشاهده این عنایات کورفت ت شکر بجای آورد و ابالت بریان پوزیر لیمه
 شیخ مغز گشت و حکم شد چون امر در سیاق عسرت کشیده اند تا بودن رایات تا عا لے دین حدود و حسب تقا و متناصب بر این پور
 در انعام امر مقرر باشد و شیخ را منصب چهار هزار سه سرفراز فرموده بخیر قلعه آسیر که با دین سه راج علیخان حاکم آنجا مقرر و زنده گویند

ذکر در بیان شیخ آسیر و ولایت احمد نگر

شیخ ابو الفضل بعد رحمت انصاف و در بیان آن قلعه آسان ارتفاع رسیده محاصره نمود و متواتر تحریکات سخت در میان آمد چون
 محاصره با متدا و کشید شیخ مقتضای شجاعت فطریه طناب برکنگره نصب کرده بر فراز قلعه برآمد خود را درون حصار انداخت و جمع
 کینه بهین فطرت با شیخ همپایان نموده کار نام مر و سه و مر دانی ظهور رسانیدند بقوت سرخچه و لا و سه شیخ این عتده کشود چنین قلعه
 آسانی ارتفاع که شیخ آن دشوار بود و مفتوح گشت و بهاد حاکم آنجا حاضر آمد ملاقات نمود و بساطت شیخ ابو الفضل ملازمت پادشاه
 سعادت اندوخته مورد عنایات شد قلعه آسیر و اولیا سه دولت تقویین یافت و شیخ ابو الفضل در جلد و سه این خدمت لغیبت
 عالم و نقاره است خلعت خاصه ریشی یافته بشیخ ناسک رحمت یافت و در اندک زمانی بنصب خیر بر سه امر افتخار بر افتخار
 مصدر خدمت حقیقه گشت و بمقام عنایات خداوند سه در جافشانی و خدمتگزار سه در پنج نیکو حکم شد که تینه اجر نگر و دفع راج سه
 در یک مغربان لیمه شیخ ابو الفضل و ضبط ولایت برار و نواسه آن بر ذمه عبدالرحیم خانمان باشد چون آسیر و احمد نگر و تا مولا
 نظام الملک شیشه رحمت شیخ ابو الفضل متوجه کرد و ولایت تلنگا ندر شیخ عبدالرحمن ولد شیخ ابو الفضل تخریر کرد و بهاد در نظام الملک
 سیر بر بیان نظام الملک مخصوص آمد و عادل شاه حاکم بیجا پور در قطب شاه سندنشین کولگنده عراق الغن غازی پیکشاه لایق اسال شدند
 و اکبر سیر و جوه از آن طرفت دار کا با سه دکن خاطر پر دخت و در آن حدود چنان کار سه نامند تا سیر و ده دانیال را در آنجا گذارشته
 خانه لیس را و اندیس نام نماند بنهاد مر حمت فرمود و خانمانان را در خدمت شنا سیر و ده شیخ ابو الفضل را در احمد نگر مقرر فرموده
 از بریا پور معاودت کرد و دفعه قطع منازل وسط مراحل در دار الخلافه که ایاد و نزول نمود و امر لیکه درین مهم خدمت بجای آورد و بود و سبب
 ممتاز شدند *

ذکر سلاطین سابق دکن

از بعضی کتب سیر و تواریخ چنان مستفاد سه شود که در زمان سابق تمام دکن زیر فرمان سلاطین و ملی بود خصوص محمد شاه فخر الدین
 بن سلطان غیاث الدین تغلق شاه آن ملک را باوقعی ضبط کرد و دیو گیس را دولت آبا و نام نمانده و اسطفتت خلیف مقرر کرده بود و چون
 قناب دولت او قریب لغرب رسید بسبب از اطفال قلوب سپاه و رعیت نیز از او برگشت و در جمیع اقطار کمال بسیار پدید ار شد
 سلطان محمد بیغ فتنه آشوب توجیه کجرت خدا و از آنجا ملک لاپین را از دولت لایا در فداقت خود طلبید و بغیان ملک لاپین را گشته
 زنده ترتر و در زید نمود و علام الدین حسن کعبین کا گوشه شور و از جمله سپاهیان ملک لاپین بود اتفاق جماعت او پیش در دولت آباد و
 حکومت بپافراشته خود را سلطان محمد علام الدین خطاب کرد چون این صحنی سلطان محمد شاه خاطر گشت بسبب مهم کرات فرصت دفع او

و اما داد و سلطانی ابو حسن با و شاه شهزاده زکریا سبب از دست او از تنزاع سلطنت نموده بمالک محمدرضا و بنیامین ساخت نظر سزاوارگان عالم
 ولایت احمدگر رسید این سلسله احمدی که نظام الملک است پدر او غلام بر همین نژاد بود و شهر احمدگر را او بنا کرده امام حکومت چهار سال
 بران نظام الملک بن محمد گریست بیست سال بعد بنیامین الملک بن برهان الملک نیزه و آن نسی نظام الملک بن حسین بیست سال حیدر نظام الملک بن محمد بن علی
 نظام الملک بن برهان بن محمد بن نظام الملک و سال برهان نظام الملک از غم و سستی نظام الملک از زرد شده و حضور اکبر رسید به درگاه سلطنت و چون
 همراه گرفته با اسمعیل نظام الملک جنگ کرده فرزند کردید و اجناس نظیر و جواهر دولت از اطاعت اکبر احراق و زردید چون او برده هندی بی
 خواهرش از براسیم نظام الملک سپهر خرد سال برهان نظام الملک را محاکمات برداشته خود کافل نظام مهمام گردید و انواج پادشاهان
 آن ولایت تعیین گشته بدفعات محاربات در میان آمد آخر الاثر شهرت شیخ ابوالفضل علی ابن ابی طالب است منقول شده در تاریخ
 نمالک محروسه اکبر که گردید و قبل ازین سمت تحریر یافت از ابتدای سنه هفتصد و سی و پنج هجری لغایت سنه هزار و دوم هجری
 شصت و هفت سال آن ولایت در تصرف نظام الملکیان ماند *

ذکر در بیان گشته شدن شیخ ابوالفضل و آشفتنکی خاطر اکبر ازین محرم

اکبر در دار الخلافه اکبر آباد اقامت داشت بنا بر بعضی مصالح ملکی شیخ ابوالفضل را طلبیدن ضرور دیده فرمائی با نوشت
 شیخ عبد الرحمن سپهر خرد را به مهمام جوید نصب کرده جمیع انواج و خدمت و شتم را با هم جا گذاشته و جریده روانه حضور گردید و شیخ بموجب
 حکم پسر خود را با شتم و اسباب امارت و انواج در احمدگر گذاشته با معدود سه روانه درگاه شتابت گردید و در آن روز سلطان
 سلیم شاه یعنی جهانگیر در راه با اسب بتابی و نا فرمانی میگذاشت و از طرف شیخ ابوالفضل آرزوی بسیار داشت که او را بگذرد
 که چون شیخ از کرد و بگذرد رسد مناظر پدر را ازین زیاد تر منحرف خواهد ساخت با ستماع این خبر که شیخ جریه رساند او را دلش تنگ
 راز سر بسته خود را بر ابرو بستند و بدو جمله که مسکن او در راه و کن و شرمک نیق شایسته او در قدر و نا فرمانی برادرش
 آورده گفت که سپهر را شیخ گرفته کارش با تمام رساند نرسنگه دیویرین کار است که در دست شما این خدمت شده و پاک خود روانه گردید
 خود را بیخارج استعجال بکنش خویش ساینده و شیخ ابوالفضل در این زمین رسید بعضی پوشیداران آمدن راجه نرسنگه دیو بموجب حکم
 شاهزاده بارگاه فاسد غایب گردید چون قضایای شیخ رسیده بود برین خبر التفات نموده از آنجا روانه پیشتر شد **بعیت**
 قضا در آسمان چون فردو بیست برده همه عاقلان او گزشتند و که بدختره رجع الاول است چهل هجرت مجلس اکبر بنیامین را باز
 هجرت مابین قضیه آنترس و سپهر را به نرسنگه دیو با فرج راجه پوتان از کین گاه برآمد و قضا و ظاهر شد بهر آن شیخ گزارش
 نمودند که با جمعیت قلیل است و تعیین نکر بسیار وارد در قضیه آنترس رفقه باید نشست و بجهت حصول جمعیت بیشتر روانه بنایند
 شیخ گفت که پادشاه مثل من غیر زاده را سپهر فرار فرموده از ضعیف محمول با وج عروج رسانیده اگر درم از پیش این زرد
 گر خجسته خود را بنا بر سه موسوم سازم بکدام آبر و حضور خواهم رفت و مهم چشمان چه رو خواهم نمود آنچه در تقدیر است بیفنده
 طوخواهم رسید این ایلیقت و اسب بیوا بخت مخافان نیز اسپان ارعنان دادند و خبک واقع شدند چون بهر شیخ مردم
 سعد و بودند و عنین جمعیت فراروان داشت غالب مد آن شیخ بقصد قضا سے شجاعت و جوانمردی نجات قدم و رزیده اد
 مردانگی داد و جمله نامتو جمع کنیز از راجه پوتان هجوم آوردند شیخ ابوالفضل نیز خشم بر زمین افتاد و با خرت شتافت و همراهن
 نیز گشته شد بعیت فرغان با سپهری ز خود بیشتر که نتوان زد و نشست بر بیشتر راجه نرسنگه دیو شیخ حاکم گردید
 شایسته در راه با اسب فرستاد و شاهزاده بغایت خوشوقت شده در جبالا لاق انداخت و مدتی همانجا ماند چون اکبر را کمال

محبت با شیخ بود باستماع این سماع از خود وقت و دست بی تالی بر روی وسیله خود زود نومی آتاستیابی و بقراری از دلغیر رسید که لایق
 ایشان او بنود بیست ششده همان را در وقت دیده پر نم شده سکن در اشک حسرت رحمت کا فاطمون در عالم شده راهی را لایق تیر
 در سیب سبز از سه سرفراز است و ارادت و خود بر آن حد و بود و شیخ عبدالرحمن و در شیخ ابوالفضل با امر که دیگر استیصال را بر شیخ
 قابل شیخ استعین شدند و حکم که تا سر آن بد اختر تیارند دست از کار زار باز دارند باز سر زبان پادشاه گذشت که در جبل سرخ سران پیر
 چه مقدار داشته باشد زن و بچه او را بدار یک شید و ملک او را تمامه قاعا مضمنا باید ساخت حق آنست که شیخ ابوالفضل بن شیخ مبارک
 در زمان خود کم مهابود و در فصل حوال اولیاری تکیه خود نگاشته در آخر احوال این پادشاه افشار اصفه لغاسه بجهت ستم خرد که آید
 حقیقت و آنستند شیخ مبارک و اولاد او بر کبر ظاهر شد با تقصا که قدر نشاست احضار آنها فرمود در سال دوازدهم جلوس
 ابوالفضل که در اشتهار ضعیف تخلص داشت و بزرگترین اولاد شیخ مبارک بود بلازمست پادشاه فیض اندو زد که در سال نوزدهم شیخ
 ابوالفضل را که از ضعیفی خرد بود پادشاه پیش خود خواند و تفسیر آیه الکرسی نام که نوشته بشرف حضور مشرف شد و پسند ظاهر پادشاه
 افتاد چون بزرگ پیرش و اکثر علوم تخصص داشت روز بروز مورد الطاف بیکران و مشمول عطا و بر پایگان گشته با قدرت
 او از امر اسع علمام و در کارم در گذشت و مقرب مستشار پادشاه گشت بر تکیه کعبه جمیع مقربان درگاه گردید و شایسته او کان اتفاق
 ارکان دولت در صدان شد که قابو یافته او را از برج بر انداختند تا آنکه جنین اتفاق افتاد شیخ مبارک پدرا در زمان حیات خود تکیه
 برای قرآن مجید دست تصنیف کرده بود و نام پادشاه در آن نیاموده شیخ بعد رحلت پدری که موافق رسم و یا عموان کتاب نام پادشاه
 سوشیخ گردانده شعله های بسیار نوسانید با کثرت ایامات و بلاد اسلام فرستاد چون این معنی لغرض کرسی رسید از غر و کرد دست تخت بر سر
 و شیخ ابوالفضل را مورد عتاب گردانید شایسته سلیم که از شیخ آزرده خاطر سے بود او امر اسع و دیگر از خود رانی و بی پروائی او جزا
 در اول در شتمند قابو یافته لیجان میبوده بخشش پادشاه آفرودند و شیخ ابوالفضل از کوشش شیخ گردید اما شیخ در زمان تقرب بکبر
 لغرض میرسانید که من غیر از حضرت پادشاه دیگر کسی را نمی دانم و این را نیز از پادشاه است آرم از صحبت بگمان از من آزرده می باشد
 و اگر بر من معنی را تکی می داشت و شیخ را بسیار دوست داشت و از صاحبیت او بسیار محظوظ بود و بعد چند روز تقصیرش معاف
 کرده باز مشغول عفات فرمود و جدائی او از اصفه را خود رسیده جدا گردید داشت تا آنکه بحسب تقصا متقدم خدمات و کن مامور
 و ضایع سطر شد بعد باوت شایسته سلیم بیعت ظاهر و بعد از گذشت مقالات ادعای کتایت اما دانش میکشید بیعت این بان
 سرده نیاید بلند که با او اجل خویش ازین گشت

ذکر در بیان ابی شایسته سلیم پسر بزرگ اکبر

در زمانیکه که شیخ در سن هفت فرموده شایسته سلیم برای استیصال از اصفه شده بود در خطه کنگشایه حمیر اقامت در زید
 تدبیر تحریب ملک را از پیش داشت و راجه مان سنگ در خدمت شایسته سلیم امیر بود از تو مشغلات امرای ننگال ظاهر گشت
 که از فاعنه قابو یافته کسب بیودل سردار عمده دران دیار صدر شورش شده اند و فتنه قضا و بر پا گشته و کثیر ماسک و دل را به
 مان سنگ که نیابت پروردان ولایت بود و در اندک جنگ شکست یافت راجه مان سنگ باستماع این خبر خیریت شایسته سلیم از
 کرد چون پادشاه بتخیر و کن متوجه است اگر شایسته سلیم آراجه خیریت فرموده در لباس شریف ارزانی فرماید شورش بکال فرغ می شود
 شایسته سلیم حساب الاتماس راجه و صلاح ملکی از حمیر کوچ کرده با لباس نزول نمود و جاگیر لارزان خود را که در حوالی اکرود و لیلو بود گشته
 محال صوبه لباس کجا کجایه متعان جمع تعلق داشت نیز لیسر کا خویش گرفت دست لک رو سپه خاند خود مبارک و آن حدود که کنور در

دیوان خرابم آوردہ بود و فوج سرکار فرستاد از آنجا طلبیداشت بمشاورہ این قسم حال میں حکم حضور آقا رحیمی دستر تابی شاہزادہ بطور
 پیوستہ و در آن زمان عثمان چہنار ز پیش خود نیز ترا شدہ بعرض پاوشادہ رسانیدند فوان عطف تو ان مشاہدہ انصاف شود منصف صاحب
 ولد عبدالصمد شیرین علم صاحب گشت لیکن اثری بران ترتیب گشت اعدایان کہ اکبر از دکن معاودت فرمودہ بدار سلطنت اکبر آواز دل
 و قصبہ شیخ ابو الفضل نے غیلکہ مذکور شدہ نیز دیدار و شاہزادہ باستہ سزا سوار از ایلیاس متوجہ آستان کردید و تہو امان بعرض رسانیدند
 کہ آمدن شاہزادہ با این کثرت سپاہ و حضور صلاح دولت نیست لہذا فرمان عالی نشان بنام شاہزادہ صادر گشت کہ آمدن آن فرزند باین
 روش پسندیدہ نیست اگر مطلب اظہار جمیعت سپاہت مجرا سے او بطور پیوستہ باید کہ مردم خود را محاللات جاگیر رخصت کردہ جریدہ ملاز
 آید و در صورتیکہ ان طرف و اہمہ و خاطر اہمہ باشد باز خان معیوب الیاس بر تیار لہذا ان کہ خاطر امان فرزند اطمینان پذیر داراوادہ
 ملازمت نماید شاہزادہ و جواب فوان عنصداشت شملہ عجز و نیاز و عقیدت خویش ارسال و شہتہ بصوب الیاس عطف خان نمودہ
 بعدہ فوان و الا نشان صادر گشت کہ کسور بچکا زو او لیسہ بان فرزند رحمت شدہ میان صوبت شاہد شاہزادہ رفتن بدان سمت
 قبعلی کہ دین جہت نیز مردم سخنا سے سخت افزا از جانب شاہزادہ بعرض رسانیدند و موجب بر عجز و کس طبعیت پاوشادہ گردید
 سلیمان سلطان حکیم را برای دہجی شاہزادہ فرستادند ان عصمت قباب در الیاس رفتہ بطور خاطر رسیدہ شاہزادہ را لکین دادہ
 سہراہ خود و حضور آورد چون یک منزل آید اگر کباب رسید باستہ ناسے شاہزادہ مریم مکانی والدہ پاوشادہ رفتہ شاہزادہ را رنجاندہ خود
 آورد و پاوشادہ بموجب امر مریم مکانی ہما چنان ترتیب ارزانی داشت و شاہزادہ بواسطت جہدہ خود مریم مکانی ملازمت نمودہ سرسرا
 پید کرداشت و یک ہزار مہر طلا یعنی چند ہزار ہند و ہفتاد و ہشت زنجیر فیل مشکش گذارید باوشادہ از روی عنایت شاہزادہ را و او خوش
 گرفتہ از ملاقات فرزند سے فرزند شد و دستار از خود بردارنے بر سر شاہزادہ نهاد و حکم شد کہ کس شامادی بلند آواز نہ کرد و اندر رسال چہل تن
 ہوس این واقعہ رویاد بعد چنگا ہ شاہزادہ را باستہ حال رانا رحمت فرمودند شاہزادہ بواسطہ بعضے موافق یا از روستے سرتابی
 ترک ہم رانا نمودہ سیر رخصت و بیرون ہر بار از طرف الیاس رفت و باعث آرزوی خاطر پدید کرد چون رسال چہل تنم را در الیاس
 مریم مکانی خطاب داشت نقاب اجل بر روی کشید کہ بائین قدیاسے آبا سے خوش سہر دلش ترا شدہ لباس تہی پوشید و خوش
 والدہ خود بردوش گرفته قد سے چند شالیت نمود و روانہ دہلی کردہ باول بریلان و دیدہ گردان معاودت کرد شاہزادہ سلیم بہ استماع
 این واقعہ از الیاس و حضور پدید رسیدہ سعادت اندوز حضور گردید +

ذکر در بیان رحلت شاہنشاہ و دانیال در دکن

سلطان دانیال در شرب مدام مثل برادر خود سلطان مراد مولع بود بہر چند از پیشگیہ پدرا انکام نصاب صادر سے گشت و ہوتا
 با تدبیر کوئی متعین بنیدند خویشین و اسے نمی توانست یک چند خانگان عبدالرحیم و خواہر ابوالحسن بموجب حکم پاوشادہ در خلا و لا
 در میان گذارشتہ احتیاطا بلوغ گردند تقریبات شکار اکتیہ بصیر افقی و قراولان شرب در الیاس ندوق اناظر سے رسانیدند و
 گاہ رودہ گو سفند چہ از شرب کردہ در زیر دستار پنهان سے آوردند آخر اطاسے کشتی بدن شاہزادہ را از ایلیانت زندگے
 دور افگند و تو اسے بدنی نیست گردید و ہمایا سے سخت روی آورد و تا چہل روز صاحب فرانس بود و چند اظہار تہذیب کر کشیدند
 سو کہ ندیدند بعینت نمی دانند اہل فطرت انجام شرب آخر چہ بالکش سیر و فدا این غلامان از راہ آب آخر ہ بالاخر رسند
 چہاہ حلوس اکبر مطابق سہ سزا رسیدہ و ہر سے دے سے سال نش و انزین منزل دل فریب دینار رحلت نمود +

ذکر در بیان رحلت اکبر پاوشادہ

کہ از تعین اس حال سلطان مراد غناک و اندوھلیک سے بود چون ابن حاد و جاہکامہ روسے نمود و در غبر بلا سے داغ نگرید تا آن کہ رفتہ رفتہ انوشیروان تازیانی و جان اکبر را فرود گرفت و مزاج او از مرگنا اعتدال منحرف گشته آخر تا از کسوت محبت عار سے و بر بستہ بنارس افتاد و صاحب کیش گردید غیر خویشاں برای شفا سے بفرار ات کرام و اماکن عظام صدقات و صلوات فرشتا دند و لقا و صلحا قرادان حضرت و مبرات دادند حکیم علی کہ مراد حکما سے و بار بود و متصد سے معالج گردید تا نہشت روز دست تفرقت باز داشتہ ششہ طبعیت را بحال خود گو گذاشت کہ شاید بقوت خود دفع عارضہ تواند نمود چون بیار سے با ششہ داغجا مید روز نم تہا و او پر داشت تا دہ روز ہر چند تہیرات و معالجات بکار برد فائدہ نکرده با سہال مجرک گردید و اما کہ این مرض ہم ہر چند بکار رفت سود مند نیفتاد و امراض مختلفہ متصداہ جمع شد کہ معالجہ کیے موجب از یاد دیگر سے شدہ ایامات چو آمد قضا از مداوا چہ سود چہ جامی پز شگب از سیجا چہ سود چہ جزا نماندہ گذشتہ ششہ طبع چہ فرود آمد و خارج طیب از علاج چہ دہین مدت آن شیر دل تومی بہت با وجود کمال نفعت خورا از بار عام داون و با مقربان صحبت داشتن باز گرفت چون پادشاہ بجالالت نزع سید روز ہم حکیم علی علاج را سود مند ندیدہ دست از معالجہ باز کشید و از ہم جان خود پوشش کردیدہ و کج این خیر شب چہار شنبہ دوازدم جادی الاخر سے سنہ ہزار و چہارم مطابق بچاہ و دو مہ جلوس کہ عمر پادشاہ شہبشاہ پنج سال قمر سے رسیدہ بود در شہر کبر آباد رہلر اسے عالم لقا و روز دیگر بعد از تجزیہ و کلینن در بارغ کندہ مضافت اکبر آباد مدفون دیدہ اکثری از قاضی سیما و مثنیان زبان تاریخ وفات را در سلسلہ عبارات نظر و نشر کشیدہ اندازا بحکم اصفت خان جعفر جنین گفتہ بیت فوت اکبر شہ از قضا سے الہ چہ گشت تاریخ فوت اکبر شاہ چہ مدت سلطنت بچاہ و یک سال و دو ماہ و نہ روز چہ

ذکر احوال مومن الدولہ شیخ ابو الفضل بجات او کہ خود در پایان کتاب آئین اکبر سے نوشتہ

را قوشک فرستادہ را جان دسر بود کہ انموز سے از حال آنا سے قد سے و بختی از نیرنگ اطراف خود نوشتہ رسالہ بجاگا کہ نیرنگ عالم و بد و ماہ عبرت دیدہ و ران و دیاب گرد اندامین شغل گوناگون فاصد نوشتن این کتاب الگی مرا از ہمہ باز داشت و دین آنا پیام آر اسے منی جان گرد اسش نمود کہ سخا روزگار کتاب این نذار کہ نہت جرائد شکرگت اطوار فرزند تحریہ شہبشاہ پز او اور وقت آست کہ نئے انان دین اقبال نامہ برگردید و چند جا بنڈ سے گزارد و گزیہ بندی گار و بدین نویدہ سے برنے از ان بر نواہلی مانسے کرد و از آنجا کہ نسب سراسر شدن از ستمہ دسی با سخوان نیاکان بازگکان فی نمودن و کلا سے نادانی بازار اور دست و از شہر پورہ مغر سے بہتر دیگران نامش نمودن و آہوسے خویش نادیدن می خواست از ان سطر سے بطراز و افسانہ گزار سے کند دین با دہ دیولاج پانڈ سلسلہ بجاسے نرسد و امیارسے انتساب صور سے در نرنگاہ معنی بکار نیاید قنوسے چونا دانان نہ در بندہ پز شہبشاہ پررنگار و فرزند ہنہر پز شہبشاہ چہ دو دواز روشنی نمودن نمند چہ حاصل زان کہ آتش راست فرزندہ در محاورات روزگار نسب اہ تجر و نزار و ذات و امثال آن تعمیر نمایند و آنرا بجاسے و ساعل سیدگردانند ہنہر شاہ گاہ دل و اند کہ این بدان بازگرد کہ از آبا سے سیانی او یکے بغزولے فرات خاسر با نیشناسانی حقیقت چہرہ پستی یافتہ و بنا مہ القاب یا حرقہ یا مسکن شہرت گرفتہ و گردن عامہ کہ مرفوزہ از فرزند ان آدم صفی شہر ند و لکھنؤ سے داستان گزاران دل نمادہ احتما سے دیگر راہ بندہ پز شہر کہ درین ساعلا از ور سے راہ خود را از پانڈانہ و دیوان گوہر گراسے اعتبار نگریہ پس چہا سعادت گزین سیدار دل بدین افتادہ بخواب رود و بران تکیہ زدہ از حقیقت بچہر سے دست باز گردید و پرنوح را از ایزد شناسا سے پد چہ سود و و بر اسہم غلیب را از بت پرستی محل کد ام زبان بعیت مندہ عشق شہر ترک نسب کن جاسے چہ کہ دین راہ فلان ابن فلان چہ چیز سے نیست چہ لیکن سیر نوشتہ آسٹلے در رسمیان صورت پرست افتادہ

بالمغفہ برآئینت کتب را بر حسب گزینند تا گزیرت از آن بر گوید و مانده بر اسے آن گروه گسترده

ذکریت

شماره آبا سے کرام داستان دراز است چگونگی گرام سے انفاس را بنیابا لیت وقت لغزش بر سنے در لباس ولاست و گرو ہی و علوم
 سے سے و طائفہ در سے امارت و جمعی در سماع لگڑا سے و طبعه در تجرد و تمنائی بسیر برده اند از دیگر گاه و زمین بین و طنگا ه این حالانرا
 بیدار دل بود شیخ موسیٰ نجفین جبراد در ساد سے حال رسید گے از خلق رو سے داد ترک خان و مان کرده عزت گزید و ہر سے علم و
 عمل مہور ہ جان را با سے عزت در نوشت در مایہ تا معصوم و مقصد بیل کہ نہ ہنگا ہمیت از سہستان بسیر نوشت آسانی عزت گزید و از
 پیوند دوستی خدا کی شان بقیتت شہود کہ خدا شنادر کہ از صرا ہمیدہ آید لیکن از تجرد بقلین نشانت بر همان نفع آگہی بودہ انفاس گرام سے
 در آویزش خویش بکار بود و زندگی بے بدل برادر ہر ہستن نفس بوقلمون معروف کرد اندیسے و فرزندان و بنا بر سعادت پیرا ہر
 آئین او بودہ و خرنسندی و شہتند و انوش عیانی و بیانی سے اندوختند در غنوان مانہ ماشر شیخ خضر را از سے دیدن بر سنے
 او ایاسے سیند و رفتن بدیاد و دیدن الوس خود بسفر در آورد و با خند سے از قولن و دوستان بہند آمد شہر را گور میرسد سیاحتی بخار
 اچھی کہ جان شین مخدوم جانیان او بند و از ولایت معنوی بہرہ وافر دستند و شیخ عبدالرزاق قاد سے نغباد سے از اولاد گرامی سہ
 او ایاسے بزرگ سید عبدالقادر جمیلی و شیخ دوست سند سے کہ سیر صورت و معنی فرمودہ بودند و لسا کلمات حقیقہ فراجم آوردہ در
 گدگاہ و در ہما سے خلق بسیر بود کہ جانیان از راہ آورد و ذخیرہ با بر گزینے از کرم خولے و دو جوئے این بزرگان کارا گاہ و از غلب
 و اسان گہر بنگا ہ روز گام خوردہ و رھکارا ہی عزت تو من گزید در سال نصد و یازدہم جسے شیخ مبارک از ہنگا ہ علم بین اطمینان
 سستے بر شوش گرفت بنیروی گہر گد و چار سالگی بواسطہ آگہی پرتواندخت الذا را گہی و زافزون چہہ افروخت در نہا گہی ہر آہنگر چہا کہ در چارہ سالگی ملوک
 متداولاندخت در ہنگر متنی یاد گرفت اگر چہ عنایت ازہد فافاسا لارا ان ہدایت بود کہ بگوئی سہا کہ بزرگان دیوزہ فرمود لیکن در ملازمت شیخ غفلت شیر
 بسیر کرد و شکی بلان از آموزش ادا فرود سے شیخ ترک نرا دست صد و سبت کہ عمر یافت در زمان سکندرمکود در ان شہر طنگا خست و در دست
 شیخ سالانرا گور سے پایہ و الا سے شناخت بہت آورد شیخ در توران و ایران کوش گتساب فرمودہ بود القصہ شیخ خضر
 مصوب سند بازرگ دیدگی اندیشہ آن بود کہ بر سنے نزدیکان را از ان ملازمت باین دیار آورد و در دگر در سفر سے شہد و در یاد
 ناگور و خطی سترگ افتاد و با ہی عام لغوت انگینت غیر از یاد و الدہمہ را روزگار سپر شہد پیر بزرگ در را ہوارہ و غنیمت جان کرد سے
 از غلطی و ان سہر شہد کو دیدن بزرگان ہر سہر زمین و دیوزہ فیض از سے موزن بر جوشید سے لیکن ان کہ بانو سے خانان
 عفت جنیت مہیاد و دسر گتھے و خاطر سعادت مشق نمود در بن کشاش باطن ملازمت شیخ فیانی سے بخار سے قدس سہر سہر سہر
 و شورش دل افزایش گرفت آن سیر نورانی را آغاز آگہی نظر میگا نہ سہر از ذمی افتاد و در شوقی دل و سعادت جا و بدر سے شہ
 دیوزہ ارادت و کردین روشنی معین نمود با شیخ یافت درین نزدیکی سہرا بر فراز اہریت سے ہر را ند و بر بہنائی جوسیدگان آگہی
 نامزد میگتند عبد اللہ نام دار گرام سے لقب او خواہد احرار خواند بود و انتہا ران ہنگام نماید و این او بر گزید خواہد در ان ہنگام
 آبا سے عمر سہر گنگا بود و در حیت وجو سے جان دارو سے حقیقت و داد و دہشتند جوان بقت کار رسید و بدان پایہ والا بزرگ
 یافت تلقین خدا شہر و ہی از بر گرفت گتاسے را غلوت او فرمودند و سے تعیین ہستہ او فرستند در سخنان خواہد ہر جا کہ بدر سے
 تعبیر سہر و این گاہ آفاق سے خواہد سہر قریب چہا سال در و یازدہم بسیر بود و در دست و کوہ عزت تمنائی اندوخت صد و
 سبت سال عمر گرام سے رسیدہ بود و آنا کر سے در سنے چہ چنان افرایش داشت شبی پدر بزرگوار را خند سے در ان عصر ولادت

محمد کے از خدا ایمان مساوت پذیر و اسان حقیقت سلیکنت و سائنکات دل افروز فرزان طور سے آمد ناگاہ آواز آہی گوش رسید و بار بار
 آہی بدخشیہم چند اندیشہ رفت نشان نیا فیتند و زد و کجکا پوسے سخت و جستجو بسیار روشن شد کہ در خانہ کلا سے آن بزرگ ضحکا
 غزلت گزین بہت افزو را در ات افزونی بر آسود و خاطر از ہرزہ لگنی ہار آمد پیوست ہمارا و سعادت سے افزو مند و نظر اکسیر و روز
 افزون ہمار سے میگرفتند در آن نزدیکی سفر قدس پدید آمد و دل را گونہ گون حقائق بر آمو و در بیہوشی جو منہ کان حقیقت اشارت
 رفت و جو خندے و فارغ بانی خست ہستی بر بستند و در آن نزدیکی نقاؤہ دو دمان عصمت کہ تربیت پذیر بزرگوار فرمودے ازین
 خاکیان فغانی رود و پوشیدہ و حادثہ ماند یوفرت انداخت پذیر گوار بایں تجرد و بصوبہ کربلا شکر کامہت برداشت ہلک سچ آن
 بود کہ راہ چار دیوار سورہ عالم ہو وہ آید وار گزہ ما گروہ دم بخشی فیض برگرفتہ شود و در اجہا با دجرات بوالایا پید ہمار پیوستند
 و در مش ہاے نازہ آگہی آورد و در ہر فن بزرگ مند غالی دست آمد در این مالک و شائستہ و ابو یوسف و حنبل و امام سے گوناگون
 دریافت اصول و فرما میگردند و جنگا پوسے سخت پایہ اجتہاد و رونود اگر چه باقتضا کیا کان بزرگ بروش ابو یوسف انداخت
 داشتند لیکن ہموارہ کردار را با حوطہ آرائش دادے و از تقلید بر کنارہ نیکے دلیل کردے و بد آنچہ نفس را دشوار آید برگرفنی و
 از سعادت منشی و روشن ستارگی از علم ہر حقان معنوسے گذارہ شد و فرزند ہنگاہ صورت رہنما سے ملک حقیقت گشت اسباب
 تصوف و اشراق بر جو اندمند و فراوان کتاب نظر و ناگہ دیدہ شد خاصہ حقائق شیخ عسبے و شیخ بن فاض و شیخ صدر الدین قزوینی
 و بسیار صاحب غیانی و بیانی نظر ما طاعت اند و فتنہ و نصر تناسے بے اندازہ روی داد و در شہاسے بولمجب روشنی افزو
 و از جلال نعم الہی آن کہ ہماز مت خلیف ابو الفضل گازرو نے شرف اختصاص یافتند و از قدر کد او دم شناسے فرزندے
 برداشت و بآموزگار سے گوناگون دانش بہت کماشت مراتب تجرد و بسیار سے خوب مض شفا و اشارت و دقائق تذکرہ و محیط
 را ندکار فرمود و سر استبان حکمت را طراستے و دیگر پدید آمد و زبا بنیش را روان پایہ دیگر افزو دان فرہیدہ مر و خرد پزیرہ سے
 فرمان روایان گجرات از شیراز مدین دیار آمد و استبان شناسائی را فرسوخ نازہ آورد کہ گروہا گروہ دانشوران روزگار در یوز آگہی
 کردہ بود لیکن و علوم حقیقہ نقلی شاگرد مولانا جلال الدین دوم نے بہت جناب مولوسے سخت نزد و الذود و اہل مقدمات را اندو
 و پس از ان در شیراز بدرس مولانا محی الدین انگبار و خواجہ حسن شاہ نقال بہش آموز سے نشست و این دو بزرگ از سر امتلا
 مسید شریف جرجانی اندونجی در استبان مولانا ہام الدین کلنا سے کہ بطول مع حاشیہ مفید دار داد و رفت نمود و چل در یافت
 افزوخت و از بحث نیموسے اور کشفایکما خوب رو داد و کتب حکمت را بفرسیدہ مطالب آنرا بشیو ازبانی آرائش داد
 چنانچہ تصانیف او بران دلالت کند و صحبت برگوید و ہمہ دران مدینہ فیض پذیر بزرگوار را بشیخ عثموسے کہ از ارکا براولیا سے
 زمانہ بود سعادت ملازمت روسے داد ان گوہر شب افروز دستگا عیار مند سے تمام یافتہ آئین بزرگ منشی و سرگ دانائی را
 بطرز گردیدہ تلقین فرمود و بسیار سے باستانی مسائل را از شطاریہ و طیفوریہ جتیشیہ و سہ و رویہ دریافتہ فیض پذیر آمدند و ہمہ در ان شہر
 مبارک صحبت و ہم نشینی شیخ یوسف کہ از ہنشیاران سر مست و بیو دکان آگاہ دل بود رسیدند و سرمانہ دیگر آگہی اند و خند ہوا سہرہ تلک
 جریا سے شہود بودے و ہرگز ادبے از ادب عبودیت از دست نوشتہ از بزرگات گراسے صحبت در آرزو سے آن شدند
 کہ نقوش علمی از ساحت نمیر ستروہ آید دست از رسمیات باز و ہشتہ محو جمال مطلق گردن آن خواناسے رموز صوفیہ دل شائستہ
 از ان غنیمت باز داشت و بزرگان گوہر بارگارش نمود و سفر در باراد بستہ اند بصوبہ دارالخلافہ اگرہ کام طلب باید زد و اگر در انجا
 کار بزرگداشت مقدم بصوبہ توران و ایران برداشت و ہر جا کہ اشارت رود در فرمان در رسد حل اقامت اندخت و ہم علم سیرت

احوال خود رو انیدین اشارت بجایون نمره اردوی بهشت سال چهار صد و شصت و پنج جمالی مطابق چهار شنبه ششم محرم نصد و پنجاه
 در سعادت دارا خلافت اگر چه حسا اشد نما سے عمایکه منقول صحر فرمودند در ان محوره دولت شیخ ملا الدین محمد وک بر صفاغ تلمذ
 و خدایا سے قبور گاچی داشت اتفاق صحبت افتاد این آن از ان سستی بشیاری آمده فرمودند فرمان ایزد سے خیاست که درین شهر قبول
 توقف افروند و ترک گردش نماید و گزین نوید ما رسا بنید و خاطر سفر گوارا آراش بخشیدند بر ساعل در یکا چون در چوار بیرونع الدین صفو سے
 ایچی فرود آمدند و از دو مان قریشی که با علم و عمل آراستگی داشت نسبت تا بل رکو داد و بدان مرزبان حملہ آشنائی بدوستی کشید و ان دانسا
 حقیقت آموذ مقدم این نو یاده شناسائی را بخت سفر ده مگر مرنخی و کشاده پیشانی پیش آمد چون اسباب ثروت فراوان داشت چنان
 خواہش فرمود که بدان لباس درآیند از سنہونی ستاره دیاور سے توفیق نہ پذیرفتند و آستانہ توکل خدا یگان بہت سے نیاز بر گزیدہ بر لقبہ
 در سے و صاحب سیرونی پاسے سعادت افشردند میر از سادات بزرگ سستی بحسینی اندلخی حال نیاکان او و صفات شیخ سخا و
 نکور اگر چه در عنگاہ ایشان قرینہ ایک سیر از است و از ویر با سیر سحر از نایند و ہوارہ مگر چید سے دین و دجا سے بسر بردند و سبک
 افاضت و استغنا منت گرم در اندر مگر معقول و منقول را در پیش نیاکان قدسے بنا دادند و خست لیکن تلمذ مولانا جمال الدین دوسا
 جلا سے دیگر یافت و در جزیرہ عرب انواع علوم نقلی از شیخ سخا سے سحر قاہر سے تلمذ شیخ ابن حجر عسقلانی سے برگرفت و چون نصد
 و پنجاه و چہار رخت بنزل قدر سے کشید و اللہ عز و جل را ملتزم ز اویر خود شد ہوارہ شست و ششو باطن و پانہ نہ در شتن گزید نامہر گماشت
 و کار ساز حقیقہ روی نیاز آورد و بدیر سس گوناگون علوم ششغال فرمود و گفت گو سے پاستانی را در پوش حال گردانید و خواہش را زبان
 از دل و ش برید از اہل ارادت کرد و سے اصحاب طاکرین سعادت آموذ اگر معلومے بر سبم اخلاص آورد سے لحنی بجز ہنری و قدر بہت
 برگزینی و دیگر مردم را محذرت لگتی و دست بہت بدان نیالو سے بکتر مد سے نشستگاہ او پناہ دانشوران و جہا باز گشت بزرگ و
 کو ملک آما ز حسدا انجمنہا بر ساختند و از دوستی علو نما آراستند نہ از تحقیق اندوہ راہ یافتی و ناز پسین شادی سنیہ خان و سلیم خان
 دیگر بزرگان در مقام آن شدند کہ از دوہ سلطانی خیز سے برگزیدند تو سے در خرقہ قرار یاد از آنجا کہ بہت بلند بود و نظر مالی سرازرد
 و پیرانہ افزایش منزلت گشت چون بہنہائی مردم در بنا و مشرتہ بودند از در گاہ فرمان راست گزار سے داشت و اشارہ او لیا سے
 زبان یا ورو ہر مانے ہوا در ان روز افزون ہوارہ بانیدگان حلیس چونیدگان گئی بدہ کوئی فرمود سے و بر خوفا سے تباہ مردم
 سزانش کرد سے خاطر سرستان خوشین دست رنج زدہ گشتی و اندیشہا سے نامنرا نمود سے چون سبج ہنگامہ آرائی در سویدا سے
 ضمیر بنو و عزیت معرکہ گیر سے و کان دار سے پیرامون خاطر گشتی نہ در بیج سرائی و نکو پیش بدکاران بختیفت رفتی و نہ چہارہ سگالی
 رسیگان پرغاش جوی توجہ بر گماشتی و ابان حتی ایزد بہمال دوستان حقیقت منش و فرزندان سعادت گزین کر است فرمود کاگز
 ہوارہ در گفتگو سے علمی گرا سے اوقات گذارنش یافتی لیکن در زمان افغانان و آہنہا سے حقیقہ کتبر بہ بیان آمد سے و چون سبج
 رایات جہانیا بی حبت آشنائی تبارک سہندوستان را فرخ و جیشہ چید سے توراتی و ایرانی بدستان آن شناسا سے روز نشے
 و آفاق پیوستند و انجمن انانی را در سے دیگر بدہ آمد و شنگان خشک سال تیر را میرزا بہا لبر زیندوہ سباران اندیشہ گزار
 زینہنگاہ آراش جا گرفتند ہنوز ہنگامہ کر سے نہ پذیرفتہ بود کہ چشم ندھے رسید و ہمون دست چپ سے برگشا و نیکان روزگار
 کیوتہ محمول در شدند و سفر ناگاہے چش گرفتند بد بزرگوار از سیرو سے دل در جان را و گزیرت ثبات پائی فرمود از نایند یاد سے
 سہموند کہ دیدگان را فرستادہ معذرت خواست و از سفارش آن حق سگال بسا کہ از سنگا سے غم نہ زینہنگاہ شادوی داندند
 نخستین در سال جلوس شایہنشا سے برادرنگ خلافت چنانچہ سپید بر دولت افرو زد و در دفعین الکمال انکارند تلمذ سکا سترگ

پیدا ہو کر تفرقہ ملندی گرفت آن محمودہ خواب شد و غیر از زمانہ چنانہ سے نامدوبای امام سراسر کے آن دستور سے بے اندازہ چھاننا
 آسیب رسانید و کراشلہ و سہنہ و ستان این شکستہ و جہان گزائی بود آن پیر روشن خمیر در بان زیادہ سہ سے پائی ہمت افزہ و در کجوز
 بران صغرت گدہ ہر نشست را تو شکستہ و دران ہنگام در سال ہجیم بود و نیر الکی چنان پیش ہماق بنیش سے تافت کہ شرح آن کالجہ
 گفت و گویا کہ اگر در آید ہنگام کے شنوائے زما نیان درشتو و دین سائے نیک بخاطر و در دوا گئی و در و ان در کجا مہندان حتی روزگار
 خانہ نامہ برا فکندہ و گروہ مار گروہ مردم فرو شدند و ان کا شانہ ہفتا و کس از د کور دانا ث و خرد و بزرگ ماندہ باشند اخوان روزگار را از فراتے
 حال و نشاط در ویشان حیرتہ افزہ دے و کیمیا گرسے و صحرارزے گمان بردے گا و یک سیر غلام رسید آنا بیگیاسے سفالین
 جو شانہ سہ و آب تفسیدہ بدین مردم قسمت یافتی و تکلفت ترا کہ عمر روزے دران منزل بنود و بجز اندیشہ پستش از دمی چیرے
 نماطراہ یافتی و جز بحاسبہ نفسانی در مطالعہ اسفار حقیقت شغل دیکر مینو تا آنکہ رحمت از دے بر بلگان تافت و رعافی شرک چہرہ
 شادمانی برافروخت و پھر رایت شاہشاہی بر تو اذخت و جہان را بعدلت روز افزون دروشنائی بخشیدہ بارگاہ خرد بر باش آمد و
 کلا سے الکی را ہما کے بزرگ ہما ندنمون حکمت و انواع در میان شدو میانہما سے تازہ رور راست دید با سے ملندہ و ہماقتے
 گزیدہ پیدائی گرفت و گو ناموں مردم از خیرینہ عقل فواید بکیر ان برداشتند و خلوت کردہ آن نورانی شرت جمع دانایان ہفت گشتو آمد
 و سخن ملندے گراشد حدیامی افسردہ برافروخت و ناتوان سہی بگو کہ بران افزایش یافت و او بر کیم و خویش سرگرم بودہ و را تہ
 سپردے و بر در چو است نشستہ راہ در باسیت نشتا یافتی و مردم کم کذا کوتاہ بین بیتاب شدہ راہ افزا سپردند بیشترے کبر و
 مہدو و پینودا وے و اگتسار پرین و استانہا پردہنی و سادہ لومان روزگار را برانامیدے و بخیال تباہ بدل آزارے
 تکا و دنو دے ہکلی دست او نیز تباہ لسیجی ایسان شیخ علاے ہست گروہے در ہند باشند میر سید محمود چون پورے را ہندے
 سوع و دغترند و ان سہا کتہ نامند با علم و عمل و تہذیب اخلاق خدین اخص و رافر اموش کردہ دین مذہب خورنا مید و دران سلیم خان
 شیخ ملائی نام جوئے بارگاستے خاطر و باطن بدین و رطافتا و دوران مہ سعادتین نخستین رہناست انزا و اعتبار تجرد و بیادین
 پد بزرگوار آمد فتنہ اندوزان ہمانہ چو از زبان ہرزہ سرائی و اشد و سرمانہ گفتگو پدید آمد علما کے زمان کہ نادان دانش فروشن و سرگیا
 ناماند بکین اور ہماستند و گریختن پیندہ غمگسے ہنگامہا آراستند و جملہا درست کردند پد بزرگوار بدیشان موافقت نمود و عقل
 و نقل را مہا صدایان یافت و در پیشگاہ مہ زبان سہنہ و ستان محو کہ آراستند و اندیشہ تباہ خویش راہ کوششاہ سپردند ستارے
 حکومت و دانش نشان روزگار را فرہم آورد و در دست جو سے حکم شرعے گا پونمو پد بزرگوار را نیز دوران سخن طلبیدہ ہشتند چون
 سخن از ایشان پرسیدہ خلاف حرف سربان جاہ طلب پاسخ دادند از ان روز کہ کیر کیرتہ بدین آیین ہم گردانیدند و چہن معاملہ کرد
 سمد از خبر اعداد است بھجن غما دھدان کوشش نمودند کہ کار او سپرے شد و برستے بگو بران آشن شدہ را کمنون خمیر پیندہ ہشتہ
 راہ کوشش سپردند و نہ ہستند کہ تناسائی دیکراست و پدیرائی دیگر درین ہنگام کی را از اسادات عراق کیگانہ زمانہ بود علم را با علم مقرون
 داشتی گفتت را بارگداری کیمائی بنجیدے داس آگودہ تہمت گردانیدند و از تو جہا نشاہی ہست بداسن او میر سید روزے در محل ایوان
 گزارش یافت کہ پیش نامرے سپردا ہست چہر گاہ گواہی او مرد و باشند اقتدار کھو نمز او را بود و راستے چند از حنفی ناما کابستہ سائے
 باستہ ناما و در کہ استراف عراق را شہادت ستوان شند و دو کار بر میر دشوار شد چون را بگاہ فوت داشت حقیقت را مانز و پد بزرگوار
 بسامخان پویش افزا فرمودہ تسلیم دادند و بگفتگو سے بدسگالان و لیکر گردانیدند و پاسخ آن نقل چنان بر زبان گوہر آموگد گشت کہ
 مسنی آن روایت غمخیزہ اندا چھو رکشتی حنفی ازین باب و نقل آورده اند عراق عرب مرادوست نہ عرق عجم خدین جا بدین حنفی تعریح

رفتہ دینے تیز کردہ اندر میان اشرف اشرف و ان عبارت از امر او کثرت و زمان و اشغال آن باشند سوم واسطو آن را در محضر فداہل بازار شہر اند چارم اولی کہ بیاید انیان نرسند مانند پیمان دہمزد گردان و ہر یک را باد افراہ جیہا کا نہ کجا شستہ اند تا ہنگام نیکوئی حسان سلوک رود و کیف بگردار سے ہر کلام گلچونہ بود و اولی اگر سیر کندندہ را کیساں ہش نامید از شاہ راہ عدالت کیس کو کردہ ہند سیر ازین گئی بایلد و کو گناگون نشاٹا مذوقت و از برای پاکدامنی خود و ناشناسی سال بدگوہر ان گناشتہ شیخ نیر و درود و ان خبر ہر رویان ہرزہ سردار کو جیرانے افتاد و چون معلوم شد کہ از کجا برگرفتہ افروزیدہ صدراختند و مثل این یا دریا چندی بار بر بلا افتاد و سرانہ مشوریش نامشاستدگان شد سہمان اللہ با آنکہ گرد و خاک و مردم یقین دارند درین کہ هیچ کشتی نہ آنجا نشت کہ کیک امر خلاف وقع نثار دو نہ ازین چنین اعلان آموہو با این معنی اگر کسی از شناسائی در مسئلہ نیرضلات آئین نوشتن تخمین نماید بر آن نرسند بلیکن آن بریض نیر و پس از دراز سے سخن از ان کو ہش باز شیخ منصرف گردانیدند لیکن از رحمت الہی بدگوہر پیوستہ گرد و شرسار سے بر نوشتستی و تشوہرزد و پایاں علم گشتی از بدگوہر سے زمانہ بیانی عورت گرفتہ و بر بہان بدگسٹلہ حیلہ انداختہ تا کہ نیر سے گناہہ بدو اچھی روزگار رفتی شکرگ در میان آورد و فرقی شکرگ چہرہ عورت افروخت سال چہارم الہی مطابق مقصد و ہفتاد و ہفت ہاسے پدید بر گوارا کردہ شکرگ انرا بر آمد و دختیہا سے غریب سے آورد و بخی از ان بر نوبہ و عورت نامہ بر کردید اگر چہ ہجوارہ از زنجیر خاندہ شورش داشت و مار سولخ و شمنی و جوش و شبہ جراح دوستی بے فروغ و میکان روزگار دل درید سے بستہ و در بیگانگی باز کردہ بود دنیا چنچہ ایاسے گزارش یافت لیکن درین ہنگام کہ پانہ دانش عیب سے پذیرفت و بزرگان روزگار در تلمذ یافتند و ہنگام مردم سے پذیرفت و پدید بر گوارا بر آئین خویش خواہے نکو سیدہ بر شمر دے و دوستان و نگہبان از ان بازداشتی علمای زمانہ و شایخ روزگار کا ذات حجتہ امرات عیوب خود دوستی بہ تباہ سگٹلہ و چارہ اندوز سے نشنندہ خود را بسیار چاند لہنہا سے تباہ یافتہ بدو خود در میان آوردند اگر انموذہی دلفش شہر بار عدالت شنہ کہ کوہن اعتبار سے مارا چہرہ خود نامدو انجام کار کردہ حال نکو سیدہ قرار یاد پایاں علم اندوہ شدہ کہیں تو سے نشنندہ و بہتتان سرائی کام فراخ مرو شندہ و بدستان گذار سے و حیلہ اندوز سے بسیار سے نزدیکان عقبہ ہایون را لہنہا مار سے فریاد آواز راہ بردنہ بعضے بدگوہر را پیرانہ نصیب بینی فروختہ بشورش در آوردند اگر چہ از بدراز نورمانو ستودہ بہین بود لیکن در ہرزمانہ نیامد و سے سخن گزاران سعادت آموہو بار جوش بدگوہر ان پرگندہ شد سے درین ہنگام ان گروہ راستی پیشہ درست پیوند و وتر شدہ و سردا در حوت سرائان بزم ہاوسے کہیں رانی نشست تباہ شرفستان بے آرم و دو پوزدادان نا بار ساگوہر قابو یا غنڈہ پذیر بزرگوہر انزل دوستی الہی شرف بردہ بود و من سعادت بہر اسبے دشمن آن وقت فرزندش غرور افرا نیز در ان انجمن ناماخر شد و در حوت سرائی پیشہ کثرت مراستی و بشر شتاب در سرد بود از سرد ہر بجلا جاکاسے بر ہر شہہ دریلہ صرف کوئی اور از ان کشتود و سخن را جھاسے رسانید کہ او بحیثیت رفت و نظار گیان بھرت فرو شدہ انداز ان روز بہ انتقام سید شہ بہت گشت و آن گروہ گسٹہ امید را نیز بزرگوہر انید و پدید بزرگوہر از کید انیان فرایح و من دوستی الہی خیر خیر ترین آن مید نیان یافتہ بائین ساوسا ان سہو شایرین گزار سے و درین آرائی نشنندہ انجمنہا ساختند درون آرم زندان شب خوردہ و بسیار سے را بہ پیو جلا شستہ فرشتادند ہر گاہ عدو عالم از حیرت سگٹلہ و نیک اندیشے معاملہ کیس و بخش و دلدار بگرد سے نیکو خواہر گزشتہ باشد و خوشیسان بے تو سے بر شوش گرفتہ سخن گوہر ان رستی منش را بازار کاسد باشد و دیو کیساں و دانش نارسست رود بزرگان دولت با آن شی حیلہ و ریاضت لا نصیب را روز بازار باہی است کہ فغانا مبار و فتد ناموسہا تمام تباہ گرد و در چنین ناہنگام کہ بدگوہر ان تباہ کار نیکوئی نام بر پوشتہ ماندہ عباد سے کہ مدبوہ و شکرگ فرو شدہ و نوزن بر آید و دنیا داران بے آرم دچہرہ کستی و تنگ چہنجان دل کو کیوہ بہین و

دودستاران سوا خواہ دوردست و راست گزاران کچ نشین و بیگا مکشش سبک دینان گرم دین با یکدیگر انجمن را از کوئی ساختند و بیجا
 دل آزاری تازہ گردانیدند یکی اندوہ و میان وہ دلدوہ و باورت سیدہ حال افسون نیک را کہ از وہاہ بازی در دلفکاہ چہ بزرگوارہ نیکوئی جزینہ
 بودند وہاں گروہ داشت یکدولے و کیتانی داشت پیدا کردند و افسون خدا آزار سے و افسانہ بیہوش بر سر خواندہ ہمیشہ فرشتادندان
 شعبہہ کار نینک ساز دنان تار یک شب با دل لرزان و چشمی کریان و رنگی شکستہ در سے ڈرم مخلوت کہ ہمیں برادشتافت و خلوت
 آن سادہ لوح را بی آرام ساخت و آن ناشناس مکروفن را از جا بردہ خلاصہ سخن آکہ بزرگان زمانہ از دیگرہ کہ دشمنی دارند و کم عیارانی اسپار
 بے آزر سے امر و نفا بوقتہ بجوم نمودہ اندوہ سار سے از ارباب علم را شود دیر سے را معنی قرار دادہ و بر اسے تقیض مختصرات میانہا
 شایستہ برانگشتہ ہمہ دان نمایان مردم را در بارگاہ ہتدیس بچوہ محل اعتبار است و بر اسے گرم بازار سے خود چہ سرفراز مردم را از میان
 بر ہشتاد و پنج ستارگہ ہاسے زبردست نمودند و نہر سے و خلوت انشان دہشتم دین نیم شبہ را گئی داد و من تیا بانہ لشار سار سیدم بسا داروز
 شود و کار علاج کند و اکنون آراست کہ میں زمانہ شیخ را بی آکہ گئی گئی یاد یکدیگر بند و روز چند بکنارہ باشند و دوستان فراہم آئند
 و حقیقت حال بعض ہما یون رسدان نیک ذات را و ہمہ فرو گرفت و لصد بے تانی بخوگاہ مشج زلفت و ماجرا کر ارشش نمود فرمودند بر چند
 دشمنان چہرہ دوستی دارند از یہو بیجا آگاہ و پادشاہ عادل بر سر و انایان ہفت کفنور حاضر کر کشی کر وہ بے دین و دیانت را بہستی
 حصد بے آرام داشتہ باشند دست پہا بی بر جاسی خود ہست و پیش را در نسبتہ اندوہ سار اگر سر نوشت ایزدی بر آزار ما زلفہ ہست اگر ہمہ
 بر آئند آسیبی نتوانند رسانند و شاہ کار سے تیار نہ بافت و بیچ گوئہ گزند سے یا نہ سزد و اگر خود ہش ان جان آفرین برین ست ہائیر کفہ
 پیشانی قنارہ و روی نقذ زندگے را می سپاریم و دست از جان سختی باز میداریم چون عقل ر یوہ بود و نہر و خم آفرودہ حقیقت طراز سے
 را افسانہ سزائے و شورا کنین سے را سوگووار سے دانستہ خربہ برکت دک کار معاطل دیگر است و دوستان تعریف دیگر اگر سے و زمین
 خوشترن را میں زمان قصد میکنم و دیگر شادانید میں خود با سے روز ناگاسے را نہ نیم از یہو بند سے و ماعت البوت پذیر اسے ہش
 شدند بفرمودہ آن ہر نو ہاسے میں نیز میدار شدیم تاگزیر دران تار یک شب این ستہ بنیادہ بر آمدند نہ را ہجر سے معین نہ رفتار را
 پاسے استوار پذیر بزرگوار در زین شگے تقدیر یوہ و خوشے داشت و میان من و برادر دک دکار ملک و شغل معاطل دران ہنگام نادان
 تر سے از خود گمان داشت گفت و گو شد و در پناہ جاسخن رفت ہر کار او پیدا میاخت من ناخن نیز دم دہر اکس من بری شرم دم
 او دست سے فشاندا بیجا دست کہیں بر او رد و دوستی ہر ان نمی یامیم چیک جان آد سے جسے نیم چہ مر سے
 در میان نئے یامیم چہ ہم بیمن دیون کر نیم زانکہ چہ یار سے از دوستان نئے یامیم چہ ناگزیر ہزاران کچا پو جانہ کے از مردم
 کہ حقیقت فشنی اولعتین بر آدم بود و من ناشناسے صبح جو دوزبان کار عفر سے بازار ترکیب را گاسے ہم سے زر رسیدہ شد اورا
 از دیدن این بزرگان آسودہ روزگار دل از جا رفت و از بر آمدن پشیمان شد و بر رود را ماند تاگزیر جانی برای یون اختیار کرد چون
 دران شوریدہ مکان رفتہ شد بر پیشن تر از خاطر او بود شکر حالی پیش آمد و طرفہ اندوہ سہ سے سرا سے دل گرفتہ میں برادر
 در سن آویخت کہ با وجو د فزون شناسائی غلط رفت و توبدان کم اختلاف دست اندیشی سے اکنون چارہ کا حسیت و راہ نشد
 کدام دوم آسایش کا توان برگرفت جان با رخ دادم ہنوز بیچ نرفتہ ہست برگشتہ بزا و یہ خود باید رفت و مراناب سخن گردنید
 امید کہ طیلان از میان برداشتہ آید و کار سہ نسبتہ کثودہ گردد چہ دم آفرین نمودہ بہرین سخن گردید و برادر بر ہمان آئین سوز باز
 و گفت ازین سرگذشت ترا خبر سے نیست و از ہر کاندوز سے و باورت فشنی این گروہ آگہی ہزار سے ازین واد سے بگذر و سخن ہر را
 بگو یا آنگہ باو یہ از سون نہ چوہدہ بود و سوزیان مردم بر گرفتہ با تقاضی اسے کے را خاطر آفرودہ گزارش نمود جان بر پیشگان ہا

سے افتخار اگر کار دشوار نشود ہمارا یا اور سے تو آند نمود لیکن ہنگام سخت گیری سے بس دشوار کہ ہم بائی غایب چون زمانہ تنگی پر دست
دعا طر پریشان بلصوب او گام بر ہوشتمہ آمد بلطربائی در گلزار اسے زج خرافض سے شد و از شکر نکار سے روزگار عبرت می آید
عروہ و فغان سے توکل اندست رفتہ راہ میلید پیش گرفتہ عالم را جو بیا خود کا کاشتمہ کلمتہ بدشوار سے بر ہوشتمہ سے شد و لغتی مستحسان
سہر و غریب دل نگرانے و نزدیکی روز رت خیزد گوہر ان رو بر صبح صادق بر در او رسیدہ شد ازین گئی گرم خوبی پیش گرفت
و شایستہ مخلوق کندہ معین گردانید عمنہا سے گوناگون نختے بر کنارہ شد وطن آرام کدہ پس از دور روز آگهی آمد کہ غنیدہ دلائل بندہ
آزرم بر ہوشتمہ کمون خاطر خبت آگین خود را بر ملا افر خند و بائین بچہ کاران صبا ج آن شب برضن ہایون رسانیدند خاطر
اقدس را شوش گردانیدند از بارگاہ خلافت فرمان شد کہ مہمات ملک و مال بے استصواب ایشان صورت تمی با دہا بن و کار
نذیب و ملت است انجام آن خاص بدیشان باز سیکر و دو حکمہ عدالت با طلبند و آنچه شریعت عرا فرماید و اکابر روزگار قرار
و سہیل لعل و زرد جاوشان شاہنشاہ سے برابر فالکیدہ و طلب فرستادند و چون بر حقیقت کار آگهی دہشتند و رسید ایستادن
کو ششما نمودند بیکمان شرارت اندیش را چہرہ ساختند چون بجانہ نیا فتند گفتند کہ غنا بی فروغ را درست اندیشیدہ خانہ گروگفتند شیخ
ابو الجہیر را در دران منزل یافتہ نصیبہ اقبال بردند و بعد آن تاب دستان پہنان شدن را بار نمودند و آنرا حجت سخنان
سے آزر م اندیشیدند و از بلوغ نامیدات آسانی از ان بجوم بدگویان و طرز سہرہ سرائی شہر را دیدہ در شناسائی پیر فرستاد
داو کو کہن ہجرت گیریے در کار در دستے گوشت نشین و پیش منشی ریاضت کیش چراست و چندین آویز مشن بہوہ سے سبک میکنند
شیخ حمولہ بر سر مرد و انکون تماشای رفتہ با شد آن خور را بر اسے چو آورده اند و منزل را چو تروقن کردہ در ساعت آن
خود سال را را کردند و اگر دغانہ بر خاستند نسیم نایستی بدان سر منزل آما را بجا کہ تیر سے ناکاسے در راہ بود و او را ہوش
داشت و خبر کاسے مختلف تعین آن میر سید با در ہوشتمہ و را خفا کو شہید و بد گوہر ان فرومایہ خجالت زدہ دین خیال فہم
اور روز بخانمان شدہ اند جا رہ انکار با بد ساخت و سیدہ درونان تیرہ راسے را بایگ داشت تا ہر جا کہ نشان یا بند را ہم گذار
سیا ما ازین حال آگهی یافتہ خود را البتہ ہایون رسانند و ہنگامہ داد را فیروز و پیش خویش سیارا ایند با سخ شاہنشاہی پہنان
کردہ و سخنان وحشت افزاسے دہشت آگہی از زبان معقبین در میان اند خند آتشیان سادہ لوح و دوستان روزگار
را ہم سے افر و دند و دست آویز کاسے زمین بر سے بافتند و مردم در اندیشہ دراز سے افتادند و دست از باور سے
خیل بازید ہشتند ہفتہ چون سپر سے شد صاحب خانہ نیز از دست رفتہ راہ بے آزر سے گرفت و ملازمان او آئین
اشائی با گردانیدند عقل بر دست و اہم آمد و خاطر سراسیمہ را یقین شد کہ ان حکایات مستحقین اصلی نداد و پادشاہ
و پر تو ہش و عالم در چکا پوسے حبت و حجت ہما نا صاحب خانہ گرفتہ سے سپار دواند و سہ سے بوجہ ہا پاسے خاطر
گرفت و اندیشہ شکر در دل راہ یافت گفتہ کہ از راجا سے در بار خود اینقدر دام کہ حکایت سخت راستی دارد و کز
برادر را مانے کردند و مردم از گرد خانہ بر سے خواستند ازین ہمہ سختی کہ خاطر میر سید ظاہر بنا شد ہر گاہ در زمان اسینے
سہرہ سرائی بگویش میر سید گزیدہ مردم فریب زدہ بکین بر سے خواستہ امر ذرا اگر مثل خدیو خانہ دریم زار آفند چو در
باشند و اگر در مقام گرفت و گیشد لغز سے در سلوک ظاہر سے رفت و تو قہی درین کار سے نمود ہمانا افسانہ ساز سے
تباہ سلاکلا بندگو ہر اورا کالیوہ ساختہ است و مردم را برین ہوشتمہ تا از دیدہ جو سے تلو میدہ منزل اورا بہلمہ اورا از ان
باز خاطر بر آوریم نختے مجال آمدہ بیچارہ کر سے رو آور دیم و دشوار تر نہ شد اول سیاہہ روز سے پدید آمد و مردم کو کار

رو نمود و بران شناسائی نخستین دوستان حال صحیح بود و ندوهر استشارا مومنان اندیشیدند و از خود رسالتی چشم پوشیده آمد
 بستند که دیگر خلافت را می نشو و چون شام در آمد بدو سبزه را بخش و مغز سبزه شوریده و سفینه ستم اندوز و مغز طری که را نیاغ زان
 محکمه و حشمت افزا با بیرون نهادیم نیاورس و در نظر و نه پائی استوار و نه پناه جاسے پیدا نه زان آرمیده نگاهه دوران دیو کل خلعت
 آمو در سرتوبه و خشنیدیکه از نمانده منزل پدیدار شد و وقتی دم آسایش گرفته آمد بر چند خانه او ننگ نماز دل او بود و دل بسیار تراز
 شبنم خستین لیکن قدر سے بر آسودیم و او نیز گردانے سے سرورین باز آمدیم و در انجام کار روز او به حمل نگر در دو او و شد و ریما
 بیگانش کام فراخ برداشت چون آتش جاپدید نیامد و اطمینانے رویا و در پانچ آراست حال بهترین دوستان و در بینان
 شادان و محاکمین مریدان در بین چند روز بر تو انداخت اکنون صلاح دید وقت آنست که ازین شهر بر نغان که وبال خانه
 دانش گزیننگاه کمال است رخت بیرون کشد و ازین آشنایان دور دوستان با پیر جاکه پانده و فادار کشان بر یاد دها بر است
 پای دار سے بر سل تندر و بر کنار شوم باشد که گنج خلوت پدید آید و بیگانه سعادت آمو در نیز نماز و دیگر در در انجام بر حال خلیفه
 شناسائی بیست او فند و انداز و لغت و قدر گرفته آید اگر گنجائی داشته باشد یا بر رخ از خبر اندین ان الصان طراز در میان
 آورده شود و استنشامے از نمانده نماید و اگر وقت یا ورسے نماید و زان به اختیار سے دیو با جوع بخر شود و گزین فراتح
 عالم را نماند ساخته اند بر مرغ را سر شام و کج آشیانے هست و ستر اقامت دایمی بدین هر کمال نیامده در حال شهر فلان امیر
 رضت اقلع یافته فرو داده و وقتی نور سستی از روز نماند احوال او خوانده می شود و ورسے صحبتی از او می نام عقل دور اندیش
 میرسد اکنون دست از همه باز داشته بد و نیا به بریم باشد که وقتی دران جاکے نشان آسایش یافته شود اگر چه آشنائی دنیا داران
 را ما رسے و ثبانی نباشد اینقدر هست که او را آسیر نشے دیگر بدان مردم نمی شود برادر گراسے تغییر لباس خود قدم در راه
 نهاد و بد الصوب سرعت نمود و ازین گهی شادمانی انداخت و یکشده پیشانی مقدم را غنم سفر دوازده کاره از ابریم و جتر سے
 چند را همراه آورد که در راه گزین سے نرسد و پای بند پز و سندگان بدگوهر نگردد و درین شب نامید سے آن تیز دست آگاه دل
 و نوید آسود سے رسانید و پیام آور و همان لباس گردانده قدم در راه نماده اهد و بطریق مختلف باناقی او رسیده شد
 بشاشتی شکر و خدمت گزین بجا آورد و آرمش بزرگ خرد سعادت در داده روز بدان سفر منزل آرا میدر سے بود و از عید نماند
 روز کار در پناه که یکبار سے پریشانی سخت تراز از خبر روی داده بود و از آسمان تقدیر فر و بارید همانا آن مردم در بار طلب و شهت داران
 باید که در بین هر دو پیش نشد و کار این ساده لوح نیز کردند و در پیش تراز خستین گشت و رق آشنائی یکبار سے در روز پیشی از نماند
 بر آمده بود و حتی پیوسته شد او مقدم گراسے را بس ختم سفر دوازده کاره در جاسایگی بدگوهر سے شورش نشانی جاداشت سر کجی شکر
 رو آورد و حیرت سے اندازه کالیوه ساخت چون مردم خواب در شدند مقصد گاه نامشعن قدم حیرت بر داشته آمد بر چند خانه
 بکار رفت و نامل بجا آمد آرام کاس سے پدید نیامد ناچار باد سے بر آشوب و خاطر سے علم آمو در بدان سفر منزلی رفتند و گفت
 ترا نگردم آن ترا ویر از نماند گهی ندانستند زانیکه اگر گسته رشتے تو کل آسایش گشتند و زان پر گندم سے بر کنار هفت در سے
 برادر آنک بر آمدن از نماند جگوه امه بود و بفرمان خود و هر چند که از رخ رفت که یو قلوبے احوال ستمو سے نیست و شون اختلاف و ضلع
 پرستان و ویلی است پدید آسود و سنده نامید بر چند ملاقات گراسے افزایش داشت چاره دیگر به دست نمی آید چون آن کبر کوه
 عقل در از مسوداد یک این قباحیت نامان متعبه می شود و خمیر او را خاسے نمی سازد روز روشن بے آنکه ملا گزیند و هر چند
 آشنائی بر زبان را ندانگ خود در نیکان خیمه باز کرده و همانند نماند کس دران محو کرد و یک او خاس آراست بود و نماند

و شگفت حائقی پدید آمدند جای بودن و نه پرده در میان از سهرطت آشنایان دور و دشمنان صد رنگ سنا و بیکان سخت میشانند و مدگر از آن ناپایدار و رنگا بود و مادردشت سبب پناه نچاک سچاگرگ نشسته باروزگار سے درم و سرکار پرگنده جبر از ناسے اندوه در شدم بهر حال برخاستن و مجائے کام برداشتن تاگزیر نمود در آن مہنگامہ بدبسگالان راه سپردم و دست آئی پرده بر چشم مردم فرو زمیشت بیاورے پاسبانی ایروزے از آن بچم گاہ برآمدہ و دشت خانہ ہر است و در سازی بچگان بر سبیل گاہ منادہ و از نگو ہش بیگانگان و خبر باد آشنایان رستگار بیا بچہ تعفاق افتاد و پناہی رو نمود و نیز و سے رشتہ باز آمد و دل را قوتے سترگ رو سے داد و ناگاہ پدید گشت کہ چند سے از پتر و سہنگان نافر جام گذارہ و از نازگار پو بستوہ آمدہ نامائی آسائیش گزیدہ آمد با دے شرمہ و طاہر سے پراگندہ بیرون شدیم و بہر جا گرفتہ سے شد با سے نامگانے سیاہی سیکرد و گر نہ ناکرہہ جای رھگار سے با در خطر ناک سے گشتیم تا آنکہ در آن دواد و سببے تابی در و اور کو روانہ باغی فی نشناخت و حال و گرگون گشت نیز دیک بود کہ قالب شعی کرد و نقد از نڈگانے سپردہ آید آن سعادت شرمت بگو مانگون مہربانے دل رفتہ را باز آورد و از راه نیکیوئی خانہ خود برد و نمونجوار سے بر شست اگر چه گرامے برادر از آن نکو سہیدہ حال بیرون نشد و زمان زمان تک در گولن شہ سے لیکن مر اطلال آن مسرت افزو دے و آثار دوستی از انصیۃ احوال آن لایہ کر سے بیرون ندے بلہ بریز گوار خود ایروزہ جمال بودہ بر نعل آئی خورش فرمودے و نیز سنگ تقدیر را تا متناکر سے نخی از شب گذشتہ بود کہ خداوند خانہ بدل ہی آمد و زبان بیخارہ دراز کرد کہ با وجود مثل من بچوتی دین شورش گاہ کجا لب بر دہ می شد در امن از من چرا بر گرفتہ بودند و آنچه سچا طبری رسیدہ بخاطر این بزرگ زیدہ مہر بود با پنج گزار دم کہ درین طوفان دشمنی کا سے از ہمہ شہنایان یک نیک و سہوا خواہان یکدل دور سے حبسہ آمد کہ بسا از این رھگذر از آن سے بدیشان رسد نخی تشنگانے در آمد گفت اگر گوشہ مرا خوش نمیکند اندیش بکار بیرون دنا خانہ سے امن را نشان داد و آنرا دوستی از گفتار او پدید آمد خوش اورا نیز بر فتنہ بچو بجائے گزیدہ فرود آمدیم چنانچہ دل سے خواست صفت کا سے بہت افتاد از آن سر منزل نامہا حقیقت طرز سعادت نشان انصاف گزین و آشنایان راستی اندوز ارسال یافت و بہر یک شناسا سے حال شد و بچارہ کر سے در آمد و عراق را اطمینانے روی دادہ یک ماہ و کسر سے در آن آرایش جالب سر بردہ سے شد و آن برادر کر سے از اگرہ فسیح پور شتافت تا در آن اردو سے بزرگ چارہ گرایان دل سوز راگز ستر گذاردند صبحی آن تمام صحر دور اندیش با بنبران در دو غم آمد و پیام روزگار سخت آورد ہمانا یکے از بزرگان دولت واق سقا لو سے بارگاہ خلافے از آئی دستان حاسدان بدگو بہر شورش در شد و بی آنکہ آئین ناپاچہ پیش گیرد و آداب بندگے کبیر و خدیو عالم بد شستی پیش آمد و نڈ سے نمود کہ در و سپہر آخر سے شود و روز ستر نیز دیک کہ درین دولت بدکاران شوریدہ خمز فرخت با دارند مردم نیک سرگردانے این چه آئین است کہ بجائے آید چہ ناسپا سے است کہ روی میدہان بر و باز از دم دوست بر نیکیوئی او بچو شودہ گزارش فرمود کہ آمیکوے و ازین بیکس میخواسے خوب دیدہ با بجز ہوشندے شو لیدگے راہ یافتہ چون نام برد حضرت برج گرائی او آشتند و بر زبان آوردند ہی کار وقت بدی و جان گرائی او بہت بستہ اند و فتو اما دست کردہ زمانی مرا آسائیش نمیدہ بند و بانکے میداتم کہ شج و فلان جا ست و نشان این خلوت دادند دیدہ و دستہ تنافلی مہر و در ہر یکے را بپاسخے فروینت نم تو ناد است میخوشے و با از اندازہ بیرون آئی صلح مابں برود و شیخ را حاضر گرداند و ہنگامہ علمای فرام آید برادر کر سے ہمان زمان این شورش شیندہ شبان شب با بیغرا خود را رسانید بے آئی مردم با یازمین پیش بر لباس دیگر بر آمدہ را ہی شدیم و آشتند و ستوار نیز از ہمہ ایام ناکامی شورش

دربار میں افزو داکر پہنٹے روشن شکہ مروم ناگما ہمراہ اندو با شہر یار و ادگر تا چاکرا کش نمودہ اندو فیب دان را چگونہ بر مال اسگے
 است لیکن پریشانی سخت تر نشوریش آورد سیدہ اکا سہے یافتن آن مردم کچھ سرآوار گے گرفتہ آندو نستان آفتاب تیار کیکہا سے کچھ
 وچیم سالک شہر و ہنگامہ پڑو ہندہ گان فوجا ہم دیار و نا پیدہ بار مانا زنا یافت ظلم چین را چہ یار کہ قدر سے ازان حال گزارہ ہر زمان
 نصیح را لکنی بود وہا میں شکفتہ زمان را کد ام نہ و ناگزیر با سہر سبکی گوناگون بخواہ روا آوردہ شدنخی از شورش شہر ویدہ دشمنان
 بر اسودیم ازا محاکمہ نواز شش گیمان خدیو تبار گے معلوم شدہ بود را یہا بران قرار یافت کہ اسپس خدسا مان نمودہ آید و ازین خراب
 بدان مصرا قبال مشتافہ شود و برت کاہ فلانے کہ راست بازی ویرین در میانت رفتہ آید باشد کہ این خونخوار فرزند پادشاہ
 دست بخشایش بر کشیدہ نگزیر با سہن چچکان سامان راہ نمودہ شعی تیرہ سزا زدوں حد سگالان و دراز از زرفنا سنا سہیوہہ ایا
 براہ و ایدیم با ہم کا رہا سے فلان و زو کچوہیا سے اور در نوگاہ سحرے بدان تیرہ مار سیدہ شدن انشا سنا اگر چہ از جا لغزیدہ اما خندان
 درستان ہم ہر جو اندک کلفت در نیاید و از راہ مہر بانی ہر زبان آورد اکون وقت گذشتہ است و خاطر اقدس قدر سے آرزوہ آگوشہ
 ازین آمدن سے شد کہ ندے نہیں سیدہ با سانی کار و شوار ساختہ میشود وین نزدیکے در ہی ثن ان درام روز سے چند دن غول کاہ ماید
 سہر برد تا خاطر مقدس شامہنشاہے بنوازش گراید در گردنے نشانندہ روانہ العوب گردانید گوناگون اندو ہم آغوشے دست داد
 چون بد با بجا شدیم ہمانک اورن سے کہ با سید او فرستادہ بود ہمیت دہنت دران خراب سہو رجا فونہم دار و ندر را بخاندن نامہ صلح
 افتاد و آرنادانی دیو سناے نایافتہ طلب دہنت ازا محاکمہ تنگ وقت بود براہ انکار نشانندہ شد و در گذر زمانے پدید آمد کہ این قریب
 مشوب سیکے از سنگین دلان نشوریدہ ہمزاسے او از سادہ سوسے بد بجا فرستادہ بعد سیدہ تا سیدہ و اندوہ ناسکے خود را از ان مرحلہ
 بیرون اندو ختم و راہ بر سے ناشناسا گرفتہ بد سے از دار الخلافۃ اگر کہ بوسے آشنائی ازا جائے آمدہ نوہم آن روز سے گروہ
 سہراہ نشانندہ جان غنیمت کاہ پیوستن آن بیکوہصال مرد سہما بطور آورد لیکن پیدا شدہ در اغانیز سیکے از باطل ستر ان کشت و کار
 و در چند گاہ بدین صوب گذارہ ناید دست ازان باز دہشتہ در نیم شبی با سولے نذر نہ نور کشتیم و سحر سے بد را الخلافۃ اگر وادادہ
 زائوہ دوستی بدست آوردہ شد و سچے دین خاک دران نامر وسے خواب گاہ فراموشے و دو سار تا بلبل تنگ با کرم منی دم آسایش
 گرفتہ آمد لیکن زبا سنے گذشتہ بود کہ ازان خیرہ رویان خد ازار و کام گزاران بے آرم نام ہر زبان رفت ہمانا کہ در ہمسایگے
 چنین ناراستی آشفتہ رائی و شوریدہ کار سے پرین من مغربے باشد ساحت خیر را سنے تازہ گرفت و سرگردانے شکوف رویا
 آورد و زانجا کہ قدم از کجا بود سزا زبا تنگ شکمہ کوش از با نگ در و چشم انسان بچوا سنے فرسودہ شدہ بود ابو العجب در سے
 دل را فو گرفت و کران بار سنے پیشکا دل آمد ناگزیر در نظر با سے دیگر اندیشہ بر آمد و خدیو خانے نیز ہر پیدائے ناگام ہمت بر شوت
 زور و زبدین کاش در سنے سہر سیر ویم و ہر زبان واپسین انفس دہستہ روزگار سپرے میتہ تا انکہ سعادت خشنی بجا طران ہر
 نورائے گذشت کوشش صاحب خانہ و حبت و سوسے سخت او پیدا کشت و ہنر ازان خردہ کاغیت آورد و رساعت بدان شکوہ
 رفتہ شدہ در انگشتکی دل و کشتا دگے پیشانی خدیو خانہ گوناگون سرت روسے داو سیم کا سانی رنگین آبال و زیدو سنے دگر سوسے
 کار آمد اگر چہ از اربابین نمود و از سعادت بہرہ دہشتہ در گنا سے بہینکے سہر سیت و در کما سنے تو کورے سے نمود و شکستی
 کشتا دگے و با سپر زائے بر نائے از ما بید حال او سے تا بید غلو سے دل گزن بدست افتاد و باز از سرامہ نو سے بنیاد شدہ و چارہ
 پیش آمد و چاہ و دین آسایش جا اقامت شدہ و در مقصود کوشایش یافت خیر سگالان حق بیج سیاہوسے بر خاستند و کاروانانک سید
 ہود کار سے ششندہ خستین بختان ہر افزا سے دوستی و کفایتا دل او میرا نشانی فتنہ سازان حیلہ اند و زو کم عماران نامجیدہ کار سنے

چارہ فرمودند و پس از ان دستان نیکو کے رنج زاریہ پیشکا، عداوت رسائی بند و لہذا دکنشا و امین عاقلت فراغ شدہ و دستہ او را از کشتن
 اقبال آرا سے کجبتننا سے دو پستی و قدر شناسے پاجھما سے ہر آموگد کراش نمود و از را مر دے و بزرگے طلب داشت چون مرا
 سر متعلق فرود نیامدے بہر سبب نگزیدم آن پیر نورانیے مابین برادر دے نیاز بزرگہ ہا یون آورد و گویناگون نوازش یا دشا پاتا پاتا
 والایافت و کبار گے ز نور فغانہ ناسپاسان خوشخو شد و عالم بر مجبور دہ آرام گرفت و ہنگامہ دس دخلو نگا مقدس را امین بستند و زانہ
 آئین نیکوان پیش آور در با سعے امی شب کمئی آن ہمہ پر فاش کہ دوش، راز دل من کن چنان فاش کہ دوش، دیدے چہ
 دراز بود و شیند شہر، مان امی شب وصل آن چنان باش کہ دوش، و ہمہ دین نزد سیکے پیر بزرگوار ربطاف حضرت دہلی توجہ فرمود
 و مرا با بر خے مستفیدان مصلحت سے ہمراہ گرفت از ان سال کہ مدار الخافہ اگرہ وصل اقامت انذخت در ان زاویہ نورانی خندان
 تمام شاعے عالم ہلو سے بود کہ نوبت کا گاردن بیدائع سفلی نبی سید کیکا رے امین خواہش کر بیان دل را برگرفت و دامن بہت بشارت
 و مرا کج بچرب نظر ابوت پیوند ہا سے منو سے بود یگانہ نوازش اختصاص دادہ با کشتا سے راز کشتند و تقصیل این حال
 آفت در لوامح سے کہ دل با سامان پیوستہ بود و بر نفع نیایش گے نیاز زند سے میرفت در میان خواب و بیدار سے خواہم البین
 اوشے و شیخ نظام اولیا نمودار گشتند و بسیک بزرگان را بچمن شد و نیز مصالحت آرا سے آمد کنون لجنہ خواہی بر سر تربت
 ایمان رفتے شو و در ان زمین سختی بامین اینان پرداختہ آید پیر بزرگوار بر طریا کانیا کساعت فرجام حفظ طاس سے فرمود
 و با ستماع انانے و نیرنگے ابر شہ نبی پردخت و حدیث سے کہ در میان صوفیہ شیوع دار سے پسندید و خدا و ندان آن طرز را
 طعنہ زد و ہجوارہ زبان کو پر آموگد گشتہ بر تقدیر برابر سے غنی و فقیر ستائش و مذمتش و خاک ملاک و شرا کبطرا وئی امین کا شرا
 سیکے تلین با خود در دفعہ شیکاہ آگاہ و لائق حرمی و پیر بہت سخت فرمود سے کہ ناراہ گرفتے و دو شان را با زوشی ہانا دین شہین
 غوغوگان شہستان آگہی کہ بدین کردار سفر واپس نمودہ انداز دست نیست و سستی کردار چنین تیرہ پیش فرمودند و دل این پیر بزرگوار
 را ر بودند در ان سفر سعادت بر بسیار سے از فتنگان آن گل زمین عبور افتاد و نور با در دل ناید و فیضنا رسید اگر سر گذشت را
 بتفصیل نویسید جانان افسانہ نپندارند و بہ بدگمانی دامن آلا سے عصیان آندتا آنکہ مرا از زاویہ تجرد مبارکہ و تعلق ہر دند و در دست
 کشتند و ند پایہ والا سے اعتبار یافت حال مدہوشان حرص ہرہ زوگان حسد کالیوہ شد مرا دل برد آمد و بر پرگانندے انیان خاطر
 نجشو دبا نیز دجہال پیمان درست بر لبست و با خود قرار داد کہ زریان کا سے این نابینا یان کہ چرخ سے نور و شان سے لٹانند از
 رستہ خاطر درست کار بجز خود و بر بر آن بجز نیکوئی بدل رہ نیاید و سے توفیق نیز سے برین اندیشہ چہرہ سستی یافت و مرا
 نشا طو کچرک پدید آمد و بہت را بر سے تازہ مردم از تباہ کار سے عبرت گزیدند و دوم آسائش بر گرفتند پیر بزرگوار با نذر گوئے
 بر پشت و با زرم ستیزے کوچ گائے و ناخنی و نارسائی مردم گراش نمود و دینار سے بدکاران اہتمام فرمود و سختی در افتاشی راز
 سبب سے کشیدہ عثمان بود و از پانچ ان ولی نعمت شہر مند گے داشت آخر الامر ناگزیر سر گذشت خویش بوقت عرض وسایند و چون ہونہ
 او چارہ گرفت و صد گہ خاطر کشود و ناسوگن فرامہ اما القصہ بطور ما چون ریا ت ہا یون در در اہلطنہ لاہور بہت مصلح ملکی
 توفیق فرمود و خاطر اربعہ ان کی یہ حقیقت ایسگی داشت در سال سے و دوم امی مطابق نصند و نو پنج ہلائے التماس قدم گے
 نمود ان فتناسا سے بغض آفاق آرزو پذیرفتہ بیعت سوم خورد ادالتی سال سے و دوم موافق شہینہ شہر جب سال مذکور
 ساہ عاقلت برین کثرت آرا سے وحدت گزین انذخت و گویناگون نوازش سر بلند سے تشفیہ ہوارہ درگو شکار نوا فرستدے
 فرمودے و دست از ہما باز داشتہ با وارہ نویسے روزگار خود و پیرایہ نفس البوالبع روز گذاریدے اگر چہ علیوم طاس سے کتر

پر داغی ملین ہوا ہے در ذات و صفات ایزد سے سخن فرمودے و عبرت رانانہ بزرگ رفتی و بزرگ آزار آد سے شستی و درین سبکگار سے گزشتے تا آنکہ نزع قدس یعنی از اعتدالی آشیخے دگر گوسٹہ پذیرفت ہر چند ازین تم بجز سے بسیار شدے این بار از سفر واپس آئی گئی پذیرفتند و این شوریدہ را طلب شدہ سخنان ہوش افزا بر زبان رفت و لوازم و دواعی بطور آمد چون ہمہ دیر پودہ سخن میرفت و دے دین مکان پر دہ روز گذر آید ہد بود ندیس خون دل فروخورد و غول شین را بعد بتیایے قدر سے نگاہ بدشت و غول شین را ای ان پیشو کا ملک تقدس یعنی آرمید پس از نہمت روز در کمال آئی عین حضور میت و چہارم امر دادا آئی ہفتدہ و ذیقعدہ ہزار و یک ہجرت بریاض قدس خرامینہ سپہر شناسائی در حجاب شد و دیدہ عقل از بد شناساں تار یک گشت پشت کوش و توانی گرفت و توانی را روز کار سپہر آمد شتر سے را در سر نراد و عطار و قلم و شکست قطعہ رفت آنکہ فلینہا جان بود در جہان و دہا سے آسان معانی کشتودہ بود و چینی و تیر مرد و دلند آفریاسے او و کو آدم قبائل و عیسے دودہ بود و چہا پنج گشتے در جہا سے خود گذار دہ آمد چون بر سننے از حال گراستہا مکان خود را کما شت گشتے از خود سے گزید و در اسفا سکند و سخن را اسے سپیدہ و زبان را نید سے ہی کتا پدہ

ذکر قاتل

نفس قدس مرابا بین مفسرے در سال چہار صد و ہفتاد و دوم عباسے مطابق نصد و چہا و ہفت ہاسے از شمیمہ لیسے نہ نر نہتہ گاہ دنیا خرمش شد و یک سال کو سے شہد از اسے کر امت فرمودند و در پنج سالگی آگاہی ہاسے غیر متعارف را آورد و در چہا سو گاہ خود در ہزار ہدہ سالگی خرامین در نش پیریزر گووار را گنجر آمد چہر مسانے را پاسد را این شد و پابرس گنج شستہ شگفت ترا گاہ اگر گوش سپہر بوتقون ہموارہ فاطمہ علوم مکتبہ بی رسوم زمانے دل زدہ و خواہش رسیدہ و طبع در گریز بود و مشیت سے اوقات کتہرے و فہمیدہ پدیر بشرط خویش انسون آگئی و رسیدہ در ہر فنی مختصر سے تالیف فرمودہ میاد ادا سے و مرا اگر چہ ہوش افزا سے از دبستان علم جیسے دانشین نیاد سے گاہ مطلقا دنیا فنی و زمانے اشتباہہ با پیش راہ گزشتے و زبان یاور سے نکر سے کہ ان را بر گوید حجاب لکنی را آورد یا نونہ سے سخن گزار سے مذاشت در ان انجمن گوید افتاد سے و نہ کوشش خود در شستہ دین انام را ایکی از فطامہ کو فنی ملائقہ خاطر سے پیدا آمد و دل از ان کم بینی و کوتاہی شناخت از ماند روز سے چند برین گذشتہ بود کہ ہجر بانی و ہم نشینی او جیسے در سر گذر آید و فاطمہ سزا رسیدہ را بد آنجا فرو آوردند و از نیرنگے تقدیر یکبار سے گمراہ بودند و دیگر سے آوردند بر باسع در دیشدم ماہ صفر سے آوردند و بستے ز شراب ساقی آوردند و کیفیت او را از خود بخود کردہ بر دندم او دیگر سے آوردند و حقائق کلی و دقائق دبستانی پر گونہ را نڈخت و کتانی کہ بظہر نڈ آمدہ بود و سخن ترا ز خواندہ نمایش داد اگر چہ چوتھی خاص بود کہ از عرض تقدس دل سسوکہ فرمود لیکن لغاس سے پدیریزر گووار و یاد دادن لغاود ہاسے ہر علم دانگستہ شدن این سلسلہ یاور سے سترگ نمود و گزین ہجرات کفالتش گشت و سال دیگر بر وادگو یونیش و افادہ مردم شب از روز شناخت و کر سینگے از سیر سے جدا نیارست کہ در ولوت را از صحبت تمیز متوا نسبت گز آید و یار سے جدا کردن غم از شاد سے مذاشت غیر از نسبت شود سے و را بطہ علی گیرینی فہمیدہ آشتایان مصلحت از نیکہ دور و وسد روز سپر سے میشد و غذا آورد سے آمد و نفس نش اندوز را بد وسیلہ ہمیشہ صحبت دے سے افتادند و اعتقاد سے افزو زندگیان پاسخ میداد کہ استعجاب و از لطف و عادتہ بر فاسدہ ہمارا طبیعت او بمبار ضد مرض مگونہ از خوردن دست باز میدارد و چہا یکس را شگفت نمی آید اگر چہ ہمنو سے بغیر اموستہ ہر دو چاہیب نماید اکثر متداولات از بسا گفتن دشمنوں از بزرگت و معالرج الا ارکسن اور ارق تبارہ مفعول آوردند بیشتر از آنکہ گشتیش باید و از حصین صید نشی براوج مشتاسا بر آید سخنان بر پیشانی می آید و مردم خرد ساسے را در یافتہ سرباز سے زند و فاطمہ نشورید سے و دل نا از نمون بر چو شید سے یکبار سے گور دبا دی حال عاشقیہ

خواجه ابوالقاسم بر معلول آوردند و پنجم ملا و میمکی گفت و بر سر دستان سوره که در آنجا یافته شد خبری از فراسه نظر نگذاشتند
آمدست از آن کارها خوشترند و بنظر دیگر دیدن که گفتند و روزی نایافت بر آوردند و در شناسائی نگذاشتند و در حدیثی که حکام مکرر
عاشیه بر اصغیان نظر دارند که انصاف بیشتر کم خورد بود و مردم از شفا داده نام امید کم زده و در ساقم و کافه سفید بودند و آدم
در نورستان حمره بانگ تا علی مبداء و عثمانه سر کلام در یافته با نوازده آن سوره بود و لو ط کا کشته بیاض بر دین ایشان کتابت
درست بدیده چون مقابل شد و دو جانغیر را مراد و سه چهارجا از ادا بقا تار شیه بود و گمانان شکفتند از اوقات و دند هر چند آن نسبت
نویس ای که در دو فرغ در یک یا طن از افروختی در بیت سالی لوی بدی بلای سید دل از اولین میوید برگرفت در سالی خستین آن در دو استگی فنون مانو با ده جوای
شوشن از اولین در این دو نیز خراج و همانا می در آن شمشیر است لطفه جنون زه کیوش سیدان گرفت سوت از همه باز در شمن آویزش خورد و در آن کجاست شفا
فریبکله با در دو و در گوشه غول گرفت چنانچه در خواب بر شیه تقاب آورده نیایش گوی خود را بخانه در اعما بر گرفتند و گمان بخیر امانا پیدا بدوزمانیا
بنظر دیگر نگریستند و گفتند که با در دو در چهره نما چهره افروخت امر در کما و افرسال چهل دوم الهی است با در دو می یونی گلسند و شوشن در باطن شفا زده
بیت مرغ در آن بنه و او داند چاره از کینش که در مرغ غصبت این چه نمیدانم که کجا بخوابد و کجا میاید کلام با مانا زعفر و سن خوانده لیکن از
آفرینستی نهالی آنرا لای تقیر او گفت صاحب خود که دست که انبار بدست که از خیرین در در صفا مسکه صند که کوش خود را با کما جا و میاید
از آنجا کشنده نعم از دیگر گند سبازگ است یعنی از آن بریلیدول نیز می باشد غصبتی که در خود داشت تا در بزرگ بود که در نهی نیکس را یکسان یکان چاره
شود و کزین مدواک علاج شوشن درونی آید چنانکه در در دیا در و شش باب او کم را بر سر دو عاشق را بدیدار به دو دستار و در و گار و زنی نان
برگاه بزرگان پستانه بدست یکسان گفتار خاندان من اگر بر نیروی پادشاه صورت یعنی نازش کم چرا شکفت نماید به دستم طالع مسود
که مراد چنین خجسته روزگار از شیه تقدیر بر آورد و در طلال قدسه سلطنت بر سن اوقات و چهارم شرف الطرفین از بد رشتی از راز
نمودن انسان دو دمان غصبت چو نوبد یکا بر ربال را فرجام داشت و همواره وقت گراسه لبت و کس اعمال آتش و آکا از دم ربا
نیروی دل کجا کرده بود و در کار را با گفتار چون یک جیتی داده به پنجم سلاستنه اعضا و اعتدال قوی و تناسب آن به ششم استم استناد
ملازمت این دو کراسه ذات قدسه حسارے بود از آفتناسه در و سنے و بر و سنے زینا سبه از اوقات الفسے و آفاتے به هفتم
بسیاری صحت و نوش و آرو سترستی به هشتم منزلت شالیته به نهم تنبلی از روزے و فرسندی بحال به دهم شوق روز افزون
رضای جوئی و الدین چهارم محافظ پدر پیش از وصل روزگار لغیا تنهاسه کونا کون نواخته و با یو ابابا با دو دمان والا اختصاص کرد
دوازدهم نیاز زندگی دگاه اندر سکه به سیزدهم دیو زه را و کوششیا ن حق گزین و خرد پرومان درست عیار به چهاردهم توفیق
بر دوام به پانزدهم فراهم آمدن کتب در اقسام علوم بے نذلت خویش راز دان سر کشش آمد و دل از بسبک و استوخست به
شانزدهم پیوسته تحلیس نمودن پدر بر شناسائی در امجیالات پریشان نگذاشتن به هجدهم همنشینان سعادت از فرا حیدر
عشق صوری که شورش خانداننا و فرین از پالیستما باشد مرار به منزلت گاه کمال آمد و از سرنگه بولجب لطف لطف نور بود
وزمان زمان تغییر فرمودند و نوزدهم ملازمت گیهان عدل و کولاد سنے و دیگر بود و سعا دمازه به بیستم بر آمدن از رعوت بیاسن ملازمت
گیتی خداوند به بیست و یکم رسیدن بصلح کل بیکات التفات قدسه لحنی از گفت بجهوشه آمد و بر نیکیان بر طائفه اشتی خود بلان
عذر پذیر فرطه صلح است انداختن از لوازم آگهی نقش بپسے دور ساز و به بیست و دوم مرادت خدیو خا اگا با
بیست و سوم برگزین و اوقبا رنجبختون او رنگ نشین فریبنگ آراسے بی سفارش دیگران و تنگایوس من به بیست و چهارم
برادران دیش امو سعادت گزین رضا جو سه نیکو کار زمین برادر خود چه گوید که با آن کلمات مسو که معنوسے بی رضا خاطر

عقیدت این گروه کثرت و دلچسپی اندک نفس نامتعلقه لطیفه است نهالی سوا سے بدن اور است تعلقی خاص با بن پیکر عفر سے سی ام
 آنکہ ان پارسا گوہر سے شکوہ بزرگان صورت امر از گفتار حق باز داشت و دانش همیشه اندوز را بر زمین شایم گزند ملی و جان سے
 و ناموس تفرق درین غمیت نیناحت و رفتار آب کردار جو بیار سے کرد سی و یکے سے حمل بر اعتبارات دنیا سی و دوم توفیق شکر
 این گرامے نامہ اگر چه علفان این کتاب الی محمدت ایزد نیست کہ بزبان نیرنگے اقبال روز افزون سے مراد و سپاس نیست رسیک
 بر زخان عالم جمی گزارد لیکن سرگوندگی لچشمه ساریست و گروہا گروہ دانش را معدن جدیدیگان کارگر را از همون و نزل سرا با خنده
 فروش را از نوعی خردان را سرمانه نشاط و جوانان را اسباب بعوث و پیران تجارت روزگاران کجا می آیند و بخشنده گان از رویم
 عالم آیین مرد سے از شناسا گوہر بنیائے راز و رنگا و خرم کیان آزاد سے رازین پرورد و هیچ سعاد را روزن نهر کار گاه بهتر زرت
 دریا سے گوہر آفرینش ناموس آرایان سعادت نماید روش از او کمزور دین داران حق پیروہ بیدیدانی نامہ اعمال عشرت انوزند
 باز گانان بر شعل آیین سود بر گزند و جان تباران مر صد کنه او ار سے لکنه همت آموز سے از بر خوا شدت کنه از ان نفس آرا
 آیین نیکو کار سے از بر در انداختن اخلاص طرازان بخت آواز و ذخائر سے منتها فراموش آوردند آرزو نیکو کاران نیز تنگ
 آن کامیاب خواہش گردند ابیات کجی نامہ ساختم بر شگفت چه کہ بر دانشی ز تو توان برگرفت چه چنان گفتم این نامہ نغز را
 کہ روشن کنه اندیش نغز را چه ازین لغتاسے گوناگون خردہ آن می رسد دل سامع آفر ز سے شود کہ نامہ کار بر نیکوئی شود و اب
 سعادت یا کو نماید اگر چه بربارک امر و زور دادند و بخت نامہ جانان است و تنگ ما هم کمر و کین و دشواری از بر پرستان
 چه وہ ابو الوحدت گویند و گانه بندہ داد و ایصال شمارند و کنه آوران غم دلاو سے ابو العتہ نام نند و از نیکوئیان سستی دشمن اندیشند
 و خرد جوہارہ ابو الفطری سے آید و از گزیدہ مردم این دو مان عالی شناسا در دو فاعتر و ام کہ آشنو جان سے تیز است بر سے شیار
 دینی نسبت و بند و از فرو رفتگان این گرداب پندارند و طاعت از منہمکان کفر و الحاد و انکارند و از نیکویش و سوزنش آنچه می آید
حمت صد داستان بولجب آید بر سے کار چه چیران شوند که در سه حرف رقم گنند و لعل لکھد که ازین مراتب از تماشای
 شکر و نکار سے روزگار سیر و نمنے شود و بزرگو بہندگان و محبت سرا یان از خیر سگایے کیر و نخی در دو زبان و دل را بنفیر و نقر
 نئے الاید ابیات شناسند که نسبت شوریدہ نغز چه بنہرہ شناسند دنیا نغز را بهتر نماید مردم گوہر سے چه نور از سہ و تابش
 از مشت سے

اولیائے ہند

از انما کہ در یوزہ گراہی بندگان است و دوستی این گروه در سرشت بگزارش بر سے از میان کرد بود یا خواجگاہ درین آباد بوم زند
 این نامہ با تمام نیر ساند لیکو کہ سرمانہ چیرائی دلما کرد و دوست آویر جاوید سعادت فراموش آید اگر گش سرک حقیقت بوئے بر شتوز
 و دست خرد و فوادان رنج برگیر و لغت اولیاء جمع ولی است آن را از ولی معنی نزدیک برگرفته اند همانا معنوی قربت جو آیند
 و گوہر سے ولایت بکسر و او در توین برگزارد و بفتح در یکمین و جمع نخستین را با پادے عاشقے اندیشند و پسین حال محشوقے خداوند
 اولین ملی باشد خود و بین والی و بر سے بفتح از قرب انبیا بر گوید و کسب را ز اولیاء و در کین نامہا فراوان معنی بر گناشته اند و گزیدہ
 از شناسا داد و ایصال باشد و بزرگ است بخرا و کما ایدر اجرت فرودگشتہ خاک فدرہ امکان را با آفتاب و چوب نسبت دنیایت بزرگ
 با غیر معنی چه چو بند و سے نزد من است کہ چہاں خوسے گرامے اندوز و از بہشت نیکو سپہ سپہیز و ہوارہ از کاراگی پش از فتنہ
 آویرش فیروزے کند و سے از دستک سرائی اولغند و این پایہ والا بایزد سے تاسید و رهنومے بخت بدست او فند لیکن

کاویدم گبرای میسایع شود گاه بیله ادا پیش را او ایسه خوانند از ان حال اوس قرن و بیخ بر گوید و نخستین را صاحب کشت محبوب
 دوازده سلسله بر گزارد و از ان دوران نهمه پندار احماسیایان ۳ قصاریان ۳ طلیفوریان ۴ چندیان ۵ نوریان
 ۶ سلیلیان ۷ مکیمیان ۸ خزازیان ۹ نضیفیان ۱۰ سیاریان ۱۱ حلویان ۱۲ خلایجان نخستین گروه را سرختمه فیض
 ابی عبدالقادر عارث بن اسد محاسبه بعلیت علم ظاهر و باطن اندوخت بود و شیبه فرز زاره نیکو میدانست او استاد وقت بود و خداوند
 تقصایف سال دولیت و پهل و سه حجره در بغداد و رخت هستی برست و از ان رو که همواره اماره روزگار خویش درست میگرفت
 بدین نام بر خوانند دو عین به حمد و نوا پر او را حمد بن عماره و نصار کرد و نکیت ابو صالح پیش نوره دانش آموخت و از سلم بن حسین
 یاروسته و او تراب نجشی و علی انصاری ابدی فیضها اندوخت و با ابوخصر مداسه بود پانزده کمال یافت جهانیان زمان پیکاره بر نشود
 سیدانشند سال دولیت و مهتاد و یک در دنیا پور و لیسین سفر نمود و سوسین به طلیفوریان عیسای سکا نیا لیش کرے نماند کیت با بنزید
 بزرگ نیاک او سر و شان نام مجوس بود و از بزرگان در غفوان شناسائی فنون علم اندوخت و به پاینده جهاد برآمد سپس از بی لیش
 برگزشت و بو الامریه گئی رسید با احمد خفر و به ابوخصر و یحیی معاذ همسر بود و شقیق بلخی را در یافته سال دولیت و شصت و یک
 بگزارشته دولیت و سه و چهار بعد علم عالم شافقت چهارمین پیر و جنید لغزادی کیت ابو القاسم لقب ثوریر است و در نجاسه
 و خزاز است پیرا و آگینه فروخته و خود خراب کشته نیاکان آواز نهادند و زوالش او در نجاد از سرسقطه و عارث محاسی
 و محمد قصاب نجشی حقیقت اندوخت و خزاز پور و بم و نوره و شیبلی و سیار بزرگ نیاکان حق بود نسبت درست کند شیخ ابو جعفر
 حداد گوید اگر عقل مر بود و سه بصورت جنید برآمد سه سال دولیت و نود و هفت یا هشت یا نشت هستی برست پنجمین اراکین
 نوره سیراب دل نام او احمد بن محمد گویند محمد بن محمد مشهور با بن لغوسه پیرا و خراسانست و مولود و شاعر بغداد و از بزرگان
 و الا شناخت و کردار است با سعه سقطه و محمد قصاب و احمد ابو الجوارح صحبت داشته و ذوالنون مکرر دیده بود و از سمران جنید پندارند
 لیکن نجشی نیز ترور سال دولیت و هشتاد و شش ازین پنجمی سرا در گذشت نخستین بسمل بن عبدالقادر تشرکے باز کرد و شاگرد ذوالنون
 هم برست از ذوالاباکیان این شکر راه هست از اقوان جنید هشتاد سال عمر یافت و در محرم دولیت و هشتاد و سه زندگے بسر آمد
 هفتمین به محمد بن علی علم ترند سه بازگشت نماند کیت ابو عبدالقادر ابو تراب نجشی و احمد خفر و به و این جلا صحبت و رخت و در
 علم ظاهر و باطن چیره دست بود فراوان تصنیف و عارف عادت از و بر گزارند هشتمین روبا ابو سعید خزازند نام او احمد بن عیسی
 است بر دوستی صوفیان مبررفت و در مکه حجاز رفت و موزه و وزسه میکرد و شاگرد محمد بن منصور طوسه است و با ذوالنون مکرر و سستی سقطه
 و ابو سعید میکرد و نجفانی صحبت داشت و سعادت اندوخت چهار صد تصنیف بر نوشت و دانشا سندهگان او را کافر نیداشتی در سال
 دولیت و هشتاد و شش از عالم بنده خواجہ عبدالقادر انصاری گوید که هیچکس از مشایخ به از و سه نشناسم در علم و توحید تعین در یوزه از ابو سعید
 محمد بن خفیف کند پیرا و شیراز است شاگرد شیخ ابو طالب خداوند علم صورت و معنی بود خراج بغدادی و روم بر دیده و مال تانی یوسف
 بن حسین رازی و ابو حسین المکی و ابو حسین نرین و ابو حسین دراج و سیار بزرگان را در یافته بود و فراوان تصنیف دارد و در سال صد
 و سی و یک خواب و پسین نمود و همین بابو العیاس سیار بزرگ درند نام تمام دخت زاده احمد بن سیار روز بیت شاگرد ابو بکر سقطه
 معلوم ظاهر و باطن اندوخت و او ابایکے در کار بدست آورد سال صد و سه و چهل و دو ساغر زندگے او بر بزرگت یار و پسین کرد
 اینان علمان و مشفق است دوازدهمین سبب پنجم این طائفه فارس است از اصحاب حسین بن منصور حلاج بغدادی و او غیر حسین مشهور
 مشهور و برین دوزیان طنز بر گشاید در هفتاد و ستان چارده سلسله بر گزارند و آنرا چهارده خانوادہ نامند و از ان دوازده پیشین پیرا

۱- جنیدیان مذکور است ۱ جمعیان ۲ طیفوریان ۳- کرخانی ۴- سقطیان ۵- منبیدیان ۶- گزرونیان ۷- طوسیان
 ۸- فردوسیان ۹- سروردیان ۱۰- زریبندان ۱۱- اعیانیان ۱۲- ادهمیان ۱۳- حبیریان ۱۴- چشپانان گوئیده امیرالمؤمنین
 علی را چنان خلقید بود حسن بن حسین کیل حسن بهر سر خیزه سلاسل حسن بهر سر را دانند داد و غلیظه داشت محیب بجهی نه سخت از خوش
 معرفت زندند دیگر عبدالواحد بن زینب پس از او سیراب دل شدند اما حسن بهر سر از کزینان ام سلمه است نام او عر خطاب بناد
 تیم مازده بود در سر آمانا گئی گوهر فرزند از روشن ستار گاه تخرید کردید و خوشین را در ریاضت گرسه مگذاخت و فرزند محیب
 انداخت سر سفند و غلط بگفتی و مجلس از استی چون را بعد حاضر نشد که بدان نبرد استخ گفتند از نیامدن پیر زنه چرا دست از آن
 باز کنست گفت غذا کی لقیان را آماده باشد بجا حوران نیاید اول محیب عجمی نسبت دست کنند از اولالاران بود روزگار بریا
 گذرانند از هر روز سه نیمی چشمه پیش کشوده شد از حسن بهر سر راه یافت و فرزوان مردم از دست دادند و غنچه سینه حسن بهر
 از چاوشان حجاج بن یحیی و ابی جهم صیب و شمسه بنگان از او پرسیدند حسن کماست گفت دیوان صومعه چون نبرد پیش رفت
 او را نیافتند صیب را سر زدن کردند و گفتند هر چه حجاج بن شام می کند در غارت گفت من خبر راست نگفتم ام اگر شنایدیدید مردم صیبت
 باز رفته ز خوف نمی بکار بر دند و بنا رفتند خشتناک باز شد و طنز گویان رفتند حسن بیرون آمد و گفت ای صیب عجب من او استاد
 حکما شدی گفتی ای استاد از دست گونی را بی یافتی اگر دروغ گفتی هر دو هلاک شدند شبی او را در تاریک خانه سوزان از دست نهاد
 از غیب روشنی برخشید دست بر چشم نهاد و گفت نه بزنه ما سوزان جز بجزایغ ندانیم صیبت سوم فیض از عروق کسری برگردیدند
 ترس باو پیش امام رضا علیه السلام کیش برگردانید و بر سبها سر بلند بر یافت و او صیبت و او دو طانی رسید و ریاضت گری بجا آورد و
 بی رویی دست نیفتی راست کرد ای پیشوا گشت سری سقط و بسیار از زمین برگرفتند سال دولتت چه بر جلوی عالم شافت
 و درین هنگام گم و ترس او بود و در گردیدند و بر سبک خواست باین خویش بدو پیر از دست صورت نه نیست همانا در زینتگاه وصله کل جا داشت
 چهارم سر سقط را در پله رو ندیکت ابو الحسن از بزرگ کارا گمان گزین کرد است و بسیار رسیدگان را او استاد از اتران
 عمارت ماسی و شیر ماسه و شاکر معروف کسری و ستایش او از نیر و سمن ناشنا سا بیرون سال دولتت و پنجاه و سه از خاک آن
 دو من بریدیشتم بر ابو احمد بن شهر مایرگ و ندید پیش از این سر ز روشنی بیرون شد و طرز اسلام پیش گرفت از شیخ ابو علی فیر ذرا باو
 حفیق اندوخت و بسیار بزرگان را دریافت و دانش ظاهر و باطن بدست آورد سال چهار صد و بیست و شش از اشو گناه و دنیا با
 یافت به قهر آمانان غلامه الدین طوسی است ابو شیخ نجم الدین کبرسه عقد برادری داشت به ششم شیخ نجم الدین کبرسه نیایش تا تکلیت
 او را بجانب ابو القاسم نام احمد بن محمد زنه و لقب کبرخی از شیخ اسمعیل قهرسه دعا را سرور در زبان فیضها گرفت و در شناسائی
 صورت و معنی پایه و الایا یافت شیخ محمد الدین بغدادی شیخ سعد الدین حموی شیخ رضی الدین علی الا بالاکمال نخدیسه شیخ سعید الدین
 با خور زسه و بسیار اولیا از مردم کبرسه او جا و بر سعادت اندوختند سال شش صد و پنجاه و شش گذشت انهم از شیخ
 حسا و الدین ابو نجیب عبدالقاسم سرور که برورد علم ظاهر و باطن والا پایگی داشت بدوازده واسطه باو کبر صدیق رسد و در طرز
 بشیخ احمد غزالی نسبت درست کند فرادان تصنیف از دیبا که در اداب المریدین از دست سال بالفصد و شصت و سه برسه جلوی سر
 نتافت و هم به شیخ واحد بن زید اقتدا کنند از هم فیضل بن عیاض گرانند کینت ابو علی او کسری است و نبرد بر شت بخاری و جز آن
 سیان م- و باو در و باو مین در و درین کسبر سبکه گواه زوی از نیک سرشتی بیدار شد و کزین کار کرد سعادت اندوخت سال صد و
 و صحت روان در جهان در کشید و در او هم از هم یعنی را پیش رود و اندک کینت ابو احمد بن نیاکان او سر داشتند و جوانی ستاره

ازراغ سے سبکدوش گشت جانانہ استمان سلسلہ حال مذاہب چارگانہ داروہر گاہ ہماہما گرفت پیشتر سوی را درخویشا شد و جانانہ
بودن آن عقلی نگیرد جهان بہتر کارین سخن خامہ با گرفتہ نگزارش اولیا نیز دسے رحمت درپوزہ کند بشمارہ نفاذ اولیا چهل پوشش تن از
نہر ان برگرفت و دستاں سعادت چروسے خویش گردانید *

بابارتن

پور نصیر شہزادے کنیت ابو الرضا در زمان جاہلیت در تبرندہ نژاد و بجا از شد و پیغمبر را دریافت و جان نور ویدہ ہند بارگ دید با سیر
گزاردہ پذیرفتہ و بر رخ از و از عمر کے گفتاے اور ابا و زنگر دند در سال ہفتصد چھبے در تبرندہ فرو شد و ہما چا آسود و شیخ ابن
حجر عسقلانی در مجد الدین فیروز آبادی شیخ ملا الدو لہ مستانے و خواجہ محمد یار سادہ سیکر یکوان پذیرندہ و ستایش گراوے *

خواجہ معین الدین سن

پور عیاش حسن ارسادات حسینی است و رسالہ بالقدوسے و ہمت در تصدیق سحر از اتر حجتان بڑا در پانزدہ سالگی با پراو
آجہانی شد و ابراہیم تمیز سے را کہ از اسی بودگان بود و بیرون نظر افتاد و برق و اسوہ تنگ در خرم و استیگی ما در زد و در بست جوے
منہون شد و ہر دوں کہ در ہمیت از نیشا پور بصیبت خواجہ عثمان چشتی رسید و بریاعتت کرے بر شست و خر قخلافت یافت پس
سکا و بیٹلی برآمد و از شیخ عبدالقادر چلی و سیکر بزرگان فیض اندوخت و در سائے کہ سفر الدین سام دہلی برگرفت بدانجا رسید
و دیگاش عزالت گزینے با حیرتہ و مولوان چلغ برافروخت و از دم گیری او گردہ ما گردہ ہر برگرفتہ روز شنبہ ششم ماہ
جب سال شش صدوسے و سہ ہیک تقدس خراش نمود و در دامنہ کہ ساران خواجگاہ شد و امر و زیارت گاہ خرد و بزرگ است *

شیخ علی غزنوی کے ہجو بر سے

کنیت ابو الحسن پورا عثمان بن ابوسے جلالے از سوم بر کنارہ زلیستی و پایہ والاسے آگے داشت و کتاب کشف الحجب لے
یا گارودران برنگاشتہ پیروے سن دین راہے شیخ ابو الفضل رحمن تنلی است خواب گاہ دلاہ پورے *

شیخ حسین زرنجانے

فراوان آگے داشت خواجہ معین الدین دلاہ پور بصیبت اور رسید و خواب گاہ در نجاست و سیکر زیارت گری اوسا داد و فرزند

شیخ بھجا الدین زکریا

پور وجیہ الدین محمد بن کمال الدین علی شاہ فریستے بسال بالقدوسے و صفت و چچ در کوت کرد و سلطان نژاد در فرود سال پورا و از جان
رفت و اولہ پیش اندوز سے برآمد و دوران و ایران شناسائی اندوخت و در لغت اوشیچ شہاب الدین سہروردی ارادت
آورد و با خلافت یافت و با شیخ فریدنگر گنج دوستی داشت و روزگار سے با ہم بودند شیخ عساتے و میر حسینی از زمین گرفتند
سہتر ماہ صفر شش صد و شصت و چچ نورانی پیر سے نامہ سر مہر بر پست شیخ صدر الدین پورا درون فرستاد و فرخواند و جان چرخ
وا چار گنج آواز بلند شد کہ دوست ہر دست ہر دست و خواجگاہ در سلطان *

خواجہ قطب الدین بختیار کالی

بن کمال الدین احمد موسی از اوشس فرغانہ بہت از پور خود ماند و نظر از بصر برگرفت و جو یاسے رہمون کالیوہ داشت کہ خواجہ
معین الدین باوش گذارہ کرد و در سجدہ سالگی از و ارادت یافت و خلافت برگرفت و سفر کرد و در لغت او و خزان از سیکر اولیا
فیض اندوخت و بارزوسے دیدار بیر بہند آمد یک چد سے شیخ بھجا الدین زکریا موسی در زمان فرمان روا کشمیر الدین

بی بی آمنہ خواجه بدین اویدانجا رسید و پس از چندی اور گذار شد باز دیدم از فرزند ان فیض الیمان رسانید بامداد چارشنبه بیع الاول
شش صدوسی و سه رخت هستی و بنگاه در دلی است و زیارت جامی که و سه +

شیخ فرید الدین گنج شکر

پروچال الدین سلمان از فرزند فرزند شاه کابل است زاد بوم او قصبه کتو بوال نزدیک لمان در سراناز برانی برسی بخش سرگرم بود و قطب
خواجه قطب الدین را در یافت و بدین همراه آمد و بارادت کام دل برگزشت و بر سر برآمد که همراه نیامد و از راه دستور می گرفته لغتد بار
دو سیستان شتافت و بدانانی اندوختن پرداخت پس بدین آمده ارادت اندوخت او را سخت آویز شتابان رفت و فیروز زند آمد
خواجه قطب الدین هنگامیکه رخت بسته برست تاضی حمید الدین ناگورسے شیخ دیر الدین غزنوی سے و بسیار بزرگان در ان کمن بود و فرمود
خرتد و جز آن که از سر رسید بود شیخ بسیار ندرت نصیب مانسته بدین آگهی بدلی آمد و امانت برگرفته باز گردید و فرادان کس از او بهره برتد
روز شنبه پنجم محرم شش صد و شصت و هشت و دین پنجاب کرد در ان زمان با وجودین نام زد بود جهان ناپایدار را پدر و در دوها سجا
خواجگاہ شد +

شیخ صدر الدین عارف

پرو شیخ بہار الدین زکریا پیش پدربا کمال برآمد و فرزند الدین عراقی و میر حسینی سادات از فیض برگزید و رسال ہفتصد و نہ و دلتا
رہ کراسے و اپین سفر شد و خواجگاہ ہانجا +

شیخ نظام الدین اولیا

نام محمد پو احمد دنیال از غزنین بدیاون آمد و شیخ و شش صدوسی و دو در انجا بود و شش سے معلوم اندوخت او را نظام ہشت
و محفل نلکن سے لغتد و دست سالگی با جوہن رفتہ شیخ فرید گنج شکر ارادت آورد و کلید گنجینہ معنی بہت او کرد و پس بہ تنہو می مردم
بدلی فرستاد و لباس از بوالا پاسیکے رسید شیخ نصیر الدین محمود جبرغ دلی و میر خسرو شیخ علاء الحق و شیخ اخئی سراج در بنگالہ و شیخ
وجیہ الدین یوسف در چندیر سے شیخ کمال در مالوہ و مولانا غیاث در دہار و مولانا سعید در اوجین شیخ لیتوب شیخ حسام در گجرات
شیخ بربان الدین غریب شیخ فتحب و خواجہ حسن در کمن برسہ از مریدان او سعید ہم بیع الاخرہ مقصد دست و پنج از جهان رفت و
خواجگاہ در دوسے +

شیخ رکن الدین

پرو شیخ صدر الدین عارف جانشین بزرگ نیاک است چون سلطان قطب الدین شیخ نظام الدین اولیا سرگران پو شیخ از سلطان
طلبہ بہت کرد و ہنگامہ او نیکستی رو و چون نزدیک دلی رسید شیخ نظام پذیرہ شد قطب الدین شیخ را در یافتہ پرسید کہ از مردم شہر در
پیشوا رفتن کہ تیر دستی نو و گفت بہترین روزگار ما بدین دل آویزگفتار سلطان را از سرگرائی بر آورد و خواجگاہ لمان +

شیخ جمال الدین تبریز

مرو شیخ سعید تبریز سے بہت پس از سفر گردید ان او خدمت شیخ شہاب الدین سہرورد سے افتاد و از شکر ت پرستاری بخلافت
رسید و خواجہ قطب الدین و شیخ بہار الدین زکریا فرادان دوستی دہشت شیخ سہو الدین صغری کہ شیخ الاسلام دلی بود کہین او جفا
از ناقون بینی ناپاسائی بران دہشت کہ شیخ را دامن آلودت گمراہ آیند و از دم گیرای شیخ بہار الدین زکریا را دوستی گفتار رسید انی گفت
از انجا بنگاہ اشتافت و خواجگاہ او در ندر دیو عمل +

برقص در شوق کف شمع کجاست عشق سے رقصہ خواجگاہ پائیاں آسائیں گاہ سپر خویش +

مولانا بدرالدین اسحق

پوربناج الدین بخاری سے دیر سے برائے کلمہ سپر علی بن اسحق دہلوی سے زاد بوم او دبستان ربی دانش اندوخت و چون مشکلات او در دہ روز نکشودہ آمد آہنگ بخارا نمود در وجود من بصحبت گنج شکر لیتے گھاگ لیش یافت و ارادت آورد و جویش تن گذاری بر نشست و شمع بخلافت و داماد برخواست و ہما بخا خواجگاہ شد +

شیخ نصیر الدین چراغ دہلے

نام محمود زاد گاہ او دہر مدیہ و غلیفہ شیخ نظام الدین اولیاست ہجرت ہمدرد رضاان ہفتصد و پنجاہ و بیست ازین جہان گذار تھی در گذشت

شیخ شرف الدین پانی پتی

کینت الہی سے قائمہ و راستہ لیبستی دریکے از نکاشتا شہ سے خود چہین میکزار در چہل سالہ بیسٹے آدم و زیارت کر سے خواجہ قطب الدین سعادت اند و فتح مولانا وجہ الدین باسیلے و مولانا ناصر الدین و مولانا ناصر الدین و مولانا امجد الدین دولت آباد و مولانا نجیب الدین سمرقند سے و مولانا قطب الدین کی و مولانا احمد خوانا سے و دیگر دانشوران روزگار دستور مدرس و فتویٰ دادند و بیست سال دین کار بسر بردم گاہ از دس کے کشش در بود و گہمی دانش نامہ را باب جون سردا دم و سفر کر ندیم و دروم شمس تبریز سے و مولانا جمال الدین رومی را در یافتیم جہ و دستار و فراوان کتاب میں دادند و رئیس اینان ہمدرا باب دادم پس د پانے بہت آمدہ عزت کریدم خواجگاہ او در ناخواست +

شیخ احمد نروالہ

زاد بوم نروال کہ امروز بہین زبان زور کار کا تھا سے حمید الدین ناگور سے ارادت آورد و بولا پالی خرافت ہر ماہ شیخ ہا و الدین زکریا یا و شوال ہندی خویش اور الہی ستودی خواجگاہ بدیاؤن +

سید جلال

پور سید محمودین سید جلال بخاری ہجرت ہمدرد زبان زور کار کا رشہ برات ہفتصد و ہفت ہزار و مرید پر خود است و از شیخ کرک الدین ابو الفتح خلافت یافت گوید جہان نور سے پیش گرفت امام باغی و بسیار سے را دریافت و در پیش شیخ نصیر الدین چہل ہجرت را وید و رطا و دوہ چہت خلیفہ او گشت چہار شہینہ عہد قرآن ہفتصد و ہشتاد و بیج اشقی مگر بر انداخت خواجگاہ او چہلمتان +

شیخ شرف منیرے

پور بھجی بن اسرائیل کہ سر آمد چہیشیان بود و اور گنج شکر میں بر گرفت و از خود سے بازور کسار ریاضت کر سے و بلذری دیدن شیخ نظام الدین اولیا ہامین برادر خود شیخ جلال الدین محمد بہ دہلی آمد شیخ در گذشتہ بود بر سے براکہ دریافت و لغیر مودہ او پیش شیخ نجیب الدین فرود سے رفت و ارادت آورد و خلافت یافت شیخ شمس الدین مظفر علیے و شیخ جمال الدین او دہی کہ جمال نقالی نیز خوانند از وظائف و ارند و قراوان تصنیف یا دیگر ازان میان مکتوبات او در شکر کئی نفس از من و اراد خواجگاہ ہمار +

شیخ جمال بانسوسے

از مراد ابو صفیہ گو سے بہت بخلابت و فتویٰ پر دست از ان باز داشتہ از شیخ فرید گنج شکر ارادت بر گرفت و بلند پایہ شد بر گنج حلافت داد سے نرود و فرستاد سے و از پیر مقلی اور والی باغی و اگر نہ پیر مقلی شیخ را بر زبان فتی پارہ کردہ جمال فرید خوانند بر دوست

خواجه ناسے *

شاہ مدار

عقب بلع الدین کہ ہر سہند سے یوم بدو و دو الایابی اور بزرگ اور کو تیرید شیخ محمد طفیر سے بسعماہت ہرگز عامہ او شوغل کشید
و باطن نیا شیخ ہر روز وہ شنبہ و زلو کا گاہ دانشا و گشتی و فراوان حاجت خواہ فرما ہم آمد سے و آسین چنان بود کہ چون مردم از آمدن باز
ماندی درستان بر سر ایستد سے دران میان جو نیک گان را با شیخ آمانہ شد سے و سر کہ باب خود شنبہ سے نیایش کنان بر خاسته و شکر
دوستانہ از بزرگانہ و سلسلہ علمایہ را او سر آغا خواب گاہ مکن پورہ ہر سال روز افزون شدن او کو و لاکم وہ مردم از دور دستہا
با بخار سند و ہر یکے رنگ از علم با خود بردہ و نیایشہا بجاسے آرد قاسم شہاب الدین در زمان سلطان براہم ہستہ بدو آویختہ
و شہر سے اندر رفتی پت

شیخ نوقطب عالم

پیر شیخ علا الرحمن اسمی نام شیخ نور الدین احمد بن شیخ عمر سعادت زاد گاہ لاہور میر و خلیفہ پد بزرگوار خود است کہ او خلافت از شیخ
اختری سراج داشت لحنی کبیر نایافت رسب و دوستی کے والا ہاگیے اندوخت خیا سچو کتو بات و لحنی رسائل او از درون باز گوید شیخ حسام الدین
مانکیر سے غلیظہ دوست ہستند و ہشت رہ گرا سے عالم کلو سے شد خواجه نیتو *

بابا اسحق مغرب

را دعا دیتے ہر مذہب سے شیخ محمد کبیری است او بچند واسطہ بچند میر سید شیخ محمد کتبہ چنان بزرگوار کہ ہمراہ او بدستہ شہزاد کن بچکا خود بر این
و انہ و گفت دروازہ و سالگی بیرونہ گرسے دلہار آمدم و راہ و راستگی فرامیش گیتم و از بسبب بزرگان فیض گرد آوردم و در صرب
زمین ایشہ کریم از صحبت شیخ محمد حاج کام دل برد شتم و خلافت اندوختم و در زمان سلطان محمد بدستہ بزرگوار و فراوان بزرگ داشت
او بچکا آورد و خواہ عین الدین ارا بخواب فرمود کہ در کتبوغزلت گزیند و چنان کرد *

شیخ احمد کتو

عقب جمال الدین در وہی سال ہفتصد و ستے و ہفت ہزار و او از بزرگ زادگان آنجا ست میرد و خلیفہ بابا اسحق مغربے نام او بصیر
از بزرگان نیلی سپہر و دھو فان با دار بچکا خود جدا شد پس از روزگار سے بخت بابا اسحق مغربے سعادت اندوخت و دانش صوبے
و معنوسے گرد آوردم و در زمان سلطان احمد گجرات رفت و خرد و بزرگ پذیرفتہ و بیانش گرسے بر خاستہ پس مغربے محمد نمود
و بصیری بزرگان را دریافت خواہ گام گنج احمد آباد *

شیخ صدر الدین

پیر سید احمد کبیری بن سید جمال بخاری کہ بر او قتال زبان زرد کار میرید و خلیفہ پد رجو دست و از برادر خود محمد و مہمانیان
و شیخ کرکن الدین ابو اسحق نیز خلافت یافتہ و سلطان فیروز ارا فراوان بزرگ داشتی در شہت صد و شش لوہ پڑ خواب نمود *

شیخ علاء الدین محمد

میر شیخ فرید گنج شکر پور شیخ بدر الدین سلیمان بس گزیدہ خود پسندیدہ روشن بود در ایروند شاست و الا ہاگیے اندوخت چون در گذ
سلطان محمد کتبہ سے بر ساخت *

سید محمد کیسودراز

مرید و خلیفہ شیخ نصیر الدین چراغ دہلی است صوری و صنوسے الکی انداخت و بیرون دہلی آمد و وہ پسر از دہلی بکن آمد و کہ وہ پسر فرستد سال ہشت صد و بیست و پنج از تگنا سے دینا بیرون شد خواجگاہ مگر کہ *

قطب عالم

کلیت ابو محمد لقب بر مان الدین پور شاہ محمود بن سید جلال محمد دوم تھا میان در تصدق و نو در زاد مرید و خلیفہ پدربزرگوار خود و از شیخ احمد نیز خلافت دارد در زمان سلطان محمد کہ بدو وسط پور سلطان حضرت لغو وہ پدیر کجرات آمد و بزرگ صورت و معنی یافت در تصدق و بجاہ و جنت بخت بستی بر بست خواجگاہ ہتوہ احمد آباد اور ایازہ پسر بود *

شاہ عالم

نام سید محمد پور قطب عالم مشہور و عقیدہ ہشت صد و پینندہ زیاد در پور و اراوت یافت و خلافت بگرفت بوالا پایہ ولایت برآمد و کھاروق عا دتھا ازو بزرگ از مذہب سیر حادوی الثانیہ ہشت صد و ہشتاد و دو کار ب آمد خواجگاہ و رسول آباد احمد آباد *

شیخ قطب الدین

پور شیخ بر مان الدین بن شیخ جمال با سو سے مرید و خلیفہ شیخ نظام اولیا ست بر دم نیاسمی و از ملوک سچ نشتہ سے سلطان محمد خود بہائے رفتہ بلی اور دخواجگاہ ہائے *

شیخ علی پیرو

پو بولانا احمد مہالیمی بر صورت و معنی شناسا آمد و خالق را بر کوش شیخ محے الدین سے گزار و فراوان نامہ الکی از و یادگار شیشے فردوست بودے *

سید محمد جوینور سے

پور سید بدہ او سیسے است از فراوان روحانیہ فیض بر کوفتہ و بر صورت و معنوسے علم جبرہ دست از شورید کے دعوی مہد و کبر و وسیا کر دم بر و گرد و بند لیسا خارق ازو بزرگ از مذہب چشمہ مہد و یہ او از جوینور کجرات شد و سلطان محمود کلان سبائیش او بر خاست و از تنگ پشیمی زبانیاں ہیند نیارست بود و بارش ایران زمین نمود و در فرہ و گذشت و چانجا آسود *

قاسم خان

یوسف نام زاد بوم ظفر آباد مرید و خلیفہ شیخ شاہ مگر لقب وی کمال الحق است او مرید راست حامد شد کہ خلیفہ شیخ حسام مالک پور است و علم ظاہر و باطن انداخت و پیراد و زندگے خلفا سے فولیش لید و جوالہ کردہ بود تنگام فرود شدن پور خود و عبدالغفر نیز را بد سپرد بانتر ہم صفر نھارا آستو جگاہ گیتی بر کنارہ شد *

امیر سید علی قوام

زاد بوم سوانہ مرید و خلیفہ شیخ بہا الدین جوینور سے شطراست و سر سے گویند از شیخ قاسم شطرا سے فیض بگرفت و چہنہ برانند کہ اور ایامہ خانوادہا درست نسبتی است و رسال نھدی و بچ ارگ کش آخیشیمان و راست خواجگاہ جوینور *

قاسم محمود

پور شیخ حامد مرید پیر محمد گرجانی و پسر بزرگ مرید بر خود دست و فرقہ خلافت از شاہ عالم عشق اور گزارہ شدہ بود و با حاج نون خان از نزلان سے آریازہ سالہ فرج الکی و گزرت و شکرگت و ستانہ از بزرگ بر اینہ دور اصال کسبت آشیانی ہالیون بر بہادر گرجانی چہرہ ست آئینہ زہریم آخرا نھانی شد

	شیخ محمد مودود دلارے	
<p>بریدہ بن خنوم ابدال بہت خرد و امانا عجب الغفور دلارے کھنچی رستے دہش اندوخت و از فراوان دلہا دیوزہ گری نو دہر تہ کیا و سیا کیگو سیدت و برغرائے خادم آگاہ و شاہ فخرت مدولی و شاہ قاسم انوار ادریانہ رمضان ہندوسی بخت و اسین خواب درگت خواگاہ پانی پت *</p>	<p>شیخ حاجی عبدالوہاب بخاری</p>	<p>شیخ جلال بخارے راو و پسر پود محمد و محمد جہانیاں از سید محمود پت و او از نزا د سید احمد مدینہ تگاہ و سید صدیق الدین بخاری از نزا و باطن آگاہ ہندو ست و دو نقد زندگی بسپر خواگاہ وصلے *</p>
	شیخ عبدالرزاق	
<p>زاوگاہ جنینا نہ مرید علیہ شیخ شاہ محمد حسن بہت فرزند شیخ خضر طابخت رسی دہش بدست آورد از ان فراتر گ شدہ پی بعضو دیز دہندہ و چہل نہ رفت ہستی برست خواگاہ و جنینا نہ *</p>	<p>شیخ عبدالقدوس</p>	<p>خود را از نزا ابو حنیفہ بر شمر دہر پیش شیخ محمد بن شیخ عارف بن شیخ احمد بدایخی بہت دہش صورے و معنی کے اندوخت و درازیزد شناستے والا پاید فرادوان حقائق از بے گوینہ جنبت آشنائے با برنے کارا گمان بناویہ او در شہد و سخن آگاہی گریے پذیرفتی سال ہندو و پنجاہ لبا زندگی در نوشت و در کنگوہ نیرد وصلے خواگاہ *</p>
	سید ابراہیم	
<p>پور حسین بن عبدالقادر حسین بنی زاد جاسے لیرج مرید شیخ بخار الدین قادوسے شطارے از ہر دہش فراوان بہر و بہت دور گزیدہ اگر وہا کہ ہنجا جان نور دیدہ در زمان سکندر لو دہر بدلے آمد شیخ عبدالقادر دلہوسی و میان لادن و مولانا عبدالقادر صاحبون کرو دیگر کارا گمان نامور بہ بزرگی او گرا سیدند ہندو و پنجاہ وسہ یا بہشت جان سپنج باز سپر خواگاہ وصلے *</p>	<p>شیخ امان</p>	<p>نام عبدالملک پور عبدالغفور پیش شیخ محمد حسن و بشارت پیر از شیخ محمد مودود دلارے کوناگون دہش اندوخت و درازیم برع آلا خرمند پنجاہ بہشت دل از نندگے برگرفت خواگاہ پانے پت *</p>
	شیخ جمال	
<p>پیش شیخ حمزہ زاد لوم دہر سوم بدیدہو و بیشتر خلوت درگرت و ہستی خواگاہ ہر سو اکنون انجام این دوستان بیا دکر و خضر و الیاس سزاوار سے دانندہ دیوزہ گریے جاوید نامے سے کند *</p>	<p>خضر</p>	<p>نام او بلیمان بہت پور کلیمان بن قلع بن قلع بن افرغش بن سام بن نوح و برتے نام او کلیمان بن کلیمان گوئید و کلیمان بن بلیمان بن کلیمان بن معان بن سام بن نوح بگر از بند و کینت ابوالدباس و خضر سے آن خوانند کہ بر پوستین سفید نشست از خستے پای او سہن شدہ و دو فرستگے شیر از در زمان موسی بنی زاد و نوزد برنے در زمان ابراہیم و بگر از شمش نختے پس از فراوان مدت و شیخ علاء الدولہ در عروہ خیاب بگر از دکو فراوان میونہ زنا شوگے گند و از فرزند ان پدیداید و نامہا بر ندر کوس اورا سے نیرد صد سال بہشت باہ است ترک ہر گرفتہ از فرزند سے نامندہ و لعنواں و فلاکے خرید و فروخت نماید و سو دانند و زود ام گیرد و گوگزار دوار گیا</p>

اکاه و دیگر نجیبنا سے عالم شناسلو بایزد سے فرمایش در کار بنیدگان خرج کند و برای خود سرگز کار نه بنید از نمن خوشوقت شود و برقص آید با
 تنگ شام روز سے مدوش باشد و بیشتر ازین بهر ارسال از سر پناست که رفتی و از ناک پس در صد و بست سال و هر شایخ گوید که اسان بنگا
 تانگ دوست و از زمان هجرت تا مرور به وقت فوت تانگ که پیرفته و با قطب و ابدال صحبت و اردو نیا نش کند گویند که در مدینه روز سے
 شتر بانان با یکدیگر آینه پوش رنگ داشتند پارچه سنگی که خضر سید و نکست و سر باز زد و او اسیدتا سه ماه به بخور سے کنیده و دیگر سے
 او خلاف رو و یکدیگر بران کرده و دران پرتو همش ذوا القومین باب حیات رسید و دراز زندگیا یافت و بر سر خونی نیا ایاس
 خضر و اب حیات اندو خندند و گرد سے او را و حاسے برگز از ننگه بیکدیگر آید و انسی نمانند *

الیاس

بن سام بن لوح عبد خضر و چند سے نام پدر او الیسین بر سر آید و نوبتی سے و جزان بر گویند و بعضی نسب او را خان برگز از ننگه سپر
 قیصاص بن بخاری بن مارون موملی و دیگر سے او نیز خلافت دارند و قطب و ابدال و خضر پیش او بان شاکر دنیاش گری کنند
 دراز قامت بزرگ سر که گو سے بسیار اندیشه فراوان و قار و جمعیت و بر قافق اشیا آگاه گویند و در سے دین و سپا با یکدیگر آمد و بجز
 باشندگان او حکام نامزد و گردید و چون اندر نگر سے او سود مند نیا، ربائی خود از کار ساز خسته و دوست پنداری گرفت روز سے
 بالیسع بن خطوب که سکر رفت بود آرتشین ایسی با ساز و پیرایه نمودار شد الیسع را بجای نشینی خویش گذاشته بر روزان بر آمد و از نظر
 ناپدید گشت پس کیندا ازین دوس برگز از نندی شخ متین خجنگ زمین چاشن ناید و کم شغلن را بره دارد و پسین با علما بعضی بجز
 سر کشید و هر یک راده ده گزیده مرید و او هر دو فراوان سال زنده باشند و صحبت دارند و بر سے کار آگاهان بهستی این دو نگرانند از
 الیاس فیض و از خضر سید خواهند *

ذکر ابوالمظفر نور الدین محمد جهانگیر پادشاه

شاهزاده سلیم بن جمال الدین محمد اکبر پادشاه دین سے و هفت سالگی تبارخ چهارم جمادی الثانیه روز چشمنده سنه یک هزار و چهار و هجده
 بساعت مختار و قلعه دار الخانیه اکبر آباد بر او ملک سلطنت مجلس فرمود دران سن خنزه همش رعیت و له خواجہ عبد الصمد شیرین علم و خطابه
 امیر الامرائی و منصب جلیل القدر کالت سرفراز فرموده مہرا شرف بجا ہر تہیتی آر استہ دست خود میرانہ گرفتش ساخت و میر را غیاب
 را بختاب اعما و الدوله و میرزا خان بیک را کہ در زمان شانبر او کی دیدان بود و بختاب وزیر الاملاک اختصاص بخشیدہ ہر دور را بختیست
 دیوانی شریک گردانید و زانہ بیک را کہ در ایام شانبر او سے خدمات شناسیتہ تقدیم رسانیدہ بود و بختاب مہابت خانی و سپہ خان بود
 را بختاب صلابت خانی نواخت و بعد چند سال صلابت خان بجا بختاب گشت و شیخ فرید بخار سے کہ از اسادات عظام
 موسوس و تربیت یافتہ اکبر بود و در حصو خدمت بخشی گرسے داشت بمنصب پنج ہزار سے ذات و سپاہی بلند میر بخشہ سرفرازا
 و راجہ مانگرا خلعت چار تہی شمشیر صن و اسپ خاصہ مرحمت نموده بصورہ اسب بنگالہ رخصت فرمود و خان اعظم میرزا عزیز گنگا
 و آصف خان جعفر را کہ از صوبہ بہار در حضور رسیده بود با انواع حو لعت سرفراز فرمودہ در حضور داشت و امر آدیکر بقدر مراتب اعنایات
 مناصب شرف امتاز یافتند *

ذکر در بیان بعضی شاهزادہ سلطان خسرو خلف بزرگ و پستگ شدن بعد از جنگ

سلطان خسرو پرت بزرگ جهانگیر پادشاه گفتگوی خوش آمد گویند ہرزہ در اخیال سلطنت در سر داشت ہمیش نظر اکبر در زمان ولت
 فرمودہ بود کہ شاہزادہ سلیم عیش و مست است قابلیت سلطنت ندارد و سلطان خسرو و پسرش جمیع قومیا آر استہ و قابل سلطنت است

باین صورت مرض باقی ماند و در هفتاد و پنج سالگی بمش جاکر فتنه همیشه از خدمت پدر متوحش و امیده سے بود بعد شش ماه از جوس شب یکشنبه ششم در پنج
 یامعدو که از حیران راز و معتقدان خانه براندا از آن کبریا و برآمده فرار اختیار نمود و امیر الامرا خبر یافتند ملا توقع بعرض پادشاه رسانیدند
 بان ساعت پنجگی همالک شیخ فرید بیجان سے را با اکثرے از امرای سیم منقلا حضرت فرموده در آخر شب پادشاه خوشتر است تو ص
 را فرشت در سواد شهر چون صبح بر میدیز حسن سپر شایر خ میرزا را که رفیق طریق یعنی شایزاده بود و در ظلمت شب راه تصور کرد که
 سرگشته بادیه اوبار سے گشت اولیا دولت گرفته آوردند بوجوب حکم و الاواله استقامت خان کو قوال گردید که در زمان مکافات گرفتار
 باشد اقصیه چون شایزاده در دستمه رسید حسن بیگ بدخشنه که از کابل سے آمد لیا شایزاده ملاقات نموده رفیق اوبار او گشت در
 اتشاسے راه برگرس راستے یافت غایت میکرد و سرانرا آتش مزید و اسپان سا فران و سو و اگر ان و طبله هاسے سرکار پادشاهی که
 و اکثر امان سر بر او بود گرفته به پیاد هاسے همراسته می بخشید تا آنکه بلا هوس سپید عبدالرحیم دیوان از بخت کیشنگی آمده رفاعت کرد و لا
 صوبه دار بلا هو ملاقات نکرده در استحکام قلعه استقامت نموده شایزاده هر چند سے که در قلعه لاهور بدست نیامد درین ضمن چون خبر آمدن شیخ
 فرید بخار سے باشکر گران در نواسے سلطان پوشهرت پذیرفت شایزاده دست از قلعه لاهور باز داشته در پنج شب فرید آورد
 و در واسے که نمودال هر دو لشکر هم پوشهرت و اکثرے از رفیقین گشته شدند همدرین اثنا خیز زول ریات اقبال در رسید و شیخ
 فرید در محراب گم ترک دید شایزاده تاب جنگ نیآورده با حسن بیگ پیشی و دیگر رفیقان رو بر انرا نهادن این حال پادشاه نیز
 دران عرض نمود زول اقبال فرمود در نهایت غمناختی شیخ فرید که بر شایزاده مفر شده بود در انوش ناطقت کشید و شب در پنج شیخ
 گزرا نیده روز دیگر متوجه لاهور شد شایزاده خواست که بجانب اکبر آباد روانه شود حسن بیگ بدخشنه صلاح داد که جایگزین در راه است
 از انعامان نموده کابل رویه و از انجا جمعیت فرا هم آورده باز و بندوستان او بر چه بارو همایون پادشاه هر دو بقویت کابل
 بندوستان اگر فتنه بودند و دیگر سخنان دور کار در میان آورد و ناگزیر شایزاده بحسب صلاح آن برگشته بخت روانه سمت کابل گردید
 چون بدریا چناب رسید خواست که از رگه زرشاپور برگزید گشتی بهم نرسید از انجا برگشته بگذر سو دهره آمد وقت شب به تزد بسیار
 یک گشتی بهم رسید بنخواست که از دریا عبور نماید انشور و غوغا چون سه سو دهره واقف گشته تلاحان را بر گذرانیدن بالغ شد چون هم
 بر میدوشتند که در کابین شایزاده هست میر ابو القاسم و ملا خان خواجه سراج و جد و کجرات شاه دول بود و در این ضمن اطلاع یافتند
 در رسیدند و شایزاده را با حسن بیگ پیشی و عبدالرحیم گرفته در کجرات برزد و در حقیقت را به پادشاه عرض صدا شست نمودند و روز و شبند
 سلخ محرم سنه یکمیزه در لاهور که پادشاه با بلخ کامران میرزا مقام بدشت بعرض رسید بوجوب حکم امیر الامرا سمت کجرات نشاندند
 شایزاده را مع رفقا گرفته در حضور پادشاه و شایزاده راست بسته در بنجیره را انداخته بر شوش چلی خانی از طرف چپ حاضر آورد و حسن بیگ
 پیشی را دست راست و عبدالرحیم را دست چپ ستاده نمود و حکم شد که خسرو خسران زده را مسلسل محبت از بند حسن بیگ پیشی را دست
 کا و عبدالرحیم را دست چپ کشید و از کون بر درار گوش نشاندید قشیر نمایند چاکچاک پر دران همچنان عمل آوردند پوست کا و در
 خشک شدن حسن بیگ بدخشنه زیاده از چهار پهر زنده ماند و عبدالرحیم را که در پوست خرنشیده بود نماند اشتداد حرارت که بر دستوی بود
 خیار و قرب و اشال ذکاب آنچه سے یافت سے خورد و روز و شب زنده ماند و در دیگر با التماس بار میان حضور حکم شد که از پوست کربند
 چلچرا آوردند و در کمر بسیار در پوست افتاده بود اما بهر صورت جان بر حسب حکم از باغ کامران میرزا اندا و روزه دو لختان و الا جیسے را
 که با شایزاده رفاعت کرده بودند دور و بر در کشیدند و شایزاده را بر فیصل سوار کرده از میان دارها گذرانیدند و بجاسے موجود
 رسیده در زندان تا دیب محبوس شدند چند سال که پادشاه را با چند روپ سنیاسے ملاقات گردید او در باب تخلیه شایزاده از زندان

نمود و چند گاه اگر چه باریاب بجا شد اما خلاصی از زندان نیافت بعد از آن هنگامیکه پادشاه بزرگمختش نوروز سے آراست بانها سلطان
 برادر خود و خلاصی یافتند و باز محبوس گردید آخر زمانیکه پادشاه بنزاده خرم مخاطب بشاه جهان بفرمود که حضرت یافت شایزاد چسور
 مسلسل جواد کرد و چند نایب و رسال با نزد هم جلوس همان طرف در زندان خاندهان داد و نیز ما آفتا که شاه جهان اورا آنگه تنگ کرد
 که در زندان بمرد القصبه شیخ فرید بخار سے بگفتی که در آورد گاه بر سلطان خسرو فتح یافته بود و بجایه او این خدمت نوبتاً بر مصلحتی خانه
 سرفراز گشت و بموجب التماس شیخ مذکور در پرتگیزی و ال بیگانیکه شیخ مسطور ظفر یافت شتر سے آباد و سراسر اویس تعمیر شاره بفتح آباد
 موسوم گردید و آن پرتگیزی بجا گیر مرتضی خان مر محبت گشت *

توجیه مکتب الالبیک کابل و سوا آنجا

دو سال دو م پادشاه از راه بوز تو به سر و لشکر کابل شد بعد قطع منازل چون علی سبوح نیم پیام عالی گردید و عجب کبوتره بفرج جاکلی در آمد
 که کلاسه خرنشنگ بود و گلگامه ماسکه که بدرازی دودرعه باشد که گرفته سے فشانرا آنکه ماجان داد پادشاه تماشا می آن خود از آنجا
 منزل بمنزل ط مسافت نموده بدار الملک کابل نزول فرمود و از سرراکن آندیا حظ وافر بدشت بموجب حکم والا متصل باغ
 شهر آرا که احداث کرده با پادشاه بود و با شند گلشنه سبب باغ جهان آرا آراست و هنر سے را که آرا گزیده سے آید از سوط حیا بان آن
 باغ عاری ساخت و بهر دو باغ مذکور ریفه الا ان مشهور در زبان یون کابل بعرض سید که در میان شمشک و با میان که جانب بلخ
 بر سه حد کابل کوسه سے واقع شده در آن شبی هست مشهور بخواجه سرانابوت و مدت چهار صد سال از تاریخ فوت اخیر سید سید بنور
 اعضایش از هم نریخته که اکثر مردم در فتنه زیارت کنند بر گردنش زخمیت که چون پند را از بالا سے آن بر سه گیرند خون جاری شود
 و تا همان پنبه بالا سے زخم نهند خون از جریان باز نرسد ایستد برای تحقیق این مقدمه معتقدان بحر اقبال نامرجهایک سے متوکی گشت
 و بعد آنهم ایش خصیت یافت که زخم و راجحین خود دیده و بجز نور آید و حقیقت را بعرض رسانند معتقدان با آن سرزمین رفته و بر اهر سے
 مردم آن حدود آریافته که بسیکه متصل با میان و آهست رفت در کمنودار گشت مقدار دو نیم درعه از زمین بلند سپیکه را بر سرفرازان بر آورد
 بوسیله و تکیه سے ادبالات آمد و با چند کس دیگر درون آن رفت ایوانی دیدند در ع طول و یک در عرض و درون ایوان خانه نمایی چار دره
 در چار دره بود و در آن تابوتی چون مشعل روشن کرده غمته از بالا آتا بون برگرفته اند بگمان نیست در آیدند که باین ایل سلام رو بقبیل
 خوابیده و دست چپ بر سر عورت دراز کرده مقدار نیم کز کپاس بالا ستر مانده از اعضایش انچه بر زمین پیوسته بوسیده و از هم بختی
 است و قبیله دست و چشم بریم زده و فندان یک از بالا سے از زبان در لهما نمایان و گویش که بر زمین پیوسته نامختی از گردن پای
 خورده و ناخنه سے دست و پا درست داشت لیکن زخم معلوم گشت و از کمر سالان آندیا رچان بطن پیوسته که در خنک چنر قرا
 و سلطان حلال المدین در سنه شش همدو و هجری سے آن مرد شنیدند و از همان مدت درین جا همین طور افتاده معتقدان لعین تحقیق این
 مقدمه در حضور سید حقیقت را بعرض رسانید پادشاه این انتظام و لشکر آن دیار و سیر گلگشت آن کار را عادت بستاند خود *

ذکر ورمیایان در آمدن نور جهان بکلیه نوجبه شیر افکن خان بجز سرکاشای

شیر افکن خان سلطان قلی نام داشت در قوم استیجولو و سفر سے اسمعیل سیر از خلف شاه ملهاسپ صفو سے پادشاه ایران بود و بعد از آنکه
 اسمعیل سیر از رحمت حق پیوست علی قلی مذکور از راه قند بار در زمان سلطنت اکبر پادشاه و بهندوستان آمد بنگام سیر این بنگان
 اول با خانخانان عبدالرحیم کونوجو هم مشورت بود و ملاقات نمود و خانخانان حقیقت اورا بجز نور پادشاه و حصد دشت نمود و غایبان
 در سلک سید با سے پادشاه سے منسلک گردانید و زمین خود داشت و در آن هم ترو دات نمایان بطور آورد و بعد فتح حمله که در حضور

اکبر بادشاه رسید بیوجب التماس خاننایان بنصرت پادشاه سرفراز گردید و همدران وقت بشیر افکن خان مخالفتی نداشت در صوبه بنگالاجا که وقت
 در نورهان ایام نورهان بیگم در عهد ازدواج او در آمد با او بود چون طبعش بخیر بود و جهانگیر در عهد جوانی نورهان بیگم را در حرم سرسرا اسکر که
 بشیرتیبی با مادر خود رفته بود دیده با او گفتش داشت بعد جلوس بخت سلطنت و طمینان از امر ضروریه قطب الدین کوکلی سلطان
 را که نوه شیخ سلیم تپی بود بصوبه دار بنگال مقرر نموده وضعی گفت که نورهان بیگم را از بشیر افکن خان طلاق بماند اگر طلاق نپذیرد او را
 بهر حیل از بیم بگذرانند و نورهان را بخیمنور بنصرت قطب الدین خان در بنگال رسیده و بعد چندگاه روانه سردوان گردید بشیر افکن خان
 که در آن حد و دجاگیر داشت با استقبال شرافت و بعد ملاقات قطب الدین خان کوکلی شرافت و غیرت او اول با ما
 مطلب خود گفت چون بشیر افکن خان فهمید بشیرتیبی صحرای نورهان بیگم مصر نموده اول قطب الدین خان را با حجاب تیغ و نیزه در دم در قطب الدین خان
 بر او هجوم آوردند و او را غیرت و دلای او داده چند کس را کشته و خود محروح گشته برآمد در خانه گرفت تا نورهان را نیزه بگذرانند
 نورهان از فراست فهمیده در بر سر کوه ایست تا آنکه مردم قطب الدین خان رسیده کار او تمام نمودند نورهان را در صوبه بنگال
 مخاطب باشاد الدوله است و او پس فریاد محرمش رفت طلب مرگش در میان آن کوه حاکم بر سر آن بود که در وقت قتل
 پادشاه از صدمه بشیر شاه با عراق بیوجب امر شاه طماسب خدمات شایسته تقدیم رسانیده و فرمان شاه طماسب در باب
 ضیافت و مهمانداره که در کلبه نامه داخل است بنام همین محد فانت بعد فوت نورهان مذکور خواهد شد شرف خدیبه شاه طماسب
 رسیده بوزارت سرفرازی یافت چون فوت شد غیثت بیگ و محمد طاهر بیگ هر دو پسر او بودند و ستان آمدند غیثت بیگ
 دو پسر و یک دختر همراه داشت بعد رسیدن در قندیل دختر دیگر که عبارت از نورهان بیگم است تولد شد و از آنجا روانه شده و در
 سیکر که ملازم است اکبر بادشاه نمود و بمقتضای استعداده و نوسندگی و خوشنویسی و شاعری در اندک فرصتی دیوان بیویات
 گردید چون جامع بیگم که معلوم بود روز بروز در مرتبه اش شرف افزود در همین ایام نورهان را با بشیر افکن خان وصلت نمودند و تقصه
 عمل جعفر که در بنگال بود حسب الامر جهانگیر نورهان را روانه دار السلطنه نمودند و جهانگیر چون اکثر لاعقل و غرق نشتر است ماند
 با وجود آنکه عشق از مشتوق خود غافل میسزید بود تا آنکه مادرش مع دختر خود خدیبه زوجه که جهانگیر را پرورده بود خدمت
 و جهانگیر در آنجا دیده شناخت و نزد عشق با او از سر ریخت و در سال ششم از جلوس داخل حرم سرسرا پادشاهی شد خدیبه بیگم
 خطاب یافت بعد از آن نورهان بیگم مخاطب گشت و آخر کار بجای رسید که پادشاه دل از دست داده در پی او از خود رفت و
 زمام مهم سلطنت بگت او گذاشت او بیایست زجام بخت چنان است شد که سر شترت کارش از دست شد چه فریست
 خدیبه بیگم دست عشق چه خود را چه کسرت باست عشق دلش بود مشغول محبوب و بس چنانکه فکر جهان و نه پر و کس به جهان
 بود در ندرت پیمان او و همه زلفش بر فرمان او چه نورهان بیگم در زمانه متار و در اکثر سعادت بی شریک و انباز بود و از فرط شور
 بر مردان از خود رونق داشت طبعش بوزن و بعضی از اشعار او زبان زد روزگار خفته کار بجای رسید که از پادشاه جز نماند
 و پادشاه اکثری گفت که سلطنت بشیر جهان بیگم از زانی با دو امر است شرافت اندک توستی کافیت و دیگر تیغ بیاید نورهان بیگم
 در حرم و کس نشسته امر حاضر گشته که در پیش امر ارباب نیکی بجای آوردند بنام امر اسعین مالک محروسه فرامین که نوشت میشد
 توفیق مغرای آن چنین مرقوم میگشت که حکم عالمه هند علیا نورهان بیگم پادشاه و صبح مهرش این بود بیست نورهان گشت بجا که
 مهم و حرم جهانگیر شاه چه اگر چه خطیب بنام بیگم نبود اما که بنام او میزدند و تقوش که این بود بیست حکم شاه جهانگیر است

صندلور به نام نوز جان پادشاه سلیم در پیش خطاب انعام و دلور به نصیحت الامای و کالت کل سرفراز سے دوستی ابوالحسن برادر کلان یکم
خطاب اعتقاد عالی سیاسی و محرمیت میرسانی مامور بود و بعد چنگاه خطاب اصفاغنه ممتاز گردید و جمیع خویان و مستسان او را نصیب شد
و مراتب ارجند اختصاص یافتند بلکه خانان و خواجہ سراہان ایدہ خطاب خانی و ترخانان نیز خطبہ شدتہ بین الامثال و الاقراک سنو باجی را وقتند

ذکر در بیان باز آمدن خان عالم از ایسے کبری ایران

در سال ہم جلوس پادشاه خان عالم از ایران معاودت نموده با دراک دولت حضور فرزند و درین ایام بیچ سزاده عباس فرزند ایرا باغان عالم حضور سید فرزند
گشت چون جلوس پادشاه شد که شاه ایران با خان عالم انعامت بسیار کرد و گواہی بخان عالم خطاب می فرموده از سعادت او منشود و با آنکه گواہی
بخاناندا نیز غرض نزول می بخشید و بعد حضرت انعامت که خان عالم مستقل شهر منزل نموده عباس را با تمام آمد مرهم دواج و دو گو نید از استدا
الی یومنا ہذا پنج ایامی ہمیزم سفر است بین خونی بجا نیاندا و زہدین جہت جہان گیر پادشاه و نور جہان میگمان عالم را بعد از ان عینت اوقات
سرفرازی بخشیدہ و با ضامنہ نسبت دیگر رعایات شایستہ خوشنود کردہ اندند

ذکر حضرت مولک جہان گیر بسیر و شکار احمد اباد و بجزارت

در سال دوازدهم جلوس پادشاه بسیر احمد اباد و بجزارت برآمدہ بعد قطع مسافت در بلکہ مذکورہ نزول فرمود اگر چاہ بود آن ملک
بہ خراج ناگوار آمد و بسیر آن ولایت مکرگشت اما تفرج در ایسے شہور کستہ کرد سے احمد اباد و اوقتت باعث رخ این ہمہ کدورت
و امنیاط خاطر او گشت خیر النساء بیکم بنت خانمانان التماس کرد کہ باغ خانمانان متصل بجزارت واقع است آرزو سے این مقصدہ آنکہ در ان
باغ ضیافت پادشاه نموده سرفراز سے حاصل نماید متصل و اجماعت مقرون گشت چون موسم خزان بود تمام برگ درختان ریختہ و بنجراز
از سرتا بپہنہ بود و شوق بہر شجر باغ ز سرتا بہ ماند زبے برسگہ خود بر مینہ ریختنی کرد و درختان ز سرتا گشت زمین پر ز رہا
ز رہے آن صفت سرشت در آستن باغ چنان صدف بود نمود کہ اگر ان ہوشیار و ہنروران بدیع کار ہر دستہ را کہ در ان باغ بود برگ و
گل ان را از کاغذ رنگ و میوہ آن از ہوم بہان لون و شکل و اندام بختہ و خام و نیم خام آرستند و اقسام میوہ از نارنج و لیمو و سیب و انار
و شفتالو و غیر ذلک بر اشجار درست ساختند و همچنان انواع شقائق و ریاحین و اقسام گلہا سے رنگین با رنگ شلخ از کاغذ و پارچہ سے
رنگین درست نمودند کہ عین خزان بہا کبر و سے کا را مد و گلہا می نگاری بر سر شاخوہ ہماری سے خندید دست ہوس از شاخسار
نار و زہا سے چیدختی بر پادشاه ہم در باکا انظر شدتہ شہ خواست کہ گلہا بر چیدہ بعد از ان متنبہ شدہ بر سن سلیمہ آن ضعیفہ
و کاگر ان جادو فن آفرین تحسین نمود و از انجا معاودت بدارا خلافت کرد

ذکر ولادت شایزادہ محمد اوزنگ ز زیب لدا شایزادہ حرم مشہور شایزادہ جہان

پیش ازین در حرم سے شایزادہ از عفت قیام بہ متادخل بہت اصف خان نوزدم ہمسفر سال ہم جلوس سلطان داراشکوہ چہارم چہادی اول
سال یازدہم سلطان شجاع متولد شدہ بود و نہنگام مراجعت پادشاه از بجزارت در مقام حوالی موضع دوشد و شب یک شنبہ دوازدم ابان ماہ
انہی مطابق یازدہم شہر ذی القعدہ سال سیزدہم جلوس سعادت بالوس مدافق سنہ یکبارہ و بسبت و ہفت ہجرت سے محمد اوزنگ ز زیب ولادت یافت
آفتاب عالم تاب تاریخ تولد او است

ذکر در بیان مقرر شدن منارہ و چاہ و درختان و شایزادہ و عمارت اہما گیر اباد در لاہور

بسال چہارم جلوس حکم شد کہ از اگیر با دہا لاہور در شایزادہ راہ بمسافت ہر کہ سے منارہ و بلکہ و در و گوب سے چاہ بختہ کہ کشتگان از ان
سیراب شوند تیار نمایند و در ویراستہ درختان سایہ کستریار و در بر شایزادہ راہ روان در سال آن دیاسانیدہ و انار از انرا کجام خوش

رسانند که چون ندان در خان در شاه راه اختراع شیر شاه افغانست اما در عهد جهانگیر پادشاه و نیز منتهی بدانت زمان نیرنگ در اندک زمان کما
 اهل آذربایجان پادشاه در ایام شاهزادگی در پنجاب شیخو زمان دست متعلق ساسوی بی نام خود آید کرده بود و وجه تسمیه شیخ پور آنکه جهانگیر
 وطنی بنا سبب است هم شیخ سلیم چینی گویند مگر او سید شده سلطان شیخو میگفتند و مخفی عمارت است هم در اینجا اساس نهاده حوالی آراش کنگاه
 مقرر کرده بود و زمان سلطنت خود آراش برگشته عالمگیر کرده جهانگیر آید موسوم نمود و از برگشته ناسه جوار دیات بر آورده دران برگشته
 در فضل نمود و بجای که سکندر قراول محنت گشت و او بموجب حکم پادشاه عمارت عظیم انان و تالاب کلان و مناره بلند نشان اساس
 نهاد و بعد از سکندر بجای که اراخان مقرر شد سر بر است عمارت بعد از او قرار یافت و همه عمارت یک ملک پنجاه هزار رومیه صرف
 گردید و بعد از ان سال دولت نهاده در سلطنت لاجپوشتمش ابراهیم شهبان و انواع اماکن فرخ افزا کمال تنهات آراشتمش گردید و مشتم
 ملک رومیه خرج گردید

ذکر در بیان احوال تنباکو و منع دو کشیدن آن

اگر چه آغاز بر آمدن تنباکو از خزانگی است و اطباء تخریر و تخفیف احوال او نموده دو دگسته آن ابلو و محمود را بعضی امر ارض مناسب
 شمرند و در وقت مریض جمع طبعا گشت اما از فنگ گستره آوردند بعد چند روز تخم آنرا آوردند و در ممالک هند گشت و در آن ممالک
 گاشته متعین شدند و حاصلات آن بر اینهاست دیگر تفاوت است مخصوص در جهانگیر پادشاه زیاده تراوج یافت و کشیدن دو
 آن پرس آرزو مند گشت حتی بر تاست مائولت و مشهور است تقدیم یافتن زمین حاضر همان و بهترین تخم اخلاص مندان گشت و دست
 اعتقاد آن نیز تیره سید که عایشین ترک کل تواند کرد اما تنجیب از تنباکو سبب دشوار بر چندین بخش بیشتر و مذاق طالعیان گوارا تر و خوش
 گرانتر عینت بسیار که عود آیدش از در آن چاکسیاب کس بود که او را کوفه است بی نفع و فرسش از شدت اشتها ریحانی کما
 با جملی چون رواج بسیار یافت چنانکه با متاع آن گوشید و نیا طمان ممالک مناسبتی طعمه در باره دفع و منع و شرایش بعد و ریخت
 دنیا مرضی بنا کید و باس حکم خود اکثری که با وجود و کج حرات کشیدن آن نمودند در شهر لاهور تشریح نمودند بکلی بعضی را لاهور پید اما البسکه مردم
 متنا و در اغلب بان بوده اند موسوم کشید و کس اجتناب نوزیدید

ذکر در بیان بعضی از بدائع سوانح

بعضی جهانگیر پادشاه رسید که در اکر آباد عورت سه دختر بسیار که در ذرت بر تو امان دارد قبل ازین زانیده بود که کنان باز یک سپر
 و دو دختر یک دفعه آورد و همه در قدیم حیات بستند و نیز معروف است که عورت زرگر که اول مرتبه طاهر گوید بعد از ده ماه زانید
 و از اول دوم سپر زانید بعد ماه و مرتبه سوم بعد از دو سال فرزند آورد و درین مدت کار و بار خانه چنانچه مردم نامراد است می گردید و چو
 بروشوار و مشکل نبود و توست دختر باغبانان نظر پادشاه در آمد بارایش و بروت انبوه ظاهرش هم مردان شسته و دریش او از رنگ و
 زیاده و در میان سینه هم مو یا انبوه آلیستان نه داشت بزین حکم شد که او را در گوشه برده گشت ستر نموده حقیقت را بعضی رسانند که با
 غنچه باشد انگشت یافت که همزه عورت است و نیز در همین ایام قلندر سه شیر سه تومی هم یکی پرورده و او را با خود آشناساخته
 بدخل خان موسوم کرده بود و نیز جهانگیر پادشاه که زانید پادشاه فرمود که با او بچکنند خلق که شیر را می نماشاجم آورد جمعی از جوگیان نیز محو
 نماشا بود و نیز دیده و بیک جوس که بر سر نه بود بطریق طاعتت نایز غضب چنانچه با ما خود جفت می شود حرکت درآمد بعد از آن
 گذاشته حکم شد که ان شیر را قلاوه و نیز در زهر بود که گذرانند همچنین فریب پانزده شیر نموده زیر جهر و که گذاشته و شیر ان
 همگی از آنرا نرسد رسانیدند و از ان شیر ان بجا بود که گذرانند نیز چند سکه یوندر بار عجم و که گذاشته بود انداز انها نیز توالد و ناس کشید

بعض سید اکبر علی خان خود حوض اهدات نمود و در سیکه از گنهای آن نیر آب خانه ساخته نایبت روشن دوران خانه رنجی چند کتاها
 گداشته و تیر بر سر یکا برده که چو آب را می گذارد که در اناخل بنود هر کس سے خواهر که تها تها سے آن خانه برو در چند نه رنگ بسته
 در آب فرو نیر و در در خانه رفته لنگ رنگ از گنشته رخت خشک که در اناخل گداشته اند سے پوشد و در اناخل ز جامی و در زده کس است که با چشم
 صحبت میدارد نگاه گیر به نامشای آن خانه تشریف برده میروند سیکه گزارش یافت در آن خانه رفت و نو عیله کشیده بود و دید و محظوظ نشد
 و حکیم سله پنجه بی و هزار سے سر فرزی یافت نویسته دردی از دوبات جالند بر تعلقه پنجاب برق بر زمین افتاد و در زده در مد طول
 عرض نویسته سوخته شد که نشانی از رستی و سینه نماند محمد سعید عالم جالند بر بر سر آن زمین رفته حکم کند آن اناخل و هر چند سے کند نماند
 حرارت بیشتر ظاهر سے نشاید کند کن خج خشش در دوزمین بار چو مانند این آفتیه بر آمد بعد هر کم بود که گو یا بهن زمان از گره آفتش
 بر آمد هر گاه با و سوار سید سر و گردید از آن جنس محصور یا د شاه ارسال داشت چون از نظر گذشت حال داد و آهنگ کرد و بر او حصه
 از آن و یک حصه از آن و دیگر آینه و دو شمشیر و یک خنجر و یک کارد و دست ساخته که زانید سبند افتاد و بالعلاعه تها سے که آهنگ از آن
 قلعه آهین نایب میرش آهین و دیگر این چیز ساخت یا بر صناعی پادشاه از آن و دیگر ساخته پادشاه را خوشنود کرد و ایند و الا این معلوم
 است آن قلعه آهین نیست که چنین چیز با از و آراسته شود و نویسه پادشاه در تصدیق بر آهین در نویسته خدا العیش کعبه
 یر دم او را ز بار یافتگان درگاه الوهیت سید آهسته و خوارق عادات از میان سے کرد و در دوز جیعه اعمال او را سحر جادوست
 میداد و متوجه شد چون وقت نماز شام بود و بعد از آن که در پیش از نماز تاریخ سنج در پیش دیگر بر آن در پیش که او رفته آهنگ
 ایستاده دست شایب بجناب قاضی الهامات بر در شنند تا گمان از او بر سرش بطریق زبانشه مقصد اشرفی ظاهر و تیر
 بار برد و پیش گفت اشرفینا پادشاه داده گفت که در خزانة کبکاید کاست کی نخواهد شد و نصف بجوئی خود قسمت کرد پادشاه جمع شده
 حصت گشت در راه بخاطر گزینای جیف که با در پیش دست بوس نکردم همدین اناخل خادم آن در پیش آمده گفت که دست بوس
 شما در پیش رسید این معنی موجب فریاد تیر گردید و گفت که این تمام موراکبات است یا سحر سے یا از عوالم جن و بر سے سحر
 را ز ریشست و بجز بر دست که از صفائی باطن حسن اخلاص افعال او است خصم کاست افعال گیر و ز ریش و در ناقصی را سینه غایت
 شود و سنگ گرفتار او گر مر بود و چون بصاحب دل رسید گو سر بود

ذکر و بیان رسیدن بازگیران بنجگاله محصور و تماشای انواع بازیها حیرت افزا

بازگیران اول تفریق اقسام اشخاص تفریق بر زمین سخته صد بار کرد آن که دیدند و افسوسنا خوانند بیکبار از چند جا شروع بدیدن در خان دید
 و در طرفه العین درخت توت و سیب و جامیل و انبه و اناس و انجیر و خرما و میخک و غیر هم که درین بلاد وجود ندارد و نمودار گشت و آهسته
 آهسته بلند شد و بکمال رسید و بر گما بر آورد و کل کرد و بار بسته پنجه کردید بازگیران اناس نمودند که اگر حکم شود میوه این در خان چیده و بخورند
 حکم شد که بکنند برگرد و در خان که دیدند و افسوسنا خوانند و انبه و سیب و توت و اناس و انجیر و غیر ذلک جمیده در حضور آوردند حاضران گمن
 موجب حکم نمودند و لذت تامل انداختند آن هر چه چند کمال زیبایی و خوش رنگ و قلم سحر در میان آن در خان ظاهر گردید و آن هم در خان
 بران اشخاص نوا سنج و قلم سر بود و لذت ناساخته در آن کستان سے بود و خزان روی نمود و بر گما زد و خشک گردید و در زمین فرو رفت
 و از نظر نامتاب گشت و در دران شب که نایبت سیاه و تاریک بود سیکه از بازگیران پرسند شد و غیر از تهر حوت چیز سے با خود داشت
 چرته چند زو لجان چادر گشت و آینه جللی در میان با آورد و شمع آن برنگد و ز ریش گشت و آینه نور و منو بهر سید که از
 ده روزه راه هر کس آمده ظاهر کرد که در خان شب جمعی نمود و از آسمان چنان نور سے ظاهر گشت که بر گزیدان در پیش روز نیده و غیر

و کرمیت افزایم استاد و مشرع و گویای خود خواندند که جوع نمودند که متنازعه شد که سیکه بخواند بیست کس و دیگر تیر صد تیر صد تیر صد
 و مسلط در هوا نگاه داشته که گفتند که هرگاه امر شود که از تیر بار آتش همی و حسب الامتاع در دست گرفته تیر سوالی را که سر و سمان
 قریب بعد که غلبه از خون بود آتش سینه و ندو بر قدر تیر را حکم میشد در همان قدر آتش می گرفت و دیگر سجا تیر سیکه ناز و کمانی حاضر می شد
 یک از ایشان که نماز ایست گرفت عویته از ذات و دیوانه اندر رفت با آنها ایستاد تیر و دیگر سر او با تیر اول بند شد همچنین چنان تیر با هم بند
 کردند تیر آخرین از پشت او باشد و دیگر تیر بار از هم جدا ساخت و دیگر تیر سبب کوفت و برنج و مصالح در دیگر انداخته که بنزدان کردند و صلا آتش در
 زیر ارجاع بود و دیگر خود بخود جوش آمد و بعد از ساعتی سر نگینا و اگر نزدیک بعد لنگری طعام بر آوردند و جوش دوم اندک دیگر آورد بر زمین
 خشک نصب کرده سه بار بر درواگ نشسته خواره یکبار جوش آمده قریب بدو در عملند شد و هر خطی یکی یکبار از خواره می پوشید و کل افشان
 نیز میشد و آب خواره که بدین سخت نین غنشد یک ساعت خواره در جوش بود و چون از سر بند تیر آب چسبید و با خواره بر زمین کرد و دیگر تیر از
 یک خواره آب بر سختی و از سر و دیگر شرا افشان میشد و دیگر می تا شاکر و ندید که یک نفر از اینان استاد میشد و دیگر بالا ساسه آن
 بر کف او ایستاده و همین قسم شصت نفر بالای هم ایستادند که آمده پای شخص او این لوح دیگران بر پشت سپید و نفر او بر پشت
 کرده و زرا دوست او را بنید و پنجاه و نه نفر بر پشت در میدان کردید و دیگر آسمه آوردند یک استصکان را جدا کرده بر زمین
 اعصقا او افتاده بود و باز چادر بر کشید و سیکه از بازنگران آمدند و چادر رفته بعد از ساعتی بر آمد چون پای چادر بر دستند آن شخص صبح
 و سالم اعضا خواست که با سرگز خم بیرون میزد و دیگر کلاه رسیان آورد و سر رسیان گرفته کلاه را در میان گذاشت کلاه از نظر پانزده
 گشت و نارسه نظر سیکه از آنها بر اقی بسته نماز آمد و گفت و شمنان من آمده در میان ایستاده و سر رسیان که این نظر و شایان
 بود گرفته بر راه رسیان بر آسمان عروج کرد و چند نکر از نظر تا شایان غائب گشت بعد ساعتی از رسیان نظر باسه خون یکسید
 و نهد بدفعات نام اعصقا بدین و سر او بر اقی بر زمین افتاد و در آن حال زلزل از سر بیرون آمده اعصقا شویر سے جدا جدا بود
 نوره و گریه گمان اجازت سستی شدن یعنی سوختن آتش شویر مرده خود گرفت و آتش از او خفته با اعضا شویر خاکستر کردید ساعی گشت
 که آتش شخص همان نظر بر اقی از بالای آسمان بر راه رسیان فرو دامد و کولش سجا آورد و گفت با قبائل پادشاه بر دست نشان نظر فیه
 آمده ام و اعضا که فرود خیمه از زمین بود چون بر حقیقت زوجه و اطلاع یافت ناله فریاد مینماید بیاران گفت زن مرا سپید کنید والا
 خود را در آتش انداخته سوخته خاکستر شوم و بر کس سوختن مستعد کردید درین آتاز آن او حاضر آمده گفت ای شویر خود را مکش که
 من زنده ام و دیگر گیسو آورده افشاند و هیچ چیز در آن نبود بعد آن دست درون کرده و در خوس بر آورد و در خوش رنگ و کمان و چو
 خروس را بجا ک در آورد و در هر گاه این خروس با هم می زدند از بال آنها شورا افشان می شد که یک ساعت جوسه با هم در جنگ
 بود و چون پرده بر کرد خروس کشیده بر پشتند لیک زلزلن نمودار شده بنیاد خوشخواری و تهنه بنوعی که گویا در این کوهستانند
 باز پرده در میان گذاشت چون برداشتند دو مار سیاه کله دار بود و ندیدشت آنها قرونس و هنها باز و کچس از زمین برداشته
 همه که چسبند دست شده افتادند بعد غائب شدند و دیگر بر زمین حوسنه کندند و گفتند که ستایان از آب بر سازند چون گرفت
 پرده بر سو آن کشیده برداشتند آب بر تبرج بسته بود که فیلان بران گذاشتند و دیگر درنگسته نشد دیگر دو سحر و بر کسرها صلا یک
 تیر از ایستاده کردند و او را در نیمه بر چیدند و گفتند پسندید که در خیمه چیس نیست و خیمه غایتت بعد از آن کیس و دیگر رفت و دیگر
 و وصل خیمه دیگر کشید و گفتند که از جانوران چون جند و بر بنده هر چه لغز یا نیندازین خیمه بیرون آورده بنگار خیمه حکم شد که شمرخ را بر انداخته و خور
 از آن خیمه با دو دفتر شمرخ بیرون آمدند و با یکدیگر جنگ کردند و محلا ازین هر دو خیمه بر جانور سے لگ نام سے بردند بازنگران فریاد

دیگر طشت بزرگ از آب برسانند و بر زمین گذاشتند کی از آنها کلی در دست داشت گفت که هر رنگ نبرماند همان رنگ در آب فرو برده برآورد هم گل زرد بود و آب انداخته برآورد زار سخی شد زمین یک گل را صد بار در آب انداخته برآورد رنگ تازه ظاهر ساخت همچنین کلاه و لیسمان سفید در آن آب فرو برده سرخ شد دیگر بار زرد برآورد همچنان هر مرتبه که آن لیسمان در آب انداخته برآورد رنگ دیگر برآورد و دیگر نقص چهار پهلو آورد و دیگر طرف که نمود بلبل خوش آواز از آن نعل نمود طرف دیگر نقص که نمودند درین مرتبه نعل طوطی نمود از طرف سوم جانور سرخ رنگ از طرف چهارم حجت کبک مشاهده گشت دیگر تاقه کلان بیت درعی کسوف زنده خوش طرح و رنگین چون آن قالی برگردانیدند پشت او رو سفید و روی پشت آن رنگ و طرح دیگر اگر صد بار سفید گردانیدند برآورد پشت رو سفید و روی پشت و طرح دیگر نمودار سفید گشت دیگر افتاب کلان برآورد آب کرده اش را تمام و کمال بچینند چون باز آنرا درست داشته و ازین نمودند از زمین آن اش ریخت همچنین چند مرتبه آب و آتش از آن برآوردند دیگر جوال کلان سفید آوردند آن کلان دوسر دشت تریبوز کلان برآوردند و ازین سر جوال تریبوز اندرون انداختند و از آن سر انور صباست و کوشش برآورد و همچنین چند مرتبه انواع میوه ازین سر جوال انداختند و از سر دیگر سیوه دیگر برآوردند و دیگر از اسماعه نغرسه ایشا و دوهن باز کرد و سر مارک از زمین او بر روی آمد و دیگر دو سر مارگرفته که رسید قریب چهار دره مار از زمین او برآورد و همین آئین ثابت مار از زمین او برآورد و مار را بار از زمین برآورد آن مار با یکدیگر جنگ نمودند و با هم چسبیدند و دیگر آئینه برآوردند و یک گل در دست گرفتند آن گل در آئینه برآورد رنگ دیگر سفید نمود و دیگر در ستربان خالی برآوردند و همس مشاهده کرد که ستربانها صلیبت بعد یک کثرت ستربانها برآورد یکس پر از عسل و دیگر کس پر از شکر و همچنان از سر کسک شیره خنی دیگر و آن شیره نینهار اهل مجلس خوردند لاجرا ساعنیک با نمرتیا نهادند و هر مغالی نبوی بود که گویا کس آنها را پاک ساخته و دیگر کلیات ساخته ازش آورده و دیگر کس که از شسته چون برآوردند و دیوان حافظ برآمد آنرا چون کمبکس کردند دیوان سلمان ساویج برآمد باز چون در کسب نمودند دیوان الفوسه برآمد همچنان چند مرتبه کتاب را در کسب کردند و هر مرتبه دیوان دیگر برآوردند و دیگر زنجیر بقدر آنچه در آورده بود انداختند آن زنجیر در هوا راست ایستاد که گویا زنجیر بجائی نیندشت و سنگ او در زمان سنگ بجز گرفته بالا رفت تا پدید گردید همچنین پلنگ و شیر و شصه جانوران دیگر زنجیر را گرفته بالا رفتند و نا پدید شدند بعد آن زنجیر را نیز برآوردند و در کسب کردند از آن سنگ و جانوران انرکس ظاهر گشت که گماز قند و چشند دیگر لنگری آوردند برآوردیمون و گوشت لذیذ بود باز سه پوش بر سر لنگری گذاشتند چون بر سر شند لنگری برآوردیمون بر کشش و با دام و قیم بود باز سه پوش بر آن نهادند این مرتبه برآوردند که با جید بود همچنین چند مرتبه برآوردند که از شسته برآوردند و درین تازه نظر س آید کی از آنها انگشتر با نقره آوردند و انگشتر کوچک خود کرد باز از انگشتر کوچک برآوردند و انگشتر دیگر کرد اما اگر دید با انگشتر دیگر انداخته لیکن فرموده گشت و دیگر بیاض نام از کاغذ سفید حاضر کردند و بهت پادشاه او دیدند که از کاغذ سفید سادو بنظر در نیامد و لیکن آن که باز دید اول درق سرخ افشان و لوح پر کایران ساخته نمودار انگشتر ورق و دیگر باز کردند رنگ کاغذ افشان کرده در صفحه صورت مردوزن برابر هم کشیده بودند بسیار پاکیزه ورق و دیگر باز کردند رنگ زرد در کمال هموار افشان کرده نمونه شیر و کاغذ بنظر آمد و ورق دیگر که باز کردند رنگ سبز افشان کرده نمونه باغ و درختان سرد بسیار و گلها می بینا رنگش و عمارت در میان باغ بود ورق دیگر که برآوردند رنگ کاغذ سفید و مجلس زر سفید بودند که دوسر دار با یکدیگر درخت و جدول هملا در هر ورستی که باز میکردند رنگ کاغذ غیر مکرر و صورت نو و مجلس تازه بنظر آمد القاصه دور فرود شب باز نگران مگر فواد، کاران سحر کردار افسا طاسیرای خاطر پادشاه بودند پنجاه هزار روپیه و خلع فاخره مرحمت گردید و همچنین نیا شرا در هر دو

دو گیشا نزد او امر الفها نمودند بجهت قریب و دیک او پس بیا بنام رسید این احوال را جانگیر خود بهم در کتاب جهانگیر نامه که نقل اولی است
خود گناشته مفصل فرمود ساخته فقیر از کتابی که مستنسخ نموده در آنجا چنین نوشته اند اگر چه معقول نیست و اعمده عملی را اولی است

ذکر در بیان تخییر کاکلوه که مقدم فتح کوستان پنجاب است

در اوایل سال سیزدهم جلوس شیخ فرید مرتضی خان سیر سخته بانگر گران بر تری تخییر قلعہ کاکلوه متعین شد در اجلاس سیر راجه با سوک لوبه
فوت پدرش منصب دو هزار سیصد از گشته بود همراہ سیر سخته تعینات کردید راجه سو جمل تعینات ناما سازے وقتند بر و آرد آمدہ
با شیخ طریق مخالفت و منازعت پیمود و شیخ صورت حال او را بد گاہ گناشت و راجه بخدمت شانشزادہ خرم تلجی گشته سو مزار
شیخ نسبت بحال خود معروض داشت متفران انجال مرتضی خان لقصنا آئی فوت نمود و راجه سو جمل حضور طلب شد و هم
شانشزادہ بہبود کن حضرت یافت و ہم گاہ موتوف ماند با یاران کہ مالک دکن مفتوح گشت و شانشزادہ از ان طرف معاودت
فرمود راجه سو جمل بوسائل امر بخدمت شانشزادہ فرستادند تخییر قلعہ کاکلوه کردید شانشزادہ از پادشاہ اذن گرفته انگر گران سیر کردے
راجه سو جمل تعین فرمود و محمد تقی شیخ سیر کراخو در این سیر راہ او کرد و بعد رسیدن در کوستان راجه را با محمد تقی تخییر صحبت دوزخ
چون این مہتی بیعت شانشزادہ رسید محمد تقی شیخ را طلب گشته عرض آن راجه بکرا جیت بر زمین را کہ یک از عمدہ ہاسے سرکار
شانشزادہ و دلدار بے ہمتا بود و مردم بیکر تعین فرمود از ظلمیدن محمد تقی متعین شدن راجه بکرا جیت راجه سو جمل حضرت را
دائستہ بصراحت یعنی در زید و بانگشا زادہ خنک کردہ سید صفی با رہبر را کہ از عمدہ با بود مع جدیدے از برادر انش بکشت
دست تعدی در آزر کردہ بر گنہ ہاسے دین کوہ و محالاست خالص شریف کہ در بر گنہ بیالہ و کلانرست عارت کرد دہمین انما چون
راجہ بکرا جیت نزد یک رسید راجہ سو جمل تاب نیامد و تخلص گشت و بانگ زد و خود قلعہ سیر مفتوح شد راجہ سو جمل را ہزار
گرفتہ خود را در شتاب جبال دگر کو ہاسے دشوار گذار گشت بجلت سنگ بر آرد خود راجہ سو جمل منصب چہار صد تعینات بنگال بود
چون راجہ سو جمل مصدقین حرکت کردید مطابق تخییر راجہ بکرا جیت شانشزادہ در خدمت پادشاہ التماس کردہ بجلت سنگ
را از بنگال طلبید پشت و بعد از آمدن او را بمنصب سیر اسے ذات و با قصد سوار و خطاب راجے سرفراز فرمود و ملک
سور و شے حضرت نمود و بموجب کہ پادشاہ در دستہ کہ سکون راجہ سو جمل است شہرے موسوم ہنر پور نیام نور جان بیکر آباد
گشت و راجہ بجلت سنگ ہم تخییر کاکلوه بر فاقہ راجہ بکرا جیت متعین شد کاکلوه قلعہ ایست قدیم بہمت شانسے لاہور
در بیان کہ بہت مان بسمیت و سہ برج و صفت در واژہ دارد درون آن یک کردہ و پانزدہ طناب طلست و دو کردہ و دو طناب
ارتفاع بیکصد و چہار صد عرض و دو عرض یعنی تالاب کلان درون اوست تاریخ اساس آن قلعہ چلین بنید اند و در شیخ
ہم نہ نوشتہ اند بچہ یکے از فرمان روا یان دہلی تا بعد کہ پادشاہ باوصت یور شہاسے متواتر مفتوح کردہ و القصد راجہ را
مکامہ نمودہ راہ رسید غلہ و جمیع با یختاج سد سد ساخت و مشیت ایرو سہم تخییرش رفتہ بود ذخائر قلعہ باخر رسیدند
کہ مانند ران کرم افتادہ از گرفت قلعہ شہان چہار ماہ غلٹ آخشک جوشانندہ خود رند چون نہایت عسرت رسو نمود کار
بہلاکت کشید بناچار راجہ ملوک خندانان خواستہ تقابل قلعہ پیش راجہ بکرا جیت فرستاد و بواسطہ راجہ بجلت سنگ
عبادت محمد و پیمانہ اندہ ملازمت کرد و غرہ ہجوم سنہ پانزدہم جلوس مطابق سنہ یکنزار دستہ دیک ہجرے روز شنبہ
و بعد سلطنت جهانگیر مفتوح گشت و راجہ بکرا جیت سور و اقسام غنایات پادشاہے کردید

ذکر در بیان حضرت مرگب والا بعد سیر کاکلوه بکثیر دلبیر

جاکیر پادشاه از دار الخلافه اکبر ابا و نهضت نموده چون متصل بموضع کوماره رسید اختتام الدوله بمرحمت حق میومست و قریب بموضع مذکور برب دریا سے پیاہ مرفون گردید و عمارت عالی بر سر منار کشن تعمیر یافت و محال جاگیر و اسباب مارت و کاما نقد و جنس آن مغفور بدختر انور جهان بکرم حمت گشت و پادشاه از انجام متوجه پیشتر شد چون راه کسار و کوه پواسے و شکار گاہ بودار دوسے بزرگ را در نو احواسے سینه گدہ امشته تا جمعی از مخصوصان و اہل خیانت متوجه کسار کا گڑھ گشت و از سیمہ بچھا نسرل ساحل دریا لنگا م ضرب خیام والا گشت را چہ سینیہ کہ مہیت پوچھ کر سبے کا گڑھ واقعت در کومہ تان عمدہ ترین زنداران است و کاسے لفرمان روا می روی بنایش بناورده برادر خود را با بنایش الاٹ حضور پادشاه فرستاد بکلمہ پادشاه بر فراز قلعه کا گڑھ تشریف برده تا شام فرمود و بانگ نماز و شرائط اسلام بتقدیم رسید و حکم شد کہ مسجدی عالی تعمیر نمایند مشاهده قلعه در بھون کہ پایان قلعه واقعت آمد و در زیر چتر کلا سے کہ برت بندے از زمان پانڈوان نشان سید ہند و معلومیت از رام فلز است و میگویند کہ چنان تعمیر کار رفتہ کران چتر خود بخود در اٹھ بر گرد سران بیکر جیان در حرکت و سرگردانت چتر سے خود از طلا استادہ کرد و خود در کسیر و شکاران زمین شغال دوشتمہ از انجا تماشای جوالا کھی توجہ نمود آن مکان نیست و از دہ کہ رو سے کا گڑھ زیر کوسے کلان کہ سر فلک کشیدہ دارد در آن مکان شبانہ روز از زمین در دیوار آتش خود بخود زبانہ زمین بعضی گمان کردند کہ در انجا کان گوگرد است و شعلہ ہاسے آتش انزان پادشاہ قلیل الادراک در تحقیق شستہ حکم کنیدن زمین نمود و اہما پائید چون بوسے گوگرد کشیدند و آتش قطع گشت از عجاب و کرامت نمود و جا بدر حجات کہ کنیدن منہدم شدہ بود تعمیر نمود و در اول بنیانت آرامت و در حواشے آن مکان عمارت و نشین درست کرد و کونید سلطان غیر و شازہ نیز در ایام سلطنت خویش تسخیر کا گڑھ متوجہ شدہ بود در جوالا کھی رفتہ زمین کا وید و پے نبر کہ چسپیت ہانا متصہ معادن لغت گوش این اہلمان ز سیدہ تا باندہ کہ این شعلہ با پیش او حکم بنتراسے دارد و معندا محل سنج و سفندہ کرامت بردم آسجا و ارباب عقول می شود بلکہ اگر شعلہ زند جامی عجیب حیرت است و لکن اندر بھد سے من یشاہ الی مرط اسقیمت خلاصہ پادشاہ از سیر و شکار آن سرزمین و تماشای آن امکانہ نبایت مسرور شدہ متوجہ کتیر گشت اگر چه در راه کتیرہ بسبب شیب و فرز را ہما صعوبتے شہید و شکار گدار جال و گریو با طبیعت آسایش طلبی و دشوار آمدن العبد نزول و کتیرہ و مشاہدہ بہار انجا کہ کوه و صحرا پر از شقائق و دریا ہوں سیر نظر جو سے ہاسے و بچو و آتش در جہنمہ ہاسے شیرین بود لغایت مخطوطہ شد در زمان بودن بان خطول بد بر زری سلطان علیع پسر شاہزادہ خرم در دولت خانہ باز سے طفلانہ میکرد و اتفاقاً باز سے کنان طرط و در بچو جانب دریا رفتہ بچو رسیدن سرنگون بزیافتا و قضا ایللا سے تکررہ در زری دیوار آمانادہ بودند و فرانسے متصل آن شستہ سر سلطان بپلاس رسید و با باری پش فرات خوردہ بر زمین افتاد بانکہ از بخت در عمدہ نیز یافتا و آسیبی بپیش نرسید پیش از ان چارہ ہا چونک سے محکم گفتہ بود کہ سلطان از جامی بلند جو با افتاد اما آسیبی با نخواہد رسید از ترقی اینصنفہ صدقات و خیرات لبیا بلعل آمد و چونک سے مورد آفرین گشتہ باضافہ واجب و انعام فخر از روی پادشاہ بعد سیر کتیرہ معاودت بندہ وستان فرمود چون از مرض ضیق النفس پادشاہ ظاہر گشت و رفتہ رفتہ با شستہ کہ سبب سہو کند وستان را با مزاج خود سازگا رسیدا نت نیابران از ستانہ نازد ہم جلوس ہر سال اوائل ہمار بکشمیر فرست و در ایام زمستان معاودت بندہ وستان میکرد +

ذکر در بیان لفظی شاهزادہ شاه جهان

ماجرای احوال شاهزادہ خرم لقب پادشاہ جهان برین مخط است کہ در سال دوم جلوس جهان گیر پادشاہ بتعصب بہشت بہر است

و چهار هزار سوار سر فرار گشت بعد از آن که در سال هشتم صید میرزا ابوجسن مغلوب با صفت خان بسراختاد و الدوله در عقد کاش شاه بنزاده درآمد
و به شکار محل مغلوب گشت بمنصب ده هزاره ذات و شش هزار سوار ترست نمود پس از چندگاه منصب پانزده هزاره ذات و هشت هزار
سوار عطا گردید و بهرگاه فتح تمام ولایت را نامنوده پسرش را بمحضن آورد و منصب سبت هزاره ذات و ده هزار سوار و شاه خرم خطا سپه
یافت پس از آن که بهرم دکن متعین شد جناب شاه جهان و منصب سه هزاره و سبت هزار سوار یافته محبوسه در عیالیات پدید آورد و چون
پس از غلط بادشاه و هم نابر رضامندی برادر خود آصف خان که شاه جهان داماد او بود دراز و یاد مارج شاه جهان سے که شید بعد از آن که
صید نور جهان میگردد از منصب شیر افغان خان بود در حال که از دواج سلطان شهباز میرا در زاده جهان گیر سپه شائبه در و انبیا و در آن جوانان
که جمیع مام سلطنت اقبضه اختیار او بود و جانب دار داماد خود سلطان شهباز پیش نهاد و خاطر ساخت شاه بنزاده شاه جهان بعد از آنکه
از هم دکن معاهدت نموده ماندون رسید با عماد و اوضاع سالقه پرگنه مهول و پور سکا گریه خود خواسته گشته خود متعین کرد و اتفاقاً پیش از
رسیدن عرض داشت شاه جهان نوجوان میگردد آن پرگنه را بجای سلطان شهباز نتخواه کرده شریف الملک گذاشته سلطان شهباز را بر آن
پرگنه متعین نموده بود هر دو گماشته در آن پرگنه را باید کرد و آویختند و شریف الملک بزخم تیر از یک چشم گشت بدین جهت طرف آسوبی
در سر سلطانی برخواست و دختر لبنا و پاس عظیم گردید شاه بنزاده عرض داشت متعین خود و نیاز محضن رسال و شسته افضل خان دیوان
خود را فرستاد که هر چه غماز شورش فرود نماند اندیش آن بخواسته که رفع فضا و گرد و دگر در آنچه شورش افزاید پیش نهاد جهت خست
خاطر میگردد از برادر سے شغل آصف خان بانام آنکه جانب دار شاه جهان است بر گردانیدند و برین مرافعت آوردند که مهابت خان
را که با صفت خان دشمن و از شاه جهان نیز احراق دارد از کابل طلبیده شاه بنزاده و آصف خان را بدست او دلیل باید کرد و اینند باین
تسید مهابت خان را محضن طلبیدند و منشا شرم مطامع درین خصوص نیام او صدور یافت او هر بار عذر سے محروم گشته محضن بنام
و آخر سرچ کاشاکت که تا آصف خان و حضور است آمدن من نمی تواندش را گرسه اوقع بر آمدن حسن شاه جهان منظور است آصف خان
بسیار جنگا لفرستیدند نامن حضور رسیده بتقدیم حکم بادشاهت پر دازم بادشاه بطریق عرض داشت مهابت خان آصف خان را
به بماند آوردن خزانة لطیف اکبر آباد متعین نمود و اما انقدر سپه مهابت خان را بمنصب سه هزاره ذات و دو هزار سوار سر فرماز
فرمود و فرمان فرستاد که او را نیابت در کابل گذاشته خود منوجه آستانه بوس گرد و بعد این فرمان مهابت خان از کابل در حضور رسیده
بر محال جاگیرت شاه جهان از میان و آداب و غیره تغییر گشته بجای سلطان شهباز نتخواه گردید شاه جهان با استماع چنین اخبار
از ماندون عازم حضور پدید گشت و پادشاه بجز اطلاع این غزیت از لاهور با کبر آباد نهضت فرمود و از فتنه ساز سے کوبه اندیش
و اغوی نوجوان بگریه وین کبر سن و ضعف بیمار سے با چنان فرزندان اقبال مند خود که غیر از طاعت و فرمان بردار امر سے دیگر
در خاطر انداشت بر سر ستیزه آمد درین حال اکثر امر سے حضور بانام ارسال سبل و در اسل بطرف شاه جهان ناخوش شدند و بعضی
و جاگیر مهابت گشته درین مهم مهابتجان مدارا لهام بود و بعضی نهضت از لاهور اخراج قاهره بر سر شاه جهان متعین گردید و شاه جهان
بعد رسیدن دراکر آباد از استماع خبر آمد پادشاه بکولک میوات شتافت و از آنجا پسر خانمان در راه بکرا حیت و دیگر امر سے خود
روبر و کافون بادشاهت سے که بر متعین شده بود فرستاده خود نیز مستعد شده عا کر طرفین باجمه آویختند و هنگامه جدال و قتال گرم گردید
انگشت شاه بنزاده غالب آمده صورت ظفر روی نموده بود اتفاقاً در عرض کار زار بنده و فتنه سیم جان افتاده و منبوق تیر بنده و نیتیه
آتش ز فرود دست داشت راه بکرا حیت که جنگ مردانه کرده در پاره بر شکار بادشاهت سے حمل آورد و پوزن یک بان سبزه
نیم جان رسید متضاد قبیل بریندوق رسید و تیر آن از سینه راه بکرا حیت گذر گشته او را از جان گذرانید و بجز بلاکت او لشکر جان

را اول از دست رفت و شکست بر لشکر شاهزاده افتاد و شاه جهان پیشانیه این حال با بی نهایت افشردن محض جاهالت و سفاهت تمام کرده بناچار سے از میدان غفلت عثمان نمود و بجانب ماندن روان گردید و پادشاه با استماع این فتح متوجه امپیر شده سلطان پرویز نیکو درین نبرد یکی از شنبه در حضور رسید و بود با مهابت جان و راجه نرسنگه دیو نندیدله و راجه گنج سنگه را شهور و راجه جی سنگه که گاه بود دیگر امر که گلی چهل هزار سوار و فوج بود بر شکر جهان تعیین فرمود و اما لقی شاهزاده پرویز و مدار این مهم بر مهابت جان مقرر گشت چون انواج با دشا سے نزدیک بقعه ماندن رسید شاه جهان ستم خان را با انواج خویش بمقام بلذ مخالفان فرستاد و ستم خان طریق بیوفایه سموده خود را بمهابت خان رسانید از این معنی تو زک جمعیت شاه جهان زیاده تر بر سر آمد و ماندن در ماندن و صلاح ندیده از آب نرید که گذشته با سیر رسید در آن وقت خانم خانان که همراه شاه جهان بود ظاهر گشت که مهابت خان مکاتب سے نویسد و اراده رفتن دارد او را با دار ایشان پیشش فیکه در و در اسیر بعضی حرم و اسباب زیاد گشته به بر آن بود که خانم خانان که نظر ندیده بود به بهانه صلاح و آسختنی او شاه جهان خصمت گرفته به مهابت خان پیوست و نیز اکثر مردم جلالی گردیدند بحسب نبرد شاه جهان در عین شدت باران از بریا بنور روانه شده بر آه گولگنده و نیندر پمچله بنین لطیف او ژایه و جنگ راه سے گردید چند منزل که در حد و گولگنده میرفت قطب الملک والی آن ولایت از راه مرده سے پیشکش نقد و صحن نقد و میوه فرستاد و سلطان پرویز چند منزل تعاقب نموده به بریا بنور برگشت چون خبر رفتن شاه جهان لطیف جنگا لایه پادشاه رسید شاهزاده سلطان پرویز و مهابت خان را حکم رفت که با جمعیت خود بطرف پشه پرویز و سدر راه شاه جهان شوند و خانم خانان را با کیه آید مقرر نموده خود بدولت متوجه گشتند و شاه جهان بعد رسیدن در او ژایه و آخوند بانگ جنگ او اول طبعه بر و ان گرفت بعد آن قلعه ننگه را محاصره نموده جنگ بسیار کرد و ابراهیم خان صوبه دار و عابد خان دیوان و دیگر نیند با سے پادشاه شسته شدند شاه جهان آن قلعه را گشته و متوجه ژایه گردید و چهل لک روپی نقد سوک آفتمه و فیصل و دیگر اجناس از اسوا ل ابراهیم خان انبسطه در آمد و همه جمعیتان برادرزاده ابراهیم خان که در ژایه بود بیچاره شده بملامت شاه جهان رسید تا این مدت در ایشان سپهر خانمان در قید بود و دیوال شاه جهان او را سوگند داده از قید خلاص کرد و صوبه دار جنگا لایه و مرحمت نموده خود به پشه رسید و از انجامه عبدالقادر خان را با او آورد و با یان را با او رخصت کرد و عبدالقادر خان نیز و شمشیر و قوت مردانگه الی آید را تصرف شد چون رسیدن ان جنگا لایه که نوزده ماه شاه جهان آورده بودند بعد رسیدن در ششم نوزده گنجینه رفتند شاه جهان در جنگل حصص از گل ساخته استحکام داد و همین آنجا شاهزاده پرویز و مهابت خان را بالشکر لایه آورد رسیدند و بدفعات جنگ سوک داد و راجه مجیم لایه را نگران که سردار لشکر شاه جهان بود در معرکه گشته شد ازین جهت همزیمت در لشکر شاه جهان افتاد و غیر از تورجیان و علیخان پیش نامه پادشاه جهان بقتضای شجاعت ذاتی دل بر مرگ نماده اسپ بر انگشت اسپ سوار گویان زخمی گشت عبدالقادر خان جلو گرفته شاه جهان را از سر که بر آورد و از ان اسپ فرود آورد و در بر اسپ خود سوار کرده بجانب پشه بر دوچون انواج پادشاهی نزدیک پشه رسید شاه جهان بودن در آن دیار صلاح ندیده در آگه نگر آمد چون در آن سال که نوزدهم از جلوس پادشاه بود سلطان مراد بخش قدم در عالم آورد نهاد او را با والده او در ریتهاس گذر گشته متوجه پیشتر شد و در ایشان سپهر خانم خانان را که سوگند داده از قید خلاص بصوبه دار جنگا لایه اختصاص داده بود سر چند طلب داشت مندر با و میان آورده نیامد زن و پسر او را که بطریق ریغال با خود داشته بود بسبب فور این عذر زلفش را در قلع ریتهاس فرستاد و لایه جوان او را قبیل سانیو بسبب غلبه لشکر پادشاهی بودن در ولایت جنگا لایه وقت ندانسته بر اسپکه آمده بود از جنگا لایه برگشت و در انجا بی هم چون شاه جهان سلطان مراد بخش

مع والده اش چمنوش شاه جهان سید چون سیدین شاه جهان از بنگاله در کس بمردن و پادشاه گشت حکم فرستاد که شاهزاده پرویز و مهابت خان
 با لشکر باری بیغ شورش شاه جهان بازگردند و در کس بمردن و پادشاه گشت حکم فرستاد که شاهزاده پرویز و مهابت خان را از بنگاله در کس بمردن و پادشاه گشت حکم فرستاد که
 بر یک کج نقل سید و خان خانان خود مقید گردید شاهزاده پرویز در مهابت خان قطع مرهل نموده هرگاه در راه رسیدند شاه جهان سیدین افواج قاهره بودی در
 دکن مناسبت ندیده با جمیر رفت و در آنجا هم توقف ناکرده از راه حبلیس میر بصوب شمشه آمد تصدیر ایران کرد و بر سلسله پسر و سلطان
 داراشکو و سلطان شجاع و سلطان اوزنگ زیب را بدرگاه پذیر فرستاد چون در مشهد شرف الملک کور شاهزاده شهریار قیام
 داشت با سلسله خبر آمدن شاه جهان جمعیت فراهم آورده توب و تفنگ بر قلعه نصب کرد و تهنیت گردید شاهزاده به و در قلعه منزل نموده
 چند روز جنگ پرداخت و چند ساعه از مردان کارسے بجار آمدند چون کارسے از پیش زلفت بجای طرش گذشت که تسخیر شمشه برد
 سوگند مار و درو بخان فائده در آن زمینبردن ایشان رسید که شاهزاده پرویز در دکن مرد مهابت خان بحضور زلفت فقط شاه جهان
 بود که در کس قیام دارد و بعد ازین آگاهی دکن را خالی دانسته بجای طرا آورد که میش از آنکه مهابت خان با هم ای متعین شود از راه ولایت
 مهارا و کجرات متوجه دکن بایستد و بعد بصمیم این اراده قطع مرصل نموده در ناسک تربک از مضافات احمد نگر که بنگاه خویش در آنجا
 گذارشته بود منزل فرمود در در حلا قامت نمود در آنجا بوده قاصدا خراج خان چمنان کورسے از دکن گردید

ذکر رسیدن مهابت خان و حضور در مشهد که گشتی کردیدن و اصف خان مقید از دکن

چون ارادت الهی بران شد که چشم زحمه پادشاه برسد امر که اصلاح دور و رفاقت اقرب بود و بشفه مهور رسید یعنی مهابت خان
 که مصد چنین خدمات نمایان و تروادات نمایان شده بود و بموجب التماس نور جهان میگردد اصف خان بی موجب مورد خطاب
 گشت و فدائی خان از حضور ما مور گردید که مهابت خان را از شاهزاده پرویز جدا کرده بطرف بنگاله روانه سازد و اگر مهابت خان
 بر فتن بنگاله را شسته نباشد جریده و بجنوب آید و حکم شد که خان چمنان کور از بنگاله آمده بجای مهابت خان اما این شاهزاده باشند
 و نیز حکم شد که زلفی مطلبه بر سر کار بر زنده مهابت خان طلب است آزار مع بملینکه در حال جاگیر امر از بروز و قلعه سے شمعیت
 شده و کلاسے آنها در حضور پستخانه اندر دو هم قیامان ناسے که از بنگاله روان حد و بدست آورده از زبان خواست نماند و حضور
 عذر دیوان پسندی داشته باشد بجنهور رسیده خاطر نشان دیوانیان نمایان چنانچه فدائی خان از حضور دستوری یافته در راه
 رسیده و حکام غایب رسانید مهابت خان از شاهزاده پرویز حضرت گشته عازم حضور گردید و خان چمنان کور از کجرات بختیت
 شاهزاده پرویز رسید مهابت خان بعد قطع منازل در ایامیکه پادشاه بربل دریا میبست متوجه سیر و فشار کابل بود و نزدیک
 اردوی محلی منزل نمود مهابت خان چون می دانست که طلب او تحریک اصف خان و اراده او آنست که بصورت این را
 ذلیل گرداند و قبل از ورود او بر خود وارد خواهد عمر نقشندی که داماد مهابت خان بود پادشاه حسب التماس اصف خان نیز
 تازیانه ناسے شد بد کشیده و سر برهنه دست برگردان بسته بیله آبرو گردانید و آنچه مهابت خان با و داده بزیارت نموده بود
 و محمد حسن برادر زن مهابت خان که کورسے برگزیده بیاله بود مقید گردیده زرباسے خطیر ازو هم بزیارت شد مهابت خان بیستگاه
 این حالات نیار حفظ آبروی خود بچهار سوار هزاره کس از قوم راجپوت و غیره همراه آورده بود تا اگر کار بیله آبروی او کند جان خود
 بردارنگ در باز رسیدن آن او با بی صورت مردم با هم که سخنها داشتند پادشاه از خود بخیر بمانا مل مجور در و اور استیجاب
 فرموده پینام فرستاد که با مطالبات پادشاه بیست دیوان اعطالشان کند و رعیان خود را خوشنود کند و اندر دیوان بنگاله
 حضور رسد تا باریاب کوشش ننخواهد شده اصف خان ناب فر ما غرور را شعور و در افتاده با وجود احوالات عداوت با چنین

بادشاہ نذر اربان شاہ جهان از شصت کوچ کرده بعرف دکن معاودت نموده بود چنانچه سابقاً مذکور شد و مہابت خان احد رسیدن در شصت بدین حکم بادشاہ رو بہ بندوستان آورد و آمار سنیے ازو بلکہ یورپوست بادشاہ فوسبے بر سر او ستین نمود و خاننمان عبدالمجید کو کہ از دست مہابت خان زخمہای کار کے بر جگر داشت بالحق و افتراج ہم او بر زخم و گرفتہ رخصت شد و مجال جاگیر مہابت خان و صوبہ دار اکبر امیر نجاتخان مرحت گشت خاننمان لہو قطع مراحل در امیر رسید و مہابت خان کہ بعد دعا و از رخصتہ سمیت امیر رسیدہ و تمام جنگ نیامورده در شغاب جبال ملک رانا راجاست و زرد فاختانان در ان سمت در سنہ سمیت و یکم جلوس عمر بہتاد و دو سالگی بچوار رحمت این دو سے پیوست و مہابت خان از انجا عرض نیاز مشہر عمیدت و اہلاص مشہرت شاہ جهان ارسال داشت و چوبہ مشہور سے کہ در جواب متعین طلب اوصاف در گشت بجناب استعجال در جویر رسید و بلا زمت شاہ جهان شرف گشتہ سورہ افواج مطلق گردید این خمی بعرض بادشاہ رسید خاننمان کو دو خطاب پہ سالار و صوبہ دار دکن سر فرزای یافت و بعد از او بادشاہ نذر اربان جہان محاربتہ مجادلہ ماند

در بیان رحلت جہانگیر بادشاہ بعالم اقبال

در سال سمیت دووم جلوس جہانگیر بادشاہ مطابق عادات متوجہ کثیر شد و بعد از رسیدن آنجا میاری عینین کہ لازم داشت مستیلا یافت و صنعت و نواتو ملی روز بروز زیادہ شد در او اہل رستان رایت مراجعت برافراشتہ چون در منزل ہیرم کلہنشاہ شکارستان و زرد دران سہ زمین در تہ کہ ششمین جہت بندوق انداز سے ترتیب یافتہ مقرر بود کہ چون نیند اران ایوان را رازدہ بتیترہ کوہ بر آورد و منظر فراید بادشاہ خود مندر وق برو اندازد و ہمین کہ زخم باہو میر رسیدار کو کہ جدا شدہ معلق زمان بر زمین گشتہا درین روز یک از یاد ما سے آن مزبور ہم امورا رازدہ آورد و ہو بر پراچہ سنگ لیتادہ آن خوب بنظر در سے آمد میادہ مذکور خوا کہ پیشتر آمدہ ہوا از ان مکان پیشتر اند بچو رسیدن در انجا پایش لغزید دست بہ تہ زد قضا را بو تہ کندہ شد و آن بیادہ مہل گرفتہ از ان کوہ عالی معلق زمان بر زمین افتاد و ہتخولش خرو شکست و اعضا لیش از گیم سینتہ سخن تسلیم کرد و مینادہ بہ این حال فرج بادشاہ نہایت ملول و خاطرش بسے مگر گردید ترک شکار کردہ بد و تھانہ آمد از ان ساعت فرار از آرام از خاطرش برخاست از سیریم کہ کوچ کردہ در شغاب و از انجا برا جو سے نزول واقع شد و از انجا دستو زعمو دیک بچہ روز ماندہ کوچ فرمود در انشای راہ پیادہ خواست ہمین کو برب گذاشت کو ارا نیفنا د آخر شب مال دگر گون گردید و ہمگام صبح نفسی چند سنجی کشیدہ وقت چاشت روز یک شنبہ سمیت و ہشتم صفر سنہ یکہزار و ست و شش ہجری مطابق با نزدیم ابان ماہ در عمر شصت و دو سالگی طار روح از ایشیان کالہ بخر سے برید و نو در جان بگیم خروش دل خراش و نالہ جان تراش بر آسمان سایند و گل خسارہ از انجا خروش خراشید و ہمای کو گوان چون مرغ نیم سبل بر فاق خون سے طیبیدہ سمیت بسینہ از نقاب سنگ سبز چہ طبا سنجہ برج گلگاہ نیز و سے اختیار سے خواند **نظم** درینا زین دل آزاری درینا چہ درینا زین جہ خوار سے درینا چہ نوا ہے جہا ش زنگ را بہ ملک جاودان با نیگی راہ نہال عربے برگ ہست بے او چہ حیات جاودان مرگت سے او چہ قانون و فانا نیگوشندہ کہ سن با شتم گیتی او بنا شدہ سخنے خوا ہم کو یک بوشنیم چہ جان را سے جمال او بیمنیم چہ آسانیش در ان مگر اماندہ کہ زنگ رخت سید و خار ماندہ و در چنین وقت ہر چند برادر خود آصف خان را ملحد داشت او عذر ہا در میان آوردہ نیاموش جہان گیر بادشاہ از انجا مصوب متصو و خان بلا جو رسید و برب دیک را و سے متصل شاہ درہ در باغ قاسم خان کو نور جان بگرہ افروز افزا سے آن باغ بود مدفون گردید و عمارات عالیہ بران تعمیر یافت این یک بیت آخر از قطعہ تاریخ رحلت او تراکشی گفتہ

تبارتہ تھار ساتھ مختار جلوس اقامت کزید و تباریح ہشتم جمادی الثانیہ روز دوشنبہ سال ہزار و ست و ہجرت چہرے کسرن اوہ سے
 و شش سال ششم ہجرت سال و دو ماہ قمر سے ہشت روز رسیدہ بود و دستقا الخلافۃ اکبر آیا و بخت فرماندہ سے سلطنت و خلافت لبراد
 جلوس نمود و حکیم رکنہ می سج تخلص تباریح جلوس چنین یافتہ شش ہر سال جلوس لگتھم در جان بادشاہان باشد و تباریح عبد المجید
 شاہناہم نویس او دوشنبہ بیست و پنجمین یافتہ عبد جلوس فرمان عاقلت عنوان بنام صفت خان برادر نور جان حکیم متغیر طلب
 او در حضور آوردن شاہنہر اہمازلہ جو کہ ہمراہ اردو کہ جاگیر سے بود خدا اصداریافت و در القاب خان مرقوم این فقرات مندرج
 گشت عند الخلافۃ ہمین الدولہ عوسہ و انا صفت خان و نیز در ان فرمانست سر دیائی لگور جلوس ہجرت مانوس پوشیدہ بودیم
 برای آن عند الخلافۃ فرستادیم و ہر چند کہ بان عمر عنایت فرمایم زیادہ ازان نگھائیش دار و بالغاغ منصب ہجرت ہزار سی ذات
 و سوار دو اسپ و سہ اسپ عنایت نمودیم و سوک آن بندر لہر سے بطریق انعام مرحمت فرمودیم و مہابت خان تخلص
 خانخانان سپہ سالار و منصب ہجرت ہزار سے ہجرت ہزار سوار و صوبہ و آراکچہر مقلعت خاصہ با چار قب طلالی و پنج و شش مرتبہ
 با علم و تقارہ و تو مان طلوع و دیگر عنایت سرفراز سے یافت و خان بھمان لوہ سے با جو و تھرد و سرتانی لکھا منصب ہجرت ہزار
 و بیض عنایت و دیگر ہستال گشتہ تصویب و آراکچہر جمال ماند و برین نقطہ ہر سے ازار اہم القدر مرتب و اقتصاد نامی اصلاح وقت
 مورد الطاف و مراحم گردیدہ اول حکیمکہ اصداریافت منع مسجدہ بود فرمود کہ سرتاوار این تعلیم ذات محبوبہ و حقیقت مہابت خان
 بعرض رسانید لگرا گرجا سے مسجدہ زمین یوس قرار یا بدہشتہ اختیار خادم و محدود میماند مسجدہ ہم ہر طرف سے شود و مینس او پدید
 یافتہ متغیر شاہ کہ ہر دو دست را بر زمین گزاشتہ پشت دست را بر سندان و سادات و علما و مشائخ خود رویشان را منع این
 توابع نمودہ ہنگام ملاقات لبلام و زمان خصمت بفا تخر ما مور فرمود پس از چند سال زمین یوس ہم ممنوع شدہ تسلیم چہام
 بھمان قرار یافت ساتھی پیش از با مدو میدا گشتہ لکھ و طہارت او کھلوہ مفرضہ و توابع نمودہ اغلب اوقات با تو
 سے بود و در فن موسیقی نیز مہارت تمام داشت و با سماع آن راغب تھا و خان خواجہ سرتا صاحب تباریح خراہ العالم سے نگار کہ
 بعضی از صوفیہ در بزم اور حالت و بعد جان بحق تسلیم کردہ اند و تھدین سال اول جلوس نذر محمد خان برادر خرد امام سلطان و آرا
 توران ملت جاگیر کشیدہ و مہابت خان بدافقہ ماور شد و طالب کلچہ تباریح خصمت توج لشکر فتح یافتہ خان زمان
 سپہ مہابت خان منصب چہار سے سرفراز شد و نذر محمد خان قلعہ کابل را تا دو سہ ماہ محاصرہ نمود سیل مقصود بر گشت و تھما خان
 با سماع عود او در سر ہند توقف نمود و لشکر خان صوبہ دار کابل کہ پیش از مہابت خان خصمت شدہ بود انتظار مہابت خان کردہ
 داخل کابل گشت و حقیقت حال بعرض داشت ہر دو اکتشاف یافت چون ہر سے از سکنتہ کابل لیبیدہ و دو عساکر توران نقصانی بودہ
 بسیار کشیدہ بود و ننگ رو بہیہ از خانہ کابل تجویز قاسم شہر محمد را بدعا بارت زدگان حسب الحکم انعام شدہ انقسام یافت و تھر جب
 بہین ہمال شاہنہر و کان دلا گھر در انگوہ و شجاع و اورنگ زیب کہ پیش جاگیر سے بود ندمع ہمین الدولہ صفت خان و دیگر امر سے
 عظام و جو این و حشر و عبید و عزم از لاہور با گھر آبا در سجدہ اوراک دولت ملازمت نمودند سپہان را در اعوش عاقلت کشیدہ و تعبیل
 بیچین نامعیہ آنا نور لگین نمود بعد از ان سر ہمین الدولہ را کہ بر پا پا و شاگداشتہ بود بہر دو دست برو ہشتہ در اعوش عنایت گرفت
 و خلعت خاصہ با چار قب مرتب و پنج و شش مرتبہ با برادر لہر دو روز و علم و تقارہ و تو مان توغ و دو اسپ از طو لہر خاص یکے با زمین
 و دیگر یازین خان کا طلالی قبیل از خلعت خاصہ با ساز طلا و نوکیل مرحمت نمودہ و سر غرض را با جو اختیار رسانید و مرتبہ و کالہ متغیر
 فرمودہ ہر اورنگ کتر دھمتا ز محل صبیہ او زو ہر یادشاہ الدولہ شاہنہر و کان سے بود با التماس ممتاز محل بان عند السلطنت سپہ و در تھما

لمنعت عموست خواند و شالیستہ خان سین پیرا و مملکت فاخرہ و خضر و شمشیر مرصع و اضافہ ہزار و پانصد سو اور منصب چہتراری چہار ہزار سو اور
 و نیم و نفاہ و اسپ با زین طلا و فیصل امتیاز یافت و دو از وہم جب سہ ہزار و ست و ہفتم ہلاک جشن نوروز ترتیب یافت و دریا خان
 روپسیلہ کے بیٹے و خانی نمود و ہما بھجانا نو دوسے پوسیستہ بود و درین جشن بدنگاہ رسیدہ مورد عنقر کو دید و منصب چہار ہزار می یافت
 و میرزا ستم صفو سے از ہمار رسیدہ ہ شرف کوشش دریافت چون کہ سن اور در یافتہ بود و بنیاد یک ملک و بیست ہزار روپہ الیائے
 مایہ العینان خاطر یافت با نردہم ہا و رمضان مہابت خان بصوبہ دکن دکن و خاندیس بجا سے خان جہان مقرر شد و خلعت او
 خان زمان صوبہ دارالوہ با ستظام دکن مامور شدہ ہما بھجانا کو دکن صوبہ دار کا مالوہ یافت و درین سال ہجیرا سنگ پل را ہر سنگ پل
 بنیادہ قائل شیخ ابو فضل توبہ کر سخت و مہابت خان بہمنیہ اور انما زوگر دید و شاہ جہان لشکار باز سے و تاشا سے حصار گوالیار
 توجہ نمود و ہجیرا سنگ پل چون طاقت گریز و دستیز ز خود دید ہما بھابت خان نوشت کہ اگر عنقر تصدیقات سن شود ملا سے جرا کم سائقہ بعدق
 عقیدت سے تمام و حسب التماس مہابت خان تمام و بخشیدہ ہزار اشرفیہ و پانزدہ لک روپہ و چیل فیصل نظر مجریہ برا و مقرر شد
 روپسیلہ مہابت خان اور اک کوشش نمود و درین سال نظام الملک از محالات بالا گماٹ کا ہما بھجانا نو دوسے از کو تاہ بینی با واد
 بودست باز دہشتہ تمیزیہ مالک محمود سے گرا نیند و درین جشن نوروز سے یک کروڑ ہشتاد لک روپہ نقد و عنین چہار لک بیگیہ
 زمین و یک مدد و بیست موضع و دو بیست نقد و انعام شدہ

احوال سال دوم مطابق سنہ ہزار و سہی و سہشت سحر

جشن نوروز ترسے روز و شنبہ سلخ ربیع الاول کا آغاز سال سے و ہم از سین ہجرا بود و عمل آمد یکبار پٹلا و نقرہ و شش بار چہار
 پیکر با دشاہ سنجیدہ باریاب ہجیرا اتفاق شدہ بعد سے ماہ و ہفت و زور سر زمین گوالیار لشکارا بر وقتہ معاودت با کبر آمد و شد
 و ہما بھجانا نو دکن و در تاشا سے روان شدین از مالوہ زمین پوس رسیدہ بہمنیہ ہجیرا سنگ پل مامور شدہ بود و باز شرف کوشش اندر
 سوم جب این سال مہابت خان ایجاب صوبہ دار سے سر لنگشت و بیست چہارم رجب نوروز شد و جشن ان دستو راز
 یافت و سالیانہ ممتاز محل و لک روپہ مقرر گشت و بجرے کیلئے پٹنا و عباس کہ در زندگے خود برای تمینت فرستادہ بود و بعد از ان
 خلعت نمود اور اک محبت شاہ جہان کردہ بیست ہزار روپہ انعام یافت و اور ادخاں بہ تقییر مہابت خان صوبہ دار دکن یافتہ
 بنیادیت خلعت با چار قب طلا و زور و شمشیر مرصع و دو اسپ و فیصل با سار طلا و مٹلا سر افرا ز شد و از تعمیر او دیوانی کل با فضل خان
 شیراز سے کہ در ایام شاہرا سے دیوان بود و معوض گشت و تاریخ و زارتش ع شد فلطون وزیر اسکندر چہ گفتم اند مہدی را نام
 یہین الدولہ آصف خان و در برین راگہ و بیست ہندی بیگ شیندن یا میکہ دندودہ دیگر ہاں ورن و مضمون مضمون ساختہ
 ہر مہبت بیت را تیر تیب می خوانند ہمچون اور و ہما بھجانا نو دکن کہ ہموارہ از کردار کا ناشالیستہ سابق خود در تو ہم بود و انیشا سے
 باطل بر تو ہما سے خود افزودہ انزوا گرید با دشاہ اسلام خان را کہ از امر کمقدر و ہمتدار بود و زور ہما بھجانا فرستادہ ہستگشت
 حال نمود و ہما بھجانا بہمنی سے و اندیشہ مندی خود اظہار نمودہ معروفین و ہشت کا اگر رقم مانسے بنخط با دشاہ یافتہ و نوکر سے و
 انزوا اختیار و مجار با شرم رفع تو ہم سن مکن ہست با دشاہ از خوش نہا کا امان نامہ نقل خود در کمال عطف و شفقت کا شستہ با و سپہ و باز ہم
 آن اخلاک ستیمان بد گمان بودہ شیشہ سیرا جزا را کہ آبا درہ فرار و او با پیش گزنت لید خبر حاجہ ابوالحسن با خانزادہ و بچے
 از امر اتجاہک او مامور شدہ چند سے از انہما سلسل سید مطلق خان و خدمت پرست خان و پھلدار اس ظہیر ہم پر سیل تعیل تعیل تعیل
 خودہ و در حوالے دو ہلو پورا و رسیدہ ہر دار شدہ خدمت پرست خان بر فخر کار سے روانہ ملک رستگا ر سے شدہ و حسین

درآمد و ادیاسے دولت پادشاہیے درلقاب اور سے سپردہ بزرگ دیدند و اعظم خان در جائے برای آرام سپاہ اندکے آسودہ حقیقت حال بر پادشاہ کماشت و در جلد و کے آن اسپ و فیصل و ملت و شمشیر ارسال یافت چون خامنجان ارادہ دولت آباد و منو و اعظم خان از آنجا کجیدہ بسبب قحطی کہ در اطراف دولت آباد شنید رفتن بان طرف مصلحت نذید و بقصد استعمال بھول و مقربان بہ بار و رفت درین ایام ساہوچیہ ہوسلکہ کہ سرخیل سنوڈن نظام الملک بود بلشکر پادشاہی بیست و منصب پنہزار کے بلند پایہ گردید و دیگر اقارب او نیز فراخواریاقت منصبہا یافتند و سید مظفر خان باضافہ ہزار کے ذات بمنصب پنہزار کے سر فرزند سپر میر جاہ باضافہ مذکور چار ہزار کے شد قطبہ منصور گدہ بسبب باقر خان صوبہ دار و ذلیف توجیح گردید

احوال سال چهارم مطابق سنہ ہزار و چہل و چہم بھجری

چون بیٹو سے خامنجان بود کے ولایت نظام الملک لکھنؤ کو ب نواب گشت و داعیہ نظام الملک صورت نکر گرفت خان جهان را اعتماد بروستی نظام الملک نماند نیز سید کہ سہاد ابراہیم مصلحت حال خود با او عذر کے کند نہا برین روماہو ہنار و عیال خان بہادر کہ در بالاگماٹ بود تلقاب نمونہ و سید مظفر خان بارہ و چھبے دیگر باقرام ہم بود کے انحصار حضرت یافتہ باو ملحق شدند و در سر و پنہر رسیدہ آگہی یافتند کہ مقابہ ہزار انواسے شہر خجاہ خیل ہر کار خا لہ شہر ایفہ بردہ اند و خواجہ عبدالکامد کسپہ ہزار خان بہ نیات پیر در آنجا بود و محافظت شہر نمودہ سکنہ آنجا را از شر آتہا حر است کہ دو خامنجان از دست راست سر و ج ملک بود نیکو پورہ از کلا پے سر بر آورد و دیگر باجیت سپر بھار سنگی تباقت مخا ذیل درآمدہ خود را بدیار روہیلکہ کہ خند اول خامنجان بود رسا نید و دریا بے مخا با بر و تاخت و جنگ رستمانہ پیر اذتہ عملا ہا سے برد ز قعا کے او نیز سر ماختہ دیوانہ و راجہ کارزار گرام سختند و چہارہ افغان و دو صد بود نیکو درین معرکہ رھلگرا سے آن سر اشدند در اٹھان کے زد و خورد یافتند بدیار رسیدہ کارش انجام یافت و سپاہ بود نیکو در بارخان جهان دانستہ برد و جوم آوردند و خامنجان فرصت یافتہ جان خود باسے گریز بیرون برد و دیگر باجیت بود نیکو سخط جگر اچ و باضافہ ہزار کے ذات و ہزار سوار و دو ہزار سوار شد و از وقایع این سال فتح قلعہ ہارو بسبب اعظم خان و بدست آمدن قلعہ دار و اہل و عیال سمن عم ملک بدن حدہ مادر سے نظام الملک کہ در قلعہ بودند و اعظم خان در جلد و کے این خدمت باضافہ ہزار کے ذات و سوار شش ہزار کے شش ہزار سوار شد و دیگر ملازمان ان لشکر سے کچھ جز مرتبہ مشمول امر احم خسروا نے و قلعہ فتح آباد موسوم شد چون خان جهان از گشتہ شدن در بارہ فرار چوہ و اوکیا دولت آقا ہا در تلقاب او شدند روز سے دور تر رانڈہ صبح دیگر از ماندہ گے راہ دیر تر روانہ شدند و خمیان و سست قدماں را پیشتر روانہ گردانید سید مظفر بارہ از جمیع افواج ہر اول پیشتر خامنجان کو دے رسید او نیز با شش صد جوان جلاذت افغان عطف عنان نمودہ بمقابلہ پرداخت و جنگ نمود کہ کار نامہ رستم و افرا سیاب را با پیشتر ششست و شتو داد و اکثر زقعا او شربت مرگ چشیدند و بر سے مروجہ از معرکہ برآمدہ راہ بریدند از سرداران طرف فوج پادشاہ سے یکے خویش خان عالم دو سے در گامبیرہ را ایماں لیدنش و کوشش بسیار جانپا سے نمودند و صدہ ہزاران روہیلکہ کہ ماہہ مستظہار کو دے بود و دو پے خان جهان رسید ان نقد جان با اکثر فقدا ر باخت خان جهان بلحاظ این حال بازار روہرا ہنار و اکثر سفیان اومع زواید در را ماند درین فرامرز و عیویش لطیف کا لھذا اتفاق افتاد و حاکم آنجا نماز خان خیر یافتہ تباہ و ب ابر آمد و چا باز صفت آرا گشتہ محاربعی نمود و حسن خان سپریش گردنا گشت لہ ضرورت طلیل و ملکہ وغیرہ اسباب دولت و نشان گشت و شوکت بجایماندہ از معرکہ برآمدہ و تباہیت کردہ عنان کھار و بازار نگشیدہ شام بر تالابے منزل گردید با رفیقان خود گشت کہ اعمال غم

دو ماہ و عمر داشت و نوزده سال و یک ماہ و شش روز با کوسه مشکوی اقبال بود چارہ روزہ فرزند از ان موجود آمد ہشت پشوش
 و خترگر چه دختر میرزا مظفر حسین مفسوسے کہ بقید ماہے محل ہوسوم و دختر شہنواز خان اپرغا خانان عبدالرحیم ہرود و غلاما ذوق
 پادشاہ مرقوم نیز بود ناما و دراجا و در تقصاں کسے بنزلت ممتاز محل فرسید متروکات آن مرحوم را زند و جنس بیگ کہ ورور سپہ زیادہ
 بود نصف ہفت خانان او جان آرا بیگ کہ بر بیگ صاحب معروف بود محبت شد و نصبت در باتے اولاد انقام یافت و چارک کہ بر سپہ
 بر سالیانہ بیگ صاحب افزود و درینو لاجپن دزن قرسے انہما سے سال چیل و یکم و انتہا سے سال چیل دوم عمر پادشاہ تریب نیت +

احوال سال پنجم مطابق سنہ ہزار و چیل و یک ہجری

حسن دزن شمسے کہ در ہر سال ازین عمر دو بار سیدین سلاطین بزر و اجناس مطابق حساب شمسی و قرسے معمول بود تریب
 یافت و از عمر پادشاہ چیل سال بحساب شمسی انضایا یافتہ چیل و یکم شروع شد چون فتح خان پسر ملک عین و فرزند ان پنکیش توفیق
 نمود پادشاہ و زین خان را با دہ ہزار سوار تخی قلعہ دولت آباد ماورنودہ را ہی گردانید و کیل و بعد روانہ شدن فوج لبعرض رسانید
 کہ فتح خان پسر خود را با پنکیش بدرگاہ فرستادہ و درین نزدیکی میرسد بوزیرخان فرمان رفت کہ بہر جا رسیدہ ازجا بخارجرود
 و عبدالرسول پسر فتح خان پنکیش سیت بک روپہ آوردہ و بظفر گذرانید و ہم دین سال میں اللہ و کاصف خان پسر بہر سنے
 محمد عادل شاہ والی بجا بود با نوبت عظیم ماورنودہ کہ اگر عادل شاہ اطاعت نمودہ قلعہ بزندہ با خارج مقرر سے تسلیم نمایند
 گفتا ہمین قدر نودہ و معاودت کندہ الا انرا ہی الاق در کنار شش غمد و اعظم خان و سید مظفر خان جہان کوچ سنگ و خانترمان
 و عبدالغفار خان بباد مظفر جنگ و خواہد ایچس و غیر ہم از امر اکمہ بہر ہی آن امیر کہ بہترین شدہ و ازین تاریخ ہجرا و یک کہ
 پیش میں اللہ سے بود بر بیگ صاحب میں دختر پادشاہ مغموس شدہ و آصف خان لبطر بجا پو نصبت نمودہ تخت قلعہ
 با کلی را محاصرہ نمودہ و قرار یافت کہ در ظلمت شب پوش نمایا اہل حصار ترسیدہ اول شب در پر دہا تارسیکے از سپاہ انچہ بود
 رفت او بار بطرف کشید و سکنہ و رعایا ناچار بجا ماندند خان جان بر بہ سبقت گرفتہ خود را در قلعہ بخت و بعد فتح البان وان
 قلعہ تخت چو میں دیدہ بر رویے آن نشست قضا را زیر آن تخت حتما سے باروت بود و از آتش حرب و قتال نبوسے شرارے
 بان ہجرا رسید کہ سیر آتش در گرفت و بزور آنتا تخت چون ابر بر رویے آسمان بلند شد و ہنگام رحبت از ہوا بر ارض خبرا
 حفظا کسے میانت ان سید نمودہ تخت را بر خرمن گاہ سے افگند اگر چه دست و موسے وی سید سوخت اما جان سید
 خان جہان بحفظ نظر زمین و آسمان از ہلاک محروس و صون ماند و بعد از ان چون قلعہ بجا پو رسید عادل شہان بحال جنگ
 میدان در خود ندیدہ و محصن شدہ و کاسے برآمدہ جنگ ہم سے نمودند آخر الامر بلا سے غلاما قلعہ و لشکر الاکرت اما دولت شکر
 پادشاہ سے زیادہ تناز قلعہ بجا پو بریان بجان آمدہ خواہ ان مصالحہ گردیدند مصطفی خان مع خیریت خان جیسے از قلعہ نزول
 آمد و مقرر شد کہ عادل شاہ چیل لک روپہ انچہ اہر و مرصع آلات و فیل بدرگاہ فرستد و با از جا دہ فرمان بردار سے بیرون گذارد
 بعد از ان کہ محمد نامہ تو ہم گشت و ہر کامر عادل شاہ بایکے از لشکر بان پادشاہ سے قلعہ بردند احوال غلا سے لشکر دیا فتمہ عذر
 کردند و شخص رفتہ رفتہ ملت غدر خا ہر سافت آصف خان بیست ہدہ عسرت در احوال و دو اب و انسان ترک محاصرہ نمودہ و تا
 در خارج ہلا و جیا پور ہجرت و تعمیر نفا و لشکر ان را چنانچہ بایکے آمدہ زرمال سیا را بر بلدہ و قصد بلعہ ستر کامر در آمدہ شروع ہوسہ شکرال میں
 در گاہ ہدی و چون برسات نزدیک رسید میں اللہ و کاصف خان را زمین و اسف شتران محمول زور بود و ہر سہا تا قلعہ از رحمت
 سنا ندیسے و دو در رمضان این سال در یک پادشاہی از بریان ہونو صیدہ با کسر آباد و معاودت نمود و ملتقت پور خان و ہزار دکن پانچ ہجرت
 ہجرت

و اعظم خان از صوبہ دارمی دکن تغیر گردیدہ مہابیت خان بجای او مقرر شدہ و برین الدولہ آصفت خان حکم رفت کہ سع اعظم خان و دیگر امرائے پنجابی بھنورا آید و آصفت خان از دکن کرسیدہ بخروج ملازمت دریافت و حسبہ وقاص ایلیخ نذر محمد خان والی بلخ کبھی طور رسید و اسب و شتر و دیگر متاع بلخ کجا پانزہ ہزار روپیہ از ریش و ہشت از نظر گذرانید چون یک سال از انتقال ممتاز محل منقبتہ شاہ جلس عرض آراستہ یک لک روپیہ بصلحا و مخالفت صلحات داد و ہمدرین سال سید پروگلا بعد جنگ بسیار از قوم بنگس کیلئے و قمر و زریہ بودہ بردست فاسم خان صوبہ دار بنگالہ متفرغ گردید و چار ہزار و چار صد کس از ان قوم زن و مرد بقید آمدند و دیوالا بخش وزن قمر کے انجام سال چہل و دوم و آغاز سال چہل و سوم ترتیب یافت و قلعه کالندہ دکن مفتوح شد و چون فاسم خان بعد از ان فتح ہست ہستی بہت اعظم خان بجای او صوبہ دار بنگالہ مقرر شدہ و حاجے محمد جان قدس سے تخلص از وطن خود کہ مشہد مقدس بود رسیدہ بلا ترست مستعد شدہ و قصدیہ کرد کہ در مع پادشاہ گفتہ بود در حضور خواندہ بقیامت خلعت و انعام دو ہزار روپیہ کامیاب گشت و بہین سال روزی در مجلس پادشاہ مذکور سکندر رشیدیہن الدولہ گفت تا امروز کسے بر عثمان اسکندر انگشت اعتراض نہادہ پادشاہ گفت اگر نبوت اپوتوت پیوستہ حاجی حرف زدن نیست والا ما از برو و اعتراض بہت اول آئندہ چنین پادشاہ خردمند مقتدر را لبفارت برہنشاہ مرفق چہ مناسبت بود و دوم در حاج رسول دارا پدرا مرغ خواندن چنانچہ شیخ نظام سے بان اشہار نمودہ مصرع شد ان مرغ کو بصدیہ زرین ناماد چہ چہ معنی دار و دو کجا لائق شان سلطین تواند بود *

احوال سال ششم مطابق سنہ ہزار و چہل و دو ہجری

قلوگما ناگھیر سے سن نواع صوبہ مالوہ بحسن سے لغیر کے خان دین سال مفتوح شدہ و جشن وزن شمسی انہما سے سال چہل و یکم و ابتدا سے چہل و دوم ترتیب یافت و درین بہال شاد سے از دواج شاہزادہ داراشکوہ بانادرہ بانو بیگم نیت بہان بانو بیگم دختر سلطان مراد زوجہ سلطان پرویز بود و منعقد شد و میرزا ابوالطالب کلیم تارخیش چنین یافتہ مصرع قرآن کردہ سعیدین برج جلال * و درین شین سور سے دو لک روپیہ خرج شد شش لک از سر کار خالصہ شریفہ و شانزادہ لک روپیہ از سر کار سیکل صاحبہ خسر خان پادشاہ و وہ لک روپیہ از سر کار شاہزادہ داراشکوہ و مادر عروس دو لک روپیہ از نقد و حبس ساچی فرستادہ پنج لک روپیہ کاہن مقرر شدہ و بعد بہیت و دور و زکد خدائی شاہزادہ شجاع با صیدہ مر ضیہ شرف و دو دانہ نجات میرزا شرم صفو کے انعقاد یافتہ و تارخیش چنین گفتہ اند مصرع مہدی بلیس لب نزل جمشید آید چہ یک لک و شصت ہزار روپیہ برہم ساچی فرستادند و وہ لک روپیہ را چو آہ نیمہ دوم مع آلات و طلا آلات و لغزہ آلات و غیرہ با بایر بیگ صاحب و سر کار سستی خانم نینزل شاہزادہ رسید و چار لک روپیہ کاہن قرار یافت و ہمدرین سال ہفتاد و شش تاجانہ در بنارس منہدم گردانیدند و بعد آمدن ایلیخ نذر محمد خان والی بلخ ہمدرین سال تربیت خان با تحالف سہندوستان کہ در قیمت یک لک روپیہ از ریش و ہشت لبفارت بلخ روانہ شدہ و ہمدرین سال بعد از جنگ و جدال طول حاضرہ متبادر صائبہ تزدات شالیستہ مہابیت خان و لپرش خان زمان و نصیر بخان فتح خان کے ملک تیر چھتہ سب سالار دکن امان خواستہ از قلعہ دولت آباد برآمد و مقالید قلعہ با و کیا دولت شاہ جہانی سپرد و خانخانان جمعہ را بنگا سبھا ملک نظام الملک فتح خان کہ از صغرسن ہتیار نیک و بدندہر شندہر گناشت چون ہر دورا بھنورا آوردہ نظام الملک و قلوگما الیا محبوس شدہ و فتح خان بقیامت خلعت و دو لک روپیہ سالیانہ امتیاز یافت قلعہ دولت آباد در شانت و در صانت سے نظیر و شہرہ آفاق است و تفصیل اوضاع و اسسحو کام آن در سلاطین نامہ نامندرج ملیت حصار کی کشاش ندیدہت کس چہ بود قلعہ دولت آباد و بس چہ چون غیر فتح این قلعہ بہیت و ششم ذمی اچھ لک سے شاسہ رسید خانخانان سع خان زمان کی پیش بلخ بانواع عنایات

انبار یافت و نصیر سخنان بختیاری مخاطب نشسته از اصل و اصنافه بنصب بختیاری بماندند و طرفان اسحق مخلص سپهر خواج
 ابوالحسن که به نیابت پدر صوبه دار کاشمیر می کرد با متقابل پدر بهرین سال اصاله نامه بین کار فرما را می یافت و صفدر خان بختیاری
 بشکند چارک را رویه از زین داشت لبغارت ایران رفت و بهرین سال از وقایع کابل بعضی سید که زنی دختر سے زانید که دو روز
 داشت یکے بجای خود دو دین بر نماند درین سیزده چشمه دو دایر و دو گوش و یک نی و دو دین بود و بعد ساسی در گذشت و درین
 سال شاهزاده اورنگ زیبین پانزده سالگی با فیلی خلیفه توغیضش آنکه در جنگ فیلیان هر سه شاهزاده مامور شدند تا سب از
 زیر جبهه که رفته فارغ البالی تا شاهانیند چون حسب الامر لعل آمد فیلی از حریف خود رم کرده بطرف اجتماع مردم دوید و زمین گرفتند
 شاهزاده با نیر باقیل و مستحقان خود را با همه رسانیدند مگر اورنگ زیب بجای خود ماند چون فیلی بسوسه او دوید و خورش همیت جهانده
 نیز بر پیشانیه فیلی زد و فیلی سپ را در خطوم پیچید و برداشته بر زمین زد و اورنگ زیب از خانه زین جست و پیشتر کشیده و فیلی
 حمله برد و دین آشنا فیلی دیگر حریف او بود و رسید با او در آویخت و از سپهر هم روان گشته و در تر فرزند شاه جهان بمشاهه این جوان
 اورنگ زیب را بشمول انواع نوازش و عوالم فرموده خطاب بهادر که داد و بزر سرخ سنجیده این مبلغ که بختیاری شتر سے بوجبه
 بختیاری سیزه ابوالسب کلیم بن حکایت را بکمال آب ذاب در سلک کرم کشیده همیت و دو م صغیر حسب التماس خان خانان شاهزاده
 شجاع بنصب ده هزار سے ذات و بیخ هزار سوار و افغان شش لک و پیر سه هزار کرده بصوب دکن با خزانده لشکر کشید و بیخ خود
 در نیواله صادق خان بینه بین الدوله آصف خان حلت نمود و تاریخ حلقش ع و دیگر نشود و سفید صبح صادق چو یافته اند شاه جهان
 نابراس قرابت و افتخار اخلاصش خصوص جعفر خان کلبت و اما که با یمن الدوله داشت و هم زلف پادشاه بود اورنگ زیب را
 بتغییر پیش فرستاد و جعفر خان ابوطا خلعت خاصه و باضافه هزار سے ذات و پانصد سوار بنصب چار هزار سے ذات و دو هزار
 سوار فرزند سے یافت و دیگر اولاد او نیز باضافه و عطا بامتسلا شدند و هم درین ایام خشن و زن قمر سے اقتسام سال جیل سوم
 داغ از جیل چهارم ترتیب یافت چون مفر گشته بود که تا شاهزاده گان خدیسته مامور نگردد بنصب نیانند و شاهزاده شجاع نابردار دستوار
 یافتن بهم و دکن بنصب یافت و شاهزاده داراشکوہ نابرضنا بطه مذکوره تا این زمان هزار رویه بومی می یافت و پادشاه در ظرف
 نشسته که با او داشت رضایند و سه امید داد و سه بنصب کسر شان او دلسته دوازدهم ربیع الثانی بنصب دوازده هزار سے ذات و
 شش هزار سوار و اوصاف غنایات و دیگر شاهزاده مذکور را سه هزار ساخت و سه کار حصار که بمبین پوشلخت درین سلسله همیشه لیکو متر
 پنجاه بشود و در قبول او مقرر فرمود و نیز در همین سال اسلام خان بمیر بختیاری که سه هزار سے یافت و کلک بختیاری مالک گراش تاریخ بنامه

احوال سال سیزدهم مطابق سنه هزار و چهل و سه هجری

سوم شعبان اردو را بطه انگریز با بصوب پنجاب نکلنت شد و ششم شوال دولت خانانه لاهور منزل کردید سعید خان صوبه دار
 کابل که بعد جلوس بلا زنت ترسیده بود و تلیخ خان صاحب صوبه ملتان ادرک دولت حضور نمودند چون پادشاه بادریش خان
 سر راوت داشت مقبضه هم با شوال کلک در پیش حقیقت اندیش میان میرفته نابرا لقطع او از ملائق دنیا غیر از تبتیستان
 سفید چیر و دیگر گننداریند و نیز هم منزل شجاع ملالو رفته دو هزار رویه رسانید و حسب التماس بین الدوله آصف خان بختیاری او
 رفته بر افتخار او افزوده و بهیبت و چاد م از داراللطنه که سیزده نکلنت شد و سطر احوال از راه پیر خجالی مقرر شد و هم بعد از تبتیستان
 دولت خانه کاشمیر منزل گشت و درین سال شاهزاده شجاع باشکر دکن بتغییر بر بنده نکلنت نمود و پاسبان قلعه سیده به تمام
 صحاره پرداخت و بهر چند ساسی مامور بود لعل آمد و سه بران مترتب شد آخر کار با استقواب مهابت خان که در جمیع امور

سزائل و حال لشکر ہم سیدہ پای دار کے تو آئند نمود آخر میں شدو خان از عدم تدبیر بنگا کے بر گشت خلق را کشتن داد و جمعی بکرسنگه مرد چون این ماجرا بعرض پادشاہ رسید خان را بتغییر منصب تادیت فرمود و خود عہدہ سے ہمراہ زان نیرہ خان تانمان عبدالرحیم داد و در ہین سال جھجاہ سنگھ ندیدہ بکر ماجت پسر اور دیگر عساکران و زیدندو عبداللہ خان باو رسیدہ خان تانمان و ماہدوران باو باستیصال آنا مشغول شدند ہا بنڈیشہ آنگھ ماہا با ماجت خٹہ کا پادشاہ سے صلح کنند شاہزادہ اورنگ زیب را لہر دار سے این فوج معین نمود و دینولا جشن ورن قمر سے انجام سال چہل و پنجہ و آغاز چہل و ششم منفقہ گردید و بکر دریافت کیفیت ملک مخصوص اچھہ تبار کے در صلحہ تین در آمدہ ہو چھہ ہم پر بیچ انسا نے بسوا کے رخصتہ عازم دولت آبا د گردید عہد پادشاہ جان این سفر مبارک باو تاراج این نخصت شد و سردار فوج لیکو شوال پونڈیل معین شدہ ہو دند جھجاہ سنگھ و بکر ماجت را بعد ترو دہ بار در رنجکے کہ گرتختہ نمود نظر یافتہ قبضہ آوردند و سرسہرورد اور منزل سجور کہ عسکر اقبال بود بدنگاہ سلطنت شاہ آوردند کہ رو سپہ نقد اندوختہ آنا و ملک باہ ملک رو سپہ حاصل بغضیبا اولیا سے دولت درآمد چون از عرض ابرئیس اورنگ زیب کیفیت آبا د سے اچھا و سیر ماہ سے دلگشا و خود اصناف پنجہ نظور ریوست پانزوم جمہاد سے الاو سے از موضع باری بدان صوبہ توجہ فرمود

احوال سال ہم مطابق سنہ ہزار و چہل و پنج ہجری

بیت و پنج ماہ جمادی الاو سے انور جمہاد سے شد و تاجانہ ساختہ نرسنگہ دیو بکر ماجت پد جھجاہ سنگھ قابل شہنشاہ ابوالفضل از پنج برانداختند و سوم جب شاہزادہ اورنگ زیب از ماجیہ دلا مونی معاودت نمودہ مشرف ملازمت دریافت و پنج شہنشاہ اورنگ گہان لہوی از آب نرید اعبور نمود و مسیت و دوم شہنشاہ از شنگا گاہ و حالی بر ہا بیور متوجہ بالاکاٹا شد و در نواسے دولت آبا د خان زمان پسر ماجت خان صوبہ دار اچھا اوراک کولش نمود چون عادل شاہ در او کپٹیکش نقل سے و زرت و قطب شاہ نیز باو موافقت سے نمود کہ مرست خان را کہ نامش ملا مرشد و مرستے ہا ہما بیت خان لیسر بردہ بود با فرہین متغضن و عہد و عیدہ سچا پور و شیخ عبداللطیف دیوان تن را نکالندہ رخصت فرمود و ساہو بیوسلہ بانکہ آقاہی او نظام شاہ در قلعہ گوالیار محبوس ہو بظنہ را از قبیلہ او بر ہشتہ نظام شاہ نام کردہ بعضے از حصون ملک نظام شاہ را تصرف گشت و رینولا کہ پادشاہ و جھجاہ دولت آبا د بود عسکر منصورہ ماہوشد کہ رختہ نینیدہ و نایند و شالیستہ خان بفقہ قلعہ خیرہ سنگ و بانسک و ترک ماہوشد و چون منشا شد کہ شش قلعہ رام دوم ساہو و واقعہ را بعہل و شش قلعہ را دیکھتہ جو بان تصرفند و زمرہ دستان نواسے را بندہ امیر ساہند الہ وردی خان را حکم شد کہ قلاع باکورہ را تغیر نماید و خاصر شد کہ عادل خان در دستمال ساہو است لہذا سید خان جہان را با دہ ہزار سوار رخصت نمود کہ زردہ را کہ با عانت ساہو از جانب عادل خان آمدہ از میان بردارد و تباختا سے بے در پے ملک جھجاہ پور اوران سازد الہ وردی خان و شالیستہ خان حسب احکم مطلق بعضے جا ہا جھجاہ برستے قلعہ را بحسن تدبیر و حیلہ تغیر آوردہ و اچھہ سے بایت معروض و ہشتند و دستا آنا ہا ہیرانی یافت و قلعہ بدست اولیا سے دولت درآمد شالیستہ پسنیکر سیدہ ہر گناٹا آنرا از تصرف پسر ساہو دیگران بر آوردہ و شیخ فریدو لہ قطب الذی خان را ہتختانہ دار سے ناسک صحیح خان را بدند و سے واحد محمد راہ انگولہ و باقر کر کردہ نابینا مین الدلہ را بھیر فرستاد و بشالیستہ تیران حکم شد کہ باجر کرم یا ہیننگا قاصد حضور بود و اٹنا سے راہ معلوم کرد کہ پسر ساہو بھیر رفتہ بانصد کس را فرستاد و اہنا رفتہ شہر از دست پسر اور آورد متصرف شدند چون عیال ساہو در حصار بنبر بود جسے را از مردم پر خود ہمراہ گرفتہ با زہر خیرہ آمد و ہنگامہ تنگ گرم شد شالیستہ خان سیرت برہتا متہ خود را رسائیدہ مقام ہیر را مغلوب ساخت و سنگ و جہر با ہفتدہ ہر گنہ داخل مالک محو شد و شالیستہ خان

روانہ حضور کو دید و خانہ و ان چون قریب با و دیگر رسید حکم شد کہ از طرف بیدر در ملک عادل خان درآمدہ بجا رفت پرواز و رسید غاٹمان را نیز حکم شدہ بود کہ از شہنشاہ پور درآمدہ باین کار بر دازد خانہ و ان مطابق حکم شہنشاہ غارت پرواختہ لغیر و آباد کرد و از زہ کرو سہ بیجا پور است رفت درین مہن نوشتہ مکرمت خان رسیدہ انقیاد عادل خان بطریق بیست و حسب الامر دست از فرسایہ ملکش برداشتہ آمد و ما مور شد کہ بکشایش قلعہ او و دیگر پرواز زند و رسید غاٹمان قلعہ شہنشاہ پور مفتوح حیات و در وقت مراجعت بارند و نہ تعالی شدہ و او فرخسہ از کارزار برگشت و مان زمان از احمد نگر بحین روانہ شد و شاہ بیگ خان را بحین حاکم گوندہ متعین فرمود اہل ان امان طلبیدہ و حماد و جہان سپردند و جہان حاکم رسید کہ در ولایت عادل شاہ درآمدہ و در پراختیا و تادیبیا ہوسعہ بلوغ نامی حسب الامر تقدیم رسانیدہ و قلعہ و قصبہ کوکا پور را گرفت و با ساہو در او تختہ اور شکست داد چون بر دریا کبیرہ و مسکر شدہ بخان زمان فرما رفت کہ عادل خان اطاعت نمودہ بدرگاہہ میایدہ بالمشافہہ در بارہ تہتیر خبر و غیر آن ارشاد یابد و عدنانہ حسب الامر عادل خان فرین تہتیر خبر پادشاہ مصحوب محمد حسین سلد و فرارسال یافت و بعد ازین ایام شیخ عبد اللطیف سفیران گلگندہ مراجعت نمودہ مبلغ چہارک روپیہ از نقد و جنس مع شیخ عالمہ کوکر تہتیر الملک در دہرہ در آمدہ اقامت خود یافتہ بود و بعد از پیش گذراندہ درین سال در ملک گلگندہ و خلیفہ نام شاہ جهان گذراندہ و سکونت با شاہ و از دہرہ ہفتہ ہم صفراویہ فیض طرز انبار انقضای ایام رسالت بکفرت آمد و برافراشتہ گشت مکرمت شان از بیجا پور آمدہ در کشت کوشش نمود و پیشکش عادل خان نیز کردہ اند و ابانت ولایت کن بجا نبرادہ اورنگ نیر سفینو شدہ و از حوالی دولت آباد شاہنہرادہ راضی نمود و درین سال شین نمری انقضای سال پہل و ششم داشتہ پہل ششم را ششلی یافت و چون موسم بارش منقضی شدہ شش نوزم جمادی الاول در سال ۱۰۷۰ و جنس لکھائی چاند اہل الخلافہ بہ نصحت شدہ و بعد ازین سال قلعہ او و دیگر بسعہ خانہ و ان مفتوح گردید

نقل عن خان فرمان بنام قطب الملک

ابالت و امارت شاہ ارادت و محبتت دستگاہ عمدہ اما جہد کرام سلالہ اکارم عظام نقاہ و خاندان مغزو علا عضادہ و دودمان مجبودا قتل زیدہ مخلصان صلاح الدینش خلاصہ متخصمان سعادت کیش مورد الطاف شاہنشاہ سبب سعادت را ب خیر خواستہ جو سر مرات صفا و صفوت فروغ ماحیہ دولت و نعمت سزاوار عاطفت بیکران المخصوص العنایۃ الملک المنان قطب الملک شہنشاہ غاٹمان پادشاہانہ مستطردہ بداند

نقل عن ان عهد نامہ کہ لعادل خان ارسال یافت

ابالت و شکوت بناہ عدالت و لصفنت دستگاہ زیدہ ارباب دول عمدہ اصحاب مل خلاصہ مردان عادل خان ابو فونایات پادشاہانہ مستطردہ بداند

احوال سال دہم مطابق سنہ ہزار و چہل و شش ہجری

ہفتم رب پادشاہ نصحت باجمیہ موجودہ در دولت خانہ ساحل تالاب اناساگر نزول اجمال فرمود و از دولت خانہ نامرا خواہر معین الدین پایہ و پارتہ مرام زبارت تقدیم رسانیدہ و دہ ہزار روپیہ مجتہدہ مزار غنایت شدہ و مسجد کے کہ در ایام مراجعت از غیرت رب روضہ حسب الحکم بناے آن گذارشتہ بودند و پس از جلوس لہر و چہل ہزار روپیہ با تمام رسیدہ تشریف از زانی داشتہ مصرع قبل اہل زمان شدہ مسجد شاہ جہان ہ تاریخ بناے آن یافتہ اند درین سال خانہ و ان رسیدہ غاٹمان ہر دو با حاضرت ہزارے ذات و ہزار سوار بسبب پنجہزارے پنجہزار سوار عزائماریاقتند و پنجہ ہشتجان ہدار الخلافہ اکبر آباد و در و فیض آمو شد

و بیست و ہم ماہ مذکور ساچک یک لک و شصت ہزار روپیہ بمنزل شاہ نواز خان صفوسے کہ دختر نیک اختر شہ سرکشا نیرادہ بیک بی بی خواستگار سے نوہ بود فرستاد و مبلغ ذی القعدہ کہ شاہ نیرادہ اورنگ زیب پر گناہ گزانی از دولت آباد روانہ حضور شدہ بہ باغ نوزول رسیدہ بود پدر و اولاد کو پیش شاہ جهان بادشاہ اگر کمال جو اطاعت رہا سے طالبہ سے آئے مرقوم نمودہ نیرادہ او فرستاد در باغے با مردہ اگر زور در آئے نہ شود یا تاختہ پیش اختر آئے نہ شود و چہ زود آمدنت نظر تو مہتر پر است چہ از زور و اگر زود ترائی چہ شود و غرہ ذی الحجہ شاہ نیرادہ مراد بخش و بین الدولہ آصف خان دماغدوران بہادر و علامہ افضل خان و دیگر نوینیان حسب الحکم استقبال شتافتند شاہ نیرادہ اورنگ زیب را بگوشش پدر رسانیدند جسینی اسفارت ایران محض شد و تشریف فرما مع و شکا سے مرصع کہ چنانچہ ہزار روپیہ قیمت آن بود با برستہ از مخالفت دیگر شاہ صغری بادشاہ ایران محبوب او فرستاد چون ساعت از دواج شاہ نیرادہ اورنگ زیب نیرادہ رسیدہ بر خان شہد کہ در دوشا نیرادہ مبلغ دہ لک روپیہ نقد بنا نیرادہ اورنگ زیب الغام شد تا اسباب کھو آمادہ نماید بیست و دوم از خانہ شاہ نواز خان شہ آوردند و نوزوم خانہ سے در دولت خانہ خاص نقد گشت شب سے شنبہ بیست و سوم ماہ مذکور کہ عتبات نقد بود حسب الامر شاہ نیرادہ مراد بخش و بین الدولہ آصف خان جمیع امر اک عظام در خدمت شاہ نیرادہ بمنزل شاہ نواز خان وقتند داد و اخرا شہ بادشاہ خود بخاند شاہ نواز خان رفتہ مجلس سور سردور پایا بیز تر نهاد و این سبب احترام شاہ نواز خان بود کہ نسب ہما یوں او بچہ سید البشر و در امور اعتباریہ و دیال بطلان سلیمان شان شاہ شہ اسمعیل صفوسے قہرمان ایران تصفی میشد و دل سوچا پیر ہم کہ ارشد و شیخ اولاد بود نیز در نظر داشت و بحضور بادشاہ فقہار ذواج خاندہ شد و چہار لک روپیہ کا مین قرار یافت میرزا ابوالوہاب کلیم تاجیخ شاد سے چنین یافتہ مصرع دو گوہر نیک عقد دوران کشیدہ بہ دست و ہم شاہ جهان بمنزل اورنگ زیب کہ خانہ بادشاہ و حمد شاہ نیرادہ کے بود بعد جلوس با مین لب خود بخندہ تشریف آورد اورنگ زیب بنگش لائی بیخرا کہ زانید و بہرین ایام پر بھوپت زیند ار جو کہ با شاہ قلیخان خود دارانجا در مقام ندر بود سے خواست بھیلہ از میان بردارد پردہ از وسے کار اورنجا در درخنگ بردست مردم خود را مقتول و شاہ قلی خان لہنایات بادشاہ سے سب سے گردید و بہرین اوقات عبدالکفر خان را حکم شد کہ بہر تاب او صینیہ را لاش و بہر تاب و قلعہ بھوجوہر تحصیل گشت و در اندک زمانے آن قلعہ با قلعہ دیگر مفتوح شد و او گرفتہ باستے نخبہ چون کاشکس سختی گرایند جو ع آوردہ مقتول شد و ہم ربیع الثانیے اورنگ زیب حضرت دولت آباد یافت و درین سال شیعہ طغیان آسن چند قلعہ از ننت کشائش یافت *

احوال سال یازدہم مطابق سنہ نزار و چہل و ہفت ہجری

لال خان کلاوت کہ بر آمد امتثال دران عمد و داد و بلاس خان پسر ترمین است مور و غایت نشہ بعباس خلعت و خطاب گنہند سر فرار سے یافت چہار سپہ داشت بہترین اینھا خوشحال خان و سبرام خان بود چون قندہ با رہنار بر رجوع و اضطراب میرزا مظفر حسین صفوسے برادرزادہ شاہ ظہاسب و اراد ایران بہت جلال الدین محمد اکبر بادشاہ افتاد و شاہ عباس زمانے چند بنابر نترتے عظیم کرد در ایران رسوا دادہ بود متوجہ انترع آن از دست سند و ستیان شد اینھا قندہ با رزار ملک خود نمردہ برسردان سے کشیدند اما شاہ عباس ابوالغزخ از انترع ممالک خود نرسر قندہ با آمدہ در محاصرہ چہل و پنج روز مفتوح ساخت قلعہ مذکورہ را گنج علیخان سپہرہ اورا سردار قندہ با گردانید و خود ہم کہ دولت برگشت ہمیشہ سلاطین این جا رہا تماناے آن بود کہ خود ملکہ و قلعہ مذکورہ باز بہت آید و میر سے شتادہ آگہ شاہ جهان سال یازدہم جلوس خود و سیدہ خان صوبہ دار کابل کما شت کہ کبیر درست و تخریب آنجا بکار برد چون او انترع آنجا را از حد قدرت خود بیرون سے داشت بلاکہ سے درآمدہ ذوالقعدہ خان از نزار

علمه و ان خان پسر گنج علی خان که بعد بر عالم و فرمانروا سکه آسما بود فرستاد و خواست که بطریق چاره گرسه نماید مگر علمه و ان خان
 شاه صفی را بر اراده شاه جهان آگهی داد شاه ایران عرض علمه و ان خان را بر گرسه بازار داخل نموده خان مرقوم را اسعادت کند و
 در مجلس خود با مردم گفت که چنین کسی را با عیال و خلفال بیایا باید رسانید و بدین غرض میت سیاهوش قول لقا آتس را بصوب
 قندهار بخشید نمود علمه و ان خان با مقام و اهلانه سزا خوانوان بر این امر اطلاع یافتند باستعمال تمام شاهیجهان عرض داشت کرد که
 سعه خواهم قندهار را با دویا سکه دولت سپرده در سلک نیکوگان سرکار مسلک کردم و بسعید خان صوبه دار کابل نوشت که انتظار
 جواب حضور نموده بدین صوبه راه سست شود سعید خان این بنا را نعت غیر مترقبه و از نا امید بخت شمرده و عرض داشت را نزد
 شاهجهان و عرض خان و محمد شیخ پسر خود را بجلالت هر چه تمامتر مشیبه فرستاد و متعاقب با فوج بسیار خود هم رهگذار شد باو شاه که بعد اطلاع
 قلیچ خان را با اصل و اصنافه پنجهار سکه پنجهار سوار گردانیده بصوبه دار سعه قندهار فرستاد و با نیت تعیین یافتن اوج کران از این
 شاهزاده شجاع را با فوج عظیمه سزای سبزه اینها با داد و اعانت راه سست ساخت سعید خان بعد وصول قندهار بدست آوردن قلعه
 با شاعر علمه و ان خان فهمید که گفته سیاهوش قول لقا آتس که بجمعیت قلیل بر کلبه بیرون علمه و ان خان از حضور قندهار بر
 دستوری یافته و این سرزمین رسیده فرزند نشیند و جمعیست از هم نپاشند اما عیال و ولایت اطاعت و انقیاد نخواهند نمود بنابراین
 با اتفاق و اعانت علمه و ان خان اراده و مامله با سیاهوش تفهیم داده با بهشت هزار سوار بر سر موضع سحر سکه که کنگرگاه از نزدیک
 قندهار بود روانه شد سیاهوش نیز با عیال هم در میکده داشت صفت آراشته لقا زاب و توان جنگیده انعام یافت اما شایر با ستمناط
 قلعه دار سعه روشن سلطان را با جاعه فنگشگان در حصار زمیندار و گرداشت و سعید خان در جلد و سعه این خدمت از اصل و اصنافه
 بر منصب شش هزار سکه شش هزار سوار و اسپه ساسه و خطاب بهادر نظر جنگ و دیگر عنایات امتیاز یافت و فرمان رفت که قندهار
 توقف نموده بخت برکشیش آن قلاع برگردد و هر گاه قلیچ خان برسد قلعه قندهار را با سپه و علمه و ان خان را با محمد شیخ پسر خود
 که خطاب خان زاده خانه یافته روانه حضور گرداند پس از ورود فرمان در رسیدن قلیچ خان علمه و ان خان روانه کابل گردید
 و پیش از رسیدن شاهزاده شجاع کابل رسید و بعد رسیدن شاهزاده شجاع سوره و عواطف و سعه و دو همگام دیده بعد رسید
 عازم درگاه شاهجهان بادشاه گشت و قلیچ خان بر سرعت خود را رسانیده حصار زمیندار را مسخر گردانید و بعد منصب مدافع مختار شش
 تفسیر قلعه بخت پیش نهاد خاطر گردانید چون بر حجاب خان قلعه و ارضه سنگ گردید اما ان نامه تبلیغ و بعد بدست آوردن اما ان
 روانه عراق گردید و تمام قلاع ولایت قندهار مفتوح گردید و درین سال آشتیا میان بر حصون مسخر شش جوان آورد و در قلعه را شش
 گشته در آن لشکر بر این ماجرا وقت یافته و در قلاع آنها نهادند و در عرصه و پیر با نزه و حصار آنا گرفتند و زیاده از چهار هزار اوقا
 گشته شد و اما در زبان آتس کم که سر گردیده آنها بود با جمعی اسیر گشت و بعد حصول این فتح قریب با نصد گشتی جنگ بدست آمد و شاه
 محال کوچ باو بخت و درآمد و بلید و راجه آنجا خود در امان کن صعب کشید و بود با مرض مبتلا گشته مع سیه با نجانا ناکاسه مرد و در
 صوبه دار نیکال لغنیات اضافه منصب و قلعت مورد الطاف شد چهارم ذی قعد نوروزش و اما با نضافه مناصب متوجه شدند
 چنانچه علامه افضل خان هفت هزار سکه شد و علمه و ان خان که در زمره دولت خوانان مسلک گشته کابل رسیده بود و منصبی بر
 و ارسال علمه و ان خان هفت هزار سکه یافت و درین ایام راه گنج سنگ را عمو که در دولت و مراتب دولت خواسته از جمیع راجه
 هند ممتاز بود درخت هستی بر لب و قلعت او بصورت سنگ بطریق التماس بدین منصب چهار هزار سکه و خطاب را عسکر بلند شد و سنگ
 برادر کلان او سه هزار سکه منصب و خطاب را بی یافت و این امر بر عکس ضابطه نابریض بخت گنج سنگ با ما در حضرتت نگارید

دوین سال بت لبه طغر خان آسمن داخل ممالک محروسه گردید و بمیدین سال یادگار یک سفیر ایران که قبل از شاهزاده ماروانه ششماه رسیده از روز و روز دنا یوم خود یک لک و سی و دو هزار روپیه انعام با دیگر غایات یافت و بمیدین ایام حسن سنی شاهزاده اورنگ زیب ولایت بجانگه و حصون آندیا را مفتوح شد و بنفند هم ربیع الثانی از آگر آباد مدار سلطنت لاهور نعت شد.

احوال سال دوازدهم مطابق سنه هزار و چهل و هشت هجری

پانزدهم و هجدهم جب دولت خانه دار السلطنت لاهور منزل شد و همان روز حسب الحکم محمد خان میر بخش و ترسیت خان بخش دوم با سیران در ویوان عام استقبال نموده علی مردان خان را بادرک گذارش حضور آوردند و خان بغایت خلعت خاصه با چاقرب طلا دوز و جیه و خنجر مرصع و شمشیر خاصه مرصع و منصب شش هزاری ذات و سوار و دو اسب و چهار فیصل خاصه و ایالت صوبه کشمیر مورد اطمینان شد و پندرین سال صفدر خان که سفارت ایران رفته بود برگشته ملازمت رسید و پیشکش صفدر خان پانصد اسب اعانتی و دیگر نفایس اقمشه اشرفه ایران از نظر گذشت از آنجمله اسبان چار صد اسب پذیرائی یافت و قیمت اصناف اقمشه پیش کرد قبول اتنا پنج لک روپیه شد و خدمت سفارت ایران بوجه احسن تقدیم رسانید چنانچه از سن خدمت او شاه صفی پادشاه ایران بجانگه آورفته غنائم نمودند هزار تومان نقد و هشتاد و سه اسب بدفحات او را بخشید و دوین سال شاهزاده داراشکوه باضافه پنجاه اسب و ات بیت هزار اسب و ده هزار سوار شاهزاده شجاع باضافه سه هزار اسب با نوزده هزار اسب و بیست و هفت هزار اسب از رنگ زیب و شاهزاده مراد بخش که تا آن زمان پانصد روپیه بومیه سے یافت بمنصب هزار اسب چار هزار سوار سر بلندی فتنه دسیت خان حارس آگر آباد را فرمان صادر شد که از طرف شاه زاده شجاع بجانگه که در تریول او مقرر گشته بود در او و جزیوت بنگه باضافه هزار اسب هزار سوار بمنصب پنجاه اسب بدهد و یادگار یک سفیر ایران که رخصت یافته بود اسطر ساجام سفر در لاهور متوقف بود با ملازمت نمود و از روز ملازمت تا روز رخصت دو لک و پنجاه هزار روپیه از نقد و جنس با دمحمت شد و صاحب اجرت شاه صفی دادرگ ایران مراسمه و پیاله و رکاب مرصع که تمیض پنجاه هزار روپیه بود ابلاغ یافت و هم دین ایام شایسته خالص بود و آگر پینده از تعمیر عبدالعزیز خان و خان مسطور بستیصال یونیدلی با سه مقرر و مستقیم بشاه علامه افضل خان که دیوان اسل و وزیر الممالک بود ببار شد و پادشاه لعبادت او رفت دوازدهم ماه رمضان در لاهور ازین جهان انتقال نمود جامع فضائل و کمالات و شیراز کے الاصل بود و خاص پادشاه از زبان سلطان اقل اندک مکر میفرمود که از افضل خان در باره هیچ یک سخن بد شنیده نشد عمر شش هفتاد و سال مدت ملازمت شده سلطانی معیت و هشت سال فرزند سے از همانند برادر زاد که خود غوغا عیاشی است غان را که آخر بعاقل خان غلط شد بفرزند سے بر مرسته بود و تاریخ طلش چنین یافته اند مصرع ز خوبه بر دو گوئے نیک ناسے چه و عکله از هم بر نیزه گرفته اند مغربه او بر لب آب جنما مقابل شهر واقع است لعبادین واقع به اسلام خان فرمان رفت که بعد رسیدن سیران خان خود از روز و حضور رساند هم صفر شاه شجاع انکابل رسیده ادراک کولش نمود چون کولش دختر سیراز ستم صغوسه دکن نشسته بود دختر عظم خان بر آ او خواستگار سے نمود و بدین ماه شاهزاده شجاع با نظام بجانگه رخصت و ازدواج با آنجا واقع شد و هم دوین سال از لاهور بکابل نعت شد و بسیت و پنج محرم کابل رسیده سعید خان صوبه دار اشجار ابا لش هزار جات مامور فرمود و بسیت و پنجم ربیع الثانی انکابل لاهور ما و دت شد.

احوال سال سیزدهم مطابق سنه هزار و چهل و نهم هجری

بسیت و یکم جمادی الثانیه مدار سلطنت لاهور منزل اطلاق شد و علی مردان خان آگر کتبیله سعادت ملازمت در یافت و از چهل

و خداوند یسبب جنت نبراسه جهت نبراسوار سرسفر از شد و بامو به کثیر صوبه دار سے لاپور علاءہ آن شد و الدہ ممتاز محل (دربار) بان رود نقاب مدکم کشید و بادشاہ بنا بر تغیریت نماختہ اصفت خان تشریف برده و لجنی او نمود و ششم رب اسلام خان از جنگا راجا کجاست دیوانی کل یافت و در آن زمان ج نبراسے بود و غرہ شہجان شاہ شجاع را در آن گزیرے کرامت شد و سلیمان زمین آلمدین سخن گفت و درین سال کھلوسے نوکر نظام الملک که در زمرہ ملازمان درآمدہ بود و گردان شدہ پیش عادل خان رفت و در اینجا ما و اینان یافت و یسبب شاہزادہ او رنگ زیب بقتل رسید از غراب سوار آنگہ از درشت گونی عبد اللہ خان بہادر وزیر و زنجک صوبدار بہار میان عبد الرحیم بیک اوزبک و خان مرقوم ناسازگار سے شد عبد الرحیم صاحبت با او موجب حضرت خود است پس از آن فرض روز سے چند خود را اہم نمود و تا یک سال درخا و ملا گویا بنود حقے زنہا سے او ہم مافی الغیب سے بزرگہ اورافی تحقیقہ لنگ میدستند تا آنکہ این ماجرا از وقایع اہم صوبہ عرض رسید و حکم طلب او صد و ریافت لید رسیدن بھینور گویا شہ سبب گفتی خود و معروض داشت و کمان را بچرت انداخت نم شہجان غرہ مند داشت اوزنگ زیب از شانسے راہ کا قاصد صفر از دولت آباد بویستہ تیرہ تولد سے شہر گذشت آن پسر السلطان محمد بیوم ساختند و ہمسال حمزہ کا از طرف حکام خراسان حکومت سیستان و دشت جمیع را لیتہ لبت فرستادہ بہرست آورد و باز علاء و افواج شہد از دعام نمودہ یسبے لیسار تلغہ از مردم حمزہ کہ تکلیف جاسختے بود بدست آوردند و عیدل نامیکہ اندک ریاست تقدیر داشت و نیز مردم سہند متہم بدوستی حمزہ بود حسب الامر بادشاہ بسیار رسید پانزدہم ماہ رمضان شاہزادہ اوزنگ زیب بحضور رسیدہ ادراک سعادت کوشش نمود و ہمدین سال آتش عظیمی بہر اکر کجاست دیگر رفت و تمام کارخانجات شاہزادہ شجاع و ہفتاد و پنج کس از خدمت محل موختہ خاکستہ شدند و بہرست و پنجم شوال شاہجان بادشاہ از لاپور کیر کیر شہر توجہ فرمود و ششم ذی قعدہ شاہزادہ اوزنگ زیب بدو رفت آبادکن مرحض شد و ہمدین سال کوچ و دولت خانہ کشمیر بغیر نزول بادشاہ رونق پذیرفت و طرفت کہ براسے اقباع اسبان محبوب عربستان و مردم شتافنہ سلیمان مراد قیصر دوم نامہ والا و اکرم جمع کران بہا بر دہ بود و رسانیدہ مع ارسال آنقا سفیر دوم بعقد سلطنت رسید و پنجاہ سراسپ بابت خرید و دور اسب از طرف خود و نواسپ پیشکش محمد بادشاہ حاکم غسان نظر گذرانید و فدائی خان خطاب یافت و ارسال آنقا نامہ قیصر دوم و ایسی سبب نام کہ ازین موضع و عیالی مروارید دوز از جانب قیصر آوردہ بود از نظر گذرانید و بادشاہ از سیربایتین کشمیر اسفاط اندوختہ تماشائے بلاق سنگ سفید نہضت نمود و ہنگام حاجت باران غیر وقت در نہایت شدت باریدہ را عہد بہر تیرگان لایہم رسانید کہ بھو متغیر شد و از دستور گذار سے کار مردم بجان رسیدہ بود بادشاہ خود در ششم تیر چار کردہ راہ بصوبت تمام طے کردہ بعد و پاس شب بہنزل رسید و در شہر باران سے باریدہ و آبہا بہر تیرہ طغیان کرد کہ قریب چار شہر خانہ بکنار دل و عھت انہدام یافت و دہہ بسیار آب برد از غرہ مند داشت جان سپار خان نو خدا بہرہ و لاپور بہرست کہ از چار صد وستہ و ہشت موضع پرگنہ مذکور سے و ہشت سالم ماندہ باقی ہمہ در آب فرو شد و از پرگنہ خوشاب جز دو موضع دانستہ گویا ازین آفت محفوظ ماندہ

احوال سال چہارم و ہمہ مطابق سنہ نبرار و پنجاہ ہجری سے

پادشاہ ہشتم جمادی الثانیہ لیسیر شہر سے سو سے کشمیر و از اینجا لاپور توجہ نمود و ارسال آنقا سفیر دوم از انداسے در و دناور در سے نبرار رویدہ یک ہم صد تولد و یک و پو بہان وزن و دیگر غنایا یافت و پنجکیش علی خان صوبہ دار کجاست جو اس وقت سے سے سراسپ از نظر گذشت و اد چنانچہ باید در نظر و نسق آن صوبہ سے نمود و تا دیب جام بہار کہ ہر دو عمدہ بوسیان ناچاہوہ اند

همت گماشته مطیع و نفاذ دست و جام دار العزب لکه در آن سکه محمد و سکه می زدند و قوف نموده پیشکشها قبول نمود و حاضر شد و خالی
دید و طغرفان که بنا بر جسته دو سال بینه منصب شد. بود درین سال بارگوش یافتنه منصب بق جمالی یافت و لکه با لوبگ مبین دختر
آصف خان خواهر ممتاز محل که زود پسیت خان بود رحلت نمود شاه جهان بجائنه آصف خان رفته لغزبه او گفت و دختر سوم آصف خان
بزرگ خانم نام در خانه طغرفان بود و بهرین ایام شاهزاده مراد بخش پانسیعال حکمت سنگه و لکه را بد با سومر شادا اول امان خان
شاهزاده را دید و عرض مطالب نمود چون زاده بر مرتبه خویش میخواست در حضور نذر برانی نیافت رخصت گرفته بولین رفت و سر
نیشورش برداشت و دعا که قصور و بقیع وقوع ریشه مناسدا و پر و اخته او را عاجز گردانید بنا چا سکه دست بدان عجز و استغفار و عفو
تقصیرات خواست باشد ماسه شاهزاده بخشوده آمد و حکم شد که تا راکه که گمانه نخواست و فرود است بد بنیایسه پادشاه سه سیار و
حکمت سنگه اشال فرمان نموده بخصو شاهزاده آمد و وسیع خان جهان تعلیمه نموده در آرمه حصارش رابع عمارات انبج بر انداخت و سنگه
ضبطه کوه پنهان انجام بر خجایت خان تعلق گرفت و بهرین سال ماسه اشد که موطن او جنوب و منشاش لاهور است بواسطه و بختان
بلازمت سده و سلطانی فائز و پانه اعتبار اولجا نیت مملکت خاصه و اسب از طویل خاصه افزوده و در عرض یک سال منصب نزار سکه و خطا
خانی و دار و سنگه دولت خان خاصه سرانفر زنده مصلطه وان خان منصب بنت نزار سکه هفت هزار سوار و سوه و سار کابل ان تغییر
سعید خان مباد و طغرفک غرض خاصه یافت و صوبه کشمیر که مصلطه وان خان داشت بنامه تغل خان تفویض شد و در آرمه انوار لکه
ترسبت خان بجاسه او قرار یافت +

احوال سال پانزدهم مطابق سنه هزار و پنجاه و یکم هجری

درین سال شاهایسته خان خلعت بینه الدوله آصف خان صوبه دار بهار مرزبان بلالون لکه محمد سسه و زید بیدیه نموده بشتا و نزار
روپیه پیش بر سر اسرار کرد و عهد هم نشینان بینه الدوله آصف خان فامخانان سپه سالار مرین استقار هلاکسے آخرت شد پاناه
مکر و نزل او رفته کمال اصرار منسے نمود نزار سکه نزار سوار و سوه و سیه اسپه منصب دشت مقبره او بر لب آب رسوا حاکم
شهر لاهور واقع شده شایسته خان بینه خلعت او را پادشاه خلعت ماسه فرستاده غایتها بحال او فرمود و بدیدگرا اولاد او نزار سکه
و دلچسے نمود باین منصب و مرتبه نسبت و دولت بیج امیر سکه در عهد بیج پادشاه سسه از سلطانین هندی رسیده بعد طغرفان سوه
حیثه که در دین خود را رنما نموده و بهریت لک روپیه بران خرج شده جمله ملکات او در سته نقد و عین مبلغ ده کر و روپیا لک
روپیه خلعت شد با لکه و وصیت کرده بود که اند و خنهایش همه بخزانه عامه برساند پادشاه از آن جمله بیست لک روپیه نقد و حبس لیسر
پنج دختر و پنج پسر و پانته ران هزاره دارا شکوه سپه جو که نوا سه آصف خان هم بود غایت نمود و نزار سکه بیج سال میرزا ستم صفی
قند بار سکه کشش نزار سکه پنج هزار سوار منصب دشت و از سنه دوم جلوس بسبب کبرن ترک منصب و لکه سکه نموده انزوا
اختیار کرده بود لک روپیه سیالیان و طغرفسے یافت جهان را بد رود کرد بشتا دو دو سال عمر داشت و طغرفس نعل شکار
رعیت داشت فدائی مخلص هیکر چهار سپه دشت اولین مرزا مراد طبع او نیز مارا لک گفتن بود و سسه میرزا سچ در عین جوانی
و حیات پدر بیکه بیست غرق شد سسه میرزا حسن چار سسه میرزا بدیع الزان خان طغرفسے هه او از خان و درین سال تلاح متعلقه
حکمت سنگه که شاهزاده مراد بخش بد بنیدیه او مامور بود سسه بلنغ سید خان جهان و راجه سسه سنگه و بهار در خان و لکه و در بختان متوج
شد و سکه لک ازین هموار کرد و دید شاهزاده استغفاسے جرائش نموده پالپش بخند او رود و شاهزاده او رنگ نزار سکه تعلیمت
رسیده او را ک سعادت قدوس نمود چون دکتیر نیا بطریان آب شول و بهریت دنیا خیمه سابق مذکور شد مزایع بسیار بجز آب گردید

دران شهر خط افتاد در عایا و سکنه آنجا نراده از سته نهر کس بلا چور رسیده زیر چهره و کور کورس فراموش شده الهامه سیر بر سرگه نمود و مبلغ یک لک روپیه خیرات مرحمت شد و حکم شد که نمایان جامعه در لاهور باشند سر روز چند جا طعام مبلغ و ولایت روپیه از سر کار والا سته داده باشند دست هزار روپیه نیز در تربیت خان فرستاد که در کشمیر بر مردم آنجا قسمت نماید و طعام صد روپیه نیز بخته کشمیر که سرنگان آنجا سازد چون آن نذکره با حال آن جامعه خوب نبرد اذیت موهوبه در کشمیر از خیر و لطف خان تفویض یافت و مبلغ لبت هزار روپیه صحوب و محبت خیرات ارسال یافت و نیز از سته ترخان که مبلغ سه کار سو رطه ما مور بود از خیر اعظم خان که بحال رعایا سته آنجا می برد اذیت بکلومت موهوبه کرات سرفراز سته یافت و از اصل و اضافه بیایه منصب پنجاه اسه ذات و پنجاه اسوار دو اسبه و سدا اسبه رسیده و منصب مهمام سو رطه لغایت انده پیشتر منوش شد و بنا بر شهرت توجه دار سته ایران بجانب قندهار شاهزاده داراشکو که لغایت بسیار و العمام و دوازده لک روپیه قدر سرفراز سته یافته پنجاه هزار اسوار رخصت یافت و شاهزاده مراد بخش نیز رخصت شد که درین حرف نیلاب اقامت گزینید و عند الحاجة تیز در در برسد چون عساکر از نیلاب گذشت و خبر رحلت شاه صفی بمساج شاه جهان پادشاه رسید بنیاب شاهزاده حکم شد که در غزنین توقف نماید و صدق و کذب خبر دریافت اگر راست باشد معاودت نماید و کذب باشد اذیت بر دوازده رطلت او واقعی بود در اشکو گرفته حضور رسیده چون بنا بر رحلت شاه صفی بعضی حرکت شاهزاده بدو و جنگ و جدال قاضی در او ایلیا سته دولت سندهان در اشکو بنیاب شاهزاده بلند اقبال مخاطب گردید و در میون ایشان قرعے رویداد و در همین ایام شاهزاده مراد بخش از حسن ابدال گرفته بد رگاه و الا رسیده و از دواج او با دختر نیک اختر شاهزاده نوزادان صفی و اذیت شد و پنج لک روپیه بیک سر انجام این جشن بخت شاهزاده مرحمت شد و یک لک و پنجاه هزار روپیه از نقد و جنس بر رسم ساجت بجای شاهزاده نوزادان فرستادند و چار لک روپیه کابین مقرر شد.

اجوال سال شانزدهم مطابق سنه هزار و پنجاه و دو هجری

چون بعضی پادشاه رسیده که درین سقند بار از آمد و در سته خان بعضی حرکات خلاف آیین ملک خوار سته لاهور رسیده به پیش در اختیار او نیست منصب و جایگزین او تغییر شد و جایگزین او که در ستم بود با عظم خان بعد از تقسیم موهوبه کرات مرحمت شد و ملا عبدالحمید لک را پادشاه به نقد سنجیده شش هزار و پانصد روپیه که هم سنگ او بودید و عطا فرمود و شاهزاده مراد بخش موهوبه ملتان که در قبول او مقرر بود رخصت یافت و مغلقت فاضله باری سته مرصع آلات و در اسب فاضله با سنا ظلامتینا کار و آفتاب گیر با دعائیت شد و بعضی رسیده که باغ لاهور که در سال چهاردهم جلوس حکم عمارت آن و حضرته اول با پتیا م علمه مردان خان شده بود و بعد با پتیا م علمه لکنه خان موهوبه دارا بجای تفویض یافته صورت انجام پذیرفت و شوق تمامت ایشان از خاطر فیض نظر پادشاه سیریز و در بعضی قدم خوردند او افزوده شست لک روپیه در عمارت باغ موهوبه و تیار سته تر فکر صرف شد چون خاطر از نظم مهمات موهوبه پنجاب و کابل نقد بود و در پرداخت سیمه ششبان این سال از در اهلطنت لاهور به اراخلانته آبر با و حضرت نمود و علی مردان خان بموجب حکم کابل حضور رسیده و پنج لک امیر الامرا سته سر برافراشته رخصت انصراف کابل یافت و مقبره ممتاز محل که تا تاریخ دوازده سال با پتیا م علمه و میر عبدالکریم تعمیر میشد مترا تمام شد و خرج این کمالیت پنجاه لک است پادشاه در آنجا فرستاد که بید و سته موضع از مضافات برگزیده حو سته آبر بود و کور چند کما عملش یک لک روپیه است با حصول دکانین و ستر آسموره و دیگر که خلق بآن مقبره دارد و لک روپیه داخل آنهم هست وقت ازین مقبره نمود.

اجوال سال هجدهم مطابق سنه هزار و پنجاه و سوم هجری

در شروع این سال عرصہ داشت شاہزادہ اوزنگ زین نعل خیر ولادت پر سے دسلخ جب رسید بادشاہ آن مولد سعود را محمد مظفری
 گردانید و خرسے پاکیزہ گوهر این دن دختر شایسته از خان نیز بود و آنگه بود نیز نعت المناجیک موسوم ساخت و چون در دار الخلافه اکبر اباد
 دباشیوع یافته بود بدو تاج نامتوق کرده اقامت فرمود و یک چند سے بصوب سوگر سپرد و لشکر گدرا نید بدین آتشا شہزادہ در گاہ
 را حاضر روی داد و بادشاہ از فرط محبت بہت با نینزل او بر کعبادت رفت و مرض بصحت مبدل گشت و درین ایام صومہ قندیار
 از تغیر صفہ خان بسیدخان بہادر و صوبہ پنجاب بتغییر او قلعہ خان مفر گشت چون ہوا بعتدال آمد با نرد ہم شوال با کبریا بولت
 آور و سدھانہ خان از اصل و اضافہ بمنصب و دوسر سے پانصد سوار سر اعتبار بر افراشت و ہم محرم سال ہزار و پنجاہ و چارم ہجر سے
 فروردین پنج عید الصیف شریف کہ مظہر پادان طلا وار گہ با پالہ و سر پوش طلا و چار ہزار روپیہ نقد غایت شد و بعد اندک زمانی
 شہخ مرقوم صحت انصراف کہ یافت از اول ورود تا وقت خود ہمہ جہت بہت ہزار روپیہ از سرکار وجہن قدر شایستہ از گان و امر
 حسب الامرافت و درین سال شہی بلکہ صاحب صبیہ گلان بادشاہ از خدمت پدر فرستہ سجا گاہ خود بہ خدمت گاہ گوشہ عظمت
 و پیش شہی سید تمام لباس بہان را التمش در گرفت و پشت و سر و دست و پہلو بویخت و بادشاہ از خدمت این واقعہ نمانت نگذوین
 گشتہ بر خلاف ضابطہ مقررہ فرود آمدن شب از شہی اقبال برینا مدر زد و دم چون شرف آفتاب بود بفرورت بعد وہر دربار نام لہو
 بیش از یک گرسہ نشست و از روز بخین تا سہ روز چہزار روپیہ بچہتا میں تصدق فرمود و بہت و دوم صدقہ روزہ ولادت آن دختر
 بود نیز ہم قدر مبلغ بارباب و احتیاج بخشید و در ماہ اول این ساختہ شصت ہزار روپیہ بقباحت مساکین تقسیم نمود و از شروع ماہ دوم
 مفر کرد کہ ہر روز ہزار روپیہ تصدق باہل استحقاق میرسیدہ باشد و جمعے را کہ بنا بر مطالبات عظیمہ و خیانات ظیمہ و زندان مکانات
 بود نماز فرمود و چرا ہم آہنا بخشید و مبلغ ہفت لک روپیہ از عین المال سرکار و الا بخشیدہ آمد و بدین ایام حکیم محمد داؤد را کہ از ہزار
 آمدہ بود با تفاق حکیم مسج الزمانے بہر او اسکے صاحب سقین فرمود و شاہزادہ اوزنگ زیب از کون و مرا و بخش از زمان بدین
 خواہر حضور آمدہ شرف کورشن دریافتند و شاہزادہ اوزنگ زیب بنا بر بعض ریختہا گوشہ نشینی بدون رضای بادشاہ در ساخت و
 دست از کار ہسے دینوسے باز گشتید بنا برین خدمت انتظام ممالک و کن بنجا و دران بہادر نعت جنگ از تغیر مالوہ مقرر شد و
 او بہت ہزار کرات و چہزار سوار و سہ ہسے گردیدہ یک کرور دام الفام یافت و بار از کس ہما رسے صاحبہ زمان خاطر پادشاہ
 گذر شد بدین اشارہ او امر سنگہ لہ را چہ سنگہ را محو کردہ ہسے خند از ادراک کورشن محو و ممنوع بود و آخر روز چہ بند ساخت
 جامدی الا و دیو گاہ آسمان جاہ رسید و صلوات خان میر سقینے اورا در جلوت خانہ منزل شاہزادہ در اشکوہ کپادشاہ ہما نجا شریف
 داشت بشرف زمین کوس برسانید را وہ کور صفت بہت چہ بجای خود رفتہ ایستاد و صلایت خان اطرف دست راست سر سلطانی
 استادہ بود و زمانیکہ بادشاہ بعد از نماز شام بنام سکے از امر اشیا خاص مشورے می نوشت خان مرقوم ہرا ہی اکثر از فرزندان پادشاہ
 آمدہ نزد شہدان ہما شایخہ اسکے از بنگان حضور گرفت و گاہ امر سنگہ بطور دیوانگان ہجر بہ کشیدہ و دید و بر طرف چہ بند
 اش نزد ہجر دہان زخمزدن کا صلوات خان سیابان کسینہ جلیل اللہ خان و درجن و دلراجہ میٹھلاس گورو سید سالار شہوش
 بہت کس از منصب داران و گرزداران از عین و دیار و دیوہ یکبارسگہ بنشیند آبار کاکرش با نجام ساند و حکم پادشاہ
 میرخان میر توک و ملوک چند مشرف غسل خانہ جد اورا برداشتہ برودند تا ہر دم او سپارند و دم او دست از جان شستہ ہر دورا
 قبل رسانیدہ و فرود نیز کرتہ شدند

احوال سال سیدیم مطابق سنہ ہزار و پنجاہ و چارم ہجر سے

چول از مشہد مقدس گذشتہ بعفایان نزد شاه عباس رفت و سپہران و متعلقان و سہ دختر اولیہ و شاہجہانی رسیدند ہر رام
 بر حمت خلعت خاصہ با چاقرب زرد و زویچہ مرصع و منصب پنجرار سے ہزار سوار و یک لک شاہی مہاسبے شد و عبدالرحمن
 را بشا زادہ داراشکوہ سپہر کہ تربیت فرماید پو میئہ او صد روپیہ بفرزگروید ستورات را بلکہ صاحب نزد خود طلب داشتہ
 مورد انواع اعطاف نمود شاہزادہ مراد بخش را اندیشہا از افواج او بیکہ وغیرہ ایلات ان دیار و عمدہ مناسبت ہوا و قاصدا
 آنجا ہم رسیدہ مگر عرضداشتہ ما فرستادہ اذن معاودت خواست و حکم نارسیدہ بجنور شتافت این حرکت شاہزادہ
 بر مزاج پادشاہ ناگوار آمد و شاہزادہ را العزل منصب قبول ملتان تادیب فرمود چون نزدیک کابل رسید اگر کوشش
 ممنوع گشتہ فرمان شد کہ لشہر درینامہ بدیشا و ررفتہ بنشینند و سعد اختر خان بظم و نسق بلخ و دل دی سپاہ دستور سے
 یافتہ در عرض یازدہ روز بر بلخ رسید۔

احوال سال بیستم مطابق سنہ ہزار و پنجاہ و شش ہجری

دربین سال پادشاہ میر عزیز را نامہ متعلقان المہار و اطاعت و آنکہ ہمیشہ نما و خاطر چہ بود نزد ذہد محمد خان بر رسم رسالت باران
 فرستاد و درین اثنا نزد محمد خان باصفہان رسیدہ باز ہزار اسان برگشتہ بود چون میر عزیز بعفایان رسید خبر رجوع او شنیدہ
 خواست کہ او سر جا باشد رسیدہ نامہ را برساند و اسے ایران این معنی را نہ پسندید تا رالیہ وقت نمودہ حقیقت را بدہر گاہ
 عرضہ داشت حکم رفت کہ در پے او نزد و ارشادہ ایران رخصت گرفتہ روانہ حضور شود و سعد اختر خان از بلخ عود نمودہ و در بین
 سال شرف عقبہ بوسی یافت و فتح نام بلخ و دید خشان مصحوب ارسلان بیگ مدار اسے ایران نیز در بلخ اہمال یافت و آیتا
 پادشاہ سے از کابل مدار سلطنت لاہور سے آنزول آئندہ و در جشن وزن شمسی این سال پادشاہ عنوق تعذیرات مرا بخش نمودہ
 بعلیگامے منصب سابق سرفراز فرمود و شاہزادہ اوزنگ زرب حسب الطلب بجنور رسیدہ شرف کوشش دریافت و
 پادشاہ اورا بر اسے تسخیر بدیشان و بلخ مقرر نمودہ بدان صوب رخصت فرمود و سعید خان بہادر کہ از ملتان آمدہ بود و قبلیت
 شاہزادہ اوزنگ زرب شدہ از استماع خیر در گذشتن اصالت خان چون کوکر مزاج دان بود پادشاہ سے ستاسفت گشت
 و میرزا نوذر صفوے از بلخ رسیدہ بطور شکار سے نذر محمد خان کہ در ان میان پنج باز طولیون بود از نظر کہ را بندہ و باصل مضافہ
 بمصعب سہ ہزار سے دو ہزار سوار نو از ش یافت و پادشاہ خود ہم عازم کابل شدہ تا پشت شاہزادہ اوزنگ زرب باستظهار
 او قوسے با شد و ہدیرین سال ستی خام رخت ہستی بر لب پادشاہ از استماع این عادتہ بیستہ تا سفت نمودہ او ہم شیر و طاہا کے
 آسے بود با حکیم مسج الزمان قرابت و قدم خدمت از وقت ممتاز محل داشت مہر و در خاص بود و در سوم خانہ دار سے و او اب
 سبگے نیکو سے داشت از فن طب و علم قرأت آگاہ بود و ملکہ جهان آرا بیگم صاحب ہنر داؤد کند نمودہ بود و ازین ہمت کہ فرزند
 نہاشت دو دختر بلالہ و ابفرزند سے خود برداشت کلان دراز دواج مائل خان و خرد و جلالہ الخ حمر حمت خان بود و شاہزادہ
 اوزنگ زرب غرہ جمادی الاول سے بلخ رسید و لشہر درینامہ یک کہو سے آن شہر نزدیک مکانیک بہادر خان خمیر داشت مسکر
 ساخت روز دیگر درون حصار و آغہ و قلعہ اندرون و حصار سے رون را ملاحظہ نمودہ بعد بندہ ولست شہر کس از کار بردہا سے
 آنجا برد و نور سے یک با کرام و الفاعم کامیاب کرد و انید و مادہ ہوسنگہ باڈا را مجراست قلعہ و شمشیر خان ترین را با جمع از منصب
 داران و اعدیان و لغتچیان بگا ہبسانے شہر گذاشت و ترتیب لشکر بصواب دید خیر اندران جنین مقرر شد کہ فوج قول چو
 شاہزادہ استظهار یابد و بہادر خان با تمام سپاہ کہ بالو در بلخ جو ہر اول و امیر الامر علی مردان خان میر انصار و سعید خان بہادر

تو انست و پادشاہ بلاہور آمد و بعد از ان با کبر آباد و شانزادہ شجاع از کابل در اکبر آباد رسیدہ و سچو انعمانیست ولایت
 بنگالہ مشمول عواطف شد و نصحت رفتن بہک عنایت یافت و حکم شد کہ شانزادہ اورنگ زیب بکمان رود و درین سال
 چون عمارت قلعه شاہ جهان آباد با تمام رسیدہ او بیہ سلطنت بطرف شاہ جهان آباد برفراستہ آمد بچشم ذمی جسم سہ ہزار
 چل و ہشت ہجرت ہجر بنیان قلعه مذکور نمود شب جمعہ ہم محرم بعد از پنج ساعت دوازده و قیقہ پنجویں اساس آن
 گذاشتند و شصت لک روپیہ درین تعمیر کار رفت و در سہ ہزار و پنجاہ و یک ہجرت با تمام رسیدہ و پادشاہ بیت چہارم
 ربیع الاول سال مذکور از دروازہ کنار دریا کہ پادشاہ محل راہ دارد داخل قلعه گشتہ و دولت خانہ و درآمد در ایوان دولت خانہ با جا
 بیخت مرصع جلوس نمود و پیشکشہا سے لائق از نظر گذشت از جملہ پیشکش باجنس مبلغ دوازده لک روپیہ پذیرائی یافت
 و چہار لک روپیہ بہ یک صاحب الغام شد و شانزادہ داراشکوہ باضمانہ دہ ہزار سے سہ ہزار سے شد و صد کس انعمانیست
 خلع فاخرہ امتیاز نمود و چند و چون از ان روز تا جشن وزن قرسہ نہ روز بود و حکم شد کہ جشن نہ روز نمودہ سر روز صد کس
 خلعت سے یافتہ باشند و میر بیگی کا شستہ تاریخ اتام عمارت این شہر چنین یافتہ کہ شروع شد شاہ جهان آباد از شاہ جهان
 آباد پد ہزار روپیہ بیلہ یافت و یک تہذیب برودتہ مطہر ہمدرد کائنات کہ در کنگرہ پنجاہ ہزار روپیہ قیمت داشت مصعب
 سید احمد سعید ابلاغ شد و حکم شد کہ شمع یک کاک و شصت ہزار روپیہ باب عرب مقصد بیان کجرات خریدہ و حوالہ کش
 نامیدہ تا او از ان میان شمع پنجاہ ہزار روپیہ مع جہن شہر برف کہ رساند و جشن شصت ہزار روپیہ فروختہ با نفیس باہل
 استحقاق کسکے سطرہ وزن منسب پنجاہ ہزار روپیہ با نامدہ آتش سبھان مدنیہ منورہ قسمت نمایدہ

احوال سال بہت و دوم مطابق سنہ ہزار و پنجاہ و ہشت ہجرت

چون از شاہیہ خان لفظ صوبہ بکرات مناظر خواہ پادشاہ صورت گرفت صوبہ مذکورہ بشاہزادہ داراشکوہ عنایت شد
 و باقی بجا کہ از طرف شانزادہ صوبہ الہ آباد و ہشت ہجرت آمدہ با اصل اضافہ و ہزار سے منصب ذات و پانصد سوار با خط
 غیرت خان یافتہ بکجرات شصت و صوبہ اوڈیہ تبخیر عقبتہ خان از قبل شانزادہ شجاع بجان ایک ہجرت سے لازم نشانہ غیر
 یافت و شیخ عبدالمجید لاہور سے شاگرد مومنین الدولہ کشج ابوالفضل چون سوانح دو سالہ با تمام رسانیدہ دہ ہزار روپیہ الغام
 یافت و درین سال پادشاہ باز بلاہور رفت و بعد ائذ خانہ نصیب ہفت ہزار سے ہزار سوار دو کسہ سپہ سہ ہزار فراری
 یافت و ہجرتین سال زیدہ ٹونیان اعظم خان کہ سولہ و ہشتاد و آن سالہ دو دمان سیادت ملکہ سادہ و آسمش میر محمد باقر و از
 اعیان دیار فریبو و بعد تقدیم خدمات با بستیہ و صد و کار با سے شالیستہ کہ در لوقبال نامہ جہا کہ بستیہ دہ پادشاہ نامہ شاہ جہا
 و نمودہ سے درین اوراق مذکور و بکار با سے عمدہ مثل میر سبھتے گرس و دیوانی اعلیٰ و نظم صوبہ ہما سے دکن بنگالہ و احمد آباد
 و اکبر آباد و کشمیر و اسلام آباد و شہر اہمہا روز آخر عمر خیرت دارا اعلم جو پور سے افزا زو ما مو بود و شش ہزار سے منصب
 لعیب سے ہفتاد و شش ہجرت از عسک حرام و دلیہ کہ مسطورہ جان فانی را پد و نمود و دیار سے کہ برب دیار سے جو پور ہما
 نمودہ بود مدون گشت تاریخ جلوس از بکراہ عظم اولیا و سال ناسے باغ بہشت ہم نرب آب جو مستفاد سے شود اللہ اعظم
 و از دہ پادشاہ از استماع قوت او بیستہ ستار گشت و او را بخش لکے از انما ملقت خان و دو سے میر خلیل اختر و سوسے
 میر اسمعیل بود با ضافہ با سے منصب نرید عنایت بلوچی و سبھتے فرمود و شانزادہ مراد بخش لکے از کشمیر حسب الطلب آمدہ بود و نظم
 صوبہ دکن از انتقال اسلام خان نصحت نمود و شاہ نواز خان کہ بیہ عنایت بلک و کونج سین شدہ بود االیق شانزادہ گردید

دو صد و پنجاه سال عمر او شد و دولت خان قلعه دار قندهار رسید که شاه عباس ثانی قهرمان ایران قلعه مذکور را محاصره نمود و بنا بر آن سواران را
 و دیگر امرای ایران سابق مقرر شدند و باو رنگ زیب نیز فرمان رفت که از ملتان بدان سمت رود و لشکر با سینه مستقیم باو پیوندد و خود
 پادشاه نیز مستقیم کابل گردید چون محاصره بدو باو کشید و افواج ایران لغزبان پادشاه خود بر بروج عروج نمود دولت خان قلعه دار
 آمدن خواسته باشد و خان و تنجاق خان و نور الحسن و عبدالمطیف دیوان و دیگر امرایمیان بیرون آمده شاه را وید و نصحت گرفتند
 رویه سپید وستان آورد و محراب خان که بتخییر قلعه بست رفت بود تا پنجاه فرسخ روز محاصره داشت پر دل خان قلعه دار آنجا نیز امان
 خواسته محراب خان را دید و او قلعه دار را همراه خود حضور پادشاه آورد و سید اسد الله خان و سید باقر مستوفی خان زمین داوریه
 سار و خان که آنرا محاصره داشت پیغام دادند که تا یکسوسه تن معامله قندهار خوانعشت رنجیده نشود و بعد رسیدن خبر فتح قندهار و بست
 سرب و کسب با مده بد دولت خان قلعه دار قندهار پیوستند پر دل خان بشوق خود با ایران زمین رفت و دولت خان چون بمصنور
 شاه جهان آمد بنا بر قدم خدمت از سر جان او گذرشته بر طرف و لغزل منصب خطاب معاش گردانید پادشاه ایران سیدان
 فوج سپید عهد خود و خویشین دانسته محراب خان را با ده هزار آفتابچی در قندهار و دولت او علی زنگیه را با جمیع در قلعه بست گذاشته
 خود بهرات معاودت کرد و در دریاها مانده با مصنفان نرفت *

احوال سال مسیت و سوم مطابق سنه هزار و پنجاه و نهم هجری

درین سال شاهزاده اورنگ زیب مع سعادت خان وزیر قلعه دار رسید و قلعه را محاصره کرد و مورخان را تقسیم باقت و
 مدت سنه نیم ماه در حصه انکشته نبل عهد خود نمودند و در این مرتبه شورشها نامتکلمند بافتقا ضاجوی پادشاهان خود بر گشته افواج سپید
 نیاز بقدران غلات کاوه و دواب قریب سکه است چیرا لشکر شاه جهان کنگارند اما در حقیقت آنچنان نیست بلکه چون شاه عباس سابع شاه جهان
 در انشراح قندهار با قصبه الغایات متعین داشت لمبوسیه قلعه مذکور سپردن باو ایسکه دولت خود با مصنفان نرفته سرب
 هر گونه اندا دسکه بجارسان قلعه حاجت شود در بهرات که دار الملک خراسانست محل اقامت افکنده بود چون علیضه خان
 قلعه دار قندهار شتملیه احوال در و دوشاه جهان در کابل و وصول شاهزاده اورنگ زیب مع سعادت خان وزیر و جمعی کثیر و جم
 غفیر و گرو سپه انبوه و فیلمان کوه شکوه لقبند باره با لیس سرب خلافت صیر قهرمان ایران رسید فرمان قضا جریان غر صدوز
 یافت که نظر علی خان سولکون حاکم اردبیل و نجف قلی بیگ زنکنه میرا خورباشته پیشتر از سپه سالار ایسم منتقل روانه شده
 بمناعت طایع خان و فساد خان و فتح خان و له قلی خان که آنها را بمحاصره قلعه بست فرستاده اند پر دازند و مرتضی قلی خان
 سپه سالار و سیاحس خان فولر آقاسی و مرتضی قلی خان قورچه باشه سرب که در کنگار منصوره روانه شده و مغفیر و احدی
 بسکه در کنگر سبانه مغفیر باه قیام نمانید و حاجت منوهر برادر محراب خان که از شیخان زمان بود استمه مانمو که با جمیع ازبکدار
 پیشتر روانه کرد و پذیرا سله یا فته با جمیع از ملان حاضر روانه گردید و در ساعت بر اقران مسابقت حبهت با پنجاه کس پیشتر
 از جمیع لشکر روانه شد اتفاقا در حینیکه طایع خان فتح خان بر لوزانگه اوار با قیادخان الیقچیان و سه هزار سوار باقت کنگر زمین و قریب ده بود
 دار و کنگر گشته دو چاکه فرورده می خود با نظر فین دست همکار از استیمن حرات بر کرده و بهستمالاات حرس سپه روزانجا منوهر مع فزایشت چهار
 کنگر شاه داد و باز رفت کونجیخان ایسجس بران بران قرار می یا بدکه روانه زمین اورنده عهد خشت تاراج آن عهد لهور با پنجاه هزار کس نامتکلمند
 عود از زمین کرد و روانه کنگر شد خود در حینیکه تخیلی میگردد خورباشی با ناصد سواران و کنگر کنگر و در باتفاق حاجی منوهر در قضاقتبا خنجر خان
 نمود و در شش محرابیه را شتمعلی منوهر امیر خورباشی شایب افشرد و از گروه مخالفت بعضی را با کشتن تیغ بر زمین جمعی را غرق آب نهر سیرمند

سے گرداند و ملک خان را با صفا سے این خبر ارکان فرورد اصلیا تر از لیل شسته متوجہ قند ہار سے گرد و نظر علی خان کبیر سہ سالہ امر
انتشار و رود و فوج تفریباش نموده بموجب فرمان پادشاہ ایران صفی قلی بیگ شمرحہ باشد و روشن سلطان از سک را با نیک
فوسے از شجاعان تباخت اطراف لشکر شاہزادہ اورنگ زیب متعین سے ناید مردم قوم تابا با و سے کہ کنار رود کوختا سیم
بود رفتہ علم جرات سے افزا زند بعد رسیدن این اخبار رقم شاہ سے بنام امر سے عطا فرمایا ایران صادر گردید کہ عساکر تصرف
کاشرا با اتفاق سیاوش خان روانہ سازند و سپہ سالار و قورچے باشند تا رود و فوج در کنار حیر مند یا محل کہ مناسب دہند
توقف نمایند شاہزادہ اورنگ زیب بعد ملاحظہ جرات و حسیارت ایرانیاں رستم خان دکنی را سپہ سالار سے سر فرزند خود فتح
و حسیے از امر کھٹام را با فلکان کہ وہ بنیان و توختا نہ شایان بھنگ امر کا ایران روانہ سے ناید و عہد پادشاہ ایران بموجب فرمان
سیاوش خان را با فوسے کران روانہ سے ناید میر تقی قلی خان سپہ سالار و قورچے باشند را کہ با نیک فوسے قبل از
سیاوش خان و جمیع فوج پیشتر روانہ شدہ بودند استکبار سے بجا طرکذشت کہ غریب لشکران میرسد و بنیان ثبات
و قرار کنگر چقا سے منہدم خواہد شد ہینتر کہ توقف نہ نمودہ خود را با جمعیت عہدہ برود سے لیکر نظر اثر سے باید رسانید
تا این فتح با سر دیگران منتہ شدہ و دو نصیر غریب نمودہ نظر علیخان ملحق گشتہ بہ تسویہ صفوف سے برد از ندا میرالامرا با تو
باشند و زقب لشکر با تادہ نظر علی خان را کہ بچرخے کر سے متعین بود پیش فرستادہ میر آفر با شنے را کہ یک او متعین گشتہ
و سدیاق خان بر تانگ بگور سے آذربایجان را با بر شنے از امر او تو رجیان عظام بطرف راست و غلامان خاصہ شہزادہ را با جمیع
از امر پنجاب چپ مقرر رسیدند اتفاقا در آخر خربان روز تلاشے فریقین واقع شدہ بہن انجمن آتش محاربتہ شعل سے با یاد بفر
باشنے با اتفاق شاہین آقا و قراش بیگ و حاجی بیگ بوز باشنے غلامان خاصہ و بخت قلی بیگ ولد قراق خان و سایر حاکمہ سپاہ
غنیم حاکم گشتہ با فخر حلاوت و مردم سنگ را بیک شہوت مسکوک سے سازند و در شانس گہرے دورا سپہ براق خان لغزب سهام
مخالفین از پاسے در آمد کردہ و مخالفان هجوم کردہ دست تہور بر سے آوردند براق خان پاسے بر ثبات افشردہ با جمیع از
بہادران کفایت شریان کردہ سوار اسپیں کو در کشت داشت میکرد و درین آنا بردار ش خان طاشن با جمیع از طلائع
کہ یک سہ براق خان سبک عنان گشتہ بجمالتہ شواترہ عقد جمعیت غنیم را پر اگندہ میسازد با آخر خمیان جسے شب و جو بطرفین
دست از جدال بازداشتہ با رام جای رجوع سے ناید جماعہ چقا سے عنان تافتہ بیکر شاہزادہ اورنگ زیب ملحق سے شونہ
بعد ورود و جماعہ کمزورہ شاہزادہ اورنگ زیب طبل حیل کوفتہ مراجعت سے نمایند و امر سے ایران بعد طلوع صبح چغتایت حال
و قوت یافتہ سیاوش خان را با جمیع از دلیران بتناقب شاہزادہ اورنگ زیب و عساکران از دنبال فرستادہ حقیقت بدرگاہ
پادشاہ خود مہر مند گشتند و حسب الامر اصلاح خوف و عقب نمودہ و قلاع سرحد و درواستحکام دادہ و عازم حضور رشد ندوشاہ عباس
بزیارت شہد مقدس مشرف گشتہ خادم اصفهان گردید و در جلد و سے ہمین خدمتے کہ مذکور شد شجاعان پادشاہ متوسلان خود را
در خربانہ گہرے نواز شہ فرمود از ان جملہ اورنگ زیب را از اصل و اضافہ منصب پانزدہ ہزار سے دواز دہ ہزار سوار و دو
سہ اسپہ و سہ اندہ خان و وزیر از اصل و اضافہ منصب ہفت ہزار سے صفت ہزار سوار و دو سپہ سپہ و سہ ہزار سوار
و اضافہ منصب پنج ہزار سے چہزار سوار و اسپہ اسپہ و خطاب فرزند سے فیروز جنگ و تلج خان را با اصل و اضافہ منصب چہ ہزار
چار ہزار سوار و دو سپہ سپہ و تلج صوبہ کابل اختصاص بخشید و ہا سلطنت لاہور و از انجا با کہ آباد حضرت فرمود چون بواسطہ
عدم آمیزش شاہزادہ امر حاجیش پادشاہ نواز خان کہ بہا تالیقہ او مامور بود ہمام صوبہ پاسے و کن چا چہ بایشیت نمی ہیئت

فرمان طلب شاهزاده اصدار یافت و شاهلیست خان بنعلیم چهارم صوبه بکن سرافراز شد و شاهنواز خان صوبه داکر مالوه یافت
 و درین سال نذر محمد خان نامه شاعر بنگدستی و دستد ماسے مدوخرچ و طلب اهل و فرزندان خود نمود و شاه جهان علی مردان خان
 امیرالامرا فرخان داد و صد هزار روپیہ مصحوب کیے از کمکیان بمقدمه صوبه بکن سرافراز شد و پنج فرسخه سردار صوبه بکن سرافراز
 دولت شاه جهانی بودند خسرو که پیش از تخریب پنج بآزردگی از پدر جدالی گزیده آمده بود پدر هم اورا نظلمید و او هم بر قین راضی بود
 همین جا ماند و هر امراست لذات سهند فرقیته داشت عبدالرحمن دو سال و دو ماه و در خدمت پادشاه بود وقت رحلت بی هزار
 روپیہ یافته را می شد و متعلقان نذر محمد خان از جماعه کسوان از آغا آمدن تارفتن سده ملک روپیہ از زر و زیور یافته خضر خندان
 و شاهزاده داراشکوہ که به تربیت عبدالرحمن مامور بود حسب الامر پدر چو ابر و مرصع آلات و طلا آلات و نقره آلات و آتش
 بمیت هزار روپیہ نیز بدو داد و یادگار جلاقی سفید نذر محمد خان لجنایت خلعت و خنجر مرصع و خنجر زر و پیسره بلند گشته بهر اسب
 اینها رحلت انصاف یافت و صد هزار روپیہ دیگر به نذر محمد خان مرسل شد و یک قبضه شمشیر مرصع و پنجاه هزار روپیہ بجان علیخان
 فرستاده شد و ملا ملا ملک میرسان خطاب فاضل خانی یافت سده اللہ تعالی از کابل در پشت روز بخف و رسید و شاهزاده
 داراشکوہ و از رنگ بیب نیز از کابل رسیده ادراک کورش نمودند شاهزاده از رنگ زیب که صاحب صوگے بلدان داشت
 صوبه نیز با مضمون دس کار بیکر و سیوستان دتیول اور مرمت گردیده دستوری انجام یافت و شاهزاده مراد بخش صوبه دار
 کابل سرافراز شد فلیل اللہ خان میر بخش شد امیرالامرا علی مردان خان از کابل آمده بجایگه دار صوبه کشمیر سرافرازی یافت
 و حکم شد که عبدالبنی بیک را به نیابت فرستاده خود جنبه در لاهور آسوده بخف و برسد داراشکوہ در جشن خلعت
 همکل بچو ابر و چهار ملک روپیہ انعام یافت و سعید اللہ خان که نواز شماسے متواتر در ارج منصب امارت بگی سطل نموده مرتبه
 باقی نامده بود که بلدان رتبه ترستی کند بتخواه و دو کرد و در ام که مطابق دوازده ماهه سسے تک روپیہ حاصلش باشد غرض خاص
 یافت و علی مردان خان لجنایت و افراختصاص یافته بصوگے کشمیر که در جایگه یافته بود مخصر شد *

احوال سال بمیت و چهارم مطابق سنه هزار و شصت و بیجری

درین سال مسجد اکبر ادراسے محل با تمام رسید و پادشاه بیاس خا طر قی لساوارسے اسب سجد بر قوم رفته و کانه محبت
 ادرافرمود و بنای مسجد پیشگشتم از چو ابر و مرصع آلات و سجده خوان مملو از زر و سیسطلوزنسا از لظرف کذرا نید بخرچ مبلغ یک لک
 و پنجاه هزار روپیہ در عرصه دو سال صورت انجام یافت درین سال نامه نذر محمد خان تغین شکر عو مکت و دستد ماسے
 مزید عنایت رسید و ازین طرف صد هزار روپیہ نقد و عین و صد هزار روپیہ مصحوب خواجها فاد و محمود و بقیه آنچه بعد از فتح
 پنج از اسوال نذر محمد خان بعینط سرکار مانده بود و دوه هزار روپیہ نقد بعید الرحمن ابلاغ یافت چون سنین عمر پادشاه
 اسیستین تجا و ز نمود بود و بانفسے معنیان زمان انظار صیام ماه رمضان نموده مبلغ شصت هزار روپیہ فدیہ داد و در پیش
 از ریاسے ماه مبارک نیاز مند از خون نوال جابه و جلال بگو تا کون اطمعه انواع اشتر بتمتع میشدند و مقرر شد که در هر ماه
 رمضان همین قسم معمول باشند و درین سال عبدالرحمن خان که از طرف پدر حکومت ولایت خورسے داشت بجان علیخان
 قلمقان را مستعین نمود تا او را در راه مسیر و شکار کین کرده گرفتند و مخصوصا بجان علی قلمتی رفته محسوس شد و قلمقان گفت که اگر مرا
 بیادشاه نذر رسانید بجانیا سسلطانی سرافرازسے خوا سید یافت جماعه مذکوره او را آوردند و اختیار ملازمت نمود و چهار
 هزار سکه با نقد سوا نصیب یافت *

احوال سال ہجرت و پنجم مطابق سنہ ہزار و شصت و یک ہجری

درین سال محی الدین سفیر سلطان روم کو از اولاد شیخ عبدالقادر جیلانی در رسید و حاجی احمد سعید ازین طرف استقبال و موعین شد و بعد از مدتی و تمشیر با پدر دلمر مع کرمیت مجموع یک لک روپیہ شد بطریق ارمنان مع ناسر کہ سعید اللہ خان مسودہ بودہ بقیصر ارسال یافت و بمقتصدان بندر صورت حکم رفت کہ متاع یک لک روپیہ باب عرب خریدہ و از انھما بتامینین کہ منظرہ و مدنیہ منورہ قسمت نمایند و از انرا جلوس تا این تاریخ متاع وہ لک روپیہ سوا ساسے نقد کہ تمیقش مضاعف در انجا سے شد بان دو قبضہ شدہ لفظ مرسل شد و سفیر قیصر با انعام پانزدہ ہزار روپیہ کامیاب گشتہ سہراہ حاجی احمد سعید حضرت یافت و از اتہا سے و ر و تار و ز حضرت شصت ہزار روپیہ نقد سوا سے جنس عطا یا با و رسید چون سعید خان بہادر لفظ رنگ کہ خانہ زادہ و کشت این دو دمان و منصب ہفت ہزار سے ہفت ہزار سوار بود ازین جہان در گذشت موجب ملال خاطر بادشاہ گردید لہذا سبب خان سپہ مہابت خان از اصل و اضافہ فیخبر اسبج ہزار سوار و منصب مہابت خان خطاب یافتہ نیز صوبہ کابل سے اعتبار بر اقرار و لطف اصفہان و عنایت اللہ خان سپہان سعید اصفہان و وزیر شرف ملازمت دریافتہ نخستین تسبیح مرادید و دوینک اسبج مرصع یافت و شب و کوشنہ شانزدہم ربیع الاول بازار لاہور بطرف کابل قبضہ استرداد قدمیا حضرت شد و شانسزادہ اورنگ زیب رافغان رفت کہ از ملتان روانہ نقد بار شو و سعید اللہ خان با پنجاہ ہزار سوار کا زار آرمودہ مرخص شد کہ از راہ کابل وغیرینین رود و با اتفاق شانسزادہ اورنگ زیب مجامرہ قند بار و تسبیح آن بردارد و سہ ہزار شتر ہمراہ این لشکر داد از ان حملہ بانصد شتر خزانہ و بانصد شتر اسلحہ بود و قریب بد و ہزار شتر نوازیم تو چمانہ نسل سرب و باروت و گولہ ہا سے آہنی دشت و چارمجاہد و پادشاہ بر گلگون سبک خرام سوار گشتہ رونق بخش دولت خانہ کابل گردید شانسزادہ اورنگ زیب با اصل و اضافہ نسبت سہراہ منصب یافت و شانسزادہ شجاع حسب الطلب از جنگ شتافتہ و خدمت پدیدار کابل رسید *

احوال سال ہجرت و ششم مطابق سنہ ہزار و شصت و دو ہجری

درین ایام جان بیگ لازمہ شانسزادہ شجاع با سہراہ سوار سہراہ کار او سہراہ سوار ملارم پادشاہ سے دستوری یافت کہ مبلغ پانزدہ لک روپیہ بنا بر مصارف عساکر متعینہ قند بار برساند و شانسزادہ اورنگ زیب بقند بار رسیدہ دو ماہ و ہشت روز بمقدور خود در تخیر قلعہ اہتمام داشت چون خبر وروشاہ زادہ اورنگ زیب بقند بار از عرفیہ او تارخان بگلبرگ قند بار معلوم شاہ عباس پادشاہ ایران شد باجماع عساکر فرمان دادہ از دار السلطنہ مسلمانان در باغ مینو نظام عباس آباد نقل مکان فرمود و اندک فوج را بر سر منگلا پشیر فرستاد شانسزادہ اورنگ زیب فوج متعینہ سہراہ سوار و وزیر وصول فوج ایران عا قریب رعبی ہراس بیقیاس ستورے گشتہ کوس مراجعت نواخت و چون شانسزادہ دار اشکوہ قند نظم صوبہ کابل نمود اصل و اضافہ منصب سنہ ہزار سے سیت ہزار سوار دو اسپ سہ سپہ پنج کرور دام انعام سہ ہزار سے یافت و صوبہ ملتان نیز باو سفوض شد و سلاطین لیمان شکوہ میں سپہ دار اشکوہ را منصب ہشت ہزار سے چار ہزار سوار و رعایت نیل از طلعہ عامہ باسانہ نقرہ و ماہہ نیل و علم و نثارہ سہ ہزار کردہ ایندہ لعیاب صوبہ کابل مامور فرمود و مجیر سبک سبک کہ مخصوص پادشاہ و شانسزادگان بود نیز با رعایت شد و بدار اشکوہ حکم شد کہ بعد لفظ و مشق صوبہ کابل بدار السلطنہ معاودت نماید و خود در زمین سال از کابل نصبت شدہ پلاہور و از انجا با کربا آباد آمد و شانسزادہ اورنگ زیب را با انعام و ولایت بگلانہ سہراہ سوار نمود و خود صوبہ ملتان بصوبہ در سے سہراہ صوبہ دکن مرخص نمود و صوبہ دار سے احمد آباد کجرات بشالیبہ خان تقویٰ نصبت شد و شانسزادہ شجاع بصوبہ بنگالہ

رحمت الصراف یافت چون پادشاه سزاده داراشکوہ از کابل بدار اسلطنہ رسیدہ بارز و سہ تام التماس تسخیر قند یار نمودنایرین
 سربانجام مواد این لیساق بانام مبلغ بیست لک روپہ نقد و حبس مورد الطاف شدہ بتسخیر قند یار مقرر گردید و راجہ حبسوت سنگہ
 باضافہ ہزار سے دواخت ہفت ہشت ہزار سے پنجر اسوار بلند پای شدہ

احوال سال بسیت و مقیم مطابق سنہ ہزار و شصت و سہ ہجری

راج سنگہ ولد رانا جلکت سنگہ منصب پنجر اسوار و خطاب رانا سرفراز گردید و پادشاه سزادہ داراشکوہ بر طبق وعدہ با
 افواج ہندوستان تو بہا سے اردو شتر فارصا عقد کردار و فیضان کوہ بنیان و آلات و ادوات حرب و ساز و سوار سراج نام علم و ضرب
 مہرین سال لقبہ پارسیدہ و در رسم محاصرہ و تسخیر قلعہ جہد بیغ تقدیم رسانید دولت افغان کہ دریرینہ نوکر پادشاہ ایران
 و حاکم الکاسے دوکے و جوساے بود با فوج ہند پیوستہ اطاعت داراشکوہ و رفاقت او و جہمہت خود گردانید داراشکوہ را
 بدین جہت پشت امید شکم و ارادہ تسخیر قند یار مسمی شد و دارا سے ایران باستماع این خبر از غمناہ داشت اوتارخان بگلبرگ سیکے
 قند یار و رفرنگ تدارک افتادہ فرمان با سہم سخنان بیگ غلام خاصہ شتر لقیہ اصدار فرمود کہ با تفاق جمیع ارعاکر کہ لیکر دسگے
 موسے الیہ و در ہرات قتلقات نمودہ بود و بعضی از امر اسے خراسان روانہ مقصد شدہ رعایا و خانات اطراف از ان تعرض
 سپاہ مخالف صباخت ناید و منوچہر خان بگلبرگ سیکے استر اباد نیز نامور شد کہ قبل از غلطی خان سپہ سالار روانہ شود و سپہ سالار
 نیز بر فتنہ ماورگشتہ ارقام سلطاعہ با طراف مالک محروسہ با جماع عساکر ارسال یافت و پادشاہ از بازندان متوجہ فرود کورہ
 گشتہ متوجہ سلطام گردید چون اوتارخان مکر حقیقت بد سلوکے و بے سراجا سے ہمہ تن قلی خان سلطان حاکم بسیت را معروض باگاہ
 نمودہ بود انا مقلی سلطان حاکم اسفراین را در عرض مددے قلی خان مرقوم بامارت بسیت سرفراز نمودہ مقرر داشت کہ او بر جناح
 استعمال رفتہ بجا حفظ قلعہ مذکورہ بردار و داراشکوہ باستماع این اخبار خیر دار گشتہ رستم خان و قلی را با فوج انبوه و فیضان کوہ
 شکوہ کہ روانہ بسیت بندہ بود برنگاشت کہ از طرق و شوارع خبردار بودہ باشد و چون سپاہ ایران در سید مقام مدافعہ آمد و اگر
 تواند قلعہ بسیت را نیز بدست آرد رستم خان قبل از ورود انا مقلی سلطان بجماصرہ بسیت قیام نمودہ و مددے قلی خان کہ در مرآت
 سلوک ناما و خود چہرہ باز خواست پادشاہے بعین اطمینان میدید اہل لشکر حقیا سے گر دیدہ قلعہ بسیت را بر رستم خان تعویض
 نمود داراشکوہ از وقوع این امر پیش سر کر کار خویش گردید و اوتارخان لضا لطف دیدان صداقت شان پاسے
 اصطبار و درین وقار کشیدہ دست جرات از آستین بہت بر آورد و مراد بیگ تو سپہ بجے باشندہ در برق اندازے و بجا
 نیل جلیت برجین ابریطر سیکے و افواج ہند چند بار از چند جا کوشش نمودہ ہر بار حاضر فرما گیا بر میگردد ہند شوال حرات
 از مدہ خود بر بردہ بر سرے دشمنان فوج ہند ہزاران کندن بہ شیر حاج رسیدہ خود را در اندرون آفکندہ زہر مالکت
 چشمید مذوق بقیہ مردم بنا کام برگردیدند سخنان بیگ بادوسہ ہزار سوار کہ لیکر دسگے او ما مور بودند باستعمال رسیدہ چون فر
 در جنگ صفت ندانست ہر روز تاخت اطراف و جوانب اردو کشا سزادہ کردہ سد شوارع و قطع آمد و شد از دو قہنہدگان نمود
 و ہزار ہا پیش ہر کہ را سے یافتند سر بریدہ سے بردند رستم خان بر ملت فوج سخنان بیگ آگہی یافتہ بکثرت لک خود ذکیہ نمودہ
 متوجہ اردو سے سخنان بیگ گردید و اصلاح در مقابلہ ندیدہ از جاسے خود متوجہ فواد شد رستم خان بہین قدر کار را معظم
 شتر دہر گشت و بر کنار آب سیر شد تا قامت گزید درین اثنا منوچہر خان حاکم استر اباد بادوسہ ہزار سوار ہمراہ سے خود رسید
 و بہ سخنان بیگ ملحق شدہ روانہ مقصد شد و علی قلی خان سپہ سالار نیز وارد گردید افواج چون امواج از سہ ہم میر رسید

استرم خان باستماع این خبر روز سه چند در میان خوف و رجاء گذر آید و عرض حال بدار اشکو نمود و منوچهر خان از کثرت دشمنان
 حیاتی برگرفت و در اندیشه درین فرسنگ اردو سے رستم خان نزول نمود در اشکو بهستماع یافت هر روز فوج ایران بر رستم خان
 ترسیده اورانزد و غولطیبه شاریه کشش در غلبت زده روانه اردو سے شانهزاده شد و فوج ایران بهلقاب اردوان
 گردید شانهزاده در اشکو ایدرسیدان رستم خان و خیر آمدن منوچهر خان و علی قلیخان سپه سالار طبل رحیل فرود کوفت و روانه هندو
 گردید و علی قلیخان سپه سالار جمعی را شتاق شانهزاده برگماشت و در بخیر نیل ویرانه اسباب داشتند فوج لقاقت بدست آورد
 مراجعت نمود و از عرض داشت شانهزاده او رنگ زبیر خزه تولد پس سے در خانه او ازین خنجر شانهزاد خان صفوی او را در دم
 شنبان همین سال رسید آن مولود مسو و محمد اعظم موسوم گردید و هجدهمین سال عمارت مسجدی سے از سنگ رخام بصفت سیغ سنگ
 رویه در عرض هفت سال با تمام رسید و هجدهمین سال بادشاه از اکر آباد شانهزاد آید و در اشکو از قندهار گشته ملازمت نمود
 و هجدهمین سال شانهزاده مراد بخش بصوبه دار سے کجرات و شالیبه خان بصوبه دار سے مالوه سفر آراشند و در جشن نوروز و در وقت
 سفیر روم رسید اعتقاد خان و بعضی امر سے دیگر پذیره شده سفیر مذکور را بصحبه آوردند و سفیر مذکور در اثنای راه از بسبب
 در حد و دان میگذاشت حسب الام سیغ یا فتره تار و در و پنجاه هزار روپیہ یافت و محمد ابراهیم اسدخان خطاب یافت بصفت
 آنته سیگ شد و اردات خان خنجر سے دوم یافت و محمد اشرف و محمد صفی پسران اسلام خان ایگه خطاب عمادخان و دو سے
 صفی خان سر افراسیاف قندهار

احوال سال بیست و هشتم مطابق سنه هزار و شصت و چهار هجری

درین سال بخطب معین آباد و اجمیر نصرت ایات شاکر سے شده چون در عهد جاگیر بادشاه دستگیران پسر اسد بدنگاه والا
 آمد جنین مقرر شده بود که رانامو که از انتخاب او بر انانی رسد مملکت چیتور را استحکام نهد و درینوالا العزم رسید که طعمه مرز بود رنگات
 رسانفت ترتیب یافته و سه یا جمله الملک سعدا فخر خان وزیر با سے هزار سوار حبت خدمت قلع مذکور روانه آن صوب شد و او
 در عرض چهارده یا نوزده روز قلع را منهد ساخت و چون رانامه نگشت رجوع بدار اشکو نموده بوسیله او عدل نصیرت تحوت
 و پذیرائی یافت و ذوالفقار قاسم سفیر روم اناس دیدن شانهزاده در اشکو نموده دستگیر یافت و بعد ملاقات بست هزار
 روپیہ از در اشکو و پنجاه هزار روپیہ از سلیمان اشکو پسش گرفته دم جادی الثانی سے هزار روپیہ انعام از بادشاه یافت و چون
 کور بدیدن جمله الملک سعدا فخر خان وزیر هم رفتند و تباخ بیستم حبیب حسب الامر و نیز با نزه هزار روپیہ تواضع نمود موسوم
 شنبان به ذوالفقار قاسم اشرفیوزن چار صد تولد یک بو پیه همین وزن انعام شد و صوب قاسم میگ که کسفات روم
 مستعین شده بود نامه که سعدا فخر خان مسوده آن نموده دیک قنده خنجر مرصع بقیمت یک لک روپیہ با کرم مرصع بالماس یا تو
 که چهل هزار روپیہ آن بود و دیک شیش بلورین از نظر اگر جهان گیر سے و دویز ارمان از انالس کجرات و شمیر که یک لک روپیہ
 از زداشت لقب فرستاد و مشقت قطعه یا قوت و چهار زمره و سه دانه مر و اید جال ذوالفقار آقا جابرا فیصیر گردید که رسد مذکور و بقدر
 سے هزار روپیہ وقت انعام یافت خدمت شد اندر زور و توانا و موم و از نقد و حبش دو لک هفتاد و پنج هزار روپیہ از سر کار با
 و غیره یافت و در جشن نزن قمر سے همین سال شانهزاده در اشکو را بغایت خلعت خاصه با سوار سے الملی نرنگار که در کله
 آن قمر مرصع بالماس با گران باد کمال زیبایه تعبیه بود و زر و گریبان و دو راسین و دامان به لاسه پیش بهامطر قیمت
 آن دو لک و پنجاه هزار روپیہ بود و سر بند سے از یک قطعه لعل و دو دانه مر و اید بقیمت یک لک هفتاد و پنج هزار روپیہ و لک روپیہ

راهی گشت و پهلوان جعفران عطوفت عنوان تصدق خطاب معظم خان مع خلعت خاصه و حجه بر سر مع با مچو کتاره و علم و تقار با
رسیده و او رنگ زریب چون بفتح و فیروزه با درنگ با درسیه از اصل و اضافت منصب میت هزاره پانزده هزار سوار و دو اسپ
سه اسپ بلند مرتبه شد و نالیته خان با ضافه هزاره شش هزار سوار منصب شش هزاره شش هزار سوار و دو اسپ و خطاب خانجهانی
مرتفع شد و معظم خان بدگاه رسیده بنیابت خلعت خاصه و شمشیر مرصع و از اصل و اضافت منصب شش هزاره شش هزار سوار
وزارت علم و مرتبه تدارک مع و دولت پیش یک تیل با ماده پنج کله بهیافه سیاهی گردید و جلالت معظم خان و شاه شین کلازان کلاک با دو زبان ننگ
و در صفه شانزده و پنج باشد و قیمت آن یک شانه هزار روپیه شد و شصت تیل نه چهار ماده با طلا شانزده ساکنه و بطریق مشک گذراند قیمت مجموع
چهار هزاره لک روپیه شد و در جشن و زین شمسی این سال شاه بلند اقبال دارا شکوه را پنج کور و درام بطریق انعام حرم شد
و جمیع تنخواه او از سابق تلاحق با طلب منصب شصت کور و دام که موافق دوازده ماه یک کور در پنج ماه لک روپیه باشد
حاصلش میشد و دارا شکوه پیشکش یک لک چاه هزار روپیه از نظر گذراند از نایب ملک و بقیعت شصت و هشت هزار که
پایا و سرتکیه آن از سنگ قیمتی مرصع بالماس و یاقوت و زمرد بود و درین سال سید جامع شاه جهان آباد که در سنه بیست و
چار مرطوب اس اساس یافته صورت اتمام یافت و اجتهاد این عمارت قریب پنجاه بجهت خان معیوض بود و قریب دو سال
تخلیل الله خان و مدت سه سال و پنج ماه سعد الله خان ساسی بود و پس از انتقال او ازین عالم بروج اندر در وقت عمارت
علم شد که بتقیم او پردازد و بالجمعا در عرض شش سال اتمام یافت و تاریخ اتمام آن مصرع سعید شاه جهان قبل از اتمام
اگر چه تفاوت یک سال دارد نظر بچودت تاریخ پسند با دانه آدم میخ ده لک روپیه در طایفه آن صرف گشت هر گز نبود
بالاسه آن از سنگ مرمر و سنگ موس و صحن آهنا نیز از مرمر و صورت مصطفی بطور محراب از سنگ موسی است و فرش صحن
مسجد از سنگ سنج و طول عمارت ذات مسجد نود و دو عرض سه و دو عرض در وسط صحن حوض است پانزده درع در
دوازده درع لبها صحن از سنگ مرمر و موسه تیار شده میر محمد امین پسر معظم خان که از کثرت بارش در برابر پانزده
بود و ساد سلطنت رسیده بنیابت خلعت خاصه و خطاب خان سر برافراشت از عرقه داشت از رنگ زریب بو صبح پیوست
که عادل شاه و امالی بجای پیوست و ششم محرم در گذشت غلامش محمود استیسی که بنا بر عقم نوزاد بر داشته بود و بچا او
نشانیده اند حکم شد که شایسته باشد که بدان مویش تابد و آنجا را تسخیر نماید و آنجا همان شایسته خان حکم شد
که بعبت خود را بدولت آباد رسانیده تا معاودت او رنگ زریب در آنجا باشد و معظم خان و شاه هنوز خان و همایت خان
و نجابت خان و دیگر خاندان فیروزه آمد که مجموع میت هزار سوار یا شانزده خنصور و دستور به یافت که کمر کاب شانزده
در شصت و پنج روپیه سوخته و نماند و محمد امین خان پسر معظم خان بعبت شصت تینت معاملات دیوانه بی نیابت پذیرفتند
و با فراغ این هزاره ذات منصب او سه هزاره شش هزار سوار شش چهار مرصع الاول که بیست و پنج طلا عون و شاه جهان آباد
بیشکار گه گه کتبه بر کنار دریا سے لنگه تو جو نمود چون بار و سیکه نهاد و میت و جمجمه و مذکور شهر مرمر قوم برگشت و دستم خان
بما در فیروز جنگ از قیصر نهاد و در خان بطم سو به کامل مامور شد و با ضافه هزار سوار شش هزاره شش هزار سوار و دو اسپ
سه اسپ سر برافراشت و امیر الامرا علی مرادان خان سب الطلعت از قیصر آمده ملازمت نمود

دربین سال	انصافت رایات مالیات عبودیت عین آباد که عمارت و معموسه آنجا با تمام حسین بیگ خان و غنمقر خان	احوال سال سی و یکم مطابق سنه هزار و شصت و هفت هجری
-----------	---	--

بعون سیدنج کج رو سپه انجام یافته بود و دروید اود سید سلطان سید شجاعت خان باره بخواست آنجا که اول بزیندار سر می نگر
منطق بود و از چند سالی قبل امیرخان صمدک محمدرسه گشته بود زمین و جناب بهمت خان مخاطب گردید و زمینداران را از
طغنه قریب عاقر شاستی ترسیده با رسال پیشکش دعوالض نیاز حفظ عرض فرمایند خود نمود و راه جو ماستلام علیه لطفت
سباهی گشت و پادشاه بایکاه دران نزن تنگه مسند آراسه کار منسب بوده سوم و چش بجهان آبا و برگشت و بیت و دوم و اول
شهر مرقوم شد و یک راس اسپ عری که شاهزاده اورنگ نریب بر سر پیشکش فرستاده بود از نظر گذشت و ده هزار رو پیوست
ان شد و هم درینو لاجرض رسید که علی مرادان خان امیرالامرا چون هو اسه گنیم سازگار بود و بنا بر عرض مرض اسهال از
آنجا که فتنه میرفت و در منزل ماچی داره رهکار اسه ملک بختی گردید و لغش اورا بلا هو برده و جنب مرقد والده او مدفون گردند
چون عده دولت و دوست نخلص بود پادشاه خیلی تاسف نمود و ابراهیم خان مین سپه اورا بایر خه از رفقاسه او در
حضور از راهور طلبیده باضافه منصب چار شتر اسه سه هزار سوار گردانید و دیگر برادران و رفقاسه او را و روز بر سیکه
باعطاسه مناصب شاد کام ساخت و ضیفه شتر و کانش که از نقد و جنس یک کور رو پیوسته بود و نصف آن را بونته بخشید
نصف دیگر اهل منبلی داد و کوشد خان از سهل و اضافه منصب دو هزار رو پانصد سده و دینار سوار رسید بطرف جنوب گنیم
سه هزار سالی یافت و مهربان ایام کنان لیش قلعه بیدر و تینی جیشیان و تیره قلعه گلیان روسه داد و شرحش آنکه چون
شاهزاده اورنگ نریب بتسخیر ملک سیما پور چنانچه مذکور شد مامور شده بود با میر حلیه معظم خان و جمیع افواج تعینات
مشوجه آن دیار گردید و بیت و چهارم بر سب التانی نریب قلعه بیدر نزول نموده بمحاصره اش پرداخت و بیت و سوم
جادی التانی بر سب که محاذ سیمو پهل معظم خان بود از صدمات توپ فروریخت مرجان نام حبشه که غلام خادمه عالی
و معتد علیه آنا واردت سسه و هشت سال بخواست قلعه مذکوره میسر و حخت و قریب هزار سوار و چاهم شزار پیاده تفنگچی
همراه او سسه بود و شکست بر چنگور را متیقن شمرده عقب بر جی کند یباروت و بان وحده آتشین بر کرده بود که هرگاه
مخالفان بورش نمایند در آنا آتش داده باعث هلاک جان عا جان بر جی گرد و چون بر سب ریخته راهی برای بر آمدن
اهل پورش پیدا مودم درم شاهزاده اورنگ نریب و معظم خان بران بر جی بر آمدند مرجان با هشت سپه خود و اکثر جمعیت
نزدیک بر جی مذکور آمد و مستعد را فعه ایستاد و قضا را از بانای که بطرف مخالفان سته انداخت شتر اسه دران ذخیره باروت
و بان و حده افتاد و آتش هم در گرفت و گرو سبه از رفقاسه او با آتش حسود سوخته و از خود هم باد و سپه سوخته شتر
بیر هلاکت شد او را بدرون انک بر زدند و مردم بران بر جی داز جا با سسه دیگر راه بسته درون حصار در آمدند و در با سسه
انک نریب دست آمد و درین وقت شاهزاده خود هم شاه پانزنج نواخته در رسید قلعه دران زینهار خواسته امان یافتند
و قلعه مفتوح شد شاهزاده مهاجرتان رابع بر سبه از بندگان دیگر در قلعه گذاشته خود میسگر برگشت و صبح آن مرجان
در گذشت روز دیگر شاهزاده درون حصار رفته در مسجد یک پیش ازین چند سال سلاطین سیمین آراسه بود و خطبه بنام
صاحبقران ثانی شاهجهان پادشاه بلند آواز کرده انید و نقد و جنس بسیار بعیطه در آمد و این قلعه از قلاع مشهوره و کن بود
شهر سیت و در نهایت وسعت و فخمت و سرحد و به تلنگانه سالیقا حاکم نشین رایان دکن بود و همواره راهکار نامک و مرقوم
و تلنگ المماعت راسه بیدر سسه نمود و درمن مشوقه راجه نل که شریخ فیضه فقهه او منظم نموده و ختر سیمین مرزبان
بیدر است سخت سلطان محمد پ تقیق بران چیرنگ یافت پس از ان بسلاطین سیمین منتقل شد سپهتران تبریز

حکام بجای آوردند تا آن که درین عهد بدست ما بریه افتاد حالیا حاضر در دست اولیا سے دولت بر بنیان کوکن اولاد
 بالاسے لداوست که بانام سنجے مشهور بود چون تسخیر قلعه کلیان و کلبرگ و شهرب و کنشایش ملک بجای آورد چه مدت شایزاده
 بود و بیایدے برادران لوجی و سیوا و جوسلا سے مشهور دیگر قلعه پشروان شوشه ناموده پرگنهاسے آرسن و چاکر کونده و دیگر
 محاللات نواسه احمد نگر راخته بود و دنیا برین به تمییز آمانا نصیب بنیان را با سه هزار سوارداستولتین نمود و سلطان محمد معظم و
 افتخار خان را در قلعه بیدرگذاشته مسیت و مردم رجب خود لطفت قلعه کلیان را سه گشت و مسیت و نیم در آنجا رسیده
 بمحاصره قلعه نگه کرد و به دراخته و به جنگ و سیال و حروب و قتال که هر دو میدان با دو کاران امانه که آن قلعه در وی بهیداد
 و رسیدن آذوقه و جنس غلات متعسر علیک متعسر گشته بود و هم بعد و بعد بسیار در استفتاح قلعه که دلا در نصیبه از طرف عادل شاه
 با وزیران و با غنیمت و قوی و توپ و تفنگ سامان جنگ قلعه و اسرا بجاست می بردت تقدیر رسید آخر حیشه نکو را تلخ گشته امان نوبت خوش او
 پذیرای یافتند و قلعه او را ان گوش نمود و خدمت یافتند بجای پور و در میان قلعه در زمانت امانت از کلبان امانت افزون است چون از عرض
 شایزاده اوزنگ به مستنم خزان فتح یافته عات و دیگر با پیشا رسیده تمام ولایت مید با مضامانات آن قلعه کم کرده با درنگ بید طریق انعام محبت
 فرمود و سخنان از اسباق و لاق و در از راه که روز دام نشا و عنایات دیگر نیز عمل آمد و بیدر بطرف آباد موسوم گردید و معظم
 و شاه و وزیران و مسابیت خان و سخا بخت خان و دیگر امر اسے تعیینت که درین ایاق معصود جانفشانی و ترو دوات شایسته
 شده بود نیز با نمانه منصفه عطا خلایع فاخره سرفراز گردیدند چون عادل شاه و دیگر گشایان بر یقین نسبت که مشغول
 بدام ناما سے افتند و چاره بخرازا ماعت نیست ابراهیم خیر خان را که از معتد ان آن دولت بود خدمت شاهزاده اوزنگ
 فرستاده امان طلبیده نمود و مقرر شد که یک روز و چاه ملک رویه از قلعه و چاهر و اقبال بطریق پیشکش و اصل سازند و قلعه بر بنده
 یا لواق و قلعه ملک کوکن و محاللات دیگر تقدیرت گماشتگان با دشاسته و انگذند چون این ماجرا اوزنگ مذکوب بحضور
 پذیرفت با دشا بر عجز و در نماندگ آمانا بنشوده من جمله پیشکش بچاه ملک و پیه معاف فرمود و ان شاهزاده فرمان نوشت
 که تاسف نفا مارا براسے وصول پیشکش فرستاده خود با عساکر فیه روز سه معادوت نماید و معظم خان از ضبط قلع و محمی
 نموده بعد مراجعت تاسف نفا مانع پیشکش روانه عتبه سلطنت گردید و فتم ذمی حجه با دشا را عارضه جصل لبول
 حاضر شد چون مکملات تمیص نمودند که از مواد اسیر است رزق احتساب مقرر بخان فصد نمود و تخفیف نذ با اتفاق آراز لوج سپانید
 و دیگر چون گرفتند ازین هم شدت معین حردتت رویه نماندنگ نیز به تیریدات دیگر پروا عتد و تاسف نفا منس روز صفت فرج در
 از دیا بود آخر توجیه تقریب خان شیر خشت فی الجمله نافع آمد و مبلغ هفت ک و چاه هزار رویه نگوه شاه جهان آباد معات
 نموده فرمان رفت که در تمام مالک محروسه نگوه معاف باشد مبلغ پنج هزار رویه با یک رنجیر نعل و یک اسپ عراقی با اسب استخ
 قدسند و ازده شوزند انیان را بی یافتند و با دشا شاهزاده و داراشکوه با ضافه هزار سه ده هزار سوار و رویه سه اسپ
 منصب بچاه هزار سه هزار سوار و رویه سه اسپ و انعام یک که روز دام که از اسباق و لاق مسیت و یک که روز دام
 باشد نوازش یافت و از عرض و داشت اوزنگ زب خیر تولد شاهزاده محمد اکبر ذوزم ذمی محمد عرض شد و در این
 ایام معظم خان را بسبب توسل اوبا و رنگ نیب تحریک داراشکوه از وزارت عزل نموده خان کور و هماسبت خان و
 دیگر امر را طلب حضور نمود و محمد امین خان از نیامیت بدر منوع و راهی را یان تاقین وزیر سیر انجام امور بدو
 ما مورثه چون پادشا مغلوب مرض و شاهزاده داراشکوه که ولعهد بود مدار علیه سلطنت گشت و از برادران ان

یو اکبر آباد در اوسط ممالک محروسه ہندوستان پیدر را تحریک با مدن بلوہ مذکورہ نمود و پادشاہ بیاس با افراط محبت کہ با او داشت در انچہ موجب تقویت اوسیدانت بالتاس او یابدون التاس لعل سے آورد و بنا برین سبب لالتاس اوسہتم محمد سوار کے کشتی متوہ اکبر آباد شد و دانشمند خان کہ استغفا سے میر بخشگی کے سے نمودہ بود محمد امین خان سپہ سرمد علی معظم خان بجاسے او مقرب شد و ہشتم صفی بھارت گھات ساسے رسیدہ نہ روز درانجا مقام شد و جاری درین روز با نخطاط آوردہ بعد از دو ماہ و کسر سے بے مدد و اولیعت اجابت نمود و روز بروز افرصحت رو با فرایش داشت چون فریافتہ بود کہ تا غرہ ربیع الثانی ۱۰ ساعت داخل شدن قلعا کبر آباد است و منزل داراشکوہ اتاست فرمایند نوزدیم دران مکان تشریف آوردہ بہ حکم تقریب خان وہ ہزار روپیہ از جواسہ و طلا و نقرہ عنایت شد و آخران ماہ از نوشتہ تھا و کن بعض رسید کہ شایگان را وہ از رنگ زیبہ انجام مہام آن طرف نما نمودہ با رنگ آباد رسید و دل رس با تو نگہ و دختر شایگان کہ کث ہزارہ منسوب بود رحلت کرد و مصحبت خان و غیرہ امر کے متعین کن مجبور رسیدہ مور عنایت گردیدند و شایگان را داراشکوہ و سید خدایتیکہ در ایام مرض تقدیم رسانیدہ بود لبتا میت جو اسہرالات سینرہ لک و نو ہزار روپیہ نوزاد صلواتی انا نہ تعبد شہمت ہزار سے سے ہزار سوار دو سپہ سپہ از سابق و لاحق بالتاس میت وسہ کرور دام کہ مجموع طلب ہوائی دولزدہ ہا ہمدو کرور و مصفت لک و پنجاہ ہزار روپیہ سے شد و سوا سے آن لک کرور و سہ ہزار و سہ صد رس اسب ہر مرد محنت گردید و تقویض صوبہ بہار نیمہ دیگر مراد محم شد و جعفر خان نخبیست وزارت اعظم ہندوستان یافت و ہا نوزدیم جادوی الی سے مہابت خان مجبورہ دار سے کابل ہزار ہزار سے یافتہ رحمت شد و بعض رسید کہ وارڈ ہر ہتم الی علی علیہ الحکمہ سیکرٹری رہا اسے راہ آخرت گشت چون بعض رسید کہ سہ چند دلیل شایگان را وہ شجاع خبر محبت مزاج والا کثشت ابرجمل بر سار شہ با ہمیں برادر خود و نو ذو نشتہ اور او استغفے سے تہم وارڈ نیکا با لاکر کے گران بقصد کبر آباد روانہ شد سلطان سلیمان شکوہ رابا راجہ جیسک کہ بیاد خان و دیگر کث کہ مجموع بہیت ہزار سوار سے شد نہ بدفع شورش آن طرف متعین نمود و ہنگام رحمت سلطان رابا ضافہ نہ ہزار سے و راجہ جیسک رابا ضافہ ہزار سے ذات و ہزار سوار دو سپہ سپہ سپہ نیمہ شش ہزار سے پنج ہزار سوار و یک لک روپیہ نوازش فرمودہ رحمت نمود حکم شد کہ اگر شجاع از قیاحت نامتی عدم سہ بجاسے خود بزرگ و جنگ او پر داختم تا دیب نائیدہ مہاراجہ جیوت سنگہ را شعور را لکیز و نے ہزاری ذات ہفت ہزار سے بہشت ہزار سوار و انعام یک لک روپیہ و دیگر عطا یا لوزخہ صوبہ دار سے مالوہ در طابرو بیاطن بنا بر محالنت اورنگ زیب ماہور نمودہ و دیگر امر امن متبیداران را نیر سیکہ اوسمین نمود و سیر قائم ملازم داراشکوہ از طرف او جو راست قلعا کبر آباد و صوبہ دار کا انجام مرض شد و غرہ ربیع الثانی پادشاہ بدولت خانہ خود و قلعا کبر آباد نزل نمود و چون بعض رسید کہ شایگان را وہ بجلی با ستم بیار سے مزاج والا سکہ خطبہ بنام خود خواندہ سید علی نقی دیوان پادشاہ سے گھات را کہ با اصلاح مفاسد او ماہور بود دیون تحقیق جرم و جہانت بہت خود ناق کشتہ دست تعد سے نخر اپنا پادشاہ سے و دیگر صاحب وبال رعایا و بخار آجا دراز کردہ قاسم خان میرانش را صوبہ دار سے احمد آباد از تغیر سے او چغت نمود باقی احوال این سال و ایام حیات شایگان پادشاہ انشا و متر تعاسے در ضمن کہ وقاع شایگان را وہ از رنگ زیب مالگہ سمیت تحریر خواہد یافت *

تفصیل اولاد شاہ جهان پادشاہ

چہار سپہ وسہ دختر تک اختر از بلین نواب ممتاز محل صبیہ یمن اللوہ اصفت خان و اینہما از افاض شایگان را کے و انجام سلطنت

ذکر بیٹے از عجب زمان شاه عالمگیر

پرزندہ بودند *

اول شاهزاده داراشکوہ ولادتش در سنہ ہزار و بیست و چار فرزندانش از لطیف صبیئہ سلطان پرویز سلیمان شکوہ سپہ گروہ جانی بیگ اسم دختر دوسم غیر معلوم *

دوم شاهزادہ شجاع تولدش در سنہ ہزار و بیست و پنج فرزندانش زین الدین بلبلد اختر زین العابدین دل بہند بانو بیگم کورخ بانو بیگم خردمند بانو بیگم خیر النساء بیگم از امہات مستعدہ *

سوم شاهزادہ اورنگ زیب شب یکشنبہ بانزدوم ذی قعدہ سنہ یک ہزار و بیست و ہفت از تاریخ ولادتش کلہ آفتاب عالیشان خیر میدید و اساس اولادش در آخر احوال او ان واقعات ثبت شود *

چہارم ہوا بخشش ولادتش در سنہ یک ہزار و ست و سہ فرزندانش از بخشش دوست دار بانو بیگم آسایش بانو بیگم ہزار بانو بیگم * نبات شاہ جہان اول انواب علیہ العالیہ جہان آرا بیگم شہورید بیگم صاحب تولدش در ماہ صفر سنہ ہزار و بیست و دو و نہایت

خیزند پر بود و از جمیع فرزندان مغز بزرگم و شہت نام رو بہ سالکیانہ بر اسے مصداقش مقرب بود و نہایت جو و جوان با مردم سے منور *

نواب روشن آرا بیگم ولادتش در سنہ ہزار و بیست و شش *

نواب گوہر آرا بیگم ولادتش در سنہ یک ہزار و پچہل *

نواب خیر بانو بیگم از لطیف قعدہ بر اسے محل صبیئہ میرزا مظفر حسین صفوے بحسب ارجح فرزند ان کلان ولادتش در سنہ ہزار و بیست و از محل نو کہ دختر شاہ نواز خان خلف خان خانان بود فرزندے نامند *

ذکر بیٹے از عجب زمان شاه جهان و عالمگیر

علاء جاہ میر بیگیان صیر مرشد ملا شاہ بدین خستہ بود مولد سن بہار و لستو نما در لاسور یافتہ نہایت وارستہ سیر میرد و رکال سید علی حسین نے تعین سے زبست خواجہ بختا در خان عالمگیر سے مولف تاریخ مرآة العالم کہ از خواجہ میرزا ایان شہور یاد تھا، و از محل مقربان دولت آباد در گنایچہ دوسمے نگار کہ خواجہ دربار خان ناظر کہ در عہد شاہ جہان و عالمگیر تصنیف نظر شد است باسن نقل کہ در شاہ جہان نوبستہ در لاسور زمیندار اراشکوہ رفتہ در آنجا با بن بندہ درگاہ فرمود کہ ہنگام معاودت ملا را در راویہ آتش دیوہ بد و نجانہ خواجہ میر رفتہ تو پیشتر رفتہ خیر سے بگیر من بہنزل ملا کہ حجرہ شکستہ پیش بنود کہ سیدہ ہشتینم کہ او جہن زمان بیرون رفتہ دوسم چند کونہ تہن نمونہ کہ سوار سے پادشاہ نمایان شد پیش رفتہ ما ہر اجیر من رسانیدم فرمود اینجا با شہر گاہ غلابیاد اسلام گفتہ این مصرعہ بر خوان مصرع طاقت مہمان نہ داشت خان بہمان گذشتہ چون ملا آمد مصرع شنید در جواب گفت کہ حضرت غریب نواز سے فرمودند لیکن من عہد آؤدرا کنار کشیدم تا حضرت تصدیق بقصدت از دست مردم موسسے رئیس من لبالامت ماندند از جواب این پیغام خواجہ میر داد و در دیگر ملا تھا پادہ رفتہ زیر حروف کہ در ان اوقات در صحن دیوان عالم نصب کردہ بودند ایستادہ شد من ملا را شناختہ بعرض پادشاہ رسانیدم پادشاہ خوش قبت شدہ نزد از دیوان بار نام برخواست و در خلوت رفتہ با ملا صحبت مستوفی داشت و نیز سے نگار کہ سعادتہ خان در اوان اقلان و بر لٹانی در کتب علوم پنجہ میت ملا آمد و رفت داشت روز سے ملا بر زبان راند کہ وزیر پادشاہ ہند در البلید عاقران متحیر گشتہ نہ استند کہ کرا میخواند ملا گفت ملا سعادتہ را میگویم و آخر فریشتہ جہان شد و نیز سے نوید کہ از ثقافت

سوخ غده که روزی جمعه در پیشان او دیگر حقیقت پیشان نشسته بودند که در آن وقت در حدود در میان آمد بر کس بقدر لیاقت
 در دست خود خوشی کیفیت ملاخامه در میان نشسته سکوت داشت تا گمان برخاسته در میان آنستی که در آنجا افروخته بود و پشت
 و اندک زمانی توقف کرد بعد از آن بیرون آمده گفت بواجب همین است مردمان چون نقص نمودند هرگز پارچه پیش هم از آنش
 متاثر نشده بود در اوایل جلوس عالم گیر سینه هزار شصت و هشت سالین سال اول جلوس ملاسه مرقوم روزی سه سیر باغ
 ضیق بخش لاهور رفته بود در آنجا دوسه مرتبه گفت مراسم طلبند و پهلوانان زمان داعی حق را بیک اجازت گفته متصل قبر پیر
 خود موقن گردید *

ملا شاه به خشی نیز از مریدان میان شاه میر و محب ارادت گو با برادر ملا خواجه است چه هر دو مرید یک مرشدند با جمعی ایشان
 کیفیتی دارد و این عزیز هم مرید و میگویند پیر و مرشد دارا شکوه بود بهر صورت چون ربا جمعی خالی از اثری نیست این
 کتاب ثبت افتاد ربا جمعی ای سید با جمعی تغل بر دل به شدار و وی دوخته چشم باجمعی در گل به شدار و عزم سفر مشرق درو
 در ضرب و ای راه رو پشت بمنزل به شدار و حکایت قاضی امرایم یعنی که از آن فاضل عدد خود بود و بجا در خان نقل
 سے کند که روزی قاضی باسن حکایت کرد که من بمنزل میرک شیخ که او از عمر در عهد مالگیر حصدات کل داشت وارد شدم
 مجلس از علمای اعلام پر بود تا گاه شخصی لباس حقیر خفیف در بر و عمامه اتر بر سر و او در میرک شیخ در آرام و احترام او
 اخرا نمود و او با حق نشسته مرخص شد وقت رخصت نیز کمال تواضع و عرض فرمود حضار سالیانه میرک در باره اجترام
 او زیاد از مرتبه او دیدند و دستساز او بخش نموده پاسخ شنیدند که این عزیز در غایت علم عظیم هستی دارد و در میان غیر
 او من این سخن شنیده زود بر خاستم و در رے او شتافته در راه با او بر خوردم و نیاز مند با ما سید شاه امه امر سے از جمعی
 بسیار نمود و منزل خود آن داد و گفت که اگر فقیر خانه قدم رنج فرمائید صحبت بجز اقبال داشته آید رخصت نشد بعد سید جبار
 روز نماز اشن ختم خیر فقیر شنیده از بالافانہ که طوئش بود فرود آمده بگری در یافت و گفت که کار سے ضرور دارم بر بالافانہ
 نشینید تا من بخدمت برس فقیر بخدمت رسد که بر آید و دید که جمعی از ارباب عام نشسته و صحبت مذاکره در پیشوسته بطنیم
 من برخاستم و دستقبال کرده با کرام تمام در صد مجلس نشینید از آنجا که دوسه کتاها در دست داشتند یکی از آنما کتا
 معلول برگشته و اتفاقاً در آن دوسه روز غالب عالمی که پیش فقیر در سن معلول میگرفت با لاسد الدین کت و احترام خود سے
 میگردد شخص مذکور همان مقام بر آورد و مذکور همان احترام نمود و دیگر سے از آنما محب او شده سخن المول کشید فقیر نیز بنیاب
 مقام سخنان گفت و از هر علم ستمنا سے دقیق و کلمات بلند و حقیقتات از چند از آنجا که سمیع شد و قریب یکاس استناد
 مجلس رسید درین ضمن صاحبخانه پیدا شد و این جماعه بجمع او برخاستند فقیر از نیاز مند سے دستقبال بر سر پیشی گرفت
 مذکور حاجی آغاز کرده گفت فیلی تصدای کشیده رنج انتظار دید که چشم بغیض صحبت این بزرگان حلی فقیر برگزتم گفت که دام
 بزرگان فقیر که برگشته فوست با و بنا بیکسی را ندید و همه جهان استیلا یافت که بزرگه افتادم خند بده فقیر را در خوش طعنت
 کشیده و آنک آنی طلبیده و در آن نفس خود دمیده بر سر و در سے فقیر یا شنید از سلسلہ سخات بخشید حکایت هم تمام
 مذکور حکایت با آنجا و خان نمود که در آن زمان که فقیر بتعلیم سلطان سلیمان شکوه بنیر شده جان ماسر بودم روزی
 شیخ نامر که در آن زمان بود بکتب آمد فقیر سلطان استاده کرد که از شیخ چیزی سے طلبید سلطان نیاز مند سے التماس تنگ
 نمود شیخ تیسرے کرده دست در زیر فرش برد و سنگ رتبه خورد چند عدد برداشته بهر دو دست خود گرفته دوسه مرتبه در پیش

چون دست کیشا بعضی و انما عتیق خود تنگ و چندے لعل گران جہاد برسے مر جان و بعضی لالی سلطان شدہ بود و خود بیکے
 آنکہ در انمارا البر موسی ریش خود سفته لسلطان داد و او اب جہرت بر روسے تا شامیان کن کش و حکایت سنہ نم
 جلوس شہ جهان کہ پادشاہ از دولت آباد ما زم اکبر آباد بود و محمد خان مھر تاریخ اقبال نامہ جہانگیر سے کہ درین محدثیت
 چینی گرسے داشت رسالہ دختر سے زیبا منظر باہر سے غریب شکل از نظر پادشاہ گذرانیدہ بعرض رسانید کہ این زن از پوتہ
 است در درونم سالگی بچستان بر آوردہ و در بہت سالگی بے آنکہ مرد سے با او مقاربت کند حالہ کردیدہ و در بہت سالگی این پر
 زائیدہ حاضران متفرق و ریاسے حیرت گشتہ بر قدرت الہی در افزیش بدلے اقرار و اعتراف بہ تہجد بینودند و حکایت
 در سنہ دوم جلوس شہ جهان بعرض پادشاہ رسید کہ در موضع الاما این عملہ بر کندہ گو الیاد در سیلے از نماز شخصی طویل القامت
 کشتہ افتادہ و سرش بریدہ برودہ اند پادشاہ محمد سے را فرستادہ ملاحظہ نمودہ برگشت و التماس نمود کہ طول قامت
 سے نیم دروغ پادشاہی و عرض کشتہ نیم دروغت و در زر عکشتہ اتنا دو سرش بیدانست و در زمین کنان لاش افتادہ قریب یک
 بیکہ زمین نوسے پست و بلند شدہ کہ گویا دو نیل باہم جگیدہ اند حکایت سیلے پریشان حال کنیز العیال در یکی از پوتہ
 باقی پت تویش توکل از در یافتہ دروازہ تر و در تحصیل معاش بر روسے خود بست و در کج فراغت پار کجے فضاغت نشست با عیال
 و اطفال از نہایت عسرت سیکندرا پیدا افتاد و عشرت اول محرم عسرت بالا گرفت و تا چہار روز از منیس ہا کول کام آخ الامت
 و صغار اولاد و اتباع او چیز سے نہ رسید روز عاشورا آن نابت قدم قدم مہتر گوار خود با حالی کردل از آتش جوع کباب
 و دماغہ و طاعت از بی برگی خواب داشت طول و تیلادت کلام الہی مشغول بود دخترش از نظر بیے تا بی پیش پد آمدہ و از کشتہ
 نامیکہ چون نور نظر نحو چہیدہ در پلہوی او منطیبد یک ناگاہ دید کہ اگر کوشہ جادو پدید بخار سے بر نمانستہ پو ہی بھام شہام جہانگیر رساند
 پد را لگا کہ درہ حال پرسید سید سعید و خوف چون درنگریت چہا طبق بلا و گرم دید کہ او مطیع کرم الہی باورسانیدہ اند شکر ناسے
 حضرت ذوالاحسان و الامتاج بجا آوردہ ہر سے لہ بخشی رسانیدہ و خود نیز خط خوشین برگرفت از ان رو بیج و نیم ہا بیج سفید
 و بیج ہا رنگدہم از عالم بالا در غانہ او سے باریدہ و اوقات سید نذر اقبال سے گذشت حجتہ الملک جعفر خان در بر بر این ماجرا
 و خوف یافتہ بعرض اورنگ زیب عالمگیر پادشاہ رسانید حکم شد کہ محمد سچی جلید کہ معتقد علیہ و بار بار دولت حضور است در آنجا
 رفتہ بر ارا العین اچہ مشاہدہ نماید بعرض رسانید جلید مذکور بکارا مو تر شتافتہ و چشم خود دیدہ آمدہ و عرضہ شدست عالمگیر بعد بہتاج
 بانعام سلطینی و تعیین یومیہ جمال سید عتیق فرمود و غریب آنکہ بعد تعیین این وجوہ آمدہ آسمانی انقطاع یافت سبحانک اللهم تعظم
 ماشاء و تعقل ما ترید

ذکر نہضت عالمگیر اورنگ زیب از دکن

چون اخبار شدت گوشت و بیمار سے شہ جهان و سبے اختیار سے او و اقتدار را را شکوہ در امور سلطنت و جہاننا بی گویش
 ہوش اورنگ زیب رسید صلحت و را ہمال و اہمال ندیدہ یا شہتا عزم ملازمت پد را رخصتہ اورنگ آباد کہ آباد کردہ
 از مرکز و دلش بود روانہ گردید و مرا بخش بر آورد و خود را بجانہ بردن ہمراہ و ہشت شفاع جہانگیر از خدمت پد نیز طلبیدہ
 با خود متفق و خاطر اورا بہر وجو مطمن گرا نیدہ با خود رفیق ساخت و چون سے داشت کہ افواج عظیمیہ پادشاہی سیر در
 مہاراجہ جوہنت و قاسم خان در او جہن کہ عوارا و ہمین راہ خواہد بود سد را بہت خرم پادشاہانہ متقاضی آن شد کہ موسے
 در خرابین غریمت ملازم کاب با بندہ و در را شکوہ باقتضاسے خوبی کہ از اورنگ زیب داشت امر اسے کلمی دکن کہ پد بر موسے

بجای او بنشیند گشته لازم رکاب او بودند احکام پادشاهی بنام هر سیکه فرستاده چنانچه مذکور شد همراهمش خود خوانده او را در
 عین یورشش که فتح سیجا پور نزدیک سنده بود دیر خواسته بجنور رفتند و از علفهای امراسه سنگه غیر از معطر خان شاهان
 و ساجت خان کسی در قلعه نماند بجز صورت پر توالتفات با جماع عساکر انداخته در اندک زمانی سرداران شجاعی پیشه خرد
 اندیشه و سپاه بجز بخت شکار بقدریکه باسیت و سیتوانست فراهم آورد و لشکر کے نمایان و تو چنانچه شایان ترتیب داد
 و سران سپاه و طفر از سرداران جانناز را بنیام صب عالیه و خطا بکنایه شالیسته و انواع امر احم و مکارم شمس از فرمود
 و علف و مو واجب افزود و از ازل زمان پادشاهی که همراهی کرد او را هم لحو اطفت خسروانه تقدمات فرمود و پس بزرگ خود را
 را با ساجت خان و فرسجه از عساکر منصوره مقدمه چو خود کرد آئینه غزه جمادی الاولی سنه ستمه را در شصت و هشتت هجره
 بر سر متعلق پیشتر روانه بر پا بنویسند و همراهمش را بجزمت طوغ و عظم و نقاره و دیگر عنایات سر فرزند فرمود و سلطان معطر را بصوب دکن
 دکن متین کرده و سلطان اکبر را در خراسان اعظم را که تازه بوجو آمده بود با اکثر بر دیگان سر داد سلطنت و قلعه دولت آباد
 گذارشت و مشور عطف طراز بنام مراد بخش نکاشت که از کجرات متوجه مالوه گشته در آنجا ملحق گردید و همراهمش شاهزاده را اقبال
 آسام گرفت و در عجمه دو از هم جمادی الاولی از او بگذاشت با بصوب بر پا بنویسند نمود و سیت و پنجم ماه مذکور با ساجت
 سلطون نزل فرمود و محمد ظاهر بصوبه دار خاندیس با اتفاق جمعی از املان پادشاهی که در بر پا بنویسند و در سیمه راه سلطان محمد
 ادراک زمین بوس نمودند و یکاه در آنجا گذرانید و خلال این احوال عیسے بیگ و کبیل که از صین با نی بافته خرمن شده بود
 دولت زمین بوس یافته شرح احوال در بار پرداخت و انکشاف یافت که روز بروز اقتدار را را شکوه در آن پیش می آید
 پادشاه رویار زد و او را در و مهاره حیوانت نیز بنیاسیت عقائد بنویسند و در آن شکوه خوسته در بے باسکه و بد خوای
 اصرار و ابرامت نماید و زیاده بر این تحمل تحمل ابرام و سلطان را ده است بنا برین مقدمات غرضیست که پیش نهادها طراوتنگ
 بود تقسیم یافته نهضت پیشتر لازم و مستحکم گشت و روز در کوشش بنیاسیت و عجم جمادی الاخره ای جهان کشانی از بر پا بنویسند
 اکبر آبا در آن فرارشت و درین نهضت علم امر او جمیع زلفا با نوع تقدمات و امر احم و ذخیره اندوز عوالمفت شدند چون شاهان
 صفو کے با تقدس کے تقدیر و مسو و تدبیر از همراهمی تعلق نمود در بر پا بنویسند دفع الوقت میکرد شاهزاده سلطان محمد را
 با عمده فدویان صاحب تدبیر شرح منبر بر پا بنویسند و آن خلاف اندیش را مقید نمود در قلعه بلده مذکور و محمد بن علی
 وجود کوچ کرده بعد قطع مراحل بکنار آب نریدار رسید و هم ماه مذکور در گذر که بر پا آب نریدار آبا یا با عبور نمود منزل ساسا
 و بلوک چکاستوا بر نموده و ای پور رسید سیت و یکم از دیال پور کوچ نمود مراد بخش که عام مرافقت او گشت انکجرات نهضت نمود بود در آن
 ملاقات نمود و از آنجا موضع دسرات بود که هفت گروهی او صین واقع است راه حیوانت فاسر خان سار جو پادشاه از صین بنیاسیت و قصد مهاجرت
 سکونت و بخت و از احوال را بخش و بخش بود و خبر نهضت عالمگیر بنا برین گند باد و مساکر دیانانی و بهشتی که گمانی بنویسند بود و سلطان آبا بنیاسیت
 بر پشت منبر او پیش که از راه برگشت شنید و سبب این را می فهمد و خبر از عالمگیر بنویسند را بخش لشکر آن صاحب اقبال تدبیر بنیاسیت و درین خلی از راه
 شیوه را که در ماند و نوشکر عبور و از رنگ نیامالیک آبا نریدار رسید و صینی از کولان دارا شکوه کرد و قلعه دما بود و نریدار که مشهور گشته بهار
 در وجود او نیکت به شاکر گشت و از آن طرف سعادت نمود و سیت لشکر عالمگیر راه بیاسیت متصل به دسرات پور با صلیک کوه مساکر ساخت چو نیک
 بهر از آن جهت بدین نام حجت گذارشت که پیشتر در قبل از وصول به دسرات پور که سار که از نریدار جم بود و نریدار بخت نشاند و سیت با
 علاج آنکه در مانع ارتکار سیت نیز تواند بود و ندو و بیاسیت کرده بود که چون ما را اراده جنگ نیست ملازمت و عیادت پذیرش نهاد خاطر است

نور جاہر مالک پراچین برکت سنگھ

قاسم خان ماسرہ اور ہر اول لکھنؤ و بیٹے روسا سے راجپوتیہ نرا مثل سنگھ سنگھ ماڈا اور حمان سنگھ سیدیلو اور سنگھ چند لکھنؤ
 درتن سنگھ راجپوت اور جرن گرو دیال داس جھالا دیگر راجپوتان عمدہ جلالت شاعر و خوشحال بیک کا شغریے و مسلمان اولہ
 اصالت خان و دیگر لکھنؤ زمان ستر پادشا ہے دران فوج متعین کردہ بہادر بیک بخشی لشکر را کہ دروغ تو بخانہ ہم بود نام
 تو سمانہ پادشا ہے دجانی بیک خویش قاسم خان و جمعی دیگر پیش صفت لشکر با زداشت و مخلص خان و محمد بیک و یادگار بیک
 لاکہ از بہادران نامے توران بودند بقراولی لکھا شت و مہین داس و گوردسن را شھور را با جسے از مردم کار دیده و راجپوتان
 جلالت شمارہ درالتمش مقرر کرد و خود با راجپوتان شھور کشیش خویش کماز و بہر از پیش بودند و برستے از راجپوتان با دھا سہ
 مثل سید مراد جھلس گورد و امثالہی نقل ہا گرفت و راجہ سنگھ سیدنی پیا راجپوتان قوم از زمین قول اتھا خان با شیشیر خان با بہر پیکار لکھنؤ
 ہوا کہ کاسو و محمد شیم گورد ہی از منصب دران را دیر ہر جادو اورا ہم ہی سنگھ سیدیلو نوسہ ہر ہر سھو را با محافظت اردو کہ نزدیک عرصہ ہر
 بود گدشت و بعد از تسویہ مصروف با لشکر گران و سپاہ سیکران ستر ہر ہر کہ ستینر و آویر گردید و پنج شش گمڑی روز راکہ
 ملاقی فریقین اتفاق افتاد و شروع جنگ با انداختن بان و توپ لنگ کہ آتش افروز زم زم بہت نعل آمدہ رفتہ رفتہ ستر
 تمام ہشتال یافت کارکشش و کوشش بالا گرفت ہمدارنگ زیب عساکر اقبال توپوز کہ تمام آراستہ و سیال بستہ
 بقانون رزم آرائی و سپہ آرائی آہستہ آہستہ پیش سے آمد و لغز بتیر و بندوق و بان زختہ در بناسے عمر خاندان
 سے آگندہ دین انشا از ہر اول موکب مہاراجہ جسونت راجہ مکندہ سنگھ ماڈا درتن سنگھ راجپوتان و بالہ داس جھالا
 وارجن گرو و دیگر سہ داران قوم جلالت کشیش با تمام استماع و سپاہ خویش دست تعلق از دین جان برداشتہ
 و علم شجاعت برافراشتہ بیکبار جلو انداختند و سخت بر تو بخانہ اورنگ زیب رنجیتہ ستیر برداشتہ مرشد علی خان و
 ذوالفقار خان با آنکہ درجور کشت راجپوتان بنودہ بعدیک نیر سیدہ دست بدین غیرت زدہ و پاسے ثبات اقرار
 از جا ز قند لکھنؤ و دار بسیار دوسعی و تلاش سے شمار کہ اتھی الغایتہ سپاہک سیت مرشد علیخان مرد و از فقہ جان نثار بود
 بگلوش شجاعت چہرہ ارادہ ہر فروخت و ذوالفقار خان با مین ناموس طلبان سید کہ در ضیق مجال پیادہ شدہ دل پر ہر گنداز
 اسب فرو آمدہ با سجدہ پای بہت در میدان و غار افسرد و دار شجاعت و دلیرے دادو دران سحر کرد از ناگو سے ثبات
 و استقلال از اقران و امثال برداگر جھل زخمی از شاخار مردانگی چیدا نا بھفظا لکی کار بہا لکت از نرسید راجپوتان را
 بمشاہدہ این غلبہ و چرسک سخت و غیر گہ آفروہ بہان ہمیت مجوسے از تو بخانہ اورنگ زیب گدشتہ بر سر اول ہمتند
 و جسے دیگر از ہر اول آن کردہ بہ حالت مشن و جوسے از قول ہمتش بلکہ واداد ہر پیش لنگان خود حملہ ہا آوردند و جنگی
 عظیم رویست سلطان محمد و نجابت خان و سائر بہادران ہر اول مانند کہ از سیلاب آن کردہ از جا ز قند پای قرار ستر
 داشتند و بدستیار سے باز دی بہت و نیز وسع جرات بمقابلہ و مقابلہ اعاد سے ہر ہمتند اگر چہ غنیمت گرفتند و اجنہ
 اضعاف مضاعف بود اما افواج انصرف را از فرط استقلال و با پیدا اقبال انقدر دل توسل بود کہ این ہمہ از دھام
 در نظر بہادران ہیچ سے نمود و نادک جانتان از دست اینها چون تیر قضایہ خطا از شستہ جہت و گرز گران
 سبک و ستان از تو کاسہ بر سر بردارے و شکست اپیاست شدی پیچون سوسے سید و روان ہر ہر ہندل
 جبہ کہ وسے نشان ہر و گورد کھنڈ تیغ در کار بود ہر وسے بر بہان جا کہ ز نار بود ہر زمین این کشش و کوشش کہ
 نثار ہر حرت در کمال التباب و ہشتال بود شہنشاہ میر پلسار و لاواران طرح دست بہت خود طلبہ گاہ آن مثل ابدار زد

تکلیف مالک را بر این جهت که

و سر قرضه خان بادشاهان ابرقش نیز رسیده مصدر ترددات نمایان گشت و همچنین سر مشکن خان ابیاداران طرح و پیش
 رزش شجاعت انگیزه بر مخالفان حاکم کرد و کوشش با سه مردانه نمود درین وقت محمد اوردنگ زیب که احوال جنگ بوجوم
 اعادے و چیره دستی آنها لحاظ نمود و عرف حمیت ملوکانه آش در حرکت آمد و جوهر شجاعت فدائی را کار فرماشته با
 ملازمان را کاب نصرت قرین متوجه ملک و امداد و جاداران جان نثار گردید مبارزان دلاور و کشته اوران بهادر را که در
 کارزار با دشمنان سرگرم گردید و باو بد با نمانت و امداد قوت بخشیده چنان نزدیک رسید که قول خاص بهر اول بیست
 بیست بجائی که او بخش کین رانده بود و تصور چوگر دراز قفمانده بود و بشاید که آثار قبالت و عظمت ممالک ملازما
 راول قوی گشت و اعدا را پشت بهمت شکست و دست جرات از کار رفت ملازمان جان باز باز و سه و دیر سه
 فراز کرده بر دشمنان ریخته و خون مخالفان را با خاک میدان بر آمیخته بقیه اسفست مجال اقامت در خود ندیده و از فرار
 اختیار نمودند درین عرصه رستخیز و موکد استیز آ و نیز کمنده سنگ با آ و سیمان سنگه سیوه دیمه و رن سنگه را شعور و درجی بود
 و دیوان پس جهلا و درین سنگه با آ که از سرداران معتبر و عمده و اعیان آن لشکر بودند مردانه سردر جیب دم کشیده ندو
 سیمه کشید و گردی استیجه بهر استیجه آنها ساک ساک فنا گردیدند و راه راسه سنگه سیوه دیمه از قول مخالفان را به
 سیمان سنگه بنیدله و امر سنگه چند راوت از سر اول غنیم با فیل و حشر و طبلان فادرین بر دو کارزار بشاید که شوکت و اقتدار
 اوردنگ زیب گرنه سیمان او طمان خود ستافتند و مراد بخش که در سر انکار بود و بجانب سیمان را به جیونت نامست
 و با مردم قول را به او نرسن نموده و دشمنانست و داد افخار خان و مردم دیگر ملازمان بادشاهی که در مسیره را به بودند
 بمقابل و مدافع مراد بخش برداشته تیر کتاز رفها سه او در سپه را به که عدم تا فتند و این جرات بموقع او را به ریشله
 مضطرب تزلزل ساخت و در ضلالت اب را سیمان بزرگ تبار را چه زمان جلا و شکار رنگ نزار بر دو پسندیده و نیل مار بهر امداد خورنده با
 معدود از راه چو تان نمی گشته بقیه اسفست عساکر نیز در می تا فری و ندره و در پیش گرفت بهمت چنان هیناک برسان گنیت که کارزار از آن
 گنیت و دفا هم خان میرانش و سار لشکر بادشاهی کام ناکامی راه فرایس و ندو گردش از زمین را به جیونت پشتر رفته برینگاه
 را به رسید از انواع را به که بجراست بنگاه مامور بود و مانوس به هر سو سه تاب مقادمت نامورده و موبر تا فتند
 و راه پیشین سنگه با قنصا سه و دش از راه القیاد و رانده پیش مراد بخش رسید و او را شفیع حفر جرم و وسیله دفع نام
 خویش گردانید مجموع تو چنان و فیضان و خزان غنیم بقید ضبط و تصرف اولیا سه دولت اوردنگ زیب در آمد و اردو
 و بنگاه مخالفان ناراج لشکر گردید با سیاست بدست اندر آمد بسینه با با چه زرخن جمله را دست و پا در خانه پسند
 آمد از هر طرف فیل است و جوستی که افتد عساکر بدست و هم را به جیونت شکست فاشته خورده سزای جیسات
 و بسلا و با و دانش جاهت و محال طلبی یافت و اوردنگ زیب مالگیر که نطانت ندید بدو نشت تعاقب فراریان است
 ندیده رستم گنایش که فی الحقیقه ما فخر گنیش است منع فرمود و بعد و در در زمرگه فرمان داد که او را کدو لشکران استعداد و در
 چون بر شمر و در قریب شش هزار کس از مقتولان فیل مخالفت بشمار آمد و سرداران نام سه آن گروه نیز بسیار کجرا آمدند و
 از سرداران لشکر مشهور سو که سر مقلد خان دیگر احد سه تلفت گشت و غیر از ذوالفقار خان و سکنده رو بهیل و
 شیخ عبد الغفر نیز و گنفا فقه سنگه را شعور دیگر آمده با لا اسبست غم نیز رسیده ازین فدویان شیخ عبد الغفر نیز گنیت
 تردد و با لغتانی بیست و یک نفر برده کشته آخر صحت یافت و زخمها سه مجروحان با لقیام گردانیده پیش ترش جرات

براحت سہیل گزید القصر بعد وقوع این فتح دست ننازیدر گاہ خداوند چارہ ساز بر آورده لشکری و سپاس عطا یابی منقش
 بتقدیم رسانید و بنواختن کوسر شادمانه ایانو و در موضع لشکر خیمه مختصر کی در جنگ همراه بود بر پا کرده بعد منزل در اینجا امان
 رکاب نماز ظهر نماز گزارده پس از ادا سے فرض و نوافل لشکر انانین بوسبت کبری از روستے نیاز زدو گانہ ادرک و بعد ادا سے
 صلوات مرا بخشش اعراض طوبس رسیدہ لیلیات مبارک با وضع بجای آورد در او دو بی سنگ بنیدلر که با خود برده بود متشاج عالم
 او نموده بلازمت فخر گزارید و ازنگ زیب تا شام در خان مکان بسر برده بعد نماز مغرب چون خیر رود اردو و بر افرغشتن
 دو نمنا و الا بعد من رسید با عساکر ظفر طراز سوار شدہ و بمسک خود که بمسافت یک کردہ از اینجا واقع شدہ بود و شرف نزول کرد
 داشت و مرا بخشش را بجلد و سے حسن خدمت و جبار سے کہ نمود با انعام پانزدہ ہزار اشرفی و ہزار نچوخیل کو پیشیل دیگر عطا یاع
 اختصاص بخشید و سلطان محمد پسر کلان خود را با ضافہ پنچہزار سے پنچہزار سوار و منصب پانزدہ ہزاری دہ ہزار سوار و سول
 ساخت روز دوم تباریح بیست و سوم ماہ مذکور ظاہر بلکہ اوچین منزل شد کہ دو ہی از ننگان عقیدت سگال کہ معدت زد
 در خان فنانی شدہ بودند کا میاب نواز شش خرواند کردیدند از اینجا بجایت خان برجست خلعت خاصہ و در نچوخیل و انعام
 ایک لک روپیہ مخرج انوار غنایت گشتہ پنجا خانان ہمارا سپہ سالار مخاطب شدہ و ملتفت خان بن خطاب علم غمانی و خدمت پیشیل
 القدر دیوانی و خلعت خاصہ و آپ با ظلا و طوغ نقارہ و باصل و اضافہ منصب چہا ہزار سے و ہزار سوار و دیگران ازین
 قبیل بسیار ماہ اندوز اعتبار شدند و بعد از سہ مقام بیست و ہفتم از اوچین ہفت نمودہ بہ بیست و ہشت کوچ و سہ مقام
 بیست و نہم شعبان بجلد و گوالیار رسیدہ و درین ایام نغمہ خان ولد خاندہ دران ہمارا مرحوم کہ بجای است قلعدہ کرسین تپام
 داشت حسب طلب ازنگ زیب پنجمت رسیدہ و بغنایت حاجت و اسپ خاصہ و قبیل خطا شبانہ درانی مشمول
 عواطف خسروانی گردید چون داراشکوہ بالشکری اینوہ پدھو لو بر آمدہ در منع مجبور کوکب ازنگ زیب از آب جمیل
 بانواع تداویہ و میل سے کوشیدہ و اگر گندما سے مشہور مغز ضبط کردہ بے بین در چیل و نصب ادوات توپ خانہ استیحا قائم
 دادہ بود و لاجرم بعد اطلاع بر این حتی در لغزش و تحقیق گذرند بجز عیور از دریا سے مذکور آفتا و بعد استکشاف توپخانہ ازینجا
 آن مرد بوم الظہور پیوست کہ گذر بنند کہ از سمت گوالیار بہ دست راست دھو لو بہ مسافت بیست کردہ واقع است قابل عبور
 سوکب لغرت تاب بہ پایاب است و چون عساکر منصور از کنار آب دور و گذرند بجز مشہور است داراشکوہ بغرور از کوتاہ بینی
 بفسطہ ان پیرداختہ تا برین روز دیگر کردہ انجا مقام داشت خانان سہ سالار و ذوالفقار خان و صفت لشکر خان ابھار
 توپخانہ و جمعہ دیگر از نوچ منین نمود کہ در جراح استیحال روان گشتہ بان گذر آب گذرند و ناموصول راست شاہی از انجا خانان
 صیانت نمایند بموجب امر بنیدلر سے مخلص سلخ شعبان بکنار چنبیل رسیدند و بے توقف از آب گذرشتہ آن طرف منزل گردیدند
 و در خان روز ازنگ زیب از گوالیار کوچ نمودہ بہ دور و در کمال استیحال ہما خوا رسید روز دیگر کہ فرہ ماہ مبارک رمضان
 بود از آب مذکور عبور نمود و عساکر لغرت ما تر فوج فوج مانند موج بسہولت از آب گذرشتہ آن طرف چنبیل منزل گردید۔

گفتون ذکر شدہ از احوال شاہجہان و داراشکوہ نیاہر استقام اجبار ضرور و ناچار است +

ذکر احوال داراشکوہ و شاہجہان

شاہجہان را اگر چه دستمرا حلقہ اکبر آبادی بھل صحیحی و جفتی از مرض بہر رسید اما ضعف و ناتوانی بسیار داشت و وصل
 تا رہتان نزدیک رسید اھلبا تباغ و عود مرض گذرانیدن موسم صیف دران بلکہ کہ سولیش گرم تر از شاہجہان آباد

و منزل عمارتش نیز از سنگ است تجویز نموده بود آن پادشاه و شاه جهان آبا که بکبریت روح و مواد را بستان و کسلسنگ نکرده و نشانی
 و ترویج بهیوب شمال و وسعت مسکن البندیر از اکثر بلاد ممتاز است مناسب که بمهند پادشاه را بارز و سعادت غرض حضرت
 لطف شاه جهان آبا و تقسیم یافت و داراشکوه اگر چه رفتن پادشاه آن طرف منافی صلحت و غرض خود میداشت اما بنا بر اعتقاد
 بدو بیاسی بکنند که همراجه بیست و در همه کفایت هم او رنگ نریسته نمود مغز بود و همه دانست که فی الواقع را به مذکور بان
 همه فوج و سامان و مخوف از عمده اراده پاس او رنگ نیب همگامه تدارک تواند کرد و انحراف از مرصه بدر بار آن همسایر هم خوب
 انواع ملامت خمره به نصبت پادشاه راضی گشت و بجد هم رجب که بیست دوم آن محاربه او رنگ نیب با حجت سنگه در حله
 او صین انجام یافت شاه جهان مع داراشکوه روانه شاه جهان آبا گردید و دوم شنبان که موضع بلوچ بود مخیم نزول کرد و در یک
 گردزار و ساقی بیگ ایساول که در پیشگاه سلطنت سیهنگام اقامت در آنجا بود نزد راجه حسوبت رفتند و در نزد معاودت نموده
 خبر انعام او و توجه او رنگ نیب به عزم حضور رسانیدند و داراشکوه به استیجاب این خبر مضطر شده ششتره رای و تدبیر با مقتضای
 تقدیر از کف فرومشت و اراده راجت با کبر آباد نمود پادشاه اصلا راضی باین امر نبود و کمال استنکاف از بر گشتن می نمود
 و داراشکوه به بجز اصلاح پدر امر مضطر ساخته عمان غزیمت با کبر آباد گردانید و مویک پادشاهی از بلوچ پور رایت راجت است که اکثر
 ستم شعبان بکرم سلطنت نزول نمود و داراشکوه و جمیع سپاه و لشکر و سوارانجام اسباب نبرد پدید آید جمیع امر را بعهده اراک افغان
 پادشاهی را که ممکن بود طلبیده و در سلبه خاطر مقلوب آنها کشیده با خود همدرستان متحقق ساخت و در اندک فرصتی از سپاه
 قوی و جدید خود لشکر بی غبار قریشیمت هزار سوار فراهم آورده اسلحه و ادوات آنچه خواست از قوای پادشاهی گرفته
 بر لشکر ایان تقسیم نمود شاه جهان چون جرات و اصابت را که او رنگ نیب با تجربه کاری و ناز پروری داراشکوه چنانچه
 باید میداشت یقین داشت که در صورت محاربه داراشکوه از عمده بر نیانده غائب و عاصرا بگشت بنا برین راضی باین جنگ
 نبود و با مقتضای شفقت بحال داراشکوه دلالت بصلاحت می نمود و داراشکوه نظر با تقدم از راضی نمی شد و شاه جهان بنا بر
 رضای او و ضعف بیار که پیرس و وزیر جرقا در نبود ناچار بداراست برده گشت چون داراشکوه غایت حرب هم نموده
 شاهزاده شعبان حلیل افتدغان را با بر سرخ از امر او جمع از سپاه بر سر متفلا مشیر شخص نمود و فرمود که تا درود اردو در
 و جهولم و اقامت نموده گذر پاسه صیل اقبیه ضبط در آورده محافظت کند و خود با سپهر لشکوه پسر کمتر خود و سایر فوج و
 تو چنانچه و اسبابا بیست و پنج و خرابه مذکور را بکبر آباد برآمده بیخ منزل بدو پولیو رسید و چند روز اقامت و زنده به عابر
 و گذر از چنانچه باید ضبط ساخت و از متفلا سلیمان لشکوه پسر کلان خود و افواج همراسته او که در سپه بانوه بود می شنید
 و میخواست تا آمدن او او رنگ نیب بخور نماید تا آن لشکر با هم با و بیونند القصد به استماع غیور عساکر او رنگ نیب
 از آب مذکور بصورت مسطور که خارج ارگمان او بود اندیشه منگ گشته با کفر فرجام آورده از جهولم توجیه مقابل گردید و در
 موضع را بچوره که ده کردی اکبر آباد کبکبار آب جناس است یعنی براسه جنگ خوش کرده معسک ساخت و بتوزن کفار و تریب
 افواج پرداخت و برین اوقات هم شاه جهان از راه ترجم بحال داراشکوه مکرر ناشیر داندید و موضع جنگ و ساگردن آنهنگ
 صلح فرستاد لیکن عقیده نیتند و تا آنکه شاه جهان با وجود کمال ضعف و بقیه بیار سے بعد علیه اطفاکس مانره فساد و برین صورت
 گردا و شدت حرارت هوا خواست که بخشم حرکت نموده از راه دریای لشکرگاه تشریف ارزانی دارو و بیامین میر سیر لطافت دوش
 سداب تقال و عدال نمود بلاعبت و مصالحت و رفع آن منازعت فرمایند و باین عزم صواب پیش خاتمه بیرون فرستاد

دو سال کے امتیاز داشت و ثبات قدم و استقامت در عمارت زرم و قتل نژاد مسلمان و در اچوت مسلم القیوت بود و با سائر
 عمدہ ہا و رؤسائے راجپوتیہ مثل راجہ مہا پ سنگھ راٹھور و عم زادہ راجہ جیوت سنگھ کو باو سہر جسے سے خار بد و اور این نظر شو
 سیدید و سپہ سالار و سپہبد و راجہ گربزادہ راجہ بھلہ اس کو کہ ہمیں سپہ راجہ مذکور و راجہ سوارام کو و دیگر
 راجپوتان نامی جلالت نشان راہر اول ساخت و از مردم خود داؤد خان قرظیٹے را با زیادہ از چار ہزار سوار بر گزیدہ و عسکر خان
 میر بخشئی خود را با سہ ہزار کس از نوکران عمدہ قدیم و مرد جدیدہ منبیدان فرج گردانید و سردارے بر انکار خلیل اللہ خان کہ از
 عمدہ ہا کے سلطنت و میر بخشئی لشکر پادشاہی بود و مضمون داشتہ ابراہیم خان خلعت علیمہ در ان خان را با دو بار و دیگر سہ بار
 و تہمتی بیک و طابرخان و قباد خان و سائر تورانیان و رام سنگھ راٹھور و کھنڈنفر خان و سلطان جیسو ولد مہا تلخان مرحوم و
 میرخان ولد ذلیل اللہ خان و راجہ کشن سنگھ تو نور و پرتھی راج و دیگر امرا و منصبداران پادشاہی را در ان فرج متعین نمود
 و سپہ لشکوہ سپہرود را با رستم خان کہ ب خطاب بہا و سے و فیروز جنگے نامور و در سلک اعظم امر اسے معتبر و سپاہی قرار دود
 و جہا انبار باز داشتہ تا مہر خان و سربلند خان و سید شیر خان بارہ و مانوسجے و بہر سو جے و کئی و سید بہادر بیکرے و سہا
 سعیدہ و رید عبد البقی خان و سید نجابت خان و سید منور بارہ و سید نور العیان و سید قبول عالم را با جمیع سادات
 اہل جلوہ گزداران پادشاہی در ان فرج معین ساخت و خود با سہ ہزار سوار از عمدہ گان و خاصان و مخلصان مستقر بان
 خود و جمیع از مردم پادشاہی مثل فیض اللہ خان و خوشحال بیک کا شفرے در قول قرار گرفتہ کنور رام سنگھ کہ سہین خلعت
 را جہ سے سنگھ را با بکرت سنگھ را در سر شیخ معظم فتیو سے و صحیحہ از راجپوتان و سیدناہر خان کو کہ خود را با دو ہزار سوار
 انتش کرد و دو فرج دیگر بین و لیسار قول قرار دود و مفرخان و فیروز میوانو کو کہ خویش را سہ ہزار سے فوج ہمینہ گماشت
 و نگاہ داشت میسر و لہجہ امر ناخضر خان نجم ثانی کہ بتقریب دس صاحب دست اختصاص داشت القصد بعد گن
 یکسایں و از انکو تہ اندیشے و پیغ سے عزیمت حرب قتال سمی کردہ لہ قصد کینہ توڑ سے استقبال عساکر او رنگ سب
 نمود و در متصفت نہا چون ماہچہ راہیت اقبال او رنگ زہیب از دور نمایان شد سخت با بند افتن بان و تفنگ کش جنگ
 افر و خت او رنگ زہیب بعد ابتدا القبال از طرف دشمن و مشاہدہ آن حال فرمان داد کہ عک تو چخانہ او دلا در ان شعلہ خو
 آتش افر و زرم و پیکار شنوند با استعمال آلات تو چخانہ ظفرین رو سے ہوا از دو دبار و تیرہ و ناگرت نہیب صد
 صاعقتوب و آد شد تیر شہاب بان زلزہ در زمین و زمان آنگند و جنگ گرمی پذیرفت رفتہ رفتہ سیران حرب قتال التہاب
 و منتہال گرفت و افواج داراشکوہ ہزدیک رسیدہ از طرفین تیغ پیکار علم و از ہا سے سنان شعلہ فشان کردید و کاخون
 ریزے و قامت بلا با گرفت ابیات بلا با زہنگامہ آرا سے شدہ و گرسیل خون داشت پیمانہ شدہ
 سہ از دو سو تیغ در ہم نہادہ زہر دیدہ از ہم حرم نہادہ و جہا انرا لشکر داراشکوہ کہ پیش سہر لشکوہ دستم خان بودند
 خیر گنودہ اول ہر تو چخانہ او رنگ زہیب حملہ آوردند و نفعی بپوشش ہی بہت ستوار داشتہ دست بماندہ کشودند درین اثنا یکی
 از فلکان سہر دستم خان از عمدہ تو چخانہ علیہد و بفریب توپ و تفنگ بان رختہ در بناسے ثبات آہنا افتاد و دیدند کہ از
 ازین طرف میر سہیت پاجا رست بر انکار او رنگ زہیب تا ختہ فوج بہادر خان کہ طرح دست راست و از غایت دلاوری سے
 بجانب ہراول پیوستہ بود و برخوردہ و جنگ و پیکار پر و افتند خان مذکور برفا نو آنا دوا آمدہ نہایت جلالت بتقدیم رسانید
 و زخم ہر داشت و سپید دلا و رفان و ہادی و ادخان از ان فرج قدم جرات فشرہ چہرہ رفاقت بگلکو تہ شجاعت پستہ

بله آخرت گرفتند و بعد نزد خود و بسیار چون فوج داراشکوه ابنوه بود فرض آن سعی که گوشش این کرده صورت زبست و زبیک
 بود که پاسے نیابت مینا بلغز و درین اثنا اسلام خان با بهادران فوج برانکار از جانب کین در آمد و جنگ پیوست و شش خیمه نیز با نوج
 التمش خود را رسانیده بزرگ زوی شجاعت و شهنشامت جمعیت اعدا را از هم گسخت و خاک محو کرد بخون جبارت کیشان آن طرف
 بر آسمت درین آویزش مردانه و کبر و در استانه رستم خان هفت تیر قنقاز کشه راه آخرت گرفت و سپهر شکوه باقیه اسبیت و
 بقرار نهاد و از دران فوج برانکار که همراه اسلام خان تعیین بودند سید حسن اخلص مصدر تر و دات نمایان شده و سبیتان
 و غیرت بیگ و محمد صادق و محمد زینمندی که شش پاسے پسندیده بطور رسانیده لغت شجاعت و مردمے اسبک زخم کامل عیار هستند
 داراشکوه که جنگ نادیده و امور محاربه به تجربه نرسانیده بود و بشا بهر تیز جلوه سے رسم خان و سپهر شکوه خود نیز شتاب آمانها بوج
 قول التمش بعبت تام بود بر کوه بجان و سپهر اول اوزنگ سب روان شد و بر اول خود را زبر کرده از نو جانم خود نیز در گذشت و چون
 بتو جانم اوزنگ سب نیز دیک شد از سده نشین گذشتن دستور دیده و لطیف راست خود میل نوز درین جهت سپهر اول طرفین را
 در اول جنگ با همگر کرد و عقب تو جانم بود و اتفاق آویزش نشد و داراشکوه با مراد بخش مع فوج خود سردار انکار اوزنگ سب
 بود و بر و شد غلیل اینه خان نیز با سپاه بر انکار داراشکوه بعد آقا رسیده حمل آور و در جنود اوزنگ سب که با او بودند دست جرات
 بجنگ تیز کشیدند و مراد بخش قدم شتاب افشرد و مدافعت و کارزار در آمد و بعد که شش بسیار و آویزش شتابه که مراد بخش نیز
 چند زخم خود برداشت بود پای قرارش لغزیده و بعقب فت متقارن این حال اوزنگ سب روسے فیل خود طرف داراشکوه
 گردانید عساکر او و فوج قول خاص نیز همان طرف میل نمود درین اثنا را چونان جلا دت کیش کمر بخش راهز میت داده
 بود در حش متحور را گنجینه و رشته پدید تعلق ارگوبه جان نیخته بر قلب که اوزنگ سب تا فتنه دلاوران لشکر و جان فشانان عسکر
 او بخش شتاب ولی نعمت خود پشت بهمت تومی دیده دست جلا دت بر آوردند و بعد تیر و قنقاز بان و ضرب تیغ و طعن نشان
 بیخ مخالفان پر د اخند و بر نیز روسے دلده سے خداوند صاحب اقبال خود پاسے جلا دت افشرد و مخالفان را آواره و محو سے
 عدم ساختند درین بزرگ و از امر ترفے خان و ذوالفقار خان و غیرت خان و الغر بار بیگ سیر توک زخمها برداشتند و دیگر
 قدیوان شمامت لسانت را کار فرما گشته ملا شماسے سپاهیان و چنگل شماسے بهادران و بطور رسانیده تا که به ملازمان رکاب
 اوزنگ سب داد مردوسے و دلا روسے دادند لیکن از را چونان جلا دت پیش نیز تهور ماسے عظیم و جراتناکے غریب
 بوقوع پیوست چنانچه او ستر سال ماڈا ورام سنگد را مشهور و سیم سپه راجه بمخلداس گور و در اوج شکیو رام برادر زاده را به
 مکر و جیب گرا ز لران و نام و در آن آن گروه را چیتا میوه سپاس کردی جرات نر دیک ننگ سب رسد و درین قول خاص جنگ میدان افتادند
 را و پیوست که را مشهور انکال بکشد ولی باکی بر هیچ پنهان و سبقت گرفته تا نزدیک فیل اوزنگ سب رسید میاده گردید و سپه امیل آنا تهور مردی بطور شتاب
 رسانید تا که پیوج برید اوزنگ سب جراتهای او پسندیده در آن وقت سوخت که اوزنگ سب دست آید و در زمره مخلصان گرانند
 لیکن صورت نگرفت و بر دست ملازمان او گشته شد با بجلد داراشکوه بعد مشاهده این حال او گشته شدن رستم خان و در دست
 و دیگر عمده پاسے را چون سید که در رکاب این جبارت و اقتناع از نصیحت پدر و حق تعالی بمانند و دوسے خیمه تار و
 بقدر کوشش نمود درین ضمن محمد صالح دیوش که او را خطاب وزیر خانی داد بود و دو جمعی دیگر از مردم عمده او مثل سید ناصر خان
 باره و یوسف خان برادر ولی خان که در شجاعت تانی چنین سبب برادرش سب سے شمر دند و ز سر داران خوب او بود و نیز شرف
 بلاکت حشیدند و مقارن این حال پانی چند متواتر از تو جانم رکاب اوزنگ سب بروج قول خاص و اطراف میل سوار او

رسید بزم جنت پاسے تپالش ستر نزل گشته با آنکه هنوز جمع با اولو دند کار نبرد و پیکار با خرنسید بود و از قبل سحر و جادوی خدای داند
 لکبام و اعیان فرود آمده بر اسب سوار شد ازین حرکت در اضطراب سے تمام دوران صواب لشکرش نیز مضطرب گشت تیرا گندہ و پیران
 و برادر فرزند روان شد بزمین آشنایکے از خدمتکاران نزدیک داراشکوہ که ترکش بر پیش سببیت هدفت تیر قضا گشته از پادشاه
 حال بدین حال دیدہ با عار کجا مناکاستے راه او با پیش گرفت و سپهر گدوہ در آشنایکے راه گزیر با ویوست و نسام نیز فرود آمد از
 سبب عنایت و اعزاز بر شمشیر راست طرف طرز از او رنگ زیب و زبید و از مردح داراشکوہ و پادشاهی بعد از این ساختیم گستر
 عمدہ با سے روشناس کا سرحل نوشیدند و با آنکه از رنگ بیب فوج خود را از تعاقب باز داشت و از گنگان در سر خند کام
 تنی چند از زمینیان و برستے از غلبه حرارت هوا جان بجان آفرین سپرده بجاک ملاک افتادند و جمیع لشکر رسیده راه صحرا سے
 عدم گرفتند و از سرداران و نوکران ناستے او کم کسی بود که زخمی برنده آشته تا به نامینان آمانا و ساثران سن چمر رسد و از آن
 بنیات آئی آن که در چنین شکلی عظیم با وجود وقتا کجا جان باوران جانا ز سرداران سے اینا ز عساکر از رنگ زیب غیر عظم خان
 که مفتح از غلبه حرارت هوا شدت گریه و سزاواران و پادشاهان رسید و لا و خان کجی عیبت نشدہ سینیم جم چیز بهادرفغان ذوقفقارنا
 و مرتضی خان و دینداران و غیرت بیگ جم صاحب و مھر نیز میزند عمدہ مانرسید و دو کس از نوچ از بخش نقد بیان فرستند و خود زخمها منکر بود
 پیکر بیروت داراشکوہ سج خود و بعضی ملازمان آید و حلق گشت تمام حاضرینا کام در آنکه با رسیده بنزل خود نزل نمود و از فرقه سساک در بر سے
 مردم کسبے بلا تات بدر سر نرفت و تا سه پاس شب در نهایت تشویش در آنجا گذرانیدہ او از خرب زوجه خود را با بیعتی بیستار
 و بر دوکیان رفیق آوار گرانیدہ بر خ از اجزا هر و مرصع آلات و پارہ آفرینے و ملاک دوران اضطراب و مسرگی بست تفرش
 بان رسیده براه برداشته با سپهر شکوہ و سعد و سے از نوکران که کجی دوزیر سوار بود نذر هر اسے سمت دہلی گردید و صبح
 آن پارہ مردم دیگر بار خستے از اجتماع با رسیده و تا دوسه روز دیگر جمیع آرساہ لشکر بالش متغایب رفت با ویوستند تا آنکه
 قریب پنجزار سوار و ملحق شد و بعض کارخانگانش نیز رسیده و بیشتر سے از نوکرانش پہلو از رفاقت او خالی کرده با رنگ زیب
 پیوستند و از رنگ زیب آمانا با بضایه موجب مناصب استمال نمود و همچنین اکثر خزانه دوز و مرصع آلات و کارخانجات و فلان
 و سپان در آنکه آید مانده با وزیر سعید سعیدیت از دولت عاریت تانفت روجہ خلک داده خویش بگرفت از وچہ و پارہ
 در جنگ اندکی در شہر بنا را ج حادث رفت دیگر سواخ و ماجرا سے اولد ازین ارقام خواهد یافت القصدہ اولنگ نیست
 نصیب سجات شکلا لجا آج آورده با خونخ غر اعقسام با رسیدی و نوکران تمام دسپے مخالفان روان گشته بنزل گاہ اعادے
 که بجا روب عارت و تاراج حوادث رفت رویافته اما هنوز خدمت داراشکوہ بر پا بود و نزل نموده تا رسیدن اردو خود و وقتا
 خاص در آن خیمه بسر برد و اسرے کا تب سائر عمدہ با و ارکان دولت تسلیم مبارکباد نمودہ او آیتینت متقدم ساینده از رنگ
 تقدیر بسیار بحال مراد بخش نموده بجزئی زبان و الطاف و لوازش بیان بر جراحات سے او که درین جنگ بر دست بود
 مر جها گذشت و جراحان ماہر و اطبا سے با ذوق بجا و گماشت و بعد رسیدن اردو و بر پاشدن خیمه خود در آنجا منزل
 گزیدہ نظر توجه و مرحمت با حال امر و ملائمان آنکند جمیعے را که درین معرکہ سعد کوشش سے لائق و در جانفشانی از رنگ
 خانک بر آمدند شرف و عیبت و جماعل الطاف پادشاهانہ نواخت و سر یکے را در فر مرتبه و قدرش کامیاب سوا سبب تمام
 ساخت و روز دیگر لشکار گاہ سوار رسیده و مرند متعین بر عذر خواهی و صورت ما جل سے و اعتذار جنگ که با دے
 آن داراشکوہ بود و مجور سے و سعد و سے خود درین کار گاشته تخیمت پدر خود شاه جهان فرستاد و وزیر وزیر

ذکر عہدہ داراشکوہ یا عالمگیر

محمد امین خان سپہ مطر خان کا اورنگ زیب پدشہر را در اورنگ آباد جمعیت مصلحت مقید ساختہ بود ہر سال امر اسے سلطنت مصلحت
جستہ بدولت آستانہ بوس مورد عنایت شدہ و بر محنت مصلحت خاص و اضافہ ہزارے ہزار سوار منصب چہا ہزارے سہ ہزار سوار
سر بلندی سے یافت و روز دیگر کہ در انجا مقام بود اعتقاد خان ولد عین الدولہ جمع خان و برستہ از امر اسے سلطنت رسیدہ
مورد عنایت شدہ و دوسم ماہ رمضان باغ کو در منزل کہ در طاسرا کبر آباد واقع است منزل شدہ شاہ جان غلیہ و استیلا سے
اورنگ زیب دیدہ جامائات و مدارا پر اوخت و در جواب عرضنداشت صحیفہ بقلم خود نگاشتہ معصومہ خاں سلطان ہر سالانہ نوشتا
و رسیدہ پدایت اللہ صدر را نیز بر فاقش دستوری داد انما حسب الحکم پادشاہ رسیدہ بعدا دراک ملازمت و گذرا نیندگان صحیفہ
و ابلاغ صحیفہ ماہ سے زبانی کہ بان نامور بود و ندلیغایت خلعت سرفراز سے یافتہ معاودت نمودند و فرد اسے آن بار در
فاضل خان و صدر مذکور رسیدہ پینا ہما سے ماضیت رسانیدند و یک قبضہ شیشہ موسوم عالمگیر کہ شاہ جان فرستادہ بود
باورنگ زیب گذرا نیندہ دست آمدن ابرہ شہر کہ پادشاہ فرستادہ اورنگ زیب و لیا سے دو نقش نقادوں نمودہ در باطن نوشتا
و خود را عین لقب ملقب کردائندہ درین تاج ظاہر خان قبا و خان و فیض اللہ خان و سر بلندی خان و اورنگ زیب خان با برستہ
از امر اسے دیگر رسیدہ دست توسل ہارسن دولت اورنگ زیب نے و اجنابت خلع سباحت شدہ چون دین وقت کہ
انتظام سلطنت محل عمل تھا کہ پادشاہ را وہ کہ مدعی سلطنت بودند نزدیک شہر بود سکتہ آستانہ اجماع تہذیبی بحال خود ہستند
و ہر اہمیان مرا بخش مجھ سے آقا و خلعت او سطر بودہ ہر جادست آید سے و ایست نمودند و اورنگ زیب بنا بر اتفاقاً
مصلحت وقت انما من میکردین جہت اجزایات پیشگی طریق خلاف حکم پیوودہ شہر و آمدہ بے اعتدالیہا سے نمودند و نیز
اورنگ زیب در باطن قاصد تسلط خود بر شہر و قلعہ و کارخانجات بوجہ مصلحت دران دید کہ نشانرا دہ محمد سلطان باخان خانان
سپہ سالار شہر فرستد العین و بطان کہ مرکز سلطنت بود قیام نماید بنا برین دو از دوسم ماہ مذکور بفرمان ہمالیوں شاہزادہ
و سپہ سالار با قیومہ از جنود قاہرہ داخل شہر شدند و ہمدین تاریخ جمعہ از آمد سلطنت رسیدہ ملازمت اورنگ زیب
مستامن شدند و اجنابت خلع مہر بانے مسئلہ گردیدند و چہا ہزار سوار ہم عہدہ امر اسے ملندہ مکان خاجمان عین حلف
عین الدولہ و صفحان کہ شاہ جان اجد استعمال فریضیت داراشکوہ بانو اسے شاہزادہ مذکور جمعہ از رباب عرض اورا
دستگیر کردہ مقید ساختہ بود و بعد دو روز برستہ کنا سے او وقت یافتہ دوسم بنا بر استرخا سے اورنگ زیب عالمگیر
انقید رہائی داد آمدہ اوراک دولت حضور پیوودہ الملک خلیل اللہ خان کہ شاہ جان اورا با فاضل خان سے مصلحت
و گذرا رش پینا سے فرستادہ بود و بعد اسے رسالت جواب بوساطت فاضل خان فرستادہ خلیل اللہ خان را لقب تصدقا
مصلحت سلطنت خود و حضور نگہداشت و ہر میران پیشش جمعہ از امر اکبلازمت آمدہ بود نہضت مہربانی یافتند و ہین
قسم ہر روز جمعہ رسیدہ مورد مہربانی و شریک ملازمان و اولیا سے دولت عالمگیر سے شدند چون مہمات چکلہ متہرا کہ در
اتصال داراشکوہ مقرر بود درین وقت از فرقہ و اختلاف پذیرفت عالمگیر فرموداری و انجا فرستادہ بان مقام آخراہت
سپہ شہر اجد جمعہ از امر سے کہ منظور بود سلطان محمد را بلازمت شاہ جان فرستادہ و اد حسب الامر داخل قلعہ شدہ از رو سے
تورہ و آداب خبا پنچہ از حضور پروردہ عالمگیر ستر شدگت بود کہ کامیاب ملازمت جد جو گردید تو ز دوسم ماہ عالمگیر کہ در
سن و سال کمان تراز بر او بود حسب الامر پدرباغ نور منزل آمدہ مو علفت با فرزند و دلالت ملازمت و اطاعت پد
کردہ عالمگیر صلاح حال خود مذیدہ بحسن تقریر عذر دیا اور دہ ہر ماہ پیلو سے گرو و ہین روز زبدا ہر کس فریغ آخراہت خاجمان

دیزیر اعظم و قعر بخان که در پیشگاه سلطنت قرب و منزلت در شند شرف اند و ملازمت گشته بعباسی خلعت خاص اختصاص یافته و همچنین کل امرای سلطنت و منصب داران باستان عالمگیر شرافت بر سه نیاز بدین درگاه آور و نذو چون در سفر ابراهیم از دوام نمودند عالمگیر با قضا که حرم و تدبیر جلوس بر تخت مناسب ندیده بر بند عظمت و شان نشسته با عمامه و او و کلاه انام بوسیله بخشیان عظام و اب ملازمت در سوختنیت بجای آورده با شاره میر نوکران مرتبه دان و لب و لالان پائین شناس بر تخت درجات و مراتب بحسب اتیان و ت مناصب هر کدام در مقام مناسب خود جاسے یافت و همه آنها در خور لیاقت خود مورد الطاعت شدند و در ایام که سرد فتر اهل ایران بود و با جمیع متصدیان و وزیر اهل علم و ارباب محاسبه هر چه ساسے عقبه عالمگیر شرفت نظام انواع اختلال و فتور که در امور ملک و دولت در این آوانان یافته بود مامور کردید و در تبتیم ما مبارک غم و خوار متفر خاطر افکند کثیر آباد از باغ نوزنزل نموده مرا بخش را به جانب عقبه آزار و استیصال بر همه از اجاعات مامور بودند تا جان نموده خود در کمال آرایش در جاه و ممالک بنیال که در شمال ابر خرام سوار گشته و جو علی و آرا شکوه که با شاره او که در دست روستی رفته بمسبلا بسعادت آراسته بودند منزل اجمل نمود و در آنجا نشسته باضا و مناصب و مراتب استناد امر او که لیت قلوب ملازان پادشاهی فرموده با خود متفق ساخت و تربیت فان را با ضافه هزاره پانصد بیست و سه را بر سر ابراهیم خانی را بر سر ابراهیم خانی را گردانید و با خود پیوستن نمودید

و کر نضت از حال و آرا شکوه شاهان مال

درا را شکوه بعد از از ابراهیم خانی بیست و سه هزار سوار بر بی سیانیه چار و دم ماه رمضان و در نعلت شهر گشته فرود آمد و توقف عالمگیر را که در وقت شرف نموده در آراستن نوح و اندوختن ضرورت پناه و اسباب حرب اشتغال نمود و دست تعرض با ننگه و اوبال و پستان در نیال سر کار پادشاهی و لغو و اجناس و ذخائر او در از نموده و بر سر جاسر سپه یافت متصرف میشد و چون سلیمان شکوه همین پس خود با سوار امرای همه را سپه او نوشته بود که از ان طرف رو بسمت ملی آورده بر خارج استعمال با و بختی و نذا متظار آمدن آسمانیز میکشید که با اتفاق آنها چون شوکت با فخر اید باز مقابل نماید و نمائی با سارل رحانم تصدیر انواع نوا عبید و ترغیب یافت خود در منبع القیاد از فرمان عالمگیر با صدا غرا و اجزات امر ازین بارگاه بود و عالمگیر از بوضاع بعضی آن می نمید که منتظر اقتدار و آرا شکوه اند و شاه جوان با فخر و کرامت که با آرا شکوه داشت و او درین هنگام عجز نالیده است نکاشت ناچار توجیه خاطر پادشاه بظلمات مقصد عالمگیر صرفت بود که اگر چه بطاهر در آرا و ممانعت سے فرموده عالمگیر میخواست که بر اسے شیخ شیع ملازمت پذیرفته زبان ملحن مردم بر بندد و کلا طفت اجمده خود بگیرد و شیخ خیار کرد و ت ناید شاه جهان ابدلما حفه بی اختیار سے خود املهار انزجا رو سیر از سه نموده ترک جوهرش ملاقات نمود اگر چه اول خاطر خاره خود میخواست بون صورت مگر گفت تن لقیضا داده از در اوست بر درشت و عالمگیر با این صورت ملاقات پذیر مغل مقصد مرام خود دست نراندن در آرا شکوه از سبب اقرب لصلاح دانست دیده مازم شاه جهان آید و گردید

و کر نضت عالمگیر بطرف شاه جهان آباد و سوا سگه که درین سفر رو سے داد

چون عالمگیر قصد استیصال در آرا شکوه مازم ملی گشت شاهزاده محمد سلطان را با جمعی از جنود قاسم به کبیر آباد گزشتته با عسکر همراهی سنجو به قصد کردید و اسلام خان خدمت اتالیقی شاهزاده مقرر گشت و فاضل خان میرسانان پادشاه را خدمت سر انجام فرمایند و بنده و دست کار فغانجات بدو بجهت خود فرموده و ذوالفقار خان را بجهت قلع کبیر آباد و شاه جهان مع اتیان خود نوسان او گزشتته و قعر بخان که در میان کج شاه جهان ساسی و جلیلهای سیرانید مخرج را با صلح آرد و در

علاج یقینیه کیارسی و تدبیر محبت مزاج با موشد و سه ترا نشخ و صلحت خاص و جد به بر مع با علاقه مر و اید انعام محبت
 و محبت و دو ماه مبارک رمضان بغیر شاه جهان آبا کوچ نمود و بعضی هماد پور را بحمیم سر اوقات گردانید و در این روزها در
 محله اعظم حسب الامر بدربار انست جلینگر کار خود رسیده معا و ت نمود و بیست و چهارم که گات سلسله منزل گشت خزر فرزند خود
 از شاه جهان آبا وصیت را بپوشنیده سپیدش آکره داراشکوه انتقال رو در سپه خرد سلیمان شکوه با بقیعه عساکر ابراهیمی او میکشید بچو
 او بزودی رسیده و عالمگیر از آکره آبا و بقصد او عینیه بودن خود در شاه جهان آبا و صلحت ندیده چون موسم برسات هم رسیده
 بود و چون طغیان آکها و گلنایه که مبادا سبب جور و مر و را و شود و زودتر که چیده اقامت بلاهتور که در اطلاع او بود و از اصل ان
 و هم رسیدن بایران میدانست مناسب نمرد و سلیمان شکوه و بهادر خان که انا لایق او بود نوشته اعلام نمود که اگر تو اینند
 از ان طرف جنبه بره سهارن پور پور خود را بر بعت هر چه تا متر در لایبور رسانند انجام او خوش ابدانین گراش خود ایتا
 چون الد آبا در تصرف داراشکوه و از طرف او سید قاسم با هر چه حکومت انصوری و قلعه دار سے انجا قیاس و دست و پا چود
 شکست خیز محبت داراشکوه تن با طاعت نمیندا و بنا برین عالمگیر خان در ان راهیم خیر آن صوبه قلعو مذکور ما مور گردانید
 مرض فرمود در اوقات خان را به صوبه دار سے اوده و قاسم خان را بفرجه دار سے مراد آبا در مرض کرد و دیگران را نیز
 بفرجه دار یا و خدمات دیگر مشوب نمود و پیشینان را معزول گردانید و هجرتین ایام مراد بخش بنا بر دلو سے دو صد و سه
 را اس سپنجشید و سر یک از سر کلان خود و پادشاهی را با انعام و الطاف و امانت فضا صبی مراتب در خور آنها مشمول
 خواطرت گردانید تا آنکه سلخ ماه مبارک که در سلیمان پور منزل در دست نهادر خان را با گور سے از افواج متعاقب داراشکوه
 متعین نمود و ملاح فاخره شب بنزاد و محکم که در کن ناظم بود و بهما تجان صوبه در اکابل و وزیر خان صوبه دار خاندین سواد خان
 ناظم شاه جهان آبا و وسعت خان قلعه در اکابل فرستاد و سپه را ناراج سنگه که بحضور رسیده بود بر حمت خلعت و یک عقد
 سرورید مغز گردید و بدشش را ناراج سال سپه چمر مع سر اقر از گشت و روز عید که از سلیمان کوچ بود اول وقت مراسم
 تنهیت و مبارکباد و بقیه می رسید و منعت واقع شد و همین روز دلاور خان افغان از سلیمان خلعت و زریده لقبه عالمگیری
 رسیده و باقی خلعت و جد به بر مع با علاقه مر و اید نورش یافت و با منافع نیز از سه هزار سوار منصب چمبر از سه هزار سوار
 گشت و اکثر همراهمان سلیمان شکوه در تجار رسیده در سلک ملازمان عالمگیر منسلک گردیدند و خان جهان شالیته خان را که جمعا
 با فخر سے داراشکوه از منصب جاگیر عزل نموده بود بمنصب هفت هزار سوار دو اسپه سه اسپه و عطا خلعت خاص
 و جد به بر مع و شش هزار سوار از سه یاتمه خطا بل میر الامر بلند نامه اندوخت و شصت هزار رسیده نقد و دو کرد و ام
 انعام یافت

و گرا سیر شدن مراد بخش تحسین تدبیر و تیز ویر عالمگیر

چون مراد بخش از نقد مشهور تنهیت و از لنگه کوب نحت و عرو کاج و ما غش پست بود با امید فرزند سے شاه جهان
 ابطه فریب سے ماسے عالمگیر از غام طبع و سر داشت که بعد شاه جهان سر سرد آری آهنگ وستان با خود اید رسیده لاجرم
 سبای سبوی سبوح عارضه و استماع خبر ماسے ناخوش شاه جهانی بے تحقیق حال و اندیشه مال از تنگ و مصلکی و کم ظرفی خود در
 را کار و داشته لواسے استطلاع بر اقر داشت و لقب خود مروج الدین گردانیده بترخت نشست و اسم سلطنت بر بنو
 سک و خلیه نام خود کرد و وقعه بند رسورت را که در ان وقت با قلع هوشیره کلاش جهان آرا بگلم که بر یکم حسب شهرت است

مقرر بود فوج خود فرستاده سفر نمود و احوال و پیشیای سرکار را در متصرفت گشت و دست لغرض ایصال امر مردم همرازه کرده
 قندی پیش گرفت و محمد شریف پسر اسلم علی را که از خانه زاده ان پادشاهی و متصرف سہمات نیدرنگر بود با دیگر متصرفان باقی
 شریفی محبوس ساخت و علی قتلے دیوان خود را که مخلص او از کمدہ ہا سے روشناس باگا کے سلطنت بود و بیو جہاں بیگم پدشہ
 شہا جان و پادشاہ بنشل دیوانی و کفایت سہمات سرکار او قیام داشت بے حد و جرسے وقوع دستے تہم نفاق و غلظت عدم
 کیچھتی ہاتھام محض کہ معاندان او نمودند بدست خویشں سچارہ رالقبض رسایند و از مفاہت زانادانے باوجود انکہ عالمگیر برادر
 تبرک او در قرب جوار با کمال اقتدار کہ نسبت با و داشت از فرط داناسے و بلند نظر سے اصلا تفسیر و معنی ننمودہ بطریق انبساط
 بود مرکب این جبارت گشت بعد بے اصل بر آمدن خبر مردن پدر ہم اوضاع نا پسندیدہ خود را تفسیر نہاد و عجبترا انکہ با سید اشتیاع دور
 حضور پہلے عالمگیر بیست و ہہمراہے او اختیار نمودہ سے خوش است کہ بواسطت او و حضور پد رعزاد ابا سے نہ ہمارا خود
 در خواہد تدارک کرد و ہیا سے خود ناید و سے دید کہ حسین برادر عالمگیر ازین امر جو چیز سے با خود در ظاہر ہنارد و از نایبیت
 حاجت ترک اوضاع کو ہیدہ خود ننمود و تخت و چتر و سائر لوازم سلطنت بچمان با خود داشت و عالمگیر بافتنفا سے مصلحت
 وقت بدرا و ما شاست سے گذر نایند تا انکہ بعد از جنگ و در اشکوہ وقوع سوا سخمے کہ بدو کشد چون دید کہ امر سلطنت فرما کرد
 بعالمگیر رجوع شدہ زام حل عقد کیفت اقتدار او در آمد عرق حد و حاجت او حرکت نمودہ اغوا سے خوش آمد گیان و تخریک
 قندہ جویان صمیمیہ ذاسے عرو و نیدار او گشت و ہہمراہے سلطنت در شش افتادہ سر ہم سے خاریدن آغاز نما دو با جو
 قتلے خزانہ دو جہم خواہ سپاہ و صد و تو فی شکر شدہ امر او بر شے ملاربان پادشاہی را با نواح نایبیت تمام ساختہ لیسو سے خود
 دعوت سے نمود و جمع از پنجہر ان با و پورستہ مناسب و خطا ہما یافتند چون عالمگیر از کبر آباد نہفت نمود سخت در وقت
 تعلیم اممال و زریذہ عذر بنا آورد و آخر کہ ہما سے فرار یافت چند روز بعد از کوچ نمودہ ہمراہ عقب شکر سے آمد و باطل
 چند کہ دور از اردو سے عالمگیر فرود آمدہ نیز ہم خود درانتہا ز فرمت بود و شتر و غنہ برین شد کہ بعضی بعالمگیر پیغام داد
 کہ وعدہ چنین بود کہ ملک و دولت با لنا صفت تقسیم باید اکنون ایفا سے آن باید نمود عالمگیر با سماع این تقریر در تہمیر عقید
 کردن او افتادہ جواب فرستاد کہ ہنوز جنگ با ستے و پادشاہ ز زندہ و توجہ او بطرف داراشکوہ با فراط عمل این گفتگو ہست
 بعد و جمع البتہ پیچہ و عذہ ہست و فاکر د خواہد شد چہا ہماہ شوال کہ مونسع مترا لظوف آب انعامت و داشت و از ابتدا سے
 فتح ثانی مراد بخش حضور عالمگیر نیامدہ بود و ہمیشہ مطافت اھیل عالمگیر در اسے طلبیدن ایلد بان شکر حرکت و پیغام ہما نہایت
 بیخبر سے و مفاہت کار فرما گشتہ اول روز نذکور بلا زمت برادر بزرگوار اردو کے رسوم نہایت آمد عالمگیر بحین تہمیر دیو ہما
 نمودہ اورا بعد غافل ساختن در نہایت آسانی بقید کرد و بعد از دو پاس شب آن سترہ روز رالعبدہ ندویان و دو تنخواہ خود شخ
 میر پسر و دلیر خان را با جمع ہمراہ دادہ تعلقہ شاہجہان آباد فرستاد و روز دوم از وقوع این قضیہ کہ در تہمیر مقام بود و چون جنگ
 کچواہد از ہر اسے سلیمان شکوہ و مصلحت و زریذہ بر زمین بوس سیدہ عالمگیر سے فاکر داشت و بعبانیت خلعت خاص و شمشیر
 فیض با مادہ شرف اختصاص یافت و کیرت سنگہ و دلہ را جہ امر سنگہ را شعور و ابراہیم خان خلعت علمبر دان خان کہ با مراد بخش
 ساختہ و در استان بوس رسیدہ و با دیگر را جہا و نقاسے مراد بخش بعبانیت خلعت و جواہر ہر سرفراز سے یافتند و از اسما ششم ہما
 کوچ نمود و پنج کوچ متواتر نمود و دین روز با سپدان امیر الامرا اشالیستہ خان ابراہیم علیہ السلام واقع و بزرگ امید مفاہت ایستہ
 و دیگر امر ہم سرفراز سے یافتند چہا ہد ہم حضور ابا دستعل شاہ جہان آباد رسیدہ و شنید کہ داراشکوہ در تہمیر خویش شروت

در جلوس عالمگیر بار اول بخت سلطنت

و سامان آید منت زرد مال شوقان دارد و در هنگام اقامت سمرقندانه را بعد از آنکه شصت سال تمام آن چنگ بود و در هنگام استماع خبر وصول آن برگشته تخت از پیش بنی سمرقند او گذارشته بر لکنی چنگی رفته نشست منبسط نمود و به تخیل تمام فریاد بست لکن سوید از نبال او که در بعضی مواضع مدفون بود بر آورده متصرف شد و از اینجا تا مابین لاهور گشته چون یکبار استیلا رسید کشتن را فرایم آورده بعد عبور بر سر شاهنشاهی و پاره غوغی نمود و او در آنجا که از سمرقند در آن عمده او بود با بختی از لشکر گذارند زلفون که گنودتعارف و مقربان است گذارند که شاید درین برسات سد عساکر عالمگیر از عبور دریا سکه سلجق تو اندر بود و خود تا برسات در لاهور که از خرابی باد شامسب و احوال خود شکی بر در وید نقد با تو چنانچه تو خوانده و جمیع کارها جنابت و اسباب بخل و ادوات بر دو چکار در آنجا همیا موجود است با صلح حال خود پر داخته لشکر و حشر تو انداز است بنا برین عالمگیر را تدبیر بر انداختن و از اینجا و درین جهت گشته خواست که خود هم در غلبت افواجی که بمهر او یا مور لودند نصفت نماید اگر چه بنا بر کثرت نخل و ناس که بر شکل این سمرقند را در دیوان دو نتخواه مقرون بعصلاح خندیده مانع بودند اما عالمگیر ملتسبات ملازمان نشینده را سکه خود عمل نمود لیکن چون غمت جلوس بر سر سمرقند که حسب توجیز از ارباب بخت هم غره ذی قعدہ مقرر بود و فرصت خندان نبود که این جشن بقانون معمول و دومان گوهر کاسه نعل تو اندازند اما سمرقند که در قتل قلعه شاه جهان آباد گشته در باغ اغرابا خند زرافا قامت و وزیدہ در ساعت مذکور جلوس نماید و از مراتب جشن و نشاط و لوازم این بزم امینا طانچست و وقت و فرصت اقتضا کند همان گفتا نموده بود ستود مقصد کرد و بعد انفرخ از امر عبور کرد در پیش دہشت کرۃ ثانیہ جشن جلوس ایضا بطریق کشایان آن سلطنت تو اندر لعل آور و دنیا علی بن شازند هم سوال از خضر آباد کوجیدہ در باغ شند بار سکه که مسافت یک کر و از شانه جهان آباد با طرف تیر و اقصت منزل نمود و نوزدهم از باغ سندر بار سکه کوچ کرده در باغ اغرابا و قمر نزول از رانی دہشت دعوت قبل از حرکت خود کرده روز دیگر باید فوج از جنود اقبال در پے فوج سابق فرستد تا با اتفاق کنارہ ستیج رسیده صل اقامت افکند و تا وصول پادشاه تدبیر و سر انجام عبور از آب مذکور بردارد و بنا بر آن عمده الملک خلیل الله خان امیر بختی را بعد از خلعت خاص و نعل شمشیر نوزدهم فرموده در خلعت نمود و سیرخان و روح الله خان سپران او بجمت خلعت و اسب با ساز طلا و علم نوزدهم یافته با پدر خود در خلعت یافتند و ہم درین اثنا بعض رسید که سلیمان شکوہ با جمیع از ہم اسیان از آن طرف گفتا م حضور پدر خود است بر آن اقبال او از عبور آب گنگا در اطراف ہر دو را عمده امر کا عالمقندار شالیست خان امیر الامرا را با فوج از عساکر حضور مرخص کرد و خود تا رسیدن تاریخ جلوس در باغ اغرابا مقامات وزیدہ درین عرصہ کثرت را دنیا یا خدمات و رضایان و اعتبارا سہ مناصب درجات کامیاب شدند

جلوس عالمگیر بار اول بخت سلطنت بنا بر رعایت

نوزدهم غره ذی قعدہ سال شہزاد و خلعت و ہمیشہ بجز در عمارت دلپذیر اغرابا بفرمان واجب الادمان علم و سلطنت سباط امینا گستره جشنی والا و مجلسی دلگشا ترتیب داده البواب عیش و سرور و طرب و سرور بر سرک عالمگیر شاد و بعد از انقضای با نژدہ کمرے و سمیت و دو بل از روز مذکور مطابق شش ساعت و نہد دقیقه و نہد ثانیه بنوعی محمد اوزبان عالمگیر تباریدر تقدیر بر سر فرمان دہی و تخت شایہ نشی جلوس احوال نمودہ دعوت افزای اوزنگ و سرفراز امیر اکلیل و دیگر دیدہ قصد کفارہ شایہ تو سکه با طبعی شاد از چہ برت برتھا و آہنگ نوزہتیش گلبانگ ناز عا اخصاران بختی از آنجا عہدت باطن گوش خضران این زرا گوہر نمود و امر کا مارا روز نیبان آرا شایہ سلیمات تعینت تا کرا را عبور دست گشته و فرختر بنو نوزہت خان

مصلحت دولت بر اطاعت سر بر گیتی خدیو عالمگیر جمع کشیدند و از شار طریق ملین نزد و سیم کبر سر و او فرستاد و بهیم خبر آمد و در آن
دو سن گلهای سر او گوهر امید جدید از خلعت خانه خود و افضال پادشاه سببها محاسن رنگازنگ و خلعتها سنگین و گوناگون
گروه مردم طریب فامنت افتخار گشت و خازن مکرمت و احسان نامشناخته دست بخشش کشوده و این آرزوی کاتبان
مالا مال نقد مراد کرد و سخن سخنانه کار و شعر اسلای بلاغت شعرا تواریخ بدیع بر این جلوس بفرستاده اند از آنجا که
کریم العفو الله و الطیور الرسول و اولی الامر منکم در کمال ندرت و غرابت است که سید عبدالرشید تنوی یافته اما لوازیم این
حشون نوعیکه باید بنا بر تقاب محافت و انتظام سلطنت و پردهن از اغیاش مثل شجاع و داراشکوه خواجه کرار شش یافت نظر
قرار داده اکثر حواشی و رسومیکه لازم چندین سیر بر آرائست بجاویں ثانی حواله نمود و خطبه و مسکه و عقین لقب تیز بیان جلوس
سغوش شده شانه زاده بجا اعظم که تا حال منصبی است بنصیب و هنر اسلای چهار هنر رسوا رعایت مملو زاده و تومان و طوغ و
انساب گیر و و هکله کل الناس کران باه و سر اسپ بلند می یافت و دیگر اهل مهم بقدر حاجت و اقتضای وقت بقیامت
مطالع انعامات مورد مراحم خرد و اندک نشند و زور دوم سبب حکم عیش خانه بطرف پنجاب براهه سر ابروه دولت بر اشته
شده و موجب دیگر اسلای حضرت سلیمان بشکوه بس کردگی مشهور باد و در خان و وصفت شکر خان و دیگران چهارم ذمی فعه
روان شدند و بهفتوی فعه خود منوبه سمت پنجاب چون نسبت پناه راه طرف بین آن کل ایلاسه کنان میدادند بنا بران
یازدهم که از نواسل کران کوچ شد نسبت اندر سے منحرف شد و نوبه و پیر گردید و بعد از سه مصلحه عهد داشت با در خان
شخصن بر عبور او از دریا سبب صحیحی و جلاله که قبول از رسیدن خلیل الله خان و لشکر همه پیش و غالب آمدن شرفه خان
داراشکوه رسید و فراریان همه با هم جمع گشته و سلطان پور اقامت کرد مذ و حقیقت حال مداراشکوه نوشتند و خلیل الله خان
این خبر شنیده الیغار کرده به بهادر خان محقق شده سلیمان شکوه در این احوال با نواع ابلیا و ادبار گرفتار دیده آخر الامر کمال
ناکاسه مرتبه دوم سبب نگر فته در پناه زمینداران آنجا آمد بقدر احوال اولی بنیادین کرار شش خواهد یافت و داراشکوه و از پنجم
شوال بلاهور رسیده چهاردهم داخل شهر شده و بنده هم قلععه نقل کرد و جنگا مفر از آبرو آب و بسید عرب خان که از قبل او بود
لاهور بود نوشتند بود که سراجام لشکر و سامان و لوازم آنچنانه چندین که تواند بکوشد و خود نیز با طراف و اکناف استقامت
ناماسه مالمطت آمیز بنشیند بر او اعدا الطمان و احسان فرستاده سپاه آن مرزوم را از سر قوم ترغیب نوکره کرد و
اسر تعیناتی زمینداران را نیز با نواع موهبت اسید و اساخته طلبید و زور وافر کرد از آنجا داشت بانعام و عطا بقیامت
قلوب مردم پردهت بنا برین در عهد اندک مدت بهیست هزار سوار فراهم شد و از آنجا پادشاه به نیز جمع بر سر او گرد
آمدند و راجه راجه و بنیاد رحیمون که حسب طلب شاه جهان یکمک او سے آمد و خیر خان نوید را بر سره و خوشاب هم
بار به تعین گشته تفریق و شریک اگر دیدند و داراشکوه و رالاهور بود و شخصی خطو استماله با امر اسپا و شاهی و راجه جهان جمیر
نوشته و عوت بر فاقه خود سه نمود و بعد وصول بلاهور جار بهجز سوار بلک مستحفظان سابق و حفاظت گذر راه
شایخ فرستاد و بعد استماع توجیه عالمگیر بعبوب پنجاب تنازک جمع دیگر را با سید عرب خان و صاحب بیگ و دیگران
خود بهیست گذر و پیر فرستاده و با هم از گنار آن آب شکر با متعین کرد و بود اما چاچه که ارش یافت که بهادر خان نیز
نموده از من نون گذشت مستحفظان و داراشکوه که تخمه در سلطان پور فراهم آمده صورت حال با و گنا شتند و داراشکوه
داؤد خان را که مرگه سخن فوج و دیگر پیشتر رفته بود و نوبه داده و بحراست و ضبطه معابر دریا سبب بیاه حضرت کرد و وجها

شعناق نیز با او یک جا شدند و معبر بیا و را ضبط نموده مستعد فراموش شدند و از ابتدا اسکس فرار با شجاع که شکست خورد و هوش
 عاود اول آزرده کین و نسا و او بود و خیرا خلخال حال خود کرده بنا بر ضرورت و صلاح وقت در مصداقت و مصالحه زو و همان
 دوستی بود البقیام در میان آورده و مکاتبه بنحیض اسالیب مشعر با ملها موافات و موالات نوشته بود و او را مرغی و ارات
 حرکت از شکله بکلین شکست با عالمگیر نموده با هم مهور گشته بود که چون خود در پنجاب تعقیب حساب نموده شورش نماید شجاع
 نیز او را غنیمت لطفت اله آباد از فرزند و با هم مهور و گوید بایمان در میان آورده بودند که بعد حصول مراسم ملک مال با هم
 مساوات قسمت نمایند و عالمگیر نیز بعد فتح تالین قلب شجاع نمود و صوبه بهار و پهنه را با و داده فرمان سنده پادشاه جهان
 بنام او فرستاد و بود و شجاع هم در ظاهر و دوستی و موافات با عالمگیر و ده مرسم اتحاد و تقدیم میرسانید اما چون خبر نصرت
 عالمگیر بطرف پنجاب و ملتان به تعاقب داراشکوئه رسانیده باز از حد خود بیرون گذشته داعیه تسلط با افراد از سر نو پیش نهاد
 خاطر ساخت و در کشن آید اما داراشکوئه که ضرب دست عالمگیر با وجود کمال اقتدار و اجتماع امر که کار در فوج و توتنه بسیار
 خورده و صولت و لطیفش جیوش قاهره اش در دل او جا گرفته بود اگر چه بطایفه در سر انجام حساب بیکار اشتغال داشت
 در باطن مرکز خاطرش داعیه فرار و رفتن بجهت ملتان و قندهار بود و به تهیه حساب این غریمت گشتیم و با برادر و برادران
 جمع می نمود و در قفا نفرس این معنی نموده دریا قنده که غرضش ثبات ندارد بدین سبب ترک امید از ادخار او نموده آهنگ
 عدائی گردند چنانچه راجه راج روپ بهانه سر انجام حساب خصمت وطن گرفته رفت اندک بعد پسرش که پیش داراشکوئه بود نیز
 گریخت و بیست و پنج می قنده رایات عالمگیر مطلق رود که کار آب ستاج افکنند در راه جیوهست که از زنده اشکست خورده گرفته
 بود و بالتاسل برای حضور غنیمت نصیرا اوشده و درین منزل شرف کوشش دریافت و به رحمت خلعت خاص یکیک بنحیض فرین بکل بفت ساز
 نقره باناده نیل خوشتر صبح گران با نوازش یافت درین منزل از حضرت خلیل امیرخان بوضع پیوست کانون داراشکوئه که بر غنیمت پاره فراموش
 دارد و محابا بیکر دران داراشکوئه از لاپورکده پاک توپه پشته گو نیز با لشکر دیگر توپخانه تازه با ایشان المعنی شده داراشکوئه خود هم بر آمدن از
 لاپورکده و خترب با ناما خواهد پیوست عالمگیر بعد اطلاع راجه راجه سسنگه و دلیران را ما فوجی از دلوران بگاک خلیل امیرخان
 حضرت فرمود و روز دیگر صنگ خان سیرانش را با توپخانه صنیمه آنها نمود و بیست و نهم می قنده که راجه راجه سسنگه و دلیران
 بر خلیل امیرخان المعنی شدند بعد روز سه چند تحقیق پیوست که داراشکوئه داعیه بیکار بجزم فرار رسیدل ساخت و سپهر شکوه را
 برنجیل تمام برگردانیده و بیست و نهم ماه مذکور از لاپورکده و بار لیسیمه بجانب ملتان روان شده و او دخان را ما مورنود که
 کشتی با اسلحه لید از قرب و وصول جنو حضور فرخواست با و پیوند و او این مقدمه را محصور و معوض نوشته طاهر خان با هم را
 برینجا حستجبال دودیده ششم می الحجه بلپور رسید و بصیقله شتر پرداخت و راجه راج روپ زمین از جمونزدی سسنگه لیب
 دریا سسنگه بیا و رسیده بخلیل امیرخان بجزر دو بواسط آنها عازم حضور گردید عالمگیر راجه جیوهست را نشاء جهان آباد
 حضرت نموده ما ساودت خود با قامت آنجا ما مور فرمود و بنا بر اذم غنیمت گشت که الحال علم خان را که بمصلحت مقید بود
 از نیس بر آورده تالی آن کمال لجویی با نماید در اعالم نقوده و افره و انواع اجناس و متعدد و تنگ و تنگ او وقتیکه فرونگه گشت نماید
 چه غنیمتی الحجه از آن عبور نموده و صولت دران بیکه خود با حساب کمال اشکوئه را قاطب نماید و بعد بجمع ما نودت نموده بطام ما سلطنت پوزندین
 رزنا امنیت پوزندین نموده محمد اعظم را بازو اندک لشکر دارد و بزرگ کار خانیات بلا پوزندین نموده با اسباب نصیفت مورد در خلاصه لشکر
 بیست و پنج ماه مذکور را بلغار نمود و راجه راجه سسنگه چون مدتی از خانه خود دور در ریشاق سفر بود حضرت و ملتان یافت

درین اثنا شنیدند که در اشکوه در ملتان هم اقامت نتوانستند نسبت مکه بر رفت و مسلک جمعیتش بیشتر از پیشتر از کرم سینجه غلیظین که
 بزحمت بسیار و پاسه کردگار خود را با شش رساند کاسه دیگری توانست ساخت لاجرم سنجال و قلع سنابل و قلع سنابل موقوفه
 سنابل کوتا و مقر کرد و فرمان داد که صفت لشکر خان در سپه او شناخته از مالک محروسه رهکاره آوارگ سازد و چارم
 محرم فرمان نصبت لشکر خان رسید او همان روز شتاقب شتافت و عالمگیر سهولت سطل سنابل نموده تا غابره ملتان چچ
 نیا سود و محمد باقر میرسانان لغز بعد از اسکه بکر و خطاب باقر خان و مع اصل و از نماند منصب خبر اسکه هزار سوار و آورش
 یافت بنهت محرم کنا آب را وی دوسه کره سیه ملتان تحلیل الله خان و بعد از خان و غیره ملازمان ادراک دولت حصو بنمودند
 و سید عرب خان که نوکر عمده داراشکوه بود از همراهم او خلفت و زبیده و شیخ سخی گیلا سکه که نیز از طاعت داراشکوه
 سکه موت ملتان قیام داشت و سید مسعود و بارهه باسلام سده پادشاهی پهره افروخت و لغبات خلع و نماند سطل
 مراحم شنید خبر خدیصت لشکر خان شتاقب مامور بود بنا بر مزید احتیاج عمده رقاسه صاحب تدبیر شیخ میرزا سکه سیکر
 مامور شد تا اگر حاجت جنگ هم بشود تدارکش آسان باشد و ششم محرم باطله خنجر باطله قمر واریه و انعام یک تک بود پیه
 نوازش یافت مخرجش شد و روز دیگر زیارت فرار شیخ بابا الدین قوس سره و نخل شهر ملتان شسته تفتیش اندر وزیرت فراران
 بزرگوار کردید و مکه تار و پیسج بجا الدین صاحب سجاده که از اولاد آن بزرگ بود و نیز از رویه بخنده و مجاوران ان مقام
 لازم الاحترام انعام فرمود و بینگام فزای و ایاب از زرافشانی دست جو دوشای خلقی را نقد مادی با من از آرزو افتاد
 و بهدین ایام شاه نواز خان صفوسه که از ناظم امر او بزرگ بر دوشا نبراد یعنی محمد اوزک زبیر مراد بخش بود عالمگیر
 مصلحت وقت عدم عتقاد و در وقت بر پانویس مجریس نموده ما نرم کبر آباد کن شده بود و مورد الطاف و ارضی داشت
 و بار سال خلعت خاص و باصل و از نماند شش هزار اسکه شش هزار سوار و سیه و سه ایبه نوازش یافته بصوبه و از کرم سینجه
 دگر سعادت و دت عالمگیر از ملتان آبا و بنا بر وقت شجاع و جری از سواخ آن مان

پان که عالمگیر معتقدتد بیا شجاع رنگ شش زحمت براسه لشکرین تنه او صوبه بهار علاه جنگله در اقطاع او دادند
 فرمان بهر شاه جهان فرستاده بود و شجاع نیز لشکر گزاری باجا آورده در ظاهر دم دوستی میزد اما تحریک داراشکوه بطبع
 سلطنت کل منهد و ستان عالمگیر را در تقاب داراشکوه دوران کر سلطنت و شاه جهان پادشاه را مجبوس نمیده ما نرم خنجر
 کبر آباد و اعانت پدر و برادر مغلوب خود داراشکوه گردید چون این خبر بصیغ عالمگیر رسید دوازده محرم الحرام رایات ظفر
 آیات از ملتان بر افراشته نسبت و چهارم محرم در ظاهر لاهور رسید و امر کرد که در او نخل شهر گشته الهام سرون
 بیرون راه پانیده متصل بلوغ فیض بخش که بکوفت و سطله واقعت منزله که در روز دیگر تیار سنج نیست پنجم شنبه دوازده محرم
 بقدموسه پدید بر شش گشت و عالمگیر سوار اسکه فیل از عین شهر بسبیل عبور و رنود و لجه سواره ترفیق نموده قلعده بانظر حیات
 ملاحظه کرد و از انجا خلعت عنان نموده در دانشا راه سجده وزیر خان فرود آمده تا ظهر با جماعت گزار دو وقت عصر در
 باغ فیض بخش منزل نمود و صوبه دار اسکه پنجاب تحلیل الله خان داده صلح محرم بصوبه شاه جهان آبا و نضت فرمود و
 قباو خان بصوبه دار اسکه ششمه تفتیش گشت و برادر با اسکه صلح رسید و معظرفان را که از قید روانی یافته در قلع دولت آباد
 سیکندرا سینه بصوبه دار اسکه بر جان پور خاندیس مباب سکه گردانید بعد سطل سنابل نسبت و سوم صفر باغ اعز آباد و ظاهر
 خنجر جا و جلال شد و راه جسونت و سیادت خان صوبه دار شاه جهان آباد مع دگر ملازمان عنده سلطنت کامیاب گشت

گردیدند و او جان که در نوا سحر بکرازد و را شکوه جدا شده از راه حبلیله سحر فروز و زکریا اوست نعت بود بعینت ارسال خلعت نوازش یافت چون سلطان شجاع چنانچه ارقام یافت صوبه بهرام یافت از آنکه نکر که دار الملک او بود پیشه آمده از آنجا بسین گمان که عالمگیر مع افواج در افتاده شاید بجستی و جلا که کار سے توانند نمود بعد اندک تو قتی در پیشه بال لشکر کا سے آن حد دو تو چنانچه دوازده علی گنج کال او اسط صفر که عالمگیر بطرف پنجاب بود انتظار فرست نمود و سمیت الہ آباد نصفت نمود چون بنوا سے رہتاس رسید رام سنگد نو کردار اشکوه که از جانب او بجا است آن حصن رفعت اساس قیام دولت و با پای آقا سے خود که بعد فرار از کربا دبا و دو کمر قلعہ داران سمت الہ آباد نوشته بود که قلعہ آن نواسے شجاع و سندر قلعہ با پشت و قلعہ راسپر دو چمنیں سید عبد الحلیل بارہم کہ از طرف دار اشکوه عارس قلعہ چناڑہ بود قلعہ مذکور ملا زمان او سپر و دخل این احوال سید قاسم قلعہ دار الہ آباد با سے نوشت کہ سن ہم ما مورم اگر خود باین صوب آئید قلعہ را تسلیم نایم سنج این مقدمت نیز باعث دلیر سے شجاع گشته قدم جرات پیش نهاد عالمگیر با شجاع این احوال سے خواست کہ بحسن نظر گرفتاریت این مقامید و خط و مضمون موافقت وضع معادلات کرد نوشت انا ما تقصنا سے ہوشیا سے دیکہ خاندوران با عا کر سنگے الہ آباد تاب مقادمت او نثار و خیر سے ابرار اذو سے از تو کب نصرت پیر از دشا نبرادہ سلطان محمد بایدر فرستاد تا ساند شجاع بودہ حقیقت حال او بجز من ساینده باشند بقایا فرمان لازم الاذعان بلغیر اسے نفاذ پیوست کہ شایزادہ نظم ہمام اکبر آباد بامیر الامر شالیہ خان گذار شتہ با تو چنانہ دشکر کہہ آیا ہ ہتتم ربع الاول کے نصفت بطرف الہ آباد برافرازد و حکم نوشت کہ چون شجاع بالہ آباد نزدیک شود خاندوران دست از محاصرہ قلعہ بردار شتہ بخند دشا نبرادہ پیوند در چارم ربع الاول عالمگیر از باغ اعز آباد بارادہ دخول شاہجہان آباد حرکت نمود و کبرہ فرساید آخر روز داخل شہر گشتہ دو نیم گہمی روزماندہ داخل قلعہ شہر مذکور گردید و او دخان قریشی سے صاحب داؤد ذکر کہ درویش خود حصا آمدہ و خلعت و عنایت باورفتہ بود در این ایام رسیدہ روز بروز بعلجا سے خلعت و شمشیر با ساز منیا کار و منصب جہان سوار سے سہار سوار کامیاب عنایت شد و درین متنگا مہر بلع گیتی طاع نام زبده امر سے عظام معطر خان صادر گردید کہ نظم نہات خاندین بر بنیابت خود یکی از انگلیک این صوبہ مذکور کہ مناسب داند معوض پوشتہ بر سے از تابدیان خود را بجا بکند و بر جہان شجاع روانہ بشکاہ حضور شود

فرکتی نصفت عالمگیر با ایات ظفر شجاع بقصد فرو نشاندن غبار آشوب شجاع

چون بیعت پیوست کہ سلطان شجاع با وجود استماع معاودت عالمگیر از ملتان و وصول بشاہجہان آباد از امانت سلطنت برگشتہ بکام جہارت مجدد و دنبارس نزدیک رسیدہ قصد الہ آباد دارد بنا بران فرار گرفت کہ عالمگیر از پنج نصفت نموده بسمت شکار گاہ سورون توجه فرماید و بعد تحقیق حال شجاع اگر از دنبارس بچندہ برگرد دشا نبرادہ محمد ایات کہ منقاد برگزیدہ خود نیز معاودت کند الا آہنگ جنگ اونمودہ تدارک پردازد و ہفتند ہم ربع الاول باین ارادہ داخل حیمہ گردید و تیرہ روز مرا بخش کہ در شاہ جہان آباد مجبوس بود و بتو رسابق بامیر خان فوض ماند و سوم بیع النانے در نواسے قصبہ سورون رسیدہ خط مضمون نفاذ بلع و بیع ارتکاب حرب گما شتہ بشجاع فرستاد چون بود در اخبار متواترہ متیقن شد کہ شجاع از ارادہ خود باز نئے آید پنجم مذکور از سورون لو اسے مدافعہ او برافراختہ بشاہ نبرادہ محمد سلطان حکم نوشت کہ در جنگ تعجیل نکردہ انتہا وصول تو کب بادشاہ سے ناید و بعد از طے دوسہ مرحلہ بوضع انجا امید کہ شجاع با گرد رسیدہ و سید قاسم

رفتی خان قزوین شد و بعد از آن خان جمعی دیگر از ایران کار طلبه قزاولی تو سن جلاوت بر آن گفند و چند اولی خواهران غلام خان و دیگران
 و گری از آمدن آن خوش گشت نمایان جنگی با نواح سلطنتی آراسته برق آستان تو سوار و دیگران گشت خله خوب بر پشت آهنگار گرفته در سر
 چنده از آنجا تیشند القاصص خود هزار اسوار کل مسلح آراسته که کم وقتی در بل رت سلیمان متقدم فرام آمده باشد آهاده بند و پیکار
 گردید و اردو جاس که بود حسب الحکم با شما ماند و شجاع نیز بر ترتیب و تسویه افواج خود بر دست خود باله دردی خان و عبدالکر
 بن نظر محمد خان در قول قرار گرفت و بعد از آن سرخورد خود را با سید قاسم بارهه قلعه داراله آباد و سید عالم و سید صوفی استر
 لپران الوردی خان را با نواح خان مذکور وقتونه دیگر از مردم کاره سهراول کرد و شجاع ولی فرستاد با جمعی بهر اوسه
 آمانتین نمود زین الدین سپهر بزرگ را با نواح لائق در بر انظار بازداشت و حسن خویشگی را با سید سهراول او کرد و بکر
 صفوه را با سید راسخ و چند سده دیگر از سرداران و گروهی انبوه در جزایر انظار مقرر نمود و شجاع طریق را با نواح جرحه خست
 اسفندیار و سهراول را در انتمش مقرر داشت و این تمام تو چنانچه بالو انعامه لیسرا لش گذارشته سیر علاء الدوله دیوان خود را با نواح
 بچند اوسه و سپه قلی اوزنگ را با جمعه تبر اوسه که داشت عالمگیر لیسویه صفوه چهار کتفه روزه بر آهاده رو با نواح شجاع
 آورد و لشکر جرجان در سایه زمار صبیده موج زن شد و در کمال آرام و بهنگی بنویسید که ترتیب صفوف و تسویه افواج
 بر سر مخور دستانه گشته تا لشکر غنیم بود حکام جرات پیوده ربه از روزیاست مانده لفاصله نیم کرده او سر کوشج در
 سرزمینی که تو چنانچه بادشاهه را نصب کرده قزاولان موکب اقبال میدان جنگ در آنجا دیده بودند برابر اعدا صفت آرا
 گردید شجاع آن روز قدم جبارت از جاسه بود و پیش نگذاشته بر سر آن تو چنانچه را با سید عالم بارهه رسید مرتفع و شجاع
 طریق فیصله و سید راسخ از لشکر که پیش فرستاده آهاده در برابر جنود عالمگیر توپ و تفنگ آتش جنگ بر افروزید و لایب
 عالمگیر کار فرمایان تو چنانچه اش نیز شعله افروز پیکار گشته از دها که آتش نشان بان و ننگ خون آشام توپ و تفنگ
 را سر جان مخالفان دادند و تا شام از طرفین جنگ که عدال گرم بود چون شب در رسید و غلظت لیل برده فرودشت شجاع
 تو چنانچه خود را با نواح که همراه او کرده بود پس طلبیده سپاه خود را جمع نمود چون سرزمینی که تو چنانچه شجاع پیش آمده بود در
 مرتفع بود بر مسکه عالمگیر اشرف داشت معطر خان با اقتضای اصابت سر کچل توپ از تو چنانچه بادشاهه برده بر
 سرزمین مذکور و بلات کر شجاع نصب نمود و عالمگیر فرمان داد که جمیع عساکر طفره قزین بهمان ترتیب و آیین که مصیبت نهاد
 بود نماز اسپان فرود آمده با جوشن و سلاح شب را پاس و از نند و سرداران فیروزه نشان هر یک در پیش فوج خود در
 بسته از نند و کید اعدا غافل نباشند و بوجوب امر معطر خان تا پاسه از شب بر اطراف لشکر گشته با هتاهم مورچال با نواح کید
 مراتب خبر اوسه و کنگ قیام داشت و آن مشجب الحکم مبارزان سلاح از برینفکنده زمین از پشت سپاه بریند شتند
 و عالمگیر بعد فراخ از مراسم حرم و محتاط از فیصل فرود آمده بدو تخانه مختصره که در زیر دگاه بر اوسه او بر افراشته بودند
 نزول نمود و بعد از نماز مغرب و عشاء و طلب نصرت و فیروزه از طاق بان با نواح بیدار بر بسته استراحت کنیک فرمود
 در او احتیاجین شب ساعده عظمی شورش افزا الطهور پیوست و احتکال کله در انتظام افواج روسه داده و بدلان قابوشیه
 را با پی قرار جنات لغزیده راه فرار گشته و همان استعکال و هطیار از دست رفت اما غلصان غیرت مسند
 شجاعت کیش و فاندیش پاسه ثبات و قرار افشرد از جاز فتنه و تزلزلت در اساس خلاص شان راه نیانست
 ستم و اذیت آنکه راجه حیوت سنگه نملالت کیش بی عار و ننگ با وجود غنم تقصیر آتش که عالمگیر بنوده لنبایات و افروز

ادرا اختصاص آن بود در ظاهر سرخط بندگی نهادند و اظهار انقیاد و اطاعت نمودند و در عین حال کوشش برادران و دودمان خود را بر آنجا نهادند
 و چون بخت قسمت شمرت و از رحمت دروانی بهر گلی داشت بفرمودند برادران که از سر کارزار تا خرمین شش بار فرموده شش شب سخن دشمنان فرستادند و در آنجا
 خود را در آگاه گردانیدند خود با تمام لشکر و سپاه و دیگر را چوستان که همراه او ششین شده بودند مثل حسین و اس و درام سنگ و بهرام
 و دیگر که چو بان و جمعی دیگر از سست محبتان آن که با خواسته آن خول قبول نمودند که در آن شدند عثمان اقتدار بسیار آید باریست
 و نخست بار دو سینه شاهزاده محمد سلطان که بر سر راه او بود گذشت مردانش دست جبارت لغارت کشودند و سر بر
 تو انستند تا راج نمودند و چون بمسکه عالمگیری رسید دست اندازیهایی عظیم نمودند و در هر جا مسکندت بر سر بردند و هر کس بر سر راه می آمد
 دست خوش نماند و با مال و با چوستان می گشت از بیخبت القلاب عظیم در اردو راه یافتند مردم هم بر آمدند و خبر که
 سر جوش لشکر آفتاب شایع شد و معتمدان اردو و سرافسار و بر داشته دست جرات بخواند و کار خانات پادشاه است و بیعت
 و اسوا و امر او معتمدان و سپاه است دراز کرده سر لغارت که بر افراشته شدند و در یکایک از خیر جرات از ایشانکه نظر افروز
 رسیده باعث اضطراب و برهم خوردگی لشکر و سپاهیان گردیدند بسیار که از مردم بخت نظرت کم و صلا و احاد لشکر و
 سپاه بر آید جگر که بنگاه بمال منظر اردو سر آید مسکندت شش تنه و بان تقریب رود از عرصه کارزار بر تافتند و جمعی از سفله
 نهادان گوشت اندیش نیالیات بالکل احتمال غلبه خنایه داده شش شب بلشکر شجاع پیوستند و گریسته از بدیدان سلامت
 طلب بای جرات پس کشیده از سر راه بسته باز ماندند و گوشه عافیت را عنایت شمرند چون بنجر لعالم گیر رسید از فرط شجاعت
 و دقتار اصل او برقع این سانخاز جانز فرشته تر از گشته در دنیا سکه استقلال او راه نیافت و از سر راه اقبال بیرون خراسیده
 بر رفتن روان سوار و سپاه و بنحو این امر اولاد زمان حاضر خطاب کرده فرمود که سنج این فتنه از نتمت اسباب فتح و طغیر
 سیدانیم چه بنگاه آن مفسد را داعیه بخواسد و خلاف اندیشید و خاطر بود رفتن او معین صلحت شد و عقرب سر او را
 و بجز بر هم خوردگی صفوف و تجدید توپ که افواج پر دفته اسلام خان را که بر اول بر افغان بود و بجای آن مدبر مقرر کرد و در میان
 و اگر امغان را با جمعی از دلیران بیکار جو بر اول او ساخت و دیگر باره صفوف لغرت و فیر و سکه که سست کو که دولت از
 و چون ترک ترکش بند آفتاب بزخاک نیل کی بود افلاک بر آمد و سهند و سیر و شب فرو نشست شاه عالمگیری فرمود
 پیکار و بیست روز پیش بر نیل کوه شکوه پوار شد که جوارش که کی روز گذشت و در لیل را پیش جمع بود پس جوع آفتاب کلی
 را چه بیوت دین روز قریب لغت متفرق گشته از موبک عالمگیری تحلف و رزیده بود اما از فرط شجاعت پستلار و قوی
 و اعتقاد جنودیشی باقیه عساکر فیر و سرت از موبک میدان رزم و عرصه قتال گردید و شجاع صفت آرائی دیروز را لغیر
 داده مجموع لشکر خویش یک صفت کرده در عقب توپخانه باز داشت و خود با ملیند اختر پس خرد در وسط فوج قرار گرفت
 و زین الدین پسر بزرگ او و سید عالم و شجاع طرف فرستد و حسن خوشی در دست است و سید قاسم و مکرمان و عبد الرحمن
 بن محمد خان در دست چپ صفت آراشته چون عسکریں چهار کتره از روز گذشته نزدیک بهر رسیدند نخست از زمین
 بان اندازد و جنگ توپ و تفنگ شروع شده آتش جلال اشتغال یافت و در حال از توپخانه عالمگیری کوه توپ و فیل کوب
 زمین الدین پسر شجاع رسید و یکایک فیلان و یک پاسته شصت که در خواصی او شسته بود پراپند لیکن بنشانه زاده و فیل آبیسی
 نرسید زنده آتش حرب افروخت و نویت از توپ و بند و فکند شسته آتش تیر و سان خرمین عمر با دران افواج بر اول
 طرفین سوخت و زمین زد و خورد رسید عالم با حه که از سرداران عمده شجاع و درکن اعظم آن همیشه بود با فوج عظیم از دلیران

کار طلب جلالت نشان و دست میل مست خنکی کو، توان که هر یک اشوب کشتوسر و بر زمین آن کس بود از دست پست ستمبار
 بر جبر انکار عالمگیر جلوه کرد و بعد مد فیضان مذکور افواج دست چپ بر هم خورد و پاسه شایات اکثر مردم آن طرف لغزیده بود و عیناً
 مدافعه و محاربه نیافتند و خبرت خورد به راه سبے ناموسه شتا فتند از وقوع این حال تفرقه و فتور موفور در کار عالمگیر راه پسته
 تمام افواج بر هم آمد و مردمی که آن آبر و سغیرت داشتند و نه بهره از کوسر اخصاص فدویت راه داد با بر جموده بود که اگر نیز پیش
 و مسلک جمعیت قول خاص نمیز از هم سسته زیاده از دوی هزار سوار در رکاب عالمگیر نماند با لجهی مخالفان از ششاد که تزلزل افواج
 چیره تر گشته بهمان بهنیت اجتناسی با حیلان مذکور در سبب حرات اقبلت کمر نظرا اثر آوردند و درین هنگام از بهادران رکاب
 پادشاه مرستغنی خان از سیر و قول و بهادران از اتمش حسن علیخان از طرح دست چپ با مسعود و از امیرایان بنیر و س
 همت خزش شجاعت بر انگیزت سر راه دشمنان گرفتند و در همین وقت عالمگیر و سکه نیل سوار سبست اعدا گردانیده بود
 دفع آنها گشت بنوعیکه پشت قول خاص بجانب برانکار گردید و ملازمان رکاب حمله بر اعدا سبست بر دند و تقویت حرات
 پادشاه و پشت کسری آقا مخالفان را از پیش رو برداشتند و بی تیغ تیز و دستان خون ز بسبب از آن برگشته بخان را بر فراغ
 بلاک انگنده او اسکنده و دستیار برافراشتند سید عالم را به شاد که شهادت داد و در سبب بهادران باز و سبست همت سست
 گشته تکام فرار و ادبار بر اس که آمده بود باز گشته لیکن آن سفیل مست عریده بود که پیش پیش فوج او بود ندید و منع بهادر
 دلیر و ضرب تفنگ و تیر زد و نماند بهمان و تیر و خیره و وحیره سبست آمدند بلکه از بارش قطر با سبب چکان و صد مدند و قویان
 لب آن سیل دمان از زمین ابر شد تر شده بود که قهر و صولت بطرف قول خاص عالمگیر آوردند و از آن سکو بود که عرضت منظر
 یکس پیشتر آمده بغیل مرکوب پادشاه قریب و چون ابر تیره بخورشید نزدیک رسید شیشنده گران قدر که وقار جلالت آن سبست
 از جان نرفته سرشته نبات و استقلال از کت ندادا بیامیت بر دس ز مایک سر موشت بد ز راه چنان سیل یکس کوشه
 یکس پیشتر ز لب جو بهش و بنجینید خبرت غرض از یکس شش و در تقوا و سبب که در جو حمله کی از فیضان همراه نشسته بود و اشاره
 نمود که فیلیان را که بران غیل سوار و اشاره و کج محرم آنست دیوانه جو بود و تفنگ بزند و او بجای لاسک و تیز دست سبست و قوی
 انداخت و مساعده اقبال بر نشان آمد و فیلیان فرود افتاد و فیلیان پادشاه رسیده بر غیل بر آمده آن را ملحق خود گردانید
 و آن دو غیل یکبار از قول خاص گذارده شده بجانب دست راست قول عالمگیر ششافته حمله در شدند درین اثنا ملقب اختر
 سپه بیخاع و چند سبب دیگر از سرداران او شش شش و بی فرسای و شش طرف و حسن فویشگی و خواج خسرو هر یک با فوسج
 رومی جبارت سبست بر انکار مرکوب عالمگیر آوردند بدین سبب درین وقت که عالمگیر مخالفان را از جبر انکار دفع کرده و عجب
 قول خاص که بطرف برانکار گشته بود آنرا بر هم خورد و انقلاب ظاهر گشت و معلوم شد که دشمن بدان سمت حمله آورد و پادشاه
 خواست که روسه توجه آنجا آورده و مدافع اعدا سبب بر داند اما چون تمشیه او بجو سبب سیر آمیخته بود در زمین مهالک حرکات
 مستعظر باندن سبب و بخاطر گذارند که چون روسه نیل سوار سبب بنابر جوع جنگ و کارزار سبست جبر انکار گشته هجوم افواج
 مخالف درین طرفت و بدین جهت سوار اول فوج منصور بنهمین طرفت میل نموده مساد از از احزان قول خاص سبست بر انکار
 شانه را در مسجد سلطان و ذوالفقار خان که مقدمه بخش طغر بودند ندیدند سبب سبب طغراه داده حرکت قول خاص را بر جبر دیگر حمل
 کند و فتور تزلزل عظیم و فوج سوار اول هم رسد و باعث تیز حرکت سبب اعدا و غلبه دشمنان گردند اما باقتناسه در آمدن سبب
 و پیش بینی که بن نزد شاد سزاده و ذوالفقار خان فرستاد و حقیقت حال باز نموده پیغام فرمود که شما شجاع و دل قوی

در مقابل بنام بود سر رشته کوشش و هایدار سے ارادت نہ عید اسبطوت اقبال و عثمان طرف بر انظار واقع نموده ملک
 خاہیم سید بعد مانت این دقیقه خرم بنیز سے شجاعت دلی روسے فیل بجانب دست راست گردانیدہ و انہدہ کافہ خاندان قوجہ
 نمود و رحلال این حال بینی کہ اسلام خان سردار و انظار بران سوار بود و بعددہ ہائے کہ با و رسیدم کرد و افواج آن حضرت
 بہرہم خورد و اگر کمتر مردم آن طرف از جاسے رفتہ توفیق ثبات و قرار نیافتند تا مسیبت خان و اگر ام خان کہ سردار و اسلام خان
 بودند با بعدد و قدم بہت افترده کوششہائے مردانہ نمودند و سچان یکجہ روزہائی کہ کار فرما سے تو چنانہ بر انظار و پیش رو
 سیف خان و اگر ام خان بود درین پیکار جان نثار سے نمودہ سرخ روسے عرصہ کارزار گشت و عین این فہلال بادشاہ
 فیروز سے سادہ پشت فدویان اخلاص منہ را کہ درین وقت نازک و دندان صبور سے بر جگر افترده بادشمانا گرم ستمیز
 و آوز بود و ند قوی گردانید و ملازمان رکاب و جان فشانان سابق دست جلاوت از آستین سعی بر آوردہ با اعداد آویز
 و یکوششہائے مردانہ سلک حمیت خاندان از ہم سیمتند درین گیر و دار شیخ ولی فرے بر اول بلندا تر آب تیغ سیازان
 لشکر طغر بکیز غریب جو فضا کہ دید حسن خویش کی زخمی شدہ در عرصہ رزمگا و غلطید و بر سخی از افواج انہا بہ برق تیغ دلاوران
 ارتش در ضمن عمر و لیاقتا شدہ متلع زندگے پاک بسوخت و بلندا تر راج گشتہ با بعدد و سے بید رسیدہ مالکیر بعد غلبہ
 و استیلا او سے ہمت بدفع شجاع افراخت قدمے چند پیش رفتہ بود کہ کم خان صفو سے فوجدار جو جو کہ نامار و ججو رخی
 بود بدبا عید حضور مالکیر باین جانب سے آمد از دور بر رسم زینہا بریان نایان شدہ و امان یافتہ معنی موکب منصور گشت و
 حسب الامر جو فتنہ فیلی جاسے یافتہ محفوظ ماند بعد از و عبد الرحمن بن نذر بھو خان کہ در زمان شاہ جهان از گلگان کابل
 بود و خنجر سپہاورد روی خان جدایی پذیر گردیدہ روکاراوت باین درگاہ آوردہ ملازمت نمودند درین اثنا سیکر از قراولان
 خیر فرزا شجاع رسانید و تقارہ بنا و یاد از پشت فیلان و اسپان نیز اچش آمدہ نو اسے دلگشا سے شادمانی بلند کرد و بد
 فی حقیقتہ با وجود تفرق و انتشار لشکر و بہرہر دگے افواج و بطور انواع لغز و شقان شائقان و قابو طلبان و دستور چشم زخم
 حکیم کعبا کہ اقبال را درین مصاف روی داد و عجب فتح نایابی نصیب مالکیر گردید و شجاع با نبران اندوہنا کامی با سپہا
 دلاوردی خان و باقی جزو ادبار تو امان راہ فرار پیش گشت و اردو و نیگاہ و اکثر اسباب جنگل و جاہ او دست خوش تاراج
 افواج منصور گشت و یکصد و چارہ توپ و یکصد و یازدہ فیل بقید منبسط درآمد و مالکیر بعد فتح شکر و سپاس اہی تقدیر رسانید و
 از لشکر گاہ شجاع کہ نزدیک تبالاب موضع کچھ بود گذشتہ منزل گزید و ناسرکال اندیشے تا شجاع فرصت اجتماع اسباب
 منازعت نیابد نو بجے سیر کرد گے شاہزادہ محمد سلطان و در تعاقب او اما مورگر دید و یہاں روزہا جمعی کہ در رکاب شاہزادہ
 حاضر بودند بان ہم سر آمدہ و بیشتر منزل گزید و ہما سجا انتظار رسیدن امر اسے سنگے و جمیعت افواج کشید و شاہزادہ را سجا اطبا
 یک عقد مرادید گر ان ہما کہ در گردن و دو تپچہ کہ گرفت داشت نوازش نمودہ و متخص کرد تا جمیعت و ششم شش روز و در آن
 مقام نمودہ امر را شمشول جو اطاعت گردانید از ان حملہ عظم خان را کہ بعد رہائے از قید تا این وقت بہ جمالی منصب بلندی
 نیافتہ بود و منصب و لاسے ہفت ہزار سے ہفت ہزار سوار و انعام دہ لک روپیہ و عطا سے خلعت خاص با پوستین
 سمور و فیل فاہد با بنانا نقرہ و جوقل رطبت و شمشیر و سپہر با ساز و مرغ مورد و احم کو تاگون گردانند و راہ بجے سنگہ درین روز
 از وطن رسیدہ و بعد ساسے عقیدت گشت ہمت و ہمت از نو اسے کچھ کوچ گشتہ ساحل رود گنگ منزل شد و تا سلخ
 انعامت بود و پس از نزول این منزل عظم خان با ذوالفقار خان و اسلام خان و کنور را حنکہ داؤد خان خدا فی خان

نور سادات عالمگیر گنگ برادر باد

جو چوپرا یا مومنی باشد و حکم شد که امیر خان حارس قلعه شامیان آباد در آن پیش را کرد و آنجا مقید است هر پنج سیر کار نقاب
 داران لنگه حسب الطلب برگشته سینه آید آورده قلعه گویار زندانے گرداند خود در حضور باشد چون تنبیه و استیصال را پیش
 در داراشکوہ پیش نهاد خاطر عالمگیر بود داخل اکبر آباد گشته تخریم اجیر حرم نمود امیر الامرا شایسته خان و دیگر اراک داران آستان
 در ظاهر شهر و در منزل پیش آمده ملازمت نمودند شیخ میر دلیر خان نیز ملحق اردو شدند احوال بنا بر انتظام چهار ماهی اسکے
 احوال داراشکوہ بگماشتن حرم در پیشانی نماند که داراشکوہ عود انوار چکی در تعاقب او بود و مقیم شمرده ولایت گجرات را که عالی اذکار
 بود بر اسکے اقامت خود آراستن اسباب و افواج مناسب شمرده برین مقامی بعضی زمینداران از راه کنار دریاے شور که
 طریقے غیر مسلوک و دستوار گذار بود اسکے پیشتره چون ولایت کچرسید مر زبان انجاما استقبال نمود و میر دوسے و مرت
 پیش آمد و دختر خود را نامزد سپهر شوہا پیشتر گردانید و از آنجا با سه هزار سوار مر دوسے که با او بود اندر سو خلیت بگجرات
 نهاد شاه نواز خان صفوسے بر چند بار داراشکوہ بیگانہ و با عالمگیر نسبتی داشت چه پدر زن او بود اما بنا بر بدسلوکی عالمگیر
 که وقت منفعت از بریا پنور اور اسکے کدوہ بعد غلبه بر سر برادران خود که در اسکے سلطنت بودند از تنید بر آورده صوبہ دار
 گجرات و از او شاه کبیدہ خاطر و منجر جوی و مزاحمت و مخالفت نمود و داعیہ گردیدن بداراشکوہ کرده با رحمت خان پور
 انجاما و جمیع گلگیان آن صوبہ با استقبال او رفت و در موضع شیر گنج که دو کر و سے شهر است اوراد یافت و از روستے
 مواخا سہ و خیر اندیشیے پیش آمد و داراشکوہ داخل احمد آباد گجرات گردیدہ احوال دم سباب و جمیع کاغذات حرم را
 را که در آنجا مانده بود متعرف شد چون برین محبت کلفتی بهم رسانید و مردد فرماهم آوردن شکر و سپاه شد و گلگیان آن صوبہ
 را با ما دو پیش دستمال کبیر با خود با ساخت و در عرصه کاه و کفایت روز با نوسے آراسته و لشکر شایسته کبیت و دو هزار
 سوار و فرماهم آورده کا سے غزم دکن مے نمود که از مسلطین انجاما استمداد نمودہ کا سے از پیش بر دو کا سے ارادہ
 اجیر سید و ماہانکہ خبر جنگ از آباد بھارین غیر واقع با و رسید و بنا بر اتفاق را چه حیونت پنجم رخے چند کہ بموکب عالمگیر رویداد
 و اخبار مینوشد از اگر سیکان وقت اضطراب انتشار یافت بر عکس آنچه روستے نمودیداراشکوہ معلوم گردید بھجر دشمنان بود
 توقف و تحقیق غزم اجیر حرم نمود و غزہ جمادی الاخرے از گجرات برآمد و شاه نواز خان را با جمیع اتباع و لواحق از سپدان
 و خولیان و کوچ مراد پیشتر که انجاما بود و اکثر گلگیان آن صوبہ پیشتر رحمت خان دیوان انجاما و غیر اورا همراه گرفت و سید
 احمدنا سے را صوبہ و گجرات کردہ کسے از نوکران خود در انجاما بگذاشت چون در منزل از گجرات برآمد بر عکس آنچه شنیدہ بود
 متحقق و بدین جہت در کار خود متروک گشت درین ضمن نوشتہ را چه حیونت مشہر بر جاگوئے حال خودش و دخترین آمدن
 اجیر با و رسیدہ و محرک و مزید غزم او گردید و با ستمار جمعیت اولوس را مشور و دیگر را حیوانات کہ او طمان مہد در نواسے
 اجیر بود دلیر شد و در منزل نوشتہ بینی بر مزید ترغیب و تاکید از را چه حیونت با و سے رسید تا آنکہ سہ منزلے خود چوپرا رسید
 باقی احوال او بعد از این نوشتہ خواهد شد اکنون احوال عالمگیر بنا بر انتظام اخبار بگماشتہ قائم تعلق کا سے شود عالمگیر
 بیت و مقیم جمادی الاولی لشکار کاہ ماٹکے منزل فرمود و درین منزل شایزادہ محمد اکبر جمع پرہ گیان حرم سے
 شایسے کہ از دولت آباد ملائمتہ بود و رسیدہ مشرف اندو ملازمت گردید پرہ گیان حرم شایسے را در اکبر آباد گماشتہ
 خود عازم پیشتر گردید سیزدهم جمادی الاخرے تربیت خان صوبہ دار اجیر رسیدہ خبر داراشکوہ مفصل رسانید چون معلوم
 شد کہ داراشکوہ در اجیر رسیدہ آمادہ رزم و پیشکار است شانزدهم جمادی الاخرے طابو خان را بعینایت ترکش نوازین

فرموده با جسے دیگر سیرم قرار کے تحت ہنوقا متواتر اخبار طرقت مخالف رسیدہ باشد بیست و چار مرتبش کردی جیالات
 را سیر عمل نزول عساکر گشت و درین منزل عالمگیر سرتبیب و تفریح لشکر و تقسیم افواج پر دستبرد کردی گم ہراول جو سیر عساکر
 ودلا و در سے راجہ سے سنگہ مقرر شدہ وقت شکن خان میرالشش با تو چارخانہ و نذرہ برق اندازان و در شین صفت ہراول قرار یافت
 و سردار کاکہ پیش شیخ میرمنوفین شد و برانکار سیر و اکرامیر الامرا شالیہ خان مقرر شد و سردار کاکہ جراتانم زو شانسرا و ہندو متظم
 گردید و حکم شد کہ سپاہ ایشالیہ با ببادرخان وغیرہ بلند و محرابین خان میر بخشے با جوستے از ببادرخان در دست راست موٹب
 جلال بطریق طبع تعیین یافت و ہوشدارخان با جمیع از فدویان طرح دست چپ مقرر گشت و در قول خاص جسے از بنگاں خاص
 مقرر شدند مخالفت ہمیشہ قول خاص با صالحان و نگاہبانی سیر و خود سنگزار سے تربیت خان تو فیض یافت و با سیر کاکہ توشوئے
 از ببادرخان ہمراہ شدند و حکم شد کہ بعد ازین افواج جہن توڑک و آئین راہ سپردا کمال تہمتہ احوال را جہ جہوتی و داراشکوہ
 بنگا پدیشن فرور سے ناید بخشے نامند کہ راجہ جہوتی از تقصیر تہمتے کہ علانیہ کوس مخالفت نوزختہ و تفاق پنہان خود اشکارا
 ساخته رفتہ بود و بقیع میدہت کہ عالمگیر دستبصال او تقصیر سخا ہد کرد و ناچار چارہ کار خود در رفاقت داراشکوہ دیدہ
 تیرغیب و تفریق اورا بسوسے خود کشید و از اولوس خود و دیگر راجہوتان لشکر سے فراوان کرد آورده بعد رسیدن کچھ پور
 و کسما بلجہ سپاہ ونگ کہ کشیدہ منتظر رسیدن داراشکوہ نشست و عالمگیر براسے ہتھار جمعیت و فکست کار دازشکوہ
 میخواست کہ در میان سیر و تفرقہ اندازد راجہ سے سنگہ کہ منظور نظر اعتبار و عمدہ راجہ سے ذوی الاقدار بود و تفرس این تہمتے
 نودہ استقامتے جراتم بھیین آئین نمود و پذیرا گشتہ منتوسے تہمتن اشارت نمود و صغیر و مخالفت از مرافقت و اشکوہ
 نام او صادر شد و راجہ سے سنگہ مفضل نکاشتہ دلالت تبرک رفاقت داراشکوہ نمود آن سے صحبت ختمہ کیش قبول
 این خبر فسخ غرضیت سابقہ نمودہ از بیست کروپے جو دھپور کہ لغرض آمدن اجمیر برآمدہ بود مرا صحبت کردہ گوشہ عافیت
 منتقم شرد و داراشکوہ بے نصیب بازی او خوردہ از ارادہ ہاسے دیگر بازماند و بہ سیر شہ کہ سد منزلے جو دھپور بہت رسیدہ
 چون اگر سے از رفاقت جہوتی آمدن او نید ستر و دگشتہ در راجا وقت نمود و وینچند سہند کے متحد خود را فرستادہ طا
 ایفاسے وعدہ کردید فرستادہ در بیج کرے سپے جو دھپور کہ بہ بہانہ استجماع عساکر در انجا مقام نمودہ تعلق سے و زید
 باو برخوردہ پیغام ہا رسا نید اجمیر کرے جواب داد کہ بنا بر ہتھار جمعیت فوج شستہ ام صلاح من آنست کہ در اشکوہ
 پیشتر رفتہ در اجمیر کہ مرکز اوطان را چوتیہ است اقامت نماید اوقام راجپوت از بہ سور باد آورندہ من نیز سپاہ و اتاب
 خود را جمع نمودہ عقب سیر سیرم و فرستادہ رخصت نمود داراشکوہ ناچار باجمیر آمد و باز وینچند فرستادہ بعد جو استمال
 از سپاہ سے حال و فوج سے مقال او چارہ سے نصیبہ قطع امید نمودہ مرا صحبت کردہ و راجہ برگشتہ روانہ جو دھپور شد
 داراشکوہ ناچار باضطر ارب خود سپہر شکوہ را با پانصد سوار زور راجہ فرستادہ شاہزادہ برجواہ رعرت شتافتہ در فوج
 جو دھپور را چہ رسید و نہایت ساحت در حادث و مشارکت نمود انا سو دے ندیدہ با لوس برگشت +

ذکر جنگین عالمگیر باداراشکوہ مرتبہ ثانی و طفر یافتن بقدر آسمانے

چون داراشکوہ از ان جیلہ برشت ناہو انرد قطع امید نمود و عساکر عالمگیر نزدیک باجمیر رسید با لغزو و صلاح در اشکاب
 آویزشش دیدہ دلی بر محاربه نہاد انا چون جمعیت او بسیار کم و عالمگیر دگمال اقتدار بود ناچار صاحت در ان دیدہ
 کہ و دے گوستان اجمیر را کہ از دو جانب بجبال فلک متثال متحد دست گرفتہ ستر ہا سے عرض آکرنا صحر جال سند و

مسیبها ساخته بود و تفنگ و دیگر آلات جنگ اسلحام داده روز سه چند بگذرانند و بیند که چه رخ نماید و شروع استینج مورچال
نموده مسیبار مرد خوش کرد و هر یک را عهده اجتهام و محافظت سیکه از عهده پاسپوره باتات تو چنانچه اسلحام داد و از بین توپ
تخمین مورچال که متصل بگذره پیشیلو و دیگر فرمانی سپید ابراهیم مصطفی خان سپهر و عسکر خان و جان بیگ پسرش را که در کوشش
بوده بین طرف مقرر نمود و مورچال پهلوی سے آن بغیر روز سهوای که معتمد او بود سپهر و در جنب آن چند توپ کلان را بر فراز پشت که کوشش
برورد و بود نصب کرده نزدیک بان جاسه بودن خویش قرار داد و از جانب چپ خود مورچالی دیگر بسته شامخوار خان را با پسر
و سایر اتباع خان مذکور و محمد شریف که مخاطب نقیض خان و میر بخشه او بود و جمعه دیگر بر حق اندازان انضبط و حراست
آن گماشت و از آن گذشته مورچالی دیگر که کوه معروف بلوکل پهاڑی متصل بود نامزد سپهر شکر کوه کرده مرد مورچالی با مغولی خان سپهر
کمان خان در اینجا گذاشت و عالمگیر بیست و ششم جمادی الاخره نزدیک موضع روار سے که از اینجا جمیر سر کوه هست و از
مورچال اینک مسافعی داشت رسیده منزل گزید و حکم نمود که نصف سنگن خان میر آتش توپ خانه را برده مقابل مورچال دارا
در مکان مناسب نصب نماید و شروع با آتش افروز سے دو دشمن بزرگ کند و جمعه از سرداران کا طلب و فانیته را همراه داد
میر آتش انصامیک توپ انداز از مکرک پادشا سے پیش برده در جاسه لالین یازدهت روز دیگر عسکر پادشا سے نیم گوه
پیش آمد منزل نمود و تو چنانچه پیشتر روز نیا حمله کتر از یک توپ انداز نصب کردید چون توپ خانه نمانیت نزدیک گشت
عالمگیر از دو رستینه و خرم عهده محاصران با تیر شنج نیر بالشکر آتش که سرداران بود مع دلیر خان و جمعه دیگر از لشکر پیشتر
فرستاد که نزدیک تو چنانچه نمیا سے رزم و از کید اعدا خیر دارا بخند و حکم فرمود که امیر الامرا با جنود انفار و راجه سنجک مانوج
پهراول بردست راست لشکر محاذ سے کوه کلک پهاڑی و دیگر پیش جرافتار در دست چپ بر سر کوه پیشیلو عهده زنده و سایر فوج
بالشکر بول اطراف و حواشے دولت خانه نزول نمود و دائره وار بر مرکز اقبال احاطه کنند حسب الحکم بعین آمده آتش افروز
جدار و قتال و توپ انداز سے از طرفین شروع گشته ناره حریت فعال یافت و علی الاصل گو له جاسه توپ سے بار بیدین
چو مورچال کمال استحکام نیافته بود و آن طرف هم فوج که حراست مورچال توان نمود و چنانچه باید بود انداز فوج عالمگیر سے با کما
ساعتن سے توانست بلکه جاسه سرد مورچال برآمد و عند الفرضه تیر گے نمودند و دنیا برسد شد و حامل حکم که پیش بود
و ششند و جابجا توپ و تفنگ و دیگر آلات جنگ نصب نمود و جمعیت خاطر در پناه حمایت دیوار است بدانچه و محاربه می گماشتند
شیخ برید مورچان با نیشا سے پیش بین مساحت و در کوش سے دیدند که مباد افقته نیر گے از پهلوی کتر لغزشه روی نماید
نامرود روز هفتم جنگ توپ از طرفین قائم بود و تیر بیکه مفتح فصل ابواب سد مورچال توان بود و خاطر گے می رسیدگان کمال
راج بر پشیا اکر کوهستان جمبوک پهاڑی دادا سے و در کوه گوردے و کوه نور دے سے بے نظیر بود و در بعضی رسانید که مرد من و جمعیت
کوه کلک پهاڑی سه بر آمدن بران کوه دیده اند عالمگیر فرمود که در کبین فرصت بود و هر گاه قاتو باید پهاڑی سے کوه سے خود را با جمعه
از نید و چنانچه تو چنانچه سر کاران از آن بفرستد که اگر توانند آن کوه را از مردوم دارا شکر بگیرند و اول روز عالمگیر سرداران
سپاه را بجنوب طلب داشته در دیده پوشش تا کد رات پادشا مانده و حوا عظمت بخش غیبت افزا نمود بود و بهادران فوج
را دل در میانند از نید با و تحریک بعضی تو شیخ سرج خیز تور گشته حمان اختیار از کت رفتند و در کوه که را و از خرمین روز گروی اوسا پها
خوارا بسمت کوه کلک پهاڑی فرستاد خود نیز با فوج خویش سوار شده محافظی آن کوه ملک آنا مستند استاد و حله تو چنانچه
پادشا سے تیر بر آرم ساخته دست از جنگ کشیده توپ و تفنگ سے انداختند تا امتناز فرصت نمود و قریب پهاڑی سوار

از لشکر داراشکوہ بقصد مدافعت و محافظت راجہ راجرپ از مورچال برآمده و لیسرا قدم جرات پیش کرد. هشتصد فوج راجہ نزد یک رسیده جنگ درآوردند بمشاهد کما ایحال عرق حمیت سرداران لشکر عالمگیر در حرکت آمد و نخست از طرف راست توپخانه فوج خود سوار شده و بواسطه جرات برافراشت و بجانب آن جبارت کیشان شش تانف و بعد از وزید امر بحقیقت نشان شیخ میر علی بیجان خود از دست چپ برآمده و پیوست و چمن راجہ جی سنگ با افواج خود امیر الامرا با عساکر انار اسد خان و چند شازمان با جنود راجہ انار از طرفت سوار شده بغرم رزم و آهنگ یورش و جنگ صورت آراستند لیکن ازین فوج اول کسی که صدر تیر و آگشت یورش بر مورچال نمود و بیجان شیخ میر بود و بعد از غلبه قریب تمام جنگ آن فخر ہوید شسته اقدام ثبات بل جلال لغزش پذیرفته بود راجہ جسنگار غضب رسیده و صمیمه آن فوج گردید با جنگ شیخ میر و دلیر خان بسیار من تا امید اخلاص و صحت و آ یافتن کیدگر بر مورچال شاهنواز خان که بسمت کوه کله پیار سے بود حملہ بردند و تلخ توپخانه پادشاه سے نیز آتش افروز گشته علی الاتصال بجایکے و تیر و دستی توپ و بان بر مورچال مانداخته مخالفان را فرست و دیدہ کشتودان نمیدادند و در حین آن از مورچال جمعی که بقصد کمک شیخواستند که خود را بمورچال شاهنواز خان رسانند بصد مات بارش کوه کله پیار بلا و برق اصل برابر العین مشاهده کرده قدم صحت باز پس سے نهادند و پیغمبرها سے مورچال سے خریدند و بیعت که افواج فخر امواج نزدیک مورچال رسیده و آثار تسلط و استیلا طاهر شده بود مردم راجہ راجرپ و دلیر شده و جمعی بر بالای کوه کله پیار سے برآمده و ملو را بریزران نصب نمودند و بدین این عمل باعث ترزل ارکان استقلال مردم در اشکو گردید و معارف این حال شیخ میر و دلیر خان با عساکر خود بر مورچال شاهنواز خان ریخته حلاوت را نمائیت رسانیدند اگر چه از آن طرف در همانست و مدافعت تصور سے نرفت و غایت کوشش بطور رسانند و ازین طرف سنگے نیز بسید لیکن آن هر دو سرداران جلالت شمش و عمر بیجان خالص لغزش ریزش کوه توپ و تفنگ و بارش ماوک و خنک تطرات اسرار که از بار بار ریزد و سرماند آب و رنگ چمن شجاعت گرد و سرفروہ روی صحت از آن هر که که حکم فدا خلاص بود و بر نماندند و تپلاش بسیار و خل مورچال شده تیغ خون آشام بقصد امداد از نیام کشیدند اهل مورچال نیز با سے تحمل استوار گشته بقدر طاقت و توانائی کوشیدند با سے و ہوسے دلا دران بکوش بہرام خون آشام رسیده و از صدمات زو خورد و چرولان شیر فلک چون شیر علم بنوشین لرزید و داراشکوہ ہر دم جمع را از نزد خود بکلیک متعین میکرد و چنانچہ شاهنواز خان را ہم کہ نزد او بود فرستاد کہ بمورچال خود رفتہ در مداح مدافعت کوشش نماید و خان مذکور در عین جنگ رسیده و با ویز شش و عدال و شجاعت مردم بجر ب و قتال پر دخت و در این نبرد مردم و آرزو روز با خزر رسیده و خورشید چون کوب اقبال داراشکوہ فرو نشست و دران رستخیز بلا انگیز شاهنواز خان مغفور کہ مرد غیر سے بود ہدف تیر قعد گیر گشته از پا در افتاد و سیادت خان سپہ آن و داد و دوان صفو سے نژاد نیز چند زخم برداشته داوم و سے داد و محمد شریف بخشی داراشکوہ و از دست دلیر خان تیر سے برسند رسیده از پشت او در گذشت و ابا کبر خویشکد نیز از عمد با سے آن لشکر بود گشته گشت و از سرداران عمدہ عالمگیر شیخ میر شربت ناگوار مرگ بگوارا نوشیدہ و جرحہ فیلی سوار روانہ و از سر گرم کوشش و پیکار بود و بفریب کوبے بند و ق کلبینہ اش رسیده رہ نور فنا گردید این وقت سید سے ہاشون نام از قوم خان مذکور کہ محنت مراد بر عرضہ نیل نشسته بود و حسن تدبیر سے بکار بردن آن امیر دلیر را بر وضع کہ بود نکاہ داشت آن جنگ با خزر رسیده وضع و نظر نصیب اولیای دولت عالمگیر گردید و دلیر خان کو

مردانہ کردہ نعمتیں بر دست راست برداشت و بسیار سے از طرفین واد مرد سے داد و بر خاک پلاک اعدا نمودن
 راجہ سے سنگ بے باج و خورد سیدہ تا نیک جنم و منعمو نمود و مرد مورچال را پشت بہت شکستہ باغی ثبات و قرار بر جا بماند
 چون از اوضاع روزگار و وقت اعوان و انصار خود کو کثرت اسباب و وقتدار عالمگیر مقین داشت کہ فتح و غلبہ یافتن از دست
 نابیرین باقتضای مال اندیشی در اول جنگ پیکار مقرر کردہ بود کہ بر دگیان اورا سوار کردہ و خانہ و کارخانجات مرور
 بار نمودہ آماہ دادند تا اگر شکستی رونماید در بد رفتن اشکالی و اضطراب سے عارض نشود و خود با سپہر شکوہ بر فرار نماند
 البتہ تادہ تماشای کوشش طرفین سے نمود و میدید کہ چہ روسے می نماید تا آن کہ تزلزل مورچال شاہ نواز خان و سپہر کردہ
 کہ بنا بر اتصال در جان نیز بر ہم خورد کے آشکار شد ملاحظہ نمودہ و طاقت و مقاومت درخونید و سپہر جنم مورچال کے
 دیگر قائم بود و قریب چہار ہزار سوار ہمراہ داشت بنا بر قطع امید غلبہ پسے ناچار از فرار بر قرار اختیار فرمود و چون پڑہ
 طغلت لیل خیل سو فوجی و مخالف فرود شتہ گشت و سپاہ ہمراہ شیخ میر ناکر شتہ شد کہ سردار خود طلق النہاں شتہ
 مشغول نسبت غارت بود از امتیاز فرصت نمودہ با سپہر شکوہ و فیروز میواتے و گردوسے از سپاہ فرار ہر سپہر و دران
 طغلت لیل از ان عرصہ ہولناک جان بیرون برد و اموال و عیال و اطفال گنہر عمہ ہمراہ میان او کہ در قلعہ اجمیر بود ہما بماند
 از سرداران سو اخیر میواتے کے با و فریق طریق نگشت و مجموع ار دو و سپاہ شوکتش تاراج حادثہ رفتہ لیساک
 از خزان و سپاہ راجہ پوتان و مردوم سے سردار پاک دین مدت برسہ او کردہ بود و دران آشوب غارت نمودند و غنیمت
 جو سپہر و شیدی و قلیلی از اشدنی کہ در عیار ہیا سے اہالی حرمش بر فیضان بود از امتیاز اموال چیز سے با و ز سید و در
 نہایت ناکام سے و بے سر اجناسے مازم کجوات گردید و بطرف گدہ بٹھیلے بعضے از سپاہ مورچال ہنوز زینتے خیمے سے
 مشغول مدافعت بودند او از شب بعد اطلاع سے دران نام سے رجوع بعضین شکر خان نمودہ مستحق آمدند و محمد شریف سپہر
 آن لشکر چون حکم کار سے داشت ہماں شب در ہما بجا طحیات در نمودید و دیگر امر اصبح پوساٹھ بود کہ با و شاہ آورد
 سردار و عثمان گشتند و عالمگیر شکوہ اند قدیم بجا آوردہ اگر شتہ شد ان شیخ میر کہ نہایت مخلص بود ہی و لکھنؤ
 نعتش او و شاہ نواز خان مرحوم با عراز در احترام برود شتہ در ترار خواہر معین الدین چشتی مانوں کردند بر سانجہادی لاکھنؤ
 لطیف فرار نکور رفت پنجرار رو پید لیکل آخیا انعام فرمود و بز تالاب آنا ساگر در عمارات پادشاہ سے منزل نمودہ راجہ بیگ
 ہما در خان را با فوسے مناسب و رقابت و دارا شکوہ مقین کرد و راجہ سونٹ سنگھ را لعلیاسے منصب عت ہزار سے
 ہفت ہزار سوار و صوبہ دار گجرات سر فرزند و خلعت و فرمان سنہ فرستاد و حکم نمود کہ بصوبہ خود رفتہ از نظام آخیا نماید
 و کونور مرستھے سنگھ سپہر خود را روانہ حنفو کند و اولادشا ہنوز خان را کہ خسرو پورہ او بود وند و امیر خان براد شیخ میر را عیانت
 شاہی نامتے و نفقہات پادشاہ سے از کلفت تا مگر بر آوردہ چہارم جب معاوت بشا جہان آباد نمود در آشنایے راہ از کون
 سد خان نا خانان معلوم شد کہ شجاع در موگی با ستہار دیوار مورچال سے کہ در عمد شیر شاہ پیش رو کے آن بلکہ گمشدہ اند
 میخواست کہ ان را استحکام دادہ و خدی سے پای ہمت در انجا فشار دانا از سلطوات افواج قاسمہ تر سیدہ بیست و یکم
 حامدی الاو سے از موگی بطرف جانا گریز رفت و بیست و چہارم شہر مذکور خان خانان و شاہزادہ محمد سلطان داخل قلعہ
 موگی رفتند بہتیم شہان و فرقیو سیکر سے مقالات نمودہ با تہا مہم خلعت ہتھمال و زریز در ہین ایام پیکشیر عادل شاہ
 پادشاہ جیابور از نالیس جو سپہر مرصع آلات رسیدہ پذیر اسے یافت ششم شہان از فرقیو کو جیدہ لغیر شاہ جہان

کسب نموده در موضع چند والی مسکند شد بعین روز از عرضت محرم سلطان عثمان خانان معلوم شد که شجاع در کبر نگر
 راج محل اراده انعامت داشت از قریب مویک منصور ترسیده و جور گنگا نمود و او کبر نگر بم تعریف اولیای دولت درآمد
 نوزوم شعیان نزدیک شاه جهان آباد رسید خضر آباد و پنجم بادشاہست و سلخ ماه شعبان با کمال تامل دشان از بازار دفتر گنبد
 گذشتہ براه دروازه لاهور سے داخل قلعہ شاہ جهان آباد شد و نخست در ایوان خاص من عام و بعد از ان بغسل قیام فرمایند
 حشمت و کامرانی گردید و امر از سر تصدق و نثار تقسیم رسانیدند درین ایام معروض شد کہ قلعہ خاڈہ کہ بعد بر جم خوردگی
 دارا شکوہ تعریف شجاع آمده بود رسید ابو محمد نام یکی از نوکران او بخواست اوقیام داشت او اہل ماہ مبارک و خانان
 بے جنگ و جدل تعریف اولیای دولت درآمد رسیدند کورندگی سہ کار و الا اختیار نموده عازم درگاہ ہست

ذکر تہجد جلوس شہانے

چون جلوس نخستین بنا بر پاس حسن ساعت بعمل آمدہ تیزترین و آئین سلاطین صاحب اقتدار کوشا لیتہ چنان بادشاہ
 باشد با قنقنا سے وقت بعمل نیامدہ بود و خطبہ و سک و تعین لقب نیز موقوف بر اطمینان از سعادت اخوان بود و در خوا
 کہ فصیح و غیر وزبے و غلبہ دہر وزبے سعادت و نیشا چمان آباد کہ مرکز دولت است میسر آمد حکم نمود کہ اساعتی
 برای امین کار شہان ہوشیار اختیار نمایند و بیت و چارم ماہ مبارک معین شد مکمل مطاع صدویا وقت کہ سلطان مہام
 دولت تا ساعت مذکور تھیلہ لوازم جشن و سرانجام آن نمایند و بارگاہ حشمت و جاہ با سیاب تھیلہ زینت بیارند کار بردن
 باقتضای کمر بر میان جان بستہ بکار پیش این بنزم دست پوشش و پاسے سعی و تردد و کوشند و بموجب حکم سفت و ستونما
 ایوان چیل ستون و ایوان عام بزربان و محل زردوز سے دزر لغت ما سے طلائی و طاشما سے کجوانی نظر فریب
 در گرفتہ و آئین بستہ رنگ نگار خانہ معین ساختند و کوب ما سے مرصع و مینا کار نامند از پنجم ششان از طاقت ما سے ان
 ایوان بسلاسل زرین و را و نیند و در وسط ایوانی تنگ کا ہے مرصع ساخته اطراف ان کچھ ملازمین گردانیدند و تخت
 مرصع ہا و سے رابر رو سے ان جا دادند و در پیش تخت شامیانہ کو لو نگار کہ حاصل عمان حرف آن شدہ و سلسل وورش
 از مر و اید گران بہ ترتیب یافتہ چہار ستون مرصع بر پا کردند و بر جانشین تنگ کاہہ دختر خورشید شمال با سلسل لائے
 کو ایک تختال با موج اقبال برافراشتند و بر سرد و بازو سے تخت مرصع دوزیرین سر بر مینا کار گذار شدہ عقب تخت
 سندھ میما سے طلا نماندند و تور خاصہ را کہ شہمت بر تھیلہ پاسے مرصع ساز با پردہ ما سے جواہر طراز و سپر ماہ و بر چہ
 پاسے مرصع کار جواہر نگار کردہ در صبع ان النوع جواہر مینہ گران بہا بکار رفتہ بر رو سے سندھ میما سے گذشتہ زرد
 پیش ایوان مذکور بر فراز معن ان کہ محاط بہت بچرخ شاہد روانی عظمت نشان ان کہ با سایبان فلک دست گریبان
 تواند بود بستون ما سے سیبیں بیضا منیا برافراشتہ بر دوران شامیانہ سے محل زینت و محل زردوز سے کھتوتھا
 نقوہ بر پا کردند و فرشتا سے رنگارنگ و لبہا سے گوناگون گسترہ و کھنقوہ دیگر در میان مجسمہ رخ نصب کردہ بر دو
 طرف رخ گھا سے ما سے با پوشش شہامی زرنگار بر پا کردند و در و دیوار خاص و عام محل زربان و محل کلاہتوں دورے
 و پردہ سے فرنگہ و سیلابا رو سے و صحنی گرفتہ زینت دادند و حجرات دور معن دیوان عام تھیلہ نیکس آشتہ نام
 سہرنگہ بازار ام آرائش یافت و شامیانہ تھیلہ زربانے و محل زردوز سے بر فراز معن حجرات بر پا کردہ و فرشتا سے ملون بولہا
 زرین گسترند و همچنین عمارت غسل خانہ کہ انجمن خاص بہت با انواع زینت آراستہ اسپک محل زربانے کے نمونہ فلک

اعلیٰ تو اندر بود و ستر نامے عظیم انان نقره که با گلستان تو اندر می بود در پیش ایوان با وج کیوان بر افر اشتند و در اطراف
 و اسمن اسک نذو کجھ نقره بر زمین نصب کرده درون آن قالی با سے نفیس کرمانے و لبیا لهاکے رنگین خسرو آفرش
 کردند و اندر گوش که از نایب صنعت کر سے آفرش اصلی بگا خانه چین بود جمال خود که آشت کمال حسن اورا محتاج
 کنگلے نذ اشتند تخت کو چک دنیا کارا که مخصوص جلوس این آئین بود در پیش ایوان قرار داده در زمین تخت کمان مشمن
 مسقت بنگلہ در در وسط ایوان گذر اشتند و ایوانا سے اطراف غسل خانہ را نیز برفنا سے نفیس شین مزین نموده
 در پیش آن شامیانہ سے زربان و محل زر دروز سے بستونہ سے نقره بر پاسے کردند و در ایوانا سے انواع آواز
 طلا و ظروف نقره که از نوازیم آفرش این قسم بزہا سے دولت آئین است بر کر سہا زین کو چین جیدہ شد کہ
 گاہ نظر گیان از تاشا سے آن باز سے گشت متنو سے چو غلد برین محفل سازند چہ نظر اہر چشم فلک باز
 زمین صید نقش خاطر فریب چہ ہمہ آشنای دل انا عزیز چہ بر گینئی باغ درون بہار چہ زیبا سے خلوت وصل یار
 ہوید اور و نقش بر صنعت چہ زہر سے جلوہ گر ہویتے چہ ز نظر اہر دہہ رنگین چنان چہ کہ شہ بال طلوع کان
 از ان چہ بعد از ان کہ دولت خانہ پادشا سے بنو علی گز آرش یافت آفرش پذیرفت روز یکشنبہ بیت چہارم
 ماہ مبارک رہنمان سال ہزار و شصت و نہ ہجری کہ عمر عالمگیر بحساب شمسی بچھن سال و ہفت ماہ و ستر ہ روز و چھری
 چھل یک سال دو ماہ و دو روز رسیدہ بود بعد انفضا سے بہشت گہر سے و بہشت پل از در زندگور کہ سعادت
 و پانزدہ دقیقہ بخجے باشد بر تخت سلطنت و جہاننا سے مرتبہ ثانی جلوس نمود و امر اسواقی نظر ادا آشت نہایت
 مبارک باد بجا آوردہ رسم نذر و نثار تقدیم رسانیدند و لجنایت خلل ع و اضافہ مناصب و عطایے رخصتا با و انعامات
 سر عزت با وج رفعت بر آفر اشتند و امیر الامرا شالیستہ خان بر حضرت نواز شمس نوبت و حضور بعد نوختن نوبت
 پادشا سے بطوریکہ پیر او مین الدولہ عند السلطنۃ اصغر خان خانخانان مرحوم در عہد جاگیر و شاہ جہان باین عنایت
 از جمیع امرا در عیان و اقران امتیاز داشت و غیر ادا حدے را از امر اسے عظام و نوینان والا احتشام دستورے
 آن بنود امور و سرفراز کردیدہ سرمانہ با بات یافت و خطیب جب الامر بر منبر رفیع بر آمدہ خطیب بلعنی کہ ان کردہ بود
 شہر و بخواند ان نمود بعد و تاشا سے الی و در و در حضرت رسالت پنا سے معلوم چون شروع نذر آنا سے عالمگیر
 نمود و نغمہ تمجید اینہا سر و مقارن نام بردن سر کی از امیر ہتمو رضا حیدر ان تاشاب الدین محمد شاہ جہان لعلک تقریفے
 از طاعت خانہ جو در احسان قاسمت مباحات بر افرخت چون نام پادشا زمان بر زبان برد و عا کردہ ثنا پاسے
 او شہر و گران بہا طعنے زرنگار کہ گسوت شرف و افتخار او تو اندر بود پوشیدہ دامن امیش بقندہ مقصود ملوگر دیر چند ان
 طبیعتا سے سیم در و خوانا سے درو گو سر تبارک پادشا افشا نذند کہ از نثار سپینے آن بزم کینے فراخ اہل حضور پر شند
 و دست کشادہ از ارباب احتیاج پر در کردید و امر او حضور با نعام و احسان و تشریفات گران بجا اقسام و ایوان مانہ
 شرف و شادمانے اند و مقصد و مخلصان از سوید کول سپند اخلاص بر حجر عقیدت سوختند و عالمگیر لقب مقرر گشت
 چون در عہد شاہ جہان بر یک روز سے انخرنے و روپہ کلیدہ و نام چار یار و بر رو سے دیگر نام پادشا و شہک نیز زند
 عالمگیر این نقوش را از ادب دور دستہ سک خود را شرفے و روپہ تعاوت لفظ شہر و بر این بیت مقرر کرد
 بیت سک ز در جہان چہ بر شیر چہ شاہ اوزنگ زرب عالمگیر چہ در روپہ چہ بر شیر و طرف نامانے

سال جلوس بنام ملکہ و دارالغزب و پشیمانے مناشیر لغیر اسے ابو الطغر سے الدین محمد اورنگ زیب مہاراجا لکھنؤ پناہ
 ناز سے مزین نشست تاجت کلمے درو دیوان علم و خاص بر سر مرصع جلوس اجلا نمودہ و مشکوے پادشاہی وقت
 و سکیات را با عطا و انعام مبالغہ بسیار شادمان ساخت و از اسجا بدولت کہ نہ مخلصانہ بر تو جلوس آگندہ سبزی آرا
 گشت و در انجا نیز بہ سوتو مجلس ہار عام انجمن آراست و آئین کام بخشے و کامر اسے گرسے نیز یوسف و از اسجا فیض
 پادشاہ سے نکل مراتب و مناصب بالعدین گرفت پادشاہ نہاد با با انعام لکوک و عنایات دیگر مشمول عواطف تشریف
 و بر کلام از امر او نکیمان عالی مقدار و سردار و پیداران جنود و سائر طرازان آستان دولت بقدر لیاقت و کمال
 عواطف نمایان و عنایت شایان سمت ظہور یافت و بزمرہ مسلحا و متحقق و شعرا و ارباب طرب و نازک طاس و در سال
 انجمن ہنیاط انعامات لائقہ و مصلحت گرفتہ و در کلمے در انجا مجلس لغیر و زمانہ و ناز و ماہ و شانزہ روز
 ہنگام ان جشن استرا دیا فتنہ ہر روز ابواب نبل و عطا بر و کھلائی مفتوح بود و عمدہ ہا سے آستان سلطنت ہر سیکے
 نبوت اداسے ہر اسہ پیشکش فرماست نمود و سید محمد علی سفیر عادل شاہ و محمد ناصر صاحب قلعنہاہ سلاطین و کمن
 بر اسے اداسے ہر اسہ پیشکش با پیشکشہا کہ آمدہ بود نہایت حضور رسیدہ و عطا خلعت سرفراز گردیدند و پیشکشہا از
 نظر گذرانیدہ پیشکش عادل شاہ بہشت لک روپیہ و پیشکش قلعنہاہ از اقسام جواہر و مرصع آلات بدو لک روپیہ
 قیمت شد علما و شعرا سے حضور تارخیا بسیار گفتہ اند لیکن از نوادگان تارخیت کہ لاغر زمانہ مملکت محمد تقی مجلی
 اصعدنہا سے باقی سے سر و شرم و امداد الہام عینی از نوادگان کلام الکی اقتباس نمودہ و در وقت ملفوظ کہ در تلفظ آید منظور
 فرمودہ و آن کلمہ ایملکہ ان الملک قدری تہ من ایشا و وعید نور و زکاء از اعیاد عظیمہ لک عمیم من الحقیقہ عہد عالم است
 زیرا کہ تمام نثار و اشجار لک جمع بنات و معادن و حیوانات را در ظاہر و باطن استیز از روح ناستے و معدنی و حیوانی
 مخلوقہ گرسخت چنانچہ در حدیث وارد است اغتمتوا برو الریح الی آخرہ و در ضمن آن اشارے بان شدہ و مولو
 معنوی سے حدیث نقل گئے و در متن سے شرح حدیث نمودہ و تفسیر نمودہ اسجیات گفت یہ غیر با مصحاب کہ بارہ تن
 سبب شایند از با دیدہ و پنجہ بابرگ در خان میگندہ با تن و جان نشا آن میکند و از کلام معصومین علیہم السلام نیز
 و نیز رے الدین روز پیرا کہ در صوح سے یا بد از شدت عصبیت متوقف نمودہ روز جلوس خود را نوروز مقرر کردہ و چون
 غزہ نور دین غزہ ماہ مبارک رمضان را سجا جشن نوروز سے متین فرمودہ این جشن را تا بعد نظر انصال میداد
 و این ششم اعمال را دین پرورد سے دہستہ خود را سے دین سے شہر دوسے فقید کہ جشن و عیش را با ماہ مبارک ربیع
 و نسبتی نیست ماہ مبارک رمضان سبک عبادت و چشیدن حرارت جمع و جشن و عیام و قیام و بھل اقسام ریاضات
 شاقہ و بیخ و تعب سبک ریاضا سے نہ بر اسے زینت و آراستگی و سجا و انواع نعم و سرور و جمیع لہو لعب و
 نشاط و طرب و در بندہ و شادمان اجرا حساب و محاسب نیز از نعمات اوست اگر چہ منبع منہیات و مسکرات سلطنت
 سلف سے نمودند اما محاسب و اعتبار در میان نمودہ

نگار و نگار شدن داراشکوہ و کشتہ شدن آن کا خیر جیام ہر ہر اندوہ
 داراشکوہ را بعد شکست شامے تنہایت دہما سے و پریشانی روی داد و با سید با و سے ملا نمودہ در کمال سے پرہیز
 رو بہراہ گجرات آوردہ بان طرف شتافت و دین وقت بخیر از فیروز میواتے با دہ دوازہ ہزار سوار کسے با وجود

نکوہ سکریشن داراشکوہ

اگرچہ دران روز کہ شب نہ میت یافت نہ پیش بنی عیال خود را بر عاریما سے فیلان سوار کرده باخزانہ و طلا و نقرہ آلات کا چاکا
خود سے کہ فیلان و دشمنان و اشترا کار کردہ ابرو اسطر روز رگنا تالاب انسا کردہ را زنگ گاہ باز دھستہ بود و جمعے از سوار
وسادہ یا ناگہ آہستہ تا اگر شکست رود خود را با ہمارسانیدہ جمعیت و سامان راہ فرار سپار دیکہن دران وقت بار یک و شب
تا رنگ از غایت دہشت و خوف دہشت بطرسے بدر رفت و مقول خوا جسے مقصد تقریبے او کو ناظر عرض شود بعد استماع ای ہی تو
اضطرار لشکریان آن شکست لشکر آقا سے خود دریافتہ خوف آنکہ سب اہل عرض نیل ہی سے گرفتار دند پر دو گمان را از ان ملک
ببر بردن صلاح دانستہ رو بکو بہرستان نهاد و از میان کوه و درہ راستے سر کردہ و دوازده فیل را کہ زنجیر و صبیہ و سار سوار
دران عاریما یا بودند بعد سے و عقب با متحد و از خوا جسے ایان دہیاد یا بدر برد و جمعے کجرات آہنا مور بودند متفرق
گشتہ سیکس ہمسے کرد بکلی تخت بہان واقع طلبان آشوب جو بہت کجرات بر نسب و غارت بر آوردند و در اجرت ہائے
را کہ بہ محافظت کما شستہ بود و تطلبا سے اکثر ان کہ اشرے بر آہنا یا در پیش انداختہ با وطن خود کہ در نواسح اجسیر بود
حاکم کی از خزائن و اسباب و کارخانجات و دو اب ہیج با و تر سید اکثر تبار ج رفت و اہل عرض لعیہ بہت پہر با و ہمت
ساعتے توقف کردہ باز جان سرعت دران گردید و در عرصہ ہشت روز کجرات رسید چون امر او کو گمان آنصوبہ شکر شکست
اوشیندہ قطع امید از نمودہ دل برداشت خواہے عالمگیر نہادہ بودند نبار ان سردار خان کہ دہکاک کو گمان آن صوبہ بود
جیسے را ناخود متفق ساختہ سید احمد بخارے را کہ داراشکوہ بصوبہ دار سے کجرات گذشتہ بود مقید ساخت و بند و بست
قلند نمودہ آمادہ ممانعت گردید داراشکوہ با استماع این خبر از آن کجرات برگشتہ برگشتہ کہ سبے کہ ہمت کرد ہی کجرات است
رفت و بہ کا ندھے کوئی التجا بردہ استعانت نمود کا پنجی جو انفر سے کردہ با اتباع خود ہمسایہ او کز یہ سجد و ولایت
کچہ رسانیدہ از انجا مراجعت نمود و درین وقت میکسی گل محمد نام یکے از نوکر انش کہ او را خود را مند رسوت کردہ بود بان
پنجام سوار و دو صد پیادہ بند و پیجے با و ہمتی شتہ ہمسراہ شد چون بچہ رسید راجہ آنجا کہ مرتبہ اول در ہنگام آمدن کجرات
ساخت کتیدہ استقبال نمودہ انواع خدمت بطور رسانیدہ بود و دختر خود نامزد پیش کش کردہ تن تو بت سو کھنک برگردانید
و کمال بیگانگی با کردہ بیچارہ دور روز در انجا توقف کردہ بجز صد و چھتر و اون پتیر شد چون کینار دریا سے سند رسید ہفت روز
میواتی ہم جدائی گردید چون از دریا سے سنگد شتہ ملک چاند بان رسید آہنا ہمنما لغت پیش آمدہ قاصد غارت و اسیر سے
اوشندہ مسیح و کوشش بہادران گل محمد ہمسراہیانش از دست آہنا کافی یافتہ سجد و دگسیان رسید و ہنرنگسی کہ مر زبان آنجا
اورا استقبال کردہ و جو انفر سے را کا فر فرمودہ پوٹن خود کہ از انجا تا قند ہار و دوازده منزل است بر دو قندوش را با احترام شتے
نمودہ و ہوا خوبی و تقبل امداد و ہمسراہ سے کردہ متہ شد کہ او را بدر سے کردہ کہ سجد قند ہار رساند چون ایام عمر اود مرتب با نجا
رسیدہ بود توتول این امر نمودہ بنابر سابقہ احسان غلیبی کہ بر ملک چون زمیندار و دھا دہر داشت و او را در عدت شاہ جہان از
زیر پاسے فیل کا منیدہ گان ہر دے و مردے بان افغان بے ایمان سے بر و کجرت میت لوسی و یاد ہر نهاد یا سید آنکہ
خندے در انجا ز محنت سفر و عقب راہ آہنودہ بندر تو امداد و ہمسراہ سے او خود را قند ہار رساند چون بیک کہ وہی وطن او
رسید ملک بر آمدہ با اولاسے گفت و دام و غادر راہ او گشت و بحسب تقدیر بعد فرار از اجسیر زجر او عارضہ مسل ہمسراہ رسانیدہ
درین مدت بہار بود و روز بروز گوشت او سے افزود و درین وقت کہ ہنوز داخل وطن آن سید باطن نشدہ بود آن ضعیف
ضعیف جہان فانی را پرورد کردہ داراشکوہ را کہ بجز ان خود نامیت لغت داشت کمال کہ در سجا و کلفت کرد و نفس اورا

با سزایان سوگوار سے ملا مور فرستاد و مقبرہ ملا میر برهنے کے نسبت ارادت با او داشت و دفن نمایند و از سفاهت و داد او
خواجہ معقول ناظر دگل محمد را که جو آنے سپاسے کار آمد نے و فریق جنین و از اسے محنت اندو زد و با قریب ہما و سوار
با وجود اتباع اولیاسبت تمام ہم را بخش مذکور فرستاد و بعد از ان لشکر سے نہایت با ستعداد ہما مردم محدودا با سخا
رسیدہ بود و خود با چندے از خواجہ سرایان و خدمتگاران آنجا مانده با خود قرار داد کہ چندے در انجا بودہ از تمام بر ایدہ
از ان متوجہ قند ہار شود ملک جیون لمون جلیہ و افسون اورا فرستاد و آشتہ صلح خود در قید ان مظلوم دیدن با برین
انتظار فرست نمودہ از صبح بسیت و ہم نام مبارک ہما سال کہ داراشکوہ عازم سمت قند ہار شدہ ان مقصد با اتباع خود ہم
راہ او آمد و ان ہما نے چارہ آورہ را با سپہ نگوہ سپرن و شکر نمودہ حقیقت حال بر او جو ہے سگہ و بہا در خان کہ با افواج
قاہرہ راہ تعاقبش سے سپردند و بہ باقرخان خود را بھیکر نگاشت باقرخان مجبور و در نو مشتمہ او سپادشاہ عہد شدت نمودہ
با ترقیہ ملک جیون محبوب سرعان آئینہ سلطنت فرستاد میت و یکراہ شوال این خبر با علم گیر رسیدہ با چند روز دیگر کہ
خبر گرفتار آمدن داراشکوہ بدست بہادر خان و رسیدن او بہ دیار سہرشدین حکم بنواختن شادمانہ نمود در اہر راجہ و پ
زیندار جمون را کہ جو بہتان سگر گز فرستاد کہ سلیمان شکوہ مین سپرداراشکوہ را بہر صورت کہ تو اندہ بدست آرد ملک
را در حلہ و کے این عمل پشت کہ تمکین نہ چندہ لغیبت ارسال خلعت و منصب خراسے و و صد سوار و خطاب بختیا لانی
کامیاب گز و اندید محمد بن ابام بہادر خان کہ داراشکوہ را با سپہ شکوہ کھین پیش از بختیا رخاں گرفتہ مقید بسلسلہ تاہین
نامتراحب الامر قاسے آورہ و بطاہر دارا الخلقہ رسیدہ و نظر سبک چیلہ از فرط خوشے معینت کہ پیش رفتہ داراشکوہ
را بصورتے کہ عالمگیر میخواست دیدہ بہا بدیشا نژدہ جموزی اچھ چیلہ مذکور گزشتہ دولت زمین بوس دریافت و حقیقت حال
ان بچارہ باز نمودہ باز فرخواست و سہ شنبہ سقتہ ہم حکم فرمود کہ داراشکوہ را سلسلہ با پیشش در عہد سگشت و ہر ماہ
نشدہ بیارید و نظر سبک چیلہ در عہد نعل شستہ باشد و بہا در خان با افواج ہمراہ تہ داخل شہر سازند و از میان شہر
و بازار دہلی گنہہ مخفی آباد رسانند و رجا محفوطے در عمارت خواص پورہ کہ برای بودنش قرار یافتہ نگہدارند و بموجب
حکم عمل آمد و روزہم کہ بختیا رخاں سیرومی بخت و دخل شہر شدہ بعضی از نوکران شاہ جہان آن تہہ کاہے ایمان را دیدہ از
خود رفتند و بازار اریان شہر نیز داخل اذلفت نمودہ شوریدند و بے اختیار بر سر او و افغانہ ہم پیش نیجیہ بزیر چوب و سنگ
گرفتند تا آنکہ چند کس از ان سیرویان از پای درآمدند و بجنے مجروح و خستہ و سرور گردن شکستہ گشتند و نزد یک بود کہ گفتہ
عظیم بلند شد و گو تو اول شہر با جمعیت خود رسیدہ آشوب را فرو نشانید و بختیا نیکار را با ہمراہیاش لقلعہ رسانید پادشاہ
حق پرست بہ حدت کیش از ملامتے نہدب خویش فتویٰ طلحید علما سے سو حکم نمودند کہ خون جنین لمجد و کسانیکہ خوبی اور بر خطا
رخاں سے خلیفہ خواہند بود بہب خفی درست است پادشاہ دین پرور حق شناس است حکم اساس سلطنت خود در قتل ان
بچارہ سہرہ اس دیدہ و حکم بقتل او دود و شدارش کہ بر سر بختیا رخاں نیجیہ بودند و دود داراشکوہ آخر روز چہار شنبہ بدست
کمزدی اچھ معقول گشت و لاش اورا المعاشیرہ در مقبرہ ہا یون دفن کردند و سپہر شکوہ را برودہ در قلعہ گوالیار محبوس و ہشتند
و بعضی از بان پادشاہ سے کہ با دے قندہ شوش بر بختیا رخاں شدہ بود و بیگناہہ عدالت رسیدہ حسب الامر ملامتے
دنیار اور دنیاسے نا با ہمارا ہائے یافت +

ذکر رفتن شاہ زادہ محمد سلطان نزد شجاع

چون درین مدت شجاع با ارسال رسل ماسیل و دودلہ تزیوج عبیدہ خود سلطان محمد را بسوسے خود میکشید و دو کراہی سونا سے
 و لغزب برو سے و مید و بعض احقان در واقعہ طلب میانہ شاہزادہ و معطر خان سپہ سالار بنا بر کمال اختیار و اقتدار کہ عالمگیر
 سردار کا حکم کر با وادہ بود و عبا رفاکار بر لکھنؤ ہموارہ بنا سے و غما سے فتنہ ساز سے و بخش افزائی سے خود محمد سلطان
 درین وقت اندیشہا سے فاسد تجا طر خود جاسے دادہ بہت و بہتر ماہ رمضان سال دوم از صلوس پیر باد امیر سطلے دار و غز
 تو چنانچہ و قاسم علی میر توک کہ محرم راز او بود و دو سے کس گمراہ خضر شکران کر گشتی نشسته از آب گزشت شجاع با ستماع
 این خبر انبیا با علی بنمودہ بلند اختر کہتہ سپہ خود را با جان بیاک کہ سرخیل عمدہ ہا سے او بود با استقبال فرستادہ و قدم او را
 با غز او احترام تلقی نمود و ازین سہ کمال لشکر و احتمال مجبور عالمگیر راہ یافتہ سپاہ ہمبر آمد و ملازمان پادشاہی اول از جا
 رفتن باز و سہمت بستگی کرانید و شجاع لشکر سے با برستے نوارہ بدو گچی فرستاد کہ از انبیا دار اموال و کاخانہ لشکر شاہزادہ
 سرچہ تو اندبان طرف آب بر بند و معطر خان ہمان شب از سونوچ این قضیہ لکھی یافتہ بحسن بہت و غیر و سے تدبیر خان نبات
 و سکون از دست مذا و مخلوب منزلزل و ہر اس نگشت و فرود آن بقصد تدارک و ہنما سے این آشوب از روی کمال سردار
 و ہوشیاری حریہ از سونوچ بدو گچی رسید و لشکر از وقوع این سانحہ رشتہ استقلال از کف دادہ بود و ضبط و نسق
 نمودہ با ستالہ و دلہ سے بہت بخشد و کردہ مخالفان را کہ چہرے گے و خیر گے نمودہ با نوارہ بعزم ہر دن کار با غماجات و لشکر
 شاہزادہ با بیطرت آب آمدہ بود و دفع نمودہ خانکے منہزم گردانید و بعد این مقدمہ چون موسم طغیان آہما بود و ارض فین
 سور جا لہا بر خاست و خانخانان معطر در موضع معصومہ باراکہ زمین مرتفع و از اکر بکر مسافت سے کردہ بود با طاقت گستر
 و برستے از افواج را در اکر بکر گزشتہ و عالمگیر در دفع و استقبال شجاع تدبیر سے مناسب اندیشیدہ خواست کہ ہر دو
 لنگہ فوج او بود و غرض سے شجاع تنگ تر گردانند تا برین بر لکھنؤ مطلع بنام داؤد خان تریشی صورتہ دار بار امداد فرمود کہ
 کہ بہت بقصد ہمراہی خدمت بندہ و با انبیا ان خود کو مکیان آن صورتہ ہر جا مناسب و انداز آب لنگہ گزشتہ سے ہر سمانہ ہر دو
 خان مذکور بعد از دو و مشورہ شجاع صحیحیات برادر زاوہ خود را با ہزار و پانصد سوار و دو ہزار چلادہ ہر نیابت خود در پیشہ
 گزشتہ سے بہر جہت فرمان غرہ ماہ مبارک رمضان با سائر کو مکیان صورتہ ہر در بلکہ چمنہ از کنگ گزشتہ و چون موسم
 بر شکران رسیدہ آب دریا جاسے کوک طغیان داشت و ہر جا بدو کشتی و جہر عوارا ناما مقصد بود و مردم شجاع بنا بر کثرت
 نوارہ و با ستالہ آن ہر جا مورچال بستہ در واقعہ میکوشیدہ مسافت تا رسیدن ہا گلپور بطول کشید و درین میان
 جنگار و سے دادہ ہر جا علیہ و استیلا افواج عالمگیر سے را بودہ چون موضع قاضی کرہ ہما سے ہا گلپور رسید بنا بر شدت
 طغیان آہ کہ زمین ہر جا پدید و دریا سے کو سے نہایت عمیق و تند نیگیں در بر سے گزرا بندن زمان بر شکران و نقشین
 آہما ہا با طاقت و ریزہ و چون شجاع بار دیگر بنا چہ خفتہ تیب گذار شش سے یا بد کہ بکر گزشتہ سے با بیطرت آب آمدہ و
 نیز صلوس ابد بجرأت خود از لنگہ عبور کردہ و دود ہا گلپور و کل کا لو گزرا بند چون آب کمی پذیرفت و با خانخانان معطر
 و شجاع مصاصتہ خود او و کردہ بارہ داؤد خان از آب گزشتہ سے و طرف شکران گنگار و نہ مقصد گردید +

ذکر گزشتہ سلطان محمد شاہ تراوہ بلشکر کا یہ قصہ خانان
 القصد شجاع بہت گزرا بندن رسات و رنگدہ طرح اقامت اکلندہ و لشکر خود را در سماج کر چون شہید گزشتہ
 سپہ اتخار خان و شجاع اورا کجا گیا بکر کردہ بود و زمیندارانہ آجا را خود کردہ و دود و دود و دود سے عالمگیر است

و مجموع زمینداران نادر و بالو و اق گشته در مخالفت با شجاع میزدند و مسوزمان کسر معصوم خان وزیر جهان کسر نگر با اشاره
 او اکثر نوره را ضبط خود در آورده و مقررب با جمیع نوره معصوم خان میسر میزد با شجاع این خبر زمین الدین کسر بزرگ خود را
 با خود خبر کرده نگر عمره اش بود و فکر مناسب بجا میگذاشت نگر فرستاد تا بغض و دشمنی آن خود دو استقامت کلوب رعایا و زمینداران برادر
 تار شید خان اراده خود و فعلی نخواستند آورد بلکه اگر قایم میماند او را بقتل رسانند زمین الدین بعد وصول بجهان کسر نگر تسبیح
 کشتن رشید خان نموده در بار عام طلبید و با اشاره شش حاضران از او پاس در آوردند نسبت تصرف شدن شجاع با کسر
 راج محل آنکه چون کیطرت آن ملده کو بهستان و کیطرت انگاست و زمین باس اطراف او در موسم برسات زمرب آب می باشد
 و شجاع نوره بسیار داشت کسر مردم کسر نگر که از طرف مالک کسر بودند بسبب قلت کشتی او ذوق نرسید و راجه بر چیز زمینداران شجاع
 شجاع اتفاق داشت که همستانان را شورا بنده بیچاره با رامیز و بدین جهت غله معسکر مالک کسر نرسید مردم لشکر متفرق
 زمین مرتفع بود درخت اقلند و شتر اقلند و موسم برشکال بودند و نایب قلات فلک را بصورت شید کسر مردم
 و دو باب تلقین شجاع بر این حال در وقت یافتن قاصد بدست آوردن کسر نگر گشته سخت میر سحر خود را با چار صد سوار و بر
 فرستاد که آن طرف دریاسه کنگ زمین مرتفع اقامت در زید و دست بر صله عند الفرتنه نموده باشد چون او بمشقت
 کسر ب کسر نگر تمام شده و مردم بر نوره آمد و در کسر نگر تاخت و تاراج کرده بر سر گشته شجاع تحصیه اسباب شاد و
 دختر خود با اشاره محمد سلطان در نامه نموده مسراج الدین ملازم خود را با نوجوه مناسب میر علاء الدوله دیوان و محمد باقر میر
 در نامه بمحافظت بنگاه و اهل حرم کند اشته فرمان داد که تاجی را با نضر ام رسانند تا بعد از دو شاخ شتراده بخاطر جمع نهاد
 رفاقت او گردد و در نزد او برسد و خود جانک کسر بجا آورد اقامت داشت آمد شتراده و محمد را بنامند فرستاد تا کسب شود و زمین
 ماه مهسکر رمضان قصد کسر نگر کرده با شجاع آمد و ذوالفقار خان کسر کشتن مالک کسر را کسر نگر زمین بلندی از دهن کوه که تین
 شهر نو و قدیمیت اقامت داشت و درجه اندرین بوندیل در منازل و عمارات شجاع مقیم بود ذوالفقار خان چون بیار و سوار
 نتوانست شد و اسلام خان وفدا سانی خان باسار عساکر با دشاسه سوار شده و بقصد مدافعه براه خیا با سانی که از دهن کوه
 تا شتر نو است بجانب مخالفان روانه شدند قبل از رسیدن این گروه راجه اندرین با هم را مان خود مدافعه حتی اقلند در کوشش
 و آویزش به با مخالفان نمود لیکن بنا بر قلت جمعیت تاب مقاومت نیاورد و اسلام خان و فدائی خان بنا بر اغراض باطله
 نفسانی تو فیج جلادت یافتند و بان که چندان غلبه و استیلا از مخالفان روسه نمود و شوکت و کسرت فوج مالک کسر را بود
 کسر کوشش و جانفشانی قدم باز پس گذاشته شرح از غرضه مقابل بر تافتند و در آن سر زمین کحل اقامت بود و نیز از عدم
 اتفاق استقلال یافتند ذوالفقار خان چون حال بدین سوال دید با مجموع عساکر او از جهان شب کوچ کرده براه دهن کوه
 بجانب مصوبه بازار شافته بجا مانده از مصلحت کشت و بعضی از نندگان با دشاسه از پشتی فطرت راه بیوفانی پیچیده و گرد
 شدند و شجاع پیوستند و اکثر نوکران شتراده و محمد سلطان از فرقه سپاه و خدمه بان طرف رفته بعضی کار خانات و میدان
 و اسپان شتراده و کسر در اتجاود و تصرفش در آمد و شجاع از وقوع این قضیه سخت و جزائی تازه در وقت و شوکتی شایسته
 بهم رسیده و در کسر نگر با بی جدت فشر چون برسات شفته گشت و آبها فرو نشست معصوم خان اسلام خان را در زمین غنای
 در اجهت جهان شکسته نیل و در کوبه دیگر را در میر سحر با داد و فتح جنگ مان را با لودسے خان و زبر دست خان و فرستاده
 دیگر از اغانه کسلی و در سوار سوار بود و نادر و سوار معز کرد و اخلاص خان خوشگلی را با جمیع از دلداران نوج طرح نمود و عقاب

اقبال عالمگیر و جرات و تدبیر خود بتوز کے لائق و معتب مخالفت کہ سردار تورہ دہشت و پادشاہزادہ محمد سلطان بان مانہ
جرات و دلدادگی و تربیت عالمگیر مقدمتہ تجلیش بود و ان گردید چون کینار بجا گیرتے رسید پیشا اول شجاع کہ سردار آن آہنغند
سمو سے بود از ان طرف نمودار شد باشارہ خان سپہ سالار از توپ خانہ پادشاہ سے دست ماندن بن کوچ مال شتر مال
کشود و نہیران قتال برافروختند و قشونے از افغانہ فرج سراول و برستے از میان عظم خان و کورہ سے دیگر از مبارزان
از آب گذشتہ بادشمنان در او پختند و بیک حملہ ہا سے مخالفان از جاسے رفت و اکثر سے از ان جا علی گریان جنگ اصل ہادہ
سرحد ب عدم در کشیدند و اسفندیار زخمی بسیار خوردہ و میدان افتاد و نورالحسن از عمد ہا سے لشکر شجاع چارہم برستہ
از عمد کارزار عیان برتافت و کورہ را ٹھو کہ نیز عمدہ آن لشکر و بارادہ جو نہت خوشینہ داشت لعالم دگرگشتت شجاع شجاع
این خیر فوجے را بر جبر گذارشتہ بمقابلہ عظم خان رفت و بعد القضا سے سپہ پاس مقابلہ میر کہ عظم خان خواست کہ سبقت
مجبور سے بر مخالفان حملہ کند امر اسے ہرچی خود سے انا زیدہ و فی الحقیقتے و زیدہ خود را سے و کوتا سے نمودن مخالف
بمشاہدہ این حال و قلت اعوان جنگ توپ و بندوق و بان گذرانیدہ روز یا تمام رسانیدہ و از خود را سے ہر ایمان
تعمیل جنگ کورہ براق صلاح ندیدہ چون میدانست کہ داؤد خان از موٹو کورہ عبور کنگا نمودہ عازم ماندہ است و بنگاہ شجاع
در آنجا بجد و استماع خبر قریب او بقصد ماندہ شجاع خود بخود خواہد برگشت و نیز شنیدہ بود کہ دلیر خان از حضور کورہ
انتظار و رو داو ہم سے کشید و بمقتضی مسالمت را سے با چنین رفاقتے مناسبت صفت آرا بی و بنبرہ از زمانی صلاح ندیدہ فاسد
مضمون جابا کہ از زمان جعفر خان برستہ آبا دہشت گرفت کردید شجاع بمشاہدہ ایجنال کمان صنعت و دهن در لشکر اقبال
و اختلافے و جرات خانمان عظم خیال کردہ خود ہم از طرف دیگر بجا گیرتے عازم حضور کورہ گذرے نصیر پور باب
یافتہ بارادہ گذشتن از ان و آوختن با مخالفان مقابل لشکر فرود آمدن سپہ سالار تا دوازده روز جنگے پے لنگ گذرانیدہ
مجال عبور نہاد تا آنکہ شب و دہشتہ بیت و یک ربع الثانی کہ شجاع عازم غرم عبور بود خبر رسید کہ داؤد خان مورچال
دریا سے کورہ است و کوشش شکستہ از دریا سے ندکور عبور نمود و عقب بر ماندہ کنگاہا و سبت میر رسید شجاع
این خبر متغلب و خوف و ہراس گردیدہ آنچه عظم خان اندیشیدہ بود بطور رسید و شجاع غم پیکار بارادہ ادبار از آنجا و
رسیدن باہل حرم و دستخط اموال و ناموس بدل نمودہ کوس ہما و ذواخت و او از خان شب از کنار آب بجا گیرتے
کوچیدہ قاصد سوئی کردید تا در آنجا از لنگ گذشتہ خورابہ ماندہ رساند عظم خان کہ بدیدہ پیشین ہن این مضمونہ را دیدہ بود
انتظار فرصت نمودہ کہ خدمت پریشان است و بقصد تعاقب شجاع لید کیکسکس روز سوار شدہ از دریا سے بہا گیرتے
کہ پایاب بود عبور نمود لیکن چون مام اردو و جمال و افعال لشکر باستی از آب بگذر دوسہ دریا چو دیگر نیز تمام عسکر شجاع
در میان بود آن روز بیک نیم گرمی کورہ سے شد و شجاع بر کنار نالاکہ سے طرف دلیل داشت تو پختہ چیدہ خود با فوج سوارہ
و عقب آن ایستاد عظم خان نیز رو بر وہین شہم چون شام شد ہر دو بجا ہا سے خود منزل نمودند وہین شب فوج دیگر از
حضور مع تو پختہ و خزانہ کو بکو عظم خان رسید و شجاع سے پاس شب گذشتہ کوچ نمود و سلطان محمد را چند اول خواست
و عظم خان نیز صبح سوار شدہ و تو پختہ را با حقیقتا ارنگ و لاسے گذرانیدہ تعاقب نمود و از سوتے اندکے گذشتہ ہر دو
لشکر نزدیک ہجر کردید و تا مسدود و زنجبند و تنگ در میان ماند و زبے آخر شام کورہ سے از طرفین بر رسید حملہ بردہ
برستے مجروح و مقتول شد نہ تا آنکہ او از خرف بیت و ہجرت ربع الناسے شجاع بطرف و نا پور کوچ نمود و عظم خان ہم

سوار شده در پی او رفت در اثنای راه رسیدند که شجاع که با شجاع اسیر و داغ تمام لشکر بر سر بیخ پذیرفت فتح جنگ خان از فوج
 اسیر اول و اسلام خان با فوج بر امانا تیر غناست کرده پیشتر رانند و چندانکه معظم خان هم فرستاد و فتح نمود و سودست کرد تا آنکه
 کنار دریاچه دو گوی سیدند آن طرف از فوج شجاع ایستاده بود و تو چنانچه پیش رو جدید فتح جنگ خان و اسلام خان جمال گذر
 نیافتند هماغان کشفیدند معظم خان هم با چادر در پی اینها با جمیع افواج رسیده بر پیش قدمان گفته فرستاد که چون آن تیر جلوه
 را فرغ شده الحال صلاح دین است که مورچال و سبب مخالف را و تهنه ننماید تبارش جلالت و دلیریه کندیم و همت مگر فتن
 شجاع بر گمراهیم و او را جمال عبور از دریا گنگ ندیم لیکن خدا را که دین باب امر او سرداران را تحریک و تکلیف این حرأت نمود
 کوتا سس و خود او را سس نموده بغیر مان آن نوین اهل خاص آئین کار نه بسند و شجاع چون داعیه گذشتن از گنگ اهم امور میتا
 خندست کرد لشکر خود در نهایت عمق کند مورچال را استحکام داد تا بغیر غبال لشکر و اسبابش از آب گنگ عبور نماید چون خندق
 دو مورچال خاطر خواه درست شد شروع گذرانیدن لشکر نموده اول سلطان محمد را از آب گذرانیده به ثابته فرستاد و
 با استحکام و مضبوط مورچال برداخته تا عبور لشکر بر داد خدا کوشش داشت چون جمیع لشکر گذشت اعز شرف خود هم عبور نمود چون
 راه تیلیا گذشت بسبب بودن شجاع درین طرف گنگ مسدود بود دلیر خان که کبک و سپهسالار آمده بود ناچار از موکنک عبور نمود
 بدو و دهان پیوست و معظم خان فرما دهان را با فوجی مناسب و تو چنانچه لائق بجانب ابرنگ برای کشادن راه گذر بسبب
 فرستاده کوتوالی را بکنار گشتین کرد و بعد رسیدن نوازه که داود خان صحرای شجاع خود فرستاده بود اسلام خان را
 با ده هزار سوار سب الامر بادشاه بطرف ابرنگ طرف گنگ گذارشته چون دریا سگ گنگا و دهنه شعبه بود و دشمن را گذارشته
 برکنار نشسته سو خیمه کرد و داود خان و دلیر خان از آن طرف گنگا جریه پیش فغان معظم آمدند و گنگا کشیش نموده بعد یکپاس
 شب بکشک گاه خود رفتند و بعد قتال و قتال بسیار بود و دهان خان را با ده انفجار فغان بهجت محافظت اردو
 گذارشته خود با تخلص فغان و جمیع دیگر عساکر اقبال توان از شعبه سوم گنگ عبور نمود و از آن طرف داود خان و دلیر خان و
 سایر کویکیان هم راه شده مابقی روزانه متعقد گردیدند غره حمادی الاخره خبر آمد که فوج مخالف که بر همانند مورچال
 بسته در تمام مزاحمت بودند نسیب غیر معلوم بر فراسته نزد شجاع رفتند و داود خان و دلیر خان را بخانه فرود آمدند و خبر آمد
 که سید عالم با قریب یک هزار پانصد سوار و سیاه فرستاده زمین الدین پسر شجاع مع دو صد قوی آمده بشجاع پیوست
 بیخجم ماه ندکو معظم خان از همانجا کشتی عبور نموده کینا زانکه که از تمام عبور باید کرد رسیده بران پل است و یک گروه
 پیشتر رفته آن سرزمین را سطر احتیاط دید هر اجابت نمود و فوج را بجا نهد فرستاده مردم شجاع را از آنجا بدر کرد

ذکر برشتن سلطان محمد شاه بکشک گاه معظم خان

چون محمد سلطان ازین حرکت تغویک لعل آورده بود رسیده گشته اقامت خود در قاف شجاع مستقر انواع خرابیها
 دید میبانه دیدن زو نم خود که در آن زمان عارضه بیماریه داشت بجا نهد آمد و اسلام خان را که با فوجی از عساکر ظاهر
 در ابرنگ حسب الامر پیش بود و از در عید و آگهی داده نهان فرشته تهاست مکرر با او فرستاده اشعار نمود که با خود
 خود در دو کوی منتظر بود و او باشد و ششم حمادی الاخره او اخر روز میبانه لشکر سوار شده کینا دریا رسیده خود
 در کشتی نشسته بازده کس از نوکران ریشناس و بر سر نه از عواجر سرایان و حذنه و یک اسپ سوار کرد و غارتگری
 دیگر در دره از گذر مانده بگذرد و کوچی که اسلامخان با افواج در اجنا متر صد بود متوجه شد درین اثناء مردم شجاع که

نورگشته به سلطان محمد شاه بنگل گاه معظم خان

که در شانده سے بود آنگهی یافتند بسواری گشتی راه تعاقب پرده نزدیک رسیدند مقارن این حال اسلام خان که منتظر قدم
شاهزاده بود خبردار شده خود را با همه اهل بکنار دربار رسانید متعاقبان جمعیت لشکره قریب عمل رسیدن گشتی شاهزاده
مشاهده نموده ناگهان برگشتند و شاهزاده قریب سلامت بساحل معتمد و رسید خان خانان معظم این خبر شنیده شاهزاده را نزد خود
خواند و هم ماه شاهزاده از گردن رسیده باز مجبور گنگا نموده بمسکرها خان خانان سپه سالار متوجه شد معظم خان را جمیع ملازمان شاهزاده
استقبال نموده شاهزاده را آوردند و بچشمه که براسه او بر پاشنده بود خود آوردند و ذوالفقار خان را که عارضه مبارک
باستند او کشیده طاقت سوار سے جنگ نداشت حسب احوال از لشکر جدا بنده عازم حضور گردید و در قریب بنگل گاه
بغاصلی بیخ کرده از ماده پایا سے مسوع گشته بود که صلاحیت کعبور گشتی منصور در دست معظم خان جمعی را فرستاد که برکنار
آن مورچال بسته بغضب خود کندار و شجاع برین حال اطلاع یافتند از خبر خود را همان طرف فرستاده مامور نمودند که
هر جا پایا بند سوچا اله بسته مانع عبور اعدا سے باشند و خود با کمتر فوج با اعتماد و نوازه برابر لشکر او و دخان پایا
تجدید فترده معظم خان که شتر مردم دشمن بطرف حدود مالدیه شنیده فوج دیگر بسیر کرد و گدیر خان در اینجا فرستاد و شاهزاده
محمد سلطان را بسبب بنگل پادشاه همراه فدائے خان با فوج از سپاه دارالهند خان را هم که از سابق در خدمت شاهزاده
معیین بود با خدیوے از نوکران قدسیه او بخواست و خبر در ایش مقرر نموده روانه حضور نمود و به ذوالفقار خان که سابق
مخبر شده بود نیز نوشت که هر جا نوشته برسد تو وقت گیر نیرو در خدمت سلطان محمد بود و لو از حراست و محافظت
بیجا آرد شاهزاده غره برب او احوال دو ماه جلوس روانه حضور نش چون نزدیک بشاه جهان آماور رسید موجب حکم
الدیار خان داد و در گذر داران لشکر پو صبح بیست و پنجم شبان رفتند سلطان محمد از راه دریای بلوچ گدیر که بر سر بودن
او مقرر شده بود رسیده و بر شش متهمرفان خواجی شکر تقویض یافت و شروع سال سوم از جلوس که مجلس شین
میدیا آماده بود و خبر رسید که شجاع ششم ماه رمضان از جهانگیر بگولایت رنخلگ ره سیزده کاسته گردید و مملکت بنگاله
سراسر خوار بولوت و خود خاندان سعفا گشته نهم ماه مذکور خان خانان سپه سالار معظم در جهانگیر بگولایت رفتند تفصیل جنگ شجاع دعا لیکر نامه شرح
تماست این مقام ایجا که محل کرم بنانند تقاضا نموده می کار چون گدیر پایا بیخا بنده کوشد بدست آمد بود و معظم خان چند روز در بنگل گاه
در خدمت کوه می و نزد دیگر بزرگواران و بزرگان راه تمام این جنگ میداده برسات آئینه نخل مقصد گدیر و در جوار قاهره را بر راه
خود آگاه گردانیده چهارم شبان سال دوم جلوس پاسته از شب مانده باین غزیمت با مخلص خان و خلاص خان فوجی
و دیگر مبارزان فیروز سے شاعر سوار شد در آشنای راه دلیر خان رسید نظر خان و دیگر سرداران شها مت نشان که
برگه زه واقع بود مذبا سپاه خود از مورچا الهام برخاسته برضیق طریق نصرت گردیدند و بهیست جمیو سے اول روز بنگل گاه
که دو گروه پایا بنگل گاه بود رسیدند و شجاع قبل از این سپه خود را با فوج شایسته بجا حفظ استخفا فرستاده استقام
آن مقام نموده بود و آما ماده مدافعت بودند مجبور و در این جنود دست باند آهتن توپ و تفنگ گشودند معظم خان
تووقت و درنگ مسلحان ندیده مردم را آنگید و تحریص بر عبور نمود و شجاع بپشیمان عداوت منش اثر و عام آما در دست
نمناده با اتفاق که بمیت بر عبور کند نخست دلیر خان و مخلص خان در خلاص خان فوجی قبل سوار باب زدند و بعد
سپه نظر خان و دیگر مبارزان آن ناله در آمده از چپ و راست و پیش و پس فوج فوج مانند موج در آب روان گشتند
در نیز وقت مخالفان مقابل سجد کوشش تمام آتش پیکار پر فروخته فوج مانم لیکر لوازم مفاد دست بطور رسانیده

چپسے از سپاه همدان و کابل گشته سر محیب عدم فرو بردند و بر سرته بجزو ح شدند و جمیع مخلوب هر اس گشته گردیدند
 و اسات کیشان شمامت جو که حفظ ناموس سپاهلگرے و آبرو و دهن گیرشان بود و سرسخت برتا فتنه چون هر دو طرف
 گذر آب عمیق بود و در میان و دیا چسپه هسه تکلر اے نشان منسوب بود تا مردم در غرق آب بنیقند و زین وقت از جو ح
 آب تباطم آمده رنگ زمین از تبه در رفت و بعضی مواضع پایاب هم غرق آب شده و نشانما نیز بر جانمانه بدین سبب از سو ارو
 پیاده قریب هزار کس غریق گرداد و نماند از آنجا بود فتح خان سپردلیه خان شهور مجرب آمدن از دریا با اعداد و
 و معطر خان نیز از سبب اینها رسید و با اتفاق بر موجال تحقیق آنها نیز با سبب حلاوت فشرده محبت طاقت که کشیدند و خلال
 این حال بلند اختر رسید عالم کو یک سیده از دور نمایان شد اما قبل از ورود آنها پاسه ثبات و استقلال مستحقان
 سر جلال مغزیده راه قرار نور دیده بود و بلند اختر با سید قلی اوزبک از سرسبکی شامه مشتافت و سید عالم یادگیر
 جنود شجاع گیر شسته و در کار پیوست و خان معظم چون دید که گشتی وافر بدست آمد برکنار دریا چای شسته بدست ولایت
 جنود را فرود آورده آن روز با نجات مقام نمود و شجاع با شجاع این خبر و حشت اثر دل اسطنت و اقامت بنگار دولت
 چندین ساله سر گرفته از میر واد پور محل اقامت برداشته بنگاره خود که در مانده است شتافت که از آنجا پیچ راه آورد
 نموده بجهان گیر نگردد و معظم خان روز دیگر با جمیع اوزان بجان شامه روان گردید پس سبب اندک مسافت خبر رسید که
 تماشای نوارده نزدیک برسد که از گذر رود گزشت کرد و دست جمع شده و شجاع خود نیز بیان راه آمده هند اسپه سالار است
 از آنکه جدا شده بر شجاع استعمال همان جانب شتافت و با سبب جنود نیز از سبب او روان گردید و یک پاسه روز با نجات
 معظم بر یک پور رسید و چار صد گشتی از نوارده شجاع بعضی از آن سخن با اموال و اسباب که در آنجا منتظر او بود و تصرف در آمد
 و معظم خان میر غزنی و اوزان لشکر را با واقعه نویس و جمیع از سپاه و سه سید پیاده و سید پیاده براسه ضبط آن اموال و آنجا
 گذر شسته خود بر سیم لیلیار روانه شد و با چار صد سوار قریب نصف اینها زمانه رسید شجاع که شب پنجم شعبان چنانچه مذکور شد
 از چو سیم را و پور روانه مانده سنده بود و صبح در آنجا رسید و لغزم فرزند سازه او با سیر و نمانده کنار دریا فرود آمد
 و با جهتم تمام و در غراب که اغما و بر استحکام آن داشت از نفس اموال مثل اشرفه و خلا و جو ابر و مرصع آلات پر کرده
 دیگر اشیاء و کاغذات که در آنجا داشت بر دو غراب دیگر بار کرده آنها روانه ساخت و بعد فراخ از سر انجام این امور
 از مانده پیشتر رفته در دخت زار سے فرو آمد و ساعتی چند توقف گزیده درین اثنا فراوسله با و خبر رسانید که لوزج قاهر
 نزدیک رسیده با شماع این خبر در کمال اضطراب سوار شده و دو ساعت از روز با سبب مانده بکنار دریا رسید و بلند اختر
 وزیر العادین پسران خود و جوان بگ رسید عالم و رشید قلی بگ اوزبک و میرزا بگ و سید و کاز سپاه و غیره و خواج
 سرایان که کبھی سه صد کس بودند در گشتی شسته با قریب شصت که سبب پنجم شعبان سال دوم جلوس عالمگیر بجان جمالیه نگار
 شتافت و دیگر نوکران عمده و با اقتضای سلاح وقت خود را یکسو کشیده مفارقت گزیدند و اوزان و خود سران
 لشکرش دست بغارت کشوده با خذ اموال ولی نعمت خود حبارت نمودند و معظم خان روز دوم بجانده رسید و بعضی
 و گردا و رے ماسه که مانده بود و دست و او و آنجا و با نشان بغارت برده بودند ساسک شد و عورات و پردگان که در آنجا
 مانده بودند با متیاط شالیته حراست کرده جمیع را براسه کشیک آنها بر اطراف حرم گاه گماشت و نظران و خواج سرایان
 را تا کبلیه بلوغ نموده مقرر ساخت که بدستور سابق بکار خود قیام نموده هر پیشیارے و خبردارے بدینتر از پیشتر لغو رسانند

سپه نوریان خاک شین غبار آلود کرد و رت گشت تهنی رستان سبے برگ و نو اگر نزار فقر و دعاگر و بدیه دل سوال و رنج طلب سے کشیدند
 خصوص زرشاه جهان آباد که مجمع طوائف احرار و مسکن اصناف خلایق عالم لوباد جو دفتر اسے شہر گدایان قریبی وقتاً بسیدہ
 از غایت اضطراب ارباب و عیال بدروزیزه و گدا سے اشتغال داشتند از وظائف خیرات سلطنتی و وجوه اتفاقات جہانمانی
 ناکرہ جو جمع محتاجین کشکین می یافت بنا بران حکم جهان طالع لطیف اسے تعاضد زیوست که بغیر از لنگر با سے مقر از سر کار حاضر سفیر
 لنگر دیگر در شہر و دوازده لنگر در قصبات نوا سے شاه جهان آباد و همچنین در لاهور و دیگر آبادی شریف داده اہتمام این خیر عامہ
 مستعدان متدین مقرر دارند و چایجادار و غنہا سے موثر بنوعین شدند و با امر حضور و صوبہ داران نزدیک و دور و خود جاران و
 از جمله منصبداران تا بنزد اسے منصب حکم شد کہ بعد از وفات مراتب و مقدر از جانب خود ہم لنگر با مقر در کشتہ رواتب نیز
 سوائے اتفاق مرتب دارند و قیصر بلوغ شکوہ دین خصوص اہمال نورزند چون عساکر بسیار روٹ کرے شمار در شاہجہان آباد فرما
 آمدہ بود و باعث از زیادہ قطع و غلگشت فرمان شد کہ نوینیان والا احتشام و دشانہ زاد با سے سپہر مقام و امر کا علیجا نصف
 لشکر و سپاہ ہمراہ خود حضور در شہر تصرف و دیگر راجھاگیہ و اقطاعات خویش فرستند تا ہم در صورت ارزانی روی آید
 و ہم حال مردم متعین و بوست و رفاه گراید +

ذکر ورود بوداق بیگ سفیر شاه عباس ثانی

در آخر سال سوم جلوس بوداق بیگ سفیر شاه عباس ثانی فرمان روانے ایران بہشت نشان سلخ ماہ شعبان و زحل ملکہ
 ملتان گردید تربت خان صوبہ دار اتجا در خورقند و خویش ضیافت نمود و پنجہزار روپیہ نقد و نر خوان از انکس اقمشہ تراض
 نمود چون بلاہور رسید بنیل اللہ خان باماد صوبہ دار لاپور ضیافتے پس ندیدہ و مہماندار سے سنجیدہ نمود چون ایرانی بود
 انواع ککافات بکار بردہ و چار صد قاب طعام و ہفتصد خوان از اقسام حلا و سے تغذات و عطریات کشیدہ بہت ہزار
 روپیہ و یک قبضہ پنجر و شمشیر سرد و باہار دنیا کار و ہفت خوان پارچہ نفیسہ سبذ و ستان تراض نمود و عرضے بوداق بیگ
 متعین روانہ شدن او از لاپور بایر سے از جالوزان شکار سے پیش باز و جرحہ و شاہین و چرخ محبوب دم او حضور رسیدہ
 عاملان عرفیہ و موصلاں بیور انصابت خلع سرا فرار سے یافتند بہت و ششم ماہ رمضان بوداق بیگ بسر کا دلی رسیدہ
 منزل کرد و لغنیات اولوس خاص مورد نوازش گشت و حکم شد کہ سوم ماہ شوال کہ ساعت بخار و زحلا یا جم شین جلوس بود
 اوراک شرف حضور ناید و باسد خان و صفی خان و ملنقت خان سیر توڑک حکم شد کہ استقبال الہی رفتہ ملازمت حضور آرند
 نامرد و با اسب امر تہذیب کم رسانیدند و بوداق بیگ و رالیوان بار عام کہ پادشاہ در کمال تحمل سر بر آرا سے عظمت بود رسیدہ
 با و ایک معمول بود شرف اند و حضور گردید و نام پادشاہ ایران گذرانیدہ و عاطفت خسروانہ اورا لعلک حکمت فاجرہ حقہ
 و پنجر صبح مشغول نوازش گردانیدہ و اگرچہ شین پایا لہ و خوا پنچہ طلا و پاندان و خوان طلا مرحمت شد و پس از انفضا سے مجلس
 در خانہ رستم خان کہ منزلی عاسے بر لب دریا چون و فرودش و اسباب منزل از سر کار حاضر شریف بود فرد آورند و میر غریب
 بہماندار سے اوستعین گردید و دیگر باز بوداق بیگ را طلبیدہ و لعلک قبضہ شمشیر با ساز و مع سہ فرار ساخت و ہمراہ اس
 مثل نظر قلی میر آخور اسپان سوغات و محمد حسین تجولیدہ را سنعہ تنسوقات و احمد بیگ خویش اسلحہ مذکورہ و میر زین العابدین
 فاضل بوجرت خلعت کسوت امتیاز پوشیدہ و ہنگام شب کہ نیم چراغان و شمع افروز سے بود و با ہتمام شاہزادگان
 عالی شان و امر ارفع بنیان در کمال نظر فریب سامان یافتہ بود بوداق بیگ ہمراہیہان اورا احضار فرمودہ شہر تک این کا شای

نگارنده بود و اقبالیک غیر شاه عباس

گروانده بستم خواهی و گماره به سفیر صلح منصفه ادراک دولت حضور نمود ه سوغات پادشاه ایران از نظر گذرانید از ان جمله
شصت شوش سراسب عراسه برق تک صبا رفقا رویک دانبر واریه نطغان ابدار که بوزن سته و هفت قیراط بود و اوج پشین
نقطه گوسر از سلب ابرنسیان در صمدت اسکان کستر قرار یافته و در ده باین گون دلون بطریق مذرت از صحر منب ساحل فلور
شتافتند جوهر یان سهند و ستان شصت هزار رو پی قیمت نمودند و مجموع آن از خان چهارک و میت و دو هزار رو پی قیمت
شد و بود اوق بیگ از طرف خود نیز اسپان و شتران بختی و دیگر نفاس ایران پیشکش شایسته بنظر پادشاه گذرانید و ماعت
پادشاه نامه اورا با انعام شصت هزار رو پی و عطا کرده فیصل با عونه فقره و جل زلفیت سبای ساخت و محمد حسین تحویلدار با انعام
بچهار رو پیه و نظری میر آخر و میرزین العابدین هر یک با انعام سته هزار رو پیه و احمد بیگ خویش لیلچ با انعام دو هزار رو پیه
سفر از سبایه افتند و در شروع سال چهارم جلوس تا غایت اختتام سال پنجم سبایه خانخانان عظم کوچ بهار مفتوح گشته ملک شام
نیزه شغیر کرد اما بنا بر عوارض امراض مملکه سبایه خانخانان به صالحه انجامید و آخر از گمت اتمام سلاطین بابر به بیرون رفت لیکن
حق است که درین مهم خانخانان عظم و مرده و مرده ای داده گوسه سبقت بر جمیع شیخانان اسرا مالگیر کرده و تفصیل
آن حال درین عالمگیر نامه است من خا غلیظت الیه چون مهم سبوا مرسته از امیر الامرا شایسته خان بجا در خاطر خواه پادشاه
انصرام نیافت و از هزاره حبس و نشت که مکی این مهم بود نیز عطفه نمکشود و در عادت شیخون که انکمال غفلت رویداد و ابو الفخ خان
سیر امیر الامرا در ان شیخون شسته شد پادشاه امیر الامرا از صوبه داری کن تغییر نمود ههین سپه و سلطان خطیر امیر و دار
دکن گردانید و در جبهه سنکه رابع و لبرخان و داوود خان و شتر و معشروع سال هفتم از نبلوس مهم بود امیر ههین خود سبایه
درین مهم بجا رت و تغییر خود و امیر اسه مکی سیوا اریل و سفا و گردانیده مع پیش سبایه حضور فرستاد در اینجا بنا به
مزور نادانی سیوا محبت ناچاق شسته و در زندان ادب گرفتار آمد و از غفلت ستمخفان هر دو گر سخته بمسکن خود رسیدند
و بعد از آنک امانت از سلاطین و کن کار سیوا خیان بالا گرفت که عالمگیر مع شنا برادگان خود و کن رفت تا هم در دکن گذرانید
اما امتداد این همه مدت درین هم از تنگ گیر سبایه پادشاه و دول کار و گس اسرا که تیسسه از و اگر امید و ارغنا میت
بود و مورد التفات و تحسین بودند چند ان دستور بنود و آخر از سنوسه حرص و شتره پادشاه زرد دست همان مرسته با
تمام هندوستان و ایران و خاندان سلطنت بابر به با ادانی رعایا سبایه سهند و ستان همیان گردید و بعد درین سال
سفیر زمیندار شبت اطاعت پادشاه سبایه قبول نموده مسلمان گردید و هم درین سال شاه جهان پادشاه که در قلعه
الکبر آباد محبوس بود و بدار آخرت شتافت و نیز در همین سال قلعه جاگام مفتوح شده آن ملک منیمه ملک پادشاه سبایه
گردید و با سلام آباد و مده سوم گشت اینجا از توابع بنگالت و بنگلیان در عوام بقوم کلمه مشهور و تفصیل آن در عالمگیر نامه مذکور
محمد ششم غلته و کتاب تاریخ خود سبایه نگار و که عالمگیر پادشاه و عبدالقضا سبایه ده سال منب بلایع نمود که احد سبایه منب
احوال آن پادشاه و الا جاهه مکرده سبیش همانا غیر ازین نخواهد بود که چون بچوسه بود از شجاعت و عظمت و عفا و دلدادگی
شجاعت و عظمت او بر کار با سبایه عمده که سزادار سلاطین عالم بقدر تواند بود و سبایه است و عصمیت و عفا و دلالت با موی
انسان سلطنت فریاد سبایه نمود و عظمت و دشمنندی همی ز فاضل او گشته بر فاطم شاهر سبیکه که این کار با سزادار تنگنار
نیت خاصه انتساب آن عمال سلاطین عالم بقدر نهایت نازیبا بنا برین مانع بود اما جراسه افعال و احوال او جمعیم
در ادراک کن چار سبایه و انتمناش نیاید و بر صحافت روزگار بیا و کار نامه و الا چنین پادشاه جاه طلب صاحب اقتدار

از ارتقا مخابرات و معاملات خود که مستوجب تقیاس نام و نشان و عیانت پادشاه دنیاست مانع چربا باشد بهر صورت چنان
 هیچ عملی از اعمال بزرگان صاحب نام از غیر و شرف شخصی و مستتر نمی تواند ماند احوال عالمگیر هم از او مانع و تخریب ارباب قلم نش
 با شرف علیخان خانق و غیر ذلک محجوب مستور نماید آخر بر زبانها آمد و در صحائف و اوراق ارتقا یافت همین تمام اعمال
 پادشاه زمان ما بر چند تا خلیل نگارش نمود و بجزورت اخبار نویسی اعصار در آخر کتاب نگاشته خاصه و قانع نگار گشت بمطابق
 که جمعی از غائب اوصاف و اطوار بعد از نگارش او رنگ زیب عالمگیر که نیز از فاتحه این سلسله و سر و سر گروه این زمره است درین کتاب
 هم نگاشته است بهر چند او رنگ زیب را سبقتی با این عالمی که رنگ نام کنجد و پیرنی توان داد چه مهره را با مار کل را با خاکی بنویسند
 چه مناسبت و حرف را با زر کدام مشابهت اما بمقتضا کلام کل شسته بیج الی اصل شاه عالم در آنچه بود و در عالمگیر باهی کم ندارد
 و برود و عجب روزگار موافق اعتقادات او در خودند او رنگ زیب که شجاع و پرشیا صاحب کز به و در کار با عیار بود و اکثر اوصاف
 سجیده هم داشت اما هر کاسته چند با آن همکوش و فتن از و بطور رسیده که هنوز شاه عالم با دنی مرتبه از امت او نمی تواند رسیده
 فرق در صد و حرکات عمیدیه سر و نقد ریاقت و طافت هم دیگر است اما در بواجب برابر بیجا اندک از سبب از ویکی از سزارد ذیل
 صفحات آئینه پیرانه و موصوفه و قانع حیدر آنا و ک نعمت خان عالی در نهایت شوشه کمال آب و تاب نگاشته
 مجلیه از آن هم می توان خمید خلاصه آنکه درین سرگنا پادشاه را برادر داده اند که گریز از در این که یکبار بلا علابی
 و ناچار سے با سفر بر بند دو از حطام فانی و دینوسه هر چه اندوخته همرا انداخته برود چیز سے که از در دنیا و با او در عقیده
 سیمان نام او و اعمال است اگر کسی کرده اجزش با او و درین عاریت سرانام نیکو از و میا گار خواهد ماند و کند زانکسک نالاب
 مینا ند و مغلوب نه مقدر مساز در دنیا مخلد است و نه ضعیف عاجز در اسلاف سر و نوع مردم بوده اند که در بعضی از انادار
 ذیل این صفحات مفصل شد که ششده در فتنه از نریگان اثر سے پیدا است و نه از بعد از خبر سے بهیودا نام هم که ام از این دو گروه
 بطوریکه استحقاق آن دارند برالسنه و افواه مذکور و هر یک بجزای اعمال خود محتاق است یا مغفور باید یا نماندگان و
 آئیدگان بمنتج آثار و اخبار پیشینان عبرت گیرند و موعظت پذیرند حالیا که ششگان را اینها متذکرند از انده آیت خود هم
 بزرگان دیگران مذکور و با اعمال و افعال خود محشور خواهند بود فقیر براسه همین بعضی حالات او رنگ زیب عالمگیر که گریز سے
 سرسرتز و پیرشید احرص و دلیر بود و احوال مسامران او از ملوک و امرا و نوکران و تبعه آنها از خلاصه کتاب سے که موعظت آن
 محمد با شتم منافعت سجیده و ذخیره ضیافت گوش ارباب بپوش میسازد و می خواهد که محامد مناقب نیکو کاران و قداوت تعاب
 ارباب خسران اندر اس یافته سزانه عبرت عابراین این کس سرگسست بنا کرد و محمد با شتم خانق و پدشش در زمره
 ملازمان مراد بخش برادر عالمگیر بعد نا کاسه او از ستمسلمان اذیال دولت عالمگیر پادشاه گشته و اقصائے که نوشته میشود
 مشاهد اوست نه استماع که احتمال کذب و افتراء او تواند بود و بهر چند احوال سعالمایکة فیما بین عالمگیر و مراد بخش برادر حقیقی
 او را و دوا و سلو لیکه پادشاه برادر بزرگ خود را اشکوه نمود در اوراق سابقه مفضل منظر ارتقا یافت و در این بابنا برضد بزرگ
 با جمال نوشته سے آید عالمگیر بعد وز سے و طغر بر برادر خود و در اشکوه پیرتو و صاحبقران ثانی شاهجهان از زندانی ساخت
 و ناهشت سال مقید داشت بیچاره و جهان قیما از زندان بدن خلاصه یافت و رخت سفر آخرت بر بست وقت مرگ و چون
 و فخرش خواهر او رنگار زیب اتغفای جرائم برادر نمود قبول نفرموده ناخوش و در گذشت و بعد چند روز از نظر برادر اشکوه برادر حقیقی
 خود مراد بخش را که با عانت عالمگیر حسب الظلمه از کجوات رسیده و در جنگ ممانا چه جوینت را شهور بعد عیار ارباب نر با دود

او صین و هم در جنگ داراشکوه با قافشانی با منوره زحمات بسیار کشید و در جنگ چهره شجاعت خود پرده داشت و عالم گیر برتر و برین بافتند
 بزنگاه جنگ داراشکوه با قافشانی را در حرمین شریفین و مبارک بادیها کے سلطنت و کام آنے برادر ایل خود را امید واد با قافشانی
 و جهان بنانے در مشت خوشنود و محسن خاطر سپیداشت و آن ساده لوح فریب برادر مکار غدا خود خورده بے باس و دو سو اس حضور آورد
 و رفت می نمود و دولت خوایان او از چنین آمد و رفت بے موقع مانع آمده اند و رحمت سے نمودند او برگرگمانی بے باک اعتبار
 آن همه قول و قرار از آن خور و مکار زکرده می شنیدند بعد شکست یافتن داراشکوه در سفر تعاقب او آن آبله بے نصیب را نیز مقتید
 در قلمرو گوالیار نگذاشت بعد از آن که داعیه بر آمدن از آن قید بستیا را بعضی مخلصانش سموع آن زشت سیرگشت از راه
 قسوت قلب قاصد قتلش گردید یکی از نوکران زاده های او را بدخوسه خون پدرش که مراد بخش او را در ایام اقتدار و شرف و رخ
 خود از کجرات بداعیه جنگ داراشکوه بنا بر بدگمانی و سو سے اوسے که از دو کفتگو بجز رسیدگی بود برانگیخت و جمله شرس و دشمن
 کشت و داراشکوه را نیز بعد سیر آمدنش اول زنده در سلاسل کرده در تمام شاه جهان آباد و قشهر کرد بعد از آن بیچاره را بهانه نجا
 و عقوف و جیح نموده روز دیگر لاشش را بر قیل انداخته مانند روز اول در کوه و بارانهای شاه جهان آباد و کوه کشته شد گردانید

ذکر اسیر آمدن داراشکوه و مذبح شدن آن سر اسیر اندوه چنانچه قبیل ازین هم مذکور شد

داراشکوه بعد بر کشتن روزگار پیش آمدن او در از جنگ ثانی که در امیر با عالم گیر نمود و بسبب چند سده و سبب و ناله مامان
 جسونت شکست عظیم خورده بازن و دختر معینه خود و تیلی از موت گرفته نیز از خرابی و حصران با بی طرف احدی با کجرات
 شتافت سید احمد صوبه داراشکوه دست نشان داراشکوه بود اراده و انصفت و ملازمت ولی متعجب نمود و دیگر عهده سلطانی
 از هم عالم گیر سید احمد را اسیر نموده در امید و اسرے بر سر کوه آن آواره سحکار بست به بافت از دخول بنهر کجرات برخاستند آن
 ناچار از کجانی جیورس گویان که در آن نواح قطع الطریق مشهور بود رجوع نمود او که خدمت کار بے نصیب بعد از یکم ضیافت
 بعد بظافت جمعی از گویان همراه واد و سبب حد ولایت کچم رسانید در نیوقت یکے از فدیایان حلال ننگ گل محمد نام که داراشکوه
 او را عالم بندر سورت ساخته بود با قدرے زاد و پنجاه سوار و دو صد پاده دست از جان شسته و از سرگشته رضی روز یکسے
 او گردید زمین اگر کچه که در سفر اول با مید بسود و ملازمت داراشکوه نموده دختر خود را با سپهر شکوه پیش نام کرده بود درین سفر خدمت
 آنری بے انتفا عیش پیش آمده جواب صاف داد و داراشکوه از اینجاره عیال گرفت چون بکنار سرب رسید در ملک چاندیا که در آن
 آن دیار قاصد اسرو غارتش شد نیز روسی هم اسیان گل محمد از جنگال آنها را می یافته بے حد تعلقه نگسیان رسید میرا کسی که
 سروران طاعف بود با استقبال و همان نواز سے پیش آمده با عرا زو که رام تو اصنات ستار فاعل آورد و اشاره بر رفتن ایران نمود
 و خواست قاندها را شایعیت او نماید و درین باب سنانده نمود داراشکوه با قنصا سے بیت مشهور **علیت** چو تیر سیزدهم در راه کار
 هم آن کندکس نیاید بکار به بصلح خصم خیر اندیشانی خفت اهل با مید اعانت ملک جیون افغان زمیند از قندر دماند که بر مغضوب
 شاه جهان گشته و در عرض سیاست لیسن بیاسے قبل آمده بود و داراشکوه در حضور پد استغفای جرمش نمود و ادرا مهنون و مومن
 احسان و جان بخشی فرموده بود و نیز بنا بر ورود و عرائض او که متضمن رسوخ عقیدت و بندگی دستند عاے نزل و درود در
 فکر او باراشکوه مکر سے رسید قاصدان طرف گردید توقع آن که شاید پیسے او سبے بر سر کار آید آن لمون بے سیر صبح و دنا
 پیش آمده اسیر شدن محسن خود سرباید تقرب و حضور عالمگیر و انست و از شدت شغافت اراده سپردن داراشکوه که بجای شب
 او بود و دست دشمن و قاتلش نموده مگر با بن قسوت لبست و ابلیس اسان بلیس استقبال نمود و بیچاره را سجان خود آورد و بنفان

گردن دست بستہ غافل ساخت درین سخن نوجو داراشکوہ از عوارض حساسے و الام و مواعط العالم موافقی تشافت چون زن و شوهر
 را با هم الفتی در نهایت مرتبه بود که مواعطے غیر بدل تا توان داراشکوہ نشسته عقل و مہوشے که درین اوقات و قبل ازین ہم کمر بستہ
 در باخت و ملک جیون را صدیق خلعتش در کل مہر را کہ رفیق شفیق روز یکسی و پساہے عقیدت کیش بود با سچے از ہر بریان جہتہ
 و مستقول خواہ بر سر آمد و نیز ہر ہم جان نثار بود و ہمراہ تا بوقت بلکہ بلا ہر فرستادہ از خود جدا ساخت تا فاش اورا در مقبرہ ملا شاہ میرزا
 کہ پیر داراشکوہ بود خاک سپردہ باز آئید و خود با سعد و دے از خواہ بر سر ایان و خدمت نگاران ناکارہ تنہا در دست و سخن مانہ بچہ
 اندک لغتہ و فاصلہ کہ از گل مجھ میسرا بد بوسے نفاق افغان سبے ایان اندک اندک بشام مہوش پریدہ داراشکوہ رسیدن گرفتہ
 امید با انقطاع پذیرفتہ بر ہم رسید گردید و زور و خود در خانہ آن شناسا حق شناسا شہمان شستہ قاصد رفتن بہت خندہ بر شد
 و کا فرخت متقوم را بر دہیہ خود اگاہ ساخت اورا بر سر قبول مسئول شاسزادہ نمودہ ہمراہ بر آمد و بمنزل رسانیدہ بجانہ سرانجام
 بعضی ضروریات حضرت چند روز خواستہ بجا خود برگشت و یکی از برادران خود را ہمراہ دادہ مامور نمود اورا متذکرہ کہ مایل بود
 آن ناپاک سبے ہر دست و دوسر کہ راہ رفتہ دست بے باکی دراز نمود و در اوراق ہم ایان شاسزادہ گرفتہ داراشکوہ را مع صیدہ او و دیگر
 خدمت محل سفید ساختہ سمان بخش مافخر بیچارہ آوارہ را نژدہ میان سمان کش بدہر شرت زشت کارہ آوردان بد بخت سیدناہ
 سمان مقید را در کافے مخمورہ محسوس نوشتہ حقیقت حال بر اوج بے سنگ و بہادر خان کہ در تعاقب او مامور بود و نہنگاشت و باہر خان
 فوجدار بھکر را نیز بر این ماجرا گاہے داد او ہمان وقت عرضداشت لبالمگر نوشتہ مع خط ملک جیون محبوب قاصدان علیحہ
 فرستادہ و عرضداشت بے سنگ و بہادر خان مع عرضے ملک جیون نیز رسید مالگری شادمانی بانمودہ حکم نواحق شادمانہ فرمود
 بیفرمان دارباب مغز زبالہ لجن نشین بخش و لغزین ملک جیون برگشت آمد و پادشاہ دین پرورد قہر شناس فرمان و خلعت
 عنایت مع علیایے سفید بر اسے دو صد سوار و خطاب بختیار خان محبوب گرد و فرمان متعین آوردن داراشکوہ بھنجر
 نام بہادر خان نوشتہ روانہ نمود چون بہادر خان داراشکوہ را آورد و خبر لجا لگری رسید حسب حکم اود و حقوق و زنجہ در گردن و دست
 و پاگردہ از راہ لاہور سے دروازہ داخل شاہ جہان آباد نمودہ از رستہ چاندنے چوک و پیش ہر دو دروازہ قلعہ گذرانیدہ و از
 چوک و بازار رسید آمد خان در نظر دم جلوہ دادہ بشہ کہتہ جلی برہہ در خواہ پورہ حضرت آباد مقید سا مقتمند بہادر خان ملازمت
 رسیدہ مورد الطاف و عنایات بے پایان گردید روز دوم کبخت یار خان بد بخت عورت ملک جیون با سید ملازمت و قبل
 شدہ مہین کہ بستہ چاندنے چوک نزدیک رسید بعضی از شوخواہان دل سوختہ داراشکوہ با سچے از انصاف اہل حرفہ و بازار یان
 و چھ کاسے باک فراہم آمدہ بر سر ملک جیون بیہات مجھوسے ریختہ افندہ خن و فاشا کشناست اود و سنگ و خشت کلوت
 بر سر او و افانڈہ ہمراہیش زندہ نگاہت ہلاک چند نفر کردید و تماشاکیان ہمہ جا از در و بام زبان بفرین و کوشش نام آن بد انجام
 بے دین دراز نمودند و مغلطہ عظیم سراگشتہ صورت بلوہے علسے رو داد و نزدیک بود کہ فتنہ بزرگے حادث شود و کوتوال
 آگہی یافتہ با جمعی از زندگان پادشاہ سے شناسفتہ افغان مذکور را سالم از ضرر جانی قلعہ رسانیدہ و فتنہ بیدار شدہ را خواہانید
 روز دوم بموجب حکم بد تحقیقات بطور رسید کہ سیکے از اعدیان و چند نفر جیلدار داراشکوہ سے بیانی این فساد و فشاہ این جسارت
 شدہ اند پادشاہ دنیدار از مغلطے زمان استغنا نمود کہ در بارہ ہجران چین مقیمان دین چہ میفرمایند مقوسے دادند کہ چون
 شتر قلیل سیکے خریدہ جائزست خاصہ در بارہ کہ سیکے مخالف امور رخصت کا خیفہ عمل آورده باشند قتل جنین کن من مضائقہ
 دل سوختگان ملکو لغتوسے و محبت متغول شدند قبیہ چند روز احضار و اجماع علما فرمودہ رسائل مولفہ داراشکوہ را کہ متعین

مقالات صوفیه و تحقیق و توفیق کلمات متعین نمود با اقوال ارباب مال بود بر آورده بدست آوردی نگه دارا لشکوه کفر و اسلام را برادر
تو ام خوانده و گفته صحت کفر و اسلام در تنهش پویان + وحده لا شریک له گوین + اثبات نمودند که با از احاطه شریک سیرت
گذشته و علم الحاد بر فرشته است لذل اقل او مبلغ بلکه از اعظم صلاحات چون توطیه و تمهید مذکور قرار یافت و دیدار انرا بکبر
خود مختصرش آراستند دارا لشکوه و چهاره در سال سبزه و شصت و نه هجری کے اول سال حلوس ثانی عالمگیر در آورده و ذی الحجہ مذبح
و سماک بخت جاه طلبان پایا بدارگشت لاش او را بر مروج قبیل انداخته دو بار زنده و مرده اش را از رسته بازار شکر گند و توتیہ
گردانیده و در بقرہ ہمایون پادشاہ ہنگام سپردند و در ولایت دلریش شاہ سرچشمیت کشیز بچشم دواد و اطلاق دارا لشکوه از جملہ
لمحدان محسوسہ تہ لغتو اسے علمائے جاہ طلب تقرب خواہ قہقول و در جوار مسجد جامع شام شہان آباد مدفون گردید اما علم و حکام
دست نشان عالمگیر و زمینداران با وجود معافی و مانعت از اخذ بعضی وجہ کہ کرد پادشاہ تمہیدات در ان باب نمود و اگر گفتن
وجہ مذکورہ باز نیامدہ عالمی را بر کمانندہ از دنیا گذرانیدند و پادشاہ دیدار مجاہد در ان باب بنا بر ابقا و تقیید شرع متین بر کسی سیات
نگردہ و زرو وبال عالمی بردوش جرات خود برداشتہ بعضی برد چنانچہ با شرم علیخان بن خواجہ میر معتمد تاراج کہ رفیق و شریک سفر و حضر
و اغلب اوقات اساتذہ و نیا تہ صاحب بعضی خدمات و در جمیع احوال ناظر بود این علاج را با وجود احتیاط پادشاہ پادسار مہاد و مسودات
خود مفصل نگاشتنہ فقیر بقدر ضرورت ان کتاب اہل تعاطی نمودہ بعضی فقرات اورا بنا بر استنشاد و بعینہ سگکار دارا بظلمین بجا
ہر چند از طرف پادشاہ اکثر ابواب معاف و مرفوع القلم گشت لیکن حکام بد انجام بدستور سابق علانیہ و خاشیہ تا حال سگیہ بد سبب
عمدہ این جسارت انکہ بعد بلو چینیا نافرمانیا مکرر رعایا از قعدسے فوجداران و حکام نافل از ازار پرسوس بر جزا جوق جوق بد چمنور
آمدہ فریاد و اوایلا سے نمودند سو اسے حکم تحقیقات و ابلاغ احکام محمدیہ آمیز از راہ متابعت شریعت غرایست ظالمان
کہ باعث خیرت دیگران گردیدل نئے اندر گویجوت بعضی کجی منصب و عزل خدمت منصوب گشتہ بعد چند روز بسیلر
باز مجال میشدند و ظلم را رھداران زمینداران بتقلید حکام زیادہ از انچه با حاطہ میان توان آورد و با مسافرین دستزدین و شتار
سے مانید بجائے رسید کہ باعث قتل جمیع کیشیز مردم و تاخت و تاراج تمام مال و عرض و ناموس آنها گردیدہ خصوصیک نیکو سفر
بیت اندہ برگشتہ نئے آیند زن و مرد در کمال عبرت راہ سے سازند و گاشتمای حکام نزدیک بندر مسورت نادار الخلافتہ
دور و زوسہ روزان ہجارتہ ہارا نگاہ بداشتنہ ہر گاہ چینسے نیانید بنر خرو خواسے زخت بدن آنها را کشیدہ میگیہ بندر خرو اوراق
مکر مشاہدہ کرد کہ برسہ گذر با سے رھدار کمردم عزیز را کہ طرف مدینہ حج بیت اندہ برگشتہ نازم او طمان خوردن ما بین راہ
بندر مسورت و بندر بارگشتہ و زمینداران عار سے از لباس ساخته در غار سے سر را انداختندہ بغیر از حق تعالی کسی بغور فریاد
آن مسافران غلوم نرسیدہ انتھی کلامہ شاید کشیدہ شدن انہمہ مظلومان و بغارت رفتن جان و مال و ناموس مسافران بحضور او
و مفتیان ہند کش شروع بود کہ برای مصلح چینیا فساد عظیم ظاہر شدہ قلمی اسے خیر کثیر عمل نیارودہ بعضی از احکام بد انجام برادر
تصا ص مسافران غلوم قتل سیاست فرمود و قتل و اسرا خوان و اولاد و پدر از ضروریات دین بود کہ بلاتامل در ان مضائقہ
نمود و مفتیان ہم در فتوی و موہفقت کند کہ و بر حفظ ظاہر و شتہ صفت دین پرور کما لہ جیسے رسائیکہ از استماع
سرد توتیہ نمودہ کالوتان و تووالان را کہ دیدنید ملازم سرکار شام سے بودند منافذ منصب دادہ بجان ملازم دشت اما از ہجرت
توبہ داد و شتہ انچین را بر طرف ساخت و سررشتہ حساب و معرفت وصول و تنخواہ جاگیہ داران کہ منحصر بر تقا و ہم بود در
دفتر یوانی نید شتہ بریت شہور بیت لا اولاب لا اولاب لاش شمسست + لک و کطل شہور کہ نیست + گذارشتہ

از دیدن آن تعویب و مکملش در وفاتش منع نمود و بنام سفر بر روی خنجره دو دوشنبه گذاشت و ترک آرایش بلباس زرد و زری و رنگین و
 و چو اهر نمونه امر از انیز منع بود که رنگهای خام و باطل و زرتار سے پوشیده و بصورتی نماید آری با آنروزه با هم اتفاق نموده
 خنازه ساخته گل سیاه سے بران انداخته کمال آرایش و از حمام از زینتین با پادشاه گذرانیدند چون پرسید عرض شد که لغزه و سرد
 مرد است کلا نونان او را بر اسے دفن سے برند و جواب گفت که چنان دفن نمایند که خلاف عادت الهی عمدتاً از خود مدفون نیاید
 و ششتم در سن که از زمان ششین محول سلاطین دلی بود و چون حکم بمانا گذرنا بر جرم شواغل علیهم آن واحد هم باشد در غم شرف
 کنار دریا سه جمانا شسته عالمی را که چندین هزار مسلم و هندو حاضر سے آمدند از دیدار خود بهره ور سے ساختند و جمع از منور بوده اند
 که آنها را در سخن سے خوانند با این معنی که بدون دیدن پادشاه چیز سے نمی خوردند و این معنی از جماعت عطا به بود و خود میداشتند
 موقوف نموده عیبت عیبت عالمی را از زره خاطر ساخت برای او نقصانے نداشت گویا بن حقیقه دیدار طلبان باطل سیکه
 از جمله دیگر عقائد باطله آنا بوده باشد و نقصان عیبت را بحض خود را بی چنان استقلال ساخته بود که موجب سب سے نبود و سب
 موصوبه داران و عمال و حکام هر فردا سے و چکله و سکه کارات گردید و کل امر او غل و غله از زره خاطر گشته احتلال کلی در جمع منور
 و انتظام ملک و اسرا ه یافته بود با شکر علی خان خلفه در تاریخ خود سے نویسد عبدالوهاب نام ششم را از متوطنان احمد آباد
 قاضی القضاة نموده در کل معاملات مالی و سکه مبر را تابع او گردانید و مبرت سلط و او که ارکان سلطنت از او اعتبار تمام برینا
 و انواع حیل و تدابیر سے با یکبار بردن کتخت بدو رسانند و مرسته پوشش و فرجام آوردن او را بر بار شروت ثابت نامند
 فائده نداشت مختار خان بنی مختار که پادشاهان سنده و ایران سر رشته قرابت و موصوبه دار گردید با پنازورداشت و موصوبه دار گردید
 پور بی قاضی بلده مذکوره و نهایت مرسته بود بنا بر رضا خاطر و پاس امر پادشاه جهان تسلط و استقلال در خدمت قضا یافت
 که روز سے در دعو سے حویلی که بر طاعت مدعی و دعوی او موصوبه دار و عاملی مطلع و بخت گذشتن و در شا بچمول محمول
 طماع با موصوبه دار و اکثر کبار طرت شده اثبات مدعی نمود و مختار خان با قاضی طرت شدن نتوانست اما از زره خاطر
 گشته بعد چند روز بر تهمید سے جهان هر دو گواه را در مقدمه دیگر آورد و نزد قاضی حاضر ساخت بعد از آن که قاضی گویا سے
 گونا اثبات مدعی نمود و شاه بدین مذکورین خود را جبر و اکراه افرا نمود و ندانید و بدو غ شهادت داد و ایم چون این کار با بشاره مختار خان
 شده بود و خان مرقوم قاضی را مخاطب ساخته گفت که این هر دو جهان گویا هند که درباره دجلوی حیلے با آنکه عالمی بر طاعت دعا
 آن مدعی مطلع بود و شما حکم با ثبات آن نمودید قاضی مقصد مختار خان نمیدید بر آشفت و بدیشی گفت که شمار القضاة که مراد است
 نمودید و نمیدانید که در اینک شمع و حاکمش واجب التفیر شده اید اگر همین هر دو شاهد مذکور بر شتر شما گویا سے و چند
 حکم بتفیر شما سے ما میم و باز که شاهدان از شهادت رجوع نمایند گویا آن را شهم میسکیم و همانم هر دو شاهد مذکور را سرورش تر شیده
 بانواع نرشتی بر خرسوار گردانید و در شتر تهمید نمود و مجوس ساخت سیکه از آن هر دو خود را مسوم ساخت و قاضی با قاضی با قاضی
 قضا ستر و می گشت مختار خان چاره غیر از استر ضد سے او بنا بر پاس خاطر پادشاه ندید. قاضی استعمال ساخته باز سرگرم گشت
 داشت و فائده بخیر از خدمت بر بنداشت استی کلامه با وجود آنکه از عده سیمو اسنها بر نیاید و بدون رجوع سیمو که تصدیق
 و فائده و اجاسه مقدر بود و مذکورش از پیشین بیخرفت از شدت عصبیت با مسیلمان فرقه مذکور که فرمان بردار بوده اند با نماند
 جزیه و محصول زیاده و دیگر احکام خشک کاوشها از عهد پدر برده نداشتها میسکند چید این قسم احکام را نهایت لغا از سه سے باید
 تا حکم آن سکیان بر عالی و ادوایی اجرا یابد آنکه عجزه را بر محمد و از عده اقریابرنیاید با آنکه سلاطین ظل الله انباید متعلق

یا ملوک الهی بوده با هیچ فرود تو سے بر بنا سفند و با احد سے کوئند و عداوت نوزند تا ملوک مذاکینان و آشناد و گرفت عواطف ایها بگام و آرا
بوده صالحین را از بدترین دانند و بدترین تربیت فارغ البال گذرانند. سعد کے اسی کریمے کہ از خزانہ غیب و گنج سراسر و طیف
خود دار سے و اگر منظور بدایت و تکمیل خلق باشد و خفا و اظہار زیادہ از غناد و نفاق میرے سے آید در آثارش نوی باید دید کہ سید
و المرسلین صلی اللہ علیہ وسلم باستانین و دیگر یکایگان از دین چه برستی و زرافت سلوک سے نمود و عبادت سے و نشان و لفظ
عظمت را که درم جلوت سے گفت و در آنیکه جاد فرمود سپر سے خود را صاحب روحی و ماورای سوره که آن سرور بوده نداند و خود را با
برابر کند و اندک بهیت کار یاگان را تا اس از خود بگیرد که هر یک شد و نوشتن شریف و شیرین سلطان محمد پسر بزرگ خود را که از
جمل جوانی و نادانے از آنک از آنکه خود فرموده چند روز بهوس و اماند سے عم خود و سلطان شجاع در جنگ با سے جنگ با و پیوست
و از خردمات کشید و برگشت سالها مقید نگداشت تا براه آخرت شتافت و همین قسم بهادر شاه پسر دوم خود را با تمام سادات
و اتفاق با سلطان ابوالحسن تاناشه و پادشاه حیدر آباد سیران و زوجه عاقله خانده نجیبه او نورالسنایکم و بعضی خواهر ساریا
و مقربان در کمال دولت و جوان مدتی منته مقید داشت و خواهر سریان و غیره را در قشتیش و تخمین تمهتی که بر ساد شاه بود قضا
و تفریب بسیار نموده چون یہ بخت پیوست بعضی از آنک باید ندامت کشید و از ایند اے آتنا با ز سے آمدن بر خجسته که نماند
او گشت بر آفتاب بهادر شاه پیغام فرستاد که تقصیرات خود اعتراف نموده از ان جرائم استغفار کند تا وسیله رستگاری او در دنیا
و عقبی گردد بهادر شاه در جواب گفته فرستاد که اگر چه فی الحقیقه ان نظر حقوق و حسان با سے سبب یا مان رب و اب سراسر
مقرر است اما در ظاهر تقصیر که موجب تناب با شوم از خود نمیدانم یا بان اعتراف و ازان استغفار نماید بعد اصفا سے چنین جواب
پس صواب آتش غضب آن منصب دو روز نواب التهاب یافته در شد تا قید پسر افرو و در عمر ترا شسته و قصر لحد و اخذ شارب
ناخن و بس جامه سے لاتی. اکل غذا با سے موافق منع فرمود و بچا کرگان را در مدت با انواع عقوبت و ایذا امتداد داشت بحسب
اتفاق نیاید تربیت و پرورش شاه جهان پادشاه و قرض او امر او منصب داران بهادر لائق کار زیادہ از حد شمار و در شجاعت
دولیر سے و در وقت اکثر سے نادیده و رنگار بودند و جوهر جلاوت خود و بظهور رسانید و صفی و گنگ کار نامها بیا و کارگذاشته
آنها هم از نادر دانی و بیبوده رسیده او همیشه و رنگ بودہ کا سے کام دل بقدر استحقاق رسیده بلکه بر عکس اکثر مور و مطین و
علامت کمنا و مصلح او بودند ازین جهت است که کار با سے او حسب لرام انجام نیافت بلکه در بعضی احوال باغاض لازمان آتینا
فاشته کشید و هر چه دید از دست خود دید تاریخ نوشته ما شتم علیخان فاسته بعضی از سفا همناسه او است که بتبصیل اردن شارب
فلیح علیہ سلاطین صفویہ از افاضت بر ایدینم ابله اگر چه شیوه محرومت و هما نداری و فتوت و غیره نواز سے را بر طاق بلند
گذراشته اند که دست سلف و خلف با آنها میسر بود و از نایت ظهور کائنات سلسله شاهنق الطور از القاد الماریه نیل نیاز است و سلوکیکه
بالموک و ملوک ناد با سے اقالیم ختمه نموده اند که کتب تواریخ و سیر از ان شون و خایات و امر آنیکه با بار و هوایان فرموده اند
بیز مشهور و معروف شاه سلیمان صفوی پسر شاه سلطان حسین با آنکه سستی مدام و شرب علی الدوام و خلعت و بی با سے
و نهایت سفاکی شوت دارد و در اخبار مر سے و مردنی که در باره اکبر پسر عالمگیر عمل آورده و شقاوت و دمانی که از پدر
و خا رج سستعلیم پسر سید و پادشاه علی خان خلفه بان اشعار سے نموده گویش مستحان بنز خوش سیکند هماراجه
حبوبت را معقول که همیشه تخم غنا و با عالمگیر در دل خود می کاشت و پادشاه هم با او از همد دیگر زیادہ تر عدو بود اما هنگام
آمدن و راشکو و اگر کجرات با میر حسب الاشعار هماراجه ندکور و جنگ ثبات نمودن با عالمگیر بوساطت راجه سب سے مستند

مہاراجہ نکر مدعا لکیر پادشاہ ترغیب ترک رفاقت و اعانت داراشکوہ و بعد از تقصیرات مہاراجہ موصوف نمود و منصب پست ہر سہ
 باصوبہ سرگرات لیشہ روٹا نکر کہ رعطا فرمودہ از تکلیف آمدن حصونہ نیر معاف داشتہ بود و مہاراجہ حیونت سنگہ بعد از تعیناتی
 بہمت و سخاریات دکن و معزلی از اینجا مستقیم صوبہ کابل بودیم در اینجا مرد و اتباع او کہ سرداران را چو تہ جہالت کشید بہادت
 پیشہ بودند زینما و فرزندان او را کہ دو لہر بودہ اند سیکہ اجیت سنگہ و دو سہ دل تہن سنگہ از کابل بی اذن مہوبہ دارانجا و
 بدون اخذ دستک برداشتہ مازم وطن شدند بر سر راگ میر کھجر فراموش شد بہمت خانہ جنگی نمودہ و قبلہ نمود چون در آنجا
 شاہ جان آغا در بر سر است ناچار دوارد و سواوش شد و منزل نمودند مالکیر باستماع این حرکات و لکینہ نامی در مہربہ بر آشفندہ کلکوت
 نمود و گر و لشکر اینا کو تو را بجز است مامور شدہ مردم خود را بحفاظت و باستانی گذاشت لہجہ خیزہ سے رو ساسے آن لشکر
 بیجانہ رخصت وطن خواستند تا لکیر رفتن آنا برای مقہور بودن عیال و طفل مہاراجہ نکر صلاح دانستہ مرخص نمود آنا
 اطفال را بطور غلامان و رانی مارا بلباس مردانہ ساختہ و دیگر جلادت کیشان را در و خیمہ ہاسے مہاراجہ نشانندہ و بعضی کنیزان
 را بصورت رانیان و دو غلام محمول الاحوال را لکبوسات اطفال مہاراجہ در آنجا گذاشتہ سفارش نمودند کہ اگر گشت را از خود
 در راست این اطفال و رانی ہاسے محمول پایدار سے لعل آوردہ چندان فراموش استقامت و دریز کہ فاصلہ پنج شش
 ساعت از زمان نصدت ماع رانی ہاشود و چہ عجب کہ استشمام سے سیرتے رانی ہا و داعیہ بعباس گشتن اطفال را چو بود
 امین داعیہ کردہ باشند چنانچہ در خواہ عوام حین شہرت دارد و علی ای حال بعد در رفتن آغا باندک فاصلہ خیر سیادشاہ
 رسید تا استفسار و گشت اسرار ساختے چند نیز در گذشت چون متحقق شد اخراج سیرتے آوردن اطفال محمول و اسباب
 بازماندہ و تعاقب رفگان متغین شد را چو تان متغین خیمہ داد و جلادت و مردانگے دادہ پایدار سے خارج از قند و نمودند
 بعد پیش آنا و اطفال بیوان و نقل حرم سر اسطفا گشتہ اطفال حوالہ سیرتے حرم بر آید و نشاندہ و شرف اسلام جہر آفرادہ یافتند زینما نیز سیرتے
 سیرتے حرم اسطفا آمدند و تہی ہر در مضامین تعین بود کہ اولاد مہاراجہ حیونت ہیں اطفال اندو را چو تہ اطفال محمول بر آید اطفال نامی مہاراجہ
 اولادش قرار دادہ اند پادشاہ ہما بدین پردہ در کمال غیظ و غلظت قلب ہم چو ہمو وطن دیر نیز را چساکے را تھو سے آنا
 مہاراجہ حیونت سنگہ بر دش جرات خویش گرفتہ بارادہ تخییر و ما نصدت نمود و در اناراجہ اود سے پورا اعانت زینما و اطفال مہاراجہ
 مرقوم و چہ ہمت خود ساختہ علم قہر و برافراشت پادشاہ فرمان ادا سے جزیرہ در آردن فرزندان و زینما سے مہاراجہ حیونت
 از حد و خود برانانوشتہ ارسال داشت اول را نائرسیدہ لقبول فرمان پیش آمد و کلا فرستادہ پادشاہ را خوش نمود کہ زیند
 و ظاہجان ہما در برای وصول از مہم و بندہ است شملہ اود سے پورا مامور گشت و پادشاہ ہمدار لھا قہر گشت لب و خیمہ
 باز تھرد و خصیان را نا بعض رسید و التش غضب سلطانی شملہ و رگر دیدہ عنان توجہ کرہ تا نینہ برف اجیر اطفال یافت
 و شاہزادہ معظم بہادر شاہ از دکن و اعظم شاہ از بنگالہ کہ صوبہ داران آجما بود بحسب اطلبہ با بلغار درانہ حضور شاہزادہ محمد اکبر
 کہ حاضر در عین شتاب بود بہ تہیہ و تادیب را نا مامور گشتہ شاہ علی خان انا لیق اوبسکا اضا فہ منصف خطاب تھو رخان
 سرافرازی یافت و با جمیع از امر اسکا نامد او کارنا طلب ہر اول شاہزادہ و سپاہ سالار فوج مقرر گشت و در جنگ تعاقب
 را چو تان جلا دتنامو و عرصہ بران جماعہ تنگ ساخت و بہادر شاہ از دکن با جین رسیدہ و از اینجا حسب حکم بر تالاب رانا
 کہ فاضلہ نشاندہ کردہ از اجیر و مسکر شاہی داشت مترت گشت و شاہزادہ اعظم شاہ نیز تخریب طرفے ازنگ را نا مامور شد
 رانا و دیگر را چو تہ با تھو رخان و شاہزادہ محمد اکبر ساختہ از راترغیب یعنی پایدار نمودہ سے ہزار ہزار تھو رشک انگشت

شدند محمد اکبر خوج بر پدر از پندار موعظه این کار را سسل شهر و با در شاه بوئے ازین مشوره سفینده محمد اکبر که با و اندک
مختصه داشت و دو کلمه نصیحت فوشسته به پدر خود جمع عرضه داشت که از کبر را جویتان در اخوانی شاه براده که جوان ناخبر به کار
است غافل نیاید بود عالمگیر که از طرف اکبر مطمن خاطر بود در جواب نوشت که بنده ایستاقان علیقم قنالی همیشه شمار اهل بزم
بر میسرے و از آلایش سخن شنوئے بدخواهان محفوظ دارد چون خبر جلوس محمد اکبر و سکه بنام خود رون و بهفت هزار سے
نمودن تهور مان و اضافت منصب دیگر امر سے همراهی بنابر تالیف قلوب انما انتشار یافته بر عالمگیر متحقق گشتی در
شکر غیر از اسد خان و بیره مندخان مع مستدیان دفا تر زیاده از ششصد سوار خود نمود مفضلگر دید و بهادر شاه را تائب
تمام نزد خود البیار خواند چون آن بیچاره اهل عیال را بجنطه ای سپرده در کمال استعجاب جریده مع ده هزار سوار رسیدند
دین پناه و تیا س اهل خود که با پدر نموده بودند هر ترسید و روسے تو بخانه بسوسه مسلک او نموده حکم فرستاد که خود را بتنامع
هر دو سپهر بجنور سازد بهادر شاه حسب الامر سجا آورد عالمگیر اندک مطمین خاطر گشته فرمود و بعد و بعد رفقه اکبر نمود
اکثر سے رالیوسے خود خواند بیا و سے طالع مردم اطاعت نموده اکثر سے برخاسته آهه و نزلزل در احوال و ارکان
اکبر سپهر رسید و ناچار راه فرار و ابرایش گشت چون احوال او بد بخار سید بجمک اطراف فرمان در باب اسیر نمودن او تو
اکبر را مضطرب ساخت او از دست دشمنان سحر جاگزینان بوده خود را بهر خرابی ناپرسنبا معلن سید امر بشهر رسانید سنبها
اگر چه در خارجے برای او مهیا داشت اما از تنگ طرفے در سلوک حرکاتیک لائق نشان شاه برادگے نبود سے نمود و اکبر سید
خاطر سکیزر اندک عالمگیر چون خبر ورود اکبر نزد سنبها شنید و نقد سے او نیز همیشه کوشش با د شاه میر سید راغیر گریختن اکبر شنید
سنبها سے ایترسال بیت و پنجم جلوس مطابق هزار و نود و دو و سحر سے بنام عزاد جادو قاصد تخمین بلاد کن گردید و در ان
ذلالت رسید هاجد سرانجام سهام بسیار اعتقاد مان سپر اسد خان را با نوح جزر و سامان بشپار بتنبه سنبها گرفتار آورد
اکبر روانه نمود اکبر با سماع این خبر بر جان خود ترسیده بسبع سوار کمال انخاماتو جیشان خبر یافته فرار هم او نشووندها
بهم رسانیده در کمال خوف و یاس بادل سر از یاس باد و صد و چند نفر که هم آتش ماند بود نذر بران مجاز سوار گشته عازم ابران
گشت و در ریاحدات تباہ سے وطنان کشیده بهر اشقت بسقطر سید امام سقط اول اغراضا که کش نموده آخر
مقید ساخت و بعالیگیر علیحد گناشته از ورود او اخبار کرده اشعار نمود که اگر در جلد و سے ارجح سن خدمت پنج لک روپیه
نقد و فرمان سنده مافی محصول جہازات ماکه همیشه به بنا در سنبه رند و دوسه مطلب دیگر پذیرائی یافته رحمت شوی و تو هم
برای آوردن محمد اکبر برسد او را بجنور لغز ستد جمع ملتمسات خارجے از فرط دنیار سے باشندت عداوت و دنیا دار سے
پذیرفت و بنام مستعد سے بند رسورت حکم حکم گرفت که سیکه از ملازمان مزاج دان در یا نور ذمع فرمان خواطف عنوان کردیم
امام مسقط صد و ریافته نود و ارسال نماید مستعد سے سورتے حسب الامر شد سنبه سے حاجیے فاضل را کاز ناخذایان کن
پادشاهی و معارف بلغت اکثر زبانها بود باین کار روانه ساخت ناخذ او اول منزل خبر جو انور سے و سونت سلطان ایستان
شاه سلیمان صفوسے انار اقتدر بانه و در باره همان نواز سے و چاره سازبے گرفتار مضطرب شاه براده محمد اکبر شنیده به حاجی
برگشت تفصیل این احوال آنکه ماجرا سے امام خار سے زشت احوال با اکبر مزاج بیع جایون پادشاه مالک نقاب
سنان نواز رسید که اکبر سپهر عالمگیر از خوف پدر بر جان خود ترسیده هاجد هزاران مصائب و سخن از فکر و منهد بر آید
بانواع امید و ار سے عازم آستان سلاطین سجده گاه بود جہاز تباہ سے خورد و بسقطر رسید امام خوار ج بنا جو انور

در سبب وین و دنیا پرستی را قبل بهمت خود ساختن طبع مبلغ پنج لک روپیه و معانی محصولی جازات و حصولی در سه طلب و دیگر سواران
 که اکبر حاضر پیشش عقیدت فرستاد و این مستی لعل کله گماشته در صورت پذیرائی مستحقه را از انلازان او بنا بر سپردن اکبر
 درخواست بجز دستامع این خبر آتش غضب جهان سوز آن پادشاه سلیمان جاه زبانه زدن گرفت و فرغانه واجب الاذمان در کمال
 تهدید بوالی مستقل و شسته المباح و پشت که کسبان مارا لغت و احترام نزد ما اگر نفرستادی اونجا بجز اسواج که ما ده کجا زرارند بر ما
 خرابی و یار خود قتل مام صغار و کبار ان جا رسیده دان مستقله پیش از سر باختن لامل در کمال شان و بخل شاهزاده محمد اکبر را
 بیارگاه آسمان جاه سلیمان زمان فرستاد اکبر بنبر عباس رسیده همرا بر اسیم لازم مستحقویشا خود را برای لشکر بیارگاه
 بر شیشا رسه عنایت و اعانت شایسته بدار سلطنته اصعبان فرستاد شاه سمان نواز محمد باشم تبریزه را بهما نزاره
 همراه ابراهیم مستقیم نموده در سر انجام ضیافتها و فرغانه بردار خود متکلمه در فرجامی همان نهایت تاکیدات فرمود و شکار
 نمود که بعضی تخانات از نمار و نبات سندرشل ایند و انناس اوراق بان که در سواصل بندر عباسی و قرب جوارش نبردت هم میرسد
 بشاهزاده اکبر متواتر سازند و بهر صورت خوشنود گنگدار و مصور جا و در تم صورت نگار که در شیشک کشتی صحرا نواز و در گور
 بود مخفی همراوده فرمان داد که در ششبه اکبر بیرون اطلاقش درست کشیده قبل از ورود او و بجز نفرستادن نایبیت او را از قیانه او
 بمشاهده تصویر قبل از ملاقات در میان حسب الامر این کار بخدمت رسید و محمد باشم شاهزاده را در راه نهایت خوشنود و شسته
 چون بسیر که در سبب اصعبان رسید و یکی از باغهای با دشتی فرود آورد و شاه سمان نواز بر رعایت سرفرازه اکبر خود باغ
 نیکو با استقبال آید شاهزاده تا در باغ با استقبال پادشاه نشاند ملاقات نمود و در سواصله جواهر یکے الماس و یکی نمرود یکی پایت
 گران بهالو ارضان و راه آورد و دیگر را بنید شاه نیابرد و بچسب او بر سه جواهر گرفته در دستا بود گدشت و ششونق
 و شغف بسیار معانقه نموده در پیش احوال صبی افقه فرمود و از باغ تا خانه که برای اکبر سز شده بود پای انداز زرافت بخل دار
 کاشان و دینیت بندر که در قرض در اینجا زبانه تر ازین جا ست گسترده بودند اسپ سواره شاه ایران و شاهزاده محمد اکبر
 بالاسه آن راه می رفت اسپ با و شاه هموار با رسیدگی رفت و اسپ اکبر تنده نمود و مضطربانه پامی گذشت و جلوه دار
 اکبر پادشاه آقایی خود بجلد اسپ بگرد آورد و اکبر بختی و چاکلی سبیل اسوار که سوسه مود که شاه و دیگر مقربان جنین و آفرین بودند
 بعد ورود در راه شاه سلیمان عنان اسپ کشیده اکبر را بجاییکه برای او مقر شده بود مرخص ساخت و با محتاج شاهزاده
 و آن زمان هر چه می مایست همیا داشت ریز دیگر لغزشه همان نوز قدم بر بجز فرموده اکبر را همراه خود بدو تعانه آورد و دست علی
 برای او گسترده باغ از اکرام نشاند و لازم هم اندازد و غریب نواز سه را بنهایت مرتبه رسانید و همی الاق برای ششرا
 مسین فرمود و در ایام چون اکبر اظهار داد و اعانت و طلب خصمت بهند نمود و شاه گفت تا پدر شاهزاده است شاه سمان عزیز
 ما سیند و آن زمان اعانت و رفاقت از ما عمل نخواهد آمد بعد انتقال او که کار به ما برادران افتد و در تنده خاند خود را مایست
 و منقر شویم داشت ارباب تینیه و انصاف ازین حکایات و بر سر نه از مقالات دیگر که بعد ازین نعلی سے شتو و احوال عالمگیر
 در والی سقطه شاه سلیمان پادشاه ایران و دیگران و حضرت و حساست هر یک ازین اشخاص و فضائل در ذمائل خلق و رفاقت
 هر چه را از ما بدستمانند اجتناب نمایند و آنچه را در ذلت شمارند اجتناب و احترام از ان واجب دانند زمانیکه زبانه سهارا بهر صورت
 مع بره و نعل جملات را حقیق ان غیرت شکار بجلد و حرأت چنانچه گذشت از دار الخلافه شاه جهان آباد برآمده ملکه و رسیدند در احمایب آنها
 نمود و عمیسان و وزیر و علیق را صد استقبال آنها گفته مازم اجیر گشت از راه علیک و باهما راه حسین و نارامی اودی بود ریش

حکم فرمود و فرامین و بیابان کاشته بیجین صوبجات فرساده و حضور هم حکم خیزه گرفتن جاری شدند چون دوشاه جهان آباد
 سنه و بزیا ده از لکون رعد و محسوب شدند و هزاران سزای اجتماعه مذکور و مقدور اداسے آن وجه نه اشتند لمانا چند کلمه ازان مشرق
 زیر نشین خاص شاهی که معرفت بچهره بود و هجوم آورده ضعیف نالی را از صید بریزند تا مالگیر اصلا مغلفت استماع نامه و فریاد آنها نشند
 تا بنیدیرائی چرسد تا آنکه در جمیع که پادشاه به نماز میرفت میبود از دقلقه تا مسجد جامع القدر از دو حامد مذکور راه ترو در بر دم مسدود
 بود و از جا رسوباسے و هوسے نظلم و استغناء باندگر دیده در گیند افلاک چسبید و کار بجائی رسید که با وجود اتهام شدید که سرودست
 مردم مجروح گشته اکثر سے رادست و پا از کار رفت تخت روان پادشاه دو قدم راه رفته باسے ایستاد آخر گذشتن پیش رفتن
 از جای که استاد بود و شکر گشته جنیبین دشوار بود و هر دم کثرت داز و حامی سے افزوده و همه توقف فرموده آخر فرمان داد که فیلان
 که در تنگه نشانی شاهی و اقبال سوار سے و غیره طلبید و گفت که صفت فیلان بسته بر زمین برانند چون حسب الامر عمل آمد
 و جمیع پامال اقبال و سپاهان رم خورد گشته باقی ماندگان مایوس محروم گر گیند در خانه اسے خود خیزند و چار نجان تری داد
 خیزید و در اندک سبب عصیبت باسے مذکور و دیگر زود و برنجی باسے عیبت لعید و رودکن کار با یکدیگر ناخمان بباد رو کولکلاش
 و منظم خانمان رسید عبد الله خان معروف بسید میان و دلیران افغان و مرغران و داو و دغان قریشی و دیگر امر اسے
 صاحب جرأت دادند و لازم و اغیرت و اشتیام در بلاد دکن و بنگالہ و آسام و خنک غیره جا با انصرام داده و حروب و مہام
 علیہ را با انجام رسانیدہ انداز تا مالگیر پادشاه بطور زرسیدہ و اکثر جادو کار باسے بسیار بنا بر شکست خاطر سے و اتفاق باسے
 امر اگر دل پر سے از پادشاه در شسته و فوجاے پادشاه سے و نام آوران فوج و سپہ سالاران عمدہ را خفت باسے عظیم چنان
 روسے داد که لائی ذکر و تحریر میبود برای همین بعد از ده سال مهران تاریخ را از تحریر سوانح ایام دولت خود متوقف داشت و
 کسے احوال او را مفصل نگاشت چنانچہ بعضی فقرات با ستم علیہ خان خانسے اشعار سے بان در رد و فقیر بنا بر اشتها و فقر
 مذکور را بعینہ سے نگار و سی ندہ بعد انقضا سے ده سال مورخان از تفسیر احوال آن پادشاه عدالت گسترین پر
 منوع گشته مگر بعضی مستدران خصوص مستدرخان بطریق خفیه بر سنے از احوال مہمات دکن مجملہ بیان کار کرده باسے فقط
 فتوحات بلاد و ممالک را بزبان قلم داده تا تاریخیکه احوال چهل سال باقی دوران درج باشد دیده و یافت نشدہ کتابت و حجت محسب
 و سعی تمام در فراهم آوردن باقی احوال موجود و آنچه برابر العین مشاهده کرده مسوده نموده و اوراق کاشته مشرق خود را
 جمع ساخت امید که انشاء الله تعالی توفیق تمام آن یابد چون بعد ده سال از جلوس پادشاه حضرت عالمگیر خانسے خلدنگان
 بر احوال حکمرانی عتہ ثانی سے آن خسرو علیہم السلام بعنط ماه و سال اطلاع نیافتہ سوانح سہ سال بعینہ تاریخ گزارش نمیشاید
 آورد اما از بعضی وقایع حضور و صیحات انچرا تم حروف برابر العین مشاهده کرد و از رویان نقب بفرغ من مسوخ نمود و گفتا
 سنه نوزده از بسیاری سے بزبان خامه داده باز آغاز سال سببہ تم بر سہ سو اسے که علم حاصل نمود بعینہ سال است و الله تعالی
 تشبہ کار خواہد در آورد و ناخمان بباد و بعد مہم جدید را با ذکر انشاء الله تعالی گزارش سے آید حصے معضوب و سبے جاگیر ماند
 تا وفات یافت اما قبل ازان که ریات فقرات پادشاه در ممالک دکن ہماہ افکن گردید و سبے که از ناخمان بباد در توشیہ
 مر سبہ بطور آید بود و بعد تشریف آوردن پادشاه خلدنگان عالمگیر خانسے بکن باجو و دست و شش سال در استعمال
 مقبوران کو شہدین و چندین کشور و سپہ مرمت نمودن و قطع جات خفیه سے و ترو و نام مسخر فرمودن از اتفاق امر و اتفاقا سے
 ایام میر شد بلکه روز بروز شتر سے غنیمت و درآمدن او ملک خدیم بطریق توطن زیادہ گردید و صدقات چند سہر کر کا با طرا پت

رسید که از اندازہ تخمین بر سر اون است و بخان جهان ببادرگز مندر سید ابرو سے نرسید سو کجنگا سے مشہور را که با امر اسلم سلطان
 بیجا پور سے وجد رآ باد سے نمود و شجاعت و عافیتانی تاکہ خارج از حد قیاس بطور آرد و با وجود اتنا مسازش با غیرت اختیار کی تھانہ
 بر فوج اشقیای سے مذکور آرد و از آنجمله حروب دو حکم از زبان قوم سے و بہر حال بخان سار و بقصد تماند و بیب مرہبہ ششما فتمہ از خیمہ
 مسانت چہل نجاہ کردہ و در مرتزخہ بود سہ چہار سہ دار سنبھالی کما یکا با سے ہزار سوار بارادہ نمارت خجستہ مینیا و بطریق ایلیغا از کونہ
 بر او تگابا در سیدہ ناما سے پورہ دست انداز سے نمود و تکرار تمام در خجستہ مینیا و در دیدار و خانجھان ببادر بیکو دستماع ابن تیمر خور
 با ایلیغا رسانید و مقتبلہ زیادہ آرد و ہزار سوار بارادہ ہندو در میدان ہر سو قتال علمیم و محار بہ معیب رکودا تار سیدان با سے
 فوج کارزار رسانیدہ نمودہ و قیاس سے بر پاسخت ہر طرف سے تاخت ارگشتہ پلن ہتا برے افرشت ہر چند مرہبہ بسیار ہلاک شد
 اما نظر لغیت فوج خانجھان ببادر بخودہ چہل حملہ با سے معیب آرد و کجنگا و ہزار سوار زیادہ از پنجاہ شخصت سوار ہر ہر ان
 عرصہ حلاوت نامد از آنجملہ بود و خانجھان ببادو سہ برادر و سپر خود آن ببادر شیر دل داد مرد سے دادہ می خوشیدہ و می خوشید
 و کجنگا نامداد سے نمودہ و بخان غیرت افزا فرمودہ و سبب سے خود دعوت سے نمود و چند ان بایدار سے ورنزدیک فوج
 متعاقب رسید و نہر تیک خور دگان ہم گشتہ باز خود را با در ساندند و آن جنگ الی اللہ جنگ ہر سول شہرت دار در در آن
 انقدر در میدان ہر سول سہ کردہ و سہ خجستہ مینیا دسہ مرہبہ با از بدن جدا کرد کہ چندین ہزار بر زمینت افزای کما سنا و اطرت
 خجستہ مینیا و گردید و چندین را اپرا نیز و چتر سے و آفتاب گیر مع ما دیا ن بشمار روانہ فلک خجستہ مینیا و ساخت محل جنگ م
 آنکہ ایفا سہ سے کردہ و از خجستہ مینیا دسہ در آن مرہبہ جنگ متقابلہ داشت خبر رسید کہ فوج بسیار گران بارادہ تاراج
 خجستہ مینیا ورنزدیک بلکہ مذکورہ رسید قریب بیت ہزار سوار سہ در ایک کی از پسر ان خود مقابل دشمن گذرشتہ یکی از
 راجا سے لنگے را با خود گرفتہ سے کہ راہ را در پنج پہر ایلیغا رنو دیا سے از شش ما نفا سہ و کرد کہ وہ از فوج مرہبہ رسید
 چون زیادہ از ہفت ہزار سوار با از رسیدہ بود راجا را فرمود کہ اگر صبح دم و مرہبہ تکت فوج مارا برابرا العین بر مینید و کجنگا
 حساب تا خود ہندو و مصلحت آنکرا کشانما و لغا خانہ مر از خود و شستہ ہمین جا با جیسے از راجا ہوتی کہ ہر ہر شمار رسیدہ توقف
 نماید و فوجے را کہ از عقب برسد توقف نمودہ آسایش دہید و من ہمین وقت در آنما خجستہ شجین من نیز نمود دست رس
 باشند خانغان را سے کشتم کعبہ طلوع صبح اگر انہا سر شستہ نمودہ زور آرنند من انہا را بطرف خود کشیدہ این طرف سے آرام
 باید کہ تیار در ان وقت اعلام مرا کتدہ نقارہ و کرنا بلند آواز ساختہ ہر طرف کہ چہم آن قوم شوم شوم باشد بوش نامید بعد ازین
 تمہید و رابر لک مخالف نزد آنہا خبر گذارشتہ هیچ آئیدم دم بے شمار بقتل آرد و از چارو صہا بلکہ و کیش بلند کردید چون
 صبح دمید و کیت فوج باشاناسے راجا بر مرہبہ طاہر کردید شاپنہزادہ ہزار سوار کہ در شب تیار گشتہ خود را بیک کنار
 محفوظ داشتہ بود بر خانجھان ببادر یورش آرد و آن ببادر در لیر موافقی مشہورہ عثمان گردانید و فوج مذکور را بسبب سے خوشید
 میدان آرد و آنکرا ناوقت نزد راجا مذکور زیادہ از ہزار سوار جمع نشدہ بود اما راجا جسبب لمرٹ نانا سے خانجھان ببادر
 و صد نقار خانہ و کرنا بلند ساختہ بیکبار سے حملہ آرد و ہمین کہ علامت لشکر خانجھان ببادر طاہر گشت مرہبہ با دست و پا لگ کرد
 بفریاد آمدند کہ خانجھان ببادر رسید و بے اختیار رو بفرار نمودند درین وقت سہ چہار ہزار سوار و گیلان از فوج عقب ماندہ خانجھان
 ببادر مقابل مرہبہ با سے فرار سے و ہمین ویسا رانار رسیدہ صد کگیر و بز ان بلند گردانیدند ستودہ و راق در ان روز ہا سہ
 نفسین ز جا گیر و الہدران پرگنہ رسیدہ محصور خیمہ گردیدہ امید جان بدر بردن نداشت قابو یافتمہ خود را بلیج طغر فرج با

اندخت بہ اطراف نظر کا ریکرہ از گشتہ اینہما منظر سے آمد کار بجائے رسید کہ مرشد با خود را از امدان امداختہ با ملہار عجز و زبوت
 بجا نماند سے خزان اور عایا پناہ سے بروذر آگنا بنگ دوپ ستر انا نم سے نمودند و قیمت بسیا کہ از اطراف غارت نمودہ آورده بود
 بدست نمانان افتاد و بعد فتح ما دوسرہ روجب الامر فکرو بہا سرافنا دکان میدان را بریدہ چہل پنجہ اربابہ از سر بریدہ ہتھیا کھ
 ذبیحہ و آفتاب گیر با اسباب دیگر سر کرد و بختہ نبیا در روانہ میساختند بہین مسوق در اکثر مجاریات کہ سر شستہ تہیز از دستہ باد
 باقیال مالکین فتح و فخر نصیب اوست کہ دیدار انتہی کلامہ این قسم امیر کبیر و جماع و لہیہ و امتثال اولان زمان جان نثار کار گزار را
 بعض اتمام بعض تکلف نظر خان حضور با محضر قصعات و مشائخ ناظرین کو بر مغول لہبھیہ دن و ضبط جاکیرات فرمودن ہماں نتایج
 داد و کسلا صرف اوقات نمودہ کہ رو بہا بیکان داد و از نظام دکن اصلا میسر نہاد و سرمانہ فساد و عداوت بہ مسلمانان چہارہ
 دیگر گشتہ آخرت ماہ ہندوستان جولانگاہ عساکر مرشدہ و باعث ہلاکتہ افعال و ذنوب مسلمانان و بسے سیرتے انہا از دست مسلمان
 و مرشدہ و دیگر بنیوان مقتدر گردیدہ و اجرائین مفاسد نامد حال عالمگیر گشتہ قرون بسبار و اعصارے شمار ثواب آن بروج نشیر
 الفتوح اور سیدہ و خوریدہ سیاحت و امر و نواہی الہی و اغراض و اسبوحہ نفسانی خود چنان بود کہ انمودہ بسجہ از ان برابرہ
 پیرو بردارن و پس بر بعض عرض بیان کرد کہ در تہذیب شرع و قاضی کا از و شہرت دارد و کار با ایکہ خلاف رضاسے اول و این قسم
 کہ محض تاریخ مذکور سے گذارہ صورتہ خطہ انان کہ بادشاہ عالم سنان کہ مہمت تفسیر بیجا پور حیدرآباد بسجہ بود و رضے
 از قاضی شیخ الاسلام و جلالت فتو اسے جوازین ہم خواست قاضی بر خلاف شرعے و ارادہ خلد بیکان جواب دادہ و بچند
 روز بعد و دیگر پورا خوانان حضرت بیت امتد خواستہ و بیک گشتہ حاصل نمود و ان کعبہ مقصود گردید انتہی این عبارات او
 دلالت می کند از قاضی نہایت بخیر و اور بجان خود تہ سیدہ و بدر رفتن بہا نہ حج بہیت انشور علیہ وید و قاضی عبدالعزیز
 در جنگ حیدرآباد قاضی حضور بود و اہل مسلمانان از طرفین بہر روزیدہ تنگ آمد و زسے عرض نمود کہ ابو الحسن و بیجا پور
 میر مسلمانند و ازین طرف ہم اگر سنے اہل اسلام جدال و قتال خلاف آئین و مناسق شرع متین ہستہ اگر کہ قاضی صاحب
 مصاحف فرماید ہر آئینہ بیجا و موجب تہرم ہر مجتہد و غیر ما خواہد بود چنان مورد عتاب گردید کہ قریب بود و متصفا متوجہ قاضی گردد
 بسفاسش بر شہ از مقریان تا دیوبند قاضی از لوح خاطر مجتہد و جزای محروسے از شرف حضور و امتناع از بار بانی بخرا
 سیرتے او اہانت فرمود و مدتی متدازادراک کوشش ممنوع بود و فضا ح و قبایح چند از بادشاہ مجاہد بطور رسید کہ ادنی
 بہوشیا از ان قسم کار با تہنہب و اشترا لازم سے شہر دیر سے انان در واقع حیدرآباد کہ نعمت خان عالی بطور شہوتے
 بالمال متانت بہستند و یکا شستہ ہر اہل الضلع سے با بیکگون لازم انما کہ بعضے از مسلخ جنگ حیدرآباد درین صفات
 از تمام یادنا وسیلہ رحمت ناظران کرام گردد

ذکر مجملہ اہل الملکیہ کے در تفسیر حیدرآبادیہ بیجا پور نمبر ۵

چون عالمگیر در شدت حرص و شہوتے نظیر بود تفسیر سلطنت بیجا پور از آخرا سلطین عادل شاہید کہ سسے بسکند عادل شاہ بود
 و انتزاع حیدرآباد از خاتم سلاطین قطب شاہید سلطان ابو الحسن تانا شاہ در خاطر خود مصمم نمودہ شرع و بہا نہ جوئی فرمود
 و خواست کہ حقیقت سبک کاوت بدست آر داول نامہ شخص بطرف خود نماند تا سہرین کہ بوزارک او بنا بر فیضت جہانت فرمود
 اور پور و ذہر ستاد سلطان ابو الحسن در اشتال فرمان مذکور عدو سے خواست درین ضمن شہنشاہ ابو الحسن لباس سے وار کرد و درین زمان
 میان وزین و نہایت در جو اسرافانہ بیجا پادشاہ سے نتوان یافت در طعم انقادہ میرزا محمد شرف دیوان خاص را کہ از خانہ زادوں

در محل ایستادگی که در غیره آید و غیره

و تخمین هر ملک کن پیش نهاد خاطر گشت بر کس بوسله هر که رجوع بدین آستان سے آورد زیاده از مرتبه و وصل خود و بنا حسب
 عطیہ و عطا ماسے خلایع و جواهر و اسب و فیل و خنزابر سربلند سے ہی یافت سر چند برای آستانہ آنا مناصب عطیہ تختہ بجایگ
 یافتند سے هر چه بود زیاده از سر ماہمہ یا چارہ تنخواہ نمیشد و در دادن جایگر راغماض بسا بر اعلیٰ سے آمد باہم مہر و ایام کار
 بجائے رسید کہ تمام ملک تنخواہ نو آمد ماسے وکن رفت و در کلاسے آنا با اعیان رشوتہ و کار سازیا محاملات سیر حاصل سیرا
 موکلان خود سے کہ مقتدر بہ قدر کہ در مراتب و مناصب عمدہ صدیدان سے نام و کنان افرو در و زبرد و زراعتبار و اقتدار
 منصبداران و ملازمان قدیم کا ستہ کار بجائے رسید و عمر صدہ جیان تنگ گردید کہ بعضی از اغانہ زرادان و رشتناس
 از راه قدر دانی پرورش ہی یافتند لیکن جمع کثیر سے از منصبداران کم پانہ کہ چنان مہر سے و زخرج هم ستر کا نہ اشتہار بجایگ
 محض شدند و اما باقی باقی محدود اموالی و در خواہند مگر بر بطوار از باب طلب پادشاہ و خط نمود کہ یک انار و صد بیار و در اوقاف
 تعیین افواج و غزل ب منصب خدمات عمدہ ماسے واجب الرعاۃ را نظر بر قلت پاسی باقی از روی آواز جہ جایگرم کم پایہ
 تعمیر بنودہ تنخواہ عمدہ کا مذکور نمودہ و عالمی را از مرتبہ میدرج قلم میکشید این عمدہ نواز سے علاوه دیگر خرابیا سے بجایگان
 سے بیفادعت جمی گشت انہی کلامہ شہاب الدین خان کہ تشریح قلعہ اسج ماورستہ بود در نظر بیجاخت او و سبب قلعہ ستانی
 کہ ہمراہ او معین شدہ بود باستی سر سوکار آن قلعہ مفتوح میگشت از خرم و پویشیاری قلعہ در سنبہا کہ بجراست آن قلعہ
 ماور بود فتح قلعہ مذکورہ دشوار گشت با آن کہ آن قلعہ دوسہ توپ آہمی کند شکستہ داشت انا قلعہ در بار کردانی خود توپها
 چونے بسیار ترا شیدہ و از جرم حمیدہ تیار نمود و حاضر ورت نمی شد و مردم پادشاہی بر پانہ نمی آمدند توپ نمی زد چون توپ با
 زیا توپ یک بار با کانی آمد نو سے پیدار سے و جراست نمودہ کہ شہاب الدین خان و فوج پادشاہ سے حال سخن آن نیافتند
 ایام محاصرہ باستند او کشید بعد از آن قاسم خان کارا کر کہ مبارزت پیشہ مدبر و کا طلب نمود و دیگر قلعہ مذکور ماورستہ و در اقلیہ
 دیو رشتا سے ستوالی آن بہادر ہم مفتوح گشت بعد از آن خاجمان بہادر کو گلستان متین گشت و راجہ لازمہ سے و تلاش توپو ہم
 رسانید سو کہ نادر ناچار روز سے مضویہ دستی دیدہ و ہوا م سپاہ و بازار یاریان را بطرف مقرر ساخت کہ شور پوش از مدبر
 بر نذر آمد قلعہ اطرف مدافعہ آنا بر درازند و طرف مقابلش کہ قابل کند انداختن و زینت گذارشتن بود سہ ہزار صدکس شجاعت
 مستمدرامقر و بمو اعیانہ و الفا مات مستعد ساخت کہ چون حارسان قلعہ بطرف پوشش مشغول شود بہادران مذکور درین
 بہت بر کرات زدہ در کمال اخفای شور و غوغا با ابر آید الفا تا این خبر از جواسیس بجارس قلعہ بعینہ رسید و ہر ہر ہر ہر ہر
 شدارک پر و اختہ عوام قلعہ را بطرف عوام اہل پوش و ارباب غوغا و شور و شوق مقرر ساختہ شجاعتان ابر و طلب را بطرف کند الفا
 بلنگ حضرت گداشت و آہنا چہ ماسے آہنیں کہ در دکن راج و آن را بزبان ہندی کہہ نوہ سے گویند و دست مارکہ
 و سیوف و دیگر حربہ ماسے جان ستان گرفتہ مستعد مدافعہ ماجان فعیل قلعہ استادند اما نو سے غوغا و شور بود کہ کسی
 گمان بود مردم بدان طرف نمی بر د از حمل جو انان قلعہ کشاد و نغمہ پیش آہنگ بر زنیہ ہا بر آمدہ خود را بسر دیوار قلعہ رسانیدند
 و سپہ روان آنا در راہ بودند ہمین کہ پیش قدمان بر فراز حصار سر آمدند ہلرسان قلعہ کہ پنهان نشستہ بودند کبارا کہ ہمین
 اول و ہسار بالا بر آمدگان در بودند بعد از آن پیچہ ہے آہنی سرور و آہنا چنان خراشیدند کہ حتمی لب و رخا ماسے
 ہر روز سے گشتہ بہرشت ترین صورت معیوب گردیدند و بعد از آن در سپہ از بالا سے آن کوہ سرگون گردانیدہ پانہ
 افگندند از سپہ بر آمدگان نیز بعد مدہ افتادگان سپہ و پیش قدمان گردیدہ سنج و رو شکستہ دست و بازو بر زمین رسیدند و قلعہ

دکتر محمد امین مالک کبیر که در تفسیر حدیث آمده و فرمود

مردی که در علم کفر و فحش جن شهرت داشت مخرجی خندناختمان بهما گفته ماسه از طلا بوزن صد توله دست کند مانند کبیر
چرم بود یا طلا زینیه پوشیده و مار طلاسه در دست گرفته برنگ کعبه خوب بالاسه و مدینه نشسته فوج را ما موریه پوشش گردانید و خود آن
را با انواع مختلفه حرکت داده مشرب و سوزاندن بعضی از آنها عجب عیب خود و وعده او با خاجان بهادران بود که بدین صورت قلمه مفتوح
خواهند شد تا گمان مفریته از سنگ یا گلوله و آن مرد مژور رسیده از بالاسه آن بلندسکه گردید و دست و پا شکسته بیزین
مغلبه و کاسه ساخته شد آخر الامره و در آن مقیم بنشین خاجان بهادر و قاسم خان غیره دست افشوس مالان از محاره
و لنگ از تفسیر مایوس گشته روزی که داعیه برخواستن از پای آن قلمه نمودند فرمودند که لنگه غیره آلات چه بل را که بر سر تفسیر
ساخته بودند آتش بسند وقت سوزاندن تغییر لباس نموده کوچ کردند تا مخالفان سردارانشان سعادتمندان قلمه فریاد می زدند
که اندک صبر کنید تا آتش لنگه سرد شود و خاکستر آن بر سر خود مالیده برگردید و سبب با استماع این خبر بر سر قلمه داخل غمت
فاخره حلقه باسه طلائی که از آن در سینه کعبه و سه گویا بوزن نیم آن آتیا کرده سرگرد و دستهای او فرستاد و از قلمه دارک
اتجا تفسیر نمود و حارس کی از قلمه میندگد انبده صوبه جی پورا نوشته است که زیاده از سه چار ماه راه طول دارد و عرضش
کتر از صد گره و واقع نشده حاصل صوبه مذکور در عهد سلطان محمد عادل شاه حدیث کند مراد شاه که از دست او عالمگیر
انتراع نموده و در وجه که عیارت از هفت گره رو پید باشد بود و استیسی سگند عادل شاه که اکثر ممالک از قلمش بدر
رفت ملک بیت کعبه چون در بدتقرت او مانده بود که عالمگیر بادشاه دسال تهرار و نووشش همبرسه لبست نیم جلوس
خود از احمد نگار داده و تفسیر جی پور نصبت نموده هم آنجا را بجز اعظم شاه سپه خودنا فرموده روح الله خان را با حیدر از
امر اجداد شکار با مینت تهرار و روسیه عبدالقده خان بارهه را که از قلم محمد عثمان محمد مصطک بهادر شاه ولی عهد بود با
دو هزار سوار و دیگر اسباب قلمه ستانی به اولی اعظم شاه قرار داده و پیشتر روانه نمود و خاجان بهادر را با افواج و اسباب
تفسیر قلع و بلاد حدود و حیدر آباد را جی ساخت حیدر آباد را در الجهاد نام نهاد و روسیه عبدالقده خان را بجایگاه راه
بینگام محاره ناک ختانه لعل قبیله جی پور در دست نمایان تار سیدین اعظم شاه بطور رسید چون نمایان اعظم شاه و بهادر شاه
نفاق و شقاق بود اعظم شاه نمی خواست که نام تهر در فقا سے بهادر شاه بر زبان نگوید و روسیه عبدالقده خان از جانبازان
سے انباز سید است لهذا اول بوساطت مصطفی خان کاشی که معتمد علیّه بود دلالت بر یافت خود نمود و فرمود که نام موچال
بهادر شاه از میان باید برود و چون بدلیسه روح الله خان سید عبدالقده خان اختیار یافت درین سفر نموده بود
اعظم شاه روح الله خان را هم در میان داده کلیف امر نگوید که روسیه عبدالقده خان صلاحات قبول این امر نداده اعظم شاه
با افواج جی پور سے اشعار کتین بر موچال سید عبدالقده خان و در ایام گمی نیز نموده در ملک و اعانت او تفاضل و جاهل
سے نمود و در روز پوشش نیز سبقت بر جمع افواج پادشاه سے از سید عبدالقده خان بطور رسید و از لنگه رسو توپها و غیره
آتش از سه لظرف سید عبدالقده خان زیاده بود و دران پوشش قریب دو صد پنجاه نفر که اکثر سے مردان تهر میشیه و
روشناسان بهادر شاه و دلاوران باره بودند و فیل کشته و زخمی گردیدند و سید عبدالقده خان بهادر گمایان
نموده تزلزل تمام در دل پریشان باغکان قلمه انداخت و قریب بود که متعنهان امان خواه آیند و رخنما در بروج و باره هم
رسد اعظم شاه و در فاسر روح الله خان را با اعانت و بالطنما لغت این جلادت علی الرغم نام بهادر شاه بر بیاسه
و عده و عید امین فرستاد و روح الله خان رسیده به پاس خاطر شاهزاده و باقتضای وقت از طرف خود هم کلمه چند

بکر می ازین عالم گیر که در تخریب آبادی نمود

عظیم نصیحت گفته سید عبدالعزیز خان را باز داشت و خان مرقوم طوعا و کرها ناپا خود را بکشتا کرد و بجای خود نرفته فرود آمد چون بجهت
 جبر هلاکت و جانفشانی سید عبدالعزیز خان پادشاه رسید رسید بدرد مذکور تخمین و افرین بسیار گفته نشاء عالم بهادر شاه مبارکباد
 گفت روز دیگر خبر سوادت سید مذکور مع فوج نپاکا سے دنیا چاکر رسیدینا مت آزرده خاطر رسید عبدالعزیز خان و شاه عالم
 گشته افرشته و خلگی بے محل نمود و اعبازان که بر اصل حقیقت آگهی یافت بقفا مناسے صلحت روح انده خان سید عبدالعزیز خان
 را بحضرت طلبید و سید عبدالعزیز خان را ناقیم تیر غصوب گردانید که اگر روح انده خان شفیع جراتم ناکرده او نمی گشت کمال غمت و
 بے آبروئی باو میرسد محض کلام باشم علی خان خانے هست که گناشته خامه حقیقت نگار گشت زهی قدرت در او وسیله تسلط
 و عظم شاه و در محاصره قلعه مذکور از ملازمان سکندر بیجا پور سے چنان محصور بود که اگر شهاب الدین خان سپه مراد خان برادرش
 مجاهد خان و دیگر امرک استعین این هر دو برادر رسد غله و بخاره از غارت افرنج سبنا و سکندر بیجا پور سے محفوظ داشته بنگر
 اعظم شاه نیز سایدانسی از اعظم شاه لشکر آگهی بنیافتیم شوم بیجان خانی کار کرد که کار لشکر اعظم شاه بجائے رسیده بود که حیوانات و دو اب
 ناقه باسے غیر معدودے کشیدند و او سے مرز و گان بخوردن آرد پوست درختها و تخم اسلی که آرد استخوان چایا باسے
 مرده مزبور و بخوردند و آنهم میرسے شد و عالمی از اگر سنگه و خوردن جنین ماکولات غیر الهه شربت مامت چیشده و جانگی
 و قردار اشکوه زوجه اعظم شاه که در اردو و دراز لشکر شانه را ده میباید گاست که غلبه فرج و کسبیاں در محاصره اردو و روکے
 داده خود سوار شده و عمارت سے تیر براندازده امر او توکران را تخریب بر جانفشانی و پایداری سے محمی نمود تا ملک
 از لشکر اعظم شاه میرسد و دران حین که شهاب الدین خان رسد غله سبک اعظم شاه و لشکرش سے برادر دره افرنج چایا
 که انصاف مضاعت فوجش بود و مانعت نموده عرصه چنان تنگ ساخته بود که قریب بود افرنجی عظیم فوج پادشاه سے و
 انبیاں غله رسد شهاب الدین خان و برادرش مع سرداران همه اسبے فاشخه خیر خوانده دست از جان گشته خود دران
 سپاه بی قیاس زود کارار رستمانه نموده مخالفان را شکست داد و غله و بخاره را صحیح و سالم اعظم شاه و لشکرش رسانید
 شانه را ده شهاب الدین خان را افرین گو بیان و بقل گرفت و ملیوس غلبه سے که پوشید و بود خلعت داده مورد غایات
 دیگر ساخت و چون این خبر عالم گیر رسید بے اختیار برزبالش گذشت که چنانچه ابرو سے چنما سیس و جانبازی سے
 شهاب الدین خان مجال ماندن بجانه ابرو که او را و فرزندان او را تا آخر زمان از اوقات دوران و دخط امان
 خود نگهدار و بربره اترت سے نصب خیر سے باهنر اسوار افزوده بقایای الدین خان بهادر فریز رنگ مخاطب فرمود و
 فرمان الطاف امیر برامی او و دیگر کھلایا برامی برادر و همه اسپانش فرستاد و بعد القضا سے زمانے لیسیر چون
 محاصره بیجا پور امتداد کشید عالم گیر چهارم ماه شعبان سال بیست و نهم ز جلوس خود بدان طرفتاریات غنمت
 برافراشت چون در قرب جو ابرو رسید شاه عالم بهادر شاه و روح انده خان و نانی الدین خان بهادر فریز جنگ
 و دیگر امرک زمر از مارانیا بر لگ و امانت محمد اعظم شاه و محاصره و تخریب بیجا پور فرستاد هر یک باراده انهار جولا
 و جانفشانی و کارگزار سے و کاروانے خود که ممت محکم بسته خواست که حسن خدمت خود بطور رساند شاه عالم
 بهادر شاه از طرف دست راست مقابل دروازه شاهپور موجودال در شسته سے خواست که بپیغام استمال و جان
 یا بجزاقت و جلادت بهر قسم اتفاق افتد بوسالمت او قلعه مفتوح کرد و محمد اعظم شاه سزاده مابین اسرا سے برده خبر
 سازش بهادر شاه با سکندر پادشاه بیجا پور لیا لکیر رسانید و دیگر بدخواهان نیز با اعظم شاه بهادرستان شدند

روح خداوند شایر بر وقت با عظم شاه نیز گوی داد و سردار خان کو تو ال ہد ہشتاد زبان کش و شاه قلی نام شخصے از ان زمان
 بہادر شاہ کہ آمد و رفت و نغمہ دہشت حسب الامر عالمگیر از بیرون قلعہ سیر جاسوسان گشتہ بجنور رسید بہادشاہ اول بکلیت
 استفسار احوال نمود و او انکار کرد چون حکم لشکر صادر شدہ چوب و کنگ خورد بغیر یاد و قرار آید بہرہ اور سو کار برداشت
 و چند کس دیگر را شریک بندے خود ساخت از آنجملہ مرمن خان نجم ثانی و محمد صادق و سید را بن دیوان بہادر شاہ رسید
 عبداللہ خان باہرہ را نام برد عالمگیر بہادر شاہ را طلبیدہ لگہ بسیار از بن نامہا بر میا در میان آوردہ نفع ساخت اگرچہ
 بہادر شاہ انکار کردے او کو و سوگند داد و سید عبداللہ خان را بی حسبت با و جو دجا نقشا نیہا سے ادا کردہ در جنگ بجا پور
 نہ کور شد و ہم در جنگ حیدر آباد کہ ذکر شد آمد بقدم رسانیدہ بود و قید نمود و دیگر از اجزای فرمود اگرچہ در غابہ از
 لوزم ولی عہد سے و مراتب منصب بہادر شاہ کہ نمود انکار بر آن سببے التفاتے روز بروز سے افزود و روح اللہ خان چون
 مکر شریف جہانم سید عبداللہ خان کردید بطریق نظر بندہ اولہ او فرمود و شروع سال سی ام مطابق بہار بود و ہفت ہجرت
 چون عرصہ بر حصہ رانی بجا پور جنگ کردید و از نایابی علیہ کاہ اسپ دادم بے ثبات یافت شدند شہزاد خان کہ عمدہ سرداران
 سکندر عادل شاہ بادشاہ خود انما خواستہ او اہل دمی قعدہ کلیدہ قطعہ سعادت عالمگیر آورد و سکندر عقیدہ کردید
 تاریخ توجیح بجا پور مصرح سید سکندر گرفت بہ امر من عالمگیر رسید شیخ بہایت کش و ائمہ کار کل کے خیل واقعہ نمودن
 این ہفتہ نوشتہ غنایت شدہ بدستیار سے فرزند از چند بے یورنگ غازی الہ بجان بہادر بغیر از جنگ فتوح کردید
 بہر من خون در فرمان امیر خان صوبہ اراکلیان نیز درج کردید *

و کہ محمد از وقائع جنگ حیدر آباد و شکر کشیدن عالمگیر سلطان اوجہن بادشاہ انجا محض عناد

بعد توجیح بجا پور عالمگیر قاصد توجیح حیدر آباد و بنفس خود کردید اگرچہ افواج او از ابتدا سے ارادہ توجیح بجا پور براسے
 حرابی و قفل و دیرانی حد و حیدر آباد متعین بود باقتضای صلاح وقت و طبیعت خود بغیر و تبدیلی افواج و سرداران سپاہ
 سے نمود چنانچہ جمعی از ان بزبان علم خواہداد بعد توجیح بجا پور از ان طرف ملین خاطر گشتہ بکلی ہمت بہ توجیح حیدر آباد گشت
 و حیدر آباد را دارالجماد نام گذارشتہ باجمہیت مسلمانان و کفار بادشاہ مجاہد دیندار بد نظر نہضت نمود احوال
 قبل از نہضت برسبیل جمال آنکہ در جنگا سیکہ عظم شاہ را بہ توجیح بجا پور ما مور نمود و خانان با درامع ایرج خان و صفیر خان
 سپہ فدائی خان برادر زادہ خان بجان بہادر و حکم سکندر وغیرہ سے توجیح بے قلاع و سمورہ ما سے نواح و سرحد حیدر آباد
 روانہ فرمود سلطان ابوالحسن بنیدن خرتین شدن خان بجان بہادر محمد ابراہیم خان سپہ سالار جوہر باخندید و دیگر قبائل و
 فرستاد و چون خان بجان بہادر و یک ملکہ رسیدہ باجان تندر خان و ہر دو زبان کہ از سابق در انجا بودہ با افواج حیدر آباد
 متوجہ او و نزد ہمت شدند شیخ محمد ابراہیم خان سپہ سالار حیدر آباد سے با جوئے از سرداران و دیگر و سے ہزار سوار بہ استقبال
 شناختہ و معرکہ گیر و در اگر م ساخت و ہر روز مقابلہ و متعلقہ روسے رسید و چون مدو محمد ابراہیم متواتر میر رسید بر جمہیت
 او ہمیشہ سے اغزو و نا اطمینان بہا ہر سوار با و فراسم آمد و اطراف خان بجان بہادر ! فرگشتہ چنان یور شہا آورد
 کہ احوال فوج خان بجان بہادر قریب نیلوبے رسید و خان بجان بہادر بنا بر اجتناب کردنگ بفرختند نمودہ مورچال آراستہ
 و ناکیا ہمیشہ جنگا سے سبک و کاس سے شدت ہم می شد احد یک ماہ محمد ابراہیم خان دو روز ظفرہ دادہ روز سوم کہ فوج
 خان بجان بہادر غافل و سردار مشغول بازی چو پربو و اگر وی سے انہو نایاب کردید و جو اسپہ شہر خان بجان بہادر رسید

اگر افواج دکن اطراف مورچال را فرو گرفت خاجمان با در بهمت خان و سپه دار خان پسران خود را و امیر جی خان کدو نیز از
 از اقربایش بود و اتفاق جنگ سنگه باڑه از طرف راست بدفع اعادے مامور فرمود و دیگر سرداران را چوتیہ و انانہ
 را از طرف چپ مامور نمود و خود نیز مہیا سے سوار گشت تا سوار سے اوتیا رشتہ و افواج دکن مورچال را شکستہ و از
 خندق گذشتہ بر افواج عالمگیر کے رحمت و مردم مقابل آمدہ را مجروح و مقتول ساختہ بزنجیرہ تو چمانہ پادشاہ سے را شکستہ
 رستخیز قیامت برانگیخت شیخ منہاج مقابل سپہدار خان پسر خاجمان بہادر و جگت سنگہ باڑہ و شترزہ خان کدو کے
 و ستم خان برابر بہمت خان پسر و مردم خاجمان بہادر و محمد ابراہیم خان پسر پسا لار مع برے خان ہات بہرہ یافوج در ہجج
 رو بہ جہ خاجمان بہادر و ایرج خان رسیدہ و لولو عجیب و غلفہ غریب در آغلند و فوج دیگر مقابل را چوتیہ رسیدہ ہکات
 مرزادہ را چوتیان را بے دست و پا ساخت و شیخ نظام بر سر بہر زنجیرہ ہنگامہ دار و گیر مگرہ اثیر سائید افواج عالمگیر کو سا
 لشکرش با پناہ سے نمودہ بہر طرف کشتہ و زخمی گردیدند بہمت خان پسر خاجمان بہادر و صفد خان بہادر زادہ خاجمان بہادر
 پسر فدائی خان و حیونت پویند زجمنہا سے کار سے برداشتند و عمار کے بہمت خان و دیگر سرداران از شدت تیرباران
 گنبد ہا سے آراستہ اقلام سے نمودا ماہمت خان با وجود زخمی شدن بہمت بناختہ حملات متواتری نمود و از پدید آمدن علیہ
 خاجمان بہادر کو خود دکن و اگر گرفتار حلقہ اعدا بود قتل ہمد و و فضل این زخمی نمود درین ضمن ٹری ہاٹ خان بہادر با جمیع
 از یک تازان دلاور سپہا آختہ بر خان جان بہادر سردار پسران پورش آور و تیر سے بر خاجمان بہادر انداختند
 خاجمان بہادر ہم تیر سلفقہ گمان در آورده چنان بر برے خان زد کہ یک دست او از کار رفت اما عرصہ کار از بر فوج عالمگیر
 خیابان تنگ گردید کہ احد سے را امید حیات و نجات نماند درین ضمن از اقبال را جہا سے ملکی کہ نہایت ست و دل پرستی
 از رسیانما و زنجیر آہستہ حکم لبتہ بودند فیصلہ صلح در اطلاق آن دیدہ مطلق العنان ساخت و زنجیر سے چارہ سے در
 خرطومش داد آن بلا سے سیاہ و سحر اتفاق متقابل خان رسید خان فر قوم از فرط شجاعت خود در آن کزدہ بر فیصل حملہ آورد
 فیصل زنجیر سے را کہ در خرطوم داشت چنان بر سواران زد کہ اسپہا چراغ پاکشت سواران را بر زمین زدند و کار پرخان
 با تمام رسید و فیصل چند کسے مگر از دلاوران دکن را زیر پا و خرطوم خود آورد و مہار ساخت در قلعے خاجمان بہادر و فرقت
 یافتہ باقی ماندگان مقابل را از پیشین و برداشتہ پس دوانیدند دیگران ہم از مذمات فیصل مضطرب گشتہ کنار بستند و
 افواج عالمگیر سے تا بویافتہ حملات متواتر آورد و بخت بہت شکست بر فوج دکن افتادہ فتح و طغرنصب خاجمان بہادر گردید
 خان جان بہادر و حقیقت فتح خدا داد و علیہ اسعد و صفد گشتہ از پادشاہ استمداد نمود عالمگیر محمد معظم در شاہ را با فوج
 شایستہ مع اعتقاد خان مغلزہ الملک اسد خان و رحمت خان پسر نام دار خان و دیگر سرداران رزم آرا آمدند و
 خاجمان بہادر فرستادہ علیہ یک جا شدن ہر دو فوج لصلح خاجمان بہادر روز دوم از رود قبل از طلعہ آفتاب اتفاق
 سوار شد چون دوسرے روز ہزار لشکر مورچال برآمدند افواج دکن با بدہنہ تمام نمایان شد و علیہ تعاقب بر سر شاہزادہ
 سفر الدین و خاجمان بہادر کہ سر اول بہادر شاہ بودند زنجیرہ در اولی پوشش خیابان جرات بکار بردند کہ سے فیصل با مار صد پند
 سوار و پیادہ از پاد آمد و از توپ خانہ آتش بار پادشاہ سے گشتہ آفتاب غریب لشکر پادشاہ سے آغلند رسید
 عبد اللہ خان بارہد و خواجہ ابوالکلام با اتفاق را جہ مان سنگہ بد و بر اولی رسیدہ مبارزت بہادر نمودند و تا سوز
 آتش بیکار در التہاب بود و از طرفین سوار و پیادہ کشتہ و زخمی گردیدند آخر از ہذا فوج بہادران عالمگیر سے افواج

مجال پائی در کمانده و عفت عیان بر بنگاه خود نمود و سید عبداللہ خان و دیگر شجاعان ببادر شاہ سے داعیہ تعاقب نامیگما نمودہ
 جازم بود کہ امر فرما چشد نیست بشنو و خاجمان ببادر این رسے امقرون بصلاح خداستہ بر بنگاه خود مراجعت نمود و بیک پاس
 شب گذشتہ بمسکور و رسیدہ آرسیند و احوال این فتح بجزو معروض چوستہ شامزادہ و خان جان ببادر متوجع تخمین و
 آفرین دودند و فی الواقع بجایو بدو بعد عرض بسبب سلامت و بازماندن ارتقاقت توقعات غنائیت بعباقب سبیل گشتہ فرمان و کلاخان
 ششمنغ غضب و طیش تمام بنام شامزادہ و خاجمان ببادر مسادر گشت و این معنی موجب طلال خاطر بر دو گوید اگر چه از ان روز
 افواج ابو الحسن بقصد مقابلہ و مقابلہ سوار شد اما گاہ گاہے روز اندر دور نمایان و ہنگام شب بطریق شب خون شوشتہ گنبدہ
 خدی بان و بندوق زدہ بجاسے خود میفرستد خاجمان بہادر و شامزادہ ہم از فرما کلال و طلال قاصد جنگ آہنا گنبدند و ترک
 سوار سے نمودہ تا چہار ماہ در آنجا نشستہ گذر نمایند و این معنی موجب از دیا دخلی پادشاہ گشتہ فرانسے بہ دستخط خاص دیکال
 اعتراضی و سزائش نگارش یافتہ مرسل شد و پادشاہ بخان جان بہادر نوشتہ مصرع ای باد صبا این ہمہ آورده گشت +
 شامزادہ بعد از صلح صبح آن روز دیوان نمودہ خان جان بہادر را مع دیگر امرا سے صاحب کرا جمع آورده درین باب
 کنکالیش بیان آورده چون خاجمان بہادر و بعضی راجہا سے دیگر کبیدہ خاطر بودند رضا جنگ نمیدادند و سید عبداللہ خان
 و دو صد راجہا سے دیگر ترخیب بمقابلہ و مقابلہ سے نمودند بنا بر اختلاف رایہا آن روز مشورہ تا تمام ماند روز دیگر سید عبداللہ خان
 در مملکت التماس نمود کہ خان جان بہادر سزادران کسہ کار آزموہ و ہوا خواہ پادشاہ است اما صلاح دولت آنت کہ زیادہ
 برین مصلحت مرفعه حضرت پادشاہ اعلیٰ ناید و بعد از گفتار کوشمال مخالفان کہ بنا بر دفع الوقت التماس صلح سے ناید سوار بمانند
 اگر خاجمان بہادر سزادی نماندہ بکہ چہ اول مقرر فرمائید و الا نبدہ در ہر اولے شرط جافغانستانی تقدیم خواہد رسانید
 و در کاب سے ازشامزادہ ہا کہ لب و آرا کسروالی مقرر شو و چو ہر تزد و ذات و فذویت ظاہر خواہد کرد بعد ازین گفتگو
 بہادر پادشاہ سپہ سالار شکر حیدرآبادی پیغام داد کہ بنا بر اخاض از جنگ شامزادہ عتاب پادشاہ شدہ ام لیکن نظر بصلاح وطن
 و مجال ماندن دولت و آبرو سے ابو الحسن و شہا صلاح و ران میدادم اگر شہا از قصد بکہ سے سرم و دیگر مجال سہکندہ تصرف
 نند با سے پادشاہی را مدہ دست برداشتہ برگشتہ روید این معنی را و رسیدہ التماس عفو تقصیرات و شفاعت ابو الحسن
 ساخته بجزو معروض کردہ آید محمد ابراہیم کہ خواہان مصالحوہ بود رائے گشتہ با سرداران دیگر استشارہ نمود و شیخ منہاج و دیگر
 نرادر و دیگر جلاوت کیشان جہالت پیشینہ با تفاق جواب دادند کہ قلعہ سرم و کلک سرم حد بر لوک سنان و دم شمشیر ما با و رسبتہ
 است و در ان روز بخلاف ایام ماضی در زدن با آہنا آقدر شوشے نمودند کہ وقت آوردن خوانا سے خاصہ یکسان ماندن
 سزا چہ حرم ہر رسیدہ و خان طعام از سر خواص افتاد و چون تو چماند نازہ از حیدرآباد رسیدہ آوازہ شلک ان سچرخ برین
 رسانیدند بر ہر مردم گھی پادشاہ ہی خیرہ دستہ با نمودند عرق محبت بہادر شاہ بمرکت آمدنہ بنیہ آرسین صوفت بردہت و سید تور
 سابق شامزادہ معز الدین و خاجمان بہادر را ہر اول و سید عبداللہ خان و چند اول و دیگر امرادر جرانار و ہر انار قرار داد
 خواہد الوالہ کارم و غیرہ را در قول با خود گرفتہ بقصد مقابلہ سوار گشتہ با در عہدہ کار گزار گشتہ و سرداران ابو الحسن ہمیر را ہر
 گزارہ از جا نیک بود دست راست فرستادہ تو پہا سے بزرگ را در گو دالہا آکلندہ بعضی از انما زیر خاک نمان ساختند و
 و فوج را سہ صد نمودند و کرا مقابل ہر اول و سیکر را در بر و سے بالتمش و یک فوج سنگین را با دو سہ دار شمشیر یکا کار زادہ
 بمقابلہ سید عبداللہ خان مقرر دادند و چون در یکا بلو جوشان و خوشان رو بفلوج بہادر شاہ آور دند و ہنگامہ دارو دیگر بگردیدہ

و کوشش و کوشش زیاد و از حد بظهور رسید در آن کوشش جرات ناموده عرصہ بر افواج پادشاہ سے تک سناختند از شاہزادہ تہران
 و محبت خان اسپرغا بجانان بھادر و وقتاً و خان اسپر حیدر الملک اسدخان ترو دات نمایان بظهور رسید و سید عید اللہ خان بعد
 جراتنا سے بلے با یان فوج مقابل را بر پشتہ تہ و سرداران یمن و یسا پر دخت و تاد و پھر مکر کہ راز را گرم بود بعد زوال فوج
 و کینان رو بفرار گذشت و بعد از شاه مع افواج در قلعہ خضر تاج بنگاہ آنا شتافت و مغلطہ عظیم در لشکر دکن افتاد شیخ
 سناج و دوسو از زبان دران نزد شاہزادہ فرستادہ پادشاہزادہ و سرداران ہراول پیغام داد کہ سلاطین و امر اسلخت حفظ
 ناموس طرفین لہو غا و منظور بود متعلق فیما بین مردان است آن قدر توقعت باید نمود کہ ناموس از بجا محفوظ بگذرد و مولدین بعد
 از اذن پد رحمان کشیدہ مردم را از عارت مسکری باز داشت و کینان ناموس را بر اسپہا و اخیال سوار کردہ در کمانی محفوظ
 رسانیدند و بعد لہو لہو از طرف ناموس اول عصر بازیہات مجوسہ هجوم آورد و مکر کار را از اول گرفتہ سناختند حتی آنست
 کہ از ہر دو طرف انچہ سراسر ناموس طلبان عرصہ زورست بظہور رسانیدہ و امر دو کور و سنگ دادند و جبے کثیر از طرفین
 مع دو فیل فوج شاہزادہ معظم از با و آمدند و از افواج ابو الحسن شیخ سناج و دستم را و بر زمین خم بر کوشیدند و چارچ سردار دیگر
 بزخمیابی کار سے بجز شرف شد و جلاوت کینان دکن بند را بن دیوان بھادر شاہ را بجز جرح سناختہ و فیل سپاہی او پیش انداختہ
 روانہ نشید عید اللہ خان با آنکہ درہان حالت بدین او صدمہ دستہ بان رسیدہ بود یکے از را جہا را سہرا خود گرفتہ در قلعہ
 فوج مذکور کہ دیوان شاہزادہ را سے بردشتافہ چہا رتا نمودہ بند را بن را از دست آنا را مانندہ بار آورد و در آن
 بغیرت خان میر بخش شاہزادہ در عمارتے فیل سواری مع یک خادکہ کہ بر آہش بود گشتہ کہ دید مردم سے ناموشان
 جمع کثیر از طرفین سر لہو آمدیم دادند افواج دکن تا تا م ثبات قدم و زریہہ چون سپاہی مشب سا تر نظر گفت راہ
 او بار گرفتہ بچید را با دستتافت آنا وقت شام سرداران دکن بیجا در شاہ پیغام دادہ بودند کہ درین جنگلما خلق خدا سپاہ
 تلفت سے شود سرداران ہر دو فوج بظہور سازان بر آمدہ فوج سپاہی گری و جہر شجاعت خود با بظہور رسانند بر کرا
 بخت یار سے کند فخر خواہد یافت شاہزادہ شاہر مہارست آوای حرب کہ د کینان دارند قبول نمود ہنگام صبح کہ خبر در
 رفتن افواج دکن معلوم گردید شاہزادہ دیا نہ فتح تو اغمتہ در قلعہ آنا بچید را با دستتافت چون نزدیک حیدرآباد
 رسید ما و تا بر زمین کہ مدار علیہ سلطنت ابو الحسن و وزیر او بود از طرف خلیل اللہ خان سردت بچید ابراہیم کہ سپہ سالار
 افواج دکن بود پادشاہ خود را یکمان ساخت کہ بچید ابراہیم با بھادر شاہ سازش دارد و آن سے نصیب شیر غیب او قاصد
 قید وصل خلیل اللہ خان گشت خلیل اللہ خان استیضہ دیا نہتہ خیریت بھادر شاہ آمدہ مورد غیبات گر دید چون این خبر
 با ابو الحسن رسید خود را بخت سے آنگہ با ما و رفتا سے خود صحت نماید ز عیال دنا موس خود مردم ہر استے بردارے یکمانگا
 با بعضے از خدمت محل و سناوین جو اہر ہون ہاستے از شب گذشتہ راہ قلعہ گلگندہ کہ نزدیک شہر حیدرآباد بود گرفتہ خود را
 بد افسار رسانید مردم شہر از سپاست و عیال محال خود در ماندہ ما بجز و حیران شدند و بھادر شاہ مع فوج در رسید و در حیدرآباد
 رستخیز قیامت و غور بوم انشور ہوید اگر دید حیدر بن ہزار شیر فاضلت سواری و بار بردارے نیافتہ دست زن و فرزند
 گرفتہ بلے آنکہ برتے یا چاد سے بر سر ستورات گشتند سراسیمہ و مضطرب و قلعہ آوردند و کارغا نجات سلطان
 ابو الحسن و مال مردم بخار و غیر بخار دران شہر مہور کہ عمر با د سے فتنہ و آشوب نمیدہ بود و بجا ماندہ کسے را مجال شستن
 پرکاستے سیر شدت صاحب تاج سے ککار کہ احوال نامہ مہور کہ در از شش زیادہ از پنج شش کرور خواہد بود بدست

گراں اعتماد قبل از آن که خبر لشکر شاهزاده در سردا و باش و چچ با کے شهر سرخانما سے دو مہر بخند دست نکلوان درازماقتند
 در بار با ن موس تمام شب از مال و عیال انفکدہ کہ تو استند لقلعہ ساینند صبح نامشہ مردم لشکر بہتر یافتند چون در محل و بازار
 ز رفتند گلوگ و اقامت اموال و اوقاف سے سکرایا و شایبی و امر او سخا یافتا و فرزند خانہ را مصطلح فیہ ناما شہ سے ہم بجاکے
 خود بود وقت عادت یا د از قبول قیامت سید الفتر زن و فرزند ہنود و سلم با سیر سے درآمد و عرض دنا موسیٰ شرفا و عمر با و
 ضغفا بر یاد فنا رفت کہ علام الغیوب سیدنا و قلم را یار سے اعطای آن نیت اما دنا انکہ و صیغ عبادہ عن ذک الکافات لولیا
 فرستاد کے ابو الحسن با ظہار عجز و نیاز و دستخطا سے نہ کر دہ بحضور بہادر شاہ رسیدہ او سے رسالت نمودند بہادر
 در سنج خانہ گراں مہا ن تمام اجتناب نمود و شکر گفتند اندکے فرزند شہت اما بر خلق ضد اللہ شہت احمد گذشت و دیگر گراں مالگیر بودا و نا
 ابو الحسن زرد و پال آن با ہمدار ماندہ در وقتا رخا شہت یافتا و بہادر شاہ ویر جال ابو الحسن و خلق آن دیار رحم خود و لقبول
 پیشکش مبلغ یک کرو رو بیت لک رو پیہ سوسو کرو مقبری ہر سال و بیہ خل و مغزول نمودن ما دنا وزیر و اندک ابرار و اکہ سرمانہ
 فساد و خرابی سکتہ حیدر آباد بودند و انصاف قلم سرم و کھر و دیگر محالات مفتوحہ کہ تصرفت افواج مالگیری سے راجدہ بود لک
 محو و نہ مالگیر شنیع جراتم کر دہ ابو الحسن شیش پد رگر دید چون ابو الحسن بنا بر اقتدار دنا دین عمر جو اب سول و اندک
 سفر و مقید نمودن او و برادیش نامل داشت بعض سرداران عمدہ و خدمت صاحب اختیار محل نظر یا یکجا بن ہمہ جہا بیہ جست
 آن ہلا در بہین روسے دادہ ہمزاد جانی صاحب زن سلطان ابو الحسن کہ لک تمام دہشت رجوع نمودہ با اتفاق ایسے لک
 با ابو الحسن خبر سے شہزادانی بعض محرم را ز بکران فدویت کشیش کہ ہمراہ آن ہزد و برہمن سے بودند پیغام واذن قتل آندا ز بند
 دآن ہزد و برادیر مقتول کشند سرانہ صاحب ستمدان عقیدہ نژد و شاہزادہ فرستا دین چون عمدہ امر عالم گیر تقدیم رسیدہ بود ہزار
 عرصہ داشت متصرفین اقرار صلح با ابو الحسن بعد اطماعت او در جمیع امور و فرستادن سکر ما دنا و برادیش بحضور مالگیر فرستاد آن
 شدید الحوص سر اسرتر ویرا کرچہ در ظاہر پذیرفت و سعادت خان را کہ دیوان خان جان بہادر روز جمہ تربیت کردمانی خودش
 بود بر آ و صلوات زربا سے پیشکش سابق و حال مقرر کردہ تاکیدی مع کما شت کہ زود بعرض وصول درار دنا قبل از دور و خوش
 این زربا بجد و تر ویر بدست آمدہ باشد اما سخنی بہادر شاہ و خان جہان بہادر را ملعون و مخصوبت و خلقی را از عمد بد بردہ
 خان جان بہادر را طلب حضور نمود و با وجود آن مہ جان فشانی با سے او محض تسمیہ کہ سجال ابو الحسن و خلق حیدر آباد و لعل آورد
 ملا متہا کما شت و چون لوجوانان از امر ازادہ مخصوص بقضا و خان حلف حملہ الملک اسد خان و دوسہ امیر ازادہ و گراں اعات
 فرمان و جان فشانی ما سبالتہ سے نمودند و عالم گیر تربیت و پیش آوردن آہناسے کوئید کرد و در فلن خواب آمیز کر بخانی بہادر
 کما شت تہریت آنا و تفریض از خان جہان بہادر باین عبارت نوشت کہ خانہ زرا و اسے کہ ہنوز بوسے شیراز زمین آہناسے آید
 نسبت بان ہر سال خوردہ زیادہ شرط فدویت و جان فشانی بجاسے آندا خان جہان بہادر از این قسم کردہ دینا نہایت لنگ
 و کبیدہ خاطر سے گذرانید و سے خواست کہ امیر زادہا سے مذکور و در حروب و کروب امانتی یابند و در جنگ و دشمنان اہمال می نمود
 و نیز درین ضمن امر لک مجرم ابو الحسن تطبیح مالگیر و دل گیری سے آراقا بحضور مالگیر رسیدہ دلالت بقبح حیدر آباد سے نمودند
 مالگیر افواج مستقر رہم خانے انہا بر یافت و اعانت بہادر شاہ فرستا دنا و افواج ابو الحسن تا تنفیص صلح و جنگ سکر و دی کجا زان
 لار سے و قہر سے کما قند کما و افواج مالگیر سے نقین غمہ ہر فوج تازہ رسیدہ مالگیر سے زود چون آہنا غافل بودند و از
 لشکر بہادر شاہ بنا بر لیسافت نیز دوسے فرسید دوسہ سردار افواج مالگیر سے زخمی و اسیر فوج حیدر آباد شدی شد و بہادر

تا انفصال تحقق صلح و جنگ از گنا رحیدر آبا و بنهرت گراستے ملک کوچ نموده کچھادہ سہ شفاست در زیدین سہم مدارج حرارت داری
 کہ با فوج حیدر آباد استخیر ملک با سکا تازہ دین حرب روسے داد و جالفتقا اینہا سے سابقہ گزار خان جہان بہادر رسید
 عبد اللہ خان قبل از فتح جیالو ریلجو رسید و دو امیر ننگور بہادر شاہ چچارہ با جوہر جرات و جالفتقا نے با بعض اندک
 تر حرمہ را بوی حسن و خلق حیدر آباد دستخفا سے جہاں گم کردہ او مورد عتاب و مغضوب و مغرول انصفت مند اما ذابا اکثر جمیع القوی
 سن انحصار شدید چون محامدہ جیالو ریلجو انجاسید و از بہادر شاہ و خان جہان بہادر تر حرمہ غیر سقا ریلجو رسید بعلوق خان جہان بہادر
 مایدان پر نماز سے الدین خان فیروز ننگ را بنهرت تحصیل زینگیش نزد بہادر شاہ فرستادہ اول خان جہان بہادر را طلب
 حضور نمود و بہادران بہادر شاہ را ہم بر ناخت و طلبید چون خان جہان بہادر بحضور رسید میان مردم مظف خان پر زین آباد
 کام بخش و خان جہان بہادر و جلعو خانہ بادشاہی برسگذاشتن پاکلی سوار سے ہر فرغانہ جنگی و ہنگامہ عظیمہ پر کار دید پادشاہ جہان
 بہادر را بر اسکاٹ و اقامت مردم او چیکہ بحضور را بر ای مہالفت مردم مظف خان و جمال طرفین بیرون فرستاد خان جہان بہادر
 کہ نہایت بلول و از نا قدر و اینہا سے پادشاہ لغایت از ردہ خاطر بود از رویا برآمدہ چون مظف خان را در جنب عمد گے و
 فدویت بہادر سے خود ہیچ سے شمرد فرمود کہ باز از مظف خان را ناخت مایند پادشاہ ازین حرکت از ردہ گوتہ خان جہان
 را بہم خاندہستی متعلقہ جات از گمن پاکیزہ فرستاد و بعد نسبت آن ہم چون باز بحضور آمد باز جیلہ را ردہ از زینب مغرول
 و جاگیرت خان جہان بہادر تعمیر نمود و چچارہ ہمین حامل از دار نچ دلال و گذشت احوال پادشاہ و نجبہ خندان و چندار
 و قدر و اسنے و سلطیقہ او را مور سلطنت و جہان باسنے مردم ہوش یار از پنجادین کار کا کہ ششی نمونہ خردوار سے بقل آمد دریا بند
 کہ ناچہ مرتبہ و چگونہ بود در محارہ جیالو را بہادر شاہ رسید عبد اللہ خان بارہ چچا نچہ ذکر شد گذشت عبث عبثی موجب
 بعض افسر و بہتان آن قسم کا دشما نمودہ عقیدہ داشت و ایذا ہارسا بندہ

ذکر نصفت مالگیر شیخ جید رآباد و نام نہاد ن دار الجہاد

لید فتح جیالو فرستاد ن شیخ نامہا در اطراف پیش جیالو مالگیر شہرت زیارت نرا رسید محمد گیسو درازدو لگہ در پڑا و از محرم
 سبادت خان سزا دل و معلول زینگیش نو شستہ فرستاد کہ ماید و لنت غزم حرم در شیخ جید رآباد داریم دین نزد سے
 رایات جہان کشا با نطرق متوجہ خواہد شد در ہا سے پنگیش بہ قدر کہ تواند بہر صورت ہر جہمیر آید قبل از انکشا خردا و ما
 بدست آوردہ ہر ماہیور نیکو خدمتی ہا سے خود در حضور داند و دو سہ ماہی قبل ازین کہ بہادر شاہ استدعای مصالحہ نمودند
 ہستخفا ہی تصدیق نہ کردہ البوہ حسن با ہما ہر گونہ اطاعت نمودہ بود در ان زمان اگر چہ ملاقہ و جواہر سہ فریب جان آن چچارہ
 ارسال یافتہ بود اما خاص و عام رسید استدکد محض البفری ہیست و عرض پادشاہ تمناست بیوز ہا سے پیشکش ہی کند و در ان وقت
 ہم بنا ہستاد خان ہمین محکمہ رفتہ بود چون سعادت خان حسب الامر حضور و از مد و جر ز با عقیدہ زیادہ نزد و سلطان جہان
 را در صورت اطاعت و ہستہ مناسے مالگیر رسید و ارمان از سعادت خان صاحب ایمان گردانید چچارہ اہما نو کہ ز نقدہ لہفل
 منتقد است عوض زر از جواہر ہا سے گران بہا انچہ موجود دارم چیدہ حوالہ سے ناگم نمودہ و خواہد چچا ہر اساعلی مع افراد تعداد و اہل
 قیمت و تجرہ و جہو بطریق امانت در بار چچا سے بار یک چچیدہ و ہر خود نمودہ فرستاد و پیغام داد کہ دوسرہ و زنگہار دتا آن
 زمان انچہ نقدہ میر آید رسیدہ و مقیم جواہر را با سہر شتہ در جواہر خانہ فرستادہ خواہد شد بعد لغین قیمت سعادت خان نقدہ و

انام او شهرت داشت و اسپانیا و کجیا و پنج میشند از او عام بسیار میشد و اکثر فرغها را در دست گرفت و آنرا رسیدن در اینجا متعذر بود و خود مردم ماندند و بر سر راه را که می رسیدند متصدل و حج بسیار تشریف آنرا گوشت میسر می آمد تا برین حکم فرمودند که در هر محله یک دو اسپ برده و پنج نایب از دوسه اخبار و قالی کار حیدرآباد چون خبر این تقریر و توجیه را که بسیار رسیدند آنرا که دیده و جرات آن ستمین و آفرین بسیار نمود و او را که پیش حیدرآباد و اطراف حیدرآباد روانه فرمود سلطان ابوالحسن چپاره باستماع این اخبار حوشه عرفیه ششتمبر استیمنان و اتناس طاعت و استغفار که جوامع ناکرده و اطهار فرمان بردارها و برادران انا پنج ممنوع مشو و محبوب ملازمان سخنران فرستاد و عنایت نالی و مجاز مسکن استغفار که باید نمود اما از سادت قلبی که ما نگه داشت مطلقاً تیر و فرقه حراش را حواله نریا بانیست برستان فرمود و سیاحت عظیمه در اشل عقیده نمودن بدو پس بران فرمان بردار و مقتول ساختن برادران عاجز و گرفتار و در ویش حقیقت کیش شاه سرمد و لریش و دیگر تیز و برات با اقصای طبع دنیا پرست نمودن از آنرا گوشت دین پرور سے پوشانیده ایلد فرستادند و نمودن فراموش ساختن و صدق آیه و انی بهدایه انما مردن الناس بالیره و مستنون انفسک کرده فرستادن مستغفران اثبات عقیده ابوالحسن مهنداز نمودن در حوش آنکه اگر چه افعال نیکه آن بدعایت از احاطه تحریر بیرون است اما از کسب سیکه و از بسیار اندک شمرده سے آیدر آلا اختیار ملک و سلطنت کین اقتدار کافر جانمردان و سادات و مشایخ و فضلا را سکنوت مغلوب ساختن و در ولج قسوس مجبور با قراط علانیه کوشیدن و خود از باده پرستی و بدستی در انواع کباب و شرب و روز سترق بودن بلکه تفرات اسلام و نظائر عدل و فسق از عبادت فرق نه نمودن و در رعایت کافر حریه یعنی سینهها سے جنمی و دقیقه نامرستند استن و خود را به بیعت و نیت و از حریه که نفس کلام آتی در شیخ آن واقف شده پیش خلق و افعال معلون گردانیدن و با وجود ارسال فرانس نیت آمیز مصحح مردم آداب دانی خراج گرفته حضور بنی نجات اگر کوشش نگشیده درین تازگی که یک سون بر سینهها سے بد کرد از نشان و با اینهمه اعمال مغرور دست با ده خلعت بوده نظر بر افعال خود نمودن و امید استگاری در سر و دوجان داشتن مصرعه زهی تصور باطل ز سپه خیال محال بد القصد ابوالحسن مایوس محض گردیده بفرح حار و تین انواع براس استقبال خصم نهاد و شیخ منهلج و غرضه خان و مصطفی خان معروف بعباد الزانق لار سے و دیگر سرداران مبارز پیشه را مرخص نمود عالمگیر چون بدو شتر بی حیدرآباد رسید بعضی سرداران حیدرآباد را که شتر داشتند دست و پا سے جنبانیده دور از شکر منزل گردیدند چون افواج عالمگیر به برابر افواج دکن و اسپانیا حرب علی بنذا القیاس بود سے آن بیچارگان سود سے نیندا غازی الدین خان بوزگ که بعد شیخ بیجاورد براسه تخیل قلع را هم گد مامور بود و کلید ملامع عر عند است فرود فتح قلعه مذکور مسلک او رسید و روانه شدن خان مذکور بطریق ایلیار حبیب اطلب حضور و عرض گردید اما ملک لغیا صلح یک کرده از قلعه کلنگه رسیده مسک ساخت و افواج دکن از او عام نموده شور مشرف از گشت بعضی امر اگر کباب جنگ آن مامور شد امید زد و جوز دیگر در جزو حراقتش بود و بفرار نماده در حالیکه مناسب داشت منزل گردید و بعد رسیدن فریوز جنگ تین مورچال بنام هر سیکه از امر او نموده حکم کندان آفتاب شیخ بدیهه و قلم افواج فرمود و سچیا عدال و قتل گردید و در همین روز عابد خان بدر خان فریوز جنگ نیز اسیر گوی که در یکی از ساجده حیدرآباد بانام بک ساداته انالاب نموده بنوک نیز خود و سچیا است بخوناید رسیده و دست راست او از ضرب گلوله پاره و بعد در روز ایچی صحرای عام گردید سلطان ابوالحسن چون بهار شاه را برابر حوال خود متوجه و رحیم سید است بجز با و نموده بواسطت بدنام محرم بنامها سه بحیثیت مع تحن و بهایا فرستاد و اتناس سعی و در عفو نامر نگردد خود و سکنده ماسه انان سے نمود و بادشاه هم میخواست که در برود صورت فتح و جنگ علی الرغم اعظم شاه و فریوز جنگ مساجد ابوالحسن یا فتح قلعه از دست ادا انجام یابد تا برین

باب گفتگو با سلطان ابوالحسن مفتوح بهشت اعظم شاه و دیگر غزوان نهند انبیا این احوال را با نوحش و همی و حضور را که گویا
 و تاب تمام ظاهر شده تا غلبه را از بنادشاه و زوجه او نورلینا بگیرد دیگر زقاعی محرم شاه براده بگمان ساختن و دزدین غمناک برده
 پاکلی خانه و دیگر کارخانجات با درشاه و بعضی شاه براده رسا بنیدند که سوار بر اسب محرم از دولت خانه دور واقع شده و مردم بگم بر آمدند
 گاه بیجا و بر سر پال بر سر زندها و چشم تنی نامکس سلطان رسد با درشاه فرمود که خمیر سوار بر اسب که زانه را از نزدیک دولت خانه آردند
 همدا عظم شاه و غیر و حکایت دیگر مخصوصان اعظم شاه با لنگی خمیر سنانیدند که با درشاه و مقام ندر بر بیستین سلطان ابوالحسن با مقدرین
 نبله است با لنگی را وجود عواصی شعل و شعور لغیبی که سازش با ابوالحسن بر باشد مخصوص شدن چه فائده دارد چرا افران او را از
 خود طلبیده بر سرش نرید که خود هم از درون تاج محصور و غنید گردد و آتش خشم و کین او شراره با گر و بدیه و حیات خان دارد و محفل
 بهار در شاه و خواجیه ابوالکلام را که با وجود رفاقت شاه براده سرور را از حلیه میدان صادق خود میسر شد و طلبیده بگسختن احوال خود
 و با نواح تمسید و تمسیدات ملحد و ملحد از سر دو کس بر رسید برود و بر عرض و نهشند که بهار در شاه را راده و غیر از این نیست گویا
 با تمام سر اولم غمخیز چرا اعمال ابوالحسن شنیده گردید و با لنگی گشته و بسی و اتهام او به تیسر آید و هرگز اراده فاسد پیرامون خاطرش
 نگشته بگویند سخن غیر واقع عرض خود زبان با تمام مرشد زاده خود کتم و بر چند بدلال مومر بجز می بهار در شاه خاطر نشان
 نمودند سوخته سخن از دل آن بد باطن برود نرفت و بهار در شاه را چنانچه سابقا اشاره بان رفت طلبیده و باقی مقید نمود
 و نورالینا و فرزندان شاه براده و خواجیه سرایان و دیگر پیدان محرم او را انوار خفت و امانت راینا و تصدیق است سنانیده
 مدتها میخوس داشت و جمیع کارخانجات بهار در شاه را ضبط نموده سیر کار خود انعام داد و او را منصب چهل هزاره چهل هزار سوار
 که هفت هزار سوار رسد و دو اسپه بوزند و در دام انعام بر طرف ساخته جایگزین او را با بار بطلب نخواهد داد و روز
 اول نورالینا از بهار در شاه را فرمود که بدون تبیطی سوال او را مقید سازند روز سوم خواجیه سرایان زشت فزونی یافت نام
 که آخر خطاب محم خان یافت و در وقت گوئی و بیل روسی مشهور بود ما مورگ و دیگر نورالینا را با چینی که در بدن دارد و یکا سنی
 که خیره نوحش قابل زندانیان داشته باشد برده و بخت مقید سازد و کارخانجات او را باز یو که بگوش گردن و بدن او باشد
 بعبط سیر کار در در خواجیه سرایان نورالینا بدشمنی شکل شود نورالینا و هم از جا در آمده زبان بدشتام کت و گفت که با در شاه
 پرست و عزت و آبر و دولت من بخت شده او حال که بگردد و غدری تمام اما تر انیسر بلکه با من چنین گفت و نمانی از استماع
 این خبر و خشمش افزوده و مشیر بهار در شاه زبان انبساط او گشاد و سوخته نماند و فرمود که از طرف غذا و دیگر بگسختن خود
 بخت گماند و بچشمین روز بر وزیر بهار در شاه هم خمی زده بجا میرفت امید دست پیغام داد که اقرار بقیع خود نموده استغفار نماید
 تا از سر تصدیق است با بیان او در گذریم بهار در شاه از قبول و احترام تصبیر با نموده و معروضند است که اگر چه فی الحقیقه بگناه
 الهی و دیگر کرب مجاز است با نواح تقدیر است آوده ام اما در ظاهر امر که قابل استغفار از من سرزده باشد نسبت بچو و گمان الهی کنم
 تا زبان با احترام و استغفار آن گتم ازین جواب تمام صواب آتش غضب آن دور از ثواب زیاد تر الهاب یافتند بهار در شاه
 ما از سر تراشید و انداختن و شارب و نان گرم و آب سرد و لباس لایق نمود و نوبت خواجیه سرایان نورالینا را بر مقید ساخته همان
 او را ضبط نمود و بر اسب تحقیق حتمی که بهار در شاه و نورالینا را بان تمام نموده بود و مذکور شد که خواجیه سرایان که مذکور بود
 که گویا است سر بری تا متر از دستشار نمایانید چند که او را با نواح نجر و تیغ و انوار غمخیز است ایثار سنانیدند سوخته سخن خفتند
 شاه براده و سبب جرمه و ارادت نورالینا از زبان او چیز دیگر سر در ز طهور یافت بعد از آن که کار نزدیک اجمالت او رسید

دست از جرد شدت و سیرت شکر ایستاده عسک نورالشیار که مخالف است که خان و شریک نعمت بود در پی محضت مقید ساخت و سه چار
خواص هر اسب دیگر را هم مقید نموده انواع ایداد و ضرر را مثل سنگ خود دیگر لغت سیات و تحقیق انتر امرا آنرا کرده روی داد اما بعد هم بنام
وزیرالنسایس پنج باقیات نرسید و دیگر مکاره و آلامی که بهادار شاه و حیران او کشیدند تا بجا نماند که شته است که محمد ابراهیم سپهسالار سلطان
ابوالحسن که پیشتر زبیر ملازمان او بید نمادی ما نا ابوالحسن ازوبدگمان گشته بنهنگام رسیدن بهادار شاه و حاجنجان بهادر حیدرآباد
تفاصد متعلق قدس شده بود و او را بنام سار و اندک طمع اقتدار رجوع به بهادار شاه آورده معرفت او ملازمت عالمگیر اختیار نمود
در منصب هفت نهر اسب هفت نهر اسب ارگشته عزت و اثر و خطاب سهاست خانی یافت و مو جوبها لیسعی و بهتام مخان خیر و جنگ
و دیگر زرم جیان خود سه چنگ همیشه کم کم پیش معرفت در یکی از روزها که غازی الدینخان در نگر پیش بر دن مورچال بود پیش نغمه نغمه
سید سعید الرزاق لارسه و غیره هم برآمده مقابل فرج پادشاه است سحر است پیش آمدند و در او یک عظیم میان آمده کشور سنگی باره رقم
کامی برده از اسب قتلها و جوی از راجه نمان تا او از دست و کنیان برارند متعلق گشته خند لکنه باقیات نیز مورچ فرود شده تا اما بعد بقوم دنیا
نبدیه نماند که سر خند امر فرج پادشاهی جلالت کبار بر دنتا لاش یکی از آنها را به دست آرند سیرت و آهنا لاشنگ تقاضی خود را با اسب خند لکنه
بر داشته بر دند از خیزر اسهاست و سعی بهاداران ایران و توران و جلاد و شجاعت سادات و افغان و راجه و به غیر هم انواع
ابوالحسن بر گشته بقلعه خود در آمده و در ایام محاصره گلکنده و انقلب قات از تنحصان حرا اما بطور رسید که محمول بر سادات توانی
لیکن سبانه نیست از اینجا عمین قسم جانها ظاهر شد اما چون سخت یا در نبود فامده که باید بران مرد و دات ستر شده و عالمگیر
بر اسب و سادات روز و شب در تالیف قلوب رفقاس سلطان ابوالحسن کوشیده و مو اعیان امانت و اخسانه با سه نصیحت
مغرب بطرف خود مایل گردانید و آنها بیخود و امید دنیا و یاس بقا عمر و دولت سلطان ابوالحسن تو سل با زبان دولت عالمگیر جستند
مگر مسود و با شریک و رفیق ماندند و آخر همه بر گشتند چنانچه شیخ نظام بعد ملازمت عالمگیر خطاب قرب خان شش هزار اسب چهار
سوار منصب عالمگیر یافت و همین قسم شیخ سناج و غیره رجوع لیا لیکر نموده مناصب و اقتدار عظیمه یافتند از نوکران سلطان ابوالحسن
عزیز خان افغان و عبید الرزاق لارسه تا پاپان کار با او ماندند اگر چه آخر عبید افغان هم برگشت بلی از جمله ملازمان کسی که تا در خیزر
قلعه از ابوالحسن روسه و نفاق بر نرفت بلکه رفو فتح قلم هم ترود که از خیزر قبول عقل هر دست از وی ظهور آمد و جمعی بگذریش
خوابید عبد الرزاق لاریست و کار نامها سه مردم ابوالحسن که با وجود مغلوبی و خصم بقلعه بظهور رسیده اند و سفاست و سبکی ماک
از عالمگیر و اتباع خاص او بر وی یافته از واقع حیدرآباد گناشته قلم بدایع رقم نعمت خان عالی سب که کم و کاست و از تاریخ با خیزر علیان
خانی با اندک پاسدار سه پادشاه او بر سر و وضعی می یابد با بجهدیت محاصر باستاد کشیده و از شدت تو سچانده و خیزر دست
دانش بازی مقلو که لا بقیع شبانه نو نوگر تو پ و تفنگ و بان و قناره هاسے آتشبار در کار بود در دم مورچال اردو سه
عالمگیر از اندک دشوار بود و آنچه و تراکم و دو باروت روز از شدت گستره تمناز شدید شیخ روز بود که ملازمان کار طلب عالمگیر سه
تلف نفوذ و خیزر کرد بعد ساسع موفوره در عرض یک ماه و چند روز مورچال گنا خندق رسید عالمگیر ایضا انفعال حکم بر کرد
خندق نموده اول خود و ضوفور موده کبیده که ریاس بر کبر گردان از خاک بدست سهارک خود دوخت و مد مد با تیار شده تو بهما لکنه
آن برده و محاذ سه قلعه بستند اما اگر آنه و کنیا بی غله کاه بجائے رسید که صاحب شروان طاق بافتند و آنچه بر کم نصیحتان
سقیم الا حال گداشت بیان ان امکان مدار و ملکن بیرون از حساب و گزشت بلاسه و با ستمقتنا سه حس نیست با دشا
علاوه صدمات خط و غلاب و سب مردم مهاب گرسنگی و سب بر سه گنیا ورده نزد ابوالحسن فستند و بعضی مخفی نفاق و ورزیده بر سه

افرا من خود با مانت محصوران کوشیده آخر سوا شدند و بجای او سزا رسیدند چون کار سے از پیش نمی رفت اعظم شاه را که بسبب
 اتفاق ببادرشت عالمگیر براسه سید ولایت اوجین واکگر آباد مرخص کرده بود و دشمنان را در مایه بر با پیور رسیده بود و بار طلب بدشت
 روح اشتراخان را که از عهد ما سے کار طلب غیر سلطنت در بر سید ولایت بجای آورگذاشته بود نیز محصور طلبید بعد از شش ماه
 کوفان ببادر فرزند زنگ و پرده سیاه شب تیر سحر همین نموده دلاوران مقتدر را بستیا رسته گندوز زمینا بالا سے تفصیل تعلق آورد
 حارسان خیر در گذشته قطع مرسته حیات آنها نمودند وقت بالا آمدن مردان کار حاجت بحجاب کسیکه از مقریان عالمگیر دور رانجا
 حاضر و بر جان فتناسه ما سے خان فیروز جنگ نیابتشها داناظر بودے آنکه با بیان کار تا شکند بحد دعوی جری بر جری گمان فتح طلب
 نمود و محصور را و شاه دوان دوان رسید و پادشاه بر سر سجاده بود که از دور مشرور و سجاده آوردن آداب مبارکبا نمود و زبانی
 فیروز جنگ و دیگر بماران مورچال نیز بنیام مبارک با فتح کلمه مهر و ضد نیت پادشاه سراسر و قافیه بمقتضای العاصی علی جویبار
 بدون تحقیق خیر شغوف گشته اشاره بنوا حقن شادمانه نوبت فرمود و حکم طلب بخوار کرد و پادشاه خاص داده مستعد تا شکر دیدند که
 حضور ریاست و آداب رعیت سجاده آوردند بعد آنکه فیروز رسید که قضیه متعکس است و بیشتر فرخ عظیمی بدلاوران ملازمه کار رسیده
 خان فیروز جنگ تا کام برگشت و این حرکت موجب استهزا و مخالفت پادشاه و حاجت بحراب گشت و جاسوسان خیر آوردند که
 چون باعث بیداری حارسان طلعه گئی گشته بود ابو الحسن آن سنگ را قلاوه مرصع طلائی بیجل زر بافت عطا فرموده بر نوکران
 کمک بگرام خود تقوی میداد و وسط ماه شبان بارانے نشدند باریده بالا سے جان لشکران خصوصاً مورچال شد و سگت کوچ
 دود و دگر با خنما سے فیروز جنگ باطل و ناپا و محض گردید و عین شدت طغیان نهر با سے اطراف قلعه و طوفان باد و باران
 مستحسان سوس عبدالرزاق لار سے بیرون بر آمده دادها در سے داد سلیم خان میشی که از جمله سرداران مورچال محسوب می شد
 دست پائے زده خود را در معانی کهنان ساخت و صفت شکن خان کسبیت بدگرانی سبب بسیار دشمنی قلعه داشت قبل از رسیدن
 مصطفی خان عبدالرزاق لار سے و در محراب سے حوره بود و در میان خود تر سیده و در میان رحمی بابک گل آغشته خود را از پشت
 جنبش خان کوچه سلامت خزیده امید رستگار سے داشت مگر قنار سے در آمد جلال چیلد خاص و در جمله مورچالانی قدیم الخدمه عالمگیر
 که مخالف بر براه خان بود و آوازه منصبدار و دیگر اسیر مردم البر اوجین گردید بعد استماع این خبر حکم شد که حیات خان داروغه
 فیل خانه با هفتاد و پنجاه ذیل کوچه بباران لشکر را همراه برده از نالمانا یک طغیان نموده اند بگذرانند و بعد اهل مورچال رسانند
 هر چند حسب الامریا قبل بر سز ناله ما رسیدند اما از شدت طغیان احد سے از بهادران را عیور و وصول نامورچال میسر نیامد
 و تا شش شب حیات خان مع فوج اقبیلند در گرداب حیرت مطلق در گردان مانده نصیب شب بجهی ما سے خود برگشت و بهادران
 قلعه اسرار اقلعه برده نزد البر اوجین حاضر رسانند سلطان مذکور سه چار روز صبح آنها را همان نوازی سے فرموده خیرت خان و سر براه خان
 را طاعت مع اسب و دیگران را فقط خلعت داده با عزاز و احترام مرخص ساخت اما سر براه خان را دل تابناک سے انبار خانه جناس
 غلو و باروتخانه و غیره را بخیلج اسباب قلعه دار سے فرستاد و کوچ ما سے سر فلک کشیده غلو و غیره نمود و در عین صبح بنیام زبانی
 که مضمون هر دو واحد بود و داد و جلال را لغزت و بلال را از نیت و جلال خانی العیاد و سر مبارک پادشاه قسم داده روانه
 نمود تا در ابلان بنیام و گذرانیدن عرفیه تصور سے کند چون اسرار گشته آمدند غیرت خان را که نوازی سے دو صد سوار
 بود با نصیدک منصب بر خطاب بجال داشته تقیبات سنگا که نمود و در باب بران خان فرمود که اگر چنین کار غلاما گشت
 فیروز خطاب سعادت ساخته گفت که نصیبات آن کم ذات که چهار صد است بجال دارند و عین داشت البر اوجین را از نیت

خود بر پیش فلان خبر در جنگ فرستاده گفت که انتخاب نموده آنچه قابل عرض باشد معروض دار و در جلال چون سربک پیغام زبانی
عرض کرد از شاد و شگفتگی از شرف رفتن پس برده خلعت خاص خواجگه آمده عرض نماید بخص مصنون عرضند اشت و پیغام زبانی جلال
سر برافغان آنکس خود را از جمله نیکان جان شاران درگاه میدانم اگر تقدیر این عاجز اختیار و بلا اختیار سرزده باشد از سربک
خود رسیدیم از شیکم که بر سلطان احوال امیدوار افشا کنم که عفو فرمائید در صورتیکه قطع مغتوح شود و مرا محبت بدار اهل خانقاه شامجهان آباد
فرمائید البته بیکه از نیند با سکه درگاه آسمان جاه این ملک بر هم خورد و پانال گشته را خواهم سپرد دهان آن بند من باشم سرگردان
مقرر فرمائید فرموده از حصول این سرزمین در وجه منصب خود و میراجیان خواهد خواست و دیگر زاریها از اجزای ضروری از سرگردان
خواهد گرفت تا از عهده آید و نمودن این ضروری که از زور و عساکر ساکن چند یوم گردیده بر آید و هفت هشت سال باید که صورت آبادی
روی نماید و نیند بهرا بخوبی نگاه درگاه سلطانین سجد گاه میرسانیدم خواهم رسانیدم علاوه آن بعد پیروی امتیازات هرگاه که سعادت
فرمائید در هر شهر که کینکام خود در حد و این الکه مشرف خراب نیام سپهر احتشام گردد و بعد بر گریه از انسان دل ننگوره معدود
شود و لکیر و پیشه تسلیم دیوانیان سکا زایم و نیند بعد در هر ورشته که قدم مبارک پیاسه حصار رسیده نرسد بطریق شمارد با اندازگی
و این همه خدمات بر آس آن بجای آید که از نیند که در این خوزنیزه مسلمانان نشود و سپاه لشکر قفقازیکه بیشتر از نیند که محروم از اهل
و عیال و بیوت و اموال خود نباشند و همداگر التماس نیند بجز قبول امتیاز نیند بخواهند که در دیگر هم نیند که آن حضور قضیع اوقات
نمائید نظر بر رفاه حال سپاه با تقدشش صد سواران نیکه جلال چیلد سکر در اربابا قانده خانقاهات و غیره دیده رفتن حضور راسا
دارم چون این معنون زبانی جلال بیس جاه و جلال رسید در جواب کلمات سر اسرار جواب ابوسن بخوسه چند ادا فرمود بعضی از آن
انیت اگر ابوسن از فرموده ما بیرون نیت دست بسته حاضر شود یا بگذارد که سرگردان او را بسته بیاز نیند عهده آنچه نیت
مروت با نیت لعل خواهد آمد و صبح آن شب علی العوا ابوسن بنام مقصدیان صوبه برار احکام مع گردانان صادر شد که پنجاه هزار
کینکریاس بطول دودعه عرض یکدعه دوخت با دیگر مصالح قلعه گیره روزان حضور نیند که از سر نوز خندق اینا شت آید از نیند
این خبر بر زبان بخیر مضطر بے اختیار گذشت که این کلام عقل و ادانی در چه مسلمانان گشتی در سوائت که گیس با آئید و خندق اینا
گر در جراتها سسل ابوسن در ارسال نیت شرف نیند نیافت تا هم رسید بقا کس حیات نامیکر دید و همان جلاله کس نیکه کار نیند
فاک و اینا شت خندق هم سس آمد نوز در هم شعبان بعرض رسید که نقابا کت کار خود با بنجام و نقب با تا هم رسانید با روت دران
پر کرده اند و آتش دران را خیر برافه فرمائید حکم حکم صادر کرد دید که اول اهلالی مورچال شهرت پورش با سس و پوسی با دار نیت
لیند ساز نیتا محصوران باراده را با نیت بالاسه تفصیل حصار جمع آئید لیده و نقب آتش زندان اعبدا الرزاق لاسه آئید
قدرت و پورش یاری نیند جراسه نقب کس خیر یافته مقابل هر سید نقب از ندرن بر ستیاسه سنگ ترشان با کیکه ست
نقب با کتده با روت یک نقب راسه فیلد آن بریده بر دوازده و نقب دیگر قد رسه لاسه روت بر نیت باقی را باب امتیاز نیت
نامی و ساخت چون آواره پورش بلند کردید مردم بالاسه حصار فرا هم آئید عمل نقب که منتظر همین از دحام بودند در کینک
آتش زند چون با روت آن طرف از اب ضالع شده قدره سس این طرف باقی بود بخود آتش در کینک حدت با روت همین
طرف گشته مردم مورچال که مسلح هستند پورش بودند و دیگر تا نشانیدن در سپاهیان عالمگیر سس را سوخت و نقب زور
با روت همین بالاسه آن برید سنگ کلوت آنجا سرور سس مردم این طرف لاسه ست جمع کینک سس را لیده در سال هجرت
دران زمانه که عبارت از نیت نیند و هفت است سلطان بود آواره محله سس عدم ساخت از آنجا جراتها از

مردم نامے بنا کاسے در گذار شسته بیدر شستن دود یاروت سندان پوشش را در قلعه نهند نظیر نیا مدت ارا در عروج و صعود و انباشت
 بلکه کسب هلاک شدن مردم بسیار ضرراب و خطر را عیب لاحق حال این طرفین دود و باروت سپردند بصارت نظارگان بوجھتشان
 توی دل فرصت را غنیمت شمرده چون بلائے آسمان بر سر رجال نشینان سخته آفت جان باقی مانگان گردیدند بعرض حکم تشریف
 صدر یافت و پس از سی بسیار که حاجتی این بابر هم بکار آمد مورچا لاسے قاکم ناند مردم پادشاهی سبزه جاگر تمکر در تحقیق تعداد جانان
 در میان بود و لقب دوم را آنش دادند و چندین هزار سنگ خرد و کلان چون حجاره ابابیل از اوج آسمان بر سر مردم پادشاهی
 از طرفت آبی نزل یافتند شور و فریاد و فریاد و ناله و ادیلا سے و شکر کشگان سربلین کشید و مضامین شکر کشگان سابق که تعداد
 آنها بعد خود غوغا مطابق ست نمود گفت گردیدند و از محصوران از قلعه برآمدند خواستند که سر پهلما سے اطراف حصار که سب سے بسیار
 شش ماه تیار گشته محل اتمام نامت ملازمان شاهی شسته بود از تراغ نموده قایل و متصرف شوند ندان فیروز جنگ مع فوج بنشین
 آن حصار و بیابک رسیده و شش ختی غلبه بر یا نمود و شکر کشگان این جنگ نیز بعد در گاه ساسدے آمد هر چند فیروز جنگ چهل شش
 دلیران نمودند ارک شوشے با سے مخالفان اجل نماند بعد رسیدن این خبر از لشکر جناب همانوش شاهی شعله در گردید و عالمکی سوار
 خاص ملید شسته مع فوج قاهره با بر کباب گذار شسته با امر کجلا دت شتارعه صد کارزار را بر فرود جو ذویت داد و تحت روان را در
 مکان کولرس توفیق فرمود حکم پوشش نمود با آنکه دست سیکه از خواص که متصل تحت روان استاده بود از کولر پدید پادشاه
 بر سر آن دستگیر و دست از ناکید پوشش برینداشتند درین ضمن باران سبے محل محل غریمت پادشاه دین نیا گردید
 سست سندان و ران بگرد و مارا چون جناب دریا مویج ساخت و هیچیکار سے ساخته نشد و از ملازمان پادشاهی کسی از مجال تردد
 نماند از شدت بارش و صد تیر سیلاب با سی در مدما سے فلک از قلع کل فرودت و کار بچا سے رسید که سوار سے خاص
 پادشاهی سب سے مردم همرا سے برگشت و قلمه نشینان خیره تر گشته در خدمت را غنیمت شمردند و از قلعه برآمدند و بر سر جاما رحمت
 تو بچا سے از دیا سیکر اکر سب سے بنیاد و فرج سلغند سے بسیار بالاسے در مدمه برده بودند با سانی و ملاخرج بیست اوره مردم
 تو سبسته بر دشته بر نند و پچرا بر درن سنده بود و پنجه زده میوت ناقصا عقند و چندین هزار جوان بران جنگ که از آنجا کسب پاک
 با و نود و خت دست مبارک حضرت قدر قدرت بود و در حجاج سبال خطیر بر شقت بکیران که نه نمانند و خندق انداختند و در مال لغما
 شمردند دست بدست بر نند و مسلح النساء و فرج با سے قلعه کار کولر و غیره شده بود و نمودند بر چند فیروز جنگ دست و بازده
 کار سے از پیش بر دخیل خاند پادشاهی سے که فیمتش چل هزار و بیست و پنج سوب میشند و همرا سے سوار سے خاص بود از رسیدن ضرب
 کولر و صد مات با دبا بان از پادشاه در دوران روز هم کار سے شده و بنام انجا سید روز و باز پادشاه مالجا به خود سوار شده
 حکم با لشکر اقی و لقب سوم فرمود چون تشکیل آن لشکر دادند و گرفت بر چند شخص سے نمودند سبب آن دست بینه و نمانند
 تا جو سب صادق انچه بر سبب آن سب برده ظاهر نمودند که محصوران از اندرون قلعه راهی همرا سببیده باروت آن لقب
 پاک رفته قتیله آثر بریده برده اند لهذا پادشاه دین پناه را لغابی از ارا دره پوشش روی داده بر اوقات دیگر موقوفه مور
 و بده و لمانه سوار دست نمود چون درین ترو دوات در حتم تیر بغیر و جنگ رسیده و صحیح و دیگر از وساد متوسلین مخرج گردید
 بودند فیروز جنگ چند روز از سردا سے فرج مسموع گشته اعتبار ترو و خیر قلعه کنان سبزه و محمد اعظم که داشته آمد و در دند سلطان
 ابو الحسن کیسان پنداشته و در او وجودی نگذاشته دیوانیان کفایت شتار و حکام ابان کار و رباب عدالت و معتاب
 حاجبا منصوب فرمود و حکم داد که حیدر ابا در او در دفتر ارا لجا دے نوشته باشند و عبد الرحمان میوات را بر اسی منساب

شهر مفتح بنموده مانور کرد اندک بعضی سوگم فکار بود نه بهمان که ابو الحسن رواج داده از شهر دراز در و تمام آثار اسرار نمود و مساجد بنا کند
 از جناب حکایات آنکه بعضی گفتند که سیرت ابو العباس در این خان غلات و دیگر امرای ایرانی در قلعه ستانی بعد تمام داشت روز سه از
 نغضت اسیران یکی از بزم و معاش بود گفت که جمیع کینه از زمین و صلح اسادات صحیح است پس آمدن درین قلعه محصورند این بیست و هفتم
 نور تیر قلعه و اطراف و خرابی معسوران و بیله ناموست عیال و فرزندان آنها از باب تو اندو دان بدیخت سیاه رود و جو کشت
 اگر اگر امام حسین علیه السلام خود درین قلعه است و شیخ این قلعه فراموشید و این کشته شد یا نه خیر از زبان او انتشار یافت
 معینا بنیوی آن مقلو که کفر منتم با تفاق با محسورین و دیگر در آنم دیده و غضب عالمی گشت و از نظر اعتبار آفتاب ده مقید شد و امر
 او بعد از سر کار با و شاه درآمد و بعد چند سیه عالمی قلم غفور بریده زلات او کشیده نظریه بیابا کیماسه او عهدت میرانشی که بعد از
 دیگران بنویز شده بود و او آنها از زمین وید وصله ابا داشتند کار تو چنان است بر بود ما مورخ و چون همیشه در زایف ملوک ملازمان
 و سرداران ابو الحسن عالمی بوسایل در مسالطه است داشت و رفیق روزها سے بدگتر کسی سے باشد اکثر لوکران ابو الحسن و در ایام
 رجوع عالمی بنموده بنیاصب جلیل و خطا بهای عمره و نقاره و قیل و لیل و اسب و جو اسر و جاگرات اختصاص یافتند شیخ منواج
 نیا بر شهرت آنکه از شیراز راه رجوع میکرد عالمی در مدینه گشته غیر از عبد الرزاق لاری و عهد الله خان تیرین افغان با سلطان
 ابو الحسن از سرداران کسی نماند و مدت محاصره هشت ماه انجامید عبد الرزاق رحمت الله و عهد الله خان تیرین درین عهدت
 یل و جان در کوهی فوت خود و میکوشیدند و مشروطه و فادار سے و جان نماند سے سفیدیم میرسانیدند مگر برای خبر ۱۱ اوزار سے
 فرمان غنایت و استمال مع قول نسبت شش هزار برای شش هزار سوار با عنایات دیگر رفت آن و فاکش حقیقت اندیش ملاحظه
 جان و آبروی خویش نغمه بوده از قبول آمان نمود و فرمان مرسله عالمی را بر سر برج علاقه و در فضیل تله بر آمد و مردم لشکر عالمی
 نمودند انگال اهاشت و تخفایت پاره کرده و پس اندخت و زبانی کسی که کامل فرمان و بیعتا بر استمالت و سو عهد غنایت بود و جواب
 داد که این جنگ بلا تشویه جنگ که بلا سے ماند عبد الرزاق امید داشت که نفس بار لپین در زیره میست و دهن از نامر که با امام حسین
 علیه السلام بیعت نمود و آخر بیعت بر روی آن شنید مغلوب کشیدند در نیاید بلکه مغز میفتاد و در وقت شهید ابود مسخ روی دنیا و
 آخرت حاصل نماید عالمی بعد استماع جواب در طاس از زده شده گفت زبست یا بخت لایسه بازاری اما در باطن نظریه نبیات قدم
 در و فادار سے و پاس کفوار سے تحسین نافرین کرد اگر چه با قضا سے تقدیرات الهی ملکه کلکنده و آخر مفتح گشت اما حکم استخوان
 دین و ایمان و شجاعت و وفا و جیا و مروت و دیگر فضائل و در اول مردم طرفین گردیده و پای و مقدار هم مفتح آن زمان خجیده آمد
 و تروا ت بیو و مباردان عالمی سے و کینه و زسه پادشاه دین نیا و با وضو طهارت و صرف مباح و غیره و سایر انجام شیخ ملاحظه
 مگوره و وقت شدن هزاران سوار و پیاده و راکب و مرکوب و پور رتبهاسه مگر خفته نگشود مگر تطبیع و ترغیب نوکران ابوالحسن
 و اخراج آنها از ایمان ترک عملی بیرون خنک سبب و ستان و جان با زسه سبازان بگر و تیز دیر آن قلعه محصور عالمی در ایام

ذکر مفتح شدن قلعه کلکنده و پایان احوال سلطان ابو الحسن خلد بنده

او خرامه ذسه مقدمه و در سن پنجاه و نود و هشت هجری بمسوی روح الله خان و دو سالت رسم مان افغان نبی و سالی رسال
 او عهد الله خان تیرین نوکر معتبر ابو الحسن که صاحب اختیار در واره معروف بلطری بود نیز در طبع جاه و اقتدار آفتاده با تواج
 و سرداران لشکر عالمی هر روز و مسالطه است و هاست از شب مانده در واره بر روی روح الله خان و مختار خان و دستر خان و
 صفت شکن جان محمود از ایمان و خواجیه مکه که جان شاد خان خطاب یافته بود کشت و در مردم هم از در واره و هم از طریق

کہو باجائے شکست و رحمت یافتہ لیاقت و در آمدن داشت سنیاق و پرده دار سے کہی افغان ملک بجماعت ایان و قتل حصار شدند
 و شاہزادہ محمد اعظم شاہ باخج خود طرف دروازہ آمدہ منتظر فتح الیاب ہستاد چون سیلاب دم باد شامی داخل قلعہ گردید و سپہ
 ہر جا بلکہ جہاں است استاد غلغلہ متفرق شدن قلعہ شو یوم انشور از مہر سلطان ابو الحسن و دیگر اہل ناموس برخواست
 مصطفی خان معرک لیبہ الرزاق لار سے معلق گشت چون فرصت مسلح شدن نیافت نتیجتاً شغاف ذوق و اداسی عنایات
 ولی نعمت سپہر شمشیر در دست گرفتہ و بر اسب چار جامہ سواری گشتہ با دوازہ نفر مقابل فرج مالگیر و برد در وقت سہرا ابو الحسن و دیگر
 تا آنوقت دروازہ مفتوح و هجوم فوج مالگیر سے در تمام قلعہ شدہ بود آن شیر نزل بلا اندیشہ و قابل خوردن بران سپاہ یقیناً از
 دران از دام رفقاسے او نیز منتفرق شدند و او تنہا مقابل ہزار ہا شمشیر سبز و زعفرانہ میکشید کہ تا جان دارم در رفاقت
 خواہم کہ شہید و در نفس قدم شمشیر میکشاست و با خون گلخیش ہازی سے نمود و از چار سو نہر دان بر او زخم ہا سینہ زد و از فرق سترگان
 پا ز کشتن جراحت تحمل نکلونہ دیکہ گشتن ز جہنما سے کار سے بی شمار بدایں در ہشت و تہود و جلاوی علی اور سے کینک لعل و نقل
 راست نیاید اگر چہ جہاں جرات گویش رستم ہر اسب سید ہر کبکی اختیار نمائید نیکو باور و شش ارادت گرفتہ در
 رکاب او امید وید و جنگ گنگان و شمشیر زمان تاسر دروازہ ارک دو و تاجانہ آقا سے خود رسید دران مین دوازہ زخم منکر چہ
 آن با در دلاور رسیدہ بود آخر پوست جبین مینی او بر چشم افتادہ از دیدن حاضر شد و بر کیشہ ہم زخم کار سے رسید چون از
 پیش مالگیر گشتہ طاقت بہم از کشتن جراحت و کشتن خون در بدن نامند و اسب ہم زخمہا سے بے شمار بداشتہ سے لرزید
 تا ز زخماں استادہ خود ار سے می نمود آن وقت عثمان اسب با اختیار او سپہر و وجود ار سے بسیار بر اسب قائم نامند اسب
 اورا بخانہ اش رسانید مردش اورا فرود آوردہ بر سر آکلند نہ چہ تا تم علیخان خانہ مخمر تار کچک دوران وقت درنگ مالگیر
 حاضر و برین ماجرا ناظر بود سے کار کہ این شہد الیبت از شجاعت و بہادری سے کن بے ہنگام کہ ہر دو لار سے و مردانگی باہ
 مردان کار نامہ اورا مستحق حق گزار سے و خدمتگار سے اولیکہ ہم کرد اینیدہ خود را محبوب تلوب خلق و مورد الطاف خفیہ
 و جلیہ خان کرد اند با محمد بادشاہ حاضر و با من سلطان ابو الحسن چون از پان این سخن آگہی یافت دانہا سے خانہا سے جہج
 و فرخ پر گویان حرم و متدیان محرم از اندرون و بیرون مالگیر گردید بستی و استمالہ خدمت محل کوشیدہ و از ہمہ جا سیکہ طلبدہ
 و دوا خواست و ادب استوداع سحر تہ و وقار از دست ندادہ دیوان خاص خود بر آمدہ ہر چند لیکن خوش نشستہ
 حتم بر را ہما ن ناخاندہ و خدمتہ چون وقت طعام خوردن قریب بود ناکیدہ طعام کشیدن نمود و زما نیکہ روح اندہ خان محتاجان
 یا دیگر امر ای مذکور رسید نہ سبقت و سلام علیک نمودہ دست بر سر ہما ہر باس مملکت ملکہ داشتہ و سرشتہ و قار بادشاہی
 را کلند اشت و خود دار سے فرمودہ و رفتگو کمال فصاحت و گرم جوشی با داب ریاست نمود و ہا ہر کس جوشی و گرم جوشی
 شکم گردید رہا باغے با تیر قضا پنچو بد ہشت یار با جملہ تقدیر یہ صحرا چہ حصار و تختان زمانگار بن و خود از تسلیم با جمل
 حادشت چہ افتد یکبار چہ تا روشن شدن روز صحبت و ہشتہ چون کاول خیر لجام کشیدن آورد از حاضران اذن چیز خوردن
 خواست و آنرا ہر کلیت ہم فرود شدن نمود بعضی اشتقا مفضلہ نمودند مسئلہ ایران معنائی نکر دہم خص فرمودند و مختار مان
 باد و کس گیکر شہ کی چیز خوردن کردید نوح اندہ خان از روستہ تعجب پرسیدہ کہ این چہ وقت طعام خوردن ہست ایہن
 فرمود کہ وقت چیز خوردن من ہمین ست روح اندہ خان گفت میلانم اما این حال چکارہ تر غیبت لعلجام سے نامہد جواب داد کہ
 موافق رویہ جمہور چنین ہست کہ سیکو سید اما اعتماد من بخدا کی کہ بر او شاہ و گہ ارا فریدہ ہست کہ در ہر چہ نوعی آزاد قات نظر لعلت

از شبنه خود باز سے دار و درون و مقوم میرساند که چه بعد بدوسے و ما در سے بزرگایم بر فراه و ابر و گذرانده اند اما چند کاه قافضای
 مصلحت پروردگارین در این بود که لباس درویشی و فقر گذرانیدیم باز که نظر تفضل برین عاجز نمودیے انکیز انصورتان هرگز
 بخانه گلدان نشدند با شنبه بگسے را کمان آغ غمگر کرده باشند ساعت واحد ما ده سلطنت بر کمان ما ده ساخت واحدما آنچه که بچگونه
 هست و آرزو سے در دلم گذشت کرد ما بهیست آورد و صرف نمودم دلکوک بخشیدیم اعمال هم که مراد بر کفایت بخش اعمال با کفایت
 که در ایام سلطنت ازین سرزده بنا بر تنبیه و تادیب آن زمام پادشاه سے را از دست من با گرفت شکر میکنم که خان غنیا بسور
 مر اتا ایام سے که از اجابت باقی مانده باشند بدست پادشاه و نسیار داده بعد اکل طعام اسپ سوار سے طلبید و شادمان با شنبه
 نمکانه را با سے مر و اید در گردن اتفاق امر کے مالگیکه سوار شده را ہی شد چون اعظم شاه بر دروازه قلعه نخله مختصر سے زده و فرود
 افتاد سے کشیدند از او بر زمین ملاقات ملامه بر اید از گلو سے خود بر آورد شاهزاده را پدید کرد زانند شاهزاده سهال او نمود
 محض را مالگیکه بر دوان و افرطع سیزه ار که ناسب ننوده با احترام نگهداشت و میوه بقدر معاش ضرور سے انخوراک
 پودناک خوشبو سے و غیره مقرر ساخته بعد چند روز روانه قلعه دولت آباد نمود و در آنجا مقید نگهداشت بعد از آن روح انکیز خان
 رد و گریستند با من بطنه و تفعل حوال او در ملاقاتش ما گوشه تکبارا سے سر جویدر خسته بود جمعیت عبدالرزاق لار سے خبر یافته
 طلبید اشتند او را در حالیکه از خود خیر و خیر سے از اجابت نداشت بر چار پار که کافاده بود و در شسته تزد روح انکیز خان آورد و در خیر
 شتر خصلت با من که نظر بر او افتاد و در باد کنه ایمن همان لار سے ناپاک سے اوست سراسر ابرید نر زبا ر شاه با بدیدر دروازه
 باید که وحیت روح انکیز خان گفت سمر دیگه اصلا امید حیات او نیست سے حکم پادشاه بریدن از مر و مر دے دور است
 واح ال او را نوشته معروض شد اشت چون عالمگیر حیات و وفات و نهایت تک حلا سے و شجاعت او را شنید حکم نمود که در حراج
 سینه سے نرزی بر است ملون از در زار از جمعیت دنها سے از و امید بقا سے حیات هر روز بعرض رساند و روح انکیز خان
 را طلبید گفت که اگر ابوالحسن یک نور تک حلال دیگر مثل عبدالرزاق میداشت نیز تنوید تا سے ممتا نه تنذرات بود و حاحان
 زنها سے او را دیده و شمر د بعرض رسانیدند که هفتاد و خم سخی طلب علاج خواهد شد در آنگاه دوسو کابین زحمنا بسیار دارد که بشماره
 آورد یک ختم او اگر چه از حجت محفوظ مانده اما شانه آفت بنبر او هم از صدمات حراجت با سے دیگر رسیده قابل دیدن مانده باز
 برای علاج او بیار داسے اوتاکید فرمود بعد انقضا سے سیزده روز بعرض رسید که عبدالرزاق چشم او کرده و ملکنت زبان صرف
 سیزده و در بهی دارد امید حیات او هم رسیده حکم نمود که بیام ما باور ساند که تعقیبات ترا بخشیدیم لیسکلان خود عهد القادر زمام را
 با بران دیگر که لائق ملازمت باشند محض در نظر سنده تا بعد صراحت از ارسے یا بنده و از طرف پدر نیز کوشش عقول تعقیب عمل سے
 سفت دیگر عنایات بجا آرند چون این پیام عالمگیر بان بهادر تک حلال دیر رسید به گشت زبان بعد از آنکه شکند درانی جواب
 داد که این جان سخت حج بر حبه الی الان از بن بر نیامده اما بچین حال امید حیات از حلا است سمند او کتک شانه که خاور
 بر حاسے اموات ست میجن همکار کمال قدرت خود که حیات دوباره با من ناگه علما ناید با من دست و پا با سے باخته تنبیه کنان
 مرام کور که تو غم نبرد اخت بعد از این که کور سے هر تو انم نمود که سیکه تک ابوالحسن گوشت و پوست بدن او روئید و پاست لور که
 عالمگیر بادشاه سے تواند نمود و بعد رسیدن این جواب اگر چه از ملال و غمنا بر چهره او مدغم شد اما از راه انصاف آفرین گفته فرمود
 امید حیات او را بعرض رساند و از جمله اموال او که بیشتر تاراج رفت و دهر سے تصرف متعلبان درآمد باقی مانده را بدو بخشید
 از اموال ابوالحسن بعد بقدر آنچه از دست و دست تک و پنجاه و یک هزار چون و دو که در پنجاه و سه هزار و سه که تخمین

شش کرد و پشیمانک و دوه ستر و سپه باشد سوا سے جو اسرو مع آلات و ظروف و طلا و نقره و لبرن رسید ازین شخص گنجین
باشم علیان معلوم میشود که شرح مینویسد مذکور در ان وقت همت روید و وزن آنها معناه و طلا سے او سرغ نسبت با من زمانا
خوا بود و بالا بنسخه داووزان چون که درین اوان است اینقدر مبلغ نمیشد و ازین جهت و جمع داسے یک ارب و پانزده کرد و در سیزده کنگ کس
در دفا تر شبت کردید بقیعت خان که آخر خطاب امیرخان یافت زمام اصلی او میر عبدالکریم است از مستعان بود تا شرح نسو این حصار
فتح قلعه گلگنده مبارکباد گفته گذرانید چه حکام قلعه گلگنده و خوبی شهر حیدرآباد و ولعافت آب و دهوای آن سرزمین حسن گین انجا
سیر حاصلی آن روز نوم زیاده از انست که درین و چیز و توان کاشت قلعه خام گلگنده و ابتدا بنا کرده آبا سے راجه دیواری است سلطین
بهمین تصرف اهل اسلام در آورند در زمان انفرض دولت بهمنی سلطان قلی نام مخاطب لقبب الملک از امر اسلطان محمد
که حکام گلگنده بود چون کار بطول افت الملوک کشید بسط و فرمان روائی آجا کردید قلعه خام اعدا کرده آبی دیویر را بنیخته ساختند
که اولاد او سائلان تسلط یافت فرمان روا سے انجا و هم لقبب لقبب الملک می شدند در استحکام آن کوشیده نهایت متانت آرا
چون نوبت سلطنت محمد قلی لقبب الملک رسید بر عیال شمی نام با تر سے عاشق شد و تعلق بسیار بر سید بوجیب غومش او
بفصله و در کسے قلعه و شهر سے بنام او آبا و داسخت نامش باک نگذاشت و بسبب آنکه آن زن فاخته بود و در ان شهر ولج
خرایات خانها و مسکرات بیشتر بود و سلاطین انجا علانیه و فاشی عیاشی سے نمودند با انواع فسق و فجور ایسے آن شهر بدنام بود
یکی از سلاطین وقت بنیاد شهر بنام آن زن مطلع شده بحیدرآباد قسمی گردانید چون ابو الحسن زیاده از دیگران لبو و لب و خوش
بسیار و نسبت داشت رواج آلات و اوضاع فسوق زیاده تر شده و عا لمیکر در ظاهر خود را کسوت اهل صلاح و جدوی آرا
تشریح متا کرین دنیا لغیا سے حسرت شهر مذکور را بدار انجا موسوم ساخته لقبب و غارت الهی آسما و خرابی شهر مذکور بدست و حق
اصلی تحصیل خرابی نمود و چون اسیر کرد و بر کار ابو الحسن شهرت و حقیقت هم میباشند و استعجال آنکرا بر علماء شیعہ و اقلتا و ما
مومنین که در ان شهر بسیار بوده اند نیز منظور و محقوش بود و در زمان بهادر شاه شهر مذکور بغضه و آبا و موسوم گردید آنکرا
آن شهر با اسم حیدرآباد و خواجه بود الحال بهوست و سعی او سو سے نه بنیاد منقح قلعه گلگنده و عا لمیکر بطرف حیا پور رفت چون
خبر حجت یافتن عبدالرزاق لار سے بان سرا پادیل آزار سے رسید بعویبه داعیدر آبا و نگاشت که عبدالرزاق را استعمال ساخته
روانه حضور نماید عبدالرزاق عند خواسمه التماس نمود که امید دارم مراسم الطفال روانه بیت الله فرمائید تا بعد حصول طوان حرمین
بوطن رفته داسے از زیاد عمر و دولت بادشاہ مشغول باشم بعد عرض این خبر بر شفته فرمود که مقید ساخته روانه حضور نمائید
نیز و زنج شک شفاعت نمود و فرمود بدلا سانی بسیار بلید و چند گاه یا خود دشت و دبیر سے بی شمار لقبول منصب جا بر تبرک
سبزه رسوا بچکر ملازمان پادشاه سے در آورید این بر شافتن بموقع محض غنا و ولادت است و الا با ایستی نظر بجزای آن یکا در
دو جید هر مبلغی نظیر با میداد و خواجه میخواست بوطن مالوت مرضض سے نمود و اگر گنبد آشتن روش کافتن واجب بود
قدر دانی مقتضی آن بود که از راه ضعیف پرو دسے خود بخانه اش میرفت یا شانه راه را از اولاد یا مثل روح الله خان و غیره
عمده از ملازمان را فرستاده بهر صورت ولی جوی و تالیف او نموده زیاده از ساجدی که بچکران ملک بحرام ابو الحسن مثل محمد ابراهیم
و شیخ نظام و سباه انباده بود بدینا می او مقرر کرده و عزت و احترام او زیاده از همه سلوکشیتا بمحقق قدر دانی بتقدیر میر رسید
و هم دلالت و دیگران در نقاب بود و اسے و نیکیا کاسے بود و اگر ملک حرامان را بهجت سراسے نمودن و عبدالرزاق را که مقید
از سندان اهل آید و بعد از ان که بیچاره بهر صورت توکر سے کند چار ستر سراسے منعیش و در همین قسم مقتضی سے دنیا علی حصار کاف

در مفتوح شدن قلعه گلکده خیزو

ملک جیو انصاف ملعون را که ممنون احسان جان سخمی دارا شکوه بود مهر بانی نمودن در منصب بخشش کردن اگر تا لیف تملک تطبیح او ضرور بود بایستی لید بدست آوردن دارا شکوه آن و لدا لحرام را عقیدت و کام سید داشت بلکه همراه دارا شکوه گردش میزد تا گران عبرت یافته از این بی غیر مندی الواج خاطر داشتست شو سید اندیشه آنکه راه آنها نموده دولالت و ترغیب باین کار با نماید و آنرا جانب اشک که اکثر این قوم تکریم بوده انبیک آنگاه سید خان که حاجب الجا حسن گردانیده بود و او جان باز نیاموده آن سید جوانی با سلطان ابوسعید و خواهر او چو سید چمن بچاه لکدر و پیر ابوسعید چمن تیر در دست از جانب سید بدست آورده فرستاد بهین که در آتش افروختن را تا نگراند که سوره و بعضی اقوال احوال را معروض نداشته بود و ممکن است که با و اطلاع نشده باشد لغرض سوره و عتاب نموده دو صد سینه کتات و صد سوار و کرم نمود و از عتاب ساساخته هم نشنا و بهر روز و چو که ابوسعید با او رعایت کرد و او لغرض رسانیده حاضر ننموده بود و باز یافت فرموده تا یکسال در بک عتاب در آورد و او حملش چنین بود که با ششم علی خان منگهار در سن همبره سعادت خان بودم و خواهر بچای ساسا جو اسیر ابوسعید با تقصیرات در ترحول او سرچینه خلاصانش گفته که فرود تخطی ابوسعید درین جواسیر و چهره قیمت انمانیست عدد در جمال و پیشته برین از جمله جواسیر که در قیمت اعلی باشد گفته بعضی آن جواسیر کم قیمت دران نگردد از آن جوان عزیز بیاسل مانت و اسکر ارضی باین عمل گرفته اصلاح دران تصدیق نکرد غرض فقیر از انقطاع بعضی فقرات آن کتاب با ششم علی خان قاضی دارا شمش درین اوقات فقط بنا بر بقای سید نگار مدارج رضا تسلیم و ثبات و استقلال مزاج ابوسعید است در انقلاطهاست و تغییر احوال بهر که در وقت آن احوال در استکمال آن خالی از دستاورد نیست اللهم اعرف در ارحمه فی الحقیقه در لباس سلطنت درویشی بود حقیقت کیش و ذکر است نجات و وفادار خلاص که سید خان عبدالرزاق را ازین اوقات داده و خلقت او بجن غیاسیت و ولایت نموده بود قیاس باید کرد که در رعایت یا سیم حسن که سلطان امیر فخر و سرنگاری نباشند باین حد و ریاس نمک و فادار خلاص و صفای کوشیدن او در کمال خویش شربت تلخ جراحات و اجمل نوشیدن از دست گذار است و اظهار بخارا و بجاج و کر بر نه مخالفی در شدت کرد و تیز ویر و سوسوخ و در کینه دوی و نصیب و نصیبت لغرض سوسوی تعجب بر اینهاست صبر و قناعت قلب و نور حرص و شره او باین حق پرستان احوال ابوسعید و عبدالرزاق را در کسب خلاق جمیده که از زمینان کور شد در مشرق خود گردانند و تنجیب و احتراز از ششم نیز نیک در دعا لگب جمع بود و واجب اندیشه دنیا بر صورت و گردان است و جز او پادشاه اعمال در دنیا و عقیده باقی بپایدار ابوسعید عبد الرزاق هم نماندند و مخالفی هم در گذشت کردار هر دو برین صغیر و در گاریا و کار ماند و هر چند بکرو حیل و منع تاریخ نویسیه عیوب خود را پوشیدند و کوشیدند که بر مردم ظاهر نشود فادانه نه بخشیده فاشترشند و اگر بغرض حال از بعضی کان یا جمیع مردم سخنی میماند از عالم الاله که برضا تر سعادت و آفت و آنگاه است چگونه سخنی و محبت توانمند احوال در سبیل مختصا و احوال عروج و وصول سلطان ابوسعید پادشاه رفیع سیر و زانی و فخر و زانی که ازین وقت تا یک آن او از کج زوایا سبب حصول بر آورده با و چو کام اسر رسانیده آخر بخت سلطنت حیدرآباد ممکن گردانید مناسب نمود تا طالبان اخبار را سمرانه حیرت و انظار نباشد که ابوسعید چنانچه خود بروج اندر خان مبارک نمود و جگانه دوران واحد از انبلا سبب فلکات برآمده با اعتلا سبب ریاست مترس گردید چنانچه فادانه اندر تقویت کرد و پیشرفت سال زوایا فخر و زانی بر توجان پسندیدند از جمله سبب دفتر کون تقانی با و داده بود سیکر را لیبید نظام الدین احمد حسینی که از سادات صحیح نسب مدینه طیبیه و فادار سبب علیه غوث العلماء امیر عثمان الدین منصور شیرازیست قدس اندر روح المغزیز بود و منسوب است احوال ان من نظام امین سبب چون امیر سیر و برنگرد که لقب شده با ستاد البشیر چون ابوسعید و بر صدر الحاکم امیر صدر الدین و سنگلی شیرازیست و سید مبارک شاه امیر صهیل الدین و میر جمال الدین محمدت و غیر هم برابر باب بعضا بر صورتیست موطن صهیل

ایشان مدینه طیبه و از آنجا مدارا علم شیراز آمده گشتی اختیار نمود و صاحب ضیاع و عتقا گردیده با غزازه هشتاد روز کار می دراز
 سپری کرده اند تا آنکه سید نظام الدین احمد بزرگان حجاز رسید علیغان برش با هم آمیخته گردید بعد از آن مع پسر عمید را بآوردن محل
 نمره پنجما شارسه را سه بان خد وانا و پادشاه گشت و عبد الله تغلب شاه سید نظام الدین احمد داد خود را بر سر بیخه امارت
 رسانیده و اعتبار اکثر مردمی بدو مرجع داشت بعد چند سید سلطان که او هم از اسباده مشهور عرب و از جمله کمانده بود نیز کار
 سید احمد بود و در گشت و در خدمت پادشاه تغلب بمرسانیده دختر خود مع با و نامزد گردید و روز بروز حضرت و احترام او افزایش
 می یافت تا آنکه در میان سید احمد و سید سلطان ماده رنگ حد هم رسیده روزی قطیبه از سید سلطان پرسید که شما را حقیقتاً
 احوال بزرگان سید احمد اطلاع هست او گفت آری ما فضل و کمال را فضل و استاد زاده حسن است چون این سخن راست
 بصورت امانت گفت سید احمد شنیده با او بد گردید و بوسید و را ندانان در میان ایشان روز بروز مواضع داد و فساد از دیار
 می یافت تا آنکه علیخان سی و وصلت سید سلطان با دختر عبد الله قطیبه و انصاف یافت و هنگام عیش نشانی او را بر این روام
 با را حیدر آباد روزی چند مرایه نصارت و شگفتگی خاطر تا شامیان بلاد بود و در عین روز شاد می که امشب سید سلطان را بد آمد
 خواننده بر در حکنه و دیگر از وی نظور رسیده که با بجالی رسانید که سید نظام الدین احمد شمر شده خود و بعد الله قطیبه گفت که
 اگر شما دختر سید سلطان می دهید مرا خصم فرمایید و فکر بر آمدن از حیدر آباد افتاد و بر چند قطیبه و دیگر اعیان سلطنت خرد
 که این ساد با صلاح گردید تا آنکه تعداد چون تسلط سید احمد از متماد و اندون محل بیرون دیار درست نشسته بود و در راه
 ز مدار علیخان مصلی بود و دیگر بخرمان معاون سید احمد گشته پادشاه را مانع آمدند عبد الله قطیبه و حیران گشته از خرمان و
 همدان چاره جو گردید و صلاح برین قرار یافت که سلطان ابو الحسن را که از طرف مادر با یاد شده و تا می فرسیده پشت با ما و
 بجای سید سلطان گردید تا سلطان ابو الحسن از شهر روح ایام شباب و محبت تقوا آزادان مقید خرابانی و فعلی سب می برود
 اوضاع سبک اختیار نموده از نظر پادشاه بنوع افتاده بود که هیچ وجه التفات به حال او نداشت اندک ابو الحسن بیاس در وقت آن
 در حلقه ایشان میگذاشتند و درین ایام در خلفا و سید را چون که بر شدمی او شهنشاه وقت اوقات کداری میکرد و حسب الامر پادشاه سلطان
 ابو الحسن را انجمن بالغ بمرسانیده و مجام برده و خلع ساخته سره مرواید بر پیشتر استند و بر سر کتی با ساز مرصع الماس سوار نموده تمجیل
 و تزیینی کرد برای سید سلطان میبایستد بود و بکلیس سلطنت ایشان و شوکت سلطانین حاضر ساخته و دختر عبد الله قطیبه را با او بسته
 خواستش نمودند و روز بروز در جاه و اقتدارش افزو و سید نظام الدین احمد نظر علیان و آنکه شوهر دختر بزرگ پادشاه است و سبب از
 امر او را کائنات بخطر نیارود و سید مرصع را که از سلسله سلاطین زادگان ما نذران و عمد او با س قطیبه و صاحب
 فرج حیدر آباد و نیز با همگیس برابرست شمر اوگان دولت همدار و کشیده خاطر بود و در بر رخ از خدمه محل هم متصرف و شحات
 او از ابو الحسن که با همگیس بر رفت و مدار سلوک برادرانه و خلعه نه سه نمود و هم رضی بود و خوشتر بود و اندک بعد رحلت عبد الله قطیبه
 در تعیین سلطنت اختلاف بمرسیه بیرون حرم سر سید نظام الدین احمد با سیاه خود سینه بگ و اندون حرم سر سب
 سلطنتی نیز ماه صاحب کلان زن سید احمد با کنیزان همیشه و ترکی خود شمشیر برهنه در دست گرفته اما در فتنه پرواز سه
 گشت و از هر گوشه و کذا نازک و جدال و قتال مشتغال یافت آخر با نمانت سید مرصع و حسن مسامحی و تدابیر دانا و امکانا که
 هر دو بر سر همین دارالمقام سید مرصع بود و اندون کران عمد پادشاه بر رفیق ابو الحسن گشته سید احمد مغلوب و
 سلطان ابو الحسن پادشاه گشت اما خرمیان ابو الحسن و سید مرصع بسبب مغرور و محکم با او و در سر رشته نوکریه ناب

اما نتیجہ کہ در جلوس ابو الحسن بر تخت سلطنت نموده بود بر سر خورد و ابو الحسن تکی خود سر سے و نافرمان بر سر سید مرتضیٰ
 متواضعت و کار نبی از مد کشید. صورت حدود فتنہ تازه نمایان گردید و مان وقت ما دنا نہایت کہ از پیشکاران مستقل مستند
 لیسید مرتضیٰ بود و بیاض جمیل و مشغوبہ و تدابیر فرعون جنگ و جدال جمانہ داران عمدہ سید مرتضیٰ را بجا اہتمام
 ابو الحسن در آورد و سید مرتضیٰ را بے پروا بال کردہ ایند در جلد و سے این خدمت گزار سے ابو الحسن قلندران وزارت کا دنا
 داوہ کار ہا سے سابق اور اہر برادر دادا ملکا مقرر نمود و جہت اقتدار ما دنا حقوق ہمیں بندگے و نیکو خدمت ہا سے او بود فقط

تمام شد جلد اول

